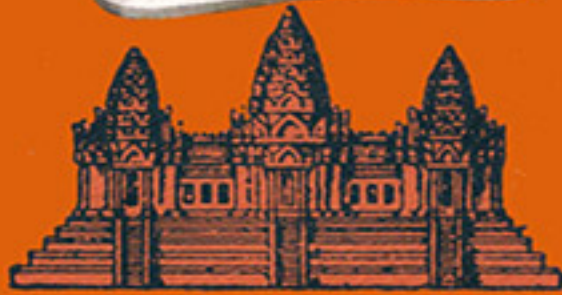

सुत्तान्तपिटक

६६

SUTTANTA PITAKA

ព្រះ
ក្រែតបិដកច្បាប់
និង
សេចក្តីប្រែជាភាសាខ្មែរ
សុត្តន្តបិដក
អង្គក្តរនិកាយ អង្គកនិច្ចាត
និវេទនាគ

៤៨

ផ្សព្វផ្សាយដោយសម្តេចព្រះអភិសិរីសុភមង្គលមហាសង្ឃរាជានិបតិ បូរ ត្រី
សម្តេចព្រះមហាសង្ឃរាជនៃគណៈធម្មយុត្តិកនិកាយ
នៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

ព. ស. ២៥៥៣

SUTTANTAPIṬAKA

AṄGUTTARANIKĀYA

AṬṬHAKANIPĀTA

NAVAMABHĀGA

48

សម្តេចព្រះអភិសិរីសុគន្ធាមហាសច្ឆរាជានិបតិ ប្តូរ ត្រី
សម្តេចព្រះមហាសច្ឆរាជ នៃគណៈបច្ចុប្បន្និកនិកាយ នៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា

និយមវចនៈ

ព្រះត្រៃបិដកត្រូវបានបង្កើតឡើង ប្រមាណ៥០០ឆ្នាំប្លាយ ក្រោយអំពីការរំលត់ព្រះខន្ធ ចូលកាន់ ព្រះបរមនិព្វានរបស់សម្តេចព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធព្រះបរមគ្រូជាអម្ចាស់នៃយើងគ្រប់គ្នា ។ គ្រប់ប្រទេស អ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនា និងប្រទេសខ្លះមួយចំនួនមិនមែនអ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនា គ្រប់អង្គការ ពុទ្ធិកសមាគម និងតាមបណ្តាលវិជ្ជាជាតិធំ ៗ តែងតែបានទទួលយកមកតម្កល់ ទុកធ្វើជាគ្រឹះ ដើម្បីធ្វើការស្រាវជ្រាវសិក្សាស្វែងយល់ តាមអ្វីដែលហៅថាព្រះពុទ្ធវាចា (ពុទ្ធជម៌) ។ កាលដើមឡើយគេនាំគ្នា កត់ត្រាលើស្លឹករឹត ព្រមទាំងសរសេរចារឹកលើផែនថ្ម និងលើផែនលោហៈ ក៏មាន លុះចំណេរតមក ក៏បាននាំគ្នាបោះពុម្ពលើក្រដាសចងក្រងជាសៀវភៅ (គម្ពីរ) រហូតបច្ចុប្បន្ន នេះ បច្ចេកវិជ្ជាកាន់តែ ចម្រើនឡើង គេបានវាយបញ្ចូលក្នុងកុំព្យូទ័រ តែទោះបីជាបច្ចេកទេស ម៉ាស៊ីនចម្រើនឡើងយ៉ាងណា ក៏នៅមិនអាចបោះបង់សៀវភៅចោលបានឡើយ ដូច្នេះហើយទើប យើងខ្ញុំបានខិតខំធ្វើឲ្យកើតមាន ឡើងនូវក្រុមអក្សរព្រះត្រៃបិដក ដើម្បីជួយធ្វើឲ្យអក្ខរៈខ្លះដែលរលុប មិនអាចអានច្បាស់បាន ឲ្យមាន ការច្បាស់តាមតួអក្ខរៈឡើងវិញ ។

ដោយសទ្ធាជ្រះថ្លាដ៏មុតមាំដែលមានចំពោះព្រះពុទ្ធសាសនា ហើយក៏ជាកាតព្វកិច្ចមួយដ៏ធំ ក្នុងតួនាទីជាពុទ្ធបរិស័ទ ដែលបានប្រគល់កាយថ្វាយជីវិត អ្នកធ្វើដំណើរតាមស្នាមព្រះបាទសម្តេច ព្រះពុទ្ធអង្គ រួមកម្លាំងទ្រទ្រង់ បានធ្វើការលះបង់កម្លាំងកាយ វាចា ចិត្ត ទ្រព្យធនផ្ទាល់ ព្រមទាំងបបួល ពុទ្ធបរិស័ទ ញាតិមិត្តជិតឆ្ងាយ ក្នុងនិងក្រៅប្រទេសធ្វើឡើង ដើម្បីជាពុទ្ធបូជា ធម្មបូជា សង្ឃបូជា ។

សូមសេចក្តីឧស្សាហ៍ក្នុងការជាកុសលនេះ សម្រេចប្រយោជន៍ជូនដល់ព្រះពុទ្ធសាសនាជូនដល់ ពុទ្ធបរិស័ទ សូមបានប្រកបតែនឹងសេចក្តីសុខចម្រើនរុងរឿង ក្នុងលោកនេះផង និងលោកដទៃខាងមុខ ទៀតផង ជាកិរិយាភាពតរៀងទៅ ។

រត្តបទុមធី. ថ្ងៃទី ០៨ ខែមិថុនា ឆ្នាំ ២០០៩

အိတ်အိတ်

សេចក្តីណែនាំក្នុងការអាន

១) ប្រសិនបើលោកអ្នកអាន បានឃើញពាក្យទាំងឡាយណា ដែលមានសញ្ញាលេខបូកនៅពីខាងក្រោម ហើយបន្ទាប់មកបានឃើញព្យញ្ជនៈមួយតួទៀតនៅខាងចុងពាក្យនោះ សូមមេត្តាកត់សម្គាល់ថា ព្យញ្ជនៈដែលនៅខាងចុងនោះ គឺជាដើមរបស់ព្យញ្ជនៈដែលមានសញ្ញាលេខបូកនៅពីខាងក្រោម ដោយកំហុសបច្ចេកទេសកុំព្យូទ័រ ។

ឧទាហរណ៍

-ពាក្យខ្មែរ: សមុល ក្នុងពាក្យនេះ ព្យញ្ជនៈ ល គឺជាដើមរបស់ព្យញ្ជនៈ ម ដូច្នេះពាក្យនេះគឺ សម្ម ។

-ពាក្យបាលី: តសុស គឺ តស្ស ។

២) ចំពោះពាក្យខ្មែរ យើងសម្រេចយកតាមវចនានុក្រមខ្មែរ របស់សម្តេចព្រះសង្ឃរាជជាតន្ត្រីណេណា (ជួន-ណាត) ជាគោល ។ ប៉ុន្តែបើពាក្យទាំងឡាយណា ដែលអាចសរសេរតាមបែបបុរាណក៏ត្រឹមត្រូវដែរនោះ យើងខ្ញុំសូមរក្សានូវពាក្យទាំងនោះទុកដដែល ។

៣) ចំពោះ សន្ធិកម្រាបពាក្យខុស-ត្រូវ ដែលមាននៅផ្នែកខាងចុងនៃព្រះត្រៃបិដកច្បាប់ដើម ក្រុមយើងខ្ញុំសូមមិនដាក់ទៀតទេ ព្រោះក្រុមការងារយើងបានកែតម្រូវតាមនោះរួចរាល់ហើយ ។

សុត្តន្តបិដក

អង្គុត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិចាត

នវមភាគ

៤៨

ព. ស. ២៤៩៨

សុត្តន្តបិដកេ

អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

នវមោ ភាគោ

នមោ តស្ស ភកវតោ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស ។

បណ្ណាសកេ មេត្តាវគ្គោ

[១] ឯវម្មេ សុតំ ។ ឯកំ សមយំ ភកវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវមេ ។ តត្រ
ខោ ភកវា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ ភិក្ខុវោតិ ។ ភទន្តេតិ
តេ ភិក្ខុ ភកវតោ បច្ចុស្សោសុំ ។ ភកវា ឯតទវោច
មេត្តាយ ភិក្ខុវេ ចេតោវិមុត្តិយា អាសេវិតាយ
ភារិតាយ ពហុសីកតាយ យាជីកតាយ វត្ថុកតាយ
អនុដ្ឋិតាយ បរិចិតាយ សុសមារទ្ធាយ អដ្ឋានិសំសា
ចានិកដ្ឋា ។ កតមេ អដ្ឋ ។ សុខំ សុបតិ សុខំ
បដិពុជ្ឈតិ ន ចាបកំ សុបិដំ បស្សតិ មនុស្សានំ
បិយោ ហោតិ អមនុស្សានំ បិយោ ហោតិ ទេវតា
រក្ខត្តិ ធាស្ស អត្តិ វា វិសំ វា សត្តំ វា កមតិ

សុត្តន្តបិដក

អង្គត្ថរនិកាយ អង្គកនិបាត

នវមភាគ

សូមនមស្ការព្រះដ៏មានព្រះភាគអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធអង្គនោះ ។

បណ្ណាសក មេត្តាវគ្គ

[១] ខ្ញុំបានស្តាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់ក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ ក្នុងទីនោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់នឹងភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលព្រះពុទ្ធដីកានៃព្រះដ៏មានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ មេត្តាចេតោវិមុត្តិ ដែលបុគ្គលធ្វើឲ្យថ្មីក ចម្រើនធ្វើឲ្យរឿយៗ ធ្វើឲ្យដូចជាយាន ធ្វើឲ្យជាទីនៅ បានតាំងទុករឿយៗ បានសន្សំ បានប្រារព្ធល្អហើយ មានអានិសង្ស ៨ ប្រការជាប្រាកដ ។ អានិសង្ស ៨ ប្រការ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺដេកលក់ជាសុខ ១ ភ្ញាក់ឡើងជាសុខ ១ មិនឃើញនូវសុបិនអាក្រក់ ១ ជាទីស្រឡាញ់នៃពួកមនុស្ស ១ ជាទីស្រឡាញ់នៃពួកអមនុស្ស ១ ពួកទេវតា តែងរក្សា ១ ភ្លើងភ្នំ ភ្នំពិសភ្នំ សស្ត្រារុជភ្នំ មិនប៉ះពាល់នូវបុគ្គលនោះ ១

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

ឧត្តរី អប្បជិវិជ្ឈន្តោ ព្រហ្មលោក្ខបកោ ហោតិ ។
 មេត្តាយ ភិក្ខុវេ ចេតោវិមុត្តិយា អាសេវិតាយ
 ការិតាយ ពហុលីកតាយ យាជីកតាយ វត្តកតាយ
 អនុដ្ឋិតាយ បរិចិតាយ សុសមារទ្ធាយ ឥមេ អដ្ឋា-
 និសំសា ចាជិតដ្ឋាតិ ។

យោ ច មេត្តំ ការយតិ អប្បមាលំ បដិស្សតោ
 តន្ធិ សំយោជនា ហោតិ បស្សតោ ឧបទិក្ខយំ

ឯកម្មិ ចេ ចាលាមនុដ្ឋចិត្តោ
 មេត្តាយតិ កុសលំ^(១) តេន ហោតិ
 សព្វេ វ ចាលោ មនសានុកម្មិ
 បហូតមរិយោ ច ករោតិ បុញ្ញំ
 យេ សត្តសណ្ឋំ បបរី ទិទិត្វា^(២)
 រាជិសយោ យជមាណនុចរិយតា^(២)
 សស្សមេដំ បុរិសមេដំ

១ ឱ. កុសលី ។ ២ ឱ. ម. វិជេត្វា ។ ៣ ឱ. យជមាណនុចរិយយា ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

កាលបើមិនទាន់បានគុណវិសេសដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ទេ រមែងទៅកើតក្នុងព្រហ្ម-
លោក ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មេត្តាចេតោវិមុត្តិ ដែលបុគ្គលធ្វើឲ្យ
ថ្មីក ចម្រើន ធ្វើរឿយៗ ធ្វើឲ្យដូចជាយាន ធ្វើឲ្យជាទីនៅ បាន
តាំងទុករឿយៗ បានសន្សំ បានប្រារព្ធឈ្នាលហើយ រមែងមានអានិសង្ស
៨ប្រការនេះឯងជាប្រាកដ ។

បុគ្គលដែលនឹករលឹកចំពោះ ចម្រើននូវមេត្តា ប្រមាណមិនបាន
ពិចារណាយើញនូវការអស់ទៅនៃឧបធិក្កិលេស សំយោជនៈ
ទាំងឡាយក៏ស្រាលស្មើង (ចាកខន្ធសន្តាន)

បើបុគ្គលមានចិត្ត មិនបានប្រទូស្តសត្វណាមួយ ឈ្មោះ
ថាជាប់មេត្តា កុសលក៏រមែងកើតមាន ដោយហេតុ
នោះ ចំណែកព្រះអរិយៈ មានចិត្តអនុគ្រោះសត្វទាំង-
ឡាយទាំងពួង តែងធ្វើបុណ្យច្រើន ពួកស្តេចណាដែល
ប្រាកដដូចជាសី បានឈ្នះនូវផែនដី ដែលពាសពេញ
ដោយមនុស្សសត្វ កាលឲ្យទាន ប្រព្រឹត្តរឿយៗ
(ដោយសង្កហវត្ថុ ៤ ប្រការ) គឺឈ្នាសវៃ ក្នុងការទំនុក
បម្រុងធម្មជាតិ ១ ឈ្នាសវៃក្នុងការទំនុកបម្រុងមនុស្ស១

បណ្ណាសកេ មេត្តាវគ្គោ

សម្មាទាសំ វាជមេយ្យំ និរក្កដ្យំ

មេត្តស្ស ចិត្តស្ស សុការិតស្ស

កលម្យិ តេ នានុភវន្តិ សោឡសី

ចន្ទប្បកា តារកណារ សព្វេ

យោ ន ហន្តិ ន ឃាតេតិ ន ជិនាតិ ន ជាបយេ

មេត្តសោ^(១) សព្វក្ខតានំ វេន្តស្ស ន កេនចីតិ ។

[២] អដ្ឋិមេ ភិក្ខុវេ ហេតុ អដ្ឋ បច្ចយា

អាទិត្រហ្មចរិយិកាយ បញ្ញាយ អប្បដិលទ្ធាយ

បដិសាកាយ បដិលទ្ធាយ ភិយ្យោកាវាយ វេបុល្ហាយ

ការាយ ចារិប្បិយា សំវត្តន្តិ ។ កតមេ អដ្ឋ ។

ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សត្តារំ ឧបនិស្សាយ

វិហរតិ អញ្ញតរំ វា កុដ្ឋានិយំ សត្រហ្មចារី

១ ឱ. ម. មេត្តសោ ។

បណ្ណាសក មេត្តាវគ្គ

ការចងចិត្តមនុស្ស ១ ពោលពាក្យជាទីស្រឡាញ់ ១ មិនបាច់
 ប្រើរនុកទ្វារផ្ទះឡើយ ការឲ្យទានទាំងឡាយនោះ ក៏មិនដល់
 នូវចំណិតក្នុងចំណែក ១៦ នៃមេត្តាចិត្ត ដែលបានអប់រំហើយ
 ដូចជារស្មីព្រះចន្ទនិងពួកផ្កាយទាំងពួង បុគ្គលណា ជាអ្នក
 មានចំណែកនៃមេត្តាសមាធិចិត្ត ចំពោះពួកសត្វទាំងអស់ មិន
 បៀតបៀន មិនសម្លាប់ មិនធ្វើសេចក្តីវិនាសដល់សត្វដទៃ
 ដោយខ្លួនឯង មិនប្រើអ្នកដទៃ ឲ្យធ្វើសេចក្តីវិនាសដល់សត្វ
 ដទៃ វេរារបស់បុគ្គលនោះមិនមានដោយហេតុណាមួយឡើយ ។

[២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុ ៨ យ៉ាង បច្ច័យ ៨ យ៉ាងនេះ ប្រព្រឹត្ត
 ទៅដើម្បីបាននូវបញ្ញា ជាខាងដើមនៃមគ្គព្រហ្មចារ្យ ដែលខ្លួនមិនធ្លាប់បាន
 ដើម្បីជាភិយ្យោភាព ដ៏ធំទូលាយ ចម្រើន បរិបូណ៌នូវបញ្ញាដែលខ្លួនបាន
 ហើយ ។ ហេតុបច្ច័យ ៨ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ចូលទៅអាស្រ័យនៅនឹងគ្រូ ឬ សព្វហ្មចារីបុគ្គល
 ណាមួយ ជាគរុដ្ឋានិយបុគ្គល (បុគ្គលតាំងនៅក្នុងស្ថានដែលគួរគោរព)

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

យត្ថស្ស តិព្វំ ហិរោត្តប្បំ បច្ចុបដ្ឋិតំ ហោតិ
 បេមញ្ច ការវោ ច អយំ ភិក្ខុវេ បបមោ ហេតុ
 បបមោ បច្ចុយោ អាទិត្រហ្មចរិយិកាយ បញ្ញាយ
 អប្បដិលទ្ធាយ បដិលាកាយ បដិលទ្ធាយ ភិយ្យោ-
 ភារាយ វេបុល្លាយ ការឆាយ ចារិប្បិយា សំវត្តតិ ។
 សោ តំ សត្តារំ ឧបនិស្សាយ វិហារតិ អញ្ញតរំ វា
 កុដ្ឋានិយំ សព្វហ្មចារី យត្ថស្ស តិព្វំ ហិរោត្តប្បំ
 បច្ចុបដ្ឋិតំ ហោតិ បេមញ្ច ការវោ ច សោ^(១) កាលេន
 កាលំ ឧបសង្កមិត្វា បរិបុច្ឆតិ បរិបញ្ញតិ ឥទំ ភន្តេ
 កចំ ឥមស្ស កោ អត្តោតិ ។ តស្ស តេ អាយ-
 ស្មន្តោ អរិវេញោវ វិវេន្តិ^(២) អនុត្តានីកតញ្ច ឧត្តានី-
 កោន្តិ អនេកវិហិតេសុ ច កង្ខំដ្ឋានិយេសុ ធម្មេសុ
 កង្ខំ បដិវិជោទេន្តិ អយំ ភិក្ខុវេ ទុតិយោ ហេតុ
 ទុតិយោ បច្ចុយោ អាទិត្រហ្មចរិយិកាយ បញ្ញាយ
 អប្បដិលទ្ធាយ បដិលាកាយ បដិលទ្ធាយ ភិយ្យោ-
 ភារាយ វេបុល្លាយ ការឆាយ ចារិប្បិយា សំវត្តតិ ។

១ ឱ. ម. តេ ។ ២ ឱ. ម. វិវេន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ជាអ្នកមានហិរិ និង ឱត្តប្បៈដ៏ក្លៀវក្លា តម្កល់នូវសេចក្តីស្រឡាញ់ និងសេចក្តី
 គោរព ចំពោះបុគ្គលជាគរុដ្ឋានិយៈ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាហេតុ
 នេះជាបច្ច័យទី ១ ដែលប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីបានចំពោះនូវបញ្ញាជាខាងដើម
 នៃមគ្គព្រហ្មចារ្យដែលខ្លួនមិនធ្លាប់បាន ដើម្បីជាភិយ្យោភាព ដ៏ធំទូលាយ
 ចម្រើន បរិបូណ៌នូវបញ្ញាដែលខ្លួនបាន ។ បុគ្គលនោះចូលទៅអាស្រ័យនៅ
 នឹងគ្រូនោះ ឬសព្វហ្មចារ្យបុគ្គលណាមួយ ជាគរុដ្ឋានិយៈ ជាអ្នកមានហិរិនិង
 ឱត្តប្បៈដ៏ក្លៀវក្លា តម្កល់សេចក្តីស្រឡាញ់ និងសេចក្តីគោរពចំពោះបុគ្គល
 គរុដ្ឋានិយៈ ភិក្ខុនោះចូលទៅរក (បុគ្គលនោះ) តាមកាលគួរ ហើយសាក
 សួរត្រង់ប្រស្នាថា បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន ហេតុនេះដូចម្តេច សេចក្តីអធិប្បាយ
 នៃភាសិតនេះដូចម្តេច ។ លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយនោះ បើកបង្ហាញ
 នូវធម៌ដែលកំបាំងផង ធ្វើធម៌ដែលមានជម្រៅឲ្យរាក់ផង បន្ទោបង់នូវ
 សេចក្តីសង្ស័យ ក្នុងធម៌ដែលគួរសង្ស័យច្រើនប្រការផង ដល់ភិក្ខុនោះ
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាហេតុទី ២ ជាបច្ច័យ ទី ២ ដែលប្រព្រឹត្តទៅដើម្បី
 បានចំពោះនូវបញ្ញា ជាខាងដើមនៃមគ្គព្រហ្មចារ្យដែលខ្លួនមិនធ្លាប់បាន
 ដើម្បីជាភិយ្យោភាព ដ៏ធំទូលាយ ចម្រើន បរិបូណ៌នូវបញ្ញាដែលខ្លួនបាន ។

បណ្ណាសកេ មេត្តារត្នោ

សោ តំ ធម្មំ សុត្វា ទ្វយេន រូបកាសេន សម្មាទេតិ
 កាយរូបកាសេន ច ចិត្តរូបកាសេន ច អយំ
 ភិក្ខុវេ តតិយោ ហេតុ តតិយោ បច្ចយោ អាទិ-
 ព្រហ្មចរិយិកាយ បញ្ញាយ អប្បដិលទ្ធាយ បដិ-
 លាកាយ បដិលទ្ធាយ ភិយ្យោកាវាយ វេបុល្លាយ
 ការធាយ ចារិប្បិយា សំវត្តតិ ។ សីលវា ហោតិ
 ចាតិមោក្ខសំវរសំរុតោ វិហារតិ អាចារតោចរសម្មន្នោ
 អណុមត្តេសុ វន្នេសុ ភយទស្សរី សមាធាយ សិក្ខតិ
 សិក្ខាបទេសុ អយំ ភិក្ខុវេ ចតុត្តោ ហេតុ ចតុត្តោ
 បច្ចយោ អាទិព្រហ្មចរិយិកាយ បញ្ញាយ អប្បដិលទ្ធាយ
 បដិលាកាយ បដិលទ្ធាយ ភិយ្យោកាវាយ វេបុល្លាយ
 ការធាយ ចារិប្បិយា សំវត្តតិ ។ ពហុស្សុតោ ហោតិ
 សុតទរោ សុតសន្និចយោ យេ តេ ធម្មា អាទិកល្យា-
 ណា មជ្ឈេកល្យាណា បរិយោសានកល្យាណា សាត្តំ
 សព្យញ្ជនំ កេវលបរិបុណ្ណំ បរិសុទ្ធី ព្រហ្មចរិយំ អភិវទន្តិ

បណ្ណាសក មេត្តាវគ្គ

ភិក្ខុនោះ លុះបានស្តាប់ធម៌នោះហើយ ទើបញ្ជាំងសេចក្តីស្ងប់រម្ងាប់ ២
 ប្រការឲ្យសម្រេច គឺការស្ងប់រម្ងាប់កាយ ១ ស្ងប់រម្ងាប់ចិត្ត ១ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ នេះជាហេតុទី ៣ ជាបច្ច័យទី ៣ ដែលប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បី
 បានចំពោះនូវបញ្ញា ជាខាងដើមនៃមគ្គព្រហ្មចារ្យ ដែលខ្លួនមិនធ្លាប់បាន
 ដើម្បីជាភិយ្យោភាព ដ៏ធំទូលាយ ចម្រើន បរិបូណ៌នូវបញ្ញាដែលខ្លួនបាន ។
 ភិក្ខុជាអ្នកមានសីល សង្រួមហើយក្នុងបាតិមោក្ខសំរេ: បរិបូណ៌ដោយ
 អាចារៈនិងគោចរ: ឃើញភ័យក្នុងទោសទាំងឡាយ សូម្បីបន្តិចបន្តួច
 សមាទាន សិក្សាក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះ
 ជាហេតុទី ៤ ជាបច្ច័យទី ៤ ដែលប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីបានចំពោះនូវ
 បញ្ញាជាខាងដើមនៃមគ្គព្រហ្មចារ្យដែលខ្លួនមិនធ្លាប់បាន ដើម្បីជាភិយ្យោ-
 ភាពដ៏ធំទូលាយ ចម្រើន បរិបូណ៌នូវបញ្ញាដែលខ្លួនបាន ។ ភិក្ខុជាអ្នក
 រៀនសូត្រច្រើន ទ្រទ្រង់ព្រះសូត្រ ចេះចាំព្រះសូត្រ ធម៌ទាំងឡាយណា
 មានពីរោះបទដើម ពីរោះបទកណ្តាល ពីរោះបទចុង ប្រកាសនូវព្រហ្ម-
 ចរិយធម៌ ព្រមទាំងអត្ថ ព្រមទាំងព្យញ្ជន: ដ៏បរិបូណ៌បរិសុទ្ធទាំងអស់

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

តថាវុចាស្ស ធម្មា ពហុស្សុតា ហោន្តិ ធនា វចសា
 បរិចិត្តា មនសានុបេក្ខិតា ទិដ្ឋិយា សុប្បដិវិទ្ធា អយំ
 ភិក្ខុវេ បញ្ចមោ ហេតុ បញ្ចមោ បច្ចយោ អាទិត្រហ្ម-
 ចរិយិកាយ បញ្ញាយ អប្បដិលទ្ធាយ បដិលាកាយ
 បដិលទ្ធាយ ភិយ្យោកាវាយ វេបុល្លាយ ការធាយ
 ចារិប្បិយា សំវត្តតិ ។ អារទ្ធវិយោ វិហារតិ អកុសលានំ
 ធម្មានំ បហាធាយ កុសលានំ ធម្មានំ ឧបសម្មធាយ
 ថាមវា ទទ្ធិបរក្កមោ អនិក្ខិត្តុបេក កុសលេសុ ធម្មេសុ
 អយំ ភិក្ខុវេ ឆដ្ឋោ ហេតុ ឆដ្ឋោ បច្ចយោ អាទិត្រហ្ម-
 ចរិយិកាយ បញ្ញាយ អប្បដិលទ្ធាយ បដិលាកាយ
 បដិលទ្ធាយ ភិយ្យោកាវាយ វេបុល្លាយ ការធាយ ចារិ-
 ប្បិយា សំវត្តតិ ។ សដ្ឋ្យតតោ ខោ បន អនាណកថិកោ
 ហោតិ អតិវច្ឆានកថិកោ សាមំ វា ធម្មំ កាសតិ
 បរំ វា អដ្លៀសតិ អរិយំ វា តុណ្ហិការំ ធាតិមញ្ញតិ
 អយំ ភិក្ខុវេ សត្តមោ ហេតុ សត្តមោ បច្ចយោ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ធម៌ទាំងឡាយ មានសភាពដូច្នោះ ភិក្ខុនោះ បានរៀនសូត្រច្រើន
 ទ្រទ្រង់ចាំស្ងាត់ រត់មាត់ ជាក់ច្បាស់ក្នុងចិត្ត យល់ច្បាស់ដោយទិដ្ឋិ ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាហេតុទី ៥ ជាបច្ច័យទី ៥ ដែលប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បី
 បានចំពោះនូវបញ្ញា ជាខាងដើមនៃមគ្គព្រហ្មចារ្យ ដែលខ្លួនមិនធ្លាប់បាន
 ដើម្បីជាភិយ្យោភាព ដ៏ធំទូលាយ ចម្រើន បរិបូណ៌នូវបញ្ញាដែលខ្លួនបាន ។
 ភិក្ខុប្រារព្ធសេចក្តីព្យាយាម ដើម្បីលះបង់នូវអកុសលធម៌ទាំងឡាយ ហើយ
 បំពេញនូវកុសលធម៌ទាំងឡាយ មានកម្លាំង មានសេចក្តីប្រឹងប្រែងដ៏មាំ
 មិនដាក់ធុរៈក្នុងធម៌ទាំងឡាយជាកុសល ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាហេតុ
 ទី ៦ ជាបច្ច័យទី ៦ ដែលប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីបានចំពោះនូវបញ្ញា ជាខាងដើម
 នៃមគ្គព្រហ្មចារ្យ ដែលខ្លួនមិនធ្លាប់បាន ដើម្បីជាភិយ្យោភាពដ៏ធំទូលាយ
 ចម្រើន បរិបូណ៌នូវបញ្ញាដែលខ្លួនបាន ។ ភិក្ខុនៅក្នុងសង្ឃ មិនមែននិយាយ
 ផ្តេសផ្តាស មិនមែនជាអ្នកនិយាយតិរច្ឆានកថា រមែងសម្តែងធម៌ដោយខ្លួន
 ឯងផង អាវាធនាអ្នកឯទៀតឲ្យសម្តែងផង មិនមើលងាយព្រះអរិយៈដែល
 ស្ងប់ស្ងៀមផង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាហេតុទី ៧ ជាបច្ច័យទី ៧

បណ្ណាសកេ មេត្តារត្តោ

អាទិត្រហ្មចរិយិកាយ បញ្ញាយ អប្បដិលទ្ធាយ បដិ-
 លាកាយ បដិលទ្ធាយ ភិយ្យោកាវាយ វេបុលាយ
 ការាយ ចារិប្បិយា សំវត្តតិ ។ បញ្ចសុ ខោ បន
 ឧបាទានក្ខន្ធនុសុ ឧទយព្វយានុបស្សី វិហារតិ ឥតិ រូបំ
 ឥតិ រូបស្ស សមុទយោ ឥតិ រូបស្ស អដ្ឋង្គមោ ឥតិ
 វេទនា ឥតិ សញ្ញា ឥតិ សង្ខារា ឥតិ វិញ្ញាណំ ឥតិ
 វិញ្ញាណស្ស សមុទយោ ឥតិ វិញ្ញាណស្ស អដ្ឋង្គមោតិ
 អយំ ភិក្ខុវេ អដ្ឋមោ ហេតុ អដ្ឋមោ បច្ចយោ អាទិ-
 ត្រហ្មចរិយិកាយ បញ្ញាយ អប្បដិលទ្ធាយ បដិលាកាយ
 បដិលទ្ធាយ ភិយ្យោកាវាយ វេបុលាយ ការាយ
 ចារិប្បិយា សំវត្តតិ ។ តមេនំ សព្វហ្មចារី ឯវំ សម្មាវេន្តិ
 អាយស្មា^(១) សត្តារំ ឧបនិស្សាយ វិហារតិ អញ្ញតរំ វា
 កុដ្ឋានិយំ សព្វហ្មចារី យត្តស្ស តិព្វំ ហិរោត្តប្បំ បច្ចុ-
 បដ្ឋិតំ ហោតិ បេមព្វា ការវោ ច អន្ធា អយមាយស្មា
 ជានំ ជានាតិ បស្សំ បស្សតីតិ អយំបិ ធម្មោ បិយតាយ
 កុតាយ ការាយ សាមញ្ញាយ ឯកីកាវាយ សំវត្តតិ ។

១ ឱ. ម. អយំ ខោ អាយស្មា ។

បណ្ណាសក មេត្តាវគ្គ

ដែលប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីបានចំពោះនូវបញ្ញា ជាខាងដើមនៃមគ្គព្រហ្មចារ្យ ដែលខ្លួនធ្លាប់បាន ដើម្បីជាភិយ្យោភាព ដ៏ធំទូលាយ ចម្រើនបរិបូណ៌នូវបញ្ញា ដែលខ្លួនបាន ។ ភិក្ខុពិចារណាឃើញរឿយៗ នូវការកើតឡើងនិងសូន្យ ទៅក្នុងឧបាទានក្នុងទាំងឡាយ ៥ ថា រូបដូច្នោះ ការកើតឡើងនៃរូបដូច្នោះ ការវិនាសនៃរូបដូច្នោះ វេទនាដូច្នោះ សញ្ញាដូច្នោះ សង្ខារទាំងឡាយដូច្នោះ វិញ្ញាណដូច្នោះ ការកើតឡើងនៃវិញ្ញាណដូច្នោះ ការវិនាសទៅនៃវិញ្ញាណ ដូច្នោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាហេតុទី ៨ ជាបច្ច័យទី ៨ ដែលប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីបានចំពោះនូវបញ្ញា ជាខាងដើមនៃមគ្គព្រហ្មចារ្យដែលខ្លួន មិនធ្លាប់បាន ដើម្បីជាភិយ្យោភាព ដ៏ធំទូលាយ ចម្រើន បរិបូណ៌នូវបញ្ញា ដែលខ្លួនបានហើយ ។ ពួកសព្វព្រហ្មចារីបុគ្គលតែងនាំគ្នាសរសើរនូវភិក្ខុនោះ យ៉ាងនេះថា លោកដ៏មានអាយុ (នេះ) បានចូលទៅនៅអាស្រ័យនឹងគ្រូ ឬ សព្វព្រហ្មចារីបុគ្គលណាមួយជាគរុដ្ឋានិយៈ ជាអ្នកមានហិរិនិងឱត្តប្បៈ តម្កល់ សេចក្តីស្រឡាញ់ និងសេចក្តីគោរពចំពោះបុគ្គលជាគរុដ្ឋានិយៈដោយគិតថា លោកដ៏មានអាយុនេះដឹងនូវហេតុដែលគួរដឹងឃើញនូវហេតុដែលគួរឃើញ ដោយពិត ធម៌នេះប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីឲ្យគេស្រឡាញ់ ដើម្បីឲ្យគេគោរព ដើម្បីញ៉ាំងគុណឲ្យចម្រើន ដើម្បីភាពជាសមណៈ ដើម្បីសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

តំ ខោ បនាយមាយស្មា សត្តារំ ឧបនិស្សាយ វិហារតិ
អញ្ញតំ វា កុដ្ឋានិយំ សព្វហ្មចារី យត្តស្ស តិពុំ
ហិរោត្តប្បំ បច្ចុបដ្ឋិតំ ហោតិ បេមញ្ច ការវោ ច សោ
កាលេន កាលំ ឧបសង្កមិត្វា បរិបុច្ឆតិ បរិបញ្ញតិ
ឥទំ ភន្តេ កចំ ឥមស្ស កោ អត្តោតិ ។ តស្ស តេ
អាយស្មន្តោ អរិរេញោ វិរេន្តិ អនុត្តានីកតញ្ច ឧត្តានី-
ករោន្តិ អនេកវិហិតេសុ ច កដ្ឋុដ្ឋានិយេសុ ធម្មេសុ
កដ្ឋំ បដិវិនោទេន្តិ អន្ធា អយមាយស្មា ជានំ ជានាតិ
បស្សំ បស្សតីតិ អយំបិ ធម្មោ បិយតាយ កុតាយ
ការាយ សាមញ្ញាយ ឯកីការាយ សំវត្តតិ ។ តំ
ខោ បនាយមាយស្មា ធម្មំ សុត្វា ទ្វយេន រូបកាសេន
សម្មាទេតិ កាយរូបកាសេន ច ចិត្តរូបកាសេន
ច អន្ធា អយមាយស្មា ជានំ ជានាតិ បស្សំ
បស្សតីតិ អយំបិ ធម្មោ បិយតាយ កុតាយ
ការាយ សាមញ្ញាយ ឯកីការាយ សំវត្តតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ចំណែកលោកដ៏មានអាយុនេះ ចូលទៅនៅអាស្រ័យនឹងគ្រូនោះ ឬ
សព្វហូចារីបុគ្គលណាមួយ ជាគុរុដ្ឋានិយៈ ជាអ្នកមានហិរិនិងឱត្តប្បៈ
តម្កល់សេចក្តីស្រឡាញ់ និងសេចក្តីគោរព ចំពោះបុគ្គល ជាគុរុដ្ឋានិយៈ
លុះលោកដ៏មានអាយុនោះ ចូលទៅរកគ្រូនោះតាមកាល ដ៏សមគួរហើយ
សាកសួរត្រង់ប្រស្នាថា បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន ហេតុនេះដូចម្តេច សេចក្តី
អធិប្បាយនៃភាសិតនេះដូចម្តេច ។ លោកដ៏មានអាយុទាំងនោះ ក៏បើក
បង្ហាញនូវធម៌ដែលកំបាំងផង ធ្វើធម៌ដែលមានជម្រៅឲ្យរាក់ផង បន្ទា-
បង់នូវសេចក្តីសង្ស័យ ក្នុងធម៌ទាំងឡាយដែលគួរសង្ស័យច្រើនប្រការផង
ដោយគិតថា លោកដ៏មានអាយុនេះ រមែងដឹងនូវហេតុដែលគួរដឹង ឃើញ
នូវហេតុដែលគួរឃើញដោយពិត ឯធម៌នេះប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីឲ្យគេ
ស្រឡាញ់ ដើម្បីឲ្យគេគោរព ដើម្បីញ៉ាំងគុណឲ្យចម្រើន ដើម្បីភាពជា
សមណៈ ដើម្បីសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ ។ លុះលោកមានអាយុនេះ ស្តាប់ធម៌
នោះហើយ ទើបញ្ជាំងការស្ងប់រម្ងាប់ ២ ប្រការឲ្យសម្រេច គឺការស្ងប់រម្ងាប់
កាយ ១ ស្ងប់រម្ងាប់ចិត្ត ១ ដោយគិតថា លោកដ៏មានអាយុនេះ រមែង
ដឹងនូវហេតុដែលគួរដឹង ឃើញនូវហេតុដែលគួរឃើញដោយពិត ធម៌
នេះឯងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីឲ្យគេស្រឡាញ់ ដើម្បីឲ្យគេគោរព ដើម្បី
ញ៉ាំងគុណឲ្យចម្រើន ដើម្បីភាពជាសមណៈ ដើម្បីសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ ។

បណ្ណាសកេ មេត្តារត្តោ

សីលវា ខោ បនាយមាយស្មា ចាតិមោក្ខសំរសំរុតោ
 វិហរតិ អាចារកោចរសម្បន្នោ អណុមត្តេសុ រជ្ជេសុ
 ភយទស្សរី សមាទាយ សិក្ខតិ សិក្ខាបទេសុ អន្ធា
 អយមាយស្មា ជានំ ជាតតិ បស្សំ បស្សតីតិ អយំបិ
 ធម្មោ បិយតាយ កុតាយ ការនាយ សាមញ្ញាយ
 ឯកីកាវាយ សំរត្តតិ ។ ពហុស្សុតោ ខោ បនាយមា-
 យស្មា សុតទេវេ សុតសន្និចយោ យេ តេ ធម្មា អាទិ-
 កល្យាណា មជ្ឈេកល្យាណា បរិយោសានកល្យាណា
 សាត្តំ សព្វញ្ញំ កេវលបរិបុណ្ណំ បរិសុទ្ធិំ ព្រហ្មចរិយំ
 អភិវទន្តិ តថាវុចាស្ស ធម្មា ពហុស្សុតា ហោន្តិ ធាតា
 វចសា បរិចិតា មនសានុបេក្ខិតា ទិដ្ឋិយា សុប្បដិវិទ្ធា
 អន្ធា អយមាយស្មា ជានំ ជាតតិ បស្សំ បស្សតីតិ
 អយំបិ ធម្មោ បិយតាយ កុតាយ ការនាយ សាមញ្ញាយ
 ឯកីកាវាយ សំរត្តតិ ។ អារទ្ធវិយោ ខោ បនាយ-
 មាយស្មា វិហរតិ អកុសលានំ ធម្មានំ បហានាយ

បណ្ណាសក មេត្តាវគ្គ

ចំណែកខាងលោកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នកមានសីល សង្រួមហើយក្នុងបាតិ-
 មោក្ខសំរេ: បរិបូណ៌ដោយអាចារ:និងគោចរ: ឃើញភ័យក្នុងទោសទាំង
 ឡាយបន្តិចបន្តួច សមាទាន សិក្សាក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយក៏គិតថា លោក
 ដ៏មានអាយុនេះ រមែងដឹងនូវហេតុដែលគួរដឹង ឃើញនូវហេតុដែលគួរ
 ឃើញដោយពិត ធម៌នេះឯងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីឲ្យគេស្រឡាញ់ ដើម្បី
 ឲ្យគេគោរព ដើម្បីញ៉ាំងគុណឲ្យចម្រើន ដើម្បីភាពជាសមណ: ដើម្បី
 សេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ ។ ចំណែកលោកដ៏មានអាយុនេះ ជាអ្នករៀនសូត្រ
 ច្រើន ទ្រទ្រង់ព្រះសូត្រ ចេះដឹងព្រះសូត្រ ធម៌ទាំងឡាយណា មាន
 ពីរោះបទដើម ពីរោះបទកណ្តាល ពីរោះបទចុង ប្រកាសនូវព្រហ្មច-
 រិយធម៌ ព្រមទាំងអត្ត ព្រមទាំងព្យញ្ជន: ដ៏បរិបូណ៌ បរិសុទ្ធទាំងអស់
 ធម៌ទាំងឡាយមានសភាពដូច្នោះ ភិក្ខុនោះបានរៀនសូត្រច្រើន ទ្រ-
 ទ្រង់ ចាំស្ងាត់ រត់មាត់ ជាក់ច្បាស់ក្នុងចិត្ត យល់ច្បាស់ដោយទិដ្ឋិ ក៏
 គិតថា លោកដ៏មានអាយុនេះ រមែងដឹងនូវហេតុដែលគួរដឹង ឃើញនូវ
 ហេតុដែលគួរឃើញដោយពិត ធម៌នេះឯងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីឲ្យគេស្រ-
 ឡាញ់ ដើម្បីឲ្យគេគោរព ដើម្បីញ៉ាំងគុណឲ្យចម្រើន ដើម្បីភាពជា
 សមណ: ដើម្បីសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ ។ ចំណែកខាងលោកដ៏មានអាយុ
 នេះ ប្រារព្ធនូវសេចក្តីព្យាយាម ដើម្បីលះបង់នូវអកុសលធម៌ទាំងឡាយ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

កុសលានំ ធម្មានំ ឧបសម្មទាយ ជាមវា ទទ្ស-
 បក្កមោ អនិក្ខត្តុបុរោ កុសលេសុ ធម្មេសុ អន្ធា
 អយមាយស្មា ជានំ ជានាតិ បស្សំ បស្សតីតិ អយំបិ
 ធម្មោ បិយតាយ ករុតាយ ការនាយ សាមញ្ញាយ ឯកី-
 កាវាយ សំវត្តតិ ។ សង្ឃកតោ ខោ បនាយមាយស្មា
 អនាណកថិកោ អតិវច្ឆានកថិកោ សាមំ វា ធម្មំ
 កាសតិ បរំ វា អន្លេសតិ អរិយំ វា តុណ្ហិកាវំ នាតិ-
 មញ្ញតិ អន្ធា អយមាយស្មា ជានំ ជានាតិ បស្សំ បស្សតីតិ
 អយំបិ ធម្មោ បិយតាយ ករុតាយ ការនាយ សាមញ្ញាយ
 ឯកីកាវាយ សំវត្តតិ ។ បញ្ចសុ ខោ បនាយមាយស្មា
 ឧបាទានក្ខន្ធនេសុ ឧទយព្វយានុបស្សី វិហារតិ ឥតិ
 រូបំ ឥតិ រូបស្ស វិហារតិ ឥតិ រូបស្ស អដ្ឋង្គមោ
 ឥតិ វេទនា ឥតិ សញ្ញា ឥតិ សង្ខារា ឥតិ វិញ្ញាណំ ឥតិ
 វិញ្ញាណស្ស វិហារតិ ឥតិ វិញ្ញាណស្ស អដ្ឋង្គមោតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ដើម្បីបំពេញនូវកុសលធម៌ទាំងឡាយ ជាអ្នកមានកម្លាំង មានសេចក្តី
 ប្រឹងប្រែងមាំ មិនដាក់ធុរៈក្នុងធម៌ជាកុសល ក៏គិតថា លោកដ៏មានអាយុ
 នេះ រមែងដឹងនូវហេតុដែលគួរដឹង ឃើញនូវហេតុដែលគួរឃើញដោយ
 ពិត ធម៌នេះឯងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីឲ្យគេស្រឡាញ់ ដើម្បីឲ្យគេគោរព
 ដើម្បីញ៉ាំងគុណឲ្យចម្រើន ដើម្បីភាពជាសមណៈ ដើម្បីសេចក្តីស្ងប់-
 ស្ងាត់ ។ ចំណែកខាងលោកដ៏មានអាយុនេះ តាំងនៅក្នុងសង្ឃ មិនមែន
 និយាយពាក្យផ្តេសផ្តាស មិនមែននិយាយតិរច្ឆានកថា តែងសម្តែង
 ធម៌ដោយខ្លួនឯងផង អារាធនាអ្នកដទៃឲ្យសម្តែងផង មិនមើលងាយ
 នូវព្រះអរិយៈដែលស្ងប់ស្ងៀមផង ដោយគិតថា លោកដ៏មានអាយុ
 នេះ រមែងដឹងនូវហេតុដែលគួរដឹង ឃើញនូវហេតុដែលគួរឃើញដោយ
 ពិត ធម៌នេះឯងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីឲ្យគេស្រឡាញ់ ដើម្បីឲ្យគេគោរព
 ដើម្បីញ៉ាំងគុណឲ្យចម្រើន ដើម្បីភាពជាសមណៈ ដើម្បីសេចក្តីស្ងប់-
 ស្ងាត់ ។ ក៏ឯលោកដ៏មានអាយុនេះ ពិចារណាឃើញរឿយៗ នូវ
 ការចម្រើនឡើង និងការសាបសូន្យទៅ ក្នុងឧបាទានក្ខន្ធទាំងឡាយ
 ៥ ថា រូបដូច្នោះ ការកើតឡើងនៃរូបដូច្នោះ ការវិនាសទៅនៃរូប
 ដូច្នោះ វេទនាដូច្នោះ សញ្ញាដូច្នោះ សង្ខារទាំងឡាយដូច្នោះ វិញ្ញាណ
 ដូច្នោះ ការកើតឡើងនៃវិញ្ញាណដូច្នោះ ការវិនាសនៃវិញ្ញាណដូច្នោះ

បណ្ណាសកេ មេត្តាវគ្គោ

អន្ទា អយមាយស្មា ជានំ ជាធាតិ បស្សំ បស្សតីតិ
 អយំបិ ធម្មោ បិយតាយ ករុតាយ ការនាយ សាម-
 ញ្ញាយ ឯកីកាវាយ សំវត្តតិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ អដ្ឋ
 ហេតុ អដ្ឋ បច្ចុយា អាទិត្រហ្មចរិយិកាយ បញ្ញាយ
 អប្បដិលទ្ធាយ បដិលាកាយ បដិលទ្ធាយ ភិយ្យោកា-
 វាយ វេបុល្លាយ ការនាយ ចារិប្បិយា សំវត្តន្តីតិ ។

[៣] អដ្ឋហិ ភិក្ខុវេ ធម្មហិ សមដ្ឋាកតោ ភិក្ខុ
 សត្រហ្មចារីនំ អប្បិយោ ច ហោតិ អមនាទោ ច អករុ
 ច អការនីយោ ច ។ កតមេហិ អដ្ឋហិ ។ ឥធន
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អប្បិយបសំសី ច ហោតិ បិយករហិ ច
 លាកកាមោ ច សក្ការកាមោ ច អហិរិកោ ច
 អនោត្តប្បិ ច ចាបិច្ឆោ ច មិច្ឆាទិដ្ឋិ ច ។ ឥមេហិ ខោ
 ភិក្ខុវេ អដ្ឋហិ ធម្មហិ សមដ្ឋាកតោ ភិក្ខុ សត្រហ្ម-
 ចារីនំ អប្បិយោ ច ហោតិ អមនាទោ ច អករុ ច អការ-
 នីយោ ច ។ អដ្ឋហិ ភិក្ខុវេ ធម្មហិ សមដ្ឋាកតោ ភិក្ខុ

បណ្ណាសក មេត្តាវគ្គ

ក៏គិតថា លោកដ៏មានអាយុនេះ រមែងដឹងនូវហេតុដែលគួរដឹង ឃើញ
 នូវហេតុដែលគួរឃើញដោយពិត ធម៌នេះឯងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីឲ្យគេ
 ស្រឡាញ់ ដើម្បីឲ្យគេគោរព ដើម្បីញ៉ាំងគុណឲ្យចម្រើន ដើម្បីភាព
 ជាសមណៈ ដើម្បីសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុទាំង
 ៨ យ៉ាង បច្ច័យទាំង ៨ យ៉ាងនេះឯង ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីបានចំពោះនូវ
 បញ្ញាជាខាងដើមនៃមគ្គព្រហ្មចារ្យដែលខ្លួនមិនធ្លាប់បាន ដើម្បីភិយ្យោ-
 ភាពដ៏ធំទូលាយ ចម្រើនបរិបូណ៌នូវបញ្ញាដែលខ្លួនបាន ។

[៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៨ យ៉ាង រមែងមិន
 ជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីពេញចិត្ត មិនជាទីគោរព មិនជាទីសរសើរ
 នៃសព្វហ្មចារីបុគ្គលទាំងឡាយ ។ ធម៌ ៨ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកសរសើរចំពោះ
 បុគ្គលមិនជាទីស្រឡាញ់ ១ តិះដៀលនូវជនជាទីស្រឡាញ់ ១ ប្រាថ្នា
 លាភ ១ ប្រាថ្នាសក្ការៈ ១ មិនខ្មាសបាប ១ មិនខ្លាចបាប ១ ប្រាថ្នា
 លាមក ១ យល់ខុស ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកប
 ដោយធម៌ ៨ យ៉ាងនេះឯង រមែងមិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីពេញចិត្ត
 មិនជាទីគោរព មិនជាទីសរសើរ នៃសព្វហ្មចារីបុគ្គលទាំងឡាយ
 ឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៨ យ៉ាង

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

សព្វហ្មចារីនំ បិយោ ច ហោតិ មនាទោ ច ករុ ច
 ការដីយោ ច ។ កតមេហិ អដ្ឋហិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ ន អប្បិយបសំសី ច ហោតិ ន បិយករហិ ច
 ន លាភកាមោ ច ន សក្ការកាមោ ច ហិរិមា ច
 ឱត្តប្បិ ច អប្បិច្ឆោ ច សម្មាទិដ្ឋិ ច ។ ឥមេហិ ខោ
 ភិក្ខុវេ អដ្ឋហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ
 សព្វហ្មចារីនំ បិយោ ច ហោតិ មនាទោ ច ករុ ច
 ការដីយោ ចាតិ ។

[៤] អដ្ឋហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ
 សព្វហ្មចារីនំ អប្បិយោ ច ហោតិ អមនាទោ ច អករុ ច
 អការដីយោ ច ។ កតមេហិ អដ្ឋហិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
 លាភកាមោ ច ហោតិ សក្ការកាមោ ច អនវញ្ញត្តិ-
 កាមោ ច អកាលញ្ញ ច អមត្តញ្ញ ច អសុចិ ច ពហុ-
 ភាណី ច អក្កោសកបរិភាសកោ ច សព្វហ្មចារីនំ ។
 ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ អដ្ឋហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

រមែងជាទីស្រឡាញ់ ជាទីពេញចិត្ត ជាទីគោរព ជាទីសរសើរនៃសព្វហ្ម-
 ចារីបុគ្គលទាំងឡាយ ។ ធម៌ ៨ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង
 ឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមិនសរសើរនូវបុគ្គលមិនជាទីស្រ-
 ឡាញ់ ១ មិនតិះដៀលនូវជនជាទីស្រឡាញ់ ១ មិនប្រាថ្នាលោក ១ មិនប្រា-
 ថ្នាសក្ការៈ ១ មានសេចក្តីខ្មាសបាប ១ មានសេចក្តីខ្លាចបាប ១ ប្រាថ្នាតិច ១
 មានសេចក្តីយល់ត្រូវ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌
 ៨ យ៉ាងនេះឯង ទើបជាទីស្រឡាញ់ ជាទីពេញចិត្ត ជាទីគោរព ជាទីសរ-
 សើរ នៃសព្វហ្មចារីបុគ្គលទាំងឡាយ ។

[២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៨ យ៉ាង រមែងមិន
 ជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីពេញចិត្ត មិនជាទីគោរព មិនជាទីសរសើរ នៃ
 សព្វហ្មចារីបុគ្គលទាំងឡាយ ។ ធម៌ ៨ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង
 ឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកប្រាថ្នាលោក ១ ប្រាថ្នាសក្ការៈ ១ ប្រាថ្នា
 មិនឲ្យគេមើលងាយ ១ មិនស្គាល់កាល ១ មិនស្គាល់ប្រមាណ ១ មានការ
 ងារមិនស្អាត ១ និយាយច្រើន ១ ជេរប្រទេចផ្តាសានូវសព្វហ្មចារីបុគ្គល
 ទាំងឡាយ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៨ យ៉ាងនេះឯង

បណ្ណាសកេ មេត្តាវគ្គោ

សត្រប្បចារីនំ អប្បិយោ ច ហោតិ អមនាទោ ច
អករុ ច អការជីយោ ច ។ អដ្ឋហិ ភិក្ខុវេ
ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ សត្រប្បចារីនំ បិយោ
ច ហោតិ មនាទោ ច ករុ ច ការជីយោ ច ។
កតមេហិ អដ្ឋហិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ន លាភកាមោ
ច ន សក្ការកាមោ ច ន អនវញ្ញត្តិកាមោ ច
កាលញ្ញ ច មត្តញ្ញ ច សុចិ ច ន ពហុភាណី ច
អនក្កោសកបរិកាសកោ ច សត្រប្បចារីនំ ។ ឥមេហិ
ខោ ភិក្ខុវេ អដ្ឋហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ
សត្រប្បចារីនំ បិយោ ច ហោតិ មនាទោ ច ករុ
ច ការជីយោ ចាតិ ។

[៥] អដ្ឋិមេ ភិក្ខុវេ លោកធម្មា លោកំ អនុ-
បរិវត្តន្តិ លោកោ ច អដ្ឋ លោកធម្មេ អនុបរិវត្តតិ ។
កតមេ អដ្ឋ ។ លាភោ ច អលាភោ ច យសោ
ច អយសោ ច និដ្ឋា ច បសំសា ច សុខំ ច
ទុក្ខំ ច ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ អដ្ឋ លោកធម្មា

បណ្ណាសក មេត្តាវគ្គ

រមែង មិនជាទីស្រឡាញ់ មិនជាទីគាប់ចិត្ត មិនជាទីគោរព មិនជា
 ទីសរសើរ នៃសព្វហ្មតារីបុគ្គលទាំងឡាយឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៨ យ៉ាង រមែងជាទីស្រឡាញ់ ជាទីពេញ-
 ចិត្ត ជាទីគោរព គួរជាទីសរសើរ នៃសព្វហ្មតារីបុគ្គលទាំងឡាយ ។
 ធម៌ ៨ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនា
 នេះ ជាអ្នកមិនប្រាថ្នាលោក ១ មិនប្រាថ្នាសក្ការៈ ១ មិនមែនជាអ្នក
 ប្រាថ្នាមិនឲ្យអ្នកដទៃមើលងាយ ១ ស្គាល់កាល ១ ស្គាល់ប្រមាណ ១
 មានការងារស្អាត ១ មិននិយាយច្រើន ១ មិនជេរប្រទេសផ្កាសានូវសព្វហ្ម-
 តារីបុគ្គលទាំងឡាយ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌
 ៨ យ៉ាងនេះឯង ទើបជាទីស្រឡាញ់ ជាទីពេញចិត្ត ជាទីគោរព ជាទី
 សរសើរ នៃសព្វហ្មតារីបុគ្គលទាំងឡាយ ។

[៥] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ លោកធម៌ទាំងឡាយ ៨ យ៉ាងនេះ
 តែងជាប់តាមនូវសត្វលោក ទាំងសត្វលោក ក៏វិលទៅតាមនូវលោកធម៌
 ទាំង ៨ ដែរ ។ លោកធម៌ ៨ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺលោក ១
 អលោក ១ យស ១ អយស ១ និន្ទា ១ បសំសា ១ សុខ ១
 ទុក្ខ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ លោកធម៌ទាំង ៨ យ៉ាងនេះឯង

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

លោកំ អនុបរិវត្តន្តិ លោកោ ច ឥមេ អដ្ឋ

លោកធម្មេ អនុបរិវត្តតីតិ ។

លោកោ អលោកោ ច យសាយសោ ច

និព្វា បសំសា ច សុខំ ទុក្ខញ្ច

ឯតេ អនិច្ចា មនុស្សេ ធម្មា

អសស្សតា វិបរិណាមធម្មា

ឯតេ ច ញ្ញត្វា សតិមា សុមេដោ

អវេក្ខតិ វិបរិណាមធម្មេ

ឥដ្ឋស្ស ធម្មា ន មថេន្តិ ចិត្តំ

អនិដ្ឋតោ ដោ បដិយាតមេតិ

តស្សានុរោទា អថ វា វិរោទា

វិជ្ជបិតា អត្តកតា ន សន្តិ

បទញ្ច ញ្ញត្វា វិវដំ អសោកំ

សម្មប្បជាតតិ កវស្ស ចារក្ខតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

តែងជាប់តាមសត្វលោក ទាំងសត្វលោក ក៏វិលទៅតាមនូវលោកធម៌
ទាំង ៨ យ៉ាងនេះដែរ ។

ធម៌ទាំងឡាយនេះគឺ លាភៈ ១ អលាភៈ ១ យសៈ ១
អយសៈ ១ និន្ទា ១ បសំសា ១ សុខ ១ ទុក្ខ ១ ជា
ធម៌មិនទៀង ក្នុងមនុស្សជាតិទាំងឡាយ ជាធម៌មិនបិតថេរ
មានសេចក្តីប្រែប្រួលជាធម្មតា ចំណែកបុគ្គលអ្នកមានប្រាជ្ញា
មានស្មារតី លុះដឹងនូវធម៌នេះហើយ រមែងពិចារណានូវធម៌
ដែលមានសេចក្តីប្រែប្រួលជាធម្មតា ឥដ្ឋារម្មណ៍ទាំងឡាយ
រមែងមិនញាំញីនូវចិត្តរបស់បុគ្គលនោះបាន ទាំងអនិដ្ឋារម្មណ៍
ក៏មិនអាចប៉ះទង្គិចបាន សេចក្តីត្រេកអរ ឬថាសេចក្តីថ្នាំងថ្នាក់
ចិត្តត ក៏បុគ្គលនោះបានកម្ចាត់បង់ហើយដល់នូវសេចក្តីវិនាស
មិនមានតទៅទៀតឡើយ បុគ្គលអ្នកដល់នូវត្រឡប់នៃភព
រមែងដឹងច្បាស់ដោយប្រពៃ ព្រោះដឹងច្បាស់នូវបទគឺព្រះ
និព្វានដែលមិនមានជួលីគឺកិលេស មិនមានសេចក្តីសោក ។

បណ្ណាសកេ មេត្តាវគ្គោ

[៦] អដ្ឋិមេ ភិក្ខុវេ លោកធម្មា លោកំ អនុបរិវត្តន្តិ
 លោកោ ច អដ្ឋ លោកធម្មេ អនុបរិវត្តតិ ។ កតមេ អដ្ឋ ។
 លាកោ ច អលាកោ ច យសោ ច អយសោ ច និជ្ជា
 ច បសំសា ច សុខំ ច ទុក្ខំ ច ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ
 អដ្ឋ លោកធម្មា លោកំ អនុបរិវត្តន្តិ លោកោ ច ឥមេ
 អដ្ឋ លោកធម្មេ អនុបរិវត្តតិ ។ អស្សុតវតោ ភិក្ខុវេ
 បុថុជ្ជនស្ស ឧប្បជ្ជតិ លាកោមិ អលាកោមិ យសោមិ
 អយសោមិ និជ្ជាមិ បសំសាមិ សុខំមិ ទុក្ខំមិ សុតវតោមិ
 ភិក្ខុវេ អរិយស្សាវកស្ស ឧប្បជ្ជតិ លាកោមិ អលាកោមិ
 យសោមិ អយសោមិ និជ្ជាមិ បសំសាមិ សុខំមិ
 ទុក្ខំមិ ។ តត្រ ភិក្ខុវេ កោ វិសេសោ កោ អធិប្បា-
 យសោ កី ជាតាករណំ សុតវតោ អរិយស្សាវកស្ស
 អស្សុតវតោ បុថុជ្ជនេនាតិ ។ ភកវម្ភលកា ដោ
 ភន្តេ ធម្មា ភកវនេត្តិកា ភកវបដិសរណា សាធុ វត
 ភន្តេ ភកវន្តំ យេវ បដិភាតុ ឯតស្ស ភាសិតស្ស
 អត្តោ ភកវតោ សុត្វា ភិក្ខុ ជាវស្សន្តិ ។

បណ្ណាសក មេត្តាវគ្គ

[៦] ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ លោកធម៌ទាំង ៨ យ៉ាងនេះ តែងជាប់តាមសត្វលោក ទាំងសត្វលោក ក៏វិលទៅតាមនូវលោកធម៌ទាំង ៨ យ៉ាងដែរ ។ លោកធម៌ ៨ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺលាភ ១ អលាភ ១ យស ១ អយស ១ និន្ទា ១ បសំសា ១ សុខ ១ ទុក្ខ ១ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ លោកធម៌ទាំង ៨ យ៉ាងនេះឯង តែងជាប់តាមសត្វលោក ទាំងសត្វលោក ក៏វិលទៅតាមនូវលោកធម៌ទាំង ៨ យ៉ាងដែរ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ លាភក្តី អលាភក្តី យសក្តី អយសក្តី និន្ទាក្តី បសំសាក្តី សុខក្តី ទុក្ខក្តី តែងកើតឡើងដល់បុប្ផជនអ្នកមិនចេះដឹង ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ លាភក្តី អលាភក្តី យសក្តី អយសក្តី និន្ទាក្តី បសំសាក្តី សុខក្តី ទុក្ខក្តី តែងកើតឡើងដល់អរិយសាវ័ក អ្នកចេះដឹងដែរ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះក្នុងលោកធម៌ទាំងនោះមានសេចក្តីប្លែកគ្នាដូចម្តេច មានអធិប្បាយដូចម្តេច មានហេតុផ្សេងគ្នាដូចម្តេច របស់អរិយសាវ័កអ្នកចេះដឹង និងបុប្ផជនអ្នកមិនចេះដឹង ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ធម៌ទាំងឡាយ មានព្រះដ៏មានព្រះភាគជាមូល មានព្រះដ៏មានព្រះភាគជាអ្នកណែនាំ មានព្រះដ៏មានព្រះភាគជាទីពឹងរបស់យើងទាំងឡាយ ស្រាប់ហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សេចក្តីនៃភាសិតនោះ ជាក់ច្បាស់ដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគដោយល្អស្រាប់ហើយ ភិក្ខុទាំងឡាយ បានស្តាប់ (ធម៌) របស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ នឹងចង់ចាំទុកបាន ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

តេនហិ ភិក្ខុវេ សុណាថ សាធុកំ មនសិក-
 រោថ ភាសិស្សាមីតិ ។ ឃំ ភន្តេតិ ខោ តេ ភិក្ខុ
 ភកវតោ បច្ចុស្សោសុំ ។ ភកវា ឯតទរោថ អស្ស-
 តវតោ ភិក្ខុវេ បុថុជ្ជនស្ស ឧប្បជ្ជតិ លាភោ
 សោ ន ឥតិ បដិសញ្ចិត្តតិ ឧប្បជ្ជោ ខោ មេ អយំ
 លាភោ សោ ច ខោ អនិច្ចោ ទុក្ខោ វិបរិណាម-
 ធម្មោតិ យថាក្ខតំ នប្បជាណតិ ឧប្បជ្ជតិ អលាភោ
 ឧប្បជ្ជតិ យសោ ឧប្បជ្ជតិ អយសោ ឧប្បជ្ជតិ និជ្ជា
 ឧប្បជ្ជតិ បសំសា ឧប្បជ្ជតិ សុខំ ឧប្បជ្ជតិ ទុក្ខំ
 សោ ន ឥតិ បដិសញ្ចិត្តតិ ឧប្បជ្ជំ ខោ មេ
 ឥទំ ទុក្ខំ តព្វា ខោ អនិច្ចំ ទុក្ខំ វិបរិណាមធម្មន្តិ
 យថាក្ខតំ នប្បជាណតិ ។ តស្ស លាភោមិ ចិត្តំ
 បរិយាទាយ តិដ្ឋតិ អលាភោមិ ចិត្តំ បរិយាទាយ តិដ្ឋតិ
 យសោមិ ចិត្តំ បរិយាទាយ តិដ្ឋតិ អយសោមិ ចិត្តំ
 បរិយាទាយ តិដ្ឋតិ និជ្ជាមិ ចិត្តំ បរិយាទាយ តិដ្ឋតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើដូច្នោះ ចូរអ្នកទាំងឡាយ ប្រុងស្តាប់ធ្វើទុកក្នុង
 ចិត្តដោយប្រពៃចុះ តថាគតនឹងសម្តែង ។ ភិក្ខុទាំងនេះ ទទួលព្រះ
 ពុទ្ធដីកាព្រះដ៏មានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះដ៏មានព្រះ
 ភាគបានត្រាស់ដូច្នោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ លោកតែងកើតឡើងដល់
 បុប្ផជនអ្នកមិនចេះដឹង បុប្ផជននោះមិនពិចារណាមិនដឹងច្បាស់តាមពិតដូច្នោះ
 ថា លោកនេះកើតឡើងដល់អាត្មាអញហើយ លោកនោះឯង មិនទៀង
 ជាទុក្ខ មានសេចក្តីប្រែប្រួលជាធម្មតា អលោករមែងកើតឡើង យស
 រមែងកើតឡើង អយសរមែងកើតឡើង និន្ទារមែងកើតឡើង បសំសារមែង
 កើតឡើង សុខរមែងកើតឡើង ទុក្ខរមែងកើតឡើង (ដល់បុប្ផជនអ្នកមិន
 ចេះដឹង) បុប្ផជននោះមិនពិចារណា មិនដឹងច្បាស់តាមពិតដូច្នោះថា ទុក្ខនេះ
 កើតឡើងដល់អាត្មាអញហើយ ទុក្ខនោះឯងមិនទៀង ជារបស់អត់ជន់បាន
 ដោយក្រ មានសេចក្តីប្រែប្រួលជាធម្មតា ។ លោកក្តីរមែងគ្របសង្កត់ចិត្ត
 របស់បុប្ផជននោះ អលោកក្តី រមែងគ្របសង្កត់ចិត្ត យសក្តីរមែងគ្រប
 សង្កត់ចិត្ត អយសក្តី រមែងគ្របសង្កត់ចិត្ត និន្ទាក្តី រមែងគ្របសង្កត់ចិត្ត

បណ្ណាសកេ មេត្តារត្តោ

បសំសាបិ ចិត្តំ បរិយាទាយ តិដ្ឋតិ សុខំបិ ចិត្តំ
 បរិយាទាយ តិដ្ឋតិ ទុក្ខំបិ ចិត្តំ បរិយាទាយ
 តិដ្ឋតិ ។ សោ ឧប្បន្នំ លាភំ អនុវុជ្ជតិ អលាកេ
 បដិវុជ្ជតិ ឧប្បន្នំ យសំ អនុវុជ្ជតិ អយសេ បដិ-
 វុជ្ជតិ ឧប្បន្នំ បសំសំ អនុវុជ្ជតិ និព្វាយ បដិវុជ្ជតិ
 ឧប្បន្នំ សុខំ អនុវុជ្ជតិ ទុក្ខេ បដិវុជ្ជតិ ។ សោ ឯវំ
 អនុរោធិរិរោធសមាបន្នោ ន បរិមុច្ចតិ ជាតិយា ជរាយ
 មរណោ ន សោកេហិ បរិទេវេហិ ទុក្ខេហិ ទោមនស្សេហិ
 ឧទាយាសេហិ ន បរិមុច្ចតិ ទុក្ខស្មាតិ វទាមិ ។
 សុតរតោ ខោ ភិក្ខុវេ អរិយស្សារកស្ស ឧប្បជ្ជតិ លាកោ
 សោ ឥតិ បដិសញ្ចិត្តតិ ឧប្បន្នោ ខោ មេ អយំ
 លាកោ សោ ច ខោ អនិច្ចោ ទុក្ខោ វិបរិណាមធម្មោតិ
 យថាក្ខតំ បជាណតិ ឧប្បជ្ជតិ អលាកោ ឧប្បជ្ជតិ
 យសោ ឧប្បជ្ជតិ អយសោ ឧប្បជ្ជតិ និព្វា ឧប្បជ្ជតិ
 បសំសា ឧប្បជ្ជតិ សុខំ ឧប្បជ្ជតិ ទុក្ខំ សោ ឥតិ
 បដិសញ្ចិត្តតិ ឧប្បន្នំ ខោ មេ ឥទំ ទុក្ខំ តព្វា ខោ
 អនិច្ចំ ទុក្ខំ វិបរិណាមធម្មន្តិ យថាក្ខតំ បជាណតិ ។

បណ្ណាសក មេត្តាវគ្គ

បសំសាក្តី រមែងគ្របសង្កត់ចិត្ត សុខក្តី រមែងគ្របសង្កត់ចិត្ត ទុក្ខក្តីរមែង
 គ្របសង្កត់ចិត្ត ។ បុថុជ្ជននោះ តែងត្រេកអរនឹងលាភដែលកើតឡើង
 តូចចិត្តព្រោះអលាភ ត្រេកអរនឹងយសដែលកើតឡើង តូចចិត្តព្រោះ
 អយស ត្រេកអរនឹងបសំសាដែលកើតឡើង តូចចិត្តព្រោះនិន្ទា ត្រេកអរ
 នឹងសុខដែលកើតឡើង តូចចិត្តព្រោះទុក្ខ ។ បុថុជ្ជននោះប្រកបនូវសេចក្តី
 ត្រេកអរនឹងសេចក្តីតូចចិត្តយ៉ាងនេះហើយ រមែងមិនរួចចាកជាតិ ជរា
 មរណៈ សោកៈ បរិទេវៈ ទុក្ខ ទោមនស្ស ឧបាយាសៈ តថាគតពោលថា
 មិនរួចចាកវដ្តទុក្ខឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ លាភកើតឡើងដល់
 អរិយសាវ័កអ្នកចេះដឹង អរិយសាវ័កនោះពិចារណាដឹងច្បាស់តាមពិតដូច្នោះ
 ថា លាភនេះកើតឡើងដល់អាត្មាអញហើយ លាភនោះឯងមិនទៀង
 ជាទុក្ខ មានសេចក្តីប្រែប្រួលជាធម្មតា អលាភកើតឡើង យសកើត
 ឡើង អយសកើតឡើង និន្ទាកើតឡើង បសំសាកើតឡើង សុខកើត
 ឡើង ទុក្ខកើតឡើង អរិយសាវ័កនោះ ពិចារណាដឹងច្បាស់តាមពិត
 ដូច្នោះថា ទុក្ខកើតឡើងដល់អាត្មាអញហើយ ទុក្ខនោះឯង ក៏មិន
 ទៀង អត់ធន់បានដោយក្រ មានសេចក្តីប្រែប្រួលជាធម្មតា ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

ឥទំ ទុក្ខំ តព្វា ខោ អនិច្ចំ ទុក្ខំ វិបរិណាមធម្មន្តិ
 យថាក្ខតំ បដានាតិ^(១) តស្ស លាកោមិ ចិត្តំ ន បរិ-
 យាទាយ តិដ្ឋតិ អលាកោមិ ចិត្តំ ន បរិយាទាយ តិដ្ឋតិ
 យសោមិ ចិត្តំ ន បរិយាទាយ តិដ្ឋតិ អយសោមិ ចិត្តំ
 ន បរិយាទាយ តិដ្ឋតិ និដ្ឋាបិ ចិត្តំ ន បរិយាទាយ
 តិដ្ឋតិ បសំសាមិ ចិត្តំ ន បរិយាទាយ តិដ្ឋតិ សុខំបិ
 ចិត្តំ ន បរិយាទាយ តិដ្ឋតិ ទុក្ខំបិ ចិត្តំ ន បរិយាទាយ
 តិដ្ឋតិ ។ សោ ច ឧប្បន្នំ លាក់ ណនុរុជ្ឈតិ អលាកេ
 នប្បដិវិរុជ្ឈតិ ឧប្បន្នំ យសំ ណនុរុជ្ឈតិ អយសេ នប្បដិ-
 វិរុជ្ឈតិ ឧប្បន្នំ បសំសំ ណនុរុជ្ឈតិ និដ្ឋាយ នប្បដិវិរុជ្ឈតិ
 ឧប្បន្នំ សុខំ ណនុរុជ្ឈតិ ទុក្ខេ នប្បដិវិរុជ្ឈតិ ។ សោ
 ឯវំ អនុរោធិវិរោធិវិប្បហីនោ បរិមុច្ចតិ ជាតិយា ជរាយ
 មរណោ ន សោកេហិ បរិទេវេហិ ទុក្ខេហិ ទោមន-
 ស្សេហិ ឧទាយាសេហិ បរិមុច្ចតិ ទុក្ខស្មាតិ វទាមិ ។

១ ឱ. ម. ឥទំ ទុក្ខំ តព្វា ខោ អនិច្ចំ ទុក្ខំ វិបរិណាមធម្មន្តិ យថាក្ខតំ បដានាតីតិ ន
 ទិស្សន្តិ ។ ឥមេ បាហា អតិរកា មញ្ញេ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

អរិយសាវ័ក ដឹងច្បាស់តាមពិតថា នេះជាទុក្ខ ទុក្ខនោះឯង ក៏មិនទៀង
អត់ធន់បានដោយក្រ មានសេចក្តីប្រែប្រួលជាធម្មតា លោភក្តី មិនគ្រប
សង្កត់ចិត្តរបស់អរិយសាវ័កនោះ អលោភក្តី ក៏មិនគ្របសង្កត់ចិត្ត យសក្តី
ក៏មិនគ្របសង្កត់ចិត្ត អយសក្តី ក៏មិនគ្របសង្កត់ចិត្ត និន្ទាក្តី ក៏មិនគ្រប
សង្កត់ចិត្ត បសំសាក្តី ក៏មិនគ្របសង្កត់ចិត្ត សុខក្តី ក៏មិនគ្របសង្កត់ចិត្ត
ទុក្ខក្តី ក៏មិនគ្របសង្កត់ចិត្តបាន ។ អរិយសាវ័កនោះ មិនត្រេកអរនឹងលោភ
ដែលកើតឡើង មិនអាក់អន់ព្រោះអលោភ មិនត្រេកអរនឹងយសដែលកើត
ឡើង មិនអាក់អន់ព្រោះអយស មិនត្រេកអរនឹងបសំសាដែលកើតឡើង
មិនអាក់អន់ព្រោះនិន្ទា មិនត្រេកអរនឹងសុខដែលកើតឡើង មិនអាក់អន់
ព្រោះសេចក្តីទុក្ខ ។ អរិយសាវ័កនោះ លះបង់សេចក្តីត្រេកអរនឹងសេចក្តី
អាក់អន់យ៉ាងនេះហើយ រមែងរួចចាកជាតិ ជរា មរណៈ សោកៈ បរិទេវៈ
ទុក្ខ ទោមនស្ស ឧបាយាសៈ តថាគតពោលថារួចស្រឡះចាកវដ្តទុក្ខ ។

បណ្ណាសកេ មេត្តាវគ្គោ

អយំ ខោ ភិក្ខុវេ វិសេសោ អយំ អធិប្បាយសោ ឥទំ
នាណករណំ សុត្តរតោ អរិយស្សាវកស្ស អស្សុត្តរតា
បុថុជ្ជនេនាតិ ។

លាភោ អលាភោ ច យសាយសោ ច
និដ្ឋា បសំសា ច សុខំ ទុក្ខញ្ច
ឯតេ អនិច្ចា មនុស្សេសុ ធម្មា
អសស្សតា វិបរិណាមធម្មា
ឯតេ ច ញត្វា សតិមា សុមេដោ
អវេក្ខតិ វិបរិណាមធម្មេ
ឥដ្ឋស្ស ធម្មា ន មថេន្តិ ចិត្តំ
អនិដ្ឋតោ នោ បដិយាតមេតិ
តស្សានុរោទា អថ វា វិរោទា
វិជ្ជបិតា អត្តកតា ន សន្តិ
បទញ្ច ញត្វា វិវដំ អសោកំ
សម្មប្បជាតិ កវស្ស ចារក្ខតិ ។

បណ្ណាសក មេត្តាវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះឯងជាសេចក្តីប្លែកគ្នា នេះជាអធិប្បាយ នេះជា
ហេតុផ្សេងៗ គ្នា នៃអរិយសាវ័កអ្នកចេះដឹង និងបុប្ផជនអ្នកមិនចេះដឹង ។

ធម៌ទាំងឡាយនេះ គឺលោក ១ អលោក ១ យស ១

អយស ១ និន្ទា ១ បសំសា ១ សុខ ១ ទុក្ខ ១ ជាធម៌មិនទៀងក្នុង

មនុស្សជាតិទាំងឡាយ ជាធម៌មិនបិតថេរ មានសេចក្តីប្រែ-

ប្រួលជាធម្មតា ចំណែកបុគ្គលអ្នកមានប្រាជ្ញា មានស្មារតី

លុះដឹងនូវធម៌ទាំងនេះហើយ រមែងពិចារណាលើញច្បាស់នូវ

ធម៌ដែលមានសេចក្តីប្រែប្រួលជាធម្មតា ឥដ្ឋារម្មណ៍ រមែង

មិនញាំញីចិត្តរបស់បុគ្គលនោះបាន ទាំងអនិដ្ឋារម្មណ៍ ក៏មិន

អាចប៉ះទង្គិចបាន សេចក្តីត្រេកអរ ឬថា សេចក្តីថ្នាំងថ្នាក់

ក៏បុគ្គលនោះបានកម្ចាត់បង់ហើយ ដល់នូវសេចក្តីវិនាស មិន

មានតទៅទៀតឡើយ បុគ្គលអ្នកដល់នូវត្រើយនៃភព រមែង

ដឹងច្បាស់ដោយប្រពៃ ព្រោះដឹងច្បាស់នូវបទ គឺព្រះនិព្វាន

ដែលមិនមានធ្នូលីគឺកិលេស មិនមានសេចក្តីសោក ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

[៧] ឯកំ សមយំ ភក្កវា រាជគហោ វិហារតិ
 កិឡិញ្ញក្ខេ បព្វតេ ។ អចិរយ្យក្កន្តេ ទេវទត្តេ តត្រ
 ខោ ភក្កវា ទេវទត្តំ អារព្ព ភិក្ខុ អាមន្តេសិ សាធុ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ កាលេន កាលំ អត្តវិបត្តិ បច្ចវេក្ខិតា
 ហោតិ សាធុ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ កាលេន កាលំ
 បរិវត្តិ បច្ចវេក្ខិតា ហោតិ សាធុ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
 កាលេន កាលំ អត្តសម្បត្តិ បច្ចវេក្ខិតា ហោតិ សាធុ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ កាលេន កាលំ បរសម្បត្តិ បច្ចវេក្ខិតា
 ហោតិ ។ អដ្ឋហិ ភិក្ខុវេ អសទ្ធម្មេហិ អភិក្ខុតោ
 បរិយាទិន្នចិត្តោ ទេវទត្តោ អាទាយិកោ ទេវយិកោ
 កប្បដ្ឋោ អតេតិច្ឆោ ។ កតមេហិ អដ្ឋហិ ។
 លារោន ភិក្ខុវេ អភិក្ខុតោ បរិយាទិន្នចិត្តោ ទេវទត្តោ
 អាទាយិកោ ទេវយិកោ កប្បដ្ឋោ អតេតិច្ឆោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

[៧] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅលើភ្នំគិដ្ឋក្នុង
 ទៀបក្រុងរាជគ្រឹះ ។ កាលដែលទេវទត្តភិក្ខុ ចៀសចេញមិនយូរប៉ុន្មាន
 ក្នុងទីនោះឯង ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ប្រារព្ធនូវទេវទត្តភិក្ខុ ហើយត្រាស់
 ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកពិចារណានូវវិបត្តិនៃ
 ខ្លួនសព្វៗ កាល ជាការប្រពៃ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកពិចារណា
 នូវវិបត្តិរបស់បុគ្គលដទៃសព្វៗ កាល ជាការប្រពៃ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ភិក្ខុជាអ្នកពិចារណានូវសម្បត្តិនៃខ្លួនសព្វៗ កាល ជាការប្រពៃ ម្ចាស់
 ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកពិចារណានូវសម្បត្តិរបស់បុគ្គលដទៃសព្វៗ កាល
 ជាការប្រពៃ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ទេវទត្តត្រូវអសទ្ធម្មទាំងឡាយ ៨
 ប្រការគ្របសង្កត់ហើយ មានចិត្តត្រូវអសទ្ធម្មរូបវិតហើយ ទៅកើតក្នុង
 អបាយ ទៅកាន់នរក តាំងនៅអស់ ១ កប្ប មិនអាចអ្នកណាស្រោចស្រង់
 បាន ។ អសទ្ធម្ម ៨ ប្រការ តើដូចម្តេច ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ទេវទត្តត្រូវ
 លាកគ្របសង្កត់ហើយ មានចិត្តដែលលាករូបវិតហើយ ទៅកើតក្នុងអបាយ
 ទៅកាន់នរក តាំងនៅអស់ ១ កប្ប មិនអាចអ្នកណាស្រោចស្រង់បាន ។

បណ្ណាសកេ មេត្តាវគ្គោ

អលារោន ភិក្ខុវេ យសេន ភិក្ខុវេ អយសេន
 ភិក្ខុវេ សក្ការេន ភិក្ខុវេ អសក្ការេន ភិក្ខុវេ
 ចាបិច្ឆតាយ ភិក្ខុវេ ចាបមិត្តតាយ ភិក្ខុវេ អភិក្ខុតោ
 បរិយាទិន្ទចិត្តោ ទេវទត្តោ អាចាយិកោ ទេវយិកោ
 កប្បដ្ឋោ អតេតិច្ឆោ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ អដ្ឋហិ
 អសទ្ធម្មហិ អភិក្ខុតោ បរិយាទិន្ទចិត្តោ ទេវទត្តោ
 អាចាយិកោ ទេវយិកោ កប្បដ្ឋោ អតេតិច្ឆោ ។

សាធុ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ឧប្បន្នំ លាភំ អភិក្ខុយ្យ
 អភិក្ខុយ្យ វិហារេយ្យ ឧប្បន្នំ អលាភំ ឧប្បន្នំ យសំ
 ឧប្បន្នំ អយសំ ឧប្បន្នំ សក្ការំ ឧប្បន្នំ អសក្ការំ
 ឧប្បន្នំ ចាបិច្ឆតំ ឧប្បន្នំ ចាបមិត្តតំ អភិក្ខុយ្យ
 អភិក្ខុយ្យ វិហារេយ្យ តិព្វា ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អត្តវសំ
 បដិច្ច ឧប្បន្នំ លាភំ អភិក្ខុយ្យ អភិក្ខុយ្យ
 វិហារេយ្យ ។ ខេ ។ យញ្ញិស្ស ភិក្ខុវេ ឧប្បន្នំ
 លាភំ អនភិក្ខុយ្យ វិហារតោ ឧប្បជ្ជេយ្យំ អាសវា
 វិយាតបរិឡាហា ឧប្បន្នំ លាភំ អភិក្ខុយ្យ វិហារតោ

បណ្ណាសក មេត្តាវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវអលាភ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយត្រូវយស ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយត្រូវអយស ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយត្រូវសក្ការៈ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ត្រូវអសក្ការៈ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវសេចក្តីប្រាថ្នាលាមក ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ទេវទត្តត្រូវបាបមិត្តគ្របសង្កត់ហើយ មានចិត្តត្រូវបាបមិត្តរូបវិត
 ហើយ ទៅកើតក្នុងអបាយ ទៅកាន់នរក តាំងនៅអស់ ១ កប្ប មិនអាចអ្នក
 ណាស្រោចស្រង់បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទេវទត្តត្រូវអសទ្ធម្មទាំង
 ៨ ប្រការនេះឯង គ្របសង្កត់ មានចិត្តត្រូវអសទ្ធម្មរូបវិត ទៅកើតក្នុងអបាយ
 ទៅកាន់នរក តាំងនៅអស់ ១ កប្ប មិនអាចអ្នកណាស្រោចស្រង់បាន ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគ្របសង្កត់ ញាំញីនូវលាភ ដែលកើតឡើង
 ហើយជាការប្រពៃ នូវអលាភ ដែលកើតឡើងហើយ នូវយសដែល
 កើតឡើងហើយ នូវអយស ដែលកើតឡើងហើយ នូវសក្ការៈដែលកើត
 ឡើងហើយ នូវអសក្ការៈដែលកើតឡើងហើយ នូវសេចក្តីប្រាថ្នាលាមក
 ដែលកើតឡើងហើយ គ្របសង្កត់ ញាំញីនូវបាបមិត្តដែលកើតឡើងហើយ
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគ្របសង្កត់ ញាំញីនូវលាភ ដែលកើតឡើងហើយ
 តើព្រោះអាស្រ័យនូវអំណាចប្រយោជន៍ដូចម្តេច ។ លេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ព្រោះថា អាសវៈទាំងឡាយណា ជាសភាវៈចង្អៀតចង្អល់រោលរាល កើត
 ឡើងដល់ភិក្ខុនោះ ព្រោះមិនបានគ្របសង្កត់នូវលាភ ដែលកើតឡើងហើយ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

ឯវំស តេ អាសវា វិឃាតបរិឡាហា ន ហោន្តិ
 យញ្ញិស្ស ភិក្ខុវេ ឧប្បន្នំ អលាក់ ឧប្បន្នំ យសំ
 ឧប្បន្នំ អយសំ ឧប្បន្នំ សក្ការំ ឧប្បន្នំ អសក្ការំ
 ឧប្បន្នំ ចាបិច្ចតំ ឧប្បន្នំ ចាបមិត្តតំ អនភិក្កុយ្យ
 វិហារតោ ឧប្បន្នេយ្យំ អាសវា វិឃាតបរិឡាហា ឧប្បន្នំ
 ចាបមិត្តតំ អភិក្កុយ្យ វិហារតោ ឯវំស តេ អាសវា
 វិឃាតបរិឡាហា ន ហោន្តិ ។ ឥទំ ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
 អត្តវសំ បទិច្ច ឧប្បន្នំ លាក់ អភិក្កុយ្យ អភិក្កុយ្យ
 វិហារេយ្យ ឧប្បន្នំ អលាក់ ឧប្បន្នំ យសំ ឧប្បន្នំ អយសំ
 ឧប្បន្នំ សក្ការំ ឧប្បន្នំ អសក្ការំ ឧប្បន្នំ ចាបិច្ចតំ
 ឧប្បន្នំ ចាបមិត្តតំ អភិក្កុយ្យ អភិក្កុយ្យ វិហារេយ្យ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

អាសវៈទាំងឡាយនោះ ជាសភាវៈចង្អៀតចង្អល់ ពោលរាល រមែងមិនមាន
 ដល់ភិក្ខុនោះយ៉ាងនេះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថា អាសវៈទាំងឡាយ
 ណា ជាសភាវៈចង្អៀតចង្អល់ ពោលរាល កើតឡើងដល់ភិក្ខុនោះ កាល
 មិនបានគ្របសង្កត់នូវអលាក ដែលកើតឡើងហើយ នូវយសដែលកើត
 ឡើងហើយ នូវអយសដែលកើតឡើងហើយ នូវសក្ការៈដែលកើតឡើង
 ហើយ នូវអសក្ការៈដែលកើតឡើងហើយ នូវសេចក្តីប្រាថ្នាលាមក ដែល
 កើតឡើងហើយ នូវបាបមិត្តដែលកើតឡើងហើយ អាសវៈទាំងឡាយនោះ
 ជាសភាវៈចង្អៀតចង្អល់ពោលរាល រមែងមិនមានដល់ភិក្ខុ កាលគ្របសង្កត់
 នូវបាបមិត្តដែលកើតឡើងហើយយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុ
 គ្របសង្កត់ញាំញីនូវលាក ដែលកើតឡើងហើយ នូវអលាកដែលកើត
 ឡើងហើយ នូវយស ដែលកើតឡើងហើយ នូវអយស ដែលកើតឡើង
 ហើយ នូវសក្ការៈដែលកើតឡើងហើយ នូវអសក្ការៈដែលកើតឡើងហើយ
 នូវសេចក្តីប្រាថ្នាលាមក ដែលកើតឡើងហើយ គ្របសង្កត់ញាំញីនូវបាប-
 មិត្ត ដែលកើតឡើងហើយ ព្រោះអាស្រ័យនូវអំណាចប្រយោជន៍នេះឯង

បណ្ណាសកេ មេត្តារត្តោ

តស្មាតិហ ភិក្ខុវេ ឯវំ សិក្ខិតព្វំ ឧប្បន្នំ លារកំ
អភិកុយ្យ អភិកុយ្យ វិហារិស្សាម ឧប្បន្នំ អលារកំ
ឧប្បន្នំ យសំ ឧប្បន្នំ អយសំ ឧប្បន្នំ សក្ការំ ឧប្បន្នំ
អសក្ការំ ឧប្បន្នំ ចាបិច្ចតំ ឧប្បន្នំ ចាបមិត្តតំ
អភិកុយ្យ អភិកុយ្យ វិហារិស្សាមាតិ ។ ឯវញ្ញំ វោ
ភិក្ខុវេ សិក្ខិតព្វន្តិ ។

[៨] ឯកំ សមយំ អាយស្មា ឧត្តរោ មហិសវត្ថុស្មី
វិហារតិ សង្ខេយ្យកេ បព្វតេ វដ្ឋជាលិកាយំ^(១) ។
តត្រ ខោ អាយស្មា ឧត្តរោ ភិក្ខុ អាមន្តេសិ សាជា-
រុសោ ភិក្ខុ កាលេន កាលំ អត្ថវិបត្តិ បច្ចវេក្ខិតា
ហោតិ សាធារុសោ ភិក្ខុ កាលេន កាលំ បរិវិបត្តិ
បច្ចវេក្ខិតា ហោតិ សាធារុសោ ភិក្ខុ កាលេន
កាលំ អត្ថសម្បត្តិ បច្ចវេក្ខិតា ហោតិ សាធា-
រុសោ ភិក្ខុ កាលេន កាលំ បរសម្បត្តិ បច្ចវេក្ខិតា
ហោតិតិ ។

១ ឱ. ធរជាតិកាយំ ។

បណ្ណាសក មេត្តាវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ គប្បី
 សិក្សាយ៉ាងនេះថា យើងទាំងឡាយ គួរជាអ្នកគ្របសង្កត់ញាំញីនូវលោក
 ដែលកើតឡើងហើយ យើងទាំងឡាយគួរជាអ្នកគ្របសង្កត់ ញាំញីនូវអលោក
 ដែលកើតឡើងហើយ នូវយស ដែលកើតឡើងហើយ នូវអយស ដែល
 កើតឡើងហើយ នូវសក្ការៈ ដែលកើតឡើងហើយ នូវអសក្ការៈ ដែល
 កើតឡើងហើយ នូវសេចក្តីប្រាថ្នាលាមកដែលកើតឡើងហើយ នូវបាប-
 មិត្តដែលកើតឡើងហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយត្រូវ
 សិក្សាយ៉ាងនេះឯង ។

[៨] សម័យមួយ ព្រះឧត្តរដ៏មានអាយុ គង់ក្នុងវិហារឈ្មោះវដ្តជា-
 លិកា ទៀបភ្នំឈ្មោះសង្វេយ្យកៈ ជិតស្រុកមហិសវត្ថុ ។ ក្នុងទីនោះ
 ព្រះឧត្តរដ៏មានអាយុហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុ
 ជាអ្នកពិចារណានូវវិបត្តិនៃខ្លួនសព្វៗ កាល ជាការប្រពៃ ម្នាលអារុសោ
 ទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកពិចារណានូវវិបត្តិរបស់បុគ្គលដទៃសព្វៗ កាល ជា
 ការប្រពៃ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកពិចារណានូវសម្បត្តិនៃខ្លួន
 សព្វៗ កាល ជាការប្រពៃ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកពិចារ-
 ណានូវសម្បត្តិរបស់អ្នកដទៃសព្វ ៗ កាល ជាការប្រពៃ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គកុរុនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

តេន ខោ បន សមយេន វេស្សវណោ មហារាជា
ឧត្តរទិសាយ ទក្ខិណាទិសំ កច្ឆតិ កេនចិ នេវ
ករណីយេន ។ អស្សោសិ ខោ វេស្សវណោ មហារាជា
អាយស្មតោ ឧត្តរស្ស មហិសវត្ថុស្មី សង្ខេយ្យកេ
បព្វតេ វដ្ឋជាលិកាយំ ភិក្ខុនំ ឯវំ ធម្មំ នេសេន្តស្ស
សាធារុសោ ភិក្ខុ កាលេន កាលំ អត្ថវិបត្តិ បច្ច-
វេត្តិតា ហោតិ សាធារុសោ ភិក្ខុ កាលេន កាលំ បរ-
វិបត្តិ បច្ចវេត្តិតា ហោតិ សាធារុសោ ភិក្ខុ កាលេន
កាលំ អត្ថសម្បត្តិ បច្ចវេត្តិតា ហោតិ សាធារុសោ
ភិក្ខុ កាលេន កាលំ បរសម្បត្តិ បច្ចវេត្តិតា ហោតិតិ ។
អថខោ វេស្សវណោ មហារាជា សេយ្យថាបិ នាម ពលវា
បុរិសោ សម្មិញ្ចិតំ វា ពាហំ បសារេយ្យ បសារិតំ វា
ពាហំ សម្មិញ្ចេយ្យ ឯវមេវ មហិសវត្ថុស្មី សង្ខេយ្យកេ
បព្វតេ វដ្ឋជាលិកាយំ អន្តរហិតោ នេវេសុ តារត្តិសេសុ
ទាតុរហោសិ ។ អថខោ វេស្សវណោ មហារាជា
យេន សក្កោ នេវានមិដ្ឋោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

សម័យនោះឯង មហារាជឈ្មោះវេស្សវ័ណចេញអំពីឧត្តរទិសទៅ
 កាន់ទក្សិណទិស ដោយកិច្ចនីមួយ ។ មហារាជឈ្មោះវេស្សវ័ណ បានឮ
 ថេរវាចានៃព្រះឧត្តរដ៏មានអាយុ កំពុងសម្តែងធម៌ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុង
 វិហារឈ្មោះវដ្តជាលិកា ទៀបភ្នំសង្វេយ្យកៈ ជិតស្រុកមហិសវត្ថុ យ៉ាងនេះ
 ថា ម្ចាស់អារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកពិចារណានូវវិបត្តិនៃខ្លួនសព្វៗ
 កាល ជាការប្រពៃ ម្ចាស់អារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកពិចារណានូវវិបត្តិ
 របស់អ្នកដទៃសព្វៗកាល ជាការប្រពៃ ម្ចាស់អារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុ
 ជាអ្នកពិចារណានូវសម្បត្តិនៃខ្លួនសព្វៗ កាល ជាការប្រពៃ ម្ចាស់អារុសោ
 ទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកពិចារណានូវសម្បត្តិរបស់អ្នកដទៃសព្វៗ កាល ជា
 ការប្រពៃ ។ លំដាប់នោះ មហារាជឈ្មោះវេស្សវ័ណ ក៏បាត់អំពីវដ្ត-
 ជាលិការវិហារ ទៀបភ្នំសង្វេយ្យកៈ ជិតស្រុកមហិសវត្ថុ ទៅប្រាកដក្នុង
 តារត្តិវិទ្យុទេវលោក ដូចបុរសមានកម្លាំងលាដៃដៃលបត់ចូល ឬបត់ចូល
 នូវដៃដៃលលាចេញយ៉ាងនោះឯង ។ លំដាប់នោះ មហារាជវេស្សវ័ណ
 ចូលទៅគាល់ព្រះឥន្ទ្រជាធំ ជាងពួកទេវតា លុះចូលទៅដល់ហើយ

បណ្ណាសកេ មេត្តាវគ្គោ

សក្កំ ទេវានមិទ្ធី ឯតទរោច យក្សេ មារិស
 ជានេយ្យាសិ ឯសោ អាយស្មា ឧត្តរោ មហិសវត្ថុស្មី
 សង្ខេយ្យកេ បព្វតេ វដ្ឋជាលិកាយំ ភិក្ខុនំ ឯវំ
 ធម្មំ ទេសេតិ សាធារុសោ ភិក្ខុ កាលេន កាលំ
 អត្ថវិបត្តិ ។ បេ ។ បរសម្បត្តិ បច្ចវេក្ខិតា ហោតីតិ ។
 អថខោ សក្កោ ទេវានមិទ្ធា សេយ្យថាបិ នាម
 ពលវា បុរិសោ សម្មិញ្ញតំ វា ពាហំ បសារេយ្យ
 បសារិតំ វា ពាហំ សម្មិញ្ញេយ្យ ឯវមេវ ទេវេសុ
 តាវត្តិសេសុ អន្តរហិតោ មហិសវត្ថុស្មី សង្ខេយ្យកេ
 បព្វតេ វដ្ឋជាលិកាយំ អាយស្មតោ ឧត្តរស្ស សម្មុខេ
 ចាតុរហោសិ ។ អថខោ សក្កោ ទេវានមិទ្ធា យេនា-
 យស្មា ឧត្តរោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ
 ឧត្តរំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ អជ្ជាសិ ។ ឯកមន្តំ បិតោ
 ខោ សក្កោ ទេវានមិទ្ធា អាយស្មន្តំ ឧត្តរំ ឯតទរោច
 សច្ចំ កិរ ភន្តេ អាយស្មា ឧត្តរោ ភិក្ខុនំ ឯវំ ធម្មំ
 ទេសេសិ សាធារុសោ ភិក្ខុ កាលេន កាលំ
 អត្ថវិបត្តិ ។ បេ ។ បរសម្បត្តិ បច្ចវេក្ខិតា ហោតីតិ ។

បណ្ណាសក មេត្តាវគ្គ

បានទូលពាក្យនេះ នឹងព្រះឥន្ទ្រជាធំ ជាងពួកទេវតាថា បពិត្រលោកជា
 ម្ចាស់យើង សូមទ្រង់ជ្រាប ព្រះឧត្តរដ៏មានអាយុនុ៎ះ សម្តែងធម៌ដល់
 ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងវង្សជាលិការិហារ ទៀបភ្នំសង្វើយ្យកៈ ជិតស្រុកម-
 ហិសវត្តយ៉ាងនេះថា ម្ចាស់អាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកពិចារណានូវ
 វិបត្តិរបស់ខ្លួនសព្វៗ កាល ជាការប្រពៃ ។ បេ ។ ជាអ្នកពិចារណានូវ
 សម្បត្តិរបស់អ្នកដទៃ ។

គ្រានោះ សក្កៈជាធំជាងពួកទេវតា ក៏បាត់អំពីទេវលោក ទៅ
 ប្រាកដក្នុងទីចំពោះមុខព្រះឧត្តរដ៏មានអាយុ ក្នុងវង្សជាលិការិហារ ទៀប
 ភ្នំសង្វើយ្យកៈ ជិតស្រុកមហិសវត្ត ដូចបុរសមានកម្លាំង លាដៃ
 ដែលបត់ចូល ឬបត់ចូលនូវដៃដែលលាចេញយ៉ាងនោះឯង ។ លំដាប់
 នោះ សក្កៈជាធំជាងពួកទេវតា ចូលទៅរកព្រះឧត្តរដ៏មានអាយុ ត្រង់
 កន្លែងដែលលោកគង់នៅ លុះចូលទៅហើយ ថ្វាយបង្គំព្រះឧត្តរដ៏មាន
 អាយុ ហើយបិតនៅក្នុងទីសមគួរ ។ លុះសក្កៈជាធំជាងពួកទេវតា បិត
 នៅក្នុងទីសមគួរហើយ បានដំណាលពាក្យនេះនឹងព្រះឧត្តរដ៏មានអាយុ
 ដូច្នោះថា បានឮថាព្រះឧត្តរដ៏មានអាយុ សម្តែងធម៌ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ថា ម្ចាស់អាវុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកពិចារណានូវវិបត្តិនៃខ្លួន ជាការ
 ប្រពៃ ។ បេ ។ ជាអ្នកពិចារណានូវសម្បត្តិរបស់អ្នកដទៃពិតមែនឬ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តវនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាត

ឯវំ ទេវានមិជ្ជាតិ ។ កី បន ភន្តេ អាយស្មតោ ឧត្តរសុស
 សកំ បដិកាលំ ឧទាហុ តស្ស ភកវតោ វចនំ
 អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្សាតិ ។ តេនហិ ទេវានមិជ្ជ
 ឧបមំ តេ កវិស្សាមិ ឧបមាយមិដេកេច្ចេ វិញ្ញូ បុរិសា
 ភាសិតស្ស អត្ថំ អាជានន្តិ សេយ្យថាមិ ទេវានមិជ្ជ
 តាមស្ស វា និតមស្ស វា អវិទូរេ មហាជញ្ញាភសិ តតោ
 មហាជនកាយោ ជញ្ញំ អាហារេយ្យ កាយេហិមិ^(១)
 សីសកេហិមិ^(២) ឧច្ចុដ្ឋេហិមិ^(៣) អញ្ញសីហិមិ យោ
 នុ ខោ ទេវានមិជ្ជ មហាជនកាយោ ឧបសង្កមិត្វា
 ឯវំ បុច្ឆេយ្យ កុតោ ឥមំ ជញ្ញំ អាហារថាតិ ។ កថំ
 ព្យាករមាដោ នុ ខោ ទេវានមិជ្ជ សោ មហាជន-
 កាយោ សម្មា ព្យាករមាដោ ព្យាករេយ្យាតិ ។ អមុម្ហា
 មហាជញ្ញាភសិម្ហា អាហារមាតិ ខោ ភន្តេ សោ មហា-
 ជនកាយោ សម្មា ព្យាករមាដោ ព្យាករេយ្យាតិ ។
 ឯវមេវ ខោ ទេវានមិជ្ជ យំ កិញ្ចិ សុភាសិតំ
 សព្វន្តំ តស្ស ភកវតោ វចនំ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស

១ ឱ. កាចេហិមិ ។ ម. កាដេហិមិ ។ ២ ឱ. ម. បិដកេហិមិ ។ ៣ ឱច្ឆដ្ឋេហិមិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ថ្វាយព្រះពរ ទេវានមិន្ទ ។ បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន ចុះការសម្តែងតាម
សេចក្តីយល់របស់ខ្លួនព្រះឧត្តរដ៏មានអាយុឬ ឬក៏សម្តែងតាមព្រះពុទ្ធដីកា
របស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ។ ថ្វាយព្រះពរទេវានមិន្ទ
បើដូច្នោះ អាត្មាកាពនឹងឧបមាថ្វាយមហាបពិត្រ ពួកវិញ្ញាបុរសក្នុងលោក
នេះ គង់ដឹងនូវសេចក្តីអធិប្បាយនៃភាសិតដោយសេចក្តីឧបមា ថ្វាយព្រះ
ពរ ទេវានមិន្ទ ដូចជាគំនរស្រូវដ៏ធំ ក្នុងទីជិតស្រុកក្តី និគមក្តី ពួកមហា-
ជននាំយកស្រូវអំពីគំនរនោះ ដោយអម្រែកទាំងឡាយខ្លះ ដោយល្អិតទាំង-
ឡាយខ្លះ ដោយថ្នក់ទាំងឡាយខ្លះ ដោយកម្បងដៃទាំងឡាយខ្លះ ថ្វាយ
ព្រះពរ ទេវានមិន្ទ ពួកមហាជនណា ដែលមិនបានចូលទៅ (នឹងគេ)
គប្បីសួរយ៉ាងនេះថា អ្នកទាំងឡាយ នាំយកស្រូវនេះអំពីទីណា ។
ថ្វាយព្រះពរ ទេវានមិន្ទ ពួកមហាជននោះ កាលនឹងឆ្លើយប្រាប់
គប្បីឆ្លើយប្រាប់តាមទំនងដូចម្តេច ។ បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន ពួកមហា-
ជននោះ កាលឆ្លើយប្រាប់ គប្បីឆ្លើយប្រាប់តាមទំនងថា យើង
ទាំងឡាយ នាំមកអំពីគំនរស្រូវធំឯណោះដូច្នោះ ។ ថ្វាយព្រះពរ
ទេវានមិន្ទ ពាក្យឯណានីមួយជាសុភាសិត សុភាសិតទាំងអស់នោះ
ជាព្រះពុទ្ធដីកា នៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធអង្គនោះ

បណ្ណាសកេ មេត្តាវគ្គោ

តតោ ឧបាទាយុបាទាយ មយំ ជញ្ញំ^(១) ច ភណ្ណាមាតិ ។
អច្ឆរិយំ ភន្តេ អព្ពតំ ភន្តេ យាវសុភាសិតញ្ចំ
អាយស្មតា ឧត្តវេន យំ កិញ្ចិ សុភាសិតំ សព្វន្តំ តស្ស
ភកវតោ វចនំ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស តតោ
ឧបាទាយុបាទាយ មយំ ជញ្ញំ ច ភណ្ណាមាតិ វាវមិទំ
ភន្តេ ឧត្តវ ឯកំ^(២) សមយំ ភកវា រាជកហោ
វិហារតិ កិឡក្ខេ បព្វតេ អចិរយ្យក្កន្តេ ទេវទត្តេ តត្រ
ខោ ភកវា ទេវទត្តំ អារព្ព ភិក្ខុ អាមន្តេសិ
សាធុ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ កាលេន កាលំ អត្តវិបត្តិ
បច្ចវេក្ខិតា ហោតិ សាធុ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ កាលេន
កាលំ បរិវត្តិ អត្តសម្បត្តិ បរសម្បត្តិ បច្ចវេក្ខិតា
ហោតិ ។ អដ្ឋហិ ភិក្ខុវេ អសទ្ធម្មហិ អភិក្ខតោ
បរិយាទិន្នចិត្តោ ទេវទត្តោ អាចាយិកោ ទេវយិកោ
កប្បដ្ឋោ អតេតិច្ឆោ ។ កតមេហិ អដ្ឋហិ ។

១ ឱ. ម. មយញ្ញញ្ញេ ច ។ ២ អយំ បារហោ ឱ. ម. បោត្តកេសុ ន ទិស្សតិ ។

បណ្ណាសក មេត្តាវគ្គ

យើងទាំងឡាយ នាំចេញមកអំពីព្រះពុទ្ធដីកានោះ ទើបសម្តែង ដូចជាស្រូវ
 យ៉ាងនោះដែរ ។ បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន អស្ចារ្យណាស់ បពិត្រលោកដ៏
 ចម្រើន ចំឡែកណាស់ ពាក្យនេះ ព្រះឧត្តរដ៏មានអាយុពោលហើយដោយ
 ប្រពៃ (ព្រោះ) ពាក្យឯណានីមួយជាសុភាសិត ពាក្យទាំងអស់នោះ ជាព្រះ
 ពុទ្ធដីការបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធព្រះអង្គនោះ យើងទាំង-
 ឡាយក៏ពោលនូវស្រូវប្រៀបធៀបនឹងព្រះពុទ្ធដីកានោះដែរ បពិត្រព្រះឧត្តរ
 ដ៏ចម្រើន សេចក្តីនេះយ៉ាងនេះ សម័យមួយព្រះដ៏មានព្រះភាគ គង់លើភ្នំ
 គិដ្ឋកូដ ជិតក្រុងរាជគ្រឹះ កាលដែលព្រះទេវទត្ត ចៀសចេញទៅមិនយូរ
 ប៉ុន្មាន ក្នុងទីនោះឯងព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ប្រារព្ធនូវទេវទត្ត ត្រាស់នឹង
 ភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកពិចារណានូវវិបត្តិនៃខ្លួន
 ជាការប្រពៃ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកពិចារណា នូវវិបត្តិរបស់អ្នក
 ដទៃ នូវសម្បត្តិរបស់ខ្លួន នូវសម្បត្តិរបស់អ្នកដទៃ ជាការប្រពៃ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ទេវទត្ត ត្រូវអសទ្ធម្មទាំង ៨ ប្រការគ្របសង្កត់ហើយ មានចិត្ត
 ត្រូវអសទ្ធម្មរវឹតហើយ ទៅកើតក្នុងអបាយ ទៅកាន់នរក តាំងនៅអស់ ១ កប្ប
 មិនអាចអ្នកណាស្រោចស្រង់បាន ។ អសទ្ធម្ម ៨ ប្រការ តើដូចម្តេច ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

លារោន ភិក្ខុវេ អភិក្ខុតោ បរិយាទិន្ទចិត្តោ ទេវទត្តោ

អាទាយិកោ ទេវយិកោ កប្បុដ្ឋោ អតេតិច្ឆោ ។

អលារោន ភិក្ខុវេ យសេន ភិក្ខុវេ អយសេន

ភិក្ខុវេ សក្ការេន ភិក្ខុវេ អសក្ការេន ភិក្ខុវេ

ចាបិច្ឆតាយ ភិក្ខុវេ ចាបមិត្តតាយ ភិក្ខុវេ អភិក្ខុតោ

បរិយាទិន្ទចិត្តោ ទេវទត្តោ អាទាយិកោ ទេវយិកោ

កប្បុដ្ឋោ អតេតិច្ឆោ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ

អដ្ឋហិ អសទ្ធម្មេហិ អភិក្ខុតោ បរិយាទិន្ទចិត្តោ

ទេវទត្តោ អាទាយិកោ ទេវយិកោ កប្បុដ្ឋោ

អតេតិច្ឆោ ។ សាធុ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ឧប្បន្នំ លារកំ

អភិក្ខុយ្យ អភិក្ខុយ្យ វិហារេយ្យ ឧប្បន្នំ អលារកំ

ឧប្បន្នំ យសំ ឧប្បន្នំ អយសំ ឧប្បន្នំ សក្ការំ

ឧប្បន្នំ អសក្ការំ ឧប្បន្នំ ចាបិច្ឆតំ ឧប្បន្នំ

ចាបមិត្តតំ អភិក្ខុយ្យ អភិក្ខុយ្យ វិហារេយ្យ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទេវទត្តត្រូវលោកគ្របសង្កត់ហើយ មានចិត្តត្រូវលោក
 រូបវិតហើយ ទៅកើតក្នុងអបាយ ទៅកាន់នរក តាំងនៅអស់ ១ កប្ប មិន
 អាចអ្នកណាស្រោចស្រង់បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវអលោក ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវយស ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវអយស ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ត្រូវសក្ការៈ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវអសក្ការៈ ម្នាលភិក្ខុទាំង
 ឡាយ ដែលត្រូវសេចក្តីប្រាថ្នាលាមក ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទេវទត្តត្រូវ
 បាបមិត្តគ្របសង្កត់ហើយ មានចិត្តដែលត្រូវបាបមិត្តរូបវិតហើយ ទៅកើត
 ក្នុងអបាយ ទៅកាន់នរក តាំងនៅអស់ ១ កប្ប មិនមានអ្នកណាស្រោចស្រង់
 បាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទេវទត្ត ត្រូវអសទ្ធម្មទាំងឡាយ ៨ ប្រការនេះ
 ឯងគ្របសង្កត់ហើយ មានចិត្តត្រូវអសទ្ធម្មរូបវិតហើយ ទៅកើតក្នុងអបាយ
 ទៅកាន់នរក តាំងនៅអស់ ១ កប្ប មិនអាចអ្នកណាស្រោចស្រង់បាន ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគ្របសង្កត់ ញាំញីនូវលោក ដែលកើតឡើង
 ហើយ ជាការប្រពៃ នូវអលោកដែលកើតឡើងហើយ នូវយសដែលកើត
 ឡើងហើយ នូវអយសដែលកើតឡើងហើយ នូវសក្ការៈដែលកើតឡើង
 ហើយ នូវអសក្ការៈដែលកើតឡើងហើយ នូវសេចក្តីប្រាថ្នាលាមកដែល
 កើតឡើងហើយ គ្របសង្កត់ញាំញីនូវបាបមិត្តដែលកើតឡើងហើយ ។

បណ្ណាសកេ មេត្តារត្តោ

តិញ្ច ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អត្តរសំ បដិច្ច ឧប្បន្នំ
 លាភំ អភិក្កុយ្យ អភិក្កុយ្យ វិហារេយ្យ ឧប្បន្នំ
 អលាភំ ឧប្បន្នំ យសំ ឧប្បន្នំ អយសំ ឧប្បន្នំ សក្ការំ
 ឧប្បន្នំ អសក្ការំ ឧប្បន្នំ ចាបិច្ចតំ ឧប្បន្នំ ចាបមិត្តតំ
 អភិក្កុយ្យ អភិក្កុយ្យ វិហារេយ្យ យញ្ញិស្ស ភិក្ខុវេ
 ឧប្បន្នំ លាភំ អនភិក្កុយ្យ វិហារតោ ឧប្បន្នេយ្យំ
 អាសវា វិហាតបរិទ្ធាហា ឧប្បន្នំ លាភំ អភិក្កុយ្យ
 វិហារតោ ឯវំស តេ អាសវា វិហាតបរិទ្ធាហា
 ន ហោន្តិ ។ យញ្ញិស្ស ភិក្ខុវេ ឧប្បន្នំ អលាភំ
 ឧប្បន្នំ យសំ ឧប្បន្នំ អយសំ ឧប្បន្នំ សក្ការំ ឧប្បន្នំ
 អសក្ការំ ឧប្បន្នំ ចាបិច្ចតំ ឧប្បន្នំ ចាបមិត្តតំ អនភិក្កុយ្យ
 វិហារតោ ឧប្បន្នេយ្យំ អាសវា វិហាតបរិទ្ធាហា
 ឧប្បន្នំ ចាបមិត្តតំ អភិក្កុយ្យ វិហារតោ ឯវំស
 តេ អាសវា វិហាតបរិទ្ធាហា ន ហោន្តិ ។

បណ្ណាសក មេត្តាវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគ្របសង្កត់ ញាំញីនូវលាភ ដែលកើតឡើងហើយ
 គ្របសង្កត់ ញាំញីនូវអលាភ ដែលកើតឡើងហើយ នូវយសដែលកើត
 ឡើងហើយ នូវអយស ដែលកើតឡើងហើយ នូវសក្ការៈដែលកើតឡើង
 ហើយ នូវអសក្ការៈដែលកើតឡើងហើយ នូវសេចក្តីប្រាថ្នាលាមក ដែល
 កើតឡើងហើយ តើព្រោះអាស្រ័យអំណាចប្រយោជន៍ដូចម្តេច ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ព្រោះថា អាសវៈទាំងឡាយណាជាសក្ការៈចង្អៀតចង្អល់ពេល
 រាលកើតឡើងដល់ភិក្ខុនោះ កាលមិនបានគ្របសង្កត់នូវលាភ ដែលកើត
 ឡើងហើយ អាសវៈទាំងឡាយនោះជាសក្ការៈចង្អៀតចង្អល់ ពេលរាល
 រមែងមិនមានដល់ភិក្ខុនោះ កាលគ្របសង្កត់នូវលាភ ដែលកើតឡើង
 ហើយយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថា អាសវៈទាំងឡាយ
 ណា ជាសក្ការៈចង្អៀតចង្អល់ ពេលរាល គប្បីកើតឡើងដល់ភិក្ខុនោះ
 កាលមិនបានគ្របសង្កត់ នូវអលាភ ដែលកើតឡើងហើយ នូវយស
 ដែលកើតឡើងហើយ នូវអយស ដែលកើតឡើងហើយ នូវសក្ការៈ
 ដែលកើតឡើងហើយ នូវអសក្ការៈ ដែលកើតឡើងហើយ នូវសេចក្តី
 ប្រាថ្នាលាមកដែលកើតឡើងហើយ នូវបាបមិត្ត ដែលកើតឡើងហើយ
 អាសវៈទាំងឡាយនោះ ជាសក្ការៈចង្អៀតចង្អល់ ពេលរាល រមែងមិនមាន
 ដល់ភិក្ខុនោះ កាលគ្របសង្កត់នូវបាបមិត្តដែលកើតឡើងបានយ៉ាងនេះ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

ឥទំ ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អត្តវសំ បដិច្ច ឧប្បន្នំ
 លាភំ អភិកុយ្យ អភិកុយ្យ វិហារេយ្យ ឧប្បន្នំ
 អលាភំ ឧប្បន្នំ យសំ ឧប្បន្នំ អយសំ ឧប្បន្នំ
 សក្ការំ ឧប្បន្នំ អសក្ការំ ឧប្បន្នំ ចាបិច្ឆតំ
 ឧប្បន្នំ ចាបមិត្តតំ អភិកុយ្យ អភិកុយ្យ វិហា-
 រេយ្យ ។ តស្មាតិហា ភិក្ខុវេ ឯវំ សិក្ខិតព្វំ ឧប្បន្នំ
 លាភំ អភិកុយ្យ អភិកុយ្យ វិហារិស្សាម ឧប្បន្នំ
 អលាភំ ឧប្បន្នំ យសំ ឧប្បន្នំ អយសំ ឧប្បន្នំ
 សក្ការំ ឧប្បន្នំ អសក្ការំ ឧប្បន្នំ ចាបិច្ឆតំ
 ឧប្បន្នំ ចាបមិត្តតំ អភិកុយ្យ អភិកុយ្យ វិហារិស្សា-
 មាតិ ។ ឯវញ្ចំ វោ ភិក្ខុវេ សិក្ខិតព្វន្តិ ។
 ឯត្តារតា ភន្តេ ឧត្តរ មនុស្សេសុ ចតស្សោ
 បរិសា ភិក្ខុ ភិក្ខុនិយោ ឧចាសកា ឧចា-
 សិកាយោ នាយំ ធម្មបរិយាយោ កិស្មិញ្ចិ
 បតិដ្ឋិតោ ឧក្កណ្ណាតុ ភន្តេ អាយស្មា ឧត្តរោ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុគ្របសង្កត់ ញាំញីនូវលាភ ដែលកើតឡើង
 ហើយ គ្របសង្កត់ ញាំញីនូវអលាភ ដែលកើតឡើងហើយ នូវយស
 ដែលកើតឡើងហើយ នូវអយស ដែលកើតឡើងហើយ នូវសក្ការៈ ដែល
 កើតឡើងហើយ នូវអសក្ការៈ ដែលកើតឡើងហើយ នូវសេចក្តីប្រាថ្នា
 លាមក ដែលកើតឡើងហើយ នូវបាបមិត្ត ដែលកើតឡើងហើយ ព្រោះ
 អាស្រ័យនូវអំណាចប្រយោជន៍នេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះ
 ហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ គប្បីសិក្សាយ៉ាងនេះថា យើងទាំងឡាយ
 គួរជាអ្នកគ្របសង្កត់ ញាំញីនូវលាភ ដែលកើតឡើងហើយ យើងទាំង-
 ឡាយ គួរជាអ្នកគ្របសង្កត់ញាំញីនូវអលាភ ដែលកើតឡើងហើយ នូវ
 យស ដែលកើតឡើងហើយ នូវអយស ដែលកើតឡើងហើយ នូវសក្ការៈ
 ដែលកើតឡើងហើយ នូវអសក្ការៈ ដែលកើតឡើងហើយ នូវសេចក្តី
 ប្រាថ្នាលាមក ដែលកើតឡើងហើយ នូវបាបមិត្ត ដែលកើតឡើងហើយ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ត្រូវសិក្សាយ៉ាងនេះឯង ។ បពិត្រ
 ព្រះឧត្តរដ៏ចម្រើន បណ្តាបរិសទ្យទាំង ៤ ពួក គឺ ភិក្ខុ ភិក្ខុនី ឧបាសក ឧបា-
 សិកា ធម្មបរិយាយនេះ មិនទាន់តាំងនៅក្នុងបរិសទ្យណាទេ បពិត្រ
 លោកដ៏ចម្រើន សូមព្រះឧត្តរដ៏មានអាយុ កាន់យកនូវធម្មបរិយាយនេះ

បណ្ណាសកេ មេត្តាវគ្គោ

ឥមំ ធម្មបរិយាយំ បរិយាបុណាតុ ភន្តេ អាយស្មា
 ឧត្តរោ ឥមំ ធម្មបរិយាយំ ធារេតុ ភន្តេ អាយស្មា
 ឧត្តរោ ឥមំ ធម្មបរិយាយំ អត្ថសញ្ញតោ អយំ
 ភន្តេ ធម្មបរិយាយោ អាទិព្រហ្មចរិយកោតិ ។

[៧] កុលបុត្តោតិ ភិក្ខុវេ នន្ទំ សម្មា វេទមាដោ
 វេទយ្យ ពលវាតិ ភិក្ខុវេ នន្ទំ សម្មា វេទមាដោ
 វេទយ្យ ចាសាទិកោតិ ភិក្ខុវេ នន្ទំ សម្មា
 វេទមាដោ វេទយ្យ តិព្វរាគោតិ ភិក្ខុវេ នន្ទំ សម្មា
 វេទមាដោ វេទយ្យ ។ កិមញ្ញត្ថ ភិក្ខុវេ នន្ទោ
 ឥន្ទ្រិយេសុ កុត្តទ្វារោ កោជនេ មត្តញ្ញ ជាករិយ-
 មនុយុត្តោ សតិសម្បជញ្ញេន សមន្មាគតោ យេហិ
 នន្ទោ សក្កោតិ បរិបុណ្ណំ បរិសុទ្ធី ព្រហ្មចរិយំ
 ចរិតុន្តិ ។

តត្រិទំ ភិក្ខុវេ នន្ទស្ស ឥន្ទ្រិយេសុ កុត្តទ្វារតាយ
 ហោតិ ។ សចេ ភិក្ខុវេ នន្ទស្ស បុរតិមា ទិសា
 អាសោកេតព្វា ហោតិ សព្វព្យោតសោ សមន្មាហរិត្វា

បណ្ណាសក មេត្តាវគ្គ

បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន សូមព្រះឧត្តរដ៏មានអាយុ រៀនយកនូវធម្មបរិយាយ
នេះ បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន សូមព្រះឧត្តរដ៏មានអាយុ ទ្រទ្រង់នូវធម្ម-
បរិយាយនេះ បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន ធម្មបរិយាយនេះ ប្រកបដោយ
ប្រយោជន៍ជាខាងដើមនៃមគ្គព្រហ្មចរិយធម៌ ។

[៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកផងកាលបើពោលតាមត្រឹមត្រូវ គប្បី
ពោលនូវនន្ទភិក្ខុថាជាកុលបុត្តដូច្នោះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកផងកាលបើ
ពោលតាមត្រឹមត្រូវ គប្បីពោលនូវនន្ទភិក្ខុថាជាអ្នកមានកម្លាំងកាយដូច្នោះ
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកផងកាលបើពោលតាមត្រឹមត្រូវ គប្បីពោលនូវនន្ទ-
ភិក្ខុថាជាអ្នកគួរនាំមកនូវសេចក្តីជ្រះថ្លាដូច្នោះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នក
ផងកាលបើពោលតាមត្រឹមត្រូវ គប្បីពោលនូវនន្ទភិក្ខុថាជាអ្នកមានរាគៈដ៏
ក្លៀវក្លាដូច្នោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចាំបាច់ពោលទៅថ្វីក្នុងទីដទៃ
ថានន្ទភិក្ខុគ្រប់គ្រងទ្វារក្នុងឥន្ទ្រិយទាំងឡាយ ដឹងប្រមាណក្នុងភោជន
ប្រកបរឿយៗ នូវការភ្ញាក់រលឹកប្រកបដោយសតិ និងសម្បជញ្ញៈ ទើបនន្ទ-
ភិក្ខុអាចដើម្បីប្រព្រឹត្តនូវព្រហ្មចរិយធម៌ឲ្យបរិបូណ៌ បរិសុទ្ធបាន ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុដែលនន្ទភិក្ខុមានទ្វារគ្រប់គ្រងហើយក្នុង
ឥន្ទ្រិយទាំងឡាយនោះយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើនន្ទភិក្ខុ
រមិលមើលទៅទិសខាងកើត លុះតែប្រមូលនូវហេតុទាំងអស់ ដោយចិត្ត

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

នន្ទោ បុរត្ថិមំ ទិសំ អាណោកេតិ ឯវំ មេ បុរត្ថិមំ ទិសំ
 អាណោកយតោ ឆាភិជ្ឈាទោមនស្សា ចាបកា អកុ-
 សលា ធម្មា អន្ទាស្សវិស្សន្តីតិ ។ ឥតិហា តត្រិ សម្ម-
 ជាដោ ហោតិ ។ សចេ ភិក្ខុវេ នន្ទស្ស បច្ឆិមា ទិសា
 អាណោកេតញ្ចា ហោតិ ឧត្តរា ទិសា អាណោកេតញ្ចា
 ហោតិ ទក្ខិណា ទិសា អាណោកេតញ្ចា ហោតិ ឧទ្ទំ
 ឧល្លោកេតញ្ចា^(១) ហោតិ អដោ ឱលោកេតញ្ចា^(២)
 ហោតិ អនុទិសា អនុវិលោកេតញ្ចា ហោតិ សព្វញ្ចេ-
 តសោ សមដ្ឋាហរិត្វា នន្ទោ អនុទិសំ អនុវិលោកេតិ ឯវំ
 មេ អនុទិសំ អនុវិលោកយតោ ឆាភិជ្ឈាទោមនស្សា
 ចាបកា អកុសលា ធម្មា អន្ទាស្សវិស្សន្តីតិ ។
 ឥតិហា តត្រិ សម្មជាដោ ហោតិ ។ ឥទំ ខោ ភិក្ខុវេ
 នន្ទស្ស ឥន្ទ្រិយេសុ កុត្តន្ទារតាយ ហោតិ ។
 តត្រិទំ ភិក្ខុវេ នន្ទស្ស ភោជនេ មត្តញ្ញា-
 តាយ ហោតិ ឥធម ភិក្ខុវេ នន្ទោ បដិសដ្ឋា
 យោនិសោ អាហារំ អាហារេតិ នេវ ទរាយ

១ ឱ. ម. ឧល្លោកេតញ្ចំ ។ ២ ឱ. ឱលោកេតញ្ចំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ទើបនន្ទភិក្ខុរមិលមើលនូវទិសខាងកើត ដោយគំនិតថា អកុសលធម៌ទាំងឡាយដ៏លាមក គឺអភិជ្ឈានិងទោមនស្សនឹងមិនជាប់តាមអាត្មាអញ ដែលកំពុងរមិលមើលទិសខាងកើតយ៉ាងនេះ ។ ព្រោះហេតុនោះ ក្នុងសាសនានេះ នន្ទភិក្ខុទើបឈ្មោះថាជាអ្នកមានសេចក្តីដឹងខ្លួន ក្នុងការគ្រប់គ្រងទ្វារនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើនន្ទភិក្ខុរមិលមើលទិសខាងលិច រមិលមើលទិសខាងជើង រមិលមើលទិសខាងត្បូង ដើរមើលទៅទិសខាងលើ ឱនមើលទិសខាងក្រោម ងាកមើលទៅទិសជាលំដាប់ លុះតែប្រមូលនូវហេតុទាំងអស់ដោយចិត្ត ទើបនន្ទភិក្ខុងាកមើលនូវទិសជាលំដាប់ដោយគំនិតថា អកុសលធម៌ទាំងឡាយដ៏លាមក គឺអភិជ្ឈានិងទោមនស្ស នឹងមិនជាប់តាមអាត្មាអញ ដែលកំពុងងាកមើលទិសជាលំដាប់ ។ ព្រោះហេតុនោះ ក្នុងសាសនានេះនន្ទភិក្ខុទើបឈ្មោះថាជាអ្នកមានសេចក្តីដឹងខ្លួន ក្នុងការគ្រប់គ្រងទ្វារយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុដែលនន្ទភិក្ខុមានឥន្ទ្រិយគ្រប់គ្រងហើយយ៉ាងនេះឯង ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុដែលនន្ទភិក្ខុស្គាល់ប្រមាណក្នុងភោជននោះយ៉ាងនេះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ នន្ទភិក្ខុពិចារណាដោយឧបាយ ហើយទើបបរិភោគនូវអាហារ មិនមែនដើម្បីលេង

បណ្ណាសកេ មេត្តាវគ្គោ

ន មនាយ ន មណ្ឌនាយ ន វិក្ខុសនាយ យាវនេវ
 ឥមស្ស កាយស្ស បិតិយា យាបនាយ វិហឹសុបរតិយា
 ព្រហ្មចរិយានុក្កហាយ ឥតិ បុរាណញ្ច វេទនំ បដិ-
 ហដ្ឋាមិ នវញ្ច វេទនំ ន ឧប្បាទេស្សាមិ យាត្រា ច មេ
 ភរិស្សតិ អនវជ្ជតា ច ជាសុរិហារោ ចាតិ ។ ឥទំ ខោ
 ភិក្ខុវេ នន្ទស្ស ភោជនេ មត្តញ្ញតាយ ហោតិ ។

តត្រិទំ ភិក្ខុវេ នន្ទស្ស ជាភរិយានុយោកស្មី ហោតិ
 ឥធិ ភិក្ខុវេ នន្ទោ ទិវសំ ចង្ក្រមេន និសង្កាយ អារ-
 វណីយេហិ ធម្មេហិ ចិត្តំ បរិសោធនតិ រត្តិយា បឋមំ
 យាមំ ចង្ក្រមេន និសង្កាយ អារវណីយេហិ ធម្មេហិ ចិត្តំ
 បរិសោធនតិ រត្តិយា មជ្ឈិមំ យាមំ ទក្ខិណោន បស្សេន
 សីហសេយ្យំ កប្បេតិ ចានេន ចានំ អច្ចាធាយ
 សតោ សម្មជាតោ ឧដ្ឋានសញ្ញំ មនសិករិត្តា
 រត្តិយា បច្ឆិមំ យាមំ បច្ចុដ្ឋាយ ចង្ក្រមេន និសង្កាយ
 អារវណីយេហិ ធម្មេហិ ចិត្តំ បរិសោធនតិ ។ ឥទំ ខោ
 ភិក្ខុវេ នន្ទស្ស ជាភរិយានុយោកស្មី ហោតិ ។

បណ្ណាសក មេត្តាវគ្គ

មិនមែនដើម្បីស្រវឹង មិនមែនដើម្បីតាក់តែងរាងកាយ មិនមែនដើម្បីផ្លូវ
 ផង គ្រាន់តែឲ្យតាំងនៅនៃកាយនេះ ដើម្បីញ៉ាំងជីវិតទ្រុឌទ្រោមប្រព្រឹត្តទៅ
 ដើម្បីបំបាត់បង្ខំនូវសេចក្តីលំបាក ដើម្បីអនុគ្រោះដល់ព្រហ្មចារ្យ អាត្មាអញ
 នឹងកម្ចាត់បង្ខំនូវវេទនាចាស់ផង ញ៉ាំងវេទនាថ្មី មិនឲ្យកើតឡើងបានផង
 ការប្រព្រឹត្តទៅនៃឥរិយាបថក្តី ការមិនមានទោសក្តី ការនៅសប្បាយក្តី នឹង
 មានដល់អាត្មាអញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុដែលនន្ទភិក្ខុស្គាល់
 ប្រមាណ ក្នុងកោជនយ៉ាងនេះឯង ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុដែលនន្ទភិក្ខុប្រកបរឿយៗ ក្នុងការ
 ភ្ញាក់រលឹកនោះយ៉ាងនេះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះនន្ទភិក្ខុ
 ជម្រះចិត្តចាកអារវណ្ណិយធម៌ ដោយការចង្រ្កម ដោយការអង្គុយអស់
 មួយថ្ងៃ ជម្រះចិត្តចាកអារវណ្ណិយធម៌ ដោយការចង្រ្កម ដោយការ
 អង្គុយអស់បឋមយាមនៃរាត្រី សម្រេចនូវសីហសេយ្យ ដោយផ្ទៀងទៅ
 ខាងស្តាំ តម្រួតជើង ដោយជើង ជាអ្នកមានសតិសម្បជញ្ញៈ ធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវ
 ឧដ្ឋានសញ្ញា អស់មជ្ឈិមយាមនៃរាត្រី ហើយក្រោកឡើង ជម្រះចិត្តចាក
 អារវណ្ណិយធម៌ ដោយការចង្រ្កម ដោយការអង្គុយ អស់បច្ឆិមយាមនៃ
 រាត្រី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុដែលនន្ទភិក្ខុប្រកបរឿយៗ ក្នុងការ
 ភ្ញាក់រលឹកយ៉ាងនេះឯង ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

តត្រិទំ ភិក្ខុវេ នន្ទស្ស សតិសម្បជញ្ញស្មី ហោតិ
 ឥធិ ភិក្ខុវេ នន្ទស្ស វិទិតា វេទនា ឧប្បជ្ជន្តិ
 វិទិតា ឧបដ្ឋហន្តិ វិទិតា អព្ពត្តំ កច្ចន្តិ វិទិតា សញ្ញា
 ឧប្បជ្ជន្តិ វិទិតា ឧបដ្ឋហន្តិ វិទិតា អព្ពត្តំ កច្ចន្តិ
 វិទិតា វិតក្កា ឧប្បជ្ជន្តិ វិទិតា ឧបដ្ឋហន្តិ វិទិតា
 អព្ពត្តំ កច្ចន្តិ ។ ឥទំ ខោ ភិក្ខុវេ នន្ទស្ស សតិ-
 សម្បជញ្ញស្មី ហោតិ ។ កិមញ្ញត្ត ភិក្ខុវេ នន្ទោ
 ឥន្ទ្រិយេសុ កុត្តទ្វារោ កោជនេ មត្តញ្ញ ជាករិយ-
 មនុយុត្តោ សតិសម្បជញ្ញេន សមន្តាកតោ យេហិ
 នន្ទោ សក្កោតិ បរិបុណ្ណំ បរិសុទ្ធិំ ព្រហ្មចរិយំ ចរិតុន្តិ ។

[១០] ឯកំ សមយំ ភក្កវា ចម្បាយំ វិហរតិ
 កក្កវាយ ចោក្កវណិយា តីវេ ។ តេន ខោ បន
 សមយេន ភិក្ខុ ភិក្ខុំ អាបត្តិយា ចោទេន្តិ ។
 សោ ភិក្ខុ ភិក្ខុហិ អាបត្តិយា ចោទិយមាដោ
 អញ្ញេនាញ្ញំ បដិចរតិ ពហិទ្ធា កថំ អបនាមេតិ
 កោបញ្ច ទោសញ្ច អប្បច្ចយញ្ច ចាតុកកោតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុដែលនន្ទភិក្ខុ មានសតិសម្បជញ្ញៈនោះ យ៉ាងនេះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ វេទនាកើតឡើងដល់ នន្ទភិក្ខុ ក៏ដឹងច្បាស់ វេទនាប្រាកដឡើង ក៏ដឹងច្បាស់ ដល់នូវសេចក្តី វិនាស ក៏ដឹងច្បាស់ សញ្ញាដែលកើតឡើង ក៏ដឹងច្បាស់ សញ្ញាប្រាកដ ឡើង ក៏ដឹងច្បាស់ សញ្ញាដល់នូវសេចក្តីវិនាស ក៏ដឹងច្បាស់ វិតក្កៈ ដែលកើតឡើង ក៏ដឹងច្បាស់ វិតក្កៈដែលប្រាកដឡើង ក៏ដឹងច្បាស់ វិតក្កៈ ដែលដល់នូវសេចក្តីវិនាស ក៏ដឹងច្បាស់ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុ ដែលនន្ទភិក្ខុមានសតិសម្បជញ្ញៈយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចាំបាច់ពោលទៅថ្វីក្នុងទីដទៃថា នន្ទភិក្ខុគ្រប់គ្រងទ្វារ ក្នុងសន្តិយទាំងឡាយ ដឹងប្រមាណ ក្នុងភោជន ប្រកបរឿយៗ នូវការភ្ញាក់រលឹក ប្រកបដោយសតិសម្បជញ្ញៈ ទើបនន្ទភិក្ខុអាចប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌ ឲ្យ បរិបូណ៌បរិសុទ្ធបាន ។

[១០] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់ក្បែររន្ទេរស្រះបោក្ខ- រណីឈ្មោះគគ្គរា ជិតក្រុងចម្បា ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយចោទ ភិក្ខុផងគ្នាដោយអាបត្តិ ។ ភិក្ខុនោះ កាលត្រូវពួកភិក្ខុផងគ្នា ចោទដោយ អាបត្តិក៏អាងពាក្យដទៃដោយពាក្យដទៃ បដិសេធពាក្យទៅខាងក្រៅ ធ្វើ សេចក្តីក្រោធផង ទោសផង សេចក្តីមិនពេញចិត្តផង ឲ្យកើតប្រាកដ ។

បណ្ណាសកេ មេត្តារត្តោ

អថខោ ភកវា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ ជិទ្ធមថេតំ^(១) ភិក្ខុវេ
 បុគ្គលំ ជិទ្ធមថេតំ ភិក្ខុវេ បុគ្គលំ ។ អបនេយ្យោ
 ភិក្ខុវេ បុគ្គលោ កី បរមុត្តោ^(២) វិហោនេតិ ឥធន
 ភិក្ខុវេ ឯកច្ចស្ស បុគ្គលស្ស តាទិសំយេវ ហោតិ
 អភិក្កន្តំ បដិក្កន្តំ អាណោកិតំ វិលោកិតំ សម្មិញ្ចិតំ
 បសារិតំ សង្ឃាទិបត្តចីវរធារណំ សេយ្យថាបិ
 អញ្ញេសំ ភទ្ធកានំ ភិក្ខុនំ យាវស្ស ភិក្ខុ អាបត្តិ
 ន បស្សន្តិ យតោ ច ខុស្ស ភិក្ខុ អាបត្តិ បស្សន្តិ
 តមេនំ ឯវំ ជានន្តិ សមណទូសីវាយំ សមណ-
 បលាទោ សមណករណ្ណារោតិ តមេនំ ឥតិ វិទិត្វា
 ពហិទ្ធា ធាសេន្តិ ។ តំ កិស្ស ហោតុ ។
 មា អញ្ញេ ភទ្ធកោ ភិក្ខុ ទូសេសីតិ ។ សេយ្យ-
 ថាបិ ភិក្ខុវេ សម្មន្នេ យវករណោ យវទូសី

១ ឱ. ធមថេតំ ។ ម. ទមថេតំ ។ ២ ឱ. កី វោ បរមុត្តោ ។ ម. កី សោ បរមុត្តោ ។

បណ្ណាសក មេត្តាវគ្គ

លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់នឹងភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្ចាស់
ភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ចូរមកបណ្តែញនូវបុគ្គលនេះចេញ ម្ចាស់
ភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ចូរមកបណ្តែញនូវបុគ្គលនេះចេញ ។ ម្ចាស់
ភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គល (នោះ) ជាបុគ្គលគួរមកបណ្តែញចេញ បុគ្គលដូចជា
កូននៃបុគ្គលដទៃ រមែងបៀតបៀនបានទេដឹង ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ការ
ឈានទៅមុខនិងថយក្រោយ ការមើលទូទៅមើលផ្សេងៗ ការបត់អវយវៈចូល
ការលាអវយវៈចេញ ការទ្រទ្រង់នូវសង្ឃ្យាដី បាត្រ ចីវរ របស់បុគ្គលពួកខ្លះ
ក្នុងសាសនានេះ ប្រាកដដូច្នោះ ដូចដំណើរនៃពួកភិក្ខុដ៏ចម្រើនដទៃ ពួកភិក្ខុ
មិនឃើញនូវអាបត្តិរបស់ភិក្ខុនោះ លុះកាលណាពួកភិក្ខុ ឃើញនូវអាបត្តិ
ភិក្ខុនោះ ក៏ដឹងនូវភិក្ខុនោះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនេះ ជាអ្នកប្រទូស្តដល់សមណៈ
ដូចជាសំដីឬ អង្គាមក្នុងសមណៈ ជាសំរាមក្នុងសមណៈ លុះពួកភិក្ខុដឹង
ច្បាស់នូវភិក្ខុនោះ ដូច្នោះហើយ ក៏ធ្វើឲ្យវិនាសទៅខាងក្រៅ (ជំនុំសង្ឃ) ។
ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ព្រោះថា អ្នកកុំប្រទូស្តភិក្ខុល្អទាំងឡាយ
ឯទៀតឡើយ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចយ៉ាងស្មៅដែលបង្ហូរចេញស្រូវ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្តវនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

ជាយេថ យវកលាចោ យវករណ្ណារោ តស្ស តាទិសំ-
 យេវ មូលំ ហោតិ សេយ្យថាមិ អញ្ញេសំ ភទ្ទកានំ
 យវានំ តាទិសំយេវ ឆាលំ ហោតិ សេយ្យថាមិ
 អញ្ញេសំ ភទ្ទកានំ យវានំ តាទិសំយេវ បលាសំ^(១)
 ហោតិ សេយ្យថាមិ អញ្ញេសំ ភទ្ទកានំ យវានំ យាវស្ស
 សីសំ ន និព្វត្តតិ យតោ ច ខុស្ស សីសំ និព្វត្តតិ តមេនំ
 ឯវំ ជានន្តិ យវទ្ធសីវាយំ យវបលាចោ យវករណ្ណារោតិ
 តមេនំ ឥតិ វិទិត្វា សមូលំ ឧប្បាដេត្វា ពហិទ្ធា
 យវករណស្ស ឆខ្នេន្តិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។
 មា អញ្ញេ ភទ្ទកេយេវ ទូសេសីតិ ។ ឯវមេវ ខោ
 កិក្ខវេ ឥនេកចូស្ស បុគ្គលស្ស តាទិសំយេវ
 ហោតិ អភិក្កន្តំ បដិក្កន្តំ អាលោកិតំ វិលោកិតំ
 សម្មិញ្ញិតំ បសាវិតំ សង្ឃាដិបត្តចីរជារណំ សេយ្យថាមិ
 អញ្ញេសំ ភទ្ទកានំ កិក្ខុនំ យាវស្ស កិក្ខុ អាបត្តិ
 ន បស្សន្តិ យតោ ច ខុស្ស កិក្ខុ អាបត្តិ បស្សន្តិ

១ ឱ. ម. បត្តំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ជាសំដីក្នុងស្រូវ ជាសំរាមដល់ស្រូវ ដុះឡើងក្នុងស្រែនៃស្រូវដ៏ល្អ
 គល់ស្មៅនោះក៏ដូច្នោះដែរ ដូចគល់នៃស្រូវដ៏ចម្រើនដទៃ ដើមក៏ដូច្នោះដែរ
 ដូចជាដើមនៃស្រូវដ៏ចម្រើនដទៃ ស្លឹកក៏ដូច្នោះដែរ ដូចជាស្លឹកនៃស្រូវ ដ៏ចម្រើន
 ដទៃ កំណត់ត្រឹមក្បួននៃស្មៅនោះមិនទាន់កើត លុះកាលណាក្បួននៃស្មៅ
 នោះកើតឡើង អ្នកផងទើបដឹងស្មៅនោះយ៉ាងនេះថា នេះជាស្មៅបង្កើត
 ស្រូវ ជាសំដីក្នុងស្រូវ ជាសំរាមដល់ស្រូវ លុះអ្នកផងដឹងច្បាស់នូវ
 ស្មៅនោះយ៉ាងនេះហើយ ក៏ដករំលើងទាំងឫសចោលទៅ ខាងក្រៅនៃ
 ស្រែស្រូវ ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ព្រោះថា កុំឲ្យបង្កើតស្រូវ
 ទាំងឡាយ ឯទៀតបានឡើយ សេចក្តីនេះយ៉ាងណាមិញ ។ ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ ការឈានទៅមុខ និងការថយក្រោយ ការមើលទូទៅ
 ការមើលផ្សេងៗ ការបត់អវយវៈចូល ការលាអវយវៈចេញ ការ
 ទ្រទ្រង់នូវសង្ឃាដី បាត្រ បិរ របស់បុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងសាសនានេះ
 ប្រាកដដូចយ៉ាងដំណើរនៃពួកភិក្ខុល្អដទៃ កំណត់ត្រឹមពួកភិក្ខុ មិនឃើញ
 នូវអាបត្តិរបស់ភិក្ខុនោះ ក្នុងកាលណាពួកភិក្ខុឃើញនូវអាបត្តិរបស់ភិក្ខុនោះ

បណ្ណាសកេ មេត្តារត្តោ

តមេនំ ឯវំ ជានន្តិ សមណាទូសីវាយំ សមណាបលាហោ
 សមណាករណ្ណារោតិ តមេនំ ឥតិ វិទិត្វា ពហិទ្វា
 ធាសេន្តិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ មា អញ្ញេ ភទ្ទកេ
 ភិក្ខុ ទូសេសីតិ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខុវេ មហាតោ
 ធម្មរាសីស្ស ធុសយមាណស្ស តត្ថ យានិ តានិ
 ធម្មានិ ទទ្ធពានិ សារវន្តានិ តានិ ឯកមន្តំ បុព្វំ
 ហោតិ យានិ បន តានិ ធម្មានិ ទុព្វលានិ បលា-
 ចានិ តានិ វាតោ ឯកមន្តំ អបវហាតិ តមេនំ
 សាមិកា សម្មជ្ជនី តហេត្វា ភិយ្យោសោ មត្តាយ
 អបសម្មជ្ជន្តិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ មា អញ្ញេ
 ភទ្ទកេ ធម្មេ ទូសេសីតិ ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ
 ឥនេកចូស្ស បុគ្គលស្ស តានិសំយេវ ហោតិ
 អភិក្កន្តំ បដិក្កន្តំ អាណោកិតំ វិណោកិតំ សម្មិញ្ចិតំ
 បសារិតំ សជ្ឈាជិបត្តចីវរធារណំ សេយ្យថាបិ អញ្ញេសំ
 ភទ្ទកានំ ភិក្ខុនំ យាវស្ស ភិក្ខុ អាបត្តិ
 ន បស្សន្តិ យតោ ច ខូស្ស ភិក្ខុ អាបត្តិ បស្សន្តិ

បណ្ណាសក មេត្តាវគ្គ

ក៏ដឹងនូវភិក្ខុនោះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនេះជាអ្នកប្រទូស្តសមណៈ ដូចជាសំដី
 ឬ អង្គាមក្នុងសមណៈ ជាសំរាមដល់សមណៈ លុះពួកភិក្ខុដឹងច្បាស់នូវ
 ភិក្ខុនោះដូច្នោះហើយ ក៏ធ្វើឲ្យវិនាសទៅខាងក្រៅ (ជំនុំសង្ឃ) ក្នុងកាល
 នោះក៏យ៉ាងនោះឯង ។ ដំណើរនោះព្រោះហេតុអ្វី ។ ព្រោះថា
 កុំឲ្យប្រទូស្តភិក្ខុល្អទាំងឡាយឯទៀតឡើយ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ដូចយ៉ាងគំនរស្រូវដ៏ធំដែលគេកំពុងរោយ ស្រូវណា ក្នុងគំនរទាំងនោះ
 ដែលជាស្រូវសុទ្ធ ជាស្រូវមានគ្រាប់ ស្រូវទាំងនោះ ក៏ទៅជាគំនរ
 ដោយឡែក ចំណែកស្រូវណា ជាស្រូវមានកម្លាំងថយ ជាសំដីស្រូវ
 ខ្យល់ក៏បក់ស្រូវទាំងនោះ ទៅជាគំនរដោយឡែក ពួកម្ចាស់ក៏យក
 អំបោសទៅបោសស្រូវនោះ (ឲ្យស្អាតចេញ) ដោយក្រែលែង ។
 ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ព្រោះថា កុំឲ្យបង្ខូចស្រូវល្អទាំង-
 ឡាយឯទៀតបានឡើយ យ៉ាងណាមិញ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ដំណើរប្រាកដដូច្នោះគឺ ការឈានទៅមុខ និងការថយក្រោយ ការមើល
 ទូទៅ ការមើលផ្សេងៗ ការបត់អវយវៈចូល ការលាអវយវៈចេញ ការ
 ទ្រទ្រង់នូវសង្ឃាដី បាត្រ បីវរ របស់បុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងសាសនានេះ
 ប្រាកដដូចយ៉ាងដំណើរនៃពួកភិក្ខុល្អដទៃ កំណត់ត្រឹមពួកភិក្ខុ មិនឃើញ
 នូវអាបត្តិរបស់ភិក្ខុនោះ លុះកាលណាពួកភិក្ខុឃើញអាបត្តិរបស់ភិក្ខុនោះ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

តមេនំ ឯវំ ជានន្តិ សមណាទូសីវាយំ សមណាបលាទោ
សមណាករណ្ណារោតិ តមេនំ ឥតិ វិទិត្វា ពហិទ្វា
នាសេន្តិ ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។ មា អញ្ញេ ភទ្ធកេ
ភិក្ខុ ទូសេសីតិ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខុវេ បុរិសោ
ឧទចាននាឡិយត្តិកោ តិណ្ណំ កុដារី អាទាយ វនំ
បរិសេយ្យ សោ តន្តទេវ រុក្ខំ កុដារិចាសេន អាគោ-
ជេតិ ។ តត្ថ យានិ តានិ រុក្ខានិ ទន្ធានិ សារវន្តានិ
តានិ កុដារិចាសេន អាគោជិតានិ កក្ខន្ធានិ បដិទន្ធានិ ។
យានិ បន តានិ រុក្ខានិ អន្តោបូតីនិ អវស្សតានិ
កសម្ពុជាតានិ តានិ កុដារិចាសេន អាគោជិតានិ
ទន្ធានិ បដិទន្ធានិ ។ តមេនំ មូលេ ធិន្ធាតិ មូលេ ធិន្ធាត្វា
អក្កេ ធិន្ធាតិ អក្កេ ធិន្ធាត្វា អន្តោ សុរិសោធិតំ វិសោជេតិ
អន្តោ សុរិសោធិតំ វិសោជេត្វា ឧទចាននាឡិ
យោជេតិ ។ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ ឥនេកចូស្ស បុគ្គលស្ស
តានិសំយេវ ហោតិ អភិក្កន្ធានំ បដិក្កន្ធានំ អាសោកិតំ
វិសោកិតំ សម្មិញ្ញិតំ បសារិតំ សម្ម្យាដិបត្តចីវរាណំ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ក៏ដឹងភិក្ខុនោះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនេះជាអ្នកប្រទូស្តសមណៈ ដូចជាសំដី
 ឬ អង្គាមក្នុងសមណៈ ជាសំរាមដល់សមណៈ លុះពួកភិក្ខុ ដឹងច្បាស់នូវ
 ភិក្ខុនោះដូច្នោះហើយ ធ្វើឲ្យវិនាសទៅខាងក្រៅ (ជំនុំសង្ឃ) ក្នុងកាល
 នោះ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ព្រោះថា
 កុំឲ្យប្រទូស្តពួកភិក្ខុល្អទាំងឡាយឯទៀតបានឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ដូចយ៉ាងបុរសត្រូវការហាំងសម្រាប់ដងទឹកអណ្តូង ក៏ត្រូវកាន់យក ដឹង
 ដ៏មុតចូលទៅព្រៃ បុរសនោះគោះមើលឈើនោះ ដោយស្ទាបដឹង ។
 ឈើទាំងនោះ ឈើណា ជាឈើមាំមួន មានខ្លឹម ឈើទាំងនោះ
 កាលត្រូវគេគោះ ដោយស្ទាបដឹងហើយ ក៏បញ្ចេញសួរបែបរឹងតាន់ ។
 ចំណែកឈើទាំងឡាយណា ជាឈើស្អុយក្នុង ជាឈើពុក ជាឈើ
 ជ្រាក់ជ្រាក ឈើទាំងនោះ កាលត្រូវគេគោះ ដោយស្ទាបដឹងហើយ ក៏
 បញ្ចេញសួរបែបព្រកៗ ។ បុរសនោះក៏កាត់យកឈើនោះត្រង់គល់
 លុះកាត់គល់ហើយ ទើបកាត់ចុង លុះកាត់ចុងហើយ ទើបសម្អាតខាង
 ក្នុងឲ្យស្អាត លុះសម្អាតខាងក្នុង ឲ្យស្អាតហើយ ទើបធ្វើទៅជាហាំង
 សម្រាប់ដងទឹកអណ្តូង យ៉ាងណា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការឈាន
 ទៅមុខ និងការថយក្រោយ ការមើលទូទៅ ការមើលផ្សេងៗ ការបត់
 អវយវៈចូល ការលាអវយវៈចេញ ការទ្រទ្រង់នូវសង្ឃាដី បាត្រ ចីវរ

បណ្ណាសកេ មេត្តារត្នោ

សេយ្យថាបិ អញ្ញេសំ ភទ្ទកានំ ភិក្ខុនំ យាវស្ស
 ភិក្ខុ អាបត្តិ ន បស្សន្តិ យតោ ច ខុស្ស ភិក្ខុ
 អាបត្តិ បស្សន្តិ តមេនំ ឯវំ ជានន្តិ សមណទូសិ-
 វាយំ សមណបលាថោ សមណករណ្ណារោតិ តមេនំ
 ឥតិ វិទិត្វា ពហិទ្វា ធាសេន្តិ ។ តំ កិស្ស
 ហេតុ ។ មា អញ្ញេ ភទ្ទកេ ភិក្ខុ ទូសេសីតិ ។

សំវាសាយ វិជានេច ចាបិច្ចកោធនោ ឥតិ^(១)
 មក្ខិ ចម្ហិ បលាសី ច ឥស្សកិ មច្ឆរី សហោ
 សណ្ឋាវាថោ ជនវតិ សមណោ វិយ កាសតិ
 រហោ កហេតិ ករណំ ចាបទិដ្ឋិ អនាទហោ
 សំសប្បិ ច មុសាវាទី តំ វិទិត្វា យថា កមំ
 សព្វេ សមក្កា ហុត្វាន អភិនិព្វជ្ជយាថ^(២) នំ

១ ឱ. ម. បាបិច្ចោកោធនោ ឥតិ ។ ២ ម. អភិនិព្វជ្ជយេថ ។

បណ្ណាសក មេត្តាវគ្គ

តែងមានដល់បុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងសាសនានេះ ប្រាកដដូចយ៉ាងដំណើរនៃ
 ពួកភិក្ខុល្អដទៃ កំណត់ត្រឹមពួកភិក្ខុមិនទាន់ឃើញនូវអាបត្តិរបស់ភិក្ខុនោះ
 លុះកាលណាពួកភិក្ខុឃើញនូវអាបត្តិរបស់ភិក្ខុនោះហើយ ក៏ដឹងនូវភិក្ខុនោះ
 យ៉ាងនេះថា ភិក្ខុនេះជាអ្នកប្រទូស្តសមណៈ ដូចជាសំដី ឬ អង្គាមក្នុង
 សមណៈ ជាសំរាមដល់សមណៈ លុះពួកភិក្ខុ ដឹងច្បាស់នូវភិក្ខុនោះ
 ដូច្នោះហើយ ធ្វើឲ្យវិនាសទៅខាងក្រៅ (ជំនុំសង្ឃ) ក្នុងកាលនោះ ក៏យ៉ាង
 នោះដែរ ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ព្រោះថា កុំឲ្យប្រទូស្ត
 ពួកភិក្ខុល្អឯទៀតបានឡើយ ។

ដោយការនៅរួមគ្នា បុគ្គលគប្បីដឹងថា បុគ្គលមានប្រាថ្នា
 ដ៏លាមក មានសេចក្តីក្រោធ ជាអ្នកលុបគុណ រឹងត្អឹង
 លើកខ្លួន ប្រណែន មានសេចក្តីកំណាញ់ ជាអ្នកអួត
 អាង មានសម្តីទន់ភ្លន់ និយាយក្នុងកណ្តាលប្រជុំជន ដូច
 ជាសមណៈ តែជាអ្នកមានទិដ្ឋិអាក្រក់ មិនអើពើ (ក្នុងធម៌
 វិន័យ) ជាបុគ្គលរឡេមរឡាម ពោលនូវពាក្យកុហក តែង
 ធ្វើនូវអំពើ (អាក្រក់) ក្នុងទីស្ងាត់ យ៉ាងណា អ្នកទាំងឡាយ
 ទាំងអស់គ្នា លុះដឹងច្បាស់នូវពាក្យនោះ យ៉ាងណាហើយ
 គួរជាអ្នកព្រមព្រៀងគ្នា ចូររបណ្តាញនូវបុគ្គលនោះចេញ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

ការណ្ណារំ និទ្ធុមវា^(១) កសម្ពំ អបកស្សវា^(២)
 តតោ បលាបេ វាហោថ អស្សមណោ សមណាមាណិណេ
 និទ្ធុមិត្តាន ចាបិច្ចំ^(៣) ចាបលាចារកោចបេ
 សុទ្ធាសុទ្ធវេហិ សំវាសំ កប្បយហ្គោ បដិស្សតា
 តតោ សមត្តា និបកា ទុក្ខស្សន្តំ ករិស្សថាតិ ។

មេត្តារត្តោ បឋមោ ។

តត្រ្រិទ្ធានំ

មេត្តបញ្ញា ច ទ្វេ ច មិយេ ទ្វេ ចាប្បិយេ ទ្វេ ច
 លោកលោកវិបត្តិយោ^(៤) ទេវទត្តោ ច ឧត្តរោ
 នន្ទោ ការណ្ណាវេន ចាតិ ។

១ ឱ. ម. និទ្ធុមថ ។ ២ ឱ. អបកស្សថ ។ ម. អវកស្សថ ។ ៣ ឱ. ម. បាបិច្ឆេ ។
 ៤ ឱ. ម. មេត្តំ បញ្ញា ច ទ្វេ បិយា ទ្វេ ច លោកវិបត្តិយោតិ ទិស្សន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

កម្ចាត់បង់នូវបុគ្គលដូចជាសំរាម កម្ចាត់បង់នូវបុគ្គលជ្រោក
 ជ្រោកចេញ លំដាប់អំពីនោះ អ្នកទាំងឡាយ ចូរបន្យាត់
 នូវបុគ្គលទាំងឡាយ ដូចជាសំដី ឬ អង្កាម មិនមែនជា
 សមណៈ លើកខ្លួនថាជាសមណៈនោះចេញ លុះអ្នកទាំង-
 ឡាយ កម្ចាត់បង់នូវបុគ្គលប្រាជ្ញាលាមក មានអាចារៈនិង
 គោចរៈដ៏លាមកចេញហើយ ជាអ្នកមានស្មារតី ចូរកំណត់នូវ
 ការនៅរួមគ្នា ដោយបុគ្គលបរិសុទ្ធ និងមិនបរិសុទ្ធ គួរជាអ្នក
 ព្រមព្រៀងគ្នា មានប្រាជ្ញាដ៏ខ្ជាប់ខ្ជួន នឹងធ្វើនូវទីបំផុតនៃទុក្ខបាន ។

ចប់ មេត្តារត្ត ទី ១ ។

ឧទ្ទានក្នុងមេត្តារត្តនោះគឺ

និយាយអំពីអានិសង្សមេត្តាចេតោសមាធិ ១ អំពីការបាន
 បញ្ញាពីរលើក អំពីបុគ្គលជាទីស្រឡាញ់ពីរលើក អំពីបុគ្គល
 មិនជាទីស្រឡាញ់ពីរលើក អំពីលោកធម៌ និងការប្រាស-
 ចាកលោកធម៌ ១ អំពីទេវទត្ត ១ អំពីព្រះឧត្តរៈ ១ អំពីព្រះ
 នន្ទៈ ១ អំពីសមណៈដូចជាសំរាម ១ ។

មហាវគ្គោ

[១១] ឯវម្មេ សុតំ ។ ឯកំ សមយំ ភកវា
 វេញាយំ វិហារតិ នធឿរុប្បចិមណ្ឌារុក្ខមូលេ ។ អថខោ
 វេញោ ព្រាហ្មណោ យេន ភកវា តេនុបសង្កមិ
 ឧបសង្កមិត្វា ភកវតា សទ្ធិំ សម្មោទិ សម្មោទនីយំ
 កថំ សារាណីយំ វីតិសារេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។
 ឯកមន្តំ និសីទ្នោ ខោ វេញោ ព្រាហ្មណោ ភកវន្តំ
 ឯតទវោច សុតមេតំ ភោ កោតម សមណោ
 កោតមោ ន ព្រាហ្មណោ ជិណ្ណោ វុឌ្ឍេ មហាលូកេ
 អន្ទកតេ វាយោអនុប្បត្តេ អភិវាទេតិ វា បច្ចុដ្ឋេតិ វា
 អាសនេន វា និមន្តេតីតិ តយំទំ ភោ កោតម
 តថេវ ន ហិ កវំ កោតមោ ព្រាហ្មណោ ជិណ្ណោ
 វុឌ្ឍេ មហាលូកេ អន្ទកតេ វាយោអនុប្បត្តេ អភិ-
 វាទេតិ វា បច្ចុដ្ឋេតិ វា អាសនេន វា និមន្តេតិ

មហាវគ្គ

[១១] ខ្ញុំបានស្តាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្បែរដើមស្តៅ ជាលំនៅរបស់នឿរុយក្ស ជិតស្រុកវេរញា ។ គ្រានោះ វេរញាព្រាហ្មណ៍ ចូលសំដៅទៅត្រង់ទី ដែលព្រះមានព្រះភាគគង់ លុះចូលទៅដល់ហើយ ធ្វើសេចក្តីរីករាយ ជាមួយនឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះបញ្ចប់ពាក្យដែលគួររីករាយ និងពាក្យដែលគួររលឹកហើយ ទើបអង្គុយ ក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ កាលដែលវេរញាព្រាហ្មណ៍ អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ បានក្រាបទូលព្រះមានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ខ្ញុំបានឮពាក្យថា ព្រះសមណគោតម មិនសំពះ មិនក្រោកទទួលព្រាហ្មណ៍ ទាំងឡាយ ដែលចាស់ជរា ជាព្រឹទ្ធាចារ្យមានអាយុច្រើន រស់នៅបាន យូរឆ្នាំមកហើយ មានអាយុជ្រុលចូលក្នុងបច្ច័មវ័យហើយ ទោះបីគ្រាន់តែ អញ្ជើញហៅរកព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ ឲ្យអង្គុយលើអាសនៈ (ព្រះអង្គក៏មិន ធ្វើ) បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ពាក្យដែលខ្ញុំបានឮមកនោះ ជាប្រាកដ ថា ព្រះគោតមដ៏ចម្រើន មិនសំពះ មិនក្រោកទទួលព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយ ដែលចាស់ជរា ជាព្រឹទ្ធាចារ្យមានអាយុច្រើន រស់នៅបានយូរឆ្នាំមក ហើយ មានអាយុជ្រុលចូលមកក្នុងបច្ច័មវ័យហើយ ថាសូម្បីត្រឹមតែ អញ្ជើញហៅរកព្រាហ្មណ៍ទាំងនោះ ដោយអាសនៈ (ព្រះអង្គក៏មិនធ្វើ)

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

តយិទំ កោ កោតម ន សម្បន្នមេវាតិ ។
 ធាហន្តំ ព្រាហ្មណ បស្សាមិ សនេវកេ លោកេ
 សមារកេ សព្រហ្មកេ សស្សមណាព្រាហ្មណិយា
 បដាយ សនេវមនុស្សាយ យមហំ អភិវាទេយ្យំ វា
 បច្ចុដ្ឋេយ្យំ វា អាសនេន វា និមន្តេយ្យំ យញ្ញិ
 ព្រាហ្មណ តថាគតោ អភិវាទេយ្យ វា បច្ចុដ្ឋេយ្យ
 វា អាសនេន វា និមន្តេយ្យ មុទ្ធាបិ តស្ស
 វិបតេយ្យាតិ ។ អរស្សទោ ភវំ កោតមោតិ ។
 អត្ថិ ខ្វេស ព្រាហ្មណ បរិយាយោ យេន មំ
 បរិយាយេន សម្មា វទមាដោ វទេយ្យ អរស-
 ្សទោ សមណោ កោតមោតិ យេ តេ ព្រាហ្មណ
 រូបវសា សទ្ធហវសា កិទ្ធហវសា វសវសា ដោដ្ឋព្វវសា
 តេ តថាគតស្ស បហីនា ឧច្ឆិទ្ធមូលា តាលា-
 វត្ថុកតា អនការកតា អាយតី អនុប្បាទធម្មា

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន កិច្ចមានមិនសំពះជាដើមនោះ ជាទំនងពុំសមគួរឡើយ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់ថា ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ក្នុងលោកព្រមទាំងទេវលោក មារលោក ព្រហ្មលោក ក្នុងពពួកសត្វ ព្រមទាំងសមណព្រាហ្មណ៍ ទាំងមនុស្សជាសម្មតិទេព និងមនុស្សដ៏សេស តថាគត មិនឃើញអ្នកណាមួយ ល្មមឲ្យតថាគតសំពះ ឬក្រោកទទួល ឬអញ្ជើញហៅរកឲ្យអង្គុយលើអាសនៈឡើយ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ព្រោះថា បើតថាគតសំពះអ្នកណាឬក្រោកទទួលអ្នកណា ឬក៏អញ្ជើញហៅរកដោយអាសនៈ ក្បាលរបស់អ្នកនោះ នឹងដាច់ធ្លាក់ចេញចាកក ។ វេរញ្ញ-ព្រាហ្មណ៍ក៏ពោលពាក្យច្រឡោះបោះ ទៅរកព្រះសាស្តាថា ព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ជាមនុស្សសោះកក្រោះ ឥតរសជាតិទេតើ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់តបថា ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ពិតមែន មានហេតុជាទំនងគួរឲ្យអ្នកផងគេថា ព្រះសមណគោតម ជាមនុស្សសោះកក្រោះ ឥតរសជាតិដែលគេថា នោះត្រូវហើយ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ពីព្រោះរសជាតិ គឺរូបសំឡេងក្លិនរសផោដ្ឋព្វ ទាំងប៉ុន្មាននោះ តថាគតបានលះស្រឡះហើយ បានផ្តាច់ផ្តិលឫសគល់អស់ហើយ បានធ្វើមិនឲ្យមានទីកើត ដូចជាដើមត្នោតដែលគេគាស់រំលើង ឲ្យលែងដុះតទៅទៀតហើយ ជាធម៌លែងមានបែបភាពតទៅទៀតហើយ ជាធម៌លែងមានកំណើតតទៅមុខទៀតហើយ

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

អយំ ខោ ព្រាហ្មណ បរិយាយោ យេន មំ
 បរិយាយេន សម្មា វេទមាដោ វេទេយ្យ អវស្សុចោ
 សមណោ កោតមោតិ ដោ ច ខោ យំ តំ
 សន្ទាយ វេទសីតិ ។ និព្ពោកោ ភវំ កោតមោតិ ។
 អត្ថិ ខេស ព្រាហ្មណ បរិយាយោ យេន មំ
 បរិយាយេន សម្មា វេទមាដោ វេទេយ្យ និព្ពោកោ
 សមណោ កោតមោតិ យេ តេ ព្រាហ្មណ
 រូបកោតា សន្ទកោតា កន្ទកោតា វសកោតា
 ដោដ្ឋព្វកោតា តេ តថាភតស្ស បហីនា ឧច្ឆិទុន-
 មូលា តាលាវត្ថុកតា អនការកតា អាយតី
 អនុប្បាទធម្មា អយំ ខោ ព្រាហ្មណ បរិយាយោ
 យេន មំ បរិយាយេន សម្មា វេទមាដោ វេទេយ្យ
 និព្ពោកោ សមណោ កោតមោតិ ដោ ច ខោ
 យំ តំ សន្ទាយ វេទសីតិ ។ អតិរិយវាដោ
 ភវំ កោតមោតិ ។ អត្ថិ ខេស ព្រាហ្មណ
 បរិយាយោ យេន មំ បរិយាយេន សម្មា វេទមាដោ
 វេទេយ្យ អតិរិយវាដោ សមណោ កោតមោតិ

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ដែលអ្នកផងគេថា ព្រះសមណគោតម ជាមនុស្ស
 សោះកក្រោះ ឥតមានរសជាតិនោះ គឺត្រូវត្រង់ហេតុនេះឯង ប៉ុន្តែមិន
 មែនត្រូវត្រង់ហេតុដែលព្រាហ្មណ៍ឯងនិយាយសំដៅនោះទេ ។ ព្រាហ្មណ៍
 ពោលថា ព្រះគោតមដ៏ចម្រើន គ្មានគ្រឿងប្រើការទេតើ ។ ព្រះសម្មា-
 សម្ពុទ្ធទ្រង់ត្រាស់តបថា ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ពិតមែន មានហេតុជាទំនង
 គួរឲ្យអ្នកផងគេថា ព្រះសមណគោតម ជាមនុស្សប្រើការមិនកើត ដែល
 គេថានោះត្រូវហើយ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ពីព្រោះគ្រឿងប្រើការ គឺរូប
 សំឡេង ក្លិន រស ដោយដូចទាំងប៉ុន្មាននោះ តថាគតបានលះស្រឡះហើយ
 បានផ្តាច់ផ្តិលឫសគល់អស់ហើយ បានធ្វើមិនឲ្យមានទីកើត ដូចជា
 ដើមត្នោតដែលគេគាស់រំលើង ឲ្យលែងដុះតទៅទៀតហើយ ជាធម៌
 លែងមានបែបភាពតទៅទៀតហើយ ជាធម៌មិនមានកំណើត តទៅខាង
 មុខទៀតទេ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ដែលអ្នកផងគេថា ព្រះសមណគោតម
 ជាមនុស្សប្រើការមិនកើតនោះ គឺជាសម្តីត្រូវត្រង់ហេតុនេះឯង ប៉ុន្តែមិន
 មែនត្រូវត្រង់ហេតុដែលអ្នកនិយាយសំដៅនោះទេ ។ ព្រាហ្មណ៍ពោល
 ថា ព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ជាអកិរិយវាទទេតើ ។ ព្រះសាស្តាទ្រង់
 ត្រាស់តបថា ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ពិតមែន មានហេតុជាទំនង គួរឲ្យអ្នក
 ផងគេថា ព្រះសមណគោតម ជាអកិរិយវាទ ដែលគេថានោះត្រូវហើយ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

អហត្ថិ ព្រាហ្មណ អភិរិយំ វនាមិ កាយទុច្ច-
 រិតស្ស វចីទុច្ចរិតស្ស មនោទុច្ចរិតស្ស អនេកវិហិតានំ
 ចាបកានំ អកុសលានំ ធម្មានំ អភិរិយំ វនាមិ
 អយំ ខោ ព្រាហ្មណ បរិយាយោ យេន មំ
 បរិយាយេន សម្មា វនមាដោ វនេយ្យ អភិរិយវាដោ
 សមណោ កោតមោតិ ដោ ច ខោ យំ ត្ថំ
 សន្ធាយ វនេសីតិ ។

ឧច្ឆេទវាដោ ភវំ កោតមោតិ ។ អត្ថិ ខេស
 ព្រាហ្មណ បរិយាយោ យេន មំ បរិយាយេន សម្មា
 វនមាដោ វនេយ្យ ឧច្ឆេទវាដោ សមណោ កោតមោតិ
 អហត្ថិ ព្រាហ្មណ ឧច្ឆេទំ វនាមិ រាគស្ស ទោសស្ស
 មោហស្ស អនេកវិហិតានំ ចាបកានំ អកុសលានំ
 ធម្មានំ ឧច្ឆេទំ វនាមិ អយំ ខោ ព្រាហ្មណ បរិយាយោ
 យេន មំ បរិយាយេន សម្មា វនមាដោ វនេយ្យ
 ឧច្ឆេទវាដោ សមណោ កោតមោតិ ដោ ច ខោ យំ
 ត្ថំ សន្ធាយ វនេសីតិ ។ ជេកុច្ឆិ ភវំ កោតមោតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ម្នាលព្រាហ្មណ៍ ពីព្រោះតថាគត ប្រកាន់និយាយហាមឃាត់ថា មិនត្រូវអ្នកណាមួយ ធ្វើកាយទុច្ចរិត វចីទុច្ចរិត មនោទុច្ចរិតឡើយ តែងនិយាយហាមឃាត់ថា មិនត្រូវអ្នកណាមួយ ធ្វើនូវធម៌ទាំងឡាយ ជាអកុសលអាក្រក់ច្រើនប្រការនោះឡើយ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ ដែលអ្នកផងគេថា ព្រះសមណគោតម ជាអភិរិយវាទនោះ គឺជាសម្តីត្រូវត្រង់ហេតុនេះឯង ប៉ុន្តែមិនមែនត្រូវត្រង់ហេតុ ដែលអ្នកនិយាយសំដៅនោះទេ ។

ព្រាហ្មណ៍ពោលថា ព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ជាឧច្ឆេទវាទទេតី ។ ព្រះសាស្តាទ្រង់ត្រាស់តបថា ម្នាលព្រាហ្មណ៍ ពិតមែន មានហេតុជាទំនង គួរឲ្យអ្នកផងគេថា ព្រះសមណគោតម ជាឧច្ឆេទវាទ ដែលគេថា នោះត្រូវហើយ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ ពីព្រោះតថាគត ប្រកាន់និយាយថា ឲ្យសត្វកាត់ផ្តាច់ផ្តិលនូវរាគៈ ទោសៈ មោហៈ តថាគត តែងនិយាយថា ឲ្យសត្វកាត់ផ្តាច់ផ្តិលនូវធម៌ទាំងឡាយ ជាអកុសលអាក្រក់ច្រើនយ៉ាងនេះចេញ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ ដែលអ្នកផងគេថា ព្រះសមណគោតម ជាឧច្ឆេទវាទនោះ គឺត្រូវត្រង់ហេតុនេះឯង ប៉ុន្តែមិនមែនត្រូវត្រង់ហេតុដែលអ្នកនិយាយសំដៅនោះទេ ។ ព្រាហ្មណ៍ពោលថា ព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ជាអ្នកខ្ពើមរអើម (ណាស់) ទេតី ។

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

អត្ថិ ខ្មេស ព្រាហ្មណ បរិយាយោ យេន មំ បរិយាយេន
 សម្មា វេទមាដោ វេទេយ្យ ជេតុច្ឆិ សមណោ
 កោតមោតិ អហញ្ញិ ព្រាហ្មណ ជេតុច្ឆំ វេទាមិ កាយ-
 ទុច្ឆរិតេន វេទិទុច្ឆរិតេន មនោទុច្ឆរិតេន អនេកវិហិតានំ
 ចាបកានំ អកុសលានំ ធម្មានំ សមាបត្តិយា ជេតុច្ឆំ
 វេទាមិ អយំ ខោ ព្រាហ្មណ បរិយាយោ យេន មំ
 បរិយាយេន សម្មា វេទមាដោ វេទេយ្យ ជេតុច្ឆិ សមណោ
 កោតមោតិ ដោ ច ខោ យំ ត្វំ សន្ទាយ វេទសីតិ ។
 វេនយិកោ ភវំ កោតមោតិ ។ អត្ថិ ខ្មេស
 ព្រាហ្មណ បរិយាយោ យេន មំ បរិយាយេន សម្មា
 វេទមាដោ វេទេយ្យ វេនយិកោ សមណោ កោតមោតិ
 អហញ្ញិ ព្រាហ្មណ វិនយាយ ធម្មំ ទេសេមិ រាគស្ស
 ទោសស្ស មោហស្ស អនេកវិហិតានំ ចាបកានំ
 អកុសលានំ ធម្មានំ វិនយាយ ធម្មំ ទេសេមិ
 អយំ ខោ ព្រាហ្មណ បរិយាយោ យេន មំ បរិយាយេន
 សម្មា វេទមាដោ វេទេយ្យ វេនយិកោ សមណោ
 កោតមោតិ ដោ ច ខោ យំ ត្វំ សន្ទាយ វេទសីតិ ។

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធច្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ពិតមែន មានហេតុជាទំនង គួរឲ្យអ្នកផងគេថា ព្រះសមណគោតម ជាអ្នកខ្ពើមរអើម ដែលគេថា នោះត្រូវហើយ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ពីព្រោះតថាគត តែងនិយាយថា គួរខ្ពើមរអើមសេចក្តីប្រព្រឹត្តអាក្រក់ដោយកាយ វាចា ចិត្ត តថាគតតែង និយាយថា គួរខ្ពើមរអើមសេចក្តីប្រកបចិត្ត ផ្អែកផ្អិតទៅរកអកុសលធម៌ទាំងឡាយដ៏អាក្រក់ច្រើនប្រការ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ដែលអ្នកផងគេថា ព្រះសមណគោតម ជាអ្នកខ្ពើមរអើមនោះ គឺត្រូវត្រង់ហេតុនេះឯង ប៉ុន្តែមិនមែនត្រូវត្រង់ហេតុដែលអ្នកនិយាយសំដៅនោះទេ ។ ព្រាហ្មណ៍ពោលថា ព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ជាអ្នកបំផ្លាញទេតី ។ ព្រះលោកនាថជាម្ចាស់ ច្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ពិតមែន មានហេតុជាទំនងគួរឲ្យអ្នកផងគេថា ព្រះសមណគោតម ជាអ្នកបំផ្លាញ ដែលគេថានោះត្រូវហើយ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ពីព្រោះតថាគតសម្តែងធម៌ចំពោះផ្លូវប្រតិបត្តិ ដែលបំផ្លាញបង់នូវ រាគៈ ទោសៈ មោហៈ តថាគតសម្តែងធម៌ចំពោះផ្លូវប្រតិបត្តិ ដែលរំលាងបង់នូវអកុសលធម៌ទាំងឡាយដ៏អាក្រក់ច្រើនប្រការ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ដែលអ្នកផងគេថា ព្រះសមណគោតម ជាអ្នកបំផ្លាញនោះ គឺត្រូវត្រង់ហេតុនេះឯង ប៉ុន្តែមិនមែនត្រូវត្រង់ហេតុ ដែលអ្នកនិយាយសំដៅនោះទេ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

តបស្សី ភវំ កោតមោតិ ។ អត្ថិ ខ្វេស ព្រាហ្មណ
 បរិយាយោ យេន មំ បរិយាយេន សម្មា
 វេទមាដោ វេទេយ្យ តបស្សី សមណោ កោតមោតិ
 តបដីយាហំ ព្រាហ្មណ ចាបកេ អកុសលេ
 ធម្មេ វេទាមិ កាយទុច្ចរិតំ វចីទុច្ចរិតំ មនោ-
 ទុច្ចរិតំ យស្ស ខោ ព្រាហ្មណ តបដីយា
 ចាបកា អកុសលា ធម្មា បហីនា ឧច្ឆិទ្គមូលា
 តាលាវត្តកតា អនការកតា អាយតី អនុប្បាទ-
 ធម្មា តមហំ តបស្សីតិ វេទាមិ តថាភតស្ស
 ខោ ព្រាហ្មណ តបដីយា ចាបកា អកុសលា
 ធម្មា បហីនា ឧច្ឆិទ្គមូលា តាលាវត្តកតា
 អនការកតា អាយតី អនុប្បាទធម្មា អយំ ខោ
 ព្រាហ្មណ បរិយាយោ យេន មំ បរិយាយេន សម្មា
 វេទមាដោ វេទេយ្យ តបស្សី សមណោ កោតមោតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ព្រាហ្មណ៍ពោលថា ព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ជាអ្នកដុតកម្ដៅទេតើ ។ ព្រះសព្វញ្ញាទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ពិតមែន មានហេតុជាទំនងគួរឲ្យអ្នកផងគេថា ព្រះសមណគោតម ជាអ្នកដុតកម្ដៅ ដែលគេថានោះត្រូវហើយ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ពីព្រោះតថាគតប្រកាន់និយាយថា ការប្រព្រឹត្តអាក្រក់ដោយកាយ វាចា ចិត្ត ជាទីតាំងនៃសេចក្ដីក្លៅក្រហាយ ជាអកុសលធម៌ដ៏អាក្រក់ អកុសលធម៌ទាំងឡាយដ៏អាក្រក់ ដែលជាទីតាំងនៃសេចក្ដីក្លៅក្រហាយ (នោះ) បើអ្នកណាបានលះបង់ស្រឡះហើយ បានផ្តាច់ផ្តិលឫសគល់អស់ហើយ បានធ្វើមិនឲ្យមានទីកើត ដូចជាដើមឆ្នោត ដែលគេគាស់រំលើង ឲ្យលែងដុះតទៅទៀតហើយ បានធ្វើឲ្យលែងមានបែបភាពតទៅទៀតហើយ ឲ្យជាធម៌លែងមានកំណើតតទៅខាងមុខទៀតហើយ តថាគតហៅអ្នកនោះថា អ្នកដុតកម្ដៅ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ អកុសលធម៌ទាំងឡាយដ៏អាក្រក់ ជាទីតាំងនៃសេចក្ដីក្លៅក្រហាយ តថាគតបានលះបង់ស្រឡះហើយ បានផ្តាច់ផ្តិលឫសគល់អស់ហើយ បានធ្វើមិនឲ្យមានទីកើត ដូចជាដើមឆ្នោត ដែលគេគាស់រំលើងឲ្យលែងដុះតទៅទៀតហើយ បានធ្វើឲ្យលែងមានបែបភាពតទៅទៀតហើយ ឲ្យជាធម៌លែងមានកំណើតតទៅខាងមុខទៀតហើយ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ដែលអ្នកផងគេថា ព្រះសមណគោតម ជាអ្នកដុតកម្ដៅនោះ គឺត្រូវត្រង់ហេតុនេះឯង

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

ឆោ ច ខោ យំ តំ សន្ទាយ វេសីតិ ។
 អបកញ្ចោ កវំ កោតមោតិ ។ អត្ថិ ខេស ព្រាហ្មណ
 បរិយាយោ យេន មំ បរិយាយេន សម្មា វេទមាដោ
 វេយ្យ អបកញ្ចោ សមណោ កោតមោតិ យស្ស
 ខោ ព្រាហ្មណ អាយតី កត្តសេយ្យា បុណព្ភវាភិទិព្ភត្តិ
 បហីនា ឧច្ឆិទ្ទមូលា តាលាវត្ថុកតា អនកាវកតា
 អាយតី អនុប្បាទធម្មា តមហំ អបកញ្ចោតិ វេទមិ
 តថាកតស្ស ខោ ព្រាហ្មណ អាយតី កត្តសេយ្យា
 បុណព្ភវាភិទិព្ភត្តិ បហីនា ឧច្ឆិទ្ទមូលា តាលាវត្ថុកតា
 អនកាវកតា អាយតី អនុប្បាទធម្មា អយំ ខោ
 ព្រាហ្មណ បរិយាយោ យេន មំ បរិយាយេន សម្មា
 វេទមាដោ វេយ្យ អបកញ្ចោ សមណោ កោតមោតិ
 ឆោ ច ខោ យំ តំ សន្ទាយ វេសិ ។

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

ប៉ុន្តែមិនមែនត្រូវត្រង់ហេតុដែលអ្នកនិយាយសំដៅនោះទេ ។ ព្រាហ្មណ៍
 ពោលថាព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ជាមនុស្សឥតកំណើតទេតើ ។ ព្រះដ៏មាន
 ជោគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ពិតមែន មានហេតុជាទំនងគួរ
 ឲ្យអ្នកផងគេថា ព្រះសមណគោតម ជាមនុស្សឥតកំណើត ដែលគេថា
 នោះត្រូវហើយ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ពីព្រោះកិរិយាដេក ក្នុងគភ៌តទៅទៀត
 ដំណើរកើត ក្នុងភពតទៅទៀត បើអ្នកណាបានលះបង់ស្រឡះហើយ
 បានផ្តាច់ផ្តិលឫសគល់អស់ហើយ បានធ្វើមិនឲ្យមានទីកើត ដូចដើម
 ឆ្នោតដែលគេគាស់រំលើងឲ្យលែងដុះតទៅទៀតហើយ ធ្វើឲ្យលែងមាន
 បែបភាពតទៅទៀតហើយ ឲ្យជាធម៌លែងមានកំណើតតទៅទៀតហើយ
 តថាគតហៅអ្នកនោះថា អ្នកឥតកំណើត ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ កិរិយាដេក
 ក្នុងគភ៌តទៅទៀត ដំណើរកើត ក្នុងភពតទៅមុខទៀត តថាគតបាន
 លះបង់ស្រឡះហើយ បានផ្តាច់ផ្តិលឫសគល់អស់ហើយ បានធ្វើមិន
 ឲ្យមានទីកើតដូចជាដើមឆ្នោតដែលគេគាស់រំលើង ឲ្យលែងដុះតទៅទៀត
 ហើយ បានធ្វើឲ្យលែងមានបែបភាពតទៅទៀតហើយ ឲ្យជាធម៌លែង
 មានកំណើតទៅខាងមុខទៀតហើយ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ដែលអ្នកផង
 គេថា ព្រះសមណគោតម ជាមនុស្សឥតកំណើតនោះ គឺត្រូវត្រង់ហេតុ
 នេះឯង ប៉ុន្តែមិនមែនត្រូវត្រង់ហេតុ ដែលអ្នកនិយាយសំដៅនេះទេ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

សេយ្យថាបិ ព្រាហ្មណ កុក្កុដិយា អណ្ណានិ អដ្ឋ
 វា ទស វា ទ្វាទស វា តានស្ស កុក្កុដិយា
 សម្មាអធិសយិតានិ សម្មាបរិសេទិតានិ សម្មាបរិ-
 ការិតានិ យោ នុ ខោ តេសំ កុក្កុដច្ចាបកានំ
 បឋមតវំ ចាននខសិខាយ វា មុខតុណ្ហាកេន វា
 អណ្ណាកោសំ បទាលេត្វា សោត្តិដា អភិទិព្វិជ្ឈេយ្យ
 កិណ្ឌិ ស្វាស្ស វេជីយោ ជេដ្ឋោ វា កនិដ្ឋោ
 វាតិ ។ ជេដ្ឋោតិស្ស ភោ កោតម វេជីយោ
 សោ ហិ នេសំ ភោ កោតម ជេដ្ឋោ ហោតីតិ ។
 ឯវមេវ ខោ អហំ ព្រាហ្មណ អវិជ្ជាតតាយ
 បដាយ អណ្ណាក្ខតាយ បរិយោនទ្វាយ អវិជ្ជណ្ហា-
 កោសំ បទាលេត្វា ឯកោ វ លោកេ អនុត្តវំ
 សម្មាសម្ពោធិ អភិសម្ពុទ្ធា អហញ្ញិ ព្រាហ្មណ
 ជេដ្ឋោ សេដ្ឋោ លោកស្ស អារទ្ធិំ ខោ បន
 មេ ព្រាហ្មណ រិយំ អហោសិ អសល្លីនំ ឧបដ្ឋិតា
 សតិ អប្បមុដ្ឋា បស្សុទ្ធា កាយោ អសារទ្ធា

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ដូចជាស៊ិតមាន់ទាំងឡាយ ៨ ក្តី ១០ ក្តី ១២ ក្តី ស៊ិតមាន់
 ទាំងនោះ គឺមេមាន់ក្រាប ដោយប្រពៃហើយ ធ្វើឲ្យកក់ក្តៅ ដោយប្រពៃ
 ហើយ ឲ្យចាប់កូនមេ ដោយប្រពៃហើយ (លុះដល់វេលាញាស់) ក៏
 បណ្តាកូនមាន់ទាំងនោះ កូនមាន់ណា ទម្ងាយសម្បកស៊ិត ដោយចុង
 ក្រចកជើង ឬ ដោយចុងចំពុះ ហើយញាស់ចេញមកដោយស្រួលមុនគេ
 បំផុត បើដូច្នោះ តើអ្នកផងគួរហៅកូនមាន់នោះថា កូនច្បង ឬ កូនពៅហៈ! ។
 ព្រាហ្មណ៍ក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន (កូនមាន់នោះ) គេគួរ
 ហៅថា កូនច្បង បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ពីព្រោះវាជាបងគេបំផុត ។
 ព្រះសាស្តាទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ កាលបើពពួកសត្វ ដូច
 ជាស៊ិត (មាន់) មានអវិជ្ជាគឺសេចក្តីល្ងង់ ដូចជាសម្បកស៊ិតកំពុងរូបរិត
 ក្នុងលោក មានតែតថាគតម្នាក់ឯង ដែលទម្ងាយសម្បកស៊ិតគឺសេចក្តីល្ងង់
 ហើយត្រាស់ដឹងខ្លួនឯងដោយប្រពៃ នូវសម្មាសម្តោធិញ្ញាណ ដែលមិន
 មានគុណជាតឯទៀតប្រសើរជាងឡើយ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ តថាគតឯង ជា
 ចម្បង ជាបុគ្គលប្រសើរបំផុតជាងសត្វលោក ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ព្យាយាម
 តថាគតបានតាំងផ្អែមហើយ មិនបន្ទូរបន្ទុយឡើយ ទាំងស្មារតីតថាគតក៏
 ប្រុងមិនឲ្យមានភ្នាត់ កាយសោត ក៏ស្ងប់រម្ងាប់ មិនក្រវល់ក្រវាយ

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

សមាហិតំ ចិត្តំ ឯកក្កំ សោ ខោ អហំ ព្រាហ្មណ
វិច្ឆេវ កាមេហិ វិច្ឆេ អកុសលេហិ ធម្មេហិ សវិតក្កំ
សវិចារំ វិវេកជំ បីតិសុខំ បឋមជ្ឈានំ ចេតសោ
ឧបសម្បជ្ជ វិហាសី វិតក្កវិចារានំ រូបសមា អជ្ឈត្តំ
សម្បសាទនំ ចេតសោ ឯកោទិការំ អវិតក្កំ អវិចារំ
សមាទិជំ បីតិសុខំ ទុតិយជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហាសី
បីតិយា ច វិរាតា ឧបេក្ខុកោ ច វិហាសី សតោ
ច សម្បជានោ សុខញ្ច កាយេន បដិសំវេទេសី យន្តំ
អវិយា អាចិត្តន្តិ ឧបេក្ខុកោ សតិមា សុខវិហារីតិ
តតិយជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហាសី សុខស្ស ច បហាណ
ទុក្ខស្ស ច បហាណ បុព្វេវ សោមនស្សនោម-
នស្សានំ អដ្ឋង្គមា អទុក្ខមសុខំ ឧបេក្ខាសតិចារិសុទ្ធិ
ចតុត្ថជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហាសី សោ ឯវំ សមាហិតេ
ចិត្តេ បរិសុទ្ធេ បរិយោទាតេ អនង្គុណោ វិតតូបក្កិ-
លេសេ មុទុក្ខតេ កម្មនិយេ បិតេ អានេញ្ចប្បត្តេ

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

ចិត្តក៏នឹងល្អ ជាចិត្តមានអារម្មណ៍តែមួយ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ តថាគត
 នោះ លុះស្ងាត់ចាកកាមទាំងឡាយ ស្ងាត់ចាកធម៌ទាំងឡាយ ជា
 អកុសលហើយក៏ចូលបឋមជ្ឈាន ដែលប្រកបដោយវិតក្កវិចារៈ មានបីតិ
 និងសុខ ដែលកើតអំពីសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ ព្រោះរម្ងាប់វិតក្កវិចារៈ
 តថាគតបានចូលដល់ទុតិយជ្ឈាន ជាធម្មជាតិ កើតមានក្នុងសន្តាន ចិត្ត
 ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លា មានសភាពជាចិត្តខ្ពស់ឯក មិនមានវិតក្កៈ
 មិនមានវិចារៈ មានតែបីតិនិងសុខ កើតអំពីសមាធិ ព្រោះលះបង់បីតិ
 ចេញហើយ តថាគត ជាបុគ្គលព្រងើយផង មានសតិសម្បជញ្ញៈផង
 សោយសុខដោយនាមកាយផង ព្រះអរិយៈទាំងឡាយ តែងសរសើរ
 នូវបុគ្គលដែលបាននូវតតិយជ្ឈាននោះថា បុគ្គលអ្នកបានតតិយជ្ឈាន មាន
 ចិត្តព្រងើយ មានស្មារតី មានប្រក្រតីនៅជាសុខ ព្រោះតតិយជ្ឈាន
 ណា តថាគត ក៏បានដល់នូវតតិយជ្ឈាននោះ ព្រោះលះបង់នូវសេចក្តី
 សុខផង ព្រោះលះបង់នូវសេចក្តីទុក្ខផង ព្រោះរំលត់នូវសោមនស្ស
 និងទោមនស្សអំពីមុនផង តថាគតបានចូលដល់ចតុត្ថជ្ឈាន ដែលតតទុក្ខ
 តតសុខ មានសតិដ៏ស្អាត ប្រាកដចំពោះត្រង់ឧបេក្ខា កាលដែលចិត្ត
 ខ្ជាប់ខ្ជួន បរិសុទ្ធផ្លូវផង មិនមានកិលេស ប្រាសចាកសេចក្តីសៅហ្មង
 ជាចិត្តទន់ សមគួរដល់កម្ម ជាចិត្តនឹងជឹងមិនញាប់ញ័រយ៉ាងនេះហើយ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

បុព្វេនិវាសានុស្សតិញ្ញាលាយ ចិត្តំ អភិជិដ្ឋាមេសី សោ
 អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរាមិ សេយ្យដីទំ
 ឯកម្យំ ជាតិ ទ្វេបិ ជាតិយោ តិស្សោបិ ជាតិយោ
 ចតស្សោបិ ជាតិយោ បញ្ចាបិ ជាតិយោ ទសបិ ជាតិយោ
 វិសម្បិ ជាតិយោ តីសម្បិ ជាតិយោ ចត្តាឡីសម្បិ
 ជាតិយោ បញ្ញាសម្បិ ជាតិយោ ជាតិសតម្បិ ជាតិ-
 សហស្សម្បិ ជាតិសតសហស្សម្បិ អនេកេបិ សំវដ្ត-
 កម្មេ អនេកេបិ វិវដ្តកម្មេ អនេកេបិ សំវដ្តវិវដ្ត-
 កម្មេ អមុត្រាសី ឯវំនាមោ ឯវំកោត្តោ ឯវំវណ្ណោ
 ឯវំមាហារោ ឯវំសុខទុក្ខម្បិដិសំវេទី ឯវំមាយុបរិយន្តោ
 សោ តតោ ចុតោ អមុត្រ ឧទទាទី តត្រាចាសី ឯវំនាមោ
 ឯវំកោត្តោ ឯវំវណ្ណោ ឯវំមាហារោ ឯវំសុខទុក្ខម្បិដិសំវេទី
 ឯវំមាយុបរិយន្តោ សោ តតោ ចុតោ ឥធូបបន្នោតិ ។
 ឥតិ សាការំ សឧទ្ទេសំ អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ
 អនុស្សរាមិ ។ អយំ ខោ មេ ព្រាហ្មណ វត្តិយា
 បឋមេ យាមេ បឋមា វិជ្ជា អធិតតា អវិជ្ជា វិហតា
 វិជ្ជា ឧប្បន្នា តមោ វិហតោ អាសោកោ ឧប្បន្នោ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

តថាគតក៏បានបង្ហោរចិត្តចូលទៅក្នុងបុព្វេនិវាសានុស្សតិញ្ញាណ តថាគត
ក៏រលឹកជាតិ ដែលបានអាស្រ័យនៅអំពីមុខ ជាអនេកជាតិ គឺរលឹកបាន
១ ជាតិ ២ ជាតិ ៣ ជាតិ ៤ ជាតិ ៥ ជាតិ ១០ ជាតិ ២០ ជាតិ
៣០ ជាតិ ៤០ ជាតិ ៥០ ជាតិ ១០០ ជាតិ ១ ពាន់ជាតិ ១ សែនជាតិ
ក៏បាន រលឹកបានច្រើនសំវដ្តកប្ប ច្រើនវិវដ្តកប្ប ច្រើនសំវដ្តវិវដ្តកប្ប
ក៏បាន ដូច្នោះថា តថាគតបានកើតក្នុងភពឯណោះ មានឈ្មោះយ៉ាងនេះ
មានគោត្តយ៉ាងនេះ មានសម្បុរយ៉ាងនេះ មានអាហារយ៉ាងនេះ សោយ
សុខទុក្ខយ៉ាងនេះ មានកំណត់អាយុប៉ុណ្ណោះ តថាគតច្បុតចាកអត្តភាព
នោះហើយ បានទៅកើតក្នុងភពឯណោះ ដែលទៅកើតក្នុងភពនោះ
តថាគត មានឈ្មោះយ៉ាងនេះ មានគោត្តយ៉ាងនេះ មានសម្បុរយ៉ាងនេះ
មានអាហារយ៉ាងនេះ បានសោយសុខទុក្ខយ៉ាងនេះ មានកំណត់
អាយុប៉ុណ្ណោះ តថាគតច្បុតចាកអត្តភាពនោះហើយ មកកើតក្នុងភព
នេះ ។ តថាគតរលឹកតាមនូវជាតិ ដែលអាស្រ័យនៅពីមុនបានច្រើនជាតិ
ព្រមទាំងអាការព្រមទាំងឧទ្ទេសយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ បឋម-
វិជ្ជានេះហើយ ដែលតថាគតបានក្នុងយាមជាដំបូងនៃរាត្រី អវិជ្ជាខ្ចាត់បាត់
ទៅ វិជ្ជាក៏កើតឡើង ងងឹតខ្ចាត់បាត់ទៅ ពន្លឺក៏កើតឡើង ដល់តថាគត

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

យថាតំ អប្បមត្តស្ស អាតាបិណោ បហិតត្តស្ស វិហា-
 រតោ ។ អយំ ខោ មេ ព្រាហ្មណោ បបមា អភិទិព្វិណ
 អហោសិ កុក្កុជញ្ញាបកស្សេវ អណ្ណាកោសម្ហា ។
 សោ ឯវំ សមាហិតេ ចិត្តេ បរិសុទ្ធិ បរិយោទាតេ
 អនដ្ឋិណោ វិតត្ថបក្កិលេសេ មុទុក្ខតេ កម្មដីយេ បិតេ
 អានេញ្ញប្បត្តេ សត្តានំ ចុត្ថបចាតញ្ញាណាយ ចិត្តំ
 អភិទិដ្ឋាមេសី ។ សោ ទិព្វេន ចក្កុនា វិសុទ្ធិន
 អតិក្កន្តមាណុសកេន សត្តេ បស្សាមិ ចរមានេ ឧប-
 បជ្ជមានេ ហីនេ បណីតេ សុវណ្ណេ ទុព្វណ្ណេ សុកតេ
 ទុក្កតេ យថាកម្មបកេ សត្តេ បជាធាមិ ឥមេ វត
 កោន្តោ សត្តា កាយទុច្ចរិតេន សមដ្ឋាកតា វចីទុច្ចរិតេន
 សមដ្ឋាកតា មនោទុច្ចរិតេន សមដ្ឋាកតា អរិយានំ
 ឧបវាទកា មិច្ឆាទិដ្ឋិកា មិច្ឆាទិដ្ឋិកម្មសមាទាណា តេ
 កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា ទុក្កតី វិនិចាតំ
 ជិវយំ ឧបបដ្ឋា ឥមេ វា បន កោន្តោ សត្តា

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

ដូចជាបុគ្គលដែលមិនប្រហែសធ្វេស ខំប្រឹងដុតបំផ្លាញកិលេស មានចិត្ត
 បញ្ជូនទៅ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ នេះឯងជាការញាស់ចេញជាដំបូងរបស់
 តថាគត ដូចជាកូនមាន់ញាស់ចេញចាកសម្បកស៊ីត ។ កាលដែលចិត្ត
 ខ្ជាប់ខ្ជួនបរិសុទ្ធផូរផង់ មិនមានកិលេស ប្រាសចាកសេចក្តីសៅហ្មង ជា
 ចិត្តទន់សមគួរដល់កម្ម ជាចិត្តនឹងជឿមិនញាប់ញ័រយ៉ាងនេះហើយ តថាគត
 ទើបបង្កើនចិត្ត ដើម្បីដឹងនូវចុតិនិងបដិសន្ធិនៃសត្វទាំងឡាយ (ចុត្ត-
 បបាតញ្ញាណ) ។ តថាគតពិចារណាមើលនូវសត្វទាំងឡាយ ដែល
 ច្យុតនិងចាប់បដិសន្ធិ ថោកទាបនិងឧត្តម មានសណ្ឋានល្អនិងអាក្រក់
 ទៅកាន់សុគតិនិងទុគ្គតិ ដោយចក្ខុដូចជាទិព្វ ដ៏បរិសុទ្ធ ក្រែលែង
 ជាងចក្ខុរបស់មនុស្សសាមញ្ញ ក៏ដឹងច្បាស់នូវសត្វទាំងឡាយ ដែល
 អន្ទោលទៅតាមកម្មថា អើហ្ន៎! សត្វទាំងឡាយអម្បាលនេះ ប្រកប
 ដោយកិរិយាប្រព្រឹត្តអាក្រក់ដោយកាយ ដោយវាចា ដោយចិត្ត និយាយ
 តិះដៀលអរិយបុគ្គលទាំងឡាយ ជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ ប្រកាន់មាំនូវកម្មជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ
 សត្វទាំងនោះ លុះរំលាងខន្ធ បន្ទាប់អំពីមរណៈ ក៏ទៅកើតឯអបាយ
 ទុគ្គតិ វិនិបាត នរក មួយសោត ឱហ្ន៎! សត្វទាំងឡាយនេះ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

កាយសុចរិតេន សមដ្ឋាកតា វចីសុចរិតេន សមដ្ឋា-
 កតា មនោសុចរិតេន សមដ្ឋាកតា អរិយានំ អនុប-
 វាទកា សម្មាទិដ្ឋិកា សម្មាទិដ្ឋិកម្មសមាទាតា តេ
 កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា សុភតី សក្កំ លោកំ
 ឧបបន្នាតិ ។ ឥតិ ទិព្វេន ចក្កុនា វិសុទ្ធន
 អតិក្កន្តមាណុសកេន សត្តេ បស្សាមិ ចរមាណ
 ឧបបន្នមាណេ ហីណេ បណីតេ សុវណ្ណោ ទុព្វណ្ណោ សុភតេ
 ទុក្កតេ យថាកម្មបកេ សត្តេ បជាតាមិ ។ អយំ
 ខោ មេ ព្រាហ្មណ វត្តិយា មជ្ឈិមេ យាមេ ទុតិយា
 វិជ្ជា អធិកតា អវិជ្ជា វិហតា វិជ្ជា ឧប្បន្នា តមោ
 វិហតោ អាណោកោ ឧប្បន្នោ យថាតំ អប្បមត្តស្ស
 អាតាបិណេ បហិតត្តស្ស វិហរតោ ។ អយំ ខោ មេ
 ព្រាហ្មណ ទុតិយា អភិទិព្វិណា អហោសិ កុក្កដច្ឆា-
 បកស្សេវ អណ្ណាកោសម្ពា ។ សោ ឯវំ សមាហិតេ
 ចិត្តេ បរិសុទ្ធវេ បរិយោទាតេ អនដ្ឋណេ វិតត្ថបក្កិ-
 លេសេ មុទុក្ខតេ កម្មនីយេ បិតេ អាណេញ្ចប្បត្តេ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ប្រកបដោយកិរិយាប្រព្រឹត្តល្អដោយកាយ ដោយវាចា ដោយចិត្ត មិនតិះ
 ដៀលអរិយបុគ្គលទាំងឡាយ ជាសម្មាទិដ្ឋិ ប្រកាន់មាំនូវកម្មជាសម្មាទិដ្ឋិ
 សត្វទាំងនោះលុះរំលាងខន្ធបន្ទាប់ពីមរណៈ ក៏ទៅកើតឯឋានសុគតិស្នាក់
 ទេវលោក ។ តថាគតពិចារណាមើលសត្វទាំងឡាយ ដែលច្យុតនិងចាប់
 បដិសន្ធិ ថោកទាបនិងឧត្តម មានសណ្ឋានល្អនិងអាក្រក់ ទៅកាន់សុគតិនិង
 ទុគ្គតិដោយចក្ខុដូចជាទិព្វ ដ៏បរិសុទ្ធត្រៃលៃដ៏ជាងចក្ខុរបស់មនុស្សសាមញ្ញ
 ក៏ដឹងច្បាស់នូវសត្វទាំងឡាយ ដែលអន្ទោលទៅតាមកម្ម ដោយប្រការ
 ដូច្នោះ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ វិជ្ជាទី ២ នេះហើយ ដែលតថាគតបានក្នុង
 យាមកាលនៃរាត្រី អវិជ្ជាខ្ចាត់បាត់ទៅ វិជ្ជាក៏កើតឡើង ដឹងត
 ខ្ចាត់បាត់ទៅ ពន្លឺក៏កើតឡើងដល់តថាគត ដូចជាបុគ្គលមិនប្រហែស
 ធ្វេស ខំប្រឹងដុតបំផ្លាញកិលេស មានចិត្តបញ្ជូនទៅ ។ ម្នាល
 ព្រាហ្មណ៍ នេះឯងជាការញាស់ចេញ ជាគម្រប់ ២ របស់តថាគត ដូចជា
 កូនមាន់ដែលញាស់ចេញចាកសម្បកស៊ុត ។ កាលដែលចិត្តខ្ជាប់ខ្ជួន
 បរិសុទ្ធ ផ្លូវផង មិនមានកិលេស ប្រាសចាកសេចក្តីសៅហ្មង
 ជាចិត្តទន់ សមគួរដល់កម្ម ជាចិត្តនឹងដឹង មិនញាប់ញ័យ៉ាងនេះហើយ

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

អាសវាជំ ខយញ្ញាលាយ ចិត្តំ អភិជិដ្ឋាមេសី ។ សោ
 ឥទំ ទុក្ខនិ យថាក្ខតំ អព្ពញ្ញាសី អយំ ទុក្ខសមុទ-
 យោតិ យថាក្ខតំ អព្ពញ្ញាសី អយំ ទុក្ខនិរោធាតិ
 យថាក្ខតំ អព្ពញ្ញាសី អយំ ទុក្ខនិរោធកាមិជី បដិបទាតិ
 យថាក្ខតំ អព្ពញ្ញាសី ឥមេ អាសវាតិ យថាក្ខតំ អព្ព-
 ញ្ញាសី អយំ អាសវសមុទយោតិ យថាក្ខតំ អព្ពញ្ញាសី
 អយំ អាសវនិរោធាតិ យថាក្ខតំ អព្ពញ្ញាសី អយំ
 អាសវនិរោធកាមិជី បដិបទាតិ យថាក្ខតំ អព្ពញ្ញាសី
 តស្ស មេ ឃំ ជានតោ ឃំ បស្សតោ កាមាសវាបិ
 ចិត្តំ វិមុច្ចិត្ត ភវាសវាបិ ចិត្តំ វិមុច្ចិត្ត អវិជ្ជាសវាបិ ចិត្តំ
 វិមុច្ចិត្ត វិមុត្តស្មី វិមុត្តមិតិ ញ្ញាណំ អហោសិ ទីណា
 ជាតិ រុសិតំ ព្រហ្មចរិយំ កតំ ករណីយំ ធាបរំ ឥត្តត្តា-
 យាតិ អព្ពញ្ញាសី ។ អយំ ខោ មេ ព្រហ្មណ វត្តិយា
 បច្ចិមេ យាមេ តតិយា វិជ្ជា អធិកតា អវិជ្ជា វិហតា
 វិជ្ជា ឧប្បន្នា តមោ វិហតោ អាលោកោ ឧប្បន្នោ

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

តថាគតទើបបង្ហាញចិត្តទៅ ដើម្បីដឹងនូវធម៌ជាគ្រឿងអស់ទៅនៃអាសវៈ
 ទាំងឡាយ (អាសវក្ខយញ្ញាណ) ។ តថាគតដឹងប្រាកដតាមពិតថា នេះជា
 ទុក្ខ ដឹងប្រាកដតាមពិតថា នេះជាហេតុនាំឲ្យកើតទុក្ខ ដឹងប្រាកដតាម
 ពិតថា នេះជាសេចក្តីរលត់ទុក្ខ ដឹងប្រាកដតាមពិតថា នេះជាឧបាយឲ្យ
 បានដល់នូវសេចក្តីរលត់ទុក្ខ ដឹងប្រាកដតាមពិតថា ធម៌ប៉ុណ្ណោះជាអាសវៈ
 ដឹងប្រាកដតាមពិតថា ធម៌នេះជាហេតុនាំឲ្យកើតអាសវៈ ដឹងប្រាកដតាម
 ពិតថា នេះជាសេចក្តីរលត់នៃអាសវៈ ដឹងប្រាកដតាមពិតថា នេះជា
 ឧបាយឲ្យបានដល់នូវសេចក្តីរលត់នៃអាសវៈ កាលដែលតថាគតដឹងយ៉ាង
 នេះ ឃើញយ៉ាងនេះ ចិត្តនៃតថាគតក៏ផុតចាកគ្រឿងត្រាំគឺកាមផង គឺភព
 ផង គឺអវិជ្ជាផង កាលបើចិត្តនៃតថាគតបានរួចផុតស្រឡះហើយ សេចក្តី
 ដឹងថាចិត្តផុតស្រឡះ ក៏កើតប្រាកដឡើង តថាគតដឹងច្បាស់ថាកំណើត
 របស់អញអស់ហើយ ព្រហ្មចរិយធម៌ អញបានប្រព្រឹត្តគ្រប់គ្រាន់ហើយ
 សោឡសកិច្ចអញក៏បានធ្វើស្រេចហើយ មគ្គការវនាកិច្ចដទៃប្រព្រឹត្តទៅ
 ដើម្បីសោឡសកិច្ចនេះទៀតមិនមានឡើយ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ វិជ្ជាទី ៣
 នេះហើយ ដែលតថាគតបានក្នុងយាមជាទីបំផុតនៃរាត្រី អវិជ្ជាខ្ចាត់បាត់
 ទៅ វិជ្ជាក៏កើតឡើង ងងឹតខ្ចាត់បាត់ទៅ ពន្លឺកើតឡើង ដល់តថាគត

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

យថាតំ អប្បមត្តស្ស អាតាបិណោ បហិតត្តស្ស វិហា-
 រតោ ។ អយំ ខោ មេ ព្រាហ្មណ តតិយា អភិជិត្វិណា
 អហោសិ កុក្កុដច្ឆាបកស្សេវ អណ្ណាកោសម្ភាតិ ។
 ឯវំ វុត្តេ វេរញ្ញោ ព្រាហ្មណោ ភកវន្តំ ឯតទវោច
 ជេដ្ឋោ ភវំ កោតមោ សេដ្ឋោ ភវំ កោតមោ អភិក្កន្តំ
 កោ កោតម អភិក្កន្តំ កោ កោតម សេយ្យថាបិ
 កោ កោតម និក្កន្តិភំ វា ឧក្កន្តេយ្យ បដិច្ចន្តំ វា
 វិវេយ្យ មុឡស្ស វា មត្តំ អាចិក្ខេយ្យ អន្ធការេ
 វា តេលប្បដ្ឋោតំ ជារេយ្យ ចក្កុមន្តោ រូចានិ ទក្ខន្តិភិ
 ឯវមេវ កោតា កោតមេន អនេកបរិយាយេន ធម្មោ
 បកាសិតោ ឯសាហំ ភវន្តំ កោតមំ សវណំ កច្ឆាមិ
 ធម្មញ្ច ភិក្ខុសង្ឃញ្ច ឧចាសកំ មំ ភវំ កោតមោ
 ជារេតុ អដ្ឋតក្កេ ចាណុបេតំ សវណាដ្ឋតន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ដូចជាបុគ្គល មិនប្រហែសធ្វេស ខំប្រឹងដុតបំផ្លាញកិលេស មានចិត្តបញ្ជូន
 ទៅ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ នេះឯងជាការញាស់ជាគម្រប់ ៣ របស់តថាគត
 ដូចគ្នានឹងការញាស់ចេញរបស់កូនមាន់អំពីសម្បកស៊ុត ។ កាលបើព្រះ
 ដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនេះហើយ វេរញ្ញព្រាហ្មណ៍ បានក្រាប
 ទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគវិញថា ព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ព្រះអង្គជាចម្បងជាង
 មនុស្ស ព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ព្រះអង្គប្រសើរបំផុតជាងមនុស្ស បពិត្រព្រះ
 គោតមដ៏ចម្រើន ច្បាស់ពេកណាស់ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ច្បាស់
 ពេកណាស់ បពិត្រព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ធម៌ដែលព្រះគោតមដ៏ចម្រើន
 សម្តែងហើយដោយអនេកបរិយាយយ៉ាងនេះ (ភ្លឺច្បាស់ណាស់) គួរនាដូចជា
 មនុស្សចាប់របស់ដែលគេផ្តាប់ចុះ ឲ្យផ្លូវឡើង ពុំនោះដូចមនុស្សបើក
 បង្ហាញរបស់ដែលគេលាក់បិទបាំង ពុំនោះសោត ដូចជាមនុស្សប្រាប់ផ្លូវ
 ដល់អ្នកវង្វេងទិស ឬក៏ដូចជាមនុស្សកាន់ប្រទីបទ្រាលបំភ្លឺក្នុងទីងងឹត ដោយ
 គិតថាមនុស្សអ្នកមានភ្នែក នឹងឃើញនូវរូបទាំងឡាយបាន ខ្ញុំព្រះអង្គនុ៎ះ
 សូមដល់នូវព្រះគោតមដ៏ចម្រើនផង ព្រះធម៌ផង ព្រះភិក្ខុសង្ឃផង ជា
 ទីពឹងទីរលឹក ចាប់ដើមតាំងពីថ្ងៃនេះទៅ សូមព្រះគោតមដ៏ចម្រើន ជ្រាប
 នូវខ្ញុំព្រះអង្គថាជាឧបាសក អ្នកដល់សរណៈស្មើដោយជីវិត ។

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

[១២] ឯកំ សមយំ ភក្កវា វេសាលិយំ វិហារតិ
មហាវនេ ក្វជាការសាលាយំ ។ តេន ខោ បន
សមយេន សម្ពហុលា អភិញ្ញាតា អភិញ្ញាតា លិច្ឆវី
សន្តាការេ សន្និសិទ្ធា សន្និបតិកា អនេកបរិយាយេន
ពុទ្ធស្ស វណ្ណំ កាសន្តិ ធម្មស្ស វណ្ណំ
កាសន្តិ សង្ឃស្ស វណ្ណំ កាសន្តិ ។ តេន ខោ បន
សមយេន សីហោ សេនាបតិ និក្កន្តស្សវកោ
តស្សំ បរិសាយំ និសិទ្ធា ហោតិ ។ អថខោ
សីហសុស សេនាបតិស្ស ឯតទហោសិ និស្សំសយំ
ខោ សោ ភក្កវា អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធា ភវិស្សតិ តថា
ហិមេ សម្ពហុលា អភិញ្ញាតា អភិញ្ញាតា លិច្ឆវី
សន្តាការេ សន្និសិទ្ធា សន្និបតិកា អនេកបរិយាយេន
ពុទ្ធស្ស វណ្ណំ កាសន្តិ ធម្មស្ស វណ្ណំ កាសន្តិ
សង្ឃស្ស វណ្ណំ កាសន្តិ យន្តនាហំ តំ ភក្កវន្តំ
ទស្សនាយ ឧបសង្កមេយ្យំ អរហន្តំ សម្មាសម្ពុទ្ធនិ ។
អថខោ សីហោ សេនាបតិ យេន និក្កន្តោ នាជបុត្តោ
តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា និក្កន្តំ នាជបុត្តំ ឯតទរោច

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

[១២] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ កាលគង់ក្នុងក្លឹបជាគារសាលា នាមហាវន ជិតក្រុងវេសាលី ។ សម័យនោះឯង ពួកលិច្ឆវិជនច្រើន នាក់ ដែលមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះល្បីល្បាញ អង្គុយប្រជុំគ្នាក្នុងសណ្ឋាគារសាលា ពោលសរសើរគុណព្រះពុទ្ធ សរសើរគុណព្រះធម៌ សរសើរគុណព្រះសង្ឃ ដោយអនេកបរិយាយ ។ ជួនសម័យនោះឯង សីហសេនាបតី ជាសាវ័ករបស់និគ្ខន្ធនាដបុត្រ អង្គុយក្នុងបរិសទ្យនោះដែរ ។ គ្រានោះ សីហសេនាបតី មានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នោះថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ អង្គនោះជាកំណរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធប្រាកដ បានជាពួកលិច្ឆវិជនច្រើននាក់ ដែលមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះល្បីល្បាញទាំងនោះ អង្គុយប្រជុំគ្នាក្នុងសណ្ឋាគារសាលា ពោលសរសើរគុណព្រះពុទ្ធ សរសើរគុណព្រះធម៌ សរសើរគុណព្រះសង្ឃ ដោយអនេកបរិយាយ បើដូច្នោះ គួរតែអញចូលទៅ ដើម្បីជួបនឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគ ជាព្រះអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធអង្គនោះ ។ លំដាប់នោះ សីហសេនាបតី ចូលទៅឯលំនៅនិគ្ខន្ធនាដបុត្រ លុះចូលទៅដល់ហើយ បានស្នើសេចក្តីនេះនឹងនិគ្ខន្ធនាដបុត្រថា

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

ឥច្ឆាមហំ ភន្តេ សមណំ កោតមំ ទស្សនាយ ឧប-
 សង្កមិត្តិនិ ។ កី បន ត្វំ សីហា កិរិយវាទោ សមាទោ
 អកិរិយវាទំ សមណំ កោតមំ ទស្សនាយ ឧបសង្កមិ-
 ស្សសិ សមណោ ហិ សីហា កោតមោ អកិរិយវាទោ
 សមាទោ អកិរិយាយ ធម្មំ ទេសេតិ តេន ច សាវកេ
 វិនេតីតិ ។ អថខោ សីហស្ស វេនាបតិស្ស យោ អហោសិ
 កមិយាកិសង្ខារោ ភកវន្តំ ទស្សនាយ សោ បដិប្បស្សមិ ។
 ទុតិយម្បិ ខោ សម្ពហុលា អភិញ្ញាតា អភិញ្ញាតា លិច្ឆវី
 សន្តាការេ សន្និសិទ្ធា សន្និបតិកា អនេកបរិយាយេន
 ពុទ្ធស្ស វណ្ណំ ភាសន្តិ ធម្មស្ស វណ្ណំ ភាសន្តិ សង្ឃស្ស
 វណ្ណំ ភាសន្តិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ សីហស្ស វេនាបតិស្ស
 ឯតទហោសិ និស្សំសយំ ខោ សោ ភកវា អរហំ សម្មា-
 សមុទ្ធា ភវិស្សតិ តថា ហិមេ សម្ពហុលា អភិញ្ញាតា
 អភិញ្ញាតា លិច្ឆវី សន្តាការេ សន្និសិទ្ធា សន្និបតិកា
 អនេកបរិយាយេន ពុទ្ធស្ស វណ្ណំ ភាសន្តិ ធម្មស្ស វណ្ណំ
 ភាសន្តិ សង្ឃស្ស វណ្ណំ ភាសន្តិ យន្ទនាហំ តំ ភកវន្តំ
 ទស្សនាយ ឧបសង្កមេយ្យំ អរហន្តំ សម្មាសមុទ្ធនិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន ខ្ញុំចង់ចូលទៅដើម្បីជួបនឹងព្រះសមណគោតម ។
 និគន្ធនាដបុត្រតបថា ម្ចាស់សីហាៈ អ្នកឯង ជាកិរិយវាទ នឹងចូលទៅ
 ជួបព្រះសមណគោតម ជាអកិរិយវាទដូចម្តេចកើត ម្ចាស់សីហាៈ ព្រោះ
 ថា សមណគោតម ជាអកិរិយវាទតែងសម្តែងធម៌ ដើម្បីឃាត់កិច្ចការថា
 មិនត្រូវធ្វើ ទាំងទូន្មានពួកសាវ័កដោយធម៌នោះដែរ ។ លំដាប់នោះ
 ការប្រុងប្រៀបដំណើរដើម្បីទៅជួបព្រះដ៏មានព្រះភាគ របស់សីហសេនា-
 បតី ក៏ត្រូវឡប់ជាអាក់ខានទៅវិញ ។ ពួកលិច្ឆវីជនច្រើននាក់ដែលមាន
 កេរ្តិ៍ឈ្មោះល្បីល្បាញ អង្គុយប្រជុំគ្នាក្នុងសណ្ឋាគារសាលា ពោលសរសើរ
 គុណព្រះពុទ្ធ សរសើរគុណព្រះធម៌ សរសើរគុណព្រះសង្ឃ ដោយ
 អនេកបរិយាយ ក្នុងលើកទី ២ ទៀត ។ សីហសេនាបតី មានសេចក្តី
 ត្រិះរិះក្នុងលើកទី ២ ទៀតដូច្នោះថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ជាក់
 ជាព្រះអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធប្រាកដ បានជាពួកលិច្ឆវីជនច្រើននាក់ ដែល
 មានកេរ្តិ៍ឈ្មោះល្បីល្បាញទាំងនេះ អង្គុយប្រជុំគ្នាក្នុងសណ្ឋាគារសាលា
 ពោលសរសើរគុណព្រះពុទ្ធ សរសើរគុណព្រះធម៌ សរសើរគុណ
 ព្រះសង្ឃ ដោយអនេកបរិយាយ បើដូច្នោះគួរតែអញ្ជូលទៅ ដើម្បី
 ជួបនឹងព្រះដ៏មានព្រះភាគ ជាព្រះអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធអង្គនោះ ។

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

អថខោ សីហោ សេនាបតិ យេន និត្តន្តោ ជាដបុត្តោ
តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា និត្តន្តំ ជាដបុត្តំ ឯតទវោច
ឥច្ឆាមហំ ភន្តេ សមណំ កោតមំ ទស្សនាយ ឧបសង្កមិ-
មិត្តន្តិ ។ កី បន តំ សីហា កិរិយវាទោ សមាទោ
អកិរិយវាទំ សមណំ កោតមំ ទស្សនាយ ឧបសង្កមិ-
ស្សសិ សមណោ ហិ សីហា កោតមោ អកិរិយវាទោ
អកិរិយាយ ធម្មំ ទេសេតិ តេន ច សាវកេ
វិនេតីតិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ សីហាស្ស សេនាបតិស្ស
យោ អហោសិ កមិយាកិសដ្ឋារោ ភកវន្តំ ទស្សនាយ
សោ បដិប្បស្សមិ ។ តតិយម្បិ ខោ សម្ពហុលា
អភិញ្ញាតា អភិញ្ញាតា សិច្ឆវី សន្តាតារេ សន្តិសិដ្ឋា
សន្តិបតិតា អនេកបរិយាយេន ពុទ្ធស្ស វណ្ណំ ភាសន្តិ
ធម្មស្ស វណ្ណំ ភាសន្តិ សង្ឃស្ស វណ្ណំ ភាសន្តិ ។
តតិយម្បិ ខោ សីហាស្ស សេនាបតិស្ស ឯតទហោសិ

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

លំដាប់នោះ សីហសេនាបតី ក៏ចូលទៅឯលំនៅរបស់និគន្ធនាដបុត្រ លុះ
 ចូលទៅដល់ហើយ បានស្នើសេចក្តីនេះនឹងនិគន្ធនាដបុត្រថា បពិត្រលោក
 ដ៏ចម្រើន ខ្ញុំចង់ចូលទៅដើម្បីជួបព្រះសមណគោតម ។ និគន្ធនាដបុត្រតបថា
 ម្ចាស់សីហា៖ ចំណែកអ្នកឯង ជាកិរិយវាទ នឹងចូលទៅដើម្បីជួបព្រះសមណ-
 គោតម ជាអកិរិយវាទដូចម្តេចកើត ម្ចាស់សីហា៖ ព្រោះថា សមណគោតម
 ជាអកិរិយវាទ តែងសម្តែងធម៌ដើម្បីឃាត់ថា កិច្ចការមិនត្រូវធ្វើ ទាំងទូន្មាន
 ពួកសាវ័កដោយធម៌នោះដែរ ។ ការប្រុងប្រៀបដំណើរដើម្បីទៅជួបព្រះដ៏
 មានព្រះភាគ របស់សីហសេនាបតី ក៏ត្រឡប់ជាអាក់ខានទៅវិញ ក្នុងលើក
 ទី ២ ទៀត ។ ពួកលិច្ឆវីជនច្រើននាក់ ដែលមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះល្បីល្បាញ
 អង្គុយប្រជុំគ្នាក្នុងសណ្ឋាគារសាលា ពោលសរសើរគុណព្រះពុទ្ធ សរសើរ
 គុណព្រះធម៌ សរសើរគុណព្រះសង្ឃ ដោយអនេកបរិយាយ ក្នុងលើក
 ទី ៣ ទៀត ។ សីហសេនាបតី មានសេចក្តីត្រិះរិះក្នុងលើកទី ៣ ដូច្នោះថា

សុត្តន្តបិដកេ អង្គកុរុនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

និស្សំសយំ ខោ សោ ភក្កវា អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធា ភវិស្សតិ
 តថា ហិមេ សម្ពហុលា អភិញ្ញាតា អភិញ្ញាតា សិច្ឆវី
 សន្តាការេ សន្និសិទ្ធា សន្និបតិកា អនេកបរិយាយេន
 ពុទ្ធស្ស វណ្ណំ ភាសន្តិ ធម្មស្ស វណ្ណំ ភាសន្តិ សង្ឃស្ស
 វណ្ណំ ភាសន្តិ កី ហិមេ កវិស្សន្តិ និក្កន្តា អបលោកិតា
 វា អនបលោកិតា វា យន្ទុនាហំ អនបលោកេត្វា
 និក្កន្តំ តំ ភក្កវន្តំ ទស្សនាយ ឧបសង្កមេយ្យំ អរហន្តំ
 សម្មាសម្ពុទ្ធន្តិ ។ អថខោ សីហោ សេនាបតិ បញ្ចុ-
 មត្តេហិ វេសតេហិ ទិវា ទិវស្ស វេសាលិយា និយ្យាសិ
 ភក្កវន្តំ ទស្សនាយ យាវតិកា យានស្ស ភូមិ យានេន
 កន្ធា យាណ បច្ឆោរោហិត្វា បត្តិកោ វ អារាមំ ចារិសិ ។
 អថខោ សីហោ សេនាបតិ យេន ភក្កវា តេនុប-
 សង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភក្កវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ
 និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិទ្ធា ខោ សីហោ សេនាបតិ
 ភក្កវន្តំ ឯតទរោច សុតមេតំ ភន្តេ អភិរិយវាទោ
 សមណោ កោតមោ អភិរិយាយ ធម្មំ ទេសេតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះ ជាក់ជាព្រះអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធប្រាកដ បាន
 ជាពួកលិច្ឆវិជនច្រើននាក់ ដែលមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះល្បីល្បាញទាំងនេះ អង្គុយ
 ប្រជុំគ្នាក្នុងសណ្ឋាគារសាលា ពោលសរសើរគុណព្រះពុទ្ធ សរសើរគុណ
 ព្រះធម៌ សរសើរគុណព្រះសង្ឃ ដោយអនេកបរិយាយ ក៏ឯនិគ្រន្តទាំង-
 ឡាយនេះ ទោះបីអញលាភ្នំ មិនលាភ្នំ នឹងហ៊ានធ្វើអ្វី បើដូច្នោះ អញ
 មិនបាច់លានិគ្ននាដបុត្រទេ នឹងចូលទៅដើម្បីជួបព្រះដ៏មានព្រះភាគ ជា
 ព្រះអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធនោះតែម្តង ។ លំដាប់នោះ សីហសេនាបតីចេញ
 ទៅអំពីក្រុងវេសាលីពេលជ្រៅត្រង់ដោយរថចំនួនប្រាំរយ ដើម្បីជួបព្រះដ៏
 មានព្រះភាគ ទី(ទៅ)ដោយយានបានត្រឹមណា ក៏ទៅដោយយានត្រឹមនោះ
 ហើយចុះអំពីយានដើរដោយជើងចូលទៅកាន់អាវាម ។ លំដាប់នោះ សីហ-
 សេនាបតី ក៏ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ
 ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះសីហសេ-
 នាបតី អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ បានក្រាបទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នោះថា
 បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គបានឮពាក្យនេះថា ព្រះសមណគោតម
 ជាអភិរិយវាទ តែងសម្តែងធម៌ ដើម្បីឃាត់ថា កិច្ចការមិនត្រូវធ្វើ

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

តេន ច សាវកេ វិនេតីតិ យេ តេ ភន្តេ ឯវមាហំសុ
 អភិរិយវាទោ សមណោ កោតមោ អភិរិយាយ
 ធម្មំ ទេសេតិ តេន ច សាវកេ វិនេតីតិ កិញ្ច
 តេ ភន្តេ ភកវតោ វុត្តវាទិទោ ន ច ភកវន្តំ
 អភូតេន អញ្ញចិត្តន្តិ ធម្មស្ស ចានុធម្មំ ព្យាករោន្តិ
 ន ច កោចិ សហធម្មិកោ វាទានុចារោ ការយ្ហដ្ឋានំ
 អាភច្ឆតិ អនព្ពត្តាតុកាមា ហិ មយំ ភន្តេ ភកវន្តន្តិ ។
 អត្ថិ សីហា បរិយាយោ យេន មំ បរិយាយេន សម្មា
 វទមាទោ វទេយ្យ អភិរិយវាទោ សមណោ កោតមោ
 អភិរិយាយ ធម្មំ ទេសេតិ តេន ច សាវកេ វិនេតីតិ ។
 អត្ថិ សីហា បរិយាយោ យេន មំ បរិយាយេន សម្មា
 វទមាទោ វទេយ្យ កិរិយវាទោ សមណោ កោតមោ
 កិរិយាយ ធម្មំ ទេសេតិ តេន ច សាវកេ វិនេតីតិ ។
 អត្ថិ សីហា បរិយាយោ យេន មំ បរិយាយេន សម្មា
 វទមាទោ វទេយ្យ ឧច្ឆេទវាទោ សមណោ កោតមោ
 ឧច្ឆេទាយ ធម្មំ ទេសេតិ តេន ច សាវកេ វិនេតីតិ ។

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

ទាំងទូន្មានពួកសាវ័កដោយធម៌នោះដែរ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ជនទាំង
 ឡាយណា ពោលពាក្យយ៉ាងនេះថា ព្រះសមណគោតម ជាអភិរិយវាទ
 តែងសម្តែងធម៌ ដើម្បីឃាត់ថា កិច្ចការមិនត្រូវធ្វើ ទាំងទូន្មានពួកសាវ័ក
 ដោយធម៌នោះដែរ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ចុះជនទាំងឡាយនោះ ឈ្មោះថា
 អ្នកពោលតាមពាក្យដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគពោលហើយផង ឈ្មោះថាមិន
 ពោលបង្គាប់ព្រះដ៏មានព្រះភាគដោយពាក្យមិនពិតផង ឈ្មោះថាព្យាករនូវ
 ធម៌សមគួរដល់ធម៌ផង លំអាននៃពាក្យតូចធំ ប្រកបដោយធម៌តិចតួច រមែង
 មិនមកកាន់ឋានៈ គួរតិះដៀលផងទេឬ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រោះយើង
 ខ្ញុំមិនបានប្រាថ្នាពោលបង្គាប់ព្រះដ៏មានព្រះភាគឡើយ ។ ព្រះសាស្តាទ្រង់
 ត្រាស់តបថា ម្ចាស់សីហៈ ដែលអ្នកផងថា ព្រះសមណគោតម ជាអភិរិយ-
 វាទ តែងសម្តែងធម៌ដើម្បីឃាត់ថា កិច្ចការមិនត្រូវធ្វើ ទាំងទូន្មានពួកសាវ័ក
 ដោយធម៌នោះដែរ ដែលគេថានោះត្រូវហើយ ។ ម្ចាស់សីហៈ ដែលអ្នក
 ផងថា ព្រះសមណគោតម ជាអភិរិយវាទ តែងសម្តែងធម៌ ដើម្បីធ្វើដែរ
 ទាំងទូន្មានពួកសាវ័កដោយធម៌នោះត្រូវហើយ ។ ម្ចាស់សីហៈ ដែលអ្នក
 ផងថា ព្រះសមណគោតម ជាឧច្ឆេទវាទ តែងសម្តែងធម៌ដើម្បីកាត់ផ្តាច់
 ផ្តិលដែរ ទាំងទូន្មានពួកសាវ័កដោយធម៌នោះ ដែលគេថានោះត្រូវហើយ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

អត្ថិ សីហា បរិយាយោ យេន មំ បរិយាយេន សម្មា
 វទមាដោ វទេយ្យ ជេកុច្ឆិ សមណោ កោតមោ
 ជេកុច្ឆិតាយ ធម្មំ ទេសេតិ តេន ច សាវកេ វិនេតីតិ ។

អត្ថិ សីហា បរិយាយោ យេន មំ បរិយាយេន
 សម្មា វទមាដោ វទេយ្យ វេនយិកោ សមណោ
 កោតមោ វិនយាយ ធម្មំ ទេសេតិ តេន ច សាវកេ
 វិនេតីតិ ។ អត្ថិ សីហា បរិយាយោ យេន មំ បរិ-
 យាយេន សម្មា វទមាដោ វទេយ្យ តបស្សី សមណោ
 កោតមោ តបស្សីតាយ ធម្មំ ទេសេតិ តេន ច
 សាវកេ វិនេតីតិ ។ អត្ថិ សីហា បរិយាយោ យេន
 មំ បរិយាយេន សម្មា វទមាដោ វទេយ្យ អបកញ្ចោ
 សមណោ កោតមោ អបកញ្ចតាយ ធម្មំ ទេសេតិ
 តេន ច សាវកេ វិនេតីតិ ។ អត្ថិ សីហា បរិ-
 យាយោ យេន មំ បរិយាយេន សម្មា វទមាដោ
 វទេយ្យ អស្សត្តោ សមណោ កោតមោ អស្សាសាយ
 ធម្មំ ទេសេតិ តេន ច សាវកេ វិនេតីតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ម្នាលសីហៈ ដែលអ្នកផងថា ព្រះសមណគោតម ជាអ្នកខ្លើមរអើម តែង
សម្តែងធម៌ ដើម្បីសេចក្តីខ្លើមរអើម ទាំងទូន្មានពួកសាវ័កដោយធម៌នោះ
ត្រូវហើយ ។ ម្នាលសីហៈ ដែលអ្នកផងថា ព្រះសមណគោតម ជា
អ្នកបំផ្លាញ តែងសម្តែងធម៌ ដើម្បីបំផ្លាញ ទាំងទូន្មានពួកសាវ័កដោយធម៌
នោះ ដែលគេថានោះត្រូវហើយ ។ ម្នាលសីហៈ ដែលអ្នកផងថា ព្រះ
សមណគោតម ជាអ្នកដុតកម្ដៅ តែងសម្តែងធម៌ ដើម្បីដុតកម្ដៅ ទាំងទូន្មាន
ពួកសាវ័កដោយធម៌នោះ ដែលគេថានោះត្រូវហើយ ។ ម្នាលសីហៈ ដែល
អ្នកផងថា ព្រះសមណគោតម ជាមនុស្សឥតកំណើត តែងសម្តែងធម៌
ដើម្បីឥតកំណើត ទាំងទូន្មានពួកសាវ័កដោយធម៌នោះ ដែលគេថានោះត្រូវ
ហើយ ។ ម្នាលសីហៈ ដែលអ្នកផងថា ព្រះសមណគោតម ជាអ្នកល្ងង់
លោម ទាំងទូន្មានពួកសាវ័កដោយធម៌នោះ ដែលគេថា នោះត្រូវហើយ ។

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

កតមោ ច សីហា បរិយាយោ យេន មំ បរិយាយេន
សម្មា វេទមាដោ វេទយ្យ អកិរិយវាដោ សមណោ
កោតមោ អកិរិយាយ ធម្មំ ទេសេតិ តេន ច សាវកេ
វិនេតីតិ ។ អហញ្ញិ សីហា អកិរិយំ វេទមិ កាយទុច្ច-
រិតស្ស វេទិទុច្ចរិតស្ស មនោទុច្ចរិតស្ស អនេកវិហិតានំ
ចាបកានំ អកុសលានំ ធម្មានំ អកិរិយំ វេទមិ ។
អយំ ខោ សីហា បរិយាយោ យេន មំ បរិយាយេន
សម្មា វេទមាដោ វេទយ្យ អកិរិយវាដោ សមណោ
កោតមោ អកិរិយាយ ធម្មំ ទេសេតិ តេន ច សាវកេ
វិនេតីតិ ។ កតមោ ច សីហា បរិយាយោ យេន មំ
បរិយាយេន សម្មា វេទមាដោ វេទយ្យ កិរិយវាដោ
សមណោ កោតមោ កិរិយាយ ធម្មំ ទេសេតិ
តេន ច សាវកេ វិនេតីតិ ។ អហញ្ញិ សីហា
កិរិយំ វេទមិ កាយសុចរិតស្ស វេទិសុចរិតស្ស
មនោសុចរិតស្ស អនេកវិហិតានំ កុសលានំ ធម្មានំ
កិរិយំ វេទមិ ។ អយំ ខោ សីហា បរិយាយោ
យេន មំ បរិយាយេន សម្មា វេទមាដោ វេទយ្យ

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

ម្នាលសីហា: ចុះបរិយាយដែលអ្នកផងថា ព្រះសមណគោតម ជា
អភិរិយវាទ តែងសម្តែងធម៌ ដើម្បីឃាត់ថា កិច្ចការមិនត្រូវធ្វើ ទាំងទូន្មាន
ពួកសាវ័កដោយធម៌នោះ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលសីហា: ព្រោះថា
តថាគតតែងនិយាយថា មិនគួរធ្វើកាយទុច្ចរិត វចីទុច្ចរិត មនោទុច្ចរិត
ទេ តែងនិយាយថា មិនគួរធ្វើអកុសលទាំងឡាយដ៏អាក្រក់ ច្រើន
ប្រការទេ ។ ម្នាលសីហា: នេះឯងជាបរិយាយដែលអ្នកផងថា ព្រះសមណ-
គោតម ជាអភិរិយវាទ តែងសម្តែងធម៌ ដើម្បីឃាត់ថា កិច្ចការមិនត្រូវធ្វើ
ទាំងទូន្មានពួកសាវ័កដោយធម៌នោះ ។ ម្នាលសីហា: ចុះបរិយាយ
ដែលអ្នកផងថា ព្រះសមណគោតម ជាអភិរិយវាទ តែងសម្តែងធម៌ ដើម្បី
ធ្វើ ទាំងទូន្មានពួកសាវ័កដោយធម៌នោះ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលសីហា:
ព្រោះថា តថាគតតែងនិយាយថា គួរធ្វើកាយសុចរិត វចីសុចរិត
មនោសុចរិត តែងនិយាយថា គួរធ្វើកុសលធម៌ទាំងឡាយច្រើន
ប្រការ ។ ម្នាលសីហា: នេះឯង ជាបរិយាយ ដែលអ្នកផងថា

សុត្តន្តបិដកេ អង្គកុរិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

កិរិយាវាណោ សមណោ កោតមោ កិរិយាយ ធម្មំ
 ទេសេតិ តេន ច សាវកេ វិនេតីតិ ។ កតមោ ច
 សីហា បរិយាយោ យេន មំ បរិយាយេន សម្មា វេទមាណោ
 វេទយ្យ ឧច្ឆេទវាណោ សមណោ កោតមោ ឧច្ឆេទាយ ធម្មំ
 ទេសេតិ តេន ច សាវកេ វិនេតីតិ ។ អហញ្ញិ សីហា
 ឧច្ឆេទំ វេទមិ វាគស្ស ទោសស្ស មោហស្ស អនេក-
 វិហិតានំ ចាបកានំ អកុសលានំ ធម្មានំ ឧច្ឆេទំ វេទមិ ។
 អយំ ខោ សីហា បរិយាយោ យេន មំ បរិយាយេន សម្មា
 វេទមាណោ វេទយ្យ ឧច្ឆេទវាណោ សមណោ កោតមោ
 ឧច្ឆេទាយ ធម្មំ ទេសេតិ តេន ច សាវកេ វិនេតីតិ ។
 កតមោ ច សីហា បរិយាយោ យេន មំ បរិយាយេន
 សម្មា វេទមាណោ វេទយ្យ ជេតុច្ឆិ សមណោ កោតមោ
 ជេតុច្ឆិតាយ ធម្មំ ទេសេតិ តេន ច សាវកេ វិនេតីតិ ។
 អហញ្ញិ សីហា ជិតុច្ឆាមិ កាយទុច្ឆរិតេន វេទិទុច្ឆរិតេន
 មនោទុច្ឆរិតេន ជិតុច្ឆាមិ អនេកវិហិតានំ ចាបកានំ
 អកុសលានំ ធម្មានំ សមាបត្តិយា ។ អយំ ខោ សីហា
 បរិយាយោ យេន មំ បរិយាយេន សម្មា វេទមាណោ វេទយ្យ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ព្រះសមណគោតម ជាកិរិយាវាទ តែងសម្តែងធម៌ ដើម្បីធ្វើ ទាំងទូន្មាន
 ពួកសាវ័កដោយធម៌នោះ ។ ម្នាលសីហៈ ចុះបរិយាយដែលអ្នកផងថា
 ព្រះសមណគោតម ជាឧច្ឆេទវាទ តែងសម្តែងធម៌ ដើម្បីកាត់ផ្តាច់ផ្តិល
 ទាំងទូន្មានពួកសាវ័កដោយធម៌នោះ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលសីហៈ
 ព្រោះថា តថាគតតែងនិយាយ ចំពោះការកាត់ផ្តាច់ផ្តិលរាគៈ ទោសៈ
 មោហៈ តែងនិយាយចំពោះការកាត់ផ្តាច់ផ្តិលនូវអកុសលធម៌ទាំងឡាយ
 ច្រើនប្រការ ។ ម្នាលសីហៈ នេះឯងជាបរិយាយ ដែលអ្នកផងថា
 ព្រះសមណគោតម ជាឧច្ឆេទវាទ តែងសម្តែងធម៌ ដើម្បីកាត់ផ្តាច់ផ្តិល
 ទាំងទូន្មានពួកសាវ័កដោយធម៌នោះ ។ ម្នាលសីហៈ ចុះបរិយាយ
 ដែលអ្នកផងថា ព្រះសមណគោតម ជាអ្នកខ្ពើមរអើម តែងសម្តែង
 ធម៌ ដើម្បីខ្ពើមរអើម ទាំងទូន្មានពួកសាវ័កដោយធម៌នោះ តើដូចម្តេច ។
 ម្នាលសីហៈ ព្រោះថា តថាគតខ្ពើមរអើមកាយទុច្ចរិត វចីទុច្ចរិត មនោទុច្ចរិត
 ខ្ពើមរអើម ការប្រកបចិត្ត ផ្អែកផ្អិតទៅរកអកុសលធម៌ទាំងឡាយដ៏
 អាក្រក់ច្រើនប្រការ ។ ម្នាលសីហៈ នេះឯងជាបរិយាយដែលអ្នកផងថា

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

ជេតុច្ឆ័យំ សមណោ កោតមោ ជេតុច្ឆ័យំ តាយ ធម្មំ ទេសេតិ
 តេន ច សាវកេ វិនេតីតិ ។ កតមោ ច សីហា
 បរិយាយោ យេន មំ បរិយាយេន សម្មា វេទមាដោ
 វេទយ្យ វេទយិកោ សមណោ កោតមោ វិនយាយ ធម្មំ
 ទេសេតិ តេន ច សាវកេ វិនេតីតិ ។ អហញ្ញំ សីហា
 វិនយាយ ធម្មំ ទេសេមិ រាគស្សំ ទោសស្សំ មោហស្សំ
 អនេកវិហិតានំ ចាបកានំ អកុសលានំ ធម្មានំ
 វិនយាយ ធម្មំ ទេសេមិ ។ អយំ ខោ សីហា បរិយាយោ
 យេន មំ បរិយាយេន សម្មា វេទមាដោ វេទយ្យ វេទយិកោ
 សមណោ កោតមោ វិនយាយ ធម្មំ ទេសេតិ តេន ច
 សាវកេ វិនេតីតិ ។ កតមោ ច សីហា បរិយាយោ
 យេន មំ បរិយាយេន សម្មា វេទមាដោ វេទយ្យ តបស្សី
 សមណោ កោតមោ តបស្សីតាយ ធម្មំ ទេសេតិ តេន
 ច សាវកេ វិនេតីតិ ។ តបដីយាហំ សីហា ចាបកេ
 អកុសលេ ធម្មំ វេទមិ កាយទុច្ចរិតំ វចីទុច្ចរិតំ មនោទុច្ច-
 រិតំ ។ យស្ស ខោ សីហា តបដីយា ចាបកា អកុសលា
 ធម្មា បហីនា ឧច្ឆិទ្ធម្មលា តាលាវត្ថុកតា អនការកតា

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

ព្រះសមណគោតម ជាអ្នកខ្លើមរអើម តែងសម្តែងធម៌ ដើម្បីខ្លើមរអើម ទាំងទូន្មានពួកសាវ័កដោយធម៌នោះ ។ ម្នាលសីហៈ ចុះបរិយាយ ដែលអ្នកផងថា ព្រះសមណគោតម ជាអ្នកបំផ្លាញ តែងសម្តែងធម៌ ដើម្បីបំផ្លាញ ទាំងទូន្មានពួកសាវ័កដោយធម៌នោះ តើដូចម្តេច ។

ម្នាលសីហៈ ព្រោះថា តថាគតសម្តែងធម៌ ដើម្បីបំផ្លាញរាគៈ ទោសៈ មោហៈ សម្តែងធម៌ ដើម្បីបំផ្លាញអកុសលធម៌ទាំងឡាយ ដ៏អាក្រក់ ច្រើនប្រការ ។ ម្នាលសីហៈ នេះឯងជាបរិយាយដែលអ្នកផងថា ព្រះសមណគោតម ជាអ្នកបំផ្លាញ តែងសម្តែងធម៌ដើម្បីបំផ្លាញទាំងទូន្មាន ពួកសាវ័កដោយធម៌នោះ ។ ម្នាលសីហៈ ចុះបរិយាយដែលអ្នកផងថា ព្រះសមណគោតម ជាអ្នកដុតកម្តៅ តែងសម្តែងធម៌ ដើម្បីដុតកម្តៅ ទាំង ទូន្មានពួកសាវ័កដោយធម៌នោះ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលសីហៈ តថាគត តែងនិយាយចំពោះកាយទុច្ចរិត វចីទុច្ចរិត មនោទុច្ចរិត ជាទីតាំង នៃសេចក្តីក្តៅក្រហាយ ជាអកុសលធម៌ដ៏អាក្រក់ ។ ម្នាលសីហៈ អកុសលធម៌ទាំងឡាយដ៏អាក្រក់ ដែលជាទីតាំងនៃសេចក្តីក្តៅក្រហាយ បើអ្នកណា បានលះបង់ស្រឡះហើយ បានផ្តាច់ផ្តិលឫសគល់អស់ហើយ បានធ្វើមិនឲ្យមានទីកើតដូចជាដើមត្នោត ដែលគេគាស់រំលើងឲ្យលែងដុះ តទៅទៀតហើយ បានធ្វើឲ្យលែងមានបែបភាព តទៅទៀតហើយ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

អាយតី អនុប្បាទធម្មា តមហំ តបស្សីតិ វេទមិ ។
 តថាគតស្ស ខោ សីហា តបដីយា ចាបកា
 អកុសលា ធម្មា បហីនា ឧច្ឆិទ្ទមូលា តាលាវត្ថុ-
 កតា អនការកតា អាយតី អនុប្បាទធម្មា ។
 អយំ ខោ សីហា បរិយាយោ យេន មំ បរិយាយេន
 សម្មា វេទមាដោ វេទេយ្យ តបស្សី សមណោ កោតមោ
 តបស្សីតាយ ធម្មំ ទេសេតិ តេន ច សាវកេ វិនេតីតិ ។
 កតមោ ច សីហា បរិយាយោ យេន មំ បរិយាយេន
 សម្មា វេទមាដោ វេទេយ្យ អបកញ្ចោ សមណោ កោតមោ
 អបកញ្ចតាយ ធម្មំ ទេសេតិ តេន ច សាវកេ
 វិនេតីតិ ។ យស្ស ខោ សីហា អាយតី កញ្ចសេយ្យា
 បុនព្ពវាភិនិព្វត្តិ បហីនា ឧច្ឆិទ្ទមូលា តាលាវត្ថុកតា
 អនការកតា អាយតី អនុប្បាទធម្មា តមហំ អប-
 កញ្ចាតិ វេទមិ ។ តថាគតស្ស ខោ សីហា អាយតី
 កញ្ចសេយ្យា បុនព្ពវាភិនិព្វត្តិ បហីនា ឧច្ឆិទ្ទមូលា

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ឲ្យជាធម៌លែងមានកំណើតតទៅមុខទៀតហើយ តថាគតហៅអ្នកនោះថា អ្នកដុតកម្ដៅ ។ ម្នាលសីហៈ អកុសលធម៌ទាំងឡាយដ៏អាក្រក់ ដែលជាទីតាំង នៃសេចក្ដីក្តៅក្រហាយ តថាគតបានលះបង់ស្រឡះហើយ បានផ្តាច់ផ្តិលឫស គល់ហើយ បានធ្វើមិនឲ្យមានទីកើត ដូចជាដើមឆ្នោតដែលគេគាស់រំលើង ឲ្យលែងដុះតទៅទៀតហើយ បានធ្វើឲ្យលែងមានបែបភាព តទៅទៀត ហើយ ឲ្យជាធម៌លែងមានកំណើតតទៅមុខទៀតហើយ ។ ម្នាលសីហៈ នេះ ឯងជាបរិយាយដែលអ្នកផងថា ព្រះសមណគោតម ជាអ្នកដុតកម្ដៅ តែង សម្ដែងធម៌ដើម្បីដុតកម្ដៅ ទាំងទូន្មានពួកសាវ័កដោយធម៌នោះ ។ ម្នាល សីហៈ បរិយាយដែលអ្នកផងថា ព្រះសមណគោតម ជាមនុស្សមិនមាន កំណើត តែងសម្ដែងធម៌ដើម្បីមិនមានកំណើត ទាំងទូន្មានពួកសាវ័កដោយ ធម៌នោះ តើដូចម្ដេច ។ ម្នាលសីហៈ កិរិយាដេកក្នុងគភ៌តទៅទៀត ដំណើរ កើតក្នុងភពតទៅទៀត បើអ្នកណាបានលះស្រឡះហើយ បានផ្តាច់ផ្តិល ឫសគល់អស់ហើយ បានធ្វើមិនឲ្យមានទីកើតដូចជាដើមឆ្នោត ដែលគេ គាស់រំលើងឲ្យលែងដុះតទៅទៀតហើយ ឲ្យជាធម៌លែងមានកំណើតតទៅ ខាងមុខទៀតហើយ តថាគតហៅអ្នកនោះថា ជាអ្នកមិនមានកំណើត ។ ម្នាលសីហៈ កិរិយាដេកនៅក្នុងគភ៌តទៅទៀត ដំណើរកើតក្នុងភព តទៅទៀត តថាគត បានលះបង់ស្រឡះហើយ បានផ្តាច់ផ្តិលអស់ហើយ

បណ្ណសកេ មហាវគ្គោ

តាលាវត្ថុកតា អនការកតា អាយតី អនុប្បាទធម្មា ។

អយំ ខោ សីហា បរិយាយោ យេន មំ បរិយាយេន

សម្មា វេទមាដោ វេទេយ្យ អបកញ្ចោ សមណោ កោតមោ

អបកញ្ចតាយ ធម្មំ ទេសេតិ តេន ច សាវកេ វិនេតីតិ ។

កតមោ ច សីហា បរិយាយោ យេន មំ បរិយាយេន

សម្មា វេទមាដោ វេទេយ្យ អស្សត្តោ សមណោ កោតមោ

អស្សាសាយ ធម្មំ ទេសេតិ តេន ច សាវកេ វិនេតីតិ ។

អហញ្ញិ សីហា អស្សត្តោ បរមេន អស្សាសេន

អស្សាសាយ ធម្មំ ទេសេមិ តេន ច សាវកេ វិនេមិ ។

អយំ ខោ សីហា បរិយាយោ យេន មំ បរិយាយេន

សម្មា វេទមាដោ វេទេយ្យ អស្សត្តោ សមណោ កោតមោ

អស្សាសាយ ធម្មំ ទេសេតិ តេន ច សាវកេ វិនេតីតិ ។

ឯវំ វុត្តេ សីហោ សេនាបតិ ភកវន្តំ ឯតទោច អភិក្កន្តំ

ភន្តេ អភិក្កន្តំ ភន្តេ ។ បេ ។ ឧបាសកំ មំ ភន្តេ

ភកវា ធារេតុ អជ្ជតក្កេ ចាណុបេតំ សរណាជ្ជតន្តិ ។

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

បានធ្វើមិនឲ្យមានទីកើតដូចជាដើមឆ្មោត ដែលគេគាស់រំលើងឲ្យលែងដុះ
តទៅទៀតហើយ បានធ្វើឲ្យលែងមានបែបភាពតទៅទៀតហើយ ឲ្យជា
ធម៌លែងមានកំណើតតទៅខាងមុខទៀតហើយ ។ ម្នាលសីហៈ នេះឯង
ជាបរិយាយ ដែលអ្នកផងថា ព្រះសមណគោតម ជាអ្នកមិនមាន
កំណើត តែងសម្តែងធម៌ ដើម្បីមិនមានកំណើត ទាំងទូន្មានពួកសាវ័ក
ដោយធម៌នោះ ។ ម្នាលសីហៈ បរិយាយដែលអ្នកផងថា ព្រះសមណ-
គោតម ជាអ្នកល្អងលោម តែងសម្តែងធម៌ ដើម្បីល្អងលោម ទាំងទូន្មាន
ពួកសាវ័កដោយធម៌នោះ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលសីហៈ ព្រោះថា តថាគត
ជាអ្នកល្អងលោម តែងសម្តែងធម៌ ដើម្បីល្អងលោម ដោយសេចក្តីល្អង
លោមយ៉ាងក្រៃលែង ទាំងទូន្មានពួកសាវ័កដោយធម៌នោះ ។ ម្នាលសីហៈ
នេះឯង ជាបរិយាយដែលអ្នកផងថា ព្រះសមណគោតម ជាអ្នកល្អង
លោម តែងសម្តែងធម៌ ដើម្បីល្អងលោម ទាំងទូន្មានពួកសាវ័កដោយធម៌
នោះ ។ កាលបើព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនេះហើយ សីហ-
សេនាបតី បានក្រាបទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏
ចម្រើន ច្បាស់ពេកណាស់ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ច្បាស់ពេកណាស់ ។ លេ ។
បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ចាប់ដើមតាំងអំពីថ្ងៃនេះទៅ សូមព្រះដ៏មានព្រះ
ភាគ ចាំទុកនូវខ្ញុំព្រះអង្គថាជាឧបាសក ដល់សរណៈ ស្មើដោយជីវិត ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

អនុវិច្ឆកាវំ ខោ សីហា កកោហិ អនុវិច្ឆកាវោ
តុម្ហានិសានំ ញាតមនុស្សានំ សាធុ ហោតីតិ ។
ឥមិនាទាហំ ភន្តេ ភកវតោ ភិយ្យោសោ មត្តាយ
អត្តមនោ អភិវន្តោ យំ មំ ភកវា ឯវមាហា អនុវិច្ឆ-
កាវំ ខោ សីហា កកោហិ អនុវិច្ឆកាវោ តុម្ហានិសានំ
ញាតមនុស្សានំ សាធុ ហោតីតិ មញ្ញំ ភន្តេ អញ្ញតិ-
ត្តិយា សាវកំ លភិត្វា កោវលកប្បំ វេសាលី
បដាក់ំ បរិហារយ្យំ សីហោ អម្ពាក់ំ សេនាបតិ
សាវកត្តំ ឧបកតោតិ អថ ច បន មំ ភកវា ឯវមាហា
អនុវិច្ឆកាវំ ខោ សីហា កកោហិ អនុវិច្ឆកាវោ តុម្ហានិ-
សានំ ញាតមនុស្សានំ សាធុ ហោតីតិ ឯសាហំ ភន្តេ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ព្រះសាស្តាទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាស់សីហៈ អ្នកចូរធ្វើនូវការពិចារណារួចហើយ
សឹមធ្វើ (ព្រោះ) ការពិចារណារួចហើយសឹមធ្វើ រមែងជាគុណគាប់
ប្រសើររបស់ពួកមនុស្សអ្នកចេះដឹងប្រហែលនឹងអ្នក ។ សីហសេនាបតី
ក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គមានសេចក្តីពេញចិត្ត
ត្រេកអរលើសលុបហួសប្រមាណចំពោះភាសិតរបស់ព្រះអង្គ ដោយហេតុ
ដែលព្រះអង្គសម្តែងនឹងខ្ញុំព្រះអង្គយ៉ាងនេះថា ម្ចាស់សីហៈ អ្នកចូរ
ធ្វើនូវការពិចារណារួចហើយសឹមធ្វើ (ព្រោះ) ការពិចារណារួចហើយសឹម
ធ្វើ រមែងជាគុណគាប់ប្រសើររបស់ពួកមនុស្សអ្នកចេះដឹងប្រហែលនឹងអ្នក
បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ដ្បិតពួកអន្យតិរិយ បានខ្ញុំព្រះអង្គជាសារីកហើយ
ក៏ដង្ហែងទង់ ចូលទៅកាន់ក្រុងវេសាលីទាំងមូល ហើយប្រកាសសេចក្តី
ថា សីហសេនាបតី បានចុះចូលមក ជាសារីករបស់ពួកយើងហើយ
ចម្លែកតែព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រឡប់ជាទ្រង់ត្រាស់ចំពោះខ្ញុំព្រះអង្គយ៉ាងនេះ
វិញថា ម្ចាស់សីហៈ អ្នកចូរធ្វើនូវការពិចារណារួចហើយសឹមធ្វើ (ព្រោះ)
ការពិចារណារួចហើយសឹមធ្វើ រមែងជាគុណគាប់ប្រសើរ របស់មនុស្ស
អ្នកចេះដឹង ប្រហែលនឹងអ្នក បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គនេះ

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

ទុតិយម្បិ ភកវន្តំ សរណំ កច្ឆាមិ ធម្មញ្ច ភិក្ខុសង្ឃញ្ច
 ឧទាសកំ មំ ភកវា ជាវតុ អជ្ជតក្កេ ចាណុបេតំ
 សរណាដ្ឋតន្តិ ។ ធីយវត្ថំ ខោ តេ សីហា និក្ខណ្ណានំ
 ឱចានភូតំ កុលំ យេន នេសំ ឧបកតានំ បិណ្ឌាចាតំ^(១)
 ទាតព្វំ មញ្ញេយ្យាសីតិ ។ ឥមិនាចាហំ ភន្តេ ភកវតោ
 ភិយ្យោសោ មត្តាយ អត្តមនោ អភិវន្តោ យំ មំ ភកវា
 ឯវមាហា ធីយវត្ថំ ខោ សីហា និក្ខណ្ណានំ ឱចានភូតំ
 កុលំ យេន នេសំ ឧបកតានំ បិណ្ឌាចាតំ ទាតព្វំ
 មញ្ញេយ្យាសីតិ សុតមេតំ ភន្តេ សមណោ កោតមោ
 ឯវមាហា មយ្ហមេវ ទានំ ទាតព្វំ ន អញ្ញេសំ ទានំ
 ទាតព្វំ មយ្ហមេវ សាវកានំ ទានំ ទាតព្វំ ន អញ្ញេសំ
 សាវកានំ ទានំ ទាតព្វំ មយ្ហមេវ ទិដ្ឋំ មហាប្បលំ

១ ឱ. ម. បិណ្ឌកំ ។

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

សូមដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគផង ព្រះធម៌ផង ព្រះភិក្ខុសង្ឃផង ជាទី
 ពឹងទីរលឹក ចាប់ដើមតាំងពីថ្ងៃនេះទៅ សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគ ចាំទុក
 នូវខ្ញុំព្រះអង្គថាជាឧបាសក អ្នកដល់នូវសរណៈស្មើដោយជីវិត ជាគម្រប់
 ពីរដងផង ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាស់សីហៈ ត្រកូល
 របស់អ្នក ដូចជាអណ្ណាងទឹក របស់ពួកនិគ្រន្ត អស់កាលយូរណាស់មក
 ហើយ អ្នកគប្បីសម្គាល់នូវបិណ្ឌបាត ដែលអ្នកគួរឲ្យដល់ពួកនិគ្រន្ត
 ដែលចូលមករកនោះផង ។ សីហសេនាបតី ក្រាបទូលថា បពិត្រ
 ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គមានសេចក្តីពេញចិត្ត ព្រឹកអរលើសលុបហួស
 ប្រមាណចំពោះភាសិតរបស់ព្រះអង្គ ដោយហេតុដែលព្រះអង្គ បាន
 សម្តែងនឹងខ្ញុំព្រះអង្គយ៉ាងនេះថា ម្ចាស់សីហៈ ត្រកូលរបស់អ្នក ដូចជា
 អណ្ណាងទឹក របស់ពួកនិគ្រន្ត អស់កាលយូរណាស់មកហើយ អ្នកគប្បី
 សម្គាល់នូវបិណ្ឌបាត ដែលអ្នកគួរឲ្យដល់ពួកនិគ្រន្ត ដែលចូលមករកនោះ
 ផង បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គធ្លាប់ឮពាក្យនេះថា ព្រះសមណ-
 គោតម ទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនេះថា បុគ្គលត្រូវឲ្យទានដល់តថាគតតែម្យ៉ាង
 មិនត្រូវឲ្យទានដល់ពួកសាស្តាដទៃឡើយ បុគ្គលត្រូវឲ្យទានដល់ពួក
 សាវ័ករបស់តថាគតតែម្យ៉ាង មិនត្រូវឲ្យទានដល់ពួកសាវ័ក របស់ពួក
 សាស្តាដទៃឡើយ បុគ្គលឲ្យទានដល់តថាគតតែម្យ៉ាង ទើបមានផលច្រើន

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

ន អញ្ញោសំ ទិដ្ឋំ មហាប្បលំ មយ្ហមេវ សាវកានំ
 ទិដ្ឋំ មហាប្បលំ ន អញ្ញោសំ សាវកានំ ទិដ្ឋំ
 មហាប្បលន្តិ អថ ច បន មំ ភក្កវា ទិក្កុណ្ណោសុបិ
 ទានេ សមាទមេតិ អបិ ច ភន្តេ មយមេត្ត កាលំ
 ជានិស្សាម ឯសាហំ ភន្តេ តតិយម្បិ ភក្កវន្តំ សរណំ
 កច្ឆាមិ ធម្មញ្ញំ ភិក្ខុសង្ឃញ្ញំ ឧទាសកំ មំ ភន្តេ ភក្កវា
 ធារេតុ អន្តតក្កេ ចាណុមេតំ សរណាដ្ឋតន្តិ ។ អថខោ
 ភក្កវា សីហស្ស សេនាបតិសុស អនុបុត្តិកមំ កថេសិ
 សេយ្យដីទំ ទានកមំ សីលកមំ សត្តកមំ កាមាទំ
 អាទីនវំ ឱកាវំ សង្កិលេសំ នេក្ខម្មេ អាទិសំសំ បកា-
 សេសិ ។ យទា ភក្កវា អញ្ញាសិ សីហំ សេនាបតិ
 កល្ខចិត្តំ មុទុចិត្តំ វិជីវណាចិត្តំ ឧទក្ខចិត្តំ បសន្នចិត្តំ
 អថ យា ពុទ្ធានំ សាមុក្កំសិកា ធម្មទេសនា តំ
 បកាសេសិ ទុក្ខំ សមុទយំ និរោធំ មក្កំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ឲ្យដល់ពួកសាស្តាដទៃ មិនមានផលច្រើនឡើយ បុគ្គលឲ្យទានដល់ពួក
សាវ័ករបស់តថាគតតែម្យ៉ាង ទើបមានផលច្រើន ឲ្យទានដល់ពួកសាវ័ក
របស់ពួកសាស្តាដទៃ មិនមានផលច្រើនឡើយ តែឥឡូវនេះព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគត្រឡប់ជាបបួលខ្ញុំព្រះអង្គឲ្យធ្វើទានក្នុងពួកនិគ្រន្ត បពិត្រព្រះអង្គ
ដ៏ចម្រើន ចំណែកខាងខ្ញុំព្រះអង្គគង់នឹងដឹងនូវកាលគួរក្នុងទាននុ៎ះ បពិត្រ
ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គនេះ សូមដល់នូវព្រះដ៏មានព្រះភាគផង ព្រះ
ធម៌ផង ព្រះភិក្ខុសង្ឃផង ជាទីពឹងទីរលឹក បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ចាប់
ដើមតាំងអំពីថ្ងៃនេះទៅ សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគ ចាំទុកនូវខ្ញុំព្រះអង្គថាជា
ឧបាសក អ្នកដល់នូវសរណៈ ស្មើដោយជីវិត ជាគម្រប់បីដងផង ។
គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែងអនុបុព្វិកថាចំពោះសីហសេនាបតី
គឺទ្រង់ប្រកាសនូវទានកថា សីលកថា សគ្គកថា នូវទោសរបស់កាម
ដ៏លាមក សៅហ្មង និងអានិសង្សក្នុងការចេញចាកកាម ។ កាលណាព្រះ
ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ជ្រាបថា សីហសេនាបតី មានចិត្តស្រួល មានចិត្តទន់
មានចិត្តផុតចាកនីវរណធម៌ មានចិត្តខ្ពស់ មានចិត្តជ្រះថ្លាហើយ ទើប
ទ្រង់ប្រកាសនូវធម្មទេសនា ដែលព្រះពុទ្ធទាំងឡាយ តែងលើកឡើង
សម្តែងដោយព្រះអង្គឯង គឺទុក្ខសច្ច សមុទយសច្ច និរោធសច្ច មគ្គសច្ច ។

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

សេយ្យថាបិ នាម សុទ្ធវត្ថំ អបកតកាឡកំ សម្ម-
 ទេវ រជនំ បដិក្កណ្ណោយ្យ ឯវមេវ សីហាស្ស សេនា-
 បតិស្ស តស្មីយេវ អាសនេ វិរជំ វិតមសំ ធម្មចក្កំ
 ឧទទាទិ យំ កិញ្ចិ សមុទយធម្មំ សព្វន្តំ និរោធី-
 ធម្មន្តិ ។ អថខោ សីហោ សេនាបតិ ទិដ្ឋធម្មោ
 បត្តធម្មោ វិទិតធម្មោ បរិយោកាឡធម្មោ តិណ្ណាវិចិកិច្ឆោ
 វិតតកចំកថោ វេសារដ្ឋប្បត្តោ អបរប្បច្ចយោ សត្ត
 សាសនេ ភកវន្តំ ឯតទរោច អធិវាសេតុ មេ ភន្ត
 ភកវា ស្វាតនាយ ភត្តំ សទ្ធិ ភិក្ខុសង្ឃេនាតិ ។
 អធិវាសេសិ ភកវា តុណ្ណិកាវេន ។ អថខោ សីហោ
 សេនាបតិ ភកវតោ អធិវាសនំ វិទិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា
 ភកវន្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិលំ កត្វា បក្កាមិ ។
 អថខោ សីហោ សេនាបតិ អញ្ញាតវំ បុរិសំ អាមន្តេសិ
 កច្ច ត្វំ អម្ពោ បុរិស បវត្តមំសំ ជានាហិតិ ។

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

ធម្មតាសំពត់សស្តាត មិនដិតប្រឡាក់ដោយវត្ថុមានពណ៌ខ្មៅ គួរទទួល
ទឹកជ្រលក់បានដោយល្អ មានឧបមាដូចម្តេចមិញ ធម្មចក្ខុគឺសោតាបត្តិ-
មគ្គដ៏ប្រាសចាកធូលី ប្រាសចាកមន្ទិល ក៏កើតឡើងដល់សីហសេនាបតី
ក្នុងទីនោះឯងថា ធម្មជាតណាមួយ ដែលកើតឡើង ធម្មជាតទាំងអស់
នោះ តែងរលត់ទៅវិញជាធម្មតា មានឧបមេយ្យដូច្នោះឯង ។

គ្រានោះ សីហសេនាបតី បានឃើញអរិយសច្ចធម៌ហើយ បានលុះ
អរិយសច្ចធម៌ហើយ បានដឹងច្បាស់អរិយសច្ចធម៌ហើយ បានជឿជាក់
អរិយសច្ចធម៌ហើយ ធ្ងន់ផុតសេចក្តីសង្ស័យ មិនមានឿងធ្ងល់ ដល់
នូវភាពជាអ្នកក្លាហានមិនជឿស្តាប់បុគ្គលដទៃ ក្នុងសាសនានៃព្រះសាស្តា
ហើយ ទើបក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន
សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ទទួលនូវភក្តីរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គ ជាមួយនឹងភិក្ខុ
សង្ឃ ដើម្បីធានក្នុងថ្ងៃស្អែក ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ទទួលដោយតុណ្ហា-
ភាព ។ លំដាប់នោះ សីហសេនាបតី ដឹងច្បាស់ថា ព្រះដ៏មានព្រះ
ភាគទទួលនិមន្តន៍ហើយ ទើបក្រោកចាកទីអង្គុយ ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគធ្វើប្រទក្សិណ ហើយដើរចេញទៅ ។ លំដាប់នោះ សីហសេនា-
បតី បានហៅបុរស ១ នាក់មកថា ម្ចាស់បុរសដ៏ចម្រើន អ្នកចូរទៅ ចូរដឹង
នូវសាច់ ដែលគួរប្រព្រឹត្តទៅតាមប្រក្រតី (សាច់ទុកលក់) ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

អថខោ សីហោ សេនាបតិ តស្សា រត្តិយា អច្ចយេន
 សកេ និវេសនេ បណ្ឌិតំ ខាទនីយំ កោជនីយំ បដិ-
 យានេត្វា ភកវតោ កាលំ អាហោចាបេសិ កាលោ
 ភន្តេ សីហស្ស សេនាបតិស្ស និវេសនេ និដ្ឋិតំ ភត្តន្តិ ។
 អថខោ ភកវា បុព្វណ្ណាសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមា-
 នាយ យេន សីហស្ស សេនាបតិស្ស និវេសនំ
 តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ
 សទ្ធិ ភិក្ខុសង្ឃេន ។ តេន ខោ បន សមយេន
 សម្ពហុលា និក្កណ្ណា វេសាលិយំ រថិយាយ រថិយំ
 សិដ្ឋាជកេន សិដ្ឋាជកំ ពាហា បត្តយ្ហ កន្ធន្តិ អដ្ឋ
 សីហេន សេនាបតិណ ចូលំ បសុំ វេទិត្វា សមណស្ស
 កោតមស្ស ភត្តំ កតំ សមណោ កោតមោ ជានំ
 ឧទ្ធិស្ស កតំ មំសំ បរិកុញ្ញតិ បដិច្ចកម្មន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

លំដាប់នោះ សីហសេនាបតី ក៏ចាត់ចែង ខាទនីយភោជនីយាហារ ដ៏ផ្ចិតផ្ចង់ ក្នុងផ្ទះរបស់ខ្លួន ដោយកាលកន្លងទៅនៃរាត្រីនោះ ទើបប្រើ បុរសនោះឲ្យទៅក្រាបទូលនូវភត្តកាលដល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគថា បពិត្រ ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន កាលគួរហើយ ភត្តក្នុងផ្ទះរបស់សីហសេនាបតី សម្រេច ហើយ ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ស្បង់ប្រដាប់បាត្រ និងចីវរក្នុងបុព្វណ្ណសម័យ ស្តេចចូលទៅកាន់លំនៅរបស់សីហសេនាបតី លុះចូលទៅដល់ហើយ ទ្រង់គង់លើអាសនៈ ដែលសីហសេនាបតីក្រាល បម្រុងទុក ជាមួយនឹងភិក្ខុសង្ឃ ។ ក្នុងសម័យនោះ ពួកនិគ្រន្តជាច្រើន នាក់ផ្គងនូវដើមដៃស្រែកកន្ទក់កន្ទេញ សព្វច្រកសព្វផ្លូវត្រឡែងកែងក្នុង ក្រុងវេសាលីថា ថ្ងៃនេះសីហសេនាបតី សម្លាប់សត្វមានសរិរៈធាត់ធំ ធ្វើ ភត្តដើម្បីសមណគោតមៗ ទុកជាដឹង គង់ទាន់នូវសាច់ដែលគេសម្លាប់ ចំពោះខ្លួន (ព្រះសមណគោតមនេះឈ្មោះថាត្រូវ) បដិច្ចកម្ម^(១) ។

១-ពាក្យថា បដិច្ចកម្មនេះ ជាឈ្មោះអំពើរបស់អ្នកដែលគ្រាន់តែបរិភោគសាច់ ក៏បាននាម ថាសម្លាប់សត្វដែរ ឬ ជាឈ្មោះអំពើដែលគេសម្លាប់ព្រោះអាស្រ័យខ្លួន ពុំនោះសោត ពាក្យថា បដិច្ចកម្មនេះ ជាឈ្មោះរបស់និមិត្តកម្ម ។ លទ្ធិពួកនិគ្រន្តប្រកាន់ថា បដិច្ចកម្មនោះជាអកុសល ត្រូវបានដល់អ្នកឲ្យពាក់កណ្តាល អ្នកទទួលពាក់កណ្តាល ។ អដ្ឋកថា ។

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

អថខោ អញ្ញតរោ បុរិសោ យេន សីហោ សេនាបតិ
 តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា សីហាស្ស សេនាបតិស្ស
 ឧបកណ្ណាកេ អាហោចេសិ យក្សេ ភន្តេ ជានេយ្យាសិ
 ឯតេ សម្ពហុលា និត្តណ្ណា វេសាលិយំ រថិយាយ រថិយំ
 សិដ្ឋាជកេន សិដ្ឋាជកំ ពាហា បត្តយ្ហ កន្ធន្តិ អដ្ឋ
 សីហេន សេនាបតិណ ចូលំ បសុំ វេទិត្វា សមណាស្ស
 កោតមស្ស ភត្តំ កតំ សមណោ កោតមោ ជានំ ឧទ្ទិស្ស
 កតំ មំសំ បរិកុញ្ញតិ បដិច្ចកម្មន្តិ ។ អលំ អយ្យា
 ធីយវត្តញ្ញិ តេ អាយស្មន្តោ អវណ្ណកាមា ពុទ្ធស្ស អវណ្ណ-
 កាមា ធម្មស្ស អវណ្ណកាមា សដ្ឋិស្ស ន ច បនេតេ
 អាយស្មន្តោ ធីវន្តិ តំ ភកវន្តំ អសតា តុច្ឆា មុសា
 អភូតេន អញ្ញាចិត្តន្តិ ន ច មយំ ធីវិតហេតុបិ សព្វិច្ច
 ចាលំ ធីវិតា វោហោបេយ្យាមាតិ ។ អថខោ សីហោ
 សេនាបតិ ពុទ្ធប្បមុខំ ភិក្ខុសដ្ឋិ បណីតេន ខាទនីយេន
 កោជនីយេន សហត្ថា សន្តប្បេសិ សម្បវារេសិ ។

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

លំដាប់នោះ បុរសម្នាក់ ក៏ចូលទៅឯកន្លែង ដែលសីហសេនាបតីនៅ
 លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ខ្សឹបប្រាប់ក្បែរត្រចៀកនៃសីហសេនាបតីថា សូម
 ព្រះតេជព្រះគុណជ្រាប ពួកនិគ្រន្តជាច្រើន ទាំងអម្បាលនេះ ផ្គងដើម
 ដែកន្ទុក់កន្ទេញ សព្វច្រកសព្វផ្លូវត្រឡែងកែង ជិតក្រុងវេសាលីថា ក្នុង
 ថ្ងៃនេះ សីហសេនាបតី សម្លាប់សត្វមានសរីរៈធាត់ធំ ធ្វើកត្តដើម្បី
 ព្រះសមណគោតម។ ទុកជាដឹងក៏គង់ឆាន់នូវសាច់ដែលគេសម្លាប់ចំពោះខ្លួន
 ព្រះសមណគោតមនេះ ឈ្មោះថា ត្រូវបដិច្ចកម្ម ។ លោកម្ចាស់ទាំង-
 ឡាយ មិនគួរសោះ ព្រោះថា លោកដ៏មានអាយុទាំងនោះ ប្រាថ្នារក
 ទោសព្រះពុទ្ធ ប្រាថ្នារកទោសព្រះធម៌ ប្រាថ្នារកទោសព្រះសង្ឃ អស់
 កាលជាយូរណាស់មកហើយ តែលោកដ៏មានអាយុទាំងនោះ មិន
 អៀនសោះ នៅតែពោលបង្កាច់ព្រះដ៏មានព្រះភាគនោះ ដោយពាក្យ
 មិនមាន ពាក្យទទេ ជាពាក្យកុហក មិនពិត ទាំងពួកយើងក៏មិនក្លែង
 ផ្តាច់បង់សត្វចាកជីវិតព្រោះហេតុតែជីវិត (របស់ខ្លួនឡើយ) ។ លំដាប់
 នោះ សីហសេនាបតី ញ៉ាំងភិក្ខុសង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធានឲ្យឆាន់ផ្អែត
 ស្តប់ស្តល់ ដោយខាទនីយភោជនីយាហារដ៏ឧត្តមដោយដៃខ្លួនឯង ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

អថខោ សីហោ សេនាបតិ តំ ភកវន្តំ ភុត្តារី ឱនីត-
បត្តចាណី ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសីទ្តំ ខោ
សីហំ សេនាបតី ភកវា ធម្មិយា កថាយ សន្តស្សេត្វា
សមាទមេត្វា សមុត្តេជេត្វា សម្មហំសេត្វា ឧដ្ឋាយា-
សនា បញ្ញាមីតិ ។

[១៣] អដ្ឋហិ ភិក្ខុវេ អដ្ឋេហិ សមដ្ឋាកតោ រញ្ញោ
ភទ្រោ អស្សាជានិយោ រាជរហោ ហោតិ រាជភោក្តោ
រញ្ញោ អដ្ឋន្ទេវ សំខ្យំ កច្ចតិ ។ កតមេហិ អដ្ឋហិ ។
ឥធិ ភិក្ខុវេ រញ្ញោ ភទ្រោ អស្សាជានិយោ ឧភតោ
សុជាតោ ហោតិ មាតិតោ ច បិតិតោ ច យស្សំ
ទិសាយំ អញ្ញេបិ ភទ្រោ អស្សាជានិយោ ជាយន្តិ តស្សំ
ទិសាយំ ជាតោ ហោតិ យំ ខោ បនស្ស កោជនំ
ទេន្តិ អស្សំ វា សុក្ខំ វា តំ សក្កច្ចំយេវ បរិកុញ្ញតិ
អវិកិរន្តោ ជេតុច្ឆិ ហោតិ ឧច្ឆារំ វា បស្សារំ វា
អភិនិសីទិតុំ វា អភិនិបទ្ធិតុំ វា សោរតោ ហោតិ
សុខសំវាសោ ន ច អញ្ញោ អស្សេ ឧព្វេជេតោ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

កាលដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ឆាន់រួច លែងដាក់ព្រះហស្តទៅ
ក្នុងបាត្រទៀតហើយ សីហសេនាបតី ក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ កាល
ដែលសីហសេនាបតី អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ទើបព្រះដ៏មានព្រះ
ភាគ ទ្រង់ពន្យល់ឲ្យឃើញច្បាស់ ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហ៊ាន ឲ្យរីករាយ
ដោយធម្មិកថា ហើយក្រោកចាកអាសនៈស្តេចចេញទៅ ។

[១៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេះអាជានេយ្យដ៏ល្អ របស់ស្តេច
ដែលប្រកបដោយអង្គ ៨ យ៉ាង ជាសត្វគួរដល់ព្រះរាជា ជាព្រះបម្រើ
ដល់នូវការរាប់ថាជាអង្គរបស់ព្រះរាជា ។ អង្គ ៨ យ៉ាងដូចម្តេចខ្លះ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងលោកនេះ សេះអាជានេយ្យដ៏ល្អ របស់ស្តេច
ជាសត្វមានកំណើត ដ៏ល្អទាំងពីរខាង គឺទាំងខាងមេនិងខាងបា ១
សេះអាជានេយ្យទាំងឡាយដ៏ល្អដទៃទៀត កើតក្នុងទិសណា ក៏កើត
ក្នុងទិសនោះ ១ ជនទាំងឡាយ ឲ្យស្មៅស្រស់ក្តី ស្មៅស្ងួតក្តីណា
ដល់វា វាក៏ចេះតែស៊ីស្មៅស្រស់ឬស្មៅស្ងួតនោះ ដោយគោរព មិនឲ្យរាត់
រាយ ១ ជាសត្វខ្ព្ពើមរអើមនឹងការអង្គុយសង្កត់នូវឧច្ចារៈ និងបស្សាវៈ ១
វាជាសត្វត្រេកអរ តែងសប្បាយ មិនបៀតបៀននូវពួកសេះដទៃ ១

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

យានិ ខោ បនស្ស តានិ សាថេយ្យានិ ក្សេយ្យានិ
 ធិម្ហេយ្យានិ វង្កេយ្យានិ តានិ យថាក្ខតំ សារថិស្ស
 អារិកត្តា ហោតិ តេសមស្ស សារថិ អភិទិម្ហទនាយ
 វាយមតិ វាហី ខោ បន ហោតិ កាមញ្ញោ អស្សា
 វហន្តុ វា មា វា អហាមេត្ត វហិស្សាមីតិ ចិត្តំ ឧប្បានេតិ
 កច្ចន្តោ ខោ បន ឧដុមត្តេនេវ កច្ចតិ ថាមវា ហោតិ
 យាវ ដីវិតមរណាបរិយាទានា ថាមំ ឧបទំសេតា ។
 ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ អដ្ឋហដ្ឋេហិ សមន្នាគតោ វញ្ញោ
 កទ្រោ អស្សាជានិយោ រាជរហោ ហោតិ រាជកោត្តោ
 វញ្ញោ អង្គន្ទេវ សំខ្យំ កច្ចតិ ។ វរមេវ ខោ ភិក្ខុវេ
 អដ្ឋហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ អាហុនេយ្យោ
 ហោតិ ។ បេ ។ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្ស ។
 កតមេហិ អដ្ឋហិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សីលវា
 ហោតិ ចាតិមោក្ខសំវរសំវុតោ វិហារតិ អាចារ-
 កោចរសម្បជ្ជោ អណុមត្តេសុ វង្កេសុ កយទស្សារី

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

ការអួតអាង កោង មិតពត់និងការរៀចទាំងឡាយណារបស់វា វាក៏ធ្វើនូវ
 ការអួតអាងជាដើមនោះ ឲ្យជាក់ច្បាស់គួរតាមពិត ដល់នាយសារថីៗ ក៏
 ព្យាយាមដើម្បីញាំញីនូវការអួតអាងជាដើមរបស់វា ១ ជាសត្វតែងនាំទៅ
 តែងញាំចិត្តឲ្យកើតឡើងថា ពួកសេះដទៃ ទោះនាំទៅក៏ដោយ មិននាំទៅ
 ក៏ដោយ អញនឹងនាំទៅដោយពិតក្នុងទីនោះ កាលដែលទៅក៏រមែងទៅ
 តាមផ្លូវត្រង់តែម្យ៉ាង ១ ជាសត្វមានកម្លាំងមាំមួន ដែលនឹងបយកម្លាំង
 ត្រាតែសេចក្តីស្លាប់គ្របសង្កត់ជីវិត ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេះអាជា-
 នេយ្យដ៏ល្អរបស់ស្តេច ប្រកបដោយអង្គ ៨ យ៉ាងនេះឯង ជាសត្វគួរដល់ព្រះ
 រាជា ជាពរដបម្រើ ដល់នូវការរាប់ថាជាអង្គរបស់ព្រះរាជា ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ភិក្ខុក៏យ៉ាងនោះដែរ ជាអ្នកប្រកបដោយធម៌ ៨ យ៉ាង ទើបជា
 អ្នកគួរទទួលនូវចតុប្បជ្ជយ ដែលបុគ្គលឧទ្ទិសចំពោះអ្នកមានសីលហើយ
 នាំមកបូជា ។ បេ ។ ជាបុញ្ញក្ខេត្តដ៏ប្រសើររបស់សត្វលោក ។ ធម៌ ៨ យ៉ាង
 តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមាន
 សីល តែងសង្រួមក្នុងបាតិមោក្ខសំរវសីល ជាអ្នកបរិបូណ៌ ដោយអាចារៈ
 និងគោចរៈ ១ ឃើញភ័យក្នុងទោសទាំងឡាយ សូម្បីមានប្រមាណតិចតួច

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

សមាទាយ សិក្ខតិ សិក្ខាបទេសុ យំ ខោ បទស្ស
 កោជនំ ទេតិ លូទំ វា បណ្ឌិតំ វា តំ សក្កច្ចុយេវ
 បរិភុញ្ញតិ អរិហញ្ញមាណោ ជេតុច្ឆិ ហោតិ កាយទុច្ច-
 រិតេន វចីទុច្ចរិតេន មនោទុច្ចរិតេន ជិតុច្ឆតិ ចាបកានំ
 អកុសលានំ ធម្មានំ សមាបត្តិយា សោរតោ ហោតិ
 សុខសំវាសោ ន អញ្ញេ ភិក្ខុ ឧព្វេជេតា យានិ ខោ
 បទស្ស តានិ សាថេយ្យានិ ក្សេយ្យានិ ជិម្ពេយ្យានិ
 វង្កេយ្យានិ តានិ យថាក្ខតំ អារិកត្តា ហោតិ សត្តវិ
 វា វិញ្ញសុ វា សព្វប្បចារីសុ តេសមស្ស សត្តា វា
 វិញ្ញ វា សព្វប្បចារី អភិទិម្ពទនាយ វាយមតិ សិក្ខិតា
 ខោ បទ ហោតិ កាមញ្ញេ ភិក្ខុ សិក្ខន្តុ វា មា វា
 អហមេត្ត សិក្ខិស្សាមីតិ ចិត្តំ ឧប្បាទេតិ កច្ឆន្តោ
 ខោ បទ ឧជុមក្កេនេវ កច្ឆតិ តត្រាយំ ឧជុមក្កោ
 សេយ្យដីនំ សម្មាទិដ្ឋិ ។ បេ ។ សម្មាសមាទិ
 អារទ្ធវិយោ វិហារតិ កាមំ តថោ ច ញារុ ច អដ្ឋិ
 ច អវសិស្សតុ សរិវេ ឧបសុស្សតុ មំសលោហិតំ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

សមាទានសិក្សាក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ ១ ជនប្រគេននូវភោជនណាមួយ ទោះសៅហ្មងក្តី ឧត្តមក្តីដល់លោកៗ ក៏ចេះតែធាន់នូវភោជននោះ ដោយគោរព មិនរើសអើង ១ ជាអ្នកខ្ពើមរអើមចំពោះកាយទុច្ចរិត វចីទុច្ចរិត មនោទុច្ចរិត ខ្ពើមរអើមចំពោះការជួបប្រសព្វនឹងអកុសលធម៌ទាំងឡាយដ៏លាមក ១ លោកជាអ្នករីករាយ មានការនៅសប្បាយ មិនបៀតបៀនពួកភិក្ខុដទៃ ១ ការអួតអាង កោង មិតពត់និងការរៀបចំទាំងឡាយណាមួយរបស់លោកៗ ជាអ្នកធ្វើនូវការអួតអាងជាដើមនោះ ឲ្យជាក់ច្បាស់តាមពិតចំពោះព្រះសាស្តា ឬ សព្វហ្មចារីជាវិញ្ញូជន ព្រះសាស្តាឬសព្វហ្មចារីជាវិញ្ញូជន តែងព្យាយាមដើម្បីញាំញីនូវការអួតអាងជាដើមនោះរបស់លោក ១ ជាអ្នកសិក្សា ញាំដំបិត្តឲ្យកើតឡើងថា ពួកភិក្ខុដទៃ ទោះសិក្សាក៏ដោយ មិនសិក្សាដ៏ដោយ អញនឹងសិក្សាក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដោយពិត លោកកាលនឹងទៅ ក៏ទៅតាមផ្លូវត្រង់តែម្យ៉ាង បណ្តាផ្លូវត្រង់ទាំងនោះ ផ្លូវត្រង់នេះគឺសម្មាទិដ្ឋិ ១ ។ បេ ។ សម្មាសមាធិ ១ ជាអ្នកមានសេចក្តីព្យាយាមតឹងតែងថា ស្បែកសរសៃនិងឆ្អឹង ចូរស្ងួតក្រៀមចុះ សាច់និងឈាម ចូររឹងស្ងួតក្នុងសរីរៈចុះ

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

យន្តំ បុរិសត្តាមេន បុរិសរិយេន បុរិសបរក្កាមេន បត្តព្វំ
 ន តំ អចាបុណ្ហាត្វា រិយស្ស សណ្ឋានំ ភិស្សតីតិ
 ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ អដ្ឋហិ ធម្មេហិ សមន្មាគតោ
 ភិក្ខុ អាហុនេយ្យោ ហោតិ ។ បេ ។ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ
 លោកស្សាតិ ។

[១៤] អដ្ឋ ភិក្ខុវេ អស្សុខទ្បុដ្ឋេ អដ្ឋ ច អស្សុនោសេ
 នេសេស្សាមិ អដ្ឋ បុរិសខទ្បុដ្ឋេ អដ្ឋ ច បុរិសនោសេ
 តំ សុណាថ ។ បេ ។ កតមេ ច ភិក្ខុវេ អដ្ឋ
 អស្សុខទ្បុដ្ឋា អដ្ឋ ច អស្សុនោសា ។ ឥធម ភិក្ខុវេ
 ឯកកថោ អស្សុខទ្បុដ្ឋោ បេហីតិ រុត្តោ វិទ្ធោ សមាណោ
 ចោទិតោ សារថិណា បច្ចតោ បដិសក្កតិ បិដ្ឋិតោ
 រមំ បរត្តតិ ឯវរុចោបិ ភិក្ខុវេ ឥនេកកថោ អស្សុ-
 ខទ្បុដ្ឋោ ហោតិ អយំ ភិក្ខុវេ បឋមោ អស្សុនោសោ ។
 បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ឥនេកកថោ អស្សុខទ្បុដ្ឋោ
 បេហីតិ រុត្តោ វិទ្ធោ សមាណោ ចោទិតោ សារថិណា

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

កិច្ចណា ដែលអ្នកផងត្រូវដល់ ដោយកម្លាំងនៃបុរស ព្យាយាម
 នៃបុរស សេចក្តីប្រឹងប្រែងនៃបុរស បើមិនទាន់ដល់នូវកិច្ចនោះទេ ក៏
 មិនបញ្ឈប់សេចក្តីព្យាយាម ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយ
 ធម៌ ៨ យ៉ាងនេះឯង ទើបជាអ្នកគួរទទួលនូវចតុប្បថ្នយ ដែលបុគ្គល
 ឧទ្ទិសចំពោះអ្នកមានសីលហើយនាំមកបូជា ។ បេ ។ ជាបុញ្ញក្ខេត្តដ៏ប្រ-
 សើរបស់សត្វលោក ។

[១២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសម្តែងនូវសេះមានពុត
 ត្បុត ៨ យ៉ាង និងទោសនៃសេះ ៨ យ៉ាង បុរសមានពុតត្បុត ៨ យ៉ាង
 និងទោសនៃបុរស ៨ យ៉ាង ចូរអ្នកទាំងឡាយ ចាំស្តាប់នូវធម៌
 នោះចុះ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេះមានពុតត្បុត ៨ យ៉ាង និងទោស
 នៃសេះ ៨ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេះមានពុតត្បុត
 ពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ កាលដែលនាយសារថីនិយាយថា ឯងចូរដើរទៅ
 ហើយចាក់ ដាស់តឿន ក៏ត្រឡប់ថយក្រោយ ញ៉ាំងរថឲ្យត្រឡប់ថយ
 ក្រោយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេះមានពុតត្បុតពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ
 បែបនេះឯង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាទោសរបស់សេះទី ១ ។ ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត សេះមានពុតត្បុតពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ
 កាលដែលនាយសារថីនិយាយថា ឯងចូរដើរទៅ ហើយចាក់ ដាស់តឿន

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

បច្ឆា លង្ហិបតិ កុញ្ចំ បហាតិ តិណ្ណំ ភញ្ញតិ ឯវុចោបិ
 ភិក្ខុវេ ឥនេកោច្ឆោ អស្សុខទ្បុដ្ឋោ ហោតិ អយំ ភិក្ខុវេ
 ទុតិយោ អស្សុនោសោ ។ បុន ចបំ ភិក្ខុវេ ឥនេកោច្ឆោ
 អស្សុខទ្បុដ្ឋោ បេហិតិ វុត្តោ វិទ្ធោ សមាណោ ចោទិតោ
 សារទិណោ រដិសាយ សត្តិ ឧស្សុដ្ឋិត្វា រដិសំយេវ
 អដ្ឋោមទ្ធពតិ ឯវុចោបិ ភិក្ខុវេ ឥនេកោច្ឆោ អស្សុ-
 ខទ្បុដ្ឋោ ហោតិ អយំ ភិក្ខុវេ តតិយោ អស្សុនោសោ ។
 បុន ចបំ ភិក្ខុវេ ឥនេកោច្ឆោ អស្សុខទ្បុដ្ឋោ បេហិតិ
 វុត្តោ វិទ្ធោ សមាណោ ចោទិតោ សារទិណោ ឧម្ពុក្កំ
 កណ្ណាតិ ឧព្វដុមំ រមំ កោតិ ឯវុចោបិ ភិក្ខុវេ
 ឥនេកោច្ឆោ អស្សុខទ្បុដ្ឋោ ហោតិ អយំ ភិក្ខុវេ
 ចតុត្តោ អស្សុនោសោ ។ បុន ចបំ ភិក្ខុវេ ឥនេកោច្ឆោ
 អស្សុខទ្បុដ្ឋោ បេហិតិ វុត្តោ វិទ្ធោ សមាណោ ចោទិតោ
 សារទិណោ លង្ហិបតិ បុរិមំ កាយំ បត្តណ្ណាតិ បុរិមេ
 ចានេ ឯវុចោបិ ភិក្ខុវេ ឥនេកោច្ឆោ អស្សុខទ្បុដ្ឋោ
 ហោតិ អយំ ភិក្ខុវេ បញ្ចមោ អស្សុនោសោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ក៏ប្រាយជើងខាងក្រោយ ទង្គិចក្បាលនឹងក្បាលក្រពើរថ បំបាក់ឈើ
 ជា ៣ កំណាត់ (ចែរថ) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេះមានពុតត្បុតពួកខ្លះ
 ក្នុងលោកនេះបែបនេះឯង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាទោសរបស់សេះ
 ទី ២ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត សេះមានពុតត្បុតពួកខ្លះ ក្នុង
 លោកនេះ កាលដែលនាយសារថី និយាយថា ឯងចូរដើរទៅ ហើយ
 ចាក់ ដាស់តឿន ក៏លើកនូវជើង ពាក់លើចន្ទោលនៃរថ ញាំញីនូវចន្ទោល
 រថ ឲ្យខ្ទេចខ្ទី ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេះមានពុតត្បុតពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ
 បែបនេះឯង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាទោសរបស់សេះទី ៣ ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ មួយទៀត សេះមានពុតត្បុតពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ កាលដែល
 នាយសារថីនិយាយថា ឯងចូរដើរទៅ ហើយចាក់ ដាស់តឿន ក៏ប្រ-
 កាន់ខុសផ្លូវធ្វើរថឲ្យខុសផ្លូវ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេះមានពុតត្បុតពួកខ្លះ
 ក្នុងលោកនេះ បែបនេះឯង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាទោសរបស់
 សេះទី ៤ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត សេះមានពុតត្បុត
 ពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ កាលដែលនាយសារថីនិយាយថា ឯងចូរដើរទៅ
 ហើយចាក់ដាស់តឿន ក៏លោតកញ្ជ្រោលកាយខាងមុខ ផ្លូវនូវជើងទាំងពីរ
 ខាងមុខ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេះមានពុតត្បុតពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ
 បែបនេះឯង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាទោសរបស់សេះទី ៥ ។

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ឥនេកកថោ អស្សុខទ្បុដ្ឋោ បេហិតិ
 វុត្តោ វិទ្ធោ សមាណោ ចោទិតោ សារថិណា អនាទយិត្វា
 បតោទយដ្ឋី ទន្តេហិ មុខាណំ វិទ្ធិសិត្វា យេនកាមំ
 បក្កមតិ ឯវុចោបិ ភិក្ខុវេ ឥនេកកថោ អស្សុខទ្បុដ្ឋោ
 ហោតិ អយំ ភិក្ខុវេ ឆដ្ឋោ អស្សុនោសោ ។ បុន
 ចបរំ ភិក្ខុវេ ឥនេកកថោ អស្សុខទ្បុដ្ឋោ បេហិតិ វុត្តោ
 វិទ្ធោ សមាណោ ចោទិតោ សារថិណា នេវ អភិក្កមតិ នោ
 បដិក្កមតិ តត្ថេវ ទីលដ្ឋាយិដ្ឋិតោ ហោតិ ឯវុចោបិ
 ភិក្ខុវេ ឥនេកកថោ អស្សុខទ្បុដ្ឋោ ហោតិ អយំ ភិក្ខុវេ
 សត្តមោ អស្សុនោសោ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ឥនេ-
 កកថោ អស្សុខទ្បុដ្ឋោ បេហិតិ វុត្តោ វិទ្ធោ សមាណោ
 ចោទិតោ សារថិណា បុរិមេវ ចានេ សំហារិត្វា បច្ឆិមេ
 ចានេ សំហារិត្វា តត្ថេវ ចត្តាហេ ចានេ អភិទិសីទតិ
 ឯវុចោបិ ភិក្ខុវេ ឥនេកកថោ អស្សុខទ្បុដ្ឋោ
 ហោតិ អយំ ភិក្ខុវេ អដ្ឋមោ អស្សុនោសោ ។

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត សេះមានពុតត្បុតពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ កាលដែលនាយសារថីនិយាយថា ឯងចូរដើរទៅ ហើយចាក់ ដាស់តឿន ក៏មិនអើពើនឹងដងជន្ធាញ ខាំផ្តាច់នូវខ្សែបង្ហើរ ដោយធ្មេញទាំងឡាយ ហើយគេចចេញទៅ តាមសេចក្តីប្រាថ្នា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេះមាន ពុតត្បុតពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ បែបនេះឯង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជា ទោសរបស់សេះទី ៦ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត សេះមានពុត ត្បុតពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ កាលដែលនាយសារថីនិយាយថា ឯងចូរដើរ ទៅ ហើយចាក់ ដាស់តឿន ក៏មិនឈានទៅមុខ មិនឈានថយក្រោយ នៅឈរនឹងថ្កល់ដូចជាសសរខៀនក្នុងទីនោះដដែល ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេះមានពុតត្បុតពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ បែបនេះឯង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាទោសរបស់សេះទី ៧ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយវិញទៀត សេះមានពុតត្បុតពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ កាលដែលនាយសារថីនិយាយ ថា ឯងចូរដើរទៅ ហើយចាក់ ដាស់តឿន ក៏កង្កុញជើងទាំងពីរខាងមុខ កង្កុញជើងទាំងពីរខាងក្រោយ ហើយក្រាបសង្កត់នូវជើងទាំង ៤ ក្នុងទី នោះឯង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេះមានពុតត្បុតពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ បែបនេះឯង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាទោសរបស់សេះទី ៨ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ អដ្ឋ អស្សុខទ្បុដ្ឋោ អដ្ឋ ច អស្សុ-
 នោសា ។ កតមេ ច ភិក្ខុវេ អដ្ឋ បុរិសខទ្បុដ្ឋោ អដ្ឋ
 ច បុរិសនោសា ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុំ ភិក្ខុ អាបត្តិយា
 ចោទេន្តិ សោ ភិក្ខុ ភិក្ខុហិ អាបត្តិយា ចោទិយ-
 មាណោ ន សរាមិ ន សរាមីតិ អាបត្តិយាវ និព្វេថេតិ
 សេយ្យថាបិ សោ ភិក្ខុវេ អស្សុខទ្បុដ្ឋោ បេហីតិ
 វុត្តោ វិទ្ធោ សមាណោ ចោទិតោ សារមិណោ បច្ឆតោ
 បដិសក្កតិ បិដ្ឋិតោ រមំ បវុត្តតិ តច្ចុបមាហំ ភិក្ខុវេ
 ឥមំ បុគ្គលំ វនាមិ វរុចោបិ ភិក្ខុវេ ឥនេកាច្ឆោ បុរិស-
 ខទ្បុដ្ឋោ ហោតិ អយំ ភិក្ខុវេ បឋមោ បុរិសនោសោ ។
 បុន ចបំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុំ ភិក្ខុ អាបត្តិយា ចោទេន្តិ
 សោ ភិក្ខុ ភិក្ខុហិ អាបត្តិយា ចោទិយមាណោ
 ចោទនំយេវ បដិបុដរតិ កី នុ ខោ តុយ្ហំ ពាលស្ស
 អព្យត្តស្ស ភណិាតេន តំបិ ឆាម ភណិាតព្វំ មញ្ញាសីតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេះមានពុតត្បុត ៨ យ៉ាង និងទោសនៃសេះ ៨ យ៉ាង
នេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុរសមានពុតត្បុត ៨ យ៉ាង
និងទោសនៃបុរស ៨ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ ដាស់តឿនភិក្ខុផងគ្នា ដោយអាបត្តិ
ភិក្ខុនោះ កាលដែលភិក្ខុទាំងឡាយ ដាស់តឿនដោយអាបត្តិ ក៏បណ្តោះ
បណ្តោះអំពីអាបត្តិថា ខ្ញុំនឹកមិនឃើញទេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេះមាន
ពុតត្បុតនោះ កាលដែលនាយសារថីនិយាយថា ឯងចូរដើរទៅ ហើយ
ចាក់ ដាស់តឿន ក៏ត្រឡប់មកយក្រោយ ញ៉ាំងរថឲ្យត្រឡប់ខាងក្រោយ
មានឧបមាដូចម្តេចមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា
បុគ្គលនេះមានឧបមេយ្យដូច្នោះឯង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុរសមាន
ពុតត្បុតពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ បែបនេះឯង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជា
ទោសរបស់បុរសទី ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ពួកភិក្ខុ
ដាស់តឿនភិក្ខុផងគ្នា ដោយអាបត្តិ ភិក្ខុនោះ កាលដែលពួកភិក្ខុដាស់
តឿនដោយអាបត្តិ ក៏តបតនឹងពាក្យចោទវិញថា ប្រយោជន៍អ្វី អញនឹង
និយាយជាមួយអ្នកឯង ដែលជាមនុស្សពាល មិនឈ្លាសវៃ អម្បាល
យ៉ាងអញ អ្នកឯងហ៊ានសម្គាល់ថាជាបុគ្គល គួរគេស្តីថាបានទៅហើយ

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

សេយ្យថាបិ សោ ភិក្ខុវេ អស្សុខទ្បុដ្ឋោ បេហ្មីតិ វុត្តោ
 វិទ្ធោ សមាដោ ចោទិតោ សារថិដា បច្ឆា លដ្ឋិបតិ
 កុព្វំ បហាតិ តិទល្លំ ភញ្ញតិ តច្ចុបមាហំ ភិក្ខុវេ
 ឥមំ បុគ្គលំ វទាមិ ឯវុចោបិ ភិក្ខុវេ ឥនេកច្ចោ
 បុរិសខទ្បុដ្ឋោ ហោតិ អយំ ភិក្ខុវេ ទុតិយោ បុរិស-
 ដោសោ ។ បុន ចបំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុំ ភិក្ខុ អាបត្តិយា
 ចោទេន្តិ សោ ភិក្ខុ ភិក្ខុហិ អាបត្តិយា ចោទិយមាដោ
 ចោទកស្សេវ បច្ឆាហេបេតិ ត្វិបិ ខោសិ ឥត្តន្ទាមំ
 អាបត្តិ អាបន្នោ ត្វំ តាវ បបមំ បដិកហេហ្មីតិ
 សេយ្យថាបិ សោ ភិក្ខុវេ អស្សុខទ្បុដ្ឋោ បេហ្មីតិ វុត្តោ
 វិទ្ធោ សមាដោ ចោទិតោ សារថិដា វថីសាយ សត្តិ
 ឧស្សុទ្ធិត្វា វថីសំយេវ អដ្ឋោមទ្ធពតិ តច្ចុបមាហំ ភិក្ខុវេ
 ឥមំ បុគ្គលំ វទាមិ ឯវុចោបិ ភិក្ខុវេ ឥនេកច្ចោ បុរិស-
 ខទ្បុដ្ឋោ ហោតិ អយំ ភិក្ខុវេ តតិយោ បុរិសដោសោ ។

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេះមានពុតត្បុតនោះ កាលដែលនាយសារថី
និយាយថា ឯងចូរដើរទៅ ហើយចាក់ ដាស់តឿន ក៏ប្រាយជើងខាង
ក្រោយទង្គិចក្បាលនឹងក្បាលក្រពើរថ បំបាក់ឈើជា ៣ កំណាត់ (ថែរថ)
មានឧបមាដូចម្តេចមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា បុគ្គល
នេះ មានឧបមេយ្យដូច្នោះឯង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុរសមាន
ពុតត្បុតពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ បែបនេះឯង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
នេះជាទោសរបស់បុរសទី ២ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ពួក
ភិក្ខុដាស់តឿនភិក្ខុផងគ្នាដោយអាបត្តិ ភិក្ខុនោះ កាលដែលពួកភិក្ខុដាស់
តឿនដោយអាបត្តិ ក៏ត្រឡប់លើកទោស ដល់ភិក្ខុអ្នកដាស់តឿនវិញថា
អ្នកឯងទេតើ ដែលត្រូវអាបត្តិឈ្មោះនេះ អ្នកឯងចូរសម្តែងអាបត្តិមុន
សិនទៅ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេះមានពុតត្បុតនោះ ដែលនាយសារថី
និយាយថា ឯងចូរដើរទៅ ហើយចាក់ ដាស់តឿន ក៏លើកនូវជើងពាក់
លើចន្ទោលរថ ហើយញាំញីនូវចន្ទោលរថឲ្យខ្ទេចខ្ទីមានឧបមាដូចម្តេច
មិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលថា បុគ្គលនេះមានឧបមេយ្យ
ដូច្នោះឯង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុរសមានពុតត្បុតពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ
បែបនេះឯង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាទោសរបស់បុរសទី ៣ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុំ ភិក្ខុ អាបត្តិយា ចោទេន្តិ
 សោ ភិក្ខុ ភិក្ខុហិ អាបត្តិយា ចោទិយមាណោ
 អញ្ញោនាញ្ញំ បដិចរតិ ពហិទ្ធា កថំ អបនាមេតិ
 កោបញ្ច ទោសញ្ច អប្បច្ចយញ្ច ចាតុករោតិ
 សេយ្យថាបិ សោ ភិក្ខុវេ អស្សខទ្យុដ្ឋោ បេហីតិ រុត្តោ
 វិទ្ធោ សមាណោ ចោទិតោ សារថិណា ឧម្មក្កំ កណ្ណាតិ
 ឧព្វដុមំ រមំ ករោតិ តច្ចុបមាហំ ភិក្ខុវេ ឥមំ បុត្តលំ
 រទាមិ ឯវរុចោបិ ភិក្ខុវេ ឥនេកច្ចោ បុរិសខទ្យុដ្ឋោ
 ហោតិ អយំ ភិក្ខុវេ ចតុត្តោ បុរិសទោសោ ។ បុន
 ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុំ ភិក្ខុ អាបត្តិយា ចោទេន្តិ សោ
 ភិក្ខុ ភិក្ខុហិ អាបត្តិយា ចោទិយមាណោ សដ្ឋមដ្ឋេ
 ពាហារិក្ខេបកំ ភណាតិ សេយ្យថាបិ សោ ភិក្ខុវេ
 អស្សខទ្យុដ្ឋោ បេហីតិ រុត្តោ វិទ្ធោ សមាណោ ចោទិតោ
 សារថិណា លដ្ឋេតិ បុរិមំ កាយំ បត្តណ្ណាតិ បុរិមេ
 ចានេ តច្ចុបមាហំ ភិក្ខុវេ ឥមំ បុត្តលំ រទាមិ
 ឯវរុចោបិ ភិក្ខុវេ ឥនេកច្ចោ បុរិសខទ្យុដ្ឋោ ហោតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ពួកភិក្ខុជាសំតៀនភិក្ខុផងគ្នាដោយ
អាបត្តិ ភិក្ខុនោះ កាលដែលពួកភិក្ខុ ជាសំតៀនដោយអាបត្តិ ក៏បិទ
បាំងនូវហេតុដទៃ ដោយហេតុដទៃ ទាត់ពាក្យសម្តីចោលទៅខាងក្រៅ
ធ្វើនូវសេចក្តីក្រោធផង រួចទោសផង រួចសេចក្តីមិនត្រឹមត្រូវអរផង ឲ្យ
ប្រាកដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេះមានពុតត្បុតនោះ កាលដែល
នាយសារថីនិយាយថា ឯងចូរដើរទៅ ហើយចាក់ ជាសំតៀន ក៏ប្រកាន់
ខុសផ្លូវ ធ្វើរថឲ្យខុសផ្លូវមានឧបមាដូចម្តេចមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
តថាគតពោលថា បុគ្គលនេះមានឧបមេយ្យដូច្នោះឯង ម្នាលភិក្ខុទាំង-
ឡាយ នេះជាទោសរបស់បុរសទី ៤ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយ
ទៀត ពួកភិក្ខុជាសំតៀនភិក្ខុផងគ្នាដោយអាបត្តិ ភិក្ខុនោះ កាលដែល
ពួកភិក្ខុជាសំតៀនដោយអាបត្តិ ក៏និយាយគ្នាដៃ ក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេះមានពុតត្បុតនោះ កាលដែលនាយសារថី
និយាយថា ឯងចូរដើរទៅ ហើយចាក់ជាសំតៀន ក៏លោតកញ្ជ្រោលកាយ
ខាងមុខ ផ្តង់នូវជើងទាំងពីរខាងមុខ មានឧបមាដូចម្តេចមិញ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ តថាគតពោលថា បុគ្គលនេះមានឧបមេយ្យដូច្នោះឯង ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ បុរសមានពុតត្បុតពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ បែបនេះឯង

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

អយំ ភិក្ខុវេ បញ្ចមោ បុរិសនោសោ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុំ ភិក្ខុំ អាបត្តិយា ចោទេន្តិ សោ ភិក្ខុ ភិក្ខុហិ
 អាបត្តិយា ចោទិយមាណោ អនាទយិត្វា សង្ឃំ អនាទ-
 យិត្វា ចោទកំ សាបត្តិកោវ យេនកាមំ បក្កមតិ
 សេយ្យថាបិ សោ ភិក្ខុវេ អស្សុខទ្បុដ្ឋោ បេហិតិ វុត្តោ
 វិទ្ធោ សមាណោ ចោទិតោ សារថិណោ អនាទយិត្វា
 បតោទយដ្ឋិ ទន្តេហិ មុខាណំ វិទ្ធិសិត្វា យេនកាមំ
 បក្កមតិ តថូបមាហំ ភិក្ខុវេ ឥមំ បុគ្គលំ វនាមិ
 ឯវុចោបិ ភិក្ខុវេ ឥនេកច្ចោ បុរិសខទ្បុដ្ឋោ ហោតិ
 អយំ ភិក្ខុវេ ឆដ្ឋោ បុរិសនោសោ ។ បុន ចបរំ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុំ ភិក្ខុំ អាបត្តិយា ចោទេន្តិ សោ ភិក្ខុ
 ភិក្ខុហិ អាបត្តិយា ចោទិយមាណោ នេវាហំ អាបន្នោម្ហិ
 ន បនាហំ អាបន្នោម្ហិតិ សោ តុណ្ហិកាវេន សង្ឃំ
 វិហោថេតិ សេយ្យថាបិ សោ ភិក្ខុវេ អស្សុខទ្បុដ្ឋោ
 បេហិតិ វុត្តោ វិទ្ធោ សមាណោ ចោទិតោ សារថិណោ

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាទោសរបស់បុរសទី ៥ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 មួយទៀត ពួកភិក្ខុដាស់តឿនភិក្ខុផងគ្នា ដោយអាបត្តិ ភិក្ខុនោះកាល
 ដែលភិក្ខុទាំងឡាយដាស់តឿន ដោយអាបត្តិ ក៏មិនអើពើនឹងសង្ឃ មិនអើ-
 ពើនឹងភិក្ខុអ្នកដាស់តឿន ដើរចេញទៅទាំងអាបត្តិ កាន់ទីតាមសេចក្តីប្រាថ្នា
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេះមានពុតត្បុតនោះ កាលដែលនាយសារថី
 និយាយថា ឯងចូរដើរទៅ ហើយចាក់ ដាស់តឿន ក៏មិនអើពើនឹងដង
 ជន្ធា ខាំផ្តាច់នូវខ្សែបង្ហើរដោយធ្មេញទាំងឡាយ ហើយគេចចេញទៅ
 តាមសេចក្តីប្រាថ្នា មានឧបមាដូចម្តេចមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត
 ពោលថា បុគ្គលនេះ មានឧបមេយ្យដូច្នោះឯង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 បុរសមានពុតត្បុតពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ បែបនេះឯង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 នេះជាទោសរបស់បុរសទី ៦ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ពួកភិក្ខុ
 ដាស់តឿនភិក្ខុផងគ្នា ដោយអាបត្តិ ភិក្ខុនោះកាលដែលពួកភិក្ខុដាស់តឿន
 ដោយអាបត្តិ ក៏ប្រកែកថាខ្ញុំមិនត្រូវអាបត្តិទេ ភិក្ខុនោះរមែងបៀតបៀន
 នូវសង្ឃដោយតុណ្ណិភាព ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេះមានពុតត្បុតនោះ
 កាលដែលនាយសារថីនិយាយថា ឯងចូរដើរទៅ ហើយចាក់ ដាស់តឿន

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

ឈរ អភិក្កមតិ ឆោ បដិក្កមតិ តត្ថេវ ខីលដ្ឋាយិដ្ឋិតោ
 ហោតិ តច្ចុបមាហំ ភិក្ខុវេ ឥមំ បុគ្គលំ វនាមិ ឯវរូចោបិ
 ភិក្ខុវេ ឥនេកច្ចោ បុរិសខន្ទុដ្ឋោ ហោតិ អយំ ភិក្ខុវេ
 សត្តមោ បុរិសនោសោ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុំ
 ភិក្ខុំ អាបត្តិយា ចោទេន្តិ សោ ភិក្ខុំ ភិក្ខុហិ
 អាបត្តិយា ចោទិយមាណោ ឯវមាហា កី ណុ ខោ តុម្ហេ
 អាយស្មន្តោ អតិពាទ្ធិំ មយិ ព្យាវជា យាវ ឥនាធាហំ
 សិក្ខុំ បច្ចុក្ខាយ ហីនាយាវត្តិស្សាមីតិ សោ សិក្ខុំ
 បច្ចុក្ខាយ ហីនាយាវត្តិត្វា ឯវមាហា ឥនាទិ ខោ
 តុម្ហេ អាយស្មន្តោ អត្តមនា ហោថាតិ សេយ្យថាបិ
 សោ ភិក្ខុវេ អស្សខន្ទុដ្ឋោ មេហីតិ វុត្តោ វិទ្ធោ
 សមាណោ ចោទិតោ សារទិណ បុរិមេ វ ចានេ សំហារិត្វា
 បច្ឆិមេ ចានេ សំហារិត្វា តត្ថេវ ចត្តារោ ចានេ
 អភិទិសីទតិ តច្ចុបមាហំ ភិក្ខុវេ ឥមំ បុគ្គលំ វនាមិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ក៏មិនឈានទៅមុខ មិនឈានថយក្រោយ នៅឈរនឹងថ្នល់ ដូចជា
សសរខ្លោង ក្នុងទីនោះដដែល មានឧបមាដូចម្តេចមិញ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ តថាគតពោលថា បុគ្គលនេះមានឧបមេយ្យដូច្នោះឯង ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ បុរសមានពុតត្បុតពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ បែបនេះឯង
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាទោសរបស់បុរសទី ៧ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
មួយវិញទៀត ពួកភិក្ខុ ដាស់តឿនភិក្ខុផងគ្នា ដោយអាបត្តិ ភិក្ខុនោះ
កាលដែលពួកភិក្ខុចោទដោយអាបត្តិ ក៏ពោលយ៉ាងនេះថា លោកទាំង-
ឡាយដ៏មានអាយុ ហេតុអ្វីក៏បានជាខំខ្វល់ខ្វាយនឹងខ្ញុំខ្វាំងម៉្លេះ ឈ្លើយ
ចុះ ខ្ញុំនឹងលាសិក្ខា ត្រឡប់មកកាន់ភេទថោកទាបវិញ ក្នុងឥឡូវនេះ ភិក្ខុ
នោះក៏លាសិក្ខា ហើយត្រឡប់មកកាន់ភេទថោកទាប រួចពោលយ៉ាង
នេះថា ឥឡូវនេះ លោកទាំងឡាយដ៏មានអាយុ ចូរមានចិត្តត្រេកអរ
ចុះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេះមានពុតត្បុតនោះ កាលដែលនាយ
សារបីនិយាយថា ឯងចូរដើរទៅ ហើយចាក់ ដាស់តឿន ក៏កង្កែប
ជើងទាំងពីរខាងមុខ កង្កែបជើងទាំងពីរខាងក្រោយ ក្រាបសង្កត់
នូវជើងទាំង ៤ ក្នុងទីនោះឯង មានឧបមាដូចម្តេចមិញ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ តថាគតពោលថា បុគ្គលនេះ មានឧបមេយ្យដូច្នោះឯង

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

ឯវរុទោបិ ភិក្ខុវេ ឥនេកោច្ចា បុរិសខឡុដ្តោ ហោតិ

អយំ ភិក្ខុវេ អដ្ឋមោ បុរិសនោសោ ។ ឥមេ ខោ

ភិក្ខុវេ អដ្ឋ បុរិសខឡុដ្តោ អដ្ឋ ច បុរិសនោសាតិ ។

[១៥] អដ្ឋិមាទិ ភិក្ខុវេ មលាទិ ។ កតមាទិ

អដ្ឋ ។ អសដ្ឋាយមលា ភិក្ខុវេ មត្តា អនុដ្ឋានមលា

ភិក្ខុវេ យរា មលំ ភិក្ខុវេ វណ្ណស្ស កោសដ្ឋំ បមាណោ

ភិក្ខុវេ រក្ខតោ មលំ មលំ ភិក្ខុវេ ឥត្តិយា ទុច្ចរិតំ

មច្ឆេរំ ភិក្ខុវេ ទទតោ មលំ មលា ភិក្ខុវេ ចាបកា

អកុសលា ធម្មា អស្មី លោកេ បរម្មិ ច តតោ ច

ភិក្ខុវេ មលា មលតរំ អវិជ្ជា បរមំ មលំ ។ ឥមាទិ

ខោ ភិក្ខុវេ អដ្ឋ មលានីតិ ។

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុរសមានពុតត្បុតពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ បែបនេះឯង
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាទោសរបស់បុរសទី ៨ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
បុរសមានពុតត្បុត ៨ យ៉ាង និងទោសនៃបុរស ៨ យ៉ាងនេះឯង ។

[១៥] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មន្ទិលនេះមាន ៨ យ៉ាង ។ មន្ទិល ៨
យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មន្តទាំងឡាយ មានការ
មិនស្វាធាយ ជាមន្ទិល ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ផ្ទះទាំងឡាយមានការមិន
ថែទាំ ជាមន្ទិល ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការខ្ជិលច្រអូស ជាមន្ទិលនៃ
សម្បុរសរិះ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការប្រហែសធ្វេស ជាមន្ទិលនៃអ្នកថែ
រក្សា ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការប្រព្រឹត្តអាក្រក់ ^(១) (ចំពោះប្តី) ជាមន្ទិល
របស់ស្ត្រី ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តីកំណាញ់ ជាមន្ទិលរបស់
អ្នកឲ្យ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អកុសលធម៌ដ៏លាមក ជាមន្ទិលក្នុងលោក
នេះនិងលោកខាងមុខ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មន្ទិលដ៏លើស ជាមន្ទិល
ទាំងនោះគឺអវិជ្ជា ជាមន្ទិលយ៉ាងក្រៃលែង ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
មន្ទិល ៨ យ៉ាងនេះឯង ។

១ - សំដៅយកការប្រព្រឹត្តក្បត់ចិត្តប្តី ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

អសដ្ឋាយមលា មន្តា អនុជ្ជានមលា យរា
 មលំ វណ្ណស្ស កោសជ្ជំ បមាណោ រក្ខតោ មលំ
 មលិត្តិយា ទុច្ចរិតំ មច្ឆេរំ ទទតោ មលំ
 មលា វេ ចាបកា ធម្មា អស្មី លោកេ បរម្ហិ ច
 តតោ មលា មលតំ អវិជ្ជា បរមំ មលន្តិ ។

[១៦] អដ្ឋហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតោ
 ភិក្ខុ ទូតេយ្យំ កន្ទមរហតិ ។ កតមេហិ អដ្ឋហិ ។
 ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សោតា ច ហោតិ សាវេតា ច
 ឧត្តហេតា ច ជាវេតា ច វិញ្ញាតា ច វិញ្ញាបេតា
 ច កុសលោ ច សហិតាសហិតស្ស ណោ ច
 កលហការកោ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ អដ្ឋហិ
 ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតោ ភិក្ខុ ទូតេយ្យំ កន្ទមរហតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

មន្តទាំងឡាយ មានការមិនស្វាធាយ ជាមន្ទិល ផ្ទះទាំងឡាយ មានការមិនថែទាំជាមន្ទិល ការខ្ជិលប្រអូស ជាមន្ទិល នៃពណ៌សម្បុរ ការប្រហែសធ្វេស ជាមន្ទិលនៃអ្នកថែរក្សា ការប្រព្រឹត្តអាក្រក់ (ចំពោះប្តី) ជាមន្ទិលរបស់ស្ត្រី សេចក្តីកំណាញ់ ជាមន្ទិលរបស់អ្នកឲ្យ អកុសលធម៌ដ៏លាមក ជាមន្ទិល ក្នុងលោកនេះ និងលោកខាងមុខ មន្ទិលដ៏លើសជាងមន្ទិល ទាំងនោះគឺអវិជ្ជា ជាមន្ទិលយ៉ាងក្រៃលែង ។

[១៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៨ យ៉ាង ទើបគួរ ដើម្បីដល់នូវទូតកម្ម^(១)បាន ។ ធម៌ ៨ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកស្តាប់ខ្លួនឯង ១ ជាអ្នក ញ៉ាំងបុគ្គលដទៃឲ្យស្តាប់ ១ ជាអ្នករៀនខ្លួនឯង ១ ជាអ្នកយល់ច្បាស់នូវ សេចក្តីមានប្រយោជន៍ និងមិនមានប្រយោជន៍ ១ ជាអ្នកញ៉ាំងបុគ្គល ដទៃឲ្យយល់ច្បាស់នូវសេចក្តីមានប្រយោជន៍ និងមិនមានប្រយោជន៍ ១ ជាអ្នកឈ្លាសក្នុងអំពើមានប្រយោជន៍ និងមិនមានប្រយោជន៍ ១ ជាអ្នកមិនធ្វើនូវការឈ្លោះប្រកែក ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកប ដោយធម៌ ៨ យ៉ាងនេះ ទើបគួរ ដើម្បីដល់នូវទូតកម្មបាន ។

១ - បានសេចក្តីថាគួរធ្វើជាទូត គឺជាអ្នកទទួលពាក្យបណ្តាំ ។

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

អដ្ឋហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតោ សារីបុត្តោ
 ទូតេយ្យំ កន្ទុមរហតិ ។ កតមេហិ អដ្ឋហិ ។ ឥធម
 ភិក្ខុវេ សារីបុត្តោ សោតា ច ហោតិ សាវេតា ច
 ឧត្តហេតា ច ធាវេតា ច វិញ្ញាតា ច វិញ្ញាមេតា ច
 កុសលោ ច សហិតាសហិតស្ស ជោ ច កលហា-
 ការកោ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ អដ្ឋហិ ធម្មេហិ
 សមដ្ឋាកតោ សារីបុត្តោ ទូតេយ្យំ កន្ទុមរហតីតិ ។

យោ វេ ន ព្យាធិតិ វត្ថា បរិសំ ឧត្តហាវាទិនំ
 ន ច ហាមេតិ វចនំ ន ច ហាមេតិ សាសនំ
 អសន្និដ្ឋំ តេ ភណាតិ^(១) បុច្ឆិតោ ន ច កុប្បតិ
 ស វេ តាទិសកោ ភិក្ខុ ទូតេយ្យំ កន្ទុមរហតីតិ ។

[១៧] អដ្ឋហិ ភិក្ខុវេ អាគារមេហិ ឥត្ថិ បុរិសំ ពន្ធិតិ ។

១ ម. អសន្និដ្ឋញ្ច ភណាតិ ។

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សារីបុត្រប្រកបដោយធម៌ ៨ យ៉ាង ទើបគួរ
ដើម្បីដល់ទូតកម្មបាន ។ ធម៌ ៨ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ក្នុងធម្មវិន័យនេះ សារីបុត្រជាអ្នកស្តាប់ខ្លួនឯង ១ ជាអ្នកញ៉ាំងបុគ្គលដទៃ
ឲ្យស្តាប់ ១ ជាអ្នករៀនខ្លួនឯង ១ ជាអ្នកចងចាំទុក ១ ជាអ្នកយល់ច្បាស់
(នូវសេចក្តីមានប្រយោជន៍និងមិនមានប្រយោជន៍) ១ ជាអ្នកញ៉ាំងបុគ្គល
ដទៃឲ្យយល់ច្បាស់ (នូវសេចក្តីមានប្រយោជន៍និងមិនមានប្រយោជន៍) ១
ជាអ្នកឈ្លាស ក្នុងអំពើមានប្រយោជន៍ និងមិនមានប្រយោជន៍ ១ ជាអ្នក
មិនធ្វើនូវការឈ្លោះប្រកែក ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សារីបុត្រប្រកបដោយ
ធម៌ ៨ យ៉ាងនេះឯង ទើបគួរ ដើម្បីដល់នូវទូតកម្មបាន ។

ភិក្ខុណានិយាយ ទៅរកបរិសទ្យ ដែលជាអ្នកពោលពាក្យ
លើកតម្កើង ក៏មិនតក់ស្លុតផង មិនឲ្យបាត់ពាក្យផង មិនឲ្យ
បាត់ពាក្យបណ្តាំផង ពោលពាក្យ មិនឲ្យគេមានសេចក្តី
សង្ស័យផង គេសួរមិនខឹងផង ភិក្ខុប្រាកដដូច្នោះនោះឯង
គួរដើម្បីដល់នូវទូតកម្មបាន ។

[១៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ស្រ្តីតែងចង់បុរសដោយអាការ ៨ យ៉ាង ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

កតមេហិ អដ្ឋហិ ។ រូបេន ភិក្ខុវេ ឥត្ថិ បុរិសំ
 ពន្ធតិ ហសិតេន ភិក្ខុវេ ឥត្ថិ បុរិសំ ពន្ធតិ ភណិវេន
 ភិក្ខុវេ ឥត្ថិ បុរិសំ ពន្ធតិ កីតេន ភិក្ខុវេ ឥត្ថិ បុរិសំ
 ពន្ធតិ ហេណ្ណេន ភិក្ខុវេ ឥត្ថិ បុរិសំ ពន្ធតិ អាភប្បេន
 ភិក្ខុវេ ឥត្ថិ បុរិសំ ពន្ធតិ វេនភជ្ជេន ភិក្ខុវេ ឥត្ថិ
 បុរិសំ ពន្ធតិ ជស្សេន ភិក្ខុវេ ឥត្ថិ បុរិសំ ពន្ធតិ ។
 ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ អដ្ឋហាការេហិ ឥត្ថិ បុរិសំ ពន្ធតិ ។
 តេហិ ភិក្ខុវេ សត្តា សុពន្ធាយេវ ចាសេន ពន្ធតិ ។

[១៨] អដ្ឋហិ ភិក្ខុវេ អាការេហិ បុរិសោ ឥត្ថិ
 ពន្ធតិ ។ កតមេហិ អដ្ឋហិ ។ រូបេន ភិក្ខុវេ បុរិសោ
 ឥត្ថិ ពន្ធតិ ហសិតេន ភិក្ខុវេ បុរិសោ ឥត្ថិ ពន្ធតិ
 ភណិវេន ភិក្ខុវេ បុរិសោ ឥត្ថិ ពន្ធតិ កីតេន ភិក្ខុវេ
 បុរិសោ ឥត្ថិ ពន្ធតិ ហេណ្ណេន ភិក្ខុវេ បុរិសោ ឥត្ថិ
 ពន្ធតិ អាភប្បេន ភិក្ខុវេ បុរិសោ ឥត្ថិ ពន្ធតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

អាការ ៨ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ស្រ្តីចង់
 បុរសដោយរូប ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ស្រ្តីចង់បុរស ដោយសំណើច ១
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ស្រ្តីចង់បុរស ដោយនិយាយ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ ស្រ្តីចង់បុរស ដោយចម្រៀង ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ស្រ្តីចង់
 បុរសដោយយំ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ស្រ្តីចង់បុរស ដោយការស្មាន
 (មានវិធីស្ងៀកពាក់ជាដើម) ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ស្រ្តីចង់បុរស
 ដោយគ្រឿងបណ្តាការមានផ្កាលើនិងផ្លែលើ ដែលខ្លួនកាប់មកអំពី
 ព្រៃ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ស្រ្តីចង់បុរស ដោយផស្សៈ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ស្រ្តីចង់បុរស ដោយអាការ ៨ យ៉ាងនេះឯង ម្នាលភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ ពួកសត្វដែលស្រ្តីចង់ក្រៀក ដោយអាការទាំង ៨ យ៉ាងនេះឯង
 ឈ្មោះថា ជាប់អន្ទាក់ ។

[១៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុរសចង់ស្រ្តី ដោយអាការ ៨ យ៉ាង ។
 អាការ ៨ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុរសចង់ស្រ្តី
 ដោយរូប ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុរសចង់ស្រ្តី ដោយសំណើច ១
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុរសចង់ស្រ្តី ដោយនិយាយ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 បុរសចង់ស្រ្តី ដោយចម្រៀង ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុរសចង់ស្រ្តី
 ដោយយំ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុរសចង់ស្រ្តី ដោយការស្មាន ១

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

រណកង្កេន ភិក្ខុវេ បុរិសោ ឥត្ថី ពន្ធាតិ ជស្សេន ភិក្ខុវេ
បុរិសោ ឥត្ថី ពន្ធាតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ អដ្ឋហា-
កាវេហិ បុរិសោ ឥត្ថី ពន្ធាតិ តេហិ ភិក្ខុវេ សត្តា
សុពន្ធាយេវ ចាសេន ពន្ធាតិ ។

[១៩] ឯកំ សមយំ ភក្កវា វេញាយំ វិហារតិ
នឡេរុប្បុចិមណ្ឌោ^(១) ។ អថខោ បហារាទោ អសុរិទ្ធោ
យេន ភក្កវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភក្កវន្តំ
អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋាសិ ។ ឯកមន្តំ បិតំ ខោ
បហារាទំ អសុរិទ្ធិំ ភក្កវា ឯតទវោច អបិ^(២) បន
បហារាទ អសុរា មហាសមុទ្ទេ អភិរមន្តិតិ ។ អភិរមន្តិ
ភន្តេ អសុរា មហាសមុទ្ទេតិ ។ កតិ បន បហារាទ
មហាសមុទ្ទេ អច្ឆរិយា អព្ពតធម្មា យេ ទិស្វា
ទិស្វា អសុរា មហាសមុទ្ទេ អភិរមន្តិតិ ។
អដ្ឋ ភន្តេ មហាសមុទ្ទេ អច្ឆរិយា អព្ពតធម្មា
យេ ទិស្វា ទិស្វា អសុរា មហាសមុទ្ទេ អភិរមន្តិ ។

១ ឱ. ម. នឡេរុប្បុចិមណ្ឌាមូលេ ។ ២ ម. កិម្មន ។

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុរសចង់ស្រ្តី ដោយគ្រឿងបណ្ណាការ ដែលខ្លួនកាប់
 មកអំពីព្រៃ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុរសចង់ស្រ្តី ដោយផស្សៈ ១ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុរសចង់ស្រ្តី ដោយអាការ ៨ យ៉ាងនេះឯង ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសត្វដែលបុរសចង់ក្រៀម ដោយអាការ ៨ យ៉ាងនោះ
 ឯង ឈ្មោះថា ជាប់អន្ទាក់ ។

[១៧] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅក្រោមដើមស្តៅ
 ជាលំនៅនៃនឿរុយក្ខ ទៀបស្រុកវេរញ្ញា ។ គ្រានោះ បហារាទ អសុរិន្ទ
 (ស្តេចអសុរឈ្មោះបហារាទ) ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូល
 ទៅដល់ ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយបិតនៅក្នុងទីសមគួរ ។ លុះ
 បហារាទ អសុរិន្ទបិតនៅក្នុងទីសមគួរហើយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់
 ត្រាស់ដូច្នោះថា ម្នាលបហារាទ ចុះពួកអសុរ តែងរីករាយ ក្នុងមហាសមុទ្រ
 ដែរ ឬ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពួកអសុរ តែងរីករាយ ក្នុងមហាសមុទ្រ
 ដែរ ។ ម្នាលបហារាទ ចុះក្នុងមហាសមុទ្រ មានហេតុជាអស្ចារ្យចម្លែក
 ប៉ុន្មានយ៉ាងបានជាពួកអសុរឃើញហើយៗ តែងរីករាយក្នុងមហាសមុទ្រ ។
 បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ក្នុងមហាសមុទ្រ មានហេតុជាអស្ចារ្យ ចម្លែក
 ៨ យ៉ាង បានជាពួកអសុរឃើញហើយៗ តែងរីករាយក្នុងមហាសមុទ្រ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

កតមេ អដ្ឋ ។ មហាសមុទ្ទោ ភន្តេ អនុបុព្វនិទ្ទោ
អនុបុព្វទោណោ អនុបុព្វបញ្ញារោ ឆាយតកេនេវ
បទាតោ ។ យម្បិ ភន្តេ មហាសមុទ្ទោ អនុបុព្វនិទ្ទោ
អនុបុព្វទោណោ អនុបុព្វបញ្ញារោ ឆាយតកេនេវ
បទាតោ អយំ ភន្តេ មហាសមុទ្ទោ បឋមោ អច្ឆរិយោ
អព្ពតធម្មោ យំ ទិស្វា ទិស្វា អសុរា មហាសមុទ្ទោ
អភិរមន្តិ ។ បុន ចបរំ ភន្តេ មហាសមុទ្ទោ
បិតធម្មោ វេលន្នាតិវត្តតិ ។ យម្បិ ភន្តេ
មហាសមុទ្ទោ បិតធម្មោ វេលន្នាតិវត្តតិ អយំ
ភន្តេ មហាសមុទ្ទោ ទុតិយោ អច្ឆរិយោ អព្ពតធម្មោ
យំ ទិស្វា ទិស្វា អសុរា មហាសមុទ្ទោ អភិរមន្តិ ។
បុន ចបរំ ភន្តេ មហាសមុទ្ទោ ន មតេន
កុណាបេន សំវត្តតិ^(១) យំ ហោតិ មហាសមុទ្ទោ
មតំ កុណាបំ តំ ទិប្បមេវ តិរំ វាហោតិ

១ ឱ. ម. សំវសតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ហេតុជាអស្ចារ្យចម្លែក ៨ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ បពិត្រព្រះអង្គ ដ៏ចម្រើន មហាសមុទ្រ មានទំនាបទៅដោយលំដាប់ មានទីជម្រាល ទៅដោយលំដាប់ មានទីទេរទៅដោយលំដាប់ មិនមែនចោតជ្រៅទៅតែ ម្តង ដូចជាអណ្តូងទេ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មហាសមុទ្រមាន ទំនាបទៅដោយលំដាប់ មានទីជម្រាលទៅដោយលំដាប់ មានទីទេរទៅ ដោយលំដាប់ មិនចោតជ្រៅទៅតែម្តង ដូចជាអណ្តូង ដោយហេតុ ណា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន នេះជាហេតុអស្ចារ្យទី ១ ក្នុងមហាសមុទ្រ ដែលពួកអសុរឃើញហើយៗ តែងរីករាយក្នុងមហាសមុទ្រ ។ បពិត្រព្រះ អង្គដ៏ចម្រើន មួយទៀត មហាសមុទ្រ មានទឹកតាំងនៅនឹងជាធម្មតា មិន ដែលឡើង ឬ ដោរហួសច្រាំងទៅបាន ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មហា- សមុទ្រ មានទឹកតាំងនៅនឹងជាធម្មតា មិនដែលឡើង ឬ ដោរហួសច្រាំង ទៅបាន ដោយហេតុណា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន នេះជាហេតុអស្ចារ្យ ចម្លែកទី ២ ក្នុងមហាសមុទ្រ ដែលពួកអសុរឃើញហើយៗ តែងរីក- រាយក្នុងមហាសមុទ្រ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មួយទៀត មហា- សមុទ្រ មិនដែលនៅរួមដោយសាកសពស្លាប់ទេ បើសាកសពស្លាប់ណា មានក្នុងមហាសមុទ្រ រលកតែងបន្ទាត់សាកសពស្លាប់នោះ ទៅរកច្រាំង

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

ថលំ ឧស្សាទេតិ^(១) ។ យម្បិ ភន្តេ មហាសមុទ្ទោ
 ន មតេន កុណាបេន សំវត្តតិ យំ ហោតិ មហា-
 សមុទ្ទេ មតំ កុណាបំ តំ វិប្បមេវ តិរំ វាហោតិ ថលំ
 ឧស្សាទេតិ អយំ ភន្តេ មហាសមុទ្ទេ តតិយោ អច្ឆរិយោ
 អពុតធម្មោ យំ ទិស្វា ទិស្វា អសុរា មហាសមុទ្ទេ
 អភិរមន្តិ ។ បុន ចបរំ ភន្តេ យា កាចិ មហានទិយោ
 សេយ្យដីទំ កង្កា យមុនា អចិរតី សរក្ខ មហី តា
 មហាសមុទ្ទំ បត្វា ជហន្តិ បុរិមាទិ ធាមកោត្តាទិ
 មហាសមុទ្ទោត្វេវ សំឡំ កច្ឆន្តិ ។ យម្បិ ភន្តេ យា
 កាចិ មហានទិយោ សេយ្យដីទំ កង្កា ។ បេ ។ មហា-
 សមុទ្ទោត្វេវ សំឡំ កច្ឆន្តិ អយំ ភន្តេ មហាសមុទ្ទេ
 ចតុត្តោ អច្ឆរិយោ អពុតធម្មោ យំ ទិស្វា ទិស្វា អសុរា
 មហាសមុទ្ទេ អភិរមន្តិ ។ បុន ចបរំ ភន្តេ យា
 កាចិ លោកេ សវន្តិយោ មហាសមុទ្ទំ អប្បេន្តិ

១ ម. ថលេ ឧស្សាទេតិ ។

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

ដាត់ឡើងទៅលើគោកមួយរំពេច ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មហាសមុទ្រ
 មិនដែលនៅរួម ដោយសាកសពស្លាប់ បើសាកសពស្លាប់ណា មាន
 នៅក្នុងមហាសមុទ្រ រលកតែងបន្ទាត់សាកសពស្លាប់នោះ ទៅរកច្រាំង
 ដាត់ឡើងទៅលើគោកមួយរំពេច ដោយហេតុណា បពិត្រព្រះអង្គដ៏
 ចម្រើន នេះជាហេតុអស្ចារ្យចម្លែកទី ៣ ក្នុងមហាសមុទ្រ ដែលពួកអសុរ
 ឃើញហើយៗ តែងរីករាយក្នុងមហាសមុទ្រ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន
 មួយទៀត ទន្លេធំៗ ទាំងឡាយណាមួយ គឺទន្លេគង្គា យមុនា អចិរវតី
 សរកូ មហី កាលបើទន្លេទាំងនោះ ហូរទៅដល់មហាសមុទ្រហើយ រមែង
 លះបង់នាមនិងគោត្រដើម (របស់ខ្លួន) ហើយដល់នូវកិរិយារាប់បញ្ចូលថា
 មហាសមុទ្រតែម្យ៉ាង ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ទន្លេធំៗ ទាំងឡាយ
 ណាមួយ គឺទន្លេគង្គា ។ បេ ។ ដល់នូវកិរិយារាប់ថា មហាសមុទ្រ
 តែម្យ៉ាង ដោយហេតុណា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន នេះជាហេតុអស្ចារ្យ
 ចម្លែកទី ៤ ក្នុងមហាសមុទ្រ ដែលពួកអសុរឃើញហើយៗ តែងរីក-
 រាយក្នុងមហាសមុទ្រ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មួយទៀត ទឹកទន្លេ
 ទាំងឡាយណាមួយក្នុងលោក ដែលហូរស្រោចទៅរកមហាសមុទ្រក្តី

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

យា ច^(១) អន្តសិក្ខា ជារា បបតន្តិ ន តេន មហា-
សមុទ្ទស្ស ឧទ្ទត្តំ វា បូរត្តំ វា បញ្ញាយតិ ។ យម្បិ ភន្តេ
យា កាចិ លោកេ សវន្តិយោ មហាសមុទ្ទំ អប្បេន្តិ
យា ច^(២) អន្តសិក្ខា ជារា បបតន្តិ ន តេន មហា-
សមុទ្ទស្ស ឧទ្ទត្តំ វា បូរត្តំ វា បញ្ញាយតិ អយំ ភន្តេ
មហាសមុទ្ទេ បញ្ចមោ អច្ឆរិយោ អព្ពតធម្មោ យំ ទិស្វា
ទិស្វា អសុរា មហាសមុទ្ទេ អភិរមន្តិ ។ បុន ចបរំ
ភន្តេ មហាសមុទ្ទោ ឯករសោ លោណារសោ ។ យម្បិ
ភន្តេ មហាសមុទ្ទោ ឯករសោ លោណារសោ អយំ ភន្តេ
មហាសមុទ្ទេ ឆដ្ឋោ អច្ឆរិយោ អព្ពតធម្មោ យំ ទិស្វា
ទិស្វា អសុរា មហាសមុទ្ទេ អភិរមន្តិ ។ បុន ចបរំ
ភន្តេ មហាសមុទ្ទោ ពហុរតនោ អនេករតនោ តត្រិមាណិ
រតនាណិ សេយ្យថីទំ មុត្តា មណិ វេឌ្ឍរិយោ^(៣) សង្ខោ
សិលា បរាជ្ឈំ រជតំ ជាតរូបំ លោហិតដ្ឋោ មសារកល្លំ ។

១-២ ឱ. ម. យា កាចិ ។ ៣ ឱ. ម. វេឌ្ឍរិយោ ។ អដ្ឋកថាយម្បិ ទិស្សតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ធារទឹកភ្លៀងទាំងឡាយណា ដែលហូរធ្លាក់ចុះមកអំពីអាកាសក្តី មហា-
 សមុទ្រក៏មិនប្រាកដជាស្រក ឬ ពេញដោយទឹកទន្លេនិងធារទឹកភ្លៀងនោះ
 ឡើយ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ទឹកទន្លេទាំងឡាយណាមួយក្នុងលោក
 ដែលហូរស្រោច ទៅរកមហាសមុទ្រក្តី ធារទឹកភ្លៀងទាំងឡាយណា
 ដែលហូរធ្លាក់ចុះមកអំពីអាកាសក្តី មហាសមុទ្រ ក៏មិនប្រាកដជាស្រក
 ឬ ពេញដោយទឹកទន្លេនិងធារទឹកភ្លៀងនោះ ដោយហេតុណា បពិត្រ
 ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន នេះជាហេតុអស្ចារ្យចម្លែកទី ៥ ក្នុងមហាសមុទ្រដែល
 ពួកអសុរឃើញហើយៗ តែងរីករាយក្នុងមហាសមុទ្រ ។ បពិត្រព្រះអង្គ
 ដ៏ចម្រើន មួយទៀត មហាសមុទ្រ មានរសតែមួយ គឺរសប្រៃ ។ បពិត្រ
 ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មហាសមុទ្រមានរសតែមួយ គឺរសប្រៃដោយហេតុណា
 បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន នេះជាហេតុ អស្ចារ្យចម្លែកទី ៦ ក្នុងមហាសមុទ្រ
 ដែលពួកអសុរឃើញហើយៗ តែងរីករាយក្នុងមហាសមុទ្រ ។ បពិត្រ
 ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មួយទៀត មហាសមុទ្រ មានរតនៈ (ទ្រព្យជាគ្រឿងពេញ
 ចិត្ត) ច្រើនយ៉ាង មិនមែនមានតែរតនៈម្យ៉ាងទេ ឯរតនៈទាំងនេះ ដែល
 មាននៅក្នុងមហាសមុទ្រនោះ គឺកែវមុក្តា កែវមណី កែវពិទ្ធរូ រស្មី សិលា
 កែវប្រពាឡ ប្រាក់ មាស កែវក្រហម (ត្បូងទទឹម) និងកែវមរកត ។

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

យម្បិ កន្តេ មហាសមុទ្រោ ពហុរតនោ អនេករតនោ
 តត្រិមាណិ រតនាណិ សេយ្យដីទំ មុត្តា មណី វេឌុរិយោ
 សង្ខោ សិលា បរាជ្ឈំ រជតំ ជាត្រូបំ លោហិតង្គោ
 មសារកល្លំ អយំ កន្តេ មហាសមុទ្រេ សត្តមោ អច្ច-
 រិយោ អព្ពតធម្មោ យំ ទិស្វា ទិស្វា អសុរា មហាសមុទ្រេ
 អភិរមន្តិ ។ បុន ចបរំ កន្តេ មហាសមុទ្រោ មហាតំ
 ក្វតានំ អាវាសោ តត្រិមេ ក្វតា តិមិ តិមិដ្ឋុលា តិមិ-
 មិដ្ឋុលា អសុរា ឆាកា កន្ធព្វា សន្តិ មហាសមុទ្រេ
 យោជនសតិកាមិ អត្តកាវា ទ្វិយោជនសតិកាមិ
 អត្តកាវា តិយោជនសតិកាមិ អត្តកាវា ចតុយោជន-
 សតិកាមិ អត្តកាវា បញ្ចយោជនសតិកាមិ អត្តកាវា ។
 យម្បិ កន្តេ មហាសមុទ្រោ មហាតំ ក្វតានំ អាវាសោ
 តត្រិមេ ក្វតា តិមិ តិមិដ្ឋុលា តិមិមិដ្ឋុលា អសុរា
 ឆាកា កន្ធព្វា សន្តិ មហាសមុទ្រេ យោជន-
 សតិកាមិ អត្តកាវា ។ បេ ។ តិយោជនសតិកាមិ

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មហាសមុទ្រ មានរតនៈច្រើនយ៉ាង មិនមែនមាន
 រតនៈម្យ៉ាងទេ ឯរតនៈទាំងនេះ ដែលមាននៅក្នុងមហាសមុទ្រនោះ គឺ
 កែវមុក្តា កែវមណី កែវពិទ្ធរូ រស្មី សិលា កែវប្រពាឡ ប្រាក់ មាស
 កែវក្រហម និងកែវមរកត ដោយហេតុណា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន
 នេះជាហេតុអស្ចារ្យចម្លែកទី ៧ ក្នុងមហាសមុទ្រ ដែលពួកអសុរឃើញ
 ហើយៗ តែងរីករាយក្នុងមហាសមុទ្រ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មួយ
 វិញទៀត មហាសមុទ្រជាទីនៅអាស្រ័យនៃពួកសត្វធំៗ ជាច្រើន ពួក
 សត្វធំៗ ទាំងនេះ ដែលនៅក្នុងមហាសមុទ្រនោះ គឺត្រីឈ្មោះតិមិ ឈ្មោះ
 តិមិផ្កលៈ ឈ្មោះតិមិមិផ្កលៈ និងពួកអសុរ នាគ គន្ធា ដែលមានក្នុង
 មហាសមុទ្រ មានអត្តភាព ១០០ យោជន៍ខ្លះ មានអត្តភាព ២០០
 យោជន៍ខ្លះ មានអត្តភាព ៣០០ យោជន៍ខ្លះ មានអត្តភាព ៤០០ យោជន៍
 ខ្លះ មានអត្តភាព ៥០០ យោជន៍ខ្លះ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មហាសមុទ្រ
 ជាទីនៅអាស្រ័យនៃពួកសត្វធំៗ ជាច្រើន ពួកសត្វធំៗ ទាំងនេះ ដែល
 នៅអាស្រ័យក្នុងមហាសមុទ្រនោះ គឺត្រីឈ្មោះតិមិ ឈ្មោះតិមិផ្កលៈ
 ឈ្មោះតិមិមិផ្កលៈនិងពួកអសុរ នាគ គន្ធា ដែលមានក្នុងមហាសមុទ្រ
 មានអត្តភាព ១០០ យោជន៍ខ្លះ ។ បេ ។ មានអត្តភាព ៣០០ យោជន៍ខ្លះ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

ចតុយោជនសតិកាបិ បញ្ចយោជនសតិកាបិ អត្តភាវា
 អយំ ភន្តេ មហាសមុទ្ទេ អដ្ឋមោ អច្ឆរិយោ
 អព្ពតធម្មា យំ ទិស្វា ទិស្វា អសុរា មហា-
 សមុទ្ទេ អភិរមន្តិ ។ ឥមេ ខោ ភន្តេ មហា-
 សមុទ្ទេ អដ្ឋ អច្ឆរិយា អព្ពតធម្មា យេ ទិស្វា
 ទិស្វា អសុរា មហាសមុទ្ទេ អភិរមន្តិ ។
 អបិ បន ភន្តេ ភិក្ខុ ឥមស្មី ធម្មវិនយេ
 អភិរមន្តិតិ ។ អភិរមន្តិ បហារាទ ភិក្ខុ ឥមស្មី
 ធម្មវិនយេតិ ។ កតិ បន ភន្តេ ឥមស្មី
 ធម្មវិនយេ អច្ឆរិយា អព្ពតធម្មា យេ ទិស្វា ទិស្វា
 ភិក្ខុ ឥមស្មី ធម្មវិនយេ អភិរមន្តិតិ ។ អដ្ឋ
 បហារាទ ឥមស្មី ធម្មវិនយេ អច្ឆរិយា អព្ពតធម្មា
 យេ ទិស្វា ទិស្វា ភិក្ខុ ឥមស្មី ធម្មវិនយេ
 អភិរមន្តិ ។ កតមេ អដ្ឋ ។ សេយ្យថាបិ
 បហារាទ មហាសមុទ្ទោ អនុបុព្វនិទ្ទោ អនុបុព្វ-
 ចោណោ អនុបុព្វបញ្ញារោ នាយតកេនេវ បថាតោ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

មានអត្តភាព ៤០០ យោជន៍ខ្លះ មានអត្តភាព ៥០០ យោជន៍ខ្លះ
 ដោយហេតុណា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន នេះជាហេតុអស្ចារ្យចម្លែក
 ទី ៨ ក្នុងមហាសមុទ្រ ដែលពួកអសុរឃើញហើយៗ តែងរីករាយ
 ក្នុងមហាសមុទ្រ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ហេតុជាអស្ចារ្យចម្លែក
 ក្នុងមហាសមុទ្រ មាន ៨ យ៉ាងនេះឯង ដែលពួកអសុរឃើញហើយៗ
 តែងរីករាយ ក្នុងមហាសមុទ្រ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ចុះពួកភិក្ខុ
 តែងរីករាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះដែរឬ ។ ម្នាលបហារាទ ពួកភិក្ខុតែង
 រីករាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះដែរ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ក្នុងធម្មវិន័យ
 នេះ មានហេតុជាអស្ចារ្យចម្លែក ប៉ុន្មានយ៉ាង ដែលពួកភិក្ខុឃើញ
 ហើយៗ តែងរីករាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ។ ម្នាលបហារាទ ក្នុងធម្ម-
 វិន័យនេះ មានហេតុជាអស្ចារ្យចម្លែក ៨ យ៉ាង ដែលពួកភិក្ខុឃើញ
 ហើយៗ តែងរីករាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ។ ហេតុជាអស្ចារ្យចម្លែក ៨
 យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ ម្នាលបហារាទ មហាសមុទ្រដែលមានទំនាប
 ទៅដោយលំដាប់ មានទីជម្រាលទៅដោយលំដាប់ មានទីទេរទៅ
 ដោយលំដាប់ មិនចោតជ្រៅទៅតែម្តង ដូចអណ្តូងទេ យ៉ាងណាមិញ

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

ឯវមេវ ខោ បហារាទ ឥមស្មី ធម្មវិនយេ អនុបុព្វ-
 សិក្ខា អនុបុព្វកិរិយា អនុបុព្វប្បដិបទា នាយតកេនេវ
 អញ្ញាបដិវេណា ។ យម្យិ បហារាទ ឥមស្មី ធម្មវិនយេ
 អនុបុព្វសិក្ខា អនុបុព្វកិរិយា អនុបុព្វប្បដិបទា នាយ-
 តកេនេវ អញ្ញាបដិវេណា អយំ បហារាទ ឥមស្មី
 ធម្មវិនយេ បឋមោ អច្ឆរិយោ អព្ពតធម្មោ យំ ទិស្វា
 ទិស្វា ភិក្ខុ ឥមស្មី ធម្មវិនយេ អភិរមន្តិ ។ សេយ្យថាបិ
 បហារាទ មហាសមុទ្ពោ បិតធម្មោ វេសំ នាតិវត្តតិ
 ឯវមេវ ខោ បហារាទ យំ មយា សាវកានំ សិក្ខាបទំ
 បញ្ញត្តំ តំ មម សាវកា ដីវិតហេតុបិ នាតិក្កមន្តិ ។
 យម្យិ បហារាទ មយា សាវកានំ សិក្ខាបទំ បញ្ញត្តំ
 តំ មម សាវកា ដីវិតហេតុបិ នាតិក្កមន្តិ អយំ បហារាទ
 ឥមស្មី ធម្មវិនយេ ទុតិយោ អច្ឆរិយោ អព្ពតធម្មោ យំ
 ទិស្វា ទិស្វា ភិក្ខុ ឥមស្មី ធម្មវិនយេ អភិរមន្តិ ។

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

ម្នាលបហារាទ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ មានការសិក្សាដោយលំដាប់ មានកិច្ច
 ដែលត្រូវធ្វើដោយលំដាប់ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិដោយលំដាប់ មិនមែន
 បានត្រាស់ដឹងអរហត្តផលតែម្តងទេ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលបហា-
 រាទ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ មានការសិក្សាដោយលំដាប់ មានកិច្ចដែលត្រូវធ្វើ
 ដោយលំដាប់ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិដោយលំដាប់ មិនមែនបានត្រាស់ដឹង
 អរហត្តផលតែម្តងទេ ដោយហេតុណា ម្នាលបហារាទ នេះជា
 ហេតុអស្ចារ្យចម្លែកទី ១ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដែលពួកភិក្ខុឃើញហើយៗ
 តែងរីករាយក្នុងធម្មវិន័យនេះ ។ ម្នាលបហារាទ មហាសមុទ្រដែលមានទឹក
 តាំងនៅនឹងជាធម្មតា មិនដែលឡើង ឬដោរហួសច្រាំងទៅ យ៉ាងណាមិញ
 ម្នាលបហារាទ សិក្ខាបទណាដែលតថាគត បានបញ្ញត្តដល់សាវ័ក
 ទាំងឡាយហើយ ពួកសាវ័កតថាគត សូម្បីមានហេតុដល់ជីវិត ក៏មិនហ៊ាន
 ប្រព្រឹត្តកន្លងសិក្ខាបទនោះឡើយ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលបហារាទ សិក្ខា-
 បទណា ដែលតថាគតបានបញ្ញត្តដល់សាវ័កទាំងឡាយហើយ ពួកសាវ័ក
 តថាគត សូម្បីមានហេតុដល់ជីវិត ក៏មិនហ៊ានប្រព្រឹត្តកន្លងសិក្ខាបទនោះ
 ដោយហេតុណា ម្នាលបហារាទ នេះជាហេតុអស្ចារ្យចម្លែកទី ២ ក្នុង
 ធម្មវិន័យនេះ ដែលពួកភិក្ខុឃើញហើយៗ តែងរីករាយក្នុងធម្មវិន័យនេះ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

សេយ្យថាបិ បហារាទ មហាសមុទ្ទោ ន មតេន កុណា-
 យេន សំវត្តតិ យំ ហោតិ មហាសមុទ្ទោ មតំ កុណាបំ តំ
 ទិប្បមេវ តីរំ វាហោតិ ថលំ ឧស្សាទេតិ ឯវមេវ ខោ
 បហារាទ យោ សោ បុគ្គលោ ទុស្សីលោ ចាបធម្មោ
 អសុចិសំកស្សរសមាចារោ បដិច្ចន្ទកម្មន្តោ អស្ស-
 មណោ សមណាប្បដិញ្ញោ អព្រហ្មចារី ព្រហ្មចារីបដិញ្ញោ
 អន្តោបូតិ អវស្សតោ កសម្ពុកជាតោ ន តេន សង្ឃោ
 សំវសតិ ទិប្បមេវ នំ សន្និបតិត្វា ឧត្តិបតិ កិញ្ចាបិ សោ
 ហោតិ មជ្ឈេ ភិក្ខុសង្ឃស្ស និសិន្នោ អថខោ សោ
 អារកាវ សង្ឃម្ហា សង្ឃោ ច តេន ។ យម្បិ បហារាទ
 យោ សោ បុគ្គលោ ទុស្សីលោ ចាបធម្មោ អសុចិ-
 សំកស្សរសមាចារោ បដិច្ចន្ទកម្មន្តោ អស្សមណោ
 សមណាប្បដិញ្ញោ អព្រហ្មចារី ព្រហ្មចារីបដិញ្ញោ អន្តោ-
 បូតិ អវស្សតោ កសម្ពុកជាតោ ន តេន សង្ឃោ សំវត្តតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ម្នាលបហារាទ មហាសមុទ្រដែលមិននៅរួមដោយសាកសពស្លាប់ បើ
សាកសពស្លាប់ណា ដែលមានក្នុងមហាសមុទ្រ រលកតែងបន្សាត់
សាកសពនោះទៅរកច្រាំង ដាត់ឡើងទៅលើគោកមួយរំពេច យ៉ាង
ណាមិញ ម្នាលបហារាទ បុគ្គលណាជាអ្នកទ្រុស្តសីល មានធម៌អាក្រក់
មានមារយាទមិនស្អាត គួរឲ្យគេរង្វៀស បិទបាំងអំពើអាក្រក់ទុក មិន
មែនជាសមណៈ ប្តេជ្ញាខ្លួនថាជាសមណៈ ជាអ្នកប្រព្រឹត្តធម៌មិនប្រសើរ
ប្តេជ្ញាខ្លួនជាអ្នកប្រព្រឹត្តធម៌ដ៏ប្រសើរ សុយក្នុង មានចិត្តជោកដោយរាគៈ
ក្រខក់ដូចសំរាម សង្ឃនៅរួមជាមួយនឹងបុគ្គលនោះមិនបាន សង្ឃ
តែងប្រជុំគ្នានាំយកបុគ្គលនោះចេញមួយរំពេច បុគ្គលនោះទុកជាអង្គុយ
នៅក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃពិតមែន ប៉ុន្តែ បុគ្គលនោះឈ្មោះថានៅឆ្ងាយ
អំពីសង្ឃ ចំណែកខាងសង្ឃ ក៏ឈ្មោះថានៅឆ្ងាយអំពីបុគ្គលនោះដែរ ។

ម្នាលបហារាទ បុគ្គលណាជាអ្នកទ្រុស្តសីល មានធម៌អាក្រក់ មាន
មារយាទមិនស្អាត គួរឲ្យគេរង្វៀស បិទបាំងអំពើអាក្រក់ទុក មិនមែន
ជាសមណៈ ប្តេជ្ញាខ្លួនថាជាសមណៈ ជាអ្នកប្រព្រឹត្តធម៌មិនប្រសើរ
ប្តេជ្ញាខ្លួនថាជាអ្នកប្រព្រឹត្តធម៌ដ៏ប្រសើរ សុយក្នុង មានចិត្តជោកដោយ
រាគៈ ក្រខក់ដូចសំរាម សង្ឃនៅរួមជាមួយនឹងបុគ្គលនោះ មិនបាន

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

ទិប្បមេវ នំ សន្និបតិភូ ឧត្តិបតិ កិញ្ចាបិ សោ ហោតិ
 មជ្ឈេ ភិក្ខុសង្ឃស្ស និសិទ្ធា អថខោ សោ អារការ
 សង្ឃម្ហា សង្ឃោ ច តេន អយំ បហារាទ ឥមស្មី
 ធម្មវិនយេ តតិយោ អច្ឆរិយោ អព្ពតធម្មោ យំ ទិស្វា
 ទិស្វា ភិក្ខុ ឥមស្មី ធម្មវិនយេ អភិរមន្តិ ។ សេយ្យថាបិ
 បហារាទ យា កាចិ មហានទិយោ សេយ្យថីនំ កង្កា
 យមុនា អចិរតី សរក្ខ មហី តា មហាសមុទ្ធំ បត្វា
 ជហន្តិ បុរិមាទិ ធាមកោត្តាទិ មហាសមុទ្រោត្វេវ សំខ្យំ
 កច្ឆន្តិ វរមេវ ខោ បហារាទ ចត្តារោមេ វណ្ណា ខត្តិយា
 ព្រាហ្មណា វេស្សា សុទ្ធា តេ តថាកតប្បវេទិតេ ធម្ម-
 វិនយេ អការស្មា អនការិយំ បព្វទិភ្វា ជហន្តិ បុរិមាទិ
 ធាមកោត្តាទិ សមណោ សក្យបុត្តិយោត្វេវ សំខ្យំ
 កច្ឆន្តិ ។ យម្យិ បហារាទ ចត្តារោមេ វណ្ណា ខត្តិយា
 ព្រាហ្មណា វេស្សា សុទ្ធា តេ តថាកតប្បវេទិតេ
 ធម្មវិនយេ អការស្មា អនការិយំ បព្វទិភ្វា ជហន្តិ

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

សង្ឃតែងប្រជុំគ្នា នាំយកបុគ្គលនោះចេញមួយរំពេច បុគ្គលនោះទុកជា
អង្គុយនៅក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃពិតមែន ប៉ុន្តែបុគ្គលនោះឈ្មោះថានៅឆ្ងាយ
អំពីសង្ឃ ចំណែកខាងសង្ឃក៏ឈ្មោះថា នៅឆ្ងាយអំពីបុគ្គលនោះ ដោយ
ហេតុណា ម្នាលបហារាទ នេះជាហេតុអស្ចារ្យចម្លែកទី ៣ ក្នុងធម្មវិន័យ
នេះ ដែលពួកភិក្ខុឃើញហើយៗ តែងរីករាយក្នុងធម្មវិន័យនេះ ។ ម្នាល
បហារាទ ទន្ទេធំៗ ទាំងឡាយណាមួយ គឺទន្ទេ គង្គា យមុនា អចិរវតី
សរក្ខ មហី កាលបើទន្ទេទាំងនោះ ហូរចូលទៅដល់មហាសមុទ្រហើយ
តែងលះបង់នាមនិងគោត្រដើម (របស់ខ្លួន) ហើយដល់នូវកិរិយារាប់ថាជា
មហាសមុទ្រតែម្យ៉ាង យ៉ាងណាមិញ ម្នាលបហារាទ វណ្ណៈគឺត្រកូល ៤
ពួកនេះ គឺក្សត្រិយ៍ ១ ព្រាហ្មណ៍ ១ វេស្សៈ ១ សុទ្ធៈ ១ បើវណ្ណៈទាំង
នោះចេញចាកផ្ទះបួស ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលតថាគតសម្តែងហើយ រមែង
លះបង់នាមនិងគោត្រដើម (របស់ខ្លួន) ហើយដល់នូវកិរិយារាប់ថាជា
សមណសក្យបុត្រតែម្យ៉ាង ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលបហារាទ វណ្ណៈ
៤ ពួកនេះគឺ ក្សត្រិយ៍ ១ ព្រាហ្មណ៍ ១ វេស្សៈ ១ សុទ្ធៈ ១ វណ្ណៈ
ទាំងនោះចេញចាកផ្ទះបួស ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលតថាគតសម្តែងហើយ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

បុរិមាណិ ឆាមកោត្តាណិ សមណោ សក្យបុត្តិយោត្វេវ
 សំឡំ កច្ឆន្តិ អយម្បិ បហារាទ ឥមស្មី ធម្មវិណយេ
 ចតុត្តោ អច្ឆរិយោ អព្ពតធម្មោ យំ ទិស្វា ទិស្វា ភិក្ខុ
 ឥមស្មី ធម្មវិណយេ អភិរមន្តិ ។ សេយ្យថាបិ បហារាទ
 យា កាចិ លោកេ សវន្តិយោ មហាសមុទ្ធំ អប្បន្តិ
 យា ច អន្តលិក្ខា ធារា បបតន្តិ ន តេន មហា-
 សមុទ្ធស្ស ឧទ្ធតំ វា បូរតំ វា បញ្ញាយតិ ឯវមេវ ខោ
 បហារាទ ពហូ ចេបិ ភិក្ខុ អនុចាទិសេសាយ និព្វាន-
 ធាតុយា បរិនិព្វាយន្តិ ន តេន និព្វានធាតុយា ឧទ្ធតំ វា
 បូរតំ វា បញ្ញាយតិ ។ យម្បិ បហារាទ ពហូ ចេបិ
 ភិក្ខុ អនុចាទិសេសាយ និព្វានធាតុយា បរិនិព្វាយន្តិ
 ន តេន និព្វានធាតុយា ឧទ្ធតំ វា បូរតំ វា បញ្ញាយតិ
 អយំ បហារាទ ឥមស្មី ធម្មវិណយេ បញ្ចមោ អច្ឆរិយោ
 អព្ពតធម្មោ យំ ទិស្វា ទិស្វា ភិក្ខុ ឥមស្មី
 ធម្មវិណយេ អភិរមន្តិ ។ សេយ្យថាបិ បហារាទ
 មហាសមុទ្រោ ឯករសោ លោណារសោ ឯវមេវ ខោ
 បហារាទ អយំ ធម្មវិណយោ ឯករសោ វិមុត្តិរសោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

រមែងលះបង់នាមនិងគោត្រដើម (របស់ខ្លួន) ដល់នូវកិរិយារាប់ថាជា
សមណសក្យបុត្រតែម្យ៉ាង ដោយហេតុណា ម្នាលបហារាទ នេះជា
ហេតុអស្ចារ្យចម្លែក ទី ៤ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដែលពួកភិក្ខុឃើញហើយ។
តែងរីករាយក្នុងធម្មវិន័យនេះ ។ ម្នាលបហារាទ ទឹកទន្លេទាំងឡាយណា
មួយក្នុងលោក ដែលហូរស្រោចចុះទៅ កាន់មហាសមុទ្រក្តី ធារទឹក
ភ្លៀងទាំងឡាយណា ដែលធ្លាក់ចុះមកអំពីអាកាសក្តី មហាសមុទ្រក៏មិន
ប្រាកដជាស្រក ឬពេញដោយទឹកនោះ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលបហារាទ ទោះ
បី ពួកភិក្ខុច្រើនរូបបរិនិព្វានដោយអនុបាទិសេសនិព្វានធាតុ និព្វានធាតុ
ក៏មិនប្រាកដជាខ្លះ ឬពេញ ដោយភិក្ខុទាំងនោះ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាល
បហារាទ ទោះបី ពួកភិក្ខុច្រើនរូបបរិនិព្វាន ដោយអនុបាទិសេសនិព្វាន-
ធាតុ និព្វានធាតុក៏មិនប្រាកដជាខ្លះ ឬពេញដោយភិក្ខុទាំងនោះ ដោយ
ហេតុណា ម្នាលបហារាទ នេះជាហេតុអស្ចារ្យចម្លែកទី ៥ ក្នុងធម្មវិន័យ
នេះ ដែលពួកភិក្ខុឃើញហើយ។ តែងរីករាយក្នុងធម្មវិន័យនេះ ។ ម្នាល
បហារាទ មហាសមុទ្រ ដែលមានរសតែមួយ គឺរសប្រៃ យ៉ាងណាមិញ
ម្នាលបហារាទ ធម្មវិន័យនេះមានរសតែមួយ គឺវិមុត្តិរស ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

យម្បិ បហារាទ អយំ ធម្មវិទយោ ឯករសោ វិមុត្តិរសោ
 អយំ បហារាទ ឥមស្មី ធម្មវិទយេ ឆដ្ឋោ អច្ឆរិយោ
 អពុតធម្មោ យំ ទិស្វា ទិស្វា ភិក្ខុ ឥមស្មី ធម្មវិទយេ
 អភិរមន្តិ ។ សេយ្យថាមិ បហារាទ មហាសមុទ្រោ
 ពហុរតនោ អនេករតនោ តត្រិមាណិ រតនាណិ
 សេយ្យថីទំ មុត្តា មណិ វេឌុរិយោ សដ្ឋោ សិលា បរាជ្ឈំ
 រជតំ ជាតរូបំ លោហិតដ្ឋោ មសារកល្លំ ឯវមេវ ខោ
 បហារាទ អយំ ធម្មវិទយោ ពហុរតនោ អនេករតនោ
 តត្រិមាណិ រតនាណិ សេយ្យថីទំ ចត្តារោ សតិ-
 ប្បដ្ឋានា ចត្តារោ សម្មប្បដ្ឋានា ចត្តារោ ឥទ្ធិចាណា
 បញ្ចិន្ធិយាណិ បញ្ច ពលាណិ សត្ត ពោជ្ឈដ្ឋា
 អរិយោ អដ្ឋង្គិកោ មក្កោ ។ យម្បិ បហារាទ
 អយំ ធម្មវិទយោ ពហុរតនោ អនេករតនោ តត្រិមាណិ
 រតនាណិ សេយ្យថីទំ ចត្តារោ សតិប្បដ្ឋានា ចត្តារោ
 សម្មប្បដ្ឋានា ចត្តារោ ឥទ្ធិចាណា បញ្ចិន្ធិយាណិ បញ្ច
 ពលាណិ សត្ត ពោជ្ឈដ្ឋា អរិយោ អដ្ឋង្គិកោ មក្កោ

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

ម្នាលបហារាទ ធម្មវិន័យនេះ មានរសតែមួយគឺវិមុត្តិរស ដោយហេតុ
ណា ម្នាលបហារាទ នេះជាហេតុអស្ចារ្យចម្លែកទី ៦ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ
ដែលពួកភិក្ខុឃើញហើយៗ តែងរីករាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ។ ម្នាលបហា-
រាទ មហាសមុទ្រ មានរតនៈច្រើនយ៉ាង មិនមែនមានតែមួយទេ រតនៈ
ទាំងនេះ ក្នុងមហាសមុទ្រនោះគឺកែវមុក្តា កែវមណី កែវពិទ្ធុរ្យ ស័ង្ក
សិលា កែវប្រពាឡ ប្រាក់ មាស កែវក្រហម (ត្បូងទទឹម) កែវមរកត
យ៉ាងណាមិញ ម្នាលបហារាទ ធម្មវិន័យនេះ មានរតនៈច្រើនយ៉ាង
មិនមែនមានត្រឹមតែមួយទេ រតនៈទាំងនេះក្នុងធម្មវិន័យនោះ គឺសតិប្បដ្ឋាន ៤
សម្មប្បធាន ៤ ឥទ្ធិបាទ ៤ ឥន្ទ្រិយ ៥ ពលៈ ៥ ពោជ្ឈង្គ ៧ និងមគ្គ
ប្រកបដោយអង្គ ៨ ដ៏ប្រសើរ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលបហារាទ
ធម្មវិន័យនេះ មានរតនៈច្រើនយ៉ាង មិនមែនមានត្រឹមតែមួយទេ រតនៈទាំង
នេះក្នុងធម្មវិន័យនោះគឺ សតិប្បដ្ឋាន ៤ សម្មប្បធាន ៤ ឥទ្ធិបាទ ៤ ឥន្ទ្រិយ ៥
ពលៈ ៥ ពោជ្ឈង្គ ៧ មគ្គប្រកបដោយអង្គ ៨ ដ៏ប្រសើរ ដោយហេតុណា

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

អយំ បហារាទ ឥមស្មី ធម្មវិទយេ សត្តមោ អច្ឆរិយោ
 អពុតធម្មោ យំ ទិស្វា ទិស្វា ភិក្ខុ ឥមស្មី ធម្មវិទយេ
 អភិរមន្តិ ។ សេយ្យថាបិ បហារាទ មហាសមុទ្ទោ
 មហាតំ កូតានំ អាវាសោ តត្រិមេ កូតា តិមិ តិមិដ្ឋលា
 តិមិរមិដ្ឋលា អសុរា ឆាតា កន្ធព្វា សន្តិ មហាសមុទ្ទោ
 យោជនសតិកាបិ អត្តភាវា ទ្វិយោជនសតិកាបិ អត្ត-
 ភាវា តិយោជនសតិកាបិ អត្តភាវា ចតុយោជនសតិ-
 កាបិ អត្តភាវា បញ្ចយោជនសតិកាបិ អត្តភាវា វាមេ
 ខោ បហារាទ អយំ ធម្មវិទយោ មហាតំ កូតានំ អាវាសោ
 តត្រិមេ កូតា សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលសច្ចិ-
 កិរិយាយ បដិបន្នោ សកទាតាមី សកទាតាមិផល-
 សច្ចិកិរិយាយ បដិបន្នោ អនាតាមី អនាតាមិផល-
 សច្ចិកិរិយាយ បដិបន្នោ អរហា អរហត្តាយ បដិបន្នោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ម្នាលបហារាទ នេះជាហេតុអស្ចារ្យចម្លែកទី ៧ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដែល
 ពួកភិក្ខុឃើញហើយៗ តែងរីករាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ។ ម្នាល
 បហារាទ មហាសមុទ្រដែលជាទីនៅអាស្រ័យនៃពួកសត្វធំៗ ជាច្រើនពួក
 សត្វធំៗ ទាំងនេះ ដែលនៅក្នុងមហាសមុទ្រនោះ គឺត្រីឈ្មោះតិមិ ឈ្មោះ
 តិមិផ្កលៈ ឈ្មោះតិមិរមិផ្កលៈ និងពួកអសុរ នាគ គន្ធា ដែលមានក្នុងមហា-
 សមុទ្រ មានអត្តភាព ១០០ យោជន៍ខ្លះ មានអត្តភាព ២០០ យោជន៍
 ខ្លះ មានអត្តភាព ៣០០ យោជន៍ខ្លះ មានអត្តភាព ៤០០ យោជន៍ខ្លះ
 មានអត្តភាព ៥០០ យោជន៍ខ្លះ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលបហារាទ ធម្ម-
 វិន័យនេះ ជាទីនៅអាស្រ័យនៃពួកបុគ្គលធំៗ ជាច្រើន បុគ្គលទាំងនេះក្នុង
 ធម្មវិន័យនោះគឺ សោតាបន្នបុគ្គលនិងបុគ្គលដែលកំពុងប្រតិបត្តិ ដើម្បី
 ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវសោតាបត្តិផល សកទាតាមិបុគ្គល និងបុគ្គលដែលកំពុង
 ប្រតិបត្តិ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវសកទាតាមិផល អនាតាមិបុគ្គល និង
 បុគ្គលដែលកំពុងប្រតិបត្តិ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាតាមិផល អរហន្ត
 និងបុគ្គលដែលកំពុងប្រតិបត្តិ ដើម្បីការៈនៃខ្លួនជាអរហន្ត ក៏យ៉ាងនេះដែរ ។

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

យម្បិ បហារាទ អយំ ធម្មវិទយោ មហាតំ កូតានំ
 អាវាសោ តត្រិមេ កូតា សោតាបន្នោ សោតាបត្តិដល-
 សច្ចិកិរិយាយ បដិបន្នោ សកទាតាមី សកទាតាមិ-
 ដលសច្ចិកិរិយាយ បដិបន្នោ អនាតាមី អនាតាមិ-
 ដលសច្ចិកិរិយាយ បដិបន្នោ អរហា អរហត្តាយ
 បដិបន្នោ អយំ បហារាទ ឥមស្មី ធម្មវិទយេ អដ្ឋមោ
 អច្ចរិយោ អពុតទម្មោ យំ ទិស្វា ទិស្វា ភិក្ខុ
 ឥមស្មី ធម្មវិទយេ អភិរមន្តិ ។ ឥមេ ខោ បហារាទ
 ឥមស្មី ធម្មវិទយេ អដ្ឋ អច្ចរិយា អពុតទម្មោ យេ ទិស្វា
 ទិស្វា ភិក្ខុ ឥមស្មី ធម្មវិទយេ អភិរមន្តិ ។

[២០] ឯកំ សមយំ ភកវា សាវត្តិយំ វិហារតិ
 បុព្វារាមេ មិការមាតុប្បាសានេ ។ តេន ខោ បន
 សមយេន ភកវា តទហុចោសថេ ភិក្ខុសង្ឃ-
 បរិវតោ និសិទ្ធោ ហោតិ ។ អថខោ អាយស្វា
 អានន្នោ អភិក្កន្តាយ វត្តិយា និក្ខន្តេ បឋមេ
 យាមេ ឧដ្ឋាយាសនា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្កំ ករិត្វា

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

ម្នាលបហារាទ ធម្មវិន័យនេះ ជាទីនៅអាស្រ័យនៃពួកបុគ្គលធំៗ ជា
 ច្រើន បុគ្គលទាំងនេះ ក្នុងធម្មវិន័យនោះ គឺសោតាបន្នបុគ្គល និងបុគ្គល
 ដែលកំពុងប្រតិបត្តិ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវសោតាបត្តិផល សកទាតាមិ-
 បុគ្គល និងបុគ្គលដែលកំពុងប្រតិបត្តិ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវសកទា-
 តាមិផល អនាតាមិបុគ្គលនិងបុគ្គលដែលកំពុងប្រតិបត្តិ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់
 ច្បាស់នូវអនាតាមិផល អរហន្តនិងបុគ្គលដែលកំពុងប្រតិបត្តិ ដើម្បីការៈ
 នៃខ្លួនជាអរហន្ត ដោយហេតុណា ម្នាលបហារាទ នេះជាហេតុអស្ចារ្យ
 ចម្លែកទី ៨ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ដែលពួកភិក្ខុឃើញហើយៗ តែងរីក-
 រាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ។ ម្នាលបហារាទ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ មានហេតុ
 ជាអស្ចារ្យចម្លែកទាំង ៨ យ៉ាងនេះឯង ដែលពួកភិក្ខុឃើញហើយៗ
 តែងរីករាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ។

[២០] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងមិគា-
 មាតុប្រាសាទ ក្នុងបុព្វារាម ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគ មានភិក្ខុសង្ឃចោមរោម ទ្រង់គង់ក្នុងឧបោសថ
 ថ្ងៃនោះ ។ លុះវេលារាត្រី អស់ហើយ បឋមយាម កន្លងទៅហើយ
 ព្រះអានន្តដ៏មានអាយុ ក៏ក្រោកចាកអាសនៈ ធ្វើឧត្តរាសង្កៈចៀងស្នាម្នាង

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

យេន ភក្កវា តេនញ្ចាលី បណាមេត្វា ភក្កវន្តំ ឯតទោច
 អភិក្កន្តា ភន្តេ រត្តិ ជិត្វន្តោ បបមោ យាមោ
 ចិរនិសិដ្ឋោ ភិក្កុសដ្ឋោ ឧទ្ធិសតុ ភន្តេ ភក្កវា ភិក្កុន្តំ
 ចាតិមោក្ខន្តិ ។ ឯវំ វុត្តេ ភក្កវា តុណ្ហិ អហោសិ ។
 ទុតិយម្បិ ខោ អាយស្មា អាណន្តោ អភិក្កន្តាយ រត្តិយា
 ជិត្វន្តេ មជ្ឈិមេ យាមេ ឧដ្ឋាយាសនា ឯកំសំ
 ឧត្តរាសន្តិ ករិត្វា យេន ភក្កវា តេនញ្ចាលី បណាមេត្វា
 ភក្កវន្តំ ឯតទោច អភិក្កន្តា ភន្តេ រត្តិ ជិត្វន្តោ មជ្ឈិមោ
 យាមោ ចិរនិសិដ្ឋោ ភិក្កុសដ្ឋោ ឧទ្ធិសតុ ភន្តេ
 ភក្កវា ភិក្កុន្តំ ចាតិមោក្ខន្តិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ
 ភក្កវា តុណ្ហិ អហោសិ ។ តតិយម្បិ ខោ
 អាយស្មា អាណន្តោ អភិក្កន្តាយ រត្តិយា ជិត្វន្តេ
 បច្ឆិមេ យាមេ ឧទ្ធិសេ អរុណោ នន្ទិមុខិយា រត្តិយា
 ឧដ្ឋាយាសនា ឯកំសំ ឧត្តរាសន្តិ ករិត្វា យេន
 ភក្កវា តេនញ្ចាលី បណាមេត្វា ភក្កវន្តំ ឯតទោច

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរិកាយ អដ្ឋកនិបាត

លើកអញ្ជូលីប្រណាម្យ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏
 មានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន វេលារាត្រីអស់ហើយ បឋម-
 យាម កន្លងទៅហើយ ភិក្ខុសង្ឃអង្គុយចាំយូរហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន
 សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែងបាតិមោក្ខដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។
 កាលដែលព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ក្រាបបង្គំទូលយ៉ាងនេះហើយ ព្រះ
 ដ៏មានព្រះភាគក៏គង់ស្ងៀម ។ កាលបើវេលារាត្រី អស់ហើយ មជ្ឈិម-
 យាម កន្លងទៅហើយ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ក៏ក្រោកចាកអាសនៈ ធ្វើ
 ឧត្តរាសង្កៈធៀងស្នាម្នាង លើកអញ្ជូលីប្រណាម្យ ចំពោះព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគ ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគ អស់វារៈជាគម្រប់ពីរដង
 ទៀតថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន វេលារាត្រី អស់ហើយ មជ្ឈិម-
 យាម កន្លងទៅហើយ ភិក្ខុសង្ឃអង្គុយចាំយូរហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏
 ចម្រើន សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគ សម្តែងបាតិមោក្ខដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់ស្ងៀមអស់វារៈ ជាគម្រប់ពីរដង ។
 កាលបើវេលារាត្រី អស់ហើយ បច្ឆិមយាម កន្លងទៅហើយ រាត្រីប្រាកដ
 ដូចជាមានមុខស្រស់ (បំព្រង) ក្នុងពេលដែលអរុណារះឡើង ព្រះ
 អានន្ទដ៏មានអាយុ ក៏ក្រោកចាកអាសនៈ ហើយធ្វើឧត្តរាសង្កៈធៀង
 ស្នាម្នាង លើកអញ្ជូលី ប្រណាម្យ ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 ក្រាបបង្គំទូល ព្រះដ៏មានព្រះភាគ អស់វារៈជាគម្រប់ ៣ ដងទៀតដូច្នោះថា

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

អភិក្កន្តា ភន្តេ រតិ និក្ខន្តោ បច្ឆិមោ យាមោ ឧទ្ធុសំ
 អរុណំ នទ្ធិមុខី រតិ ចិរនិសិដ្ឋោ ភិក្ខុសង្ឃោ ឧទ្ធុសតុ
 ភន្តេ ភកវា ភិក្ខុនំ ចាតិមោក្ខន្តិ ។ អបរិសុទ្ធា អាណន្ទ
 បរិសាតិ ។ អថខោ អាយស្មតោ មហាមោក្ខល្លានស្ស
 ឯតទយោសិ កី នុ ខោ ភកវា បុគ្គលំ សន្ទាយ វា-
 មាហា អបរិសុទ្ធា អាណន្ទ បរិសាតិ ។ អថខោ អាយស្មា
 មហាមោក្ខល្លានោ សញ្ញាវន្តំ ភិក្ខុសង្ឃំ ចេតសា ចេតោ
 បរិច្ច មនសាកាសិ ។ អន្ធិសា ខោ អាយស្មា
 មហាមោក្ខល្លានោ តំ បុគ្គលំ ទុស្សីលំ ចាបធម្មំ
 អសុចិសំកស្សរសមាចារំ បដិច្ចន្ទកម្មន្តំ អស្សមណំ
 សមណប្បដិញ្ញំ អព្រហ្មចារី ព្រហ្មចារីបដិញ្ញំ អន្តោបូតិ
 អវស្សតំ កសម្ពុកជាតំ មជ្ឈេ ភិក្ខុសង្ឃស្ស
 និសិទ្ធិំ ទិស្វា ឧដ្ឋាយាសនា យេន សោ បុគ្គលោ
 តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តំ បុគ្គលំ ឯតទវោច

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ឥឡូវនេះរាត្រី អស់ហើយ បច្ចិមយាមកន្ទង់ទៅហើយ
អរុណក៏រះហើយ រាត្រីក៏ប្រាកដដូចជាមុខស្រស់ហើយ ភិក្ខុសង្ឃក៏អង្គុយ
ចាំយូរហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែង
បុគ្គលិកមាតិកាដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាស់អានន្ទ
មានបរិសុទ្ធមិនបរិសុទ្ធទេ ។ គ្រានោះ ព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ
មានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នោះថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ដោយកបុគ្គលណាហ្ន៎
បានជាទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាស់អានន្ទ បរិសុទ្ធ មិនបរិសុទ្ធទេយ៉ាងនេះ ។
លំដាប់នោះ ព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ ស្ទង់មើលចិត្ត (របស់
ភិក្ខុសង្ឃ) ដោយចិត្ត (របស់លោក) ហើយធ្វើទុកក្នុងចិត្តចំពោះភិក្ខុ-
សង្ឃទាំងអស់នោះ ។ ព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ បានឃើញ
បុគ្គលនោះទ្រុស្តសីល មានធម៌លាមក មានមារយាទមិនស្អាត គួរឲ្យ
រង្វៀស មានអំពើអាក្រក់បិទបាំងទុក មិនមែនជាសមណៈ ប្តេជ្ញាខ្លួនថា
ជាសមណៈ ប្រព្រឹត្តធម៌មិនប្រសើរ ប្តេជ្ញាខ្លួនថាជាអ្នកប្រព្រឹត្តធម៌ដ៏
ប្រសើរ ស្តុយក្នុង មានចិត្តជោកដោយរាគៈ ក្រខ្វក់ដូចសំរាម អង្គុយនៅ
ក្នុងកណ្តាលភិក្ខុសង្ឃ លុះឃើញហើយ ក៏ក្រោកចាកអាសនៈចូលទៅរក
បុគ្គលនោះ លុះចូលទៅជិតហើយ ក៏ពោលចំពោះទៅបុគ្គលនោះដូច្នោះថា

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

ឧដ្ឋេហារុសោ ទិដ្ឋោសិ ភកវតា នត្ថិ តេ ភិក្ខុហិ
 សទ្ធិ សំវាសោតិ ។ ឃំ រុត្តេ សោ បុគ្គលោ
 តុណ្ហា អហោសិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ អាយស្មា
 មហាមោក្កល្លាដោ តំ បុគ្គលំ ឯតទរោច ឧដ្ឋេហារុសោ
 ទិដ្ឋោសិ ភកវតា នត្ថិ តេ ភិក្ខុហិ សទ្ធិ
 សំវាសោតិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ សោ បុគ្គលោ
 តុណ្ហា អហោសិ ។ តតិយម្បិ ខោ អាយស្មា
 មហាមោក្កល្លាដោ តំ បុគ្គលំ ឯតទរោច ឧដ្ឋេហារុសោ
 ទិដ្ឋោសិ ភកវតា នត្ថិ តេ ភិក្ខុហិ សទ្ធិ សំវាសោតិ ។
 តតិយម្បិ ខោ សោ បុគ្គលោ តុណ្ហា អហោសិ ។
 អថខោ អាយស្មា មហាមោក្កល្លាដោ តំ បុគ្គលំ
 ពាហាយំ កហេត្វា ពហិទ្ធារកោដ្ឋកា ទិក្ខាមេត្វា
 សូចិយទិកំ ទត្វា យេន ភកវា តេនុបសង្កមិ
 ឧបសង្កមិត្វា ភកវន្តំ ឯតទរោច ទិក្ខាមិតោ
 សោ ភន្តេ បុគ្គលោ មយា បរិសុទ្ធា បរិសា
 ឧទ្ធិសតុ ភន្តេ ភកវា ភិក្ខុនំ ចាតិមោក្ខន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

នៃអារុសោ អ្នកចូរក្រោកចេញ ដ្បិតព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បានឃើញ
អ្នកច្បាស់ហើយ អ្នកលែងបាននៅរួមជាមួយនឹងភិក្ខុទាំងឡាយហើយ ។
កាលដែលព្រះមហាមោគ្គល្លាន ពោលយ៉ាងនេះហើយ បុគ្គលនោះក៏នៅ
ស្ងៀម ។ ព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ បាននិយាយនឹងបុគ្គលនោះជា
គម្រប់ពីរដងទៀតដូច្នោះថា នៃអារុសោ អ្នកចូរក្រោកចេញ ដ្បិតព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគទ្រង់បានឃើញអ្នកច្បាស់ហើយ អ្នកលែងបាននៅរួមជាមួយនឹង
ភិក្ខុទាំងឡាយហើយ ។ បុគ្គលនោះក៏នៅស្ងៀម អស់វារៈពីរដងទៀត ។
ព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ បាននិយាយនឹងបុគ្គលនោះជាគម្រប់បីដង
ទៀតដូច្នោះថា នៃអារុសោ អ្នកចូរក្រោកចេញ ដ្បិតព្រះដ៏មានព្រះភាគ
ទ្រង់បានឃើញអ្នកច្បាស់ហើយ អ្នកលែងបាននៅរួមជាមួយភិក្ខុទាំងឡាយ
ទៀតហើយ ។ បុគ្គលនោះក៏នៅស្ងៀម អស់វារៈជាគម្រប់បីដងទៀត ។ ទើប
ព្រះមហាមោគ្គល្លានដ៏មានអាយុ ចាប់ដើមដៃបុគ្គលនោះទាញចេញទៅ
ខាងក្រៅស៊ុមទ្វារ ហើយខ្ជាប់គន្លឹះនិងរនុកទ្វារ រួចចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នោះ
ថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន បុគ្គល (ទ្រុស្តសីល) នោះ ខ្ញុំព្រះអង្គបាន
បណ្តេញឲ្យដើរចេញហើយ ឥឡូវនេះ បរិសទ្យបរិសុទ្ធហើយ បពិត្រ
ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សូមព្រះអង្គទ្រង់សម្តែងបាតិមោក្ខដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

អច្ឆរិយំ មោក្កល្លាន អព្ពតំ មោក្កល្លាន យាវតា^(១)
 ពាហាកហាលាមិ ឆាម សោ មោយបុរិសោ អាត-
 មិស្សតីតិ ។ អថខោ ភក្កវា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ
 តុម្ពេវទានិ ភិក្ខុវេ ឧបោសថំ កេវយ្យាថ ចាតិមោក្ខំ
 ឧទ្ធិសេយ្យាថ ។ នទានាហំ ភិក្ខុវេ អដ្ឋតក្កេ^(២)
 ចាតិមោក្ខំ ឧទ្ធិសិស្សាមិ ។ អដ្ឋានមេតំ ភិក្ខុវេ
 អនវកាសោ យំ តថាគតោ អបរិសុទ្ធាយ បរិសាយ
 ចាតិមោក្ខំ ឧទ្ធិសេយ្យ ។ អដ្ឋិមេ ភិក្ខុវេ មហា-
 សមុទ្ធោ អច្ឆរិយា អព្ពតធម្មា យេ ទិស្វា ទិស្វា
 អសុវា មហាសមុទ្ធោ អភិរមន្តិ ។ កតមេ អដ្ឋ ។
 មហាសមុទ្ធោ ភិក្ខុវេ អនុបុព្វនិទ្ទោ អនុបុព្វចោណោ
 អនុបុព្វបញ្ញាវោ ឆាយតកេនេវ បចាតោ ។ យម្បិ
 ភិក្ខុវេ មហាសមុទ្ធោ អនុបុព្វនិទ្ទោ អនុបុព្វ-
 ចោណោ អនុបុព្វបញ្ញាវោ ឆាយតកេនេវ បចាតោ

១ ឱ. ម. យាវ ។ ២ ម. ឯត្តន្តវេ ឧបោសថំ ករិស្សាមីតិ បាវោ ទិស្សតិ ។

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្ចាស់មោគ្គល្លាន ហេតុនេះ អស្ចារ្យណាស់ ម្ចាស់
 មោគ្គល្លាន ហេតុនេះចម្លែកណាស់ មោឃបុរសនោះ មិនសមបើនឹង
 បង្កង់ទាល់តែចាប់ទាញដៃចេញសោះ ។ លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគ
 ទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឥឡូវនេះ អ្នក
 ទាំងឡាយគប្បីធ្វើឧបោសថ គប្បីសម្តែងបាតិមោក្ខចុះ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ ឥឡូវនេះ តថាគត ឈប់សម្តែងបាតិមោក្ខ ចាប់ដើមតាំងអំពីថ្ងៃ
 នេះតទៅ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រះតថាគតគប្បីសម្តែងនូវបាតិមោក្ខ
 ដល់បរិសុទ្ធ មិនបរិសុទ្ធ ដោយហេតុណា ហេតុនេះមិនមែនជាឋានៈ មិន
 មែនជាបច្ច័យឡើយ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងមហាសមុទ្រ មានហេតុ
 ជាអស្ចារ្យចម្លែក ៨ យ៉ាងនេះ ដែលពួកអសុរឃើញហើយៗ តែងរីក-
 រាយក្នុងមហាសមុទ្រ ។ ហេតុជាអស្ចារ្យចម្លែក ៨ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។
 ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ មហាសមុទ្រ មានទំនាបទៅដោយលំដាប់ មានទី
 ជម្រាលទៅដោយលំដាប់ មានទីទេរទៅដោយលំដាប់ មិនមែនចោតជ្រៅ
 តែម្តង ដូចជាអណ្តូងទេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ មហាសមុទ្រ មានទំនាប
 ទៅដោយលំដាប់ មានទីជម្រាលទៅដោយលំដាប់ មានទីទេរទៅដោយ
 លំដាប់ មិនមែនចោតជ្រៅទៅតែម្តង ដូចជាអណ្តូង ដោយហេតុណា

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

អយំ ភិក្ខុវេ មហាសមុទ្ទោ បឋមោ អច្ឆរិយោ អព្ពតធម្មោ
 យំ ទិស្វា ទិស្វា អសុរា មហាសមុទ្ទោ អភិរមន្តិ ។
 យថា បុរិមេន^(១) តថា វិត្តារោ ។ បេ ។ បុន ចបរំ
 ភិក្ខុវេ មហាសមុទ្ទោ មហាតំ ភូតានំ អាវាសោ តត្រិមេ
 ភូតា តិមិ តិមិដ្ឋុលា តិមិរមិដ្ឋុលា អសុរា ឆាកា កន្ធុញ្ចា
 សន្តិ មហាសមុទ្ទោ យោជនសតិកាបិ អត្តភាវា
 ។ បេ ។ បញ្ចយោជនសតិកាបិ អត្តភាវា ។ យម្បិ
 ភិក្ខុវេ មហាសមុទ្ទោ មហាតំ ភូតានំ អាវាសោ
 តត្រិមេ ភូតា តិមិ តិមិដ្ឋុលា តិមិរមិដ្ឋុលា អសុរា ឆាកា
 កន្ធុញ្ចា សន្តិ មហាសមុទ្ទោ យោជនសតិកាបិ អត្តភាវា
 ។ បេ ។ បញ្ចយោជនសតិកាបិ អត្តភាវា អយំ ភិក្ខុវេ
 មហាសមុទ្ទោ អដ្ឋមោ អច្ឆរិយោ អព្ពតធម្មោ យំ
 ទិស្វា ទិស្វា អសុរា មហាសមុទ្ទោ អភិរមន្តិ ។

១ ម. បុរិមេ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាហេតុអស្ចារ្យចម្លែកទី ១ ក្នុងមហាសមុទ្រ
 ដែលពួកអសុរឃើញហើយៗ តែងរីករាយក្នុងមហាសមុទ្រ ។ សេចក្តី
 ពិស្តារដូចពាក្យខាងដើមដែរ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត
 មហាសមុទ្រ ជាទីនៅអាស្រ័យនៃពួកសត្វធំៗ ជាច្រើន ពួកសត្វធំៗ
 ទាំងនេះ ដែលនៅក្នុងមហាសមុទ្រនោះគឺត្រីឈ្មោះតិមិ ឈ្មោះតិមិផ្កលៈ
 ឈ្មោះតិមិរមិផ្កលៈ និងពួកអសុរ នាគ គន្ធា ដែលមានអត្តភាព
 ១០០ យោជន៍ខ្លះ ។ បេ ។ មានអត្តភាព ៥០០ យោជន៍ខ្លះ តែងនៅក្នុង
 មហាសមុទ្រ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មហាសមុទ្រ ជាទីនៅអាស្រ័យ
 នៃពួកសត្វធំៗ ជាច្រើន ពួកសត្វធំៗ ទាំងនេះ ដែលនៅក្នុងមហាសមុទ្រ
 នោះ គឺត្រីឈ្មោះតិមិ ឈ្មោះតិមិផ្កលៈ ឈ្មោះតិមិរមិផ្កលៈ និងពួកអសុរ
 នាគ គន្ធា មានអត្តភាព ១០០ យោជន៍ខ្លះ ។ បេ ។ មានអត្ត-
 ភាព ៥០០ យោជន៍ខ្លះ តែងនៅក្នុងមហាសមុទ្រ ដោយហេតុ
 ណា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាហេតុអស្ចារ្យចម្លែកទី ៨ ក្នុងមហា-
 សមុទ្រ ដែលពួកអសុរឃើញហើយៗ តែងរីករាយក្នុងមហាសមុទ្រ ។

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ មហាសមុទ្ទេ អដ្ឋ អច្ឆរិយា អពុត-
 ធម្មា យេ ទិស្វា ទិស្វា អសុរា មហាសមុទ្ទេ អភិរមន្តិ ។
 អដ្ឋិមេ^(១) ភិក្ខុវេ ឥមស្មី ធម្មវិនយេ អច្ឆរិយា អពុតធម្មា
 យេ ទិស្វា ទិស្វា ភិក្ខុ ឥមស្មី ធម្មវិនយេ អភិរមន្តិ ។
 កតមេ អដ្ឋ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខុវេ មហាសមុទ្ទោ
 អនុបុព្វនិទ្ទោ អនុបុព្វទោណោ អនុបុព្វបញ្ញាហោ នាយ-
 តកេនេវ បទាតោ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ ឥមស្មី ធម្ម-
 វិនយេ អនុបុព្វសិក្ខា អនុបុព្វកិរិយា អនុបុព្វប្បដិបទា
 នាយតកេនេវ អញ្ញាបដិវេជោ ។ យម្បិ ភិក្ខុវេ ឥមស្មី
 ធម្មវិនយេ អនុបុព្វសិក្ខា អនុបុព្វកិរិយា អនុបុព្វប្បដិ-
 បទា នាយតកេនេវ អញ្ញាបដិវេជោ អយំ ភិក្ខុវេ
 ឥមស្មី ធម្មវិនយេ បឋមោ អច្ឆរិយោ អពុតធម្មា

១ ម. ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ អដ្ឋ ឥមស្មី ។

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងមហាសមុទ្រ មានហេតុជាអស្ចារ្យចម្លែក ៨ យ៉ាងនេះឯង ដែលពួកអសុរឃើញហើយៗ តែងរីករាយ ក្នុងមហាសមុទ្រ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ មានហេតុជាអស្ចារ្យចម្លែក ៨ យ៉ាងនេះ ដែលពួកភិក្ខុឃើញហើយៗ តែងរីករាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ។ ហេតុជាអស្ចារ្យចម្លែក ៨ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មហាសមុទ្រ ដែលមានទំនាបទៅដោយលំដាប់ មានទីជម្រាលទៅដោយលំដាប់ មានទីទេរទៅដោយលំដាប់ មិនចោតជ្រៅទៅតែម្តង ដូចជាអណ្តូង យ៉ាងណាមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ មានការសិក្សាដោយលំដាប់ មានកិច្ចដែលត្រូវធ្វើដោយលំដាប់ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិដោយលំដាប់ មិនមែនបានត្រាស់ដឹងនូវអរហត្តផលតែម្តងទេ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ មានការសិក្សាដោយលំដាប់ មានកិច្ចដែលត្រូវធ្វើដោយលំដាប់ មានសេចក្តីប្រតិបត្តិដោយលំដាប់ មិនមែនបានត្រាស់ដឹងនូវអរហត្តផលតែម្តងទេ ដោយហេតុណា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាហេតុអស្ចារ្យចម្លែកទី ១ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

យំ ទិស្វា ទិស្វា ភិក្ខុ ឥមស្មី ធម្មវិនយេ អភិរមន្តិ
 ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ ភិក្ខុវេ មហាសមុទ្ទោ មហាតំ
 ភូតានំ អាវាសោ តត្រិមេ ភូតា តិមិ តិមិដ្ឋុលា តិមិ-
 មិដ្ឋុលា អសុរា ណតា កន្ធព្វា សន្តិ មហាសមុទ្ទោ
 យោជនសតិកាបិ អត្តកាវា ។ បេ ។ បញ្ចយោជន-
 សតិកាបិ អត្តកាវា វរមេវ ខោ ភិក្ខុវេ អយំ ធម្មវិនយោ
 មហាតំ ភូតានំ អាវាសោ តត្រិមេ ភូតា សោតាបន្នោ
 សោតាបត្តិផលសច្ចិកិរិយាយ បដិបន្នោ ។ បេ ។
 អរហា អរហត្តាយ បដិបន្នោ ។ យម្បិ ភិក្ខុវេ អយំ
 ធម្មវិនយោ មហាតំ ភូតានំ អាវាសោ តត្រិមេ ភូតា
 សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលសច្ចិកិរិយាយ បដិបន្នោ
 ។ បេ ។ អរហា អរហត្តាយ បដិបន្នោ អយំ ភិក្ខុវេ
 ឥមស្មី ធម្មវិនយេ អដ្ឋមោ អច្ចរិយោ អព្ពតទម្មោ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ដែលពួកភិក្ខុឃើញហើយៗ តែងរីករាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ។ បេ ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ មហាសមុទ្រ ជាទីអាស្រ័យនៃពួកសត្វធំៗ ជាច្រើន
ពួកសត្វធំៗ ទាំងនេះ ដែលនៅក្នុងមហាសមុទ្រនោះ គឺ ត្រីឈ្មោះតិមិ
ឈ្មោះតិមិផ្កលៈ ឈ្មោះតិមិមិផ្កលៈ និងពួកអសុរ នាគ គន្ធា ដែលមាន
អត្តភាព ១០០ យោជន៍ខ្លះ ។ បេ ។ មានអត្តភាព ៥០០ យោជន៍ខ្លះ
ដែលនៅក្នុងមហាសមុទ្រ យ៉ាងណាមិញ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ធម្មវិន័យនេះ ជាទីនៅអាស្រ័យនៃពួកបុគ្គលធំៗ ជាច្រើនពួក បុគ្គល
ទាំងនេះ ក្នុងធម្មវិន័យនោះ គឺ សោតាបន្នបុគ្គល និងបុគ្គលដែលកំពុង
ប្រតិបត្តិ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវសោតាបត្តិផល ។ បេ ។ អរហន្តនិង
បុគ្គលដែលកំពុងប្រតិបត្តិ ដើម្បីការវះនៃខ្លួនជាអរហន្ត ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម្មវិន័យនេះ ជាទីនៅអាស្រ័យនៃពួកបុគ្គលធំៗ ជា
ច្រើន បុគ្គលទាំងនេះក្នុងធម្មវិន័យនោះ គឺសោតាបន្នបុគ្គលនិងបុគ្គលដែល
កំពុងប្រតិបត្តិ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវសោតាបត្តិផល ។ បេ ។ អរហន្ត
និងបុគ្គលដែលកំពុងប្រតិបត្តិ ដើម្បីការវះនៃខ្លួនជាអរហន្ត ដោយហេតុណា
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាហេតុអស្ចារ្យចម្លែកទី ៨ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ

បណ្ណាសកេ មហាវគ្គោ

យំ ទិស្វា ទិស្វា ភិក្ខុ ឥមស្មី ធម្មវិទយេ អភិរមន្តិ ។
 ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ ឥមស្មី ធម្មវិទយេ អដ្ឋ អច្ឆរិយា
 អពុតធម្មា យេ ទិស្វា ទិស្វា ភិក្ខុ ឥមស្មី ធម្មវិទយេ
 អភិរមន្តិតិ ។

មហាវគ្គោ ទុតិយោ ។

តិស្សុទ្ធានំ

វេរញ្ច សីហោ អាជញ្ញា^(១) ខឡុដ្តេន^(២) មលានិ ច
 ទូតា^(៣)ទ្វេ ច ពន្ធនន្តិ បហារាទ ឧចោសថោតិ ។

១ ឱ. ម. អាជញ្ញំ ។ ២ ឱ. ម. ខឡុដ្តេន ។ ៣ ឱ. ម. ទូតេយ្យំ ទ្វេ ។

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

ដែលពួកភិក្ខុឃើញហើយៗ តែងរីករាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ មានហេតុជាអស្ចារ្យចម្លែក ៨ យ៉ាងនេះ
ឯង ដែលពួកភិក្ខុឃើញហើយៗ តែងរីករាយ ក្នុងធម្មវិន័យនេះ ។

ចប់ មហាវគ្គទី ២ ។

ឧទ្ទាននៃមហាវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីវេរញ្ញព្រាហ្មណ៍ ១ អំពីសីហសេនាបតី ១ អំពី
សេរុអាណេយ្យ ១ អំពីពុតត្បុតរបស់សេរុ ១ អំពីមន្ទិល ១ អំពីភិក្ខុ
ដែលគួរធ្វើជាទូត ១ អំពីចំណង់មាន ២ លើក អំពីបហារាទអសុរ ១
អំពីឧបោសថ ១ ។

គហបតីវគ្គោ

[២១] ឯកំ សមយំ ភគវា វេសាលិយំ វិហារតិ
មហារាជេ ក្សត្រិយសាលាយំ ។ តត្រ ខោ ភគវា
ភិក្ខុ អាមន្តេសិ ។ បេ ។ អដ្ឋហិ ភិក្ខុវេ
អច្ឆរិយេហិ អព្ពតទម្មេហិ សមន្នាគតំ ឧត្តំ កហបតី
វេសាលិកំ ជាវេថាតិ ។ ឥទមវោច ភគវា ឥទំ
វត្ថាន សុភតោ ឧដ្ឋាយាសនា វិហារំ ចារិសិ ។
អថខោ អញ្ញតហោ ភិក្ខុ បុព្វណ្ណាសមយំ ជិវាសេត្វា
បត្តិវិរមាទាយ យេន ឧត្តស្ស កហបតីនោ វេសាលិ-
កសុស ជិវេសនំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ
អាសនេ និសីទិ ។ អថខោ ឧត្តោ កហបតី
វេសាលិកោ យេន សោ ភិក្ខុ តេនុបសង្កមិ
ឧបសង្កមិត្វា តំ ភិក្ខុំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ
និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសីទ្នំ ខោ ឧត្តំ
កហបតី វេសាលិកំ សោ ភិក្ខុ ឯតទវោច
អដ្ឋហិ ខោ ត្ថំ កហបតិ អច្ឆរិយេហិ អព្ពត-
ទម្មេហិ សមន្នាគតោ ភគវតោ ព្យាកតោ ។

គហបតិវគ្គ

[២១] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងកូដាការ-
សាលា នាព្រៃមហាវ័ន ជិតក្រុងវេសាលី ។ ក្នុងទីនោះឯង ព្រះដ៏
មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
ឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ចូរចាំទុកនូវឧគ្គគហបតី អ្នកស្រុកវេសាលី
ថាជាអ្នកប្រកបដោយធម៌ អស្ចារ្យចម្លែក ៨ យ៉ាង ។ ព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគ បានត្រាស់នូវពាក្យនេះ លុះព្រះសុគត ទ្រង់ត្រាស់នូវពាក្យ
នេះរួចហើយ ទើបក្រោកចាកអាសនៈ ហើយទ្រង់ស្តេចចូលទៅកាន់
វិហារ ។ គ្រានោះ មានភិក្ខុ ១ រូប ស្ងៀកស្ងៀមប្រដាប់បាត្រនិងចីវរ
ក្នុងបុព្វណ្ណសម័យ ចូលទៅកាន់លំនៅ របស់ឧគ្គគហបតី អ្នកស្រុក
វេសាលី លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏អង្គុយលើអាសនៈ ដែលគេក្រាល
ទុក ។ ទើបឧគ្គគហបតី អ្នកស្រុកវេសាលី ចូលទៅរកភិក្ខុនោះ
លុះចូលទៅដល់ ថ្វាយបង្គំភិក្ខុនោះដោយគោរព ហើយអង្គុយក្នុងទីសម-
គួរ ។ លុះឧគ្គគហបតី អ្នកស្រុកវេសាលី អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ
ភិក្ខុនោះក៏បានពោលដូច្នោះថា ម្នាលគហបតី អ្នកប្រកបដោយធម៌អស្ចារ្យ
ចម្លែក ៨ យ៉ាង ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ព្យាករហើយ ។

បណ្ណាសកេ គហបតិវគ្គោ

កតមេ តេ គហបតិ អដ្ឋ អច្ឆរិយា អព្ពតធម្មា
 យេហិ ត្ថំ សមន្នាគតោ ភកវតា ព្យាកតោតិ ។
 ន ខោ អហំ ភន្តេ ជាធាមិ កតមេហិ អហំ
 អដ្ឋហិ អច្ឆរិយេហិ អព្ពតធម្មេហិ សមន្នាគតោ
 ភកវតា ព្យាកតោ អបិ ច ភន្តេ យេមេ អដ្ឋ
 អច្ឆរិយា អព្ពតធម្មា សំវិជ្ជត្ថិ តេ សុណាហិ
 សាធុកំ មនសិករោហិ ភាសិស្សាមីតិ ។ ឯវំ
 គហបតីតិ ខោ សោ ភិក្ខុ ឧត្តស្ស គហបតិជោ
 វេសាលិកស្ស បច្ចុស្សោសិ ។ ឧត្តោ គហបតិ
 វេសាលិកោ ឯតទរោច យទាហំ ភន្តេ ភកវត្ថំ
 បបមំ ទ្វរតោវ អន្ទសំ សហ ទស្សនេនេវ មេ
 ភន្តេ ភកវតោ ចិត្តំ បសីទិ ។ អយំ ខោ មេ
 ភន្តេ បបមោ អច្ឆរិយោ អព្ពតធម្មោ សំវិជ្ជតិ ។
 សោ ខោ អហំ ភន្តេ បសន្នចិត្តោ ភកវត្ថំ
 បយិរុទាសី តស្ស មេ ភកវា អនុបុព្វិកចំ កថេសិ

បណ្ណាសក គហបតិវគ្គ

ម្នាលគហបតី អ្នកប្រកបដោយធម៌អស្ចារ្យ ចម្លែកទាំងឡាយណា
 ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករហើយ ធម៌អស្ចារ្យចម្លែកទាំង ៨
 នោះ តើដូចម្តេច ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះករុណាមិនដឹងសោះ
 ថា ខ្ញុំករុណាប្រកបដោយធម៌អស្ចារ្យចម្លែក ៨ យ៉ាងដូចម្តេចខ្លះ ដែល
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករហើយ បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន ប៉ុន្តែធម៌
 អស្ចារ្យចម្លែក ៨ យ៉ាងណា ដែលមានដល់ខ្ញុំករុណា លោកម្ចាស់ចូរ
 ប្រុងស្តាប់ ចូរធ្វើទុកក្នុងចិត្តដោយប្រពៃចុះ ខ្ញុំព្រះករុណានឹងសម្តែងនូវ
 ធម៌អស្ចារ្យចម្លែកទាំងនោះ ។ ភិក្ខុនោះទទួលស្តាប់ពាក្យឧគ្គគហបតី
 អ្នកស្រុកវេសាលីថា ចម្រើនពរគហបតី ។ ឧគ្គគហបតីអ្នកស្រុកវេសាលី
 បានពោលដូច្នោះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន កាលណាបើខ្ញុំករុណា
 បានឃើញព្រះដ៏មានព្រះភាគ អំពីចម្ងាយជាដំបូងហើយ បពិត្រលោក
 ម្ចាស់ដ៏ចម្រើន ចិត្តខ្ញុំករុណា ក៏ជ្រះថ្លាចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដោយ
 គ្រាន់តែបានឃើញប៉ុណ្ណោះ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន នោះជាធម៌
 អស្ចារ្យចម្លែកទី ១ តែងមានដល់ខ្ញុំករុណា ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន
 លុះខ្ញុំករុណា មានចិត្តជ្រះថ្លាហើយ ក៏ចូលទៅអង្គុយជិតព្រះដ៏មានព្រះ
 ភាគ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែងនូវអនុបុព្វិកថា ដល់ខ្ញុំករុណា

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

សេយ្យដីទំ ទានកថំ សីលកថំ សត្តកថំ កាមាទំ
អាទីនវំ ឱការំ សង្កិលេសំ នេត្តម្មេ អាទិសំសំ
បកាសេសិ ។ យទា មំ ភកវា អញ្ញាសិ កល្មចិត្តំ
មុទុចិត្តំ វិជីវណាចិត្តំ ឧទក្កចិត្តំ បសន្នចិត្តំ អថ យា
ពុទ្ធាទំ សាមុក្កំសិកា ធម្មទេសនា តំ បកាសេសិ
ទុក្ខំ សមុទយំ និរោធំ មក្កំ ។ សេយ្យថាបិ នាម
សុទ្ធវត្តំ អបកតកាឡកំ សម្មទេវ រជនំ បដិក្កណ្ណោយ្យ
ឯវមេវ ខោ មេ តស្មីយេវ អាសនេ វិជំ វីតមលំ
ធម្មចក្កំ ឧទទាទិ យំ កិញ្ចិ សមុទយធម្មំ សព្វន្តំ
និរោធធម្មន្តិ ។ សោ ខោ អហំ ភន្តេ ទិដ្ឋធម្មោ បត្តធម្មោ
វិទិតធម្មោ បរិយោកាឡធម្មោ តិណ្ណាវិចិកិញ្ចោ វិតតកថំ-
កថោ វេសារជ្ជប្បត្តោ អបរប្បច្ចយោ សត្តុ សាសនេ
តត្ថេវ ពុទ្ធពោ ធម្មពោ សង្ឃីពោ សរណំ អកមាសី

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

គឺទ្រង់សម្តែងទានកថា សីលកថា សក្កកថា ទោសរបស់កាមទាំងឡាយ ដ៏
 លាមក សៅហ្មង និងអានិសង្សក្នុងការចេញចាកកាម ។ ព្រះមានព្រះភាគ
 ទ្រង់ជ្រាបថា ខ្ញុំព្រះករុណាមានចិត្តស្រួល មានចិត្តទន់ មានចិត្តផុតចាក
 នីវរណធម៌ មានចិត្តអណ្តែតឡើង មានចិត្តជ្រះថ្លា ក្នុងកាលណាហើយ
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគក៏ទ្រង់សម្តែងធម៌ទេសនា ដែលព្រះពុទ្ធទាំងឡាយ
 ទ្រង់លើកឡើងសម្តែងដោយព្រះអង្គឯង គឺទ្រង់សម្តែងទុក្ខសច្ច សមុទយ-
 សច្ច និរោធសច្ច មគ្គសច្ច ក្នុងកាលនោះ ។ សំពត់សស្តាតមិនប្រឡាក់
 ពណ៌ខ្មៅ គួរទទួលទឹកជ្រលក់បានដោយប្រពៃ យ៉ាងណាមិញ ធម្មចក្ក
 គឺសោតាបត្តិមគ្គ ប្រាសចាកធូលី ប្រាសចាកមន្ទិល កើតឡើងដល់ខ្ញុំ
 ករុណា លើអាសនៈនោះឯងថា ធម្មជាតណាមួយ ដែលកើតឡើងជា
 ធម្មតា ធម្មជាតិទាំងអស់នោះតែងរលត់ទៅវិញជាធម្មតា ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។
 បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន ខ្ញុំករុណាបានឃើញអរិយសច្ចធម៌ បានដល់
 អរិយសច្ចធម៌ បានដឹងច្បាស់អរិយសច្ចធម៌ បានចុះចិត្តស៊ប់ក្នុងអរិយសច្ច-
 ធម៌ បានឆ្លងផុតសេចក្តីសង្ស័យ មិនមានជឿងឆ្ងល់ ដល់នូវសេចក្តីក្លៀវ-
 ក្លាហើយ មិនបានជឿស្តាប់បុគ្គលដទៃ ក្នុងសាសនានៃព្រះសាស្តា
 បានដល់ព្រះពុទ្ធផង ព្រះធម៌ផង ព្រះសង្ឃផង ជាទីពឹងក្នុងទីនោះ

ព្រហ្មចរិយបញ្ចមាណិ ច សិក្ខាបទានិ សមាទយី ។
 អយំ ខោ មេ ភន្តេ ទុតិយោ អច្ឆរិយោ អពុតទម្មោ
 សំវិជ្ជតិ ។ តស្ស មយ្ហំ ភន្តេ ចតស្សោ កោមារិយោ
 បជាបតិយោ អហោសុំ ។ អថខ្វាហំ ភន្តេ យេន តា
 បជាបតិយោ តេនុបសង្កមី ឧបសង្កមិត្វា តា បជាប-
 តិយោ ឯតទរោចំ មយា ខោ ភតិទិយោ ព្រហ្មចរិយ-
 បញ្ចមាណិ សិក្ខាបទានិ សមាទិដ្ឋានិ យា ឥច្ឆតិ សា
 ឥមេ^(១) កោតេ ភុញ្ញតុ បុញ្ញានិ ច ករោតុ សកានិ វា
 ញាតិកុលានិ កច្ឆតុ ហោតិ វា បន បុរិសាទិប្បាយោ
 តស្ស រោ ទម្មីតិ ។ ឯវំ វុត្តេ សា ភន្តេ ជេដ្ឋា បជាបតិ
 មំ ឯតទរោច ឥត្តន្ទាមស្ស មំ អយ្យបុត្ត បុរិសស្ស
 ទេហីតិ ។ អថខោ អហំ ភន្តេ តំ បុរិសំ បក្កោសាមេត្វា
 វាមេន ហាត្ថេន បជាបតី កហោត្វា ទក្ខិណេន
 ហាត្ថេន ភិដ្ឋារំ កហោត្វា តស្ស បុរិសស្ស ឱណោជេសី

១ ឱ. ម. ឥធរេវ ។

បណ្ណាសក មហាវគ្គ

ទាំងបានសមាទាននូវសិក្ខាបទទាំងឡាយ មានព្រហ្មចរិយៈជាគម្រប់ ៥
 បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន នេះជាធម៌អស្ចារ្យចម្លែកទី ២ តែងមានដល់ខ្ញុំ
 ព្រះករុណា ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះករុណាមាននាងកុមារីជា
 ប្រពន្ធ ៤ នាក់ បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន លំដាប់នោះ ខ្ញុំព្រះករុណា
 ចូលទៅរកប្រពន្ធទាំងនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ពោលទៅនឹងប្រ-
 ពន្ធទាំងនោះ ដូច្នោះថា ម្ចាស់នាងទាំងឡាយ យើងសមាទាន សិក្ខាបទ
 ទាំងឡាយ មានព្រហ្មចរិយៈជាគម្រប់ ៥ ហើយ (បើ) នាងណាប្រាថ្នា
 នាងនោះ ចូរប្រើប្រាស់នូវកោតៈទាំងឡាយនេះផង ចូរធ្វើបុណ្យទាំង-
 ឡាយផងចុះ ឬថា ទៅកាន់ត្រកូលញាតិ ជារបស់ខ្លួនក៏បាន ពុំនោះ
 សោត នាងទាំងឡាយ ត្រូវការបុរសណា យើងនឹងឲ្យនាងទាំងឡាយ
 ទៅបុរសនោះ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន កាលដែលខ្ញុំករុណា
 និយាយយ៉ាងនេះហើយ នាងដែលជាប្រពន្ធច្បងនោះ និយាយនឹងខ្ញុំ
 ករុណាថា បពិត្រអយ្យបុត្ត ចូរអ្នកឲ្យខ្ញុំទៅបុរសឈ្មោះនេះចុះ ។ បពិត្រ
 លោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន ឯខ្ញុំករុណាក៏ឲ្យគេហៅបុរសនោះមក ហើយដៃ
 ឆ្វេងកាន់ប្រពន្ធ ដៃស្តាំកាន់កុណ្ឌិ (ប្រួចទឹក) ប្រគល់ឲ្យដល់បុរសនោះ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គកុរុនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

កោមារី ខោ បណាហំ ភន្តេ ទានំ^(១) បរិច្ចដន្តោ
 ធាកិជាធាមិ ចិត្តស្ស អញ្ញាថត្ថំ ។ អយំ ខោ មេ ភន្តេ
 តតិយោ អច្ឆរិយោ អព្ពតធម្មោ សំវិជ្ជតិ ។ សំវិជ្ជត្តិ
 ខោ បន មេ ភន្តេ កុលេ កោតា តេ ច ខោ
 អប្បដិវិកត្តា សីលវន្តេហិ កល្យាណធម្មេហិ ។ អយំ
 ខោ មេ ភន្តេ ចតុត្តោ អច្ឆរិយោ អព្ពតធម្មោ សំវិជ្ជតិ ។
 យំ ខោ បណាហំ ភន្តេ ភិក្ខុំ បយិរុទាសាមិ សក្កច្ចុ-
 យេវ បយិរុទាសាមិ នោ អសក្កច្ចំ ។ អយំ ខោ
 មេ ភន្តេ បញ្ចមោ អច្ឆរិយោ អព្ពតធម្មោ សំវិជ្ជតិ ។
 សោ ចេ មេ អាយស្មា ធម្មំ ទេសេសិ សក្កច្ចុយេវ
 សុណាមិ នោ អសក្កច្ចំ នោ ចេ មេ អាយស្មា ធម្មំ
 ទេសេសិ អហាមស្ស ធម្មំ ទេសេមិ ។ អយំ ខោ
 មេ ភន្តេ ឆដ្ឋោ អច្ឆរិយោ អព្ពតធម្មោ សំវិជ្ជតិ ។
 អនច្ឆរិយំ ខោ បន មំ ភន្តេ ទេវតា ឧបសង្កមិត្តា
 អាហេចេន្តិ ស្វាភ្នាតោ កហាបតិ ភកវតា ធម្មោតិ ។

១ ឱ. ម. ទារំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន កាលខ្ញុំករុណា លះបង់នូវនាងកុមារី ឲ្យ
 ទៅជាទានហើយ ក៏មិនដឹងធ្វើចិត្តឲ្យប្រែប្រួលឡើយ ។ បពិត្រលោក
 ម្ចាស់ដ៏ចម្រើន នេះជាធម៌អស្ចារ្យចម្លែកទី ៣ តែងមានដល់ខ្ញុំករុណា ។
 បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន ភោគៈទាំងឡាយ មានច្រើនក្នុងត្រកូល
 របស់ខ្ញុំករុណា តែភោគៈទាំងនោះមិនបានចែកមុខ អំពីលោកអ្នកមានសីល
 មានកល្យាណធម៌ទាំងឡាយទេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន នេះជា
 ធម៌អស្ចារ្យចម្លែកទី ៤ តែងមានដល់ខ្ញុំករុណា ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏
 ចម្រើន បើខ្ញុំករុណាចូលទៅអង្គុយជិតភិក្ខុណា តែងចូលទៅអង្គុយជិតដោយ
 គោរព មិនមែនចូលទៅអង្គុយជិតដោយមិនគោរពទេ ។ បពិត្រលោកដ៏
 ចម្រើន នេះជាធម៌អស្ចារ្យចម្លែកទី ៥ តែងមានដល់ខ្ញុំករុណា ។ បើលោក
 ដ៏មានអាយុនោះ សម្តែងធម៌ដល់ខ្ញុំករុណា ខ្ញុំករុណាតែងស្តាប់ដោយ
 គោរព មិនមែនស្តាប់ដោយមិនគោរពទេ បើលោកដ៏មានអាយុមិនសម្តែង
 ធម៌ដល់ខ្ញុំករុណាទេ ខ្ញុំករុណាតែងសម្តែងធម៌ដល់លោកដ៏មានអាយុនោះ
 វិញ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន នេះជាធម៌អស្ចារ្យចម្លែកទី ៦ តែង
 មានដល់ខ្ញុំករុណា ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន ពួកទេវតាតែងចូល
 មករកខ្ញុំករុណាហើយប្រាប់ថា ម្ចាស់គហបតី ធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះ
 ភាគទ្រង់សម្តែងហើយ ដោយប្រពៃដូច្នោះ មិនជាទីអស្ចារ្យទេ ។

បណ្ណាសកេ គហបតិវគ្គោ

ឃុំ រុត្តេ អហំ ភន្តេ តា ទេវតា ឃុំ វេនាមិ វេយ្យាថ
 វា ឃុំ ខោ តុម្ភេ ទេវតេ ទោ វា វេយ្យាថ អថខោ
 ស្វាភ្នាតោ ភកវតា ធម្មោតិ ។ ន ខោ បនាហំ ភន្តេ
 អភិជាតាមិ តតោនិទានំ ចិត្តស្ស ឧណ្ណន្តិ មំ វា ទេវតា
 ឧបសង្កមន្តិ អហំ វា ទេវតាហិ សទ្ធិ សលូចាមិ ។
 អយំ ខោ មេ ភន្តេ សត្តមោ អច្ឆរិយោ អពុតធម្មោ
 សំវិជ្ជតិ ។ យានិមានិ ភន្តេ ភកវតា ទេសិតានិ
 បញ្ចោរម្ភាភិយានិ សញ្ញោជនានិ នាហំ តេសំ កិញ្ចិ
 អត្តនិ អប្បហ័នំ សមនុបស្សាមិ ។ អយំ ខោ មេ
 ភន្តេ អដ្ឋមោ អច្ឆរិយោ អពុតធម្មោ សំវិជ្ជតិ ។ ឥមេ
 ខោ ភន្តេ អដ្ឋ អច្ឆរិយោ អពុតធម្មោ សំវិជ្ជន្តិ ន ច
 ខោ អហំ ជាតាមិ កតមេហិ ចាហំ អដ្ឋហិ អច្ឆរិយេហិ
 អពុតធម្មេហិ សមន្នាកតោ ភកវតា ព្យាកតោតិ ។

បណ្ណាសក គហបតិវគ្គ

បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន កាលដែលទេវតា និយាយយ៉ាងនេះហើយ ខ្ញុំករុណា ក៏និយាយទៅរកពួកទេវតាទាំងនោះយ៉ាងនេះថា ម្ចាស់ទេវតា ទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ គប្បីពោលយ៉ាងនេះក្តី មិនគប្បីពោលយ៉ាង នេះក្តី ឯធម៌ពិតព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែងហើយ ដោយប្រពៃមែន ។

បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន ខ្ញុំមិនដឹងថាចិត្តដែលប៉ោងឡើង ព្រោះរឿងនោះ ជាហេតុទេ ពួកទេវតាតែងចូលមករកខ្ញុំករុណាក៏មាន ខ្ញុំករុណាតែងចរចា ជាមួយនឹងពួកទេវតាក៏មាន ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន នេះជាធម៌អស្ចារ្យ ចម្លែកទី ៧ តែងមានដល់ខ្ញុំករុណា ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន សញ្ញាជនធម៌ទាំងឡាយ ជាចំណែកខាងក្រោម ៥ យ៉ាងណា ដែលព្រះ ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់សម្តែងហើយ បណ្ណាសញ្ញាជនៈទាំងនោះ ខ្ញុំករុណា ពិចារណារក សញ្ញាជនធម៌ បន្តិចបន្តួច ដែលមិនទាន់លះបង់ក្នុងខ្លួន មិនឃើញឡើយ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន នេះជាធម៌អស្ចារ្យ ចម្លែកទី ៨ តែងមានដល់ខ្ញុំករុណា ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន ធម៌ អស្ចារ្យចម្លែកទាំង ៨ នេះឯង តែងមាន (ដល់ខ្ញុំករុណា) ចំណែកខ្ញុំ ករុណាមិនដឹងសោះថា ខ្ញុំករុណាប្រកប ដោយធម៌អស្ចារ្យចម្លែក ៨ យ៉ាង ដូចម្តេចខ្លះ ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់បានព្យាករហើយ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គកុរុនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

អថខោ សោ ភិក្ខុ ឧក្កស្ស កហាបតិណោ វេសាលិកស្ស
 និវេសនេ បិណ្ឌាចាតំ កហេត្វា ឧដ្ឋាយាសនា បញ្ញាមិ ។
 អថខោ សោ ភិក្ខុ បច្ឆាកត្តំ បិណ្ឌាចាតប្បដិក្កន្តោ យេន
 ភកវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភកវន្តំ អភិវាទេត្វា
 ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិទ្ធោ ខោ សោ ភិក្ខុ
 យាវតកោ អហោសិ ឧក្កេន កហាបតិណោ វេសាលិកេន
 សន្និ កថាសល្លាចោ តំ សព្វំ ភកវតោ អាហោចេសិ ។
 សាធុ សាធុ ភិក្ខុ យថាតំ ឧក្កោ កហាបតិ វេសាលិកោ
 សម្មា ព្យាករមាណោ ព្យាករេយ្យ ឥមេហោវ ខោ ភិក្ខុ
 អដ្ឋហិ អច្ឆរិយេហិ អពុតធម្មេហិ សមន្នាកតោ ឧក្កោ
 កហាបតិ វេសាលិកោ មយា ព្យាកតោ ឥមេហិ ច
 បន ភិក្ខុ អដ្ឋហិ អច្ឆរិយេហិ អពុតធម្មេហិ សមន្នាកតំ
 ឧក្កំ កហាបតិ វេសាលិកំ ជាវេថាតិ ។

[២២] ឯកំ សមយំ ភកវា វដ្ឋិសុ វិហារតិ
 ហត្ថិក្កាមេ ។ តត្រិ ខោ ភកវា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ
 អដ្ឋហិ ភិក្ខុវេ អច្ឆរិយេហិ អពុតធម្មេហិ
 សមន្នាកតំ ឧក្កំ កហាបតិ ហត្ថិក្កាមកំ ជាវេថាតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ត្រានោះ ភិក្ខុនោះទទួលចង្កាន់បិណ្ឌបាត ក្នុងលំនៅរបស់ឧត្តគហបតី អ្នកស្រុកវេសាលី ហើយក៏ក្រោកចាកអាសនៈ ចៀសចេញទៅ ។ លុះភិក្ខុនោះ ត្រឡប់ពីបិណ្ឌបាត ក្នុងវេលាខាងក្រោយនៃភត្តហើយ ក៏ចូលទៅ គាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ ហើយក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះភិក្ខុនោះអង្គុយ ក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ ក្រាបបង្គំទូលនូវរឿងរ៉ាវទាំងអស់នោះ ដែលខ្លួនចរចាទាំងប៉ុន្មានជាមួយ នឹងឧត្តគហបតី អ្នកស្រុកវេសាលី ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គ ត្រាស់ថា ម្ចាស់ភិក្ខុ ប្រពៃហើយ ប្រពៃហើយ ឧត្តគហបតី អ្នកស្រុក វេសាលី កាលបើព្យាករឲ្យសមហេតុ ឈ្មោះថាព្យាករតាមពិត ម្ចាស់ ភិក្ខុ ឧត្តគហបតី អ្នកស្រុកវេសាលី ប្រកបដោយធម៌អស្ចារ្យចម្លែក ៨ យ៉ាងនេះឯង ដែលតថាគតបានព្យាករហើយ ម្ចាស់ភិក្ខុ មួយទៀត អ្នកទាំងឡាយ ចូរចាំទុកនូវឧត្តគហបតី អ្នកស្រុកវេសាលី ថាប្រកប ដោយធម៌អស្ចារ្យចម្លែកទាំង ៨ យ៉ាងនេះចុះ ។

[២២] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់គង់ក្នុងហត្ថិត្រាម ក្នុងដែន វដ្ឋី ។ ក្នុងទីនោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយ ថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ចូរចាំទុកនូវឧត្តគហបតី អ្នក ស្រុកហត្ថិត្រាម ថាជាអ្នកប្រកបដោយធម៌ អស្ចារ្យចម្លែក ៨ ប្រការ ។

បណ្ណាសកេ គហបតិវគ្គោ

ឥទមវោច ភកវា ឥទំ វត្ថាន សុកតោ ឧដ្ឋាយាសនា
 វិហារំ ចារិសិ ។ អថខោ អញ្ញតោ ភិក្ខុ បុព្វណ្ណា-
 សមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ យេន ឧក្កស្ស
 គហបតិណោ ហត្ថិត្តាមកស្ស និវេសនំ តេនុបសង្កមិ
 ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ ។ អថខោ ឧក្កោ
 គហបតិ ហត្ថិត្តាមកោ យេន សោ ភិក្ខុ តេនុបសង្កមិ
 ឧបសង្កមិត្វា តំ ភិក្ខុំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។
 ឯកមន្តំ និសីទំ ខោ ឧក្កំ គហបតី ហត្ថិត្តាមកំ សោ
 ភិក្ខុំ ឯតទវោច អដ្ឋហិ ខោ តំ គហបតិ អច្ឆរិយេហិ
 អព្ពតទម្មេហិ សមដ្ឋាកតោ ភកវតា ព្យាកតោ កតមេ
 តេ គហបតិ អដ្ឋ អច្ឆរិយា អព្ពតទម្មា យេហិ តំ
 សមដ្ឋាកតោ ភកវតា ព្យាកតោតិ ។ ន ខោ អហំ ភន្តេ
 ជាទាមិ កតមេហិ អហំ អដ្ឋហិ អច្ឆរិយេហិ អព្ពត-
 ទម្មេហិ សមដ្ឋាកតោ ភកវតា ព្យាកតោ អបិច ភន្តេ
 យេមេ អដ្ឋ អច្ឆរិយា អព្ពតទម្មា សំវិជ្ជន្តិ តេ
 សុណាហិ សាធុកំ មនសិករោហិ ភាសិស្សាមីតិ ។

បណ្ណាសក គហបតិវគ្គ

ព្រះដ៏មានព្រះភាគ បានត្រាស់ពាក្យនេះ លុះព្រះសុគត ទ្រង់ត្រាស់
ពាក្យនេះរួចហើយ ក៏ក្រោកចាកអាសនៈ ស្តេចចូលទៅកាន់វិហារ ។
ត្រានោះ ភិក្ខុ ១ រូបស្ងៀកស្បង់ប្រដាប់បាត្រនិងចីវរ ក្នុងបុព្វណ្ណាសម័យ
ចូលទៅកាន់លំនៅរបស់ឧត្តគហបតី អ្នកស្រុកហត្ថិត្រាម លុះចូលទៅដល់
ហើយ ក៏អង្គុយលើអាសនៈដែលគេក្រាលទុក ។ លំដាប់នោះ ឧត្តគហបតី
អ្នកស្រុកហត្ថិត្រាម ចូលទៅរកភិក្ខុនោះ លុះចូលទៅដល់ ថ្វាយបង្គំភិក្ខុ
នោះ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះឧត្តគហបតី អ្នកស្រុកហត្ថិត្រាម
អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ភិក្ខុនោះពោលដូច្នោះថា ម្ចាស់គហបតី
អ្នកប្រកបដោយធម៌ អស្ចារ្យចម្លែក ៨ យ៉ាង ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ
ទ្រង់ព្យាករហើយ ម្ចាស់គហបតី អ្នកប្រកបដោយធម៌ អស្ចារ្យ
៨ យ៉ាងណា ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ព្យាករហើយ ធម៌អស្ចារ្យ
ចម្លែក ៨ យ៉ាងនោះ តើដូចម្តេច ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន
ខ្ញុំករុណាមិនដឹងសោះថា ខ្ញុំករុណាប្រកបដោយធម៌ អស្ចារ្យ ចម្លែក
៨ យ៉ាង ដូចម្តេចខ្លះ ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ព្យាករហើយទេ
បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន ក៏ប៉ុន្តែ ធម៌អស្ចារ្យចម្លែក ៨ យ៉ាងណា
ដែលមានដល់ខ្ញុំករុណា សូមលោកម្ចាស់ស្តាប់នូវធម៌ អស្ចារ្យ ចម្លែក
ទាំងនោះ សូមធ្វើទុកក្នុងចិត្តដោយប្រពៃចុះ ខ្ញុំករុណានឹងសម្តែង ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

ឯវំ កហាបតីតិ ខោ សោ ភិក្ខុ ឧត្តស្ស កហាបតិណោ
 ហត្ថិក្កាមកស្ស បច្ចុស្សោសិ ។ ឧក្កោ កហាបតិ
 ហត្ថិក្កាមកោ ឯតទរោច យទាហំ ភន្តេ ណាតវនេ បរិ-
 ចរន្តោ ភកវន្តំ បឋមំ ទូរតោវ អទ្ធិសំ សហា ទស្សនេនេវ
 មេ ភន្តេ ភកវតោ ចិត្តំ បសីទិ សុរាមនោ ច បហិយ្យិ ។
 អយំ ខោ មេ ភន្តេ បឋមោ អច្ឆរិយោ អព្ពតទម្មោ
 សំវិជ្ជតិ ។ សោ ខោ អហំ ភន្តេ បសន្នចិត្តោ ភកវន្តំ
 បយិរុទាសី តស្ស មេ ភកវា អនុបុព្វិកចំ កថេសិ
 សេយ្យដីទំ ទានកចំ សីលកចំ សត្តកចំ កាមាទំ
 អាទីនំ ឱការំ សង្កិលេសំ នេក្ខម្មេ អាទិសំសំ
 បកាសេសិ ។ យទា មំ ភកវា អញ្ញាសិ កល្យ-
 ចិត្តំ មុទុចិត្តំ វិជីវណាចិត្តំ ឧទក្កចិត្តំ បសន្នចិត្តំ
 អថ យា ពុទ្ធានំ សាមុក្កំសិកា ធម្មទេសនា
 តំ បកាសេសិ ទុក្ខំ សមុទយំ និរោធំ មក្កំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ភិក្ខុនោះទទួលស្តាប់ពាក្យឧគ្គតហបតី អ្នកស្រុកហត្ថិត្រាមថា ចម្រើនពរ
 គហបតី ។ ឧគ្គតហបតី អ្នកស្រុកហត្ថិត្រាម បានពោលដូច្នោះថា
 បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន កាលណាខ្ញុំករុណា កំពុងត្រាច់ទៅក្នុងនាគវ័ន
 បានឃើញព្រះដ៏មានព្រះភាគជាដំបូងអំពីចម្ងាយ បពិត្រលោកដ៏ចម្រើន ចិត្ត
 ខ្ញុំករុណាក៏ជ្រះថ្លាចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដោយគ្រាន់តែឃើញប៉ុណ្ណោះ
 ទាំងការស្រវឹងសុរា ក៏ស្ងាងទៅ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន នេះជា
 ធម៌អស្ចារ្យចម្លែកទី ១ តែងមានដល់ខ្ញុំករុណា ។ បពិត្រលោកម្ចាស់
 ដ៏ចម្រើន លុះខ្ញុំករុណាមានចិត្ត ជ្រះថ្លាហើយ ក៏ចូលទៅអង្គុយជិត
 ព្រះមានព្រះភាគ ព្រះអង្គទ្រង់សម្តែងអនុបុព្វិកថាដល់ខ្ញុំករុណា គឺទ្រង់
 ប្រកាសទានកថា សីលកថា សគ្គកថា ទោសរបស់កាមដ៏លាមកសៅហ្មង
 និងអានិសង្សក្នុងការចេញចាកកាម ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ជ្រាបថា
 ខ្ញុំករុណាមានចិត្តស្រួល មានចិត្តទន់ មានចិត្តផុតចាកនីវរណធម៌ មានចិត្ត
 អណ្តែតឡើង មានចិត្តជ្រះថ្លា ក្នុងកាលណា ព្រះអង្គក៏ទ្រង់សម្តែងធម៌
 ទេសនាដែលព្រះពុទ្ធទាំងឡាយទ្រង់លើកឡើងសម្តែង ដោយព្រះអង្គឯង
 គឺទ្រង់សម្តែងទុក្ខសច្ច ធម្មទុយសច្ច និរោធសច្ច មគ្គសច្ច ក្នុងកាលនោះ ។

បណ្ណាសកេ គហបតិវគ្គោ

សេយ្យថាបិ ធាម សុទ្ធវត្ថំ អបកតកាឡកំ សម្មនេវ
 រជនំ បដិក្កុណ្ណោយ្យ ឯវមេវ ខោ មេ តស្មីយេវ អាសនេ
 វិរជំ វិតមលំ ធម្មចក្កំ ឧទបាទិ យំ កិញ្ចិ សមុទយ-
 ធម្មំ សព្វន្តំ និរោធធម្មន្តិ ។ សោ ខោ អហំ ភន្ត
 ទិដ្ឋធម្មោ បត្តធម្មោ វិទិតធម្មោ បរិយោកាឡធម្មោ
 តិណ្ណាវិចិកិច្ឆោ វិកតកចំកថោ វេសារជ្ជប្បត្តោ អបរ-
 ប្បច្ចយោ សត្តុ សាសនេ តត្ថេវ ពុទ្ធភ្នា ធម្មព្នា សង្ឃព្នា
 សរណំ អកមាសី ព្រហ្មចរិយបព្នាមាទិ ច សិក្ខាបទាទិ
 សមាទយី ។ អយំ ខោ មេ ភន្ត ទុតិយោ អច្ឆរិយោ
 អពុតធម្មោ សំវិជ្ជតិ ។ តស្ស មយ្ហំ ភន្ត ចតស្សោ
 កោមារិយោ បជាបតិយោ អហោសុំ ។ អថខ្វាហំ ភន្ត
 យេន តា បជាបតិយោ តេនុបសង្កមី ឧបសង្កមិក្ខា
 តា បជាបតិយោ ឯតទរោចំ មយា ខោ ភកិទិយោ
 ព្រហ្មចរិយបព្នាមាទិ សិក្ខាបទាទិ សមាទិដ្ឋាទិ

បណ្ណាសក គហបតិវគ្គ

សំពត់សស្អាត មិនប្រឡាក់ពណ៌ខ្មៅ គួរទទួលទឹកជ្រលក់បានដោយ
 ប្រពៃ យ៉ាងណាមិញ ធម្មចក្ខុគឺសោតាបត្តិមគ្គ ដ៏ប្រាសចាកធូលី
 ប្រាសចាកមន្ទិល កើតឡើងដល់ខ្ញុំកុណា លើអាសនៈនោះឯងថា ធម្ម-
 ជាតណាមួយ ដែលកើតឡើងហើយជាធម្មតា ធម្មជាតិទាំងអស់នោះ
 មានការរលត់ទៅវិញជាធម្មតា ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់
 ដ៏ចម្រើន ខ្ញុំកុណា បានឃើញអរិយសច្ចធម៌ បានដល់អរិយសច្ចធម៌ បានដឹង
 ច្បាស់អរិយសច្ចធម៌ បានចុះចិត្តស៊ប់ក្នុងអរិយសច្ចធម៌ បានឆ្លងផុតសេចក្តី
 សង្ស័យ មិនមានឡើងឆ្ងល់ ដល់នូវសេចក្តីក្លៀវក្លា មិនជឿស្តាប់បុគ្គល
 ដទៃ ក្នុងសាសនានៃព្រះសាស្តា បានដល់នូវព្រះពុទ្ធផង ព្រះធម៌ផង ព្រះ
 សង្ឃផង ជាទីពឹងក្នុងទីនោះ ទាំងបានសមាទាននូវសិក្ខាបទទាំងឡាយ
 មានព្រហ្មចរិយៈជាគម្រប់ ៥ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន នេះជាធម៌
 អស្ចារ្យចម្លែកទី ២ តែងមានដល់ខ្ញុំកុណា ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន
 ខ្ញុំកុណាមាននាងកុមារីជាប្រពន្ធ ៤ នាក់ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន
 លំដាប់នោះ ខ្ញុំកុណាចូលទៅរកប្រពន្ធទាំងនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយ
 បាននិយាយទៅនឹងប្រពន្ធទាំងនោះ ដូច្នោះថា ម្ចាស់នាងទាំងឡាយ
 យើងបានសមាទានសិក្ខាបទទាំងឡាយ មានព្រហ្មចរិយៈជាគម្រប់៥ ហើយ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

យា ឥច្ឆតិ សា ឥមេវ កោកេ ភុញ្ញតុ បុញ្ញានិ ច
 កោតុ សកានិ វា ញាតិកុលានិ កច្ឆតុ ហោតិ វា
 បន បុរិសាធិប្បាយោ កស្ស វោ ទម្មីតិ ។ ឃំ រុត្តេ សា
 ភន្តេ ជេដ្ឋា បជាបតិ មំ ឯតទវោច ឥត្តន្ទាមស្ស មំ
 អយ្យបុត្ត បុរិសស្ស ទេហីតិ ។ អថខោ អហំ ភន្តេ
 តំ បុរិសំ បក្កោសាបេត្វា វាមេន ហត្ថេន បជាបតិ
 កហេត្វា ទក្ខិណោន ហត្ថេន ភិដ្ឋារំ កហេត្វា តស្ស
 បុរិសស្ស ឱណោជេសី ។ កោមារី ខោ បនាហំ ភន្តេ
 ទានំ បរិច្ចជន្តោ នាភិជាជានិ ចិត្តស្ស អញ្ញាចត្ថំ ។ អយំ
 ខោ មេ ភន្តេ តតិយោ អច្ឆរិយោ អព្ពតធម្មោ សំវិជ្ជតិ ។
 សំវិជ្ជន្តិ ខោ បន មេ ភន្តេ កុលេ កោតា តេ ច
 ខោ អប្បដិវិកត្តា សីលវន្តេហិ កល្យាណធម្មេហិ ។
 អយំ ខោ មេ ភន្តេ ចតុត្តោ អច្ឆរិយោ អព្ពតធម្មោ
 សំវិជ្ជតិ ។ យំ ខោ បនាហំ ភន្តេ ភិក្ខុំ បយិរុចា-
 សាមិ សក្កច្ចុយេវ បយិរុចាសាមិ នោ អសក្កច្ចុ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

បើនាងណាប្រាថ្នា នាងនោះចូរប្រើប្រាស់នូវភោគសម្បត្តិ ទាំងនេះផង
 ចូរធ្វើបុណ្យទាំងឡាយផងចុះ ឬថា ទៅកាន់ត្រកូលញាតិរបស់ខ្លួនក៏បាន
 ពុំនោះសោត នាងទាំងឡាយត្រូវការបុរសណា យើងនឹងឲ្យនាងទាំងឡាយ
 ទៅបុរសនោះ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន កាលដែលខ្ញុំករុណា
 និយាយយ៉ាងនេះហើយ នាងដែលជាប្រពន្ធច្បងនោះ ក៏និយាយនឹងខ្ញុំ
 ករុណាដូច្នោះថា បពិត្រអយ្យបុត្ត សូមអ្នកឲ្យខ្ញុំទៅបុរសឈ្មោះនេះចុះ ។
 បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន ទើបខ្ញុំករុណាក៏ឲ្យគេហៅបុរសនោះមក ហើយ
 ដៃធ្វើកាន់ប្រពន្ធ ដៃស្តាំកាន់កុណ្ឌិ (ច្រូចទឹក) ប្រគល់ឲ្យទៅបុរស
 នោះ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន កាលខ្ញុំករុណា លះបង់នាងកុមារី
 ឲ្យទៅជាទានហើយ ក៏មិនដឹងធ្វើចិត្តឲ្យប្រែប្រួលឡើយ ។ បពិត្រលោក
 ម្ចាស់ដ៏ចម្រើន នេះជាធម៌អស្ចារ្យចម្លែកទី ៣ តែងមានដល់ខ្ញុំករុណា ។
 បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន ភោគសម្បត្តិទាំងឡាយ មានច្រើន ក្នុងត្រ-
 កូលរបស់ខ្ញុំករុណា តែភោគសម្បត្តិទាំងនោះ មិនទាន់បានចែកមុខ អំពីអ្នក
 មានសីល មានកល្យាណធម៌ទាំងឡាយទេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់
 ដ៏ចម្រើន នេះជាធម៌អស្ចារ្យចម្លែកទី ៤ តែងមានដល់ខ្ញុំករុណា ។ បពិត្រ
 លោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន បើខ្ញុំករុណាចូលទៅអង្គុយជិតកិកុណា តែងចូល
 ទៅអង្គុយជិតដោយគោរព មិនបានចូលទៅអង្គុយជិតដោយមិនគោរពទេ

បណ្ណាសកេ គហបតិវត្តោ

សោ ចេ មេ អាយស្មា ធម្មំ ទេសេសិ សក្កច្ចុយេវ

សុណាមិ ទោ អសក្កច្ចំ ទោ ចេ មេ អាយស្មា ធម្មំ

ទេសេសិ អហាមស្ស ធម្មំ ទេសេមិ ។ អយំ

ខោ មេ ភន្តេ បញ្ចមោ អច្ឆរិយោ អពុតធម្មោ

សំវិជ្ជតិ ។ អនច្ឆរិយំ ខោ បន មេ ភន្តេ

សង្ឃេ និមន្តិតេ ទេវតា ឧបសង្កមិត្វា អាហោចេន្តិ

អសោកោ គហបតិ ភិក្ខុ ឧភតោ ភាតិវិមុត្តោ

អសោកោ បញ្ញាវិមុត្តោ អសោកោ កាយសក្ខិ

អសោកោ ទិដ្ឋិប្បត្តោ អសោកោ សទ្ធាវិមុត្តោ

អសោកោ ធម្មានុសារី អសោកោ សទ្ធានុសារី

បណ្ណាសក គហបតិវគ្គ

បើលោកដ៏មានអាយុនោះ សម្តែងធម៌ដល់ខ្ញុំកុរុណា ខ្ញុំកុរុណាតែងស្តាប់
ដោយគោរព មិនបានស្តាប់ដោយមិនគោរពទេ ប្រសិនបើ លោកដ៏មាន
អាយុមិនសម្តែងធម៌ដល់ខ្ញុំកុរុណាទេ ខ្ញុំកុរុណាតែងសម្តែងធម៌ដល់លោកដ៏
មានអាយុនោះវិញ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន នេះជាធម៌អស្ចារ្យចម្លែក
ទី ៥ តែងមានដល់ខ្ញុំកុរុណា ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន កាលដែលខ្ញុំ
កុរុណា និមន្តព្រះសង្ឃមកហើយ ពួកទេវតា ចូលទៅប្រាប់ថា ម្ចាស់គហ-
បតី ភិក្ខុឯណោះជាឧភតោភាគវិមុត្តិ^(១) ភិក្ខុឯណោះជាបញ្ញាវិមុត្តិ^(២) ភិក្ខុ
ឯណោះ ជាកាយសក្ខី^(៣) ភិក្ខុឯណោះជាទិដ្ឋិប្បត្តិ^(៤) ភិក្ខុឯណោះជា
សទ្ធាវិមុត្តិ^(៥) ភិក្ខុឯណោះជាធម្មានុសារី^(៦) ភិក្ខុឯណោះជាសទ្ធានុសារី^(៧)

១ បានដល់បុគ្គល ដែលផុតស្រឡះចាកចំណែកទាំងពីរ គឺផុតស្រឡះចាករូបកាយ ដោយ
អរូបសមាបត្តិ ១ ផុតស្រឡះចាកនាមកាយ ដោយមគ្គ ១ ។

២ បានដល់បុគ្គលជា សុក្ខវិបស្សកៈ ។

៣ បានដល់បុគ្គល ដែលបាននូវឈានសម្មស្ស ជាដំបូង ទើបធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវព្រះ
និព្វាន ជាខាងក្រោយ ។

៤ បានដល់បុគ្គល ដែលដឹងច្បាស់ ឃើញច្បាស់ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ដោយបញ្ញាថា
សង្ខារទាំងឡាយ រមែងនាំមកនូវទុក្ខ មានតែព្រះនិព្វាន ទើបបានសុខ គឺថា ឃើញច្បាស់នូវ
អរិយសច្ច៍ទាំង ៤ ដោយបញ្ញា ។

៥ បានដល់បុគ្គលដែលផុតស្រឡះចាកកិលេសដោយសទ្ធា សេចក្តីដូចគ្នានិងទិដ្ឋិប្បត្តិបុគ្គល
ប្លែកគ្នាតែត្រង់សេចក្តីជឿស៊ប់ស្ងួន ក្នុងខណៈដែលបាននូវមគ្គជាចំណែកខាងដើម ។

៦ បានដល់បុគ្គលដែលចម្រើននូវមគ្គ មានធម៌គឺបញ្ញាជាប្រធាន ។

៧ ប្រហែលគ្នានឹងធម្មានុសារីបុគ្គល ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

អសោកោ សីលវា កល្យាណធម្មោ អសោកោ
 ទុស្សីលោ ចាបធម្មោតិ ។ សង្ឃំ ខោ បដាហំ
 ភន្តេ បរិសន្តោ ភាគិជាធាមិ ឯវំ ចិត្តំ ឧប្បាទេន្តោ
 ឥមស្ស វា ថោកំ ទេមិ ឥមស្ស វា ពហុកន្តិ
 អថខ្លាហំ ភន្តេ សមចិត្តោវ ទេមិ ។ អយំ ខោ
 មេ ភន្តេ ឆដ្ឋោ អច្ឆរិយោ អព្ពតធម្មោ សំវិជ្ជតិ ។
 អនច្ឆរិយំ ខោ បន មំ ភន្តេ ទេវតា ឧបសង្កមិត្តា
 អាហោចេន្តិ ស្វាភ្នាតោ ភហាបតិ ភកវតា ធម្មោតិ ។
 ឯវំ រុត្តេ អហំ ភន្តេ តា ទេវតា ឯវំ វធាមិ
 វទេយ្យាថ វា ឯវំ ខោ តុម្ភេ ទេវតេ ទោ វា វទេយ្យាថ
 អថខោ ស្វាភ្នាតោ ភកវតា ធម្មោតិ ។ ន ខោ
 បដាហំ ភន្តេ អភិជាធាមិ តតោនិទានំ ចិត្តស្ស
 ឧណ្ណានិ មំ វា ទេវតា ឧបសង្កមន្តិ អហំ វា
 ទេវតាហិ សទ្ធិ សលូចាមិ ។ អយំ ខោ មេ
 ភន្តេ សត្តមោ អច្ឆរិយោ អព្ពតធម្មោ សំវិជ្ជតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ភិក្ខុឯណោះជាអ្នកមានសីល មានកល្យាណធម៌ ភិក្ខុឯណោះជាអ្នកទ្រុស្ត
សីល មានធម៌ដ៏លាមក ហេតុនេះ មិនជាអស្ចារ្យទេ ។ បពិត្រលោក
ម្ចាស់ដ៏ចម្រើន កាលខ្ញុំករុណា កំពុងអង្គាសព្រះសង្ឃ មិនដឹងធ្វើចិត្តឲ្យ
កើតឡើងយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញ ឲ្យវត្តតិច ដល់ភិក្ខុនេះផង ឲ្យវត្ត
ច្រើនដល់ភិក្ខុនេះផងទេ បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន ខ្ញុំករុណាឲ្យទាន
មានចិត្តស្មើដោយពិត ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន នេះជាធម៌អស្ចារ្យ
ចម្លែកទី ៦ តែងមានដល់ខ្ញុំករុណា ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន
ពួកទេវតា តែងចូលមករកខ្ញុំករុណា ហើយប្រាប់ថា ម្ចាស់គហបតី
ព្រះធម៌ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែងហើយដោយប្រពៃ មិនជា
អស្ចារ្យទេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន កាលដែលពួកទេវតាពោល
យ៉ាងនេះហើយ ខ្ញុំករុណា ក៏និយាយទៅរកទេវតាទាំងនោះយ៉ាងនេះ
ថា ម្ចាស់ទេវតា អ្នកទាំងឡាយ គប្បីពោលយ៉ាងនេះក្តី មិនគប្បី
ពោលយ៉ាងនេះក្តី ឯធម៌ពិត ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែងហើយ
ដោយប្រពៃមែន ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន ខ្ញុំករុណាមិនដឹងថាចិត្ត
ដែលប៉ោងឡើង ព្រោះរឿងនោះជាហេតុទេ ទោះពួកទេវតា ចូលមករក
ខ្ញុំករុណាក្តី ខ្ញុំករុណាចរចាជាមួយនឹងពួកទេវតាក្តី ។ បពិត្រលោក
ម្ចាស់ដ៏ចម្រើន នេះជាធម៌អស្ចារ្យចម្លែកទី ៧ តែងមានដល់ខ្ញុំករុណា ។

បណ្ណាសកេ គហបតិវគ្គោ

សថេ ខោ បដាហំ ភន្តេ ភកវតា^(១) បឋមតវំ កាលំ
 ករេយ្យំ អនច្ឆរិយំ ខោ បនេតំ យម្ហំ ភកវា វរំ
 ព្យាករេយ្យ ធន្តិ តំ សំយោជនំ យេន សំយោជនេន
 សំយុត្តោ ឧត្តោ គហបតិ ហត្ថិក្កាមកោ បុន ឥមំ
 លោកំ អាគច្ឆេយ្យាតិ ។ អយំ ខោ មេ ភន្តេ អដ្ឋមោ
 អច្ឆរិយោ អព្ពតធម្មោ សំវិជ្ជតិ ។ ឥមេ ខោ ភន្តេ អដ្ឋ
 អច្ឆរិយា អព្ពតធម្មា សំវិជ្ជន្តិ ន ច ខោ អហំ ជាធាមិ
 កតមេហិ ចាហំ អដ្ឋហិ អច្ឆរិយេហិ អព្ពតធម្មេហិ
 សមដ្ឋាកតោ ភកវតា ព្យាកតោតិ ។ អថខោ សោ
 ភិក្ខុ ឧត្តស្ស គហបតិដោ ហត្ថិក្កាមកស្ស និវេសនេ
 បិណ្ណាចាតំ គហេត្វា ឧដ្ឋាយាសនា បក្កាមិ ។ អថខោ
 សោ ភិក្ខុ បច្ឆាកតំ បិណ្ណាចាតប្បជិក្កន្តោ យេន ភកវា
 តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភកវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ
 និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសីទោ ខោ សោ ភិក្ខុ

១ ឱ. ម. ភកវតោ ។

បណ្ណាសក គហបតីវគ្គ

បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន ប្រសិនបើខ្ញុំករុណា គប្បីធ្វើមរណកាល
មុនព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រះអង្គគប្បីព្យាករយ៉ាងនេះ ចំពោះខ្ញុំករុណា
ថា ឧត្តគហបតី អ្នកស្រុកហត្ថិត្រាម ប្រកបដោយសំយោជនៈណាហើយ
គប្បីមកកាន់មនុស្សលោកនេះម្តងទៀត សំយោជនៈនោះគ្មានទេ ហេតុនេះ
មិនជាអស្ចារ្យទេ ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន នេះជាធម៌អស្ចារ្យចម្លែក
ទី ៨ តែងមានដល់ខ្ញុំករុណា ។ បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន ធម៌ជាទី
អស្ចារ្យចម្លែកទាំង ៨ នេះ តែងមាន (ដល់ខ្ញុំករុណា) តែថា ខ្ញុំករុណាមិន
ដឹងសោះថា ខ្ញុំករុណាប្រកបដោយធម៌ ជាអស្ចារ្យចម្លែក ៨ យ៉ាង ដូចម្តេច
ខ្លះ ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករហើយទេ ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុ
នោះ ទទួលចង្ហាន់បិណ្ឌាបាត ក្នុងលំនៅរបស់ឧត្តគហបតី អ្នកស្រុកហត្ថិ-
ត្រាម រួចក្រោកចាកអាសនៈ ចៀសចេញទៅ ។ លុះភិក្ខុនោះត្រឡប់
អំពីបិណ្ឌាបាត ក្នុងវេលាខាងក្រោយនៃភត្ត ហើយក៏ចូលទៅគាល់
ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ
ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះភិក្ខុនោះ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

យាវតកោ អហោសិ ឧត្តេន កហាបតិណ ហត្ថិត្តាមកេន
 សទ្ធិ កថាសល្លាទោ តំ សព្វំ ភកវតោ អាហោចេសិ ។
 សាធុ សាធុ ភិក្ខុ យថាតំ ឧត្តោ កហាបតិ ហត្ថិ-
 ត្តាមកោ សម្មា ព្យាករមាដោ ព្យាករេយ្យ ឥមេហោ
 ខោ ភិក្ខុ អដ្ឋហិ អច្ឆរិយេហិ អព្ពតធម្មេហិ សមដ្ឋា-
 កតោ ឧត្តោ កហាបតិ ហត្ថិត្តាមកោ មយា ព្យាកតោ
 ឥមេហិ ច បន ភិក្ខុ អដ្ឋហិ អច្ឆរិយេហិ អព្ពតធម្មេហិ
 សមដ្ឋាកតំ ឧក្កំ កហាបតី ហត្ថិត្តាមកំ ជាវេថាតិ^(១) ។

[២៣] ឯកំ សមយំ ភកវា អាឡវិយំ វិហាតិ
 អត្តាឡវេ ចេតិយេ ។ តត្រ ខោ ភកវា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ
 សត្តហិ ភិក្ខុវេ អច្ឆរិយេហិ អព្ពតធម្មេហិ សមដ្ឋាកតំ
 ហត្ថកំ អាឡវកំ ជាវេថ ។ កតមេហិ សត្តហិ ។
 សទ្ធា ភិក្ខុវេ ហត្ថកោ អាឡវកោ សីលវា
 ភិក្ខុវេ ហត្ថកោ អាឡវកោ ហិរិមា ភិក្ខុវេ
 ហត្ថកោ អាឡវកោ ឱត្តប្បី ភិក្ខុវេ ហត្ថកោ
 អាឡវកោ ពហុស្សតោ ភិក្ខុវេ ហត្ថកោ អាឡវកោ

១ ម. ធាវេហីតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ក៏ក្រាបបង្គំទូលនូវហេតុទាំងអស់នោះ ដែលខ្លួនចរចាទាំងប៉ុន្មាន ជាមួយ
 នឹងឧត្តគហបតី អ្នកស្រុកហត្ថិត្រាម ចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គ
 ត្រាស់ថា ម្ចាស់ភិក្ខុ ប្រពៃហើយ ប្រពៃហើយ ឧត្តគហបតី អ្នកស្រុក
 ហត្ថិត្រាម កាលបើព្យាករឲ្យសមហេតុ ឈ្មោះថា ព្យាករតាមពិត
 ម្ចាស់ភិក្ខុ ឧត្តគហបតី អ្នកស្រុកហត្ថិត្រាម ប្រកបដោយធម៌អស្ចារ្យ
 ចម្លែក ៨ ប្រការនេះឯង ដែលតថាគតព្យាករហើយ ម្ចាស់ភិក្ខុ អ្នកចូរ
 ចាំទុកនូវឧត្តគហបតី អ្នកស្រុកហត្ថិត្រាមថា ប្រកបដោយធម៌អស្ចារ្យ
 ចម្លែក ៨ ប្រការនេះចុះ ។

[២៣] សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគកាលគង់ក្នុងអគ្គាឡវចេតិយ
 ជិតស្រុកអាឡវី ។ ក្នុងទីនោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំង-
 ឡាយថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ចូរចាំទុកនូវហត្ថកអាឡវីក
 ថាជាអ្នកប្រកបដោយធម៌អស្ចារ្យ ចម្លែក ៧ ប្រការ ។ ហត្ថកអាឡវីក
 ប្រកបដោយធម៌ អស្ចារ្យចម្លែក ៧ ប្រការ តើដូចម្តេច ។ ម្ចាស់ភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ហត្ថកអាឡវីក មានសទ្ធា ១ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ហត្ថក-
 អាឡវីក មានសីល ១ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ហត្ថកអាឡវីក មានសេចក្តី
 ខ្មាសបាប ១ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ហត្ថកអាឡវីកមានសេចក្តី
 ខ្លាចបាប ១ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ហត្ថកអាឡវីក ជាពហុស្សុត ១

បណ្ណាសកេ គហបតិវគ្គោ

ចាកវា ភិក្ខុវេ ហត្ថកោ អាឡុវកោ បញ្ញវា ភិក្ខុវេ
 ហត្ថកោ អាឡុវកោ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ សត្តហិ
 អច្ឆរិយេហិ អពុតធម្មេហិ សមដ្ឋាកតំ ហត្ថកំ អាឡុ-
 វកំ ជាវេថាតិ ។ ឥទមវោច ភកវា ឥទំ វត្វាន
 សុតតោ ឧដ្ឋាយាសនា វិហារំ ចារិសិ ។ អថខោ
 អញ្ញតវោ ភិក្ខុ បុព្វណ្ណាសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរ-
 មាទាយ យេន ហត្ថកស្ស អាឡុវកស្ស និវេសនំ
 តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តោ អាសនេ និសីទិ ។
 អថខោ ហត្ថកោ អាឡុវកោ យេន សោ ភិក្ខុ តេនុ-
 បសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តំ ភិក្ខុំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ
 និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិទ្ធិំ ខោ ហត្ថកំ អាឡុវកំ សោ
 ភិក្ខុ ឯតទវោច សត្តហិ ខោ តំ អារុសោ អច្ឆរិយេហិ
 អពុតធម្មេហិ សមដ្ឋាកតោ ភកវតោ ព្យាកតោ ។ កត-
 មេហិ សត្តហិ ។ សន្នោ ភិក្ខុវេ ហត្ថកោ អាឡុវកោ

បណ្ណាសក គហបតិវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហត្ថកអាឡវ័ក មានចាតៈ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ហត្ថកអាឡវ័ក មានបញ្ញា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំង-
 ឡាយ ចូរចាំទុកនូវហត្ថកអាឡវ័កថា ជាអ្នកប្រកបដោយធម៌ អស្ចារ្យ
 ចម្លែក ៧ ប្រការនេះឯង ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ បានត្រាស់
 ពាក្យនេះ លុះព្រះសុគត ទ្រង់ត្រាស់ពាក្យនេះរួចហើយ ទ្រង់ក្រោក
 ចាកអាសនៈ ស្តេចចូលទៅកាន់វិហារ ។ គ្រានោះ ភិក្ខុ ១ រូបស្ងៀក
 ស្បង់ប្រដាប់បាត្រនិងដីវរ ក្នុងបុព្វណ្ណាសម័យ ហើយចូលទៅកាន់
 លំនៅរបស់ហត្ថកអាឡវ័ក លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏អង្គុយលើអាសនៈ
 ដែលគេក្រាលទុក ។ លំដាប់នោះ ហត្ថកអាឡវ័ក ចូលទៅរកភិក្ខុនោះ
 លុះចូលទៅដល់ហើយ ថ្វាយបង្គំភិក្ខុនោះ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។
 លុះហត្ថកអាឡវ័ក អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ភិក្ខុនោះ បានពោលថា
 ម្នាលអារុសោ អ្នកប្រកបដោយធម៌អស្ចារ្យចម្លែក ៧ ប្រការ ដែលព្រះ
 ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករហើយ ។ ប្រកបដោយធម៌អស្ចារ្យចម្លែក ៧
 ប្រការ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហត្ថកអាឡវ័ក មានសទ្ធា ១

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

សីលវា ហិរិមា ឌីត្តប្បី ពហុស្សុតោ ចាកវា បញ្ញវា
 ភិក្ខុវេ ហត្ថកោ អាឡុវកោតិ ។ ឥមេហិ ខោ ត្ថំ
 អារុសោ សត្តហិ អច្ឆរិយេហិ អពុតធម្មេហិ សមន្នា-
 តតោ ភកវតា ព្យាកតោតិ ។ កច្ចិត្ត ភន្តេ ន កោចិ
 តិហិ អហោសិ ឌីនាតវសនោតិ ។ ន ហេត្ថ អារុសោ
 កោចិ តិហិ អហោសិ ឌីនាតវសនោតិ ។ សាធុ ភន្តេ
 យទេត្ថ ន កោចិ តិហិ អហោសិ ឌីនាតវសនោតិ ។
 អថខោ សោ ភិក្ខុ ហត្ថកស្ស អាឡុវកស្ស
 និវេសនេ បិណ្ណាចាតំ កហេត្វា ឧដ្ឋាយាសនា បក្កាមិ ។
 អថខោ សោ ភិក្ខុ បច្ឆាកត្តំ បិណ្ណាចាតប្បដិក្កន្តោ
 យេន ភកវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភកវន្តំ
 អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសីន្នោ
 ខោ សោ ភិក្ខុ ភកវន្តំ ឯតទរោច ឥណហំ ភន្តេ
 បុព្វណ្ណាសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ យេន
 ហត្ថកស្ស អាឡុវកស្ស និវេសនំ តេនុបសង្កមិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

មានសីល ១ មានសេចក្តីខ្មាសបាប ១ មានសេចក្តីខ្លាចបាប ១ ជា
 ពហុស្សូត ១ មានចាតៈ ១ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ហត្ថកអាឡវក មាន
 បញ្ញា ១ ។ ម្ចាស់អាវុសោ អ្នកប្រកបដោយធម៌អស្ចារ្យចម្លែក ៧
 ប្រការនេះ ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ព្យាករហើយ ។ ហត្ថក-
 អាឡវក សួរតបថា បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន ចុះគ្រហស្ថនីមួយ អ្នក
 ស្ងៀកស មិនមានក្នុងហេតុដែលព្យាករនេះទេ ឬ ។ ម្ចាស់អាវុសោ
 គ្រហស្ថនីមួយអ្នកស្ងៀកស មិនមានក្នុងហេតុព្យាករនេះទេ ។ បពិត្រលោក
 ម្ចាស់ដ៏ចម្រើន បើគ្រហស្ថនីមួយអ្នកស្ងៀកស មិនមានក្នុងហេតុព្យាករនេះ
 ទេ នុះជាការប្រពៃហើយ ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុនោះទទួលបិណ្ឌបាត ក្នុង
 លំនៅហត្ថកអាឡវកហើយ ក៏ក្រោកចាកអាសនៈចៀសចេញទៅ ។ លុះ
 ភិក្ខុនោះត្រឡប់អំពីបិណ្ឌបាត ក្នុងវេលាខាងក្រោយនៃភត្ត ហើយក៏
 ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះ
 ដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះភិក្ខុនោះ អង្គុយក្នុង
 ទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នោះថា បពិត្រព្រះ
 អង្គដ៏ចម្រើន ក្នុងទីឯណោះ ខ្ញុំព្រះអង្គស្ងៀកស្បង់ប្រដាប់បាត្រនិងចីវរ
 ក្នុងវេលាបុព្វណ្ណសម័យ ហើយចូលទៅកាន់លំនៅ របស់ហត្ថកអាឡវក

បណ្ណាសកេ គហបតិវគ្គោ

ឧបសង្កម្ពិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទី ។ អថខោ ភន្តេ
 ហត្ថកោ អាឡុវកោ យេនាហំ តេនុបសង្កម្ពិ ឧបសង្ក-
 មិត្វា មំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ
 និសិទ្ធិំ ខោ អហំ ភន្តេ ហត្ថកំ អាឡុវកំ ឯតទ-
 វោចំ សត្តហិ ខោ ត្វំ អាវុសោ អច្ឆរិយេហិ
 អពុតធម្មេហិ សមដ្ឋាកតោ ភកវតា ព្យាកតោ ។
 កតមេហិ សត្តហិ ។ សទ្ធា ភិក្ខុវេ ហត្ថកោ
 អាឡុវកោ សីលវា ហិរិមា ឌីត្តប្បី ពហុស្សុតោ
 ចាតវា បញ្ញវា ភិក្ខុវេ ហត្ថកោ អាឡុវកោតិ ។ ឥមេហិ
 ខោ ត្វំ អាវុសោ សត្តហិ អច្ឆរិយេហិ អពុតធម្មេហិ
 សមដ្ឋាកតោ ភកវតា ព្យាកតោតិ ។ ឯវំ វុត្តេ ភន្តេ
 ហត្ថកោ អាឡុវកោ មំ ឯតទវោច កច្ចិត្ត ភន្តេ
 ន កោចិ តិហិ អហោសិ ឌីនាតវសនោតិ ។ ន ហេត្ថ
 អាវុសោ កោចិ តិហិ អហោសិ ឌីនាតវសនោតិ ។

បណ្ណាសក គហបតិវគ្គ

លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏អង្គុយលើអាសនៈដែលគេក្រាលទុក ។ បពិត្រ
 ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន លំដាប់នោះ ហត្ថកអាឡវកចូលទៅរកខ្ញុំព្រះអង្គ លុះចូល
 ទៅដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំខ្ញុំព្រះអង្គហើយ អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ បពិត្រ
 ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន លុះហត្ថកអាឡវក អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ខ្ញុំព្រះអង្គ
 បានពោលទៅដូច្នោះថា ម្ចាស់អាវុសោ អ្នកប្រកបដោយធម៌អស្ចារ្យ
 ចម្រើន ៧ ប្រការ ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ព្យាករហើយ ។ ប្រកប
 ដោយធម៌អស្ចារ្យចម្រើន ៧ ប្រការ តើដូចម្តេច ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ហត្ថកអាឡវក មានសទ្ធា ១ មានសីល ១ មានសេចក្តីខ្មាសបាប ១ មាន
 សេចក្តីខ្មាចបាប ១ ជាពហុស្សុត ១ មានចាតៈ ១ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ហត្ថកអាឡវក មានបញ្ញា ១ ។ ម្ចាស់អាវុសោ អ្នកប្រកបដោយធម៌អស្ចារ្យ
 ចម្រើន ៧ ប្រការនេះឯង ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ព្យាករ
 ហើយ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន កាលដែលខ្ញុំព្រះអង្គពោលយ៉ាងនេះ
 ហើយ ហត្ថកអាឡវកនិយាយនឹងខ្ញុំព្រះអង្គដូច្នោះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏
 ចម្រើន គ្រហស្ថនីមួយអ្នកស្ងៀកស មិនមានក្នុងហេតុព្យាករនេះទេឬ ។ ម្ចាស់
 អាវុសោ គ្រហស្ថនីមួយអ្នកស្ងៀកស មិនមានក្នុងហេតុព្យាករនេះទេ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

សាធុ ភន្តេ យទេត្ថ ន កោចិ តិហី អហោសិ
 ឌីនាតវសនោតិ ។ សាធុ សាធុ ភិក្ខុ អប្បិច្ឆោ សោ
 កុលបុត្តោ សន្តេយេវ អត្តនិ កុសលេ ធម្មេ ន
 ឥច្ឆតិ បរេហិ ញាយមារេ ។ តេនហិ ត្វំ ភិក្ខុ
 ឥមិណ អច្ឆរិយេន អព្ពតធម្មេន សមដ្ឋាកតំ ហត្ថកំ
 អាឡូវកំ ធារេហិ យទិទំ ។ បេ ។ អប្បិច្ឆតាយាតិ ។

[២៤] ឯកំ សមយំ ភក្កវា អាឡូវិយំ វិហរតិ
 អត្តាឡូវេ ចេតិយេ ។ អថខោ ហត្ថកោ អាឡូវកោ
 បញ្ចមត្តេហិ ឧចាសកសតេហិ បរិរុតោ យេន ភក្កវា
 តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភក្កវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ
 និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិទ្ធិំ ខោ ហត្ថកំ អាឡូវកំ
 ភក្កវា ឯតទរោច មហតី ខោ ត្យាយំ ហត្ថក បរិសា
 កមំ បន ត្វំ ហត្ថក ឥមំ មហតី បរិសំ សង្កណ្ណា-
 សីតិ ។ យានិមាទិ ភន្តេ ភក្កវតា ទេសិតានិ ចត្តារិ
 សង្កហវត្ថុនិ តេហាហំ ឥមំ មហតី បរិសំ សង្កណ្ណាមិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចម្រើន បើគ្រហស្ថនីមួយអ្នកស្ងៀកស មិនមានក្នុងហេតុ
 ព្យាករនេះទេ នុ៎ះជាការប្រពៃហើយ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្ចាស់ភិក្ខុ ប្រ-
 ពៃហើយ ប្រពៃហើយ កុលបុត្រនោះជាអ្នកប្រាថ្នាតិច កាលបើកុសលធម៌
 មាននៅក្នុងខ្លួនហើយ រមែងមិនប្រាថ្នាឲ្យអ្នកដទៃដឹងទេ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុ
 បើដូច្នោះ អ្នកចូរចាំទុកនូវហត្ថកអាឡវក ថាជាអ្នកប្រកបដោយធម៌អស្ចារ្យ
 ចម្លែកនេះគឺ ។ បេ ។ ភាពជាអ្នកប្រាថ្នាតិច ។

[២២] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុង
 អគ្គាឡវចេតិយ ជិតស្រុកអាឡវី ។ គ្រានោះ ហត្ថកអាឡវក មាន
 ឧបាសកចំនួន ៥០០ នាក់ចោមរោម ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយ
 ក្នុងទីសមគួរ ។ លុះហត្ថកអាឡវក អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះថា ម្ចាស់ហត្ថកៈ ពួកបរិសទ្យ
 របស់អ្នកច្រើនណាស់ ម្ចាស់ហត្ថកៈ ចុះអ្នកសង្រ្គោះបរិសទ្យច្រើននេះ
 ដូចម្តេចខ្លះ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សង្កហវត្ថុទាំងឡាយ ២ ប្រការ
 ណា ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែងហើយ ខ្ញុំព្រះអង្គ
 រមែងសង្រ្គោះបរិសទ្យច្រើននេះ ដោយសង្កហវត្ថុទាំងឡាយនោះ ។

បណ្ណាសកេ គហបតិវគ្គោ

អហំ ភន្តេ យំ ជាតាមិ អយំ ទានេន សង្កហោតព្វោតិ
តំ ទានេន សង្កណ្ណាមិ យំ ជាតាមិ អយំ បេយ្យវាចេន^(១)
សង្កហោតព្វោតិ តំ បេយ្យវាចេន សង្កណ្ណាមិ យំ ជាតាមិ
អយំ អត្តចរិយាយ សង្កហោតព្វោតិ តំ អត្តចរិយាយ
សង្កណ្ណាមិ យំ ជាតាមិ អយំ សមាណត្តតាយ សង្ក-
ហោតព្វោតិ តំ សមាណត្តតាយ សង្កណ្ណាមិ ។ សំវិជ្ជន្តេ
ខោ បន មេ ភន្តេ កុលេ កោតា ទទ្យិទ្ធស្ស ខោ លោ
តថា សោតព្វំ មញ្ញុន្តិតិ ។ សាធុ សាធុ ហត្ថក
យោនិ ខោ ត្យាយំ ហត្ថក មហតី បរិសំ សង្កហោតុំ ។
យេបិ ហិ កេចិ ហត្ថក អតីតមទ្ធានំ មហតី បរិសំ
សង្កហោសុំ សព្វេ តេ ឥមេហោវ ចត្វហិ សង្កហាវត្តហិ
មហតី បរិសំ សង្កហោសុំ ។ យេបិ ហិ កេចិ
ហត្ថក អនាគតមទ្ធានំ មហតី បរិសំ សង្កណ្ណាស្សន្តិ

១ ឱ. ម. បេយ្យវជ្ជេន ។

បណ្ណាសក គហបតិវគ្គ

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គ ដឹងនូវបុគ្គលណាថា បុគ្គលនេះ គួរ
សង្គ្រោះដោយការឲ្យ ខ្ញុំព្រះអង្គក៏សង្គ្រោះបុគ្គលនោះ ដោយការឲ្យ ខ្ញុំ
ព្រះអង្គដឹងនូវបុគ្គលណាថា បុគ្គលនេះ គួរសង្គ្រោះដោយសម្តី ជាទី
ស្រឡាញ់ ខ្ញុំព្រះអង្គក៏សង្គ្រោះបុគ្គលនោះ ដោយសម្តី ជាទីស្រឡាញ់
ខ្ញុំព្រះអង្គដឹងនូវបុគ្គលណាថា បុគ្គលនេះ គួរសង្គ្រោះដោយការប្រព្រឹត្តនូវ
ប្រយោជន៍ ខ្ញុំព្រះអង្គ ក៏សង្គ្រោះបុគ្គលនោះ ដោយការប្រព្រឹត្តនូវ
ប្រយោជន៍ ខ្ញុំព្រះអង្គដឹងនូវបុគ្គលណាថា បុគ្គលនេះ គួរសង្គ្រោះដោយ
ការតាំងខ្លួនឲ្យស្មើៗ ខ្ញុំព្រះអង្គក៏សង្គ្រោះបុគ្គលនោះ ដោយការ
តាំងខ្លួនឲ្យស្មើៗ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភោគសម្បត្តិក្នុងត្រកូលរបស់
ខ្ញុំព្រះអង្គមានច្រើន ពួកមហាជន រមែងមិនសម្គាល់នូវពាក្យរបស់ជនអ្នក
កម្សត់ថាជាពាក្យគួរស្តាប់ ដូចជាពាក្យរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គទេ ។ ម្នាលហត្ថកៈ
ប្រពៃហើយ ប្រពៃហើយ ម្នាលហត្ថកៈ នេះជាឧបាយរបស់អ្នក
ដើម្បីសង្គ្រោះនូវបរិសទ្ធច្រើន ។ ម្នាលហត្ថកៈ ព្រោះថា ពួកជនណា
មួយ បានសង្គ្រោះ បរិសទ្ធច្រើន ក្នុងកាលកន្លងទៅហើយ ជនទាំង
អស់នោះ បានសង្គ្រោះនូវបរិសទ្ធច្រើន ដោយសង្គ្រោះហត្ថទាំង ៤ នេះឯង ។
ម្នាលហត្ថកៈ ពួកជនណាមួយ នឹងសង្គ្រោះបរិសទ្ធច្រើន ក្នុងកាលជា

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

សព្វេ តេ ឥមេហោវ ចត្វហិ សង្កហាវត្ថហិ មហតី
 បរិសំ សង្កណ្ណាស្សន្តិ ។ យេបិ ហិ កេចិ ហត្ថក
 ឯតរហិ មហតី បរិសំ សង្កណ្ណាស្សន្តិ សព្វេ តេ ឥមេហោវ
 ចត្វហិ សង្កហាវត្ថហិ មហតី បរិសំ សង្កណ្ណាស្សន្តិតិ ។
 អថខោ ហត្ថកោ អាឡុវកោ ភកវតា ធម្មិយា កថាយ
 សន្ទស្សិតោ សមាទបិតោ សមុត្តេជិតោ សម្បហំសិតោ
 ឧដ្ឋាយាសនា ភកវន្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា
 បក្កាមិ ។ អថខោ ភកវា អចិរប្បក្កន្តេ ហត្ថកេ
 អាឡុវកេ ភិក្ខុ អាមន្តេសិ អដ្ឋហិ ភិក្ខុវេ អច្ឆរិ-
 យេហិ អព្ពតធម្មេហិ សមន្នាគតំ ហត្ថកំ អាឡុវកំ
 ធាវេថ ។ កតមេហិ អដ្ឋហិ ។ សន្នោ ភិក្ខុវេ
 ហត្ថកោ អាឡុវកោ សីលវា ហិរិមា ឱត្តប្បី
 ពហុស្សតោ ចាកវា បញ្ញាវា ភិក្ខុវេ ហត្ថកោ
 អាឡុវកោ អប្បិច្ឆោ ភិក្ខុវេ ហត្ថកោ អាឡុវកោ ។
 ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ អដ្ឋហិ អច្ឆរិយេហិ អព្ពត-
 ធម្មេហិ សមន្នាគតំ ហត្ថកំ អាឡុវកំ ធាវេថាតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

អនាគត ជនទាំងអស់នោះនឹងសង្គ្រោះនូវបរិសទ្យច្រើន ដោយសង្កហវត្ថុ
 ទាំង ៤ នេះ ឯង ។ ម្នាលហត្ថកៈ ពួកជនណាមួយ សង្គ្រោះបរិសទ្យ
 ច្រើន ក្នុងកាលឥឡូវនេះ ជនទាំងអស់នោះ តែងសង្គ្រោះនូវបរិសទ្យ
 ច្រើន ដោយសង្កហវត្ថុទាំង ៤ នេះឯង ។ លំដាប់នោះ ហត្ថកអាឡវក
 កាលដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ពន្យល់ណែនាំ ឲ្យអាចហ៊ាន ឲ្យរីក-
 រាយ ដោយធម្មិកថាហើយ ក៏ក្រោកចាកអាសនៈថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះ
 ភាគ ធ្វើប្រទក្សិណចៀសចេញទៅ ។ លុះហត្ថកអាឡវក ចៀសចេញ
 ទៅមិនយូរប៉ុន្មាន ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ចូរចាំទុកនូវហត្ថកអាឡវកថាជាអ្នក
 ប្រកបដោយធម៌អស្ចារ្យចម្លែក ៨ ប្រការ ។ ហត្ថកអាឡវក ប្រកប
 ដោយធម៌អស្ចារ្យចម្លែក ៨ ប្រការ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ហត្ថកអាឡវក មានសទ្ធា ១ មានសីល ១ មានសេចក្តីខ្មាសបាប ១ មាន
 សេចក្តីខ្មាចបាប ១ ជាពហុស្ស្តត ១ មានចាតៈ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ហត្ថកអាឡវក មានបញ្ញា ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហត្ថកអាឡវក មាន
 សេចក្តីប្រាថ្នាតិច ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ ចូរចាំទុកនូវ
 ហត្ថកអាឡវក ថាជាអ្នកប្រកបដោយធម៌អស្ចារ្យចម្លែក ៨ ប្រការនេះចុះ ។

បណ្ណាសកេ គហបតីវគ្គោ

[២៥] ឯកំ សមយំ ភកវា សក្កេសុ វិហរតិ
 កបិលវត្ថុស្មី និក្រោធារាមេ ។ អថខោ មហាណាមោ
 សក្កោ យេន ភកវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា
 ភកវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ
 និសីទ្នោ ខោ មហាណាមោ សក្កោ ភកវន្តំ ឯតទវោច
 កិត្តាវតា នុ ខោ ភន្តេ ឧទាសកោ ហោតីតិ ។ យតោ
 ខោ មហាណាម ពុទ្ធនំ សរណំ គតោ ហោតិ ធម្មំ
 សរណំ គតោ ហោតិ សង្ឃំ សរណំ គតោ ហោតិ
 ឯត្តាវតា ខោ មហាណាម ឧទាសកោ ហោតីតិ ។
 កិត្តាវតា បន ភន្តេ ឧទាសកោ សីលវា
 ហោតីតិ ។ យតោ ខោ មហាណាម ឧទាសកោ
 ចាលាភិចាតា បដិវិរតោ ហោតិ អទិដ្ឋាណា បដិវិរតោ
 ហោតិ កាមេសុ មិច្ឆាចារា បដិវិរតោ ហោតិ
 មុសាវាណា បដិវិរតោ ហោតិ សុរាមេរយមជ្ជប្បមាណ-
 ដ្ឋាណា បដិវិរតោ ហោតិ ឯត្តាវតា ខោ មហាណាម
 ឧទាសកោ សីលវា ហោតីតិ ។

បណ្ណាសក គហបតិវគ្គ

[២៥] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងនិគ្រោ-
 ធារាម ជិតក្រុងកបិលពស្តុ ក្នុងដែនសក្កៈ ។ គ្រានោះ សក្យមហានាម
 ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ថ្វាយបង្គំព្រះ
 ដ៏មានព្រះភាគ រួចគង់ក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះសក្យមហានាម គង់ក្នុង
 ទីដ៏សមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា បពិត្រ
 ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន បុគ្គលបានជាឧបាសក តើដោយហេតុដូចម្តេច ។ បពិត្រ
 មហានាម បុគ្គលអ្នកដល់នូវព្រះពុទ្ធជាទីពឹង ដល់នូវព្រះធម៌ជាទីពឹង
 ដល់នូវព្រះសង្ឃជាទីពឹង ដោយហេតុណា បពិត្រមហានាម បុគ្គលបាន
 ជាឧបាសក ដោយហេតុប៉ុណ្ណោះឯង ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ចុះឧបាសក
 អ្នកមានសីល តើដោយហេតុដូចម្តេច ។ បពិត្រមហានាម ឧបាសក
 ជាអ្នកវៀរចាកបាណាតិបាត វៀរចាកអទិន្នាទាន វៀរចាកកាមេសុមិច្ឆា-
 ចារ វៀរចាកមុសាវាទ វៀរចាកសុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋាន ដោយហេតុ
 ណា បពិត្រមហានាម ឧបាសក អ្នកមានសីល ដោយហេតុប៉ុណ្ណោះឯង ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

កិត្តាវតា បន ភន្តេ ឧបាសកោ អត្តហិតាយ
 បដិបន្នោ ហោតិ នោ បរហិតាយាតិ ។ យតោ ខោ
 មហាធម ឧបាសកោ អត្តនា ច សទ្ធាសម្បន្នោ
 ហោតិ នោ បរំ សទ្ធាសម្បទាយ សមាទបេតិ អត្តនា
 ច សីលសម្បន្នោ ហោតិ នោ បរំ សីលសម្បទាយ
 សមាទបេតិ អត្តនា ច ចាកសម្បន្នោ ហោតិ នោ
 បរំ ចាកសម្បទាយ សមាទបេតិ អត្តនា ច ភិក្ខុនំ
 ទស្សនកាមោ ហោតិ នោ បរំ ភិក្ខុនំ ទស្សនេ
 សមាទបេតិ អត្តនា ច សទ្ធម្មំ សោតុកាមោ ហោតិ
 នោ បរំ សទ្ធម្មស្សនេ សមាទបេតិ អត្តនា ច សុតានំ
 ធម្មានំ ធារកជាតិកោ ហោតិ នោ បរំ ធម្មធារណាយ
 សមាទបេតិ អត្តនា ច សុតានំ^(១) ធម្មានំ អត្ថបបរិក្ខិ
 ហោតិ នោ បរំ អត្ថបបរិក្ខាយ សមាទបេតិ អត្តនា
 ច អត្ថមញ្ញាយ ធម្មមញ្ញាយ ធម្មានុធម្មប្បដិបន្នោ
 ហោតិ នោ បរំ ធម្មានុធម្មប្បដិបត្តិយា សមាទបេតិ

១ ឱ. អត្តនា ធាតានំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ចុះឧបាសក អ្នកប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ផ្ទាល់
ខ្លួន មិនប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍បុគ្គលដទៃទេ តើដោយហេតុដូចម្តេច ។
បពិត្រមហានាម ឧបាសកអ្នកបរិបូណ៌ ដោយសទ្ធា ដោយខ្លួនឯង
មិនបបួលបុគ្គលដទៃ ឲ្យបរិបូណ៌ដោយសទ្ធា ១ អ្នកបរិបូណ៌ដោយសីល
ដោយខ្លួនឯង មិនបបួលបុគ្គលដទៃ ឲ្យបរិបូណ៌ដោយសីល ១ អ្នក
បរិបូណ៌ដោយចាតៈ ដោយខ្លួនឯង មិនបបួលបុគ្គលដទៃ ឲ្យបរិបូណ៌
ដោយចាតៈ ១ អ្នកចង់ជួបប្រទះពួកភិក្ខុដោយខ្លួនឯង មិនបបួលបុគ្គល
ដទៃ ឲ្យជួបប្រទះពួកភិក្ខុ ១ អ្នកចង់ស្តាប់ព្រះសទ្ធម្មដោយខ្លួនឯង មិន
បបួលបុគ្គលដទៃ ឲ្យបានស្តាប់ព្រះសទ្ធម្ម ១ អ្នកទ្រទ្រង់ធម៌ទាំងឡាយ
ដែលបានស្តាប់ហើយ ដោយខ្លួនឯង មិនបបួលបុគ្គលដទៃ ឲ្យទ្រទ្រង់នូវ
ធម៌ ១ អ្នកពិចារណានូវអត្តនៃធម៌ទាំងឡាយ ដែលបានស្តាប់ហើយ
ដោយខ្លួនឯង មិនបបួលបុគ្គលដទៃ ឲ្យពិចារណានូវអត្ត ១ អ្នកដឹងនូវអត្ត
ដឹងនូវធម៌ ហើយប្រតិបត្តិនូវធម៌ដ៏សមគួរដល់ធម៌ ដោយខ្លួនឯង មិន
បបួលបុគ្គលដទៃ ឲ្យប្រតិបត្តិនូវធម៌ដ៏សមគួរដល់ធម៌ ១ ដោយហេតុណា

បណ្ណាសកេ គហបតីវគ្គោ

ឯត្តាវតា ខោ មហាធាម ឧទាសកោ អត្តហិតាយ
បដិបន្នោ ហោតិ ដោ បរហិតាយាតិ ។

កិត្តាវតា បន ភន្តេ ឧទាសកោ អត្តហិតាយ
ច បដិបន្នោ ហោតិ បរហិតាយ ចាតិ ។ យតោ ខោ
មហាធាម ឧទាសកោ អត្តនា ច សទ្ធាសម្បន្នោ
ហោតិ បរញ្ច សទ្ធាសម្បទាយ សមាទបេតិ អត្តនា
ច សីលសម្បន្នោ ហោតិ បរញ្ច សីលសម្បទាយ
សមាទបេតិ អត្តនា ច ចាតសម្បន្នោ ហោតិ បរញ្ច
ចាតសម្បទាយ សមាទបេតិ អត្តនា ច ភិក្ខុនំ
ទស្សនកាមោ ហោតិ បរញ្ច ភិក្ខុនំ ទស្សនេ
សមាទបេតិ អត្តនា ច សទ្ធម្មំ សោតុកាមោ ហោតិ
បរញ្ច សទ្ធម្មស្សនេ សមាទបេតិ អត្តនា ច
សុតានំ ធម្មានំ ជារកជាតិកោ ហោតិ បរញ្ច ធម្ម-
ជារណាយ សមាទបេតិ អត្តនា ច សុតានំ ធម្មានំ
អត្ថបបរិក្ខិ ហោតិ បរញ្ច អត្ថបបរិក្ខាយ សមាទបេតិ

បណ្ណាសក គហបតិវគ្គ

បពិត្រមហានាម ឧបាសក អ្នកប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន មិនប្រតិ-
 បត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍បុគ្គលដទៃ ដោយហេតុមានប្រមាណប៉ុណ្ណោះឯង ។
 បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ចុះឧបាសក អ្នកប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន
 ផង ដើម្បីប្រយោជន៍បុគ្គលដទៃផង តើដោយហេតុដូចម្តេច ។ បពិត្រមហា
 នាម ឧបាសក អ្នកបរិបូណ៌ដោយសទ្ធា ដោយខ្លួនឯង ទាំងបបួលបុគ្គល
 ដទៃ ឲ្យបរិបូណ៌ដោយសទ្ធា ១ អ្នកបរិបូណ៌ដោយសីល ដោយខ្លួន
 ឯង ទាំងបបួលបុគ្គលដទៃ ឲ្យបរិបូណ៌ដោយសីល ១ អ្នកបរិបូណ៌ដោយ
 ចាគៈដោយខ្លួនឯង ទាំងបបួលបុគ្គលដទៃ ឲ្យបរិបូណ៌ដោយចាគៈ ១
 អ្នកចង់ជួបប្រទះពួកភិក្ខុដោយខ្លួនឯង ទាំងបបួលបុគ្គលដទៃ ឲ្យបាន
 ជួបប្រទះពួកភិក្ខុ ១ អ្នកចង់ស្តាប់ព្រះសទ្ធម្មដោយខ្លួនឯង ទាំងបបួល
 បុគ្គលដទៃ ឲ្យបានស្តាប់ព្រះសទ្ធម្ម ១ អ្នកទ្រទ្រង់នូវធម៌ទាំងឡាយ
 ដែលបានស្តាប់ហើយដោយខ្លួនឯង ទាំងបបួលបុគ្គលដទៃ ឲ្យទ្រទ្រង់
 នូវធម៌ ១ អ្នកពិចារណានូវអត្តនៃធម៌ទាំងឡាយ ដែលបានស្តាប់
 ហើយដោយខ្លួនឯង ទាំងបបួលបុគ្គលដទៃ ឲ្យពិចារណានូវអត្ត ១

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

អត្តនា ច អត្តមញ្ញាយ ធម្មមញ្ញាយ ធម្មានុធម្ម-
ប្បដិបន្នោ ហោតិ បរញ្ច ធម្មានុធម្មប្បដិបត្តិយា
សមាទបេតិ ឯត្តារតា ខោ មហានាម ឧទាសកោ
អត្តហិតាយ ច បដិបន្នោ ហោតិ បរហិតាយ ចាតិ ។

[២៦] ឯកំ សមយំ ភក្កវា រាជគហោ វិហារតិ
ដីវកម្មវនេ ។ អថខោ ដីវកោ កោមារកថោ យេន ភក្កវា
តេនុបសន្តិមិ ឧបសន្តិមិត្វា ភក្កវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ
និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិទ្ធា ខោ ដីវកោ កោមារកថោ
ភក្កវន្តំ ឯតទវោច កិត្តារតា នុ ខោ ភន្តេ ឧទាសកោ
ហោតីតិ ។ យតោ ខោ ដីវក ពុទ្ធិំ សវណំ កតោ
ហោតិ ធម្មំ សវណំ កតោ ហោតិ សង្ឃំ សវណំ កតោ
ហោតិ ឯត្តារតា ខោ ដីវក ឧទាសកោ ហោតីតិ ។

កិត្តារតា បន ភន្តេ ឧទាសកោ សីលវា
ហោតីតិ ។ យតោ ខោ ដីវក ឧទាសកោ ចាណាតិ-
ចាតា បដិវិរតោ ហោតិ ។ បេ ។ សុរាមេរយមជ្ជប្ប-
មាទដ្ឋានា បដិវិរតោ ហោតិ ឯត្តារតា ខោ ដីវក
ឧទាសកោ សីលវា ហោតីតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

អ្នកដឹងនូវអត្ត ដឹងនូវធម៌ ហើយប្រតិបត្តិនូវធម៌ដ៏សមគួរដល់ធម៌ ដោយ
ខ្លួនឯង ទាំងបបួលបុគ្គលដទៃ ឲ្យប្រតិបត្តិនូវធម៌ដ៏សមគួរដល់ធម៌ ១ ដោយ
ហេតុណា បពិត្រមហានាម ឧបាសក អ្នកប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន
ផង ដើម្បីប្រយោជន៍បុគ្គលដទៃផង ដោយហេតុមានប្រមាណប៉ុណ្ណោះ ។

[២៦] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងជីវកម្មវ័ន
ជិតក្រុងរាជគ្រឹះ ។ គ្រានោះ ជីវកកោមារភត្យ ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏
មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះ
ភាគ រួចអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះជីវកកោមារភត្យ អង្គុយក្នុងទី
ដ៏សមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា បពិត្រ
ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន បុគ្គលបានជាឧបាសក តើដោយហេតុដូចម្តេច ។ ម្នាល
ជីវក បុគ្គលអ្នកដល់នូវព្រះពុទ្ធជាទីពឹង ដល់នូវព្រះធម៌ជាទីពឹង ដល់
នូវព្រះសង្ឃជាទីពឹង ដោយហេតុណា ម្នាលជីវក បុគ្គលនោះ បានជា
ឧបាសក ដោយហេតុមានប្រមាណប៉ុណ្ណោះឯង ។

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ចុះឧបាសកអ្នកមានសីល តើដោយហេតុ
ដូចម្តេច ។ ម្នាលជីវក ឧបាសកជាអ្នកវៀរចាកបាណាតិបាត ។ បេ ។
វៀរចាកសុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋាន ដោយហេតុណា ម្នាលជីវក ឧបាសក
ជាអ្នកមានសីល ដោយហេតុមានប្រមាណប៉ុណ្ណោះឯង ។

បណ្ណាសកេ គហបតិវគ្គោ

កិត្តាវតា បន ភន្តេ ឧចាសកោ អត្តហិតាយ
 បដិបន្នោ ហោតិ នោ បរហិតាយាតិ ។ យតោ ខោ
 ដីវកេ ឧចាសកោ អត្តនា ច សទ្ធាសម្បន្នោ ហោតិ
 នោ បរំ សទ្ធាសម្បទាយ សមាទបេតិ ។ បេ ។ អត្តនា ច
 អត្តមញ្ញាយ ធម្មមញ្ញាយ ធម្មានុធម្មប្បដិបន្នោ ហោតិ
 នោ បរំ ធម្មានុធម្មប្បដិបត្តិយា សមាទបេតិ ឯត្តាវតា
 ខោ ដីវកេ ឧចាសកោ អត្តហិតាយ បដិបន្នោ ហោតិ
 នោ បរហិតាយាតិ ។

កិត្តាវតា បន ភន្តេ ឧចាសកោ អត្តហិតាយ ច
 បដិបន្នោ ហោតិ បរហិតាយ ចាតិ ។ យតោ ខោ
 ដីវកេ ឧចាសកោ អត្តនា ច សទ្ធាសម្បន្នោ ហោតិ
 បរញ្ច សទ្ធាសម្បទាយ សមាទបេតិ អត្តនា ច
 សីលសម្បន្នោ ហោតិ បរញ្ច សីលសម្បទាយ
 សមាទបេតិ អត្តនា ច ចាភសម្បន្នោ ហោតិ បរញ្ច
 ចាភសម្បទាយ សមាទបេតិ អត្តនា ច ភិក្ខុនំ
 ទស្សនកាមោ ហោតិ បរញ្ច ភិក្ខុនំ ទស្សនេ
 សមាទបេតិ អត្តនា ច សទ្ធម្មំ សោតុកាមោ ហោតិ

បណ្ណាសក គហបតិវគ្គ

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ចុះឧបាសក អ្នកប្រតិបត្តិ ដើម្បី
 ប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន មិនប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍បុគ្គលដទៃ តើដោយ
 ហេតុដូចម្តេច ។ ម្នាលជីវក ឧបាសក អ្នកបរិបូណ៌ដោយសទ្ធា ដោយ
 ខ្លួនឯង តែមិនបបួលបុគ្គលដទៃ ឲ្យបរិបូណ៌ ដោយសទ្ធា ១ ។ បេ ។
 អ្នកដឹងច្បាស់នូវអត្ត ដឹងច្បាស់នូវធម៌ ហើយប្រតិបត្តិនូវធម៌ដ៏សមគួរ
 ដល់ធម៌ ដោយខ្លួនឯង តែមិនបបួលបុគ្គលដទៃ ឲ្យប្រតិបត្តិនូវធម៌ដ៏
 សមគួរដល់ធម៌ ១ ដោយហេតុណា ម្នាលជីវក ឧបាសកអ្នកប្រតិបត្តិ
 ដើម្បីប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន មិនប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍បុគ្គលដទៃ ដោយ
 ហេតុមានប្រមាណប៉ុណ្ណោះឯង ។

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ចុះឧបាសកអ្នកប្រតិបត្តិ ដើម្បីប្រយោជន៍
 ផ្ទាល់ខ្លួនផង ដើម្បីប្រយោជន៍បុគ្គលដទៃផង តើដោយហេតុដូចម្តេច ។
 ម្នាលជីវក ឧបាសក អ្នកបរិបូណ៌ដោយសទ្ធា ដោយខ្លួនឯង ទាំង
 បបួលបុគ្គលដទៃ ឲ្យបរិបូណ៌ដោយសទ្ធា ១ អ្នកបរិបូណ៌ដោយសីល
 ដោយខ្លួនឯង ទាំងបបួលបុគ្គលដទៃ ឲ្យបរិបូណ៌ដោយសីល ១ អ្នក
 បរិបូណ៌ដោយចាតៈ ដោយខ្លួនឯង ទាំងបបួលបុគ្គលដទៃ ឲ្យបរិបូណ៌
 ដោយចាតៈ ១ អ្នកចង់ចូលប្រទះពួកភិក្ខុដោយខ្លួនឯង ទាំងបបួលបុគ្គល
 ដទៃ ឲ្យចូលប្រទះពួកភិក្ខុ ១ អ្នកចង់ស្តាប់ព្រះសទ្ធម្មដោយខ្លួនឯង

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

បរញ្ច សទ្ធម្មស្សវនេ សមាទបេតិ អត្តនា ច សុតានំ
 ធម្មានំ ធារកជាតិកោ ហោតិ បរញ្ច ធម្មធារណាយ
 សមាទបេតិ អត្តនា ច សុតានំ ធម្មានំ អត្ថបបរិក្ខិ
 ហោតិ បរញ្ច ច អត្ថបបរិក្ខាយ សមាទបេតិ អត្តនា ច
 អត្ថមញ្ញាយ ធម្មមញ្ញាយ ធម្មានុធម្មប្បដិបន្នោ ហោតិ
 បរញ្ច ធម្មានុធម្មប្បដិបត្តិយា សមាទបេតិ ឯត្តារតា ខោ
 ដីរក ឧទាសកោ អត្តហិតាយ ច បដិបន្នោ ហោតិ
 បរហិតាយ ចាតិ ។

[២៧] អដ្ឋិមាទិ ភិក្ខុវេ ពលានិ ។ កតមាទិ
 អដ្ឋ ។ ហេណ្ណពលា ភិក្ខុវេ ធារកា កោធពលា
 មាតុក្កាមា អារុធពលា ចោរា ឥស្សរិយពលា រាជាដោ
 ឧជ្ឈត្តិពលា ពាលា និជ្ឈត្តិពលា បណ្ឌិតា
 បដិសដ្ឋានពលា ពហុស្សុតា ខន្តិពលា សមណា-
 ព្រាហ្មណា ។ ឥមាទិ ខោ ភិក្ខុវេ អដ្ឋ ពលានីតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ទាំងបបួលបុគ្គលដទៃ ឲ្យបានស្តាប់នូវព្រះសទ្ធម្ម ១ ជាអ្នកទ្រទ្រង់នូវធម៌
 ទាំងឡាយ ដែលបានស្តាប់ហើយដោយខ្លួនឯង ទាំងបបួលបុគ្គលដទៃ
 ឲ្យទ្រទ្រង់នូវធម៌ ១ អ្នកពិចារណានូវអត្តនៃធម៌ទាំងឡាយ ដែល
 បានស្តាប់ហើយ ដោយខ្លួនឯង ទាំងបបួលបុគ្គលដទៃ ឲ្យពិចារណានូវ
 អត្ត ១ អ្នកដឹងច្បាស់នូវអត្ថប ដឹងច្បាស់នូវធម៌ ហើយប្រតិបត្តិនូវធម៌
 ដ៏សមគួរដល់ធម៌ ដោយខ្លួនឯង ទាំងបបួលបុគ្គលដទៃ ឲ្យប្រតិបត្តិនូវធម៌
 ដ៏សមគួរដល់ធម៌ ១ ដោយហេតុណា ម្នាលដីវក ឧបាសក អ្នកប្រតិបត្តិ
 ដើម្បីប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនផង ដើម្បីប្រយោជន៍បុគ្គលដទៃផង ដោយហេតុ
 មានប្រមាណប៉ុណ្ណោះឯង ។

[២៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កម្លាំងនេះមាន ៨ យ៉ាង ។
 កម្លាំង ៨ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកក្មេងមានការយំ
 ជាកម្លាំង ១ ពួកមាតុត្រាមមានសេចក្តីក្រោធ ជាកម្លាំង ១ ពួកចោរមាន
 គ្រឿងអាវុធ ជាកម្លាំង ១ ពួកព្រះរាជាមានឥស្សរិយៈ ជាកម្លាំង ១ ពួក
 ជនពាលមានការលើកទោស ជាកម្លាំង ១ ពួកបណ្ឌិតមានការរំពឹងគិត
 ជាកម្លាំង ១ ពួកពហុស្ស្វតមានការពិចារណាជាកម្លាំង ១ ពួកសមណ-
 ព្រាហ្មណ៍មានការអត់ធន់ ជាកម្លាំង ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 កម្លាំងមាន ៨ យ៉ាងនេះឯង ។

បណ្ណាសកេ គហបតិវគ្គោ

[២៨] អថខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ យេន ភកវា
តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភកវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ
និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិទ្ធិំ ខោ អាយស្មន្តំ សារីបុត្តំ ភកវា
ឯតទរោច កតិ នុ ខោ សារីបុត្ត ទីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ
ពលានិ យេហិ ពលេហិ សមដ្ឋាកតោ ទីណាសវា
ភិក្ខុ អាសវានំ ខយំ បទិជានាតិ ទីណា មេ អាសវាតិ ។
អដ្ឋ ភន្តេ ទីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ ពលានិ យេហិ
ពលេហិ សមដ្ឋាកតោ ទីណាសវា ភិក្ខុ អាសវានំ
ខយំ បទិជានាតិ ទីណា មេ អាសវាតិ ។ កតមានិ
អដ្ឋ ។ ឥទ ភន្តេ ទីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ អនិច្ចតោ
សព្វេ សដ្ឋាក យថាក្ខតំ សម្មប្បញ្ញាយ សុទិដ្ឋា
ហោន្តិ ។ យម្យិ ភន្តេ ទីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ អនិច្ចតោ
សព្វេ សដ្ឋាក យថាក្ខតំ សម្មប្បញ្ញាយ សុទិដ្ឋា ហោន្តិ

បណ្ណាសក គហបតិវគ្គ

[២៨] គ្រានោះ ព្រះសារីបុត្រដ៏មានអាយុ បានចូលទៅគាល់
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 រួចអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះព្រះសារីបុត្រដ៏មានអាយុ អង្គុយក្នុងទី
 ដ៏សមគួរហើយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនេះថា ម្ចាស់
 សារីបុត្រ ភិក្ខុជាខីណាស្រព ប្រកបដោយកម្លាំងទាំងឡាយណា រមែង
 ប្តេជ្ញានូវការអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយថា អាសវៈទាំងឡាយ របស់
 អាត្មាអញអស់ហើយ កម្លាំងទាំងនោះ របស់ភិក្ខុជាខីណាស្រព តើមាន
 ប៉ុន្មានយ៉ាង ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុជាខីណាស្រព ប្រកបដោយ
 កម្លាំងទាំងឡាយណា រមែងប្តេជ្ញានូវការអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយថា
 អាសវៈទាំងឡាយ របស់អាត្មាអញអស់ហើយ កម្លាំងទាំងនោះ របស់
 ភិក្ខុជាខីណាស្រពមាន ៨ យ៉ាង ។ ៨ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ បពិត្រ
 ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុជាខីណាស្រព ក្នុងសាសនានេះ ឃើញច្បាស់
 នូវសង្ខារទាំងពួងថា មិនទៀង ដោយបញ្ញាដ៏ប្រពៃ គួរតាមពិត ។
 បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុជាខីណាស្រព ឃើញច្បាស់នូវសង្ខារទាំង
 ពួងថា មិនទៀង ដោយបញ្ញាដ៏ប្រពៃ គួរតាមពិត ដោយកម្លាំងណា

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

ឥទម្បី ភន្តេ ទីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ ពលំ ហោតិ យំ
 ពលំ អាតម្ម ទីណាសវោ ភិក្ខុ អាសវានំ ខយំ បដិ-
 ជានាតិ ទីណា មេ អាសវាតិ ។ បុន ចបរំ ភន្តេ
 ទីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ អដ្ឋារកាសូបមា កាមា
 យថាក្ខតំ សម្មប្បញ្ញាយ សុទិដ្ឋា ហោន្តិ ។ យម្បី
 ភន្តេ ទីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ អដ្ឋារកាសូបមា
 កាមា យថាក្ខតំ សម្មប្បញ្ញាយ សុទិដ្ឋា ហោន្តិ
 ឥទម្បី ភន្តេ ទីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ ពលំ ហោតិ
 យំ ពលំ អាតម្ម ទីណាសវោ ភិក្ខុ អាសវានំ
 ខយំ បដិជានាតិ ទីណា មេ អាសវាតិ ។ បុន
 ចបរំ ភន្តេ ទីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ វិវេកនិទ្ធិំ ចិត្តំ
 ហោតិ វិវេកចោលំ វិវេកបញ្ញារំ វិវេកដ្ឋំ នេត្តម្ហារិរតំ
 ព្យន្តិក្ខតំ សព្វសោ អាសវដ្ឋានីយេហិ ធម្មេហិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន (ម្យ៉ាងទៀត) ភិក្ខុជាខីណាស្រព ប្តេជ្ញានូវកិរិយា
អស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយថា អាសវៈទាំងឡាយ របស់អាត្មាអញ
អស់ហើយ ព្រោះអាស្រ័យកម្លាំងណា កម្លាំងនេះ ជាកម្លាំងរបស់ភិក្ខុជា
ខីណាស្រព ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មួយទៀត ភិក្ខុជាខីណាស្រព ឃើញ
ច្បាស់នូវកាមទាំងឡាយ មានឧបមាដូចជារណ្តៅ ដ៏ពេញដោយរងើក
ភ្លើង ដោយបញ្ញាដ៏ប្រពៃ គួរតាមពិត ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុជា
ខីណាស្រពឃើញច្បាស់នូវកាមទាំងឡាយ ដែលមានឧបមាដូចជារណ្តៅ
ដ៏ពេញដោយរងើកភ្លើង ដោយបញ្ញាដ៏ប្រពៃ គួរតាមពិត ដោយកម្លាំង
ណា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន (ម្យ៉ាងទៀត) ភិក្ខុជាខីណាស្រព ប្តេជ្ញានូវ
កិរិយាអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយថា អាសវៈទាំងឡាយ របស់អាត្មា
អញអស់ហើយ ព្រោះអាស្រ័យកម្លាំងណា កម្លាំងនេះ ជាកម្លាំង
របស់ភិក្ខុជាខីណាស្រព ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មួយទៀត ចិត្តរបស់
ភិក្ខុជាខីណាស្រព តែងឱនទៅរកវិវេក ឈានទៅរកវិវេក បែរទៅរក
វិវេក តម្កល់នៅក្នុងវិវេក ត្រេកអរចំពោះក្នុងការចេញចាកកាម ជាចិត្ត
ប្រាសចាកធម៌ទាំងឡាយ ដែលជាទីតាំងនៃអាសវៈដោយប្រការទាំងពួង ។

បណ្ណាសកេ គហបតិវគ្គោ

យម្បិ ភន្តេ ទីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ វិវេកនិដ្ឋំ ចិត្តំ
 ហោតិ វិវេកចោលំ វិវេកបញ្ចវំ វិវេកដ្ឋំ នេត្តម្ហាភិវតំ
 ព្យង្គិភូតំ សព្វសោ អាសវដ្ឋានីយេហិ ធម្មេហិ ឥទម្បិ
 ភន្តេ ទីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ ពលំ ហោតិ យំ ពលំ
 អាតម្ម ទីណាសវោ ភិក្ខុ អាសវានំ ខយំ បដិជាណាតិ
 ទីណា មេ អាសវាតិ ។ បុន ចបវំ ភន្តេ ទីណាសវស្ស
 ភិក្ខុនោ ចត្តារោ សតិប្បដ្ឋានា ការិតា ហោន្តិ សុកា-
 រិតា ។ យម្បិ ភន្តេ ទីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ ចត្តារោ
 សតិប្បដ្ឋានា ការិតា ហោន្តិ សុការិតា ឥទម្បិ ភន្តេ
 ទីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ ពលំ ហោតិ យំ ពលំ អាតម្ម
 ទីណាសវោ ភិក្ខុ អាសវានំ ខយំ បដិជាណាតិ ទីណា
 មេ អាសវាតិ ។ បុន ចបវំ ភន្តេ ទីណាសវស្ស
 ភិក្ខុនោ ចត្តារោ ឥទ្ធិចាណា ការិតា ហោន្តិ សុការិតា
 ។ មេ ។ បញ្ចុទ្ធិយានិ ការិតានិ ហោន្តិ សុការិតានិ

បណ្ណាសក គហបតិវគ្គ

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ចិត្តរបស់ភិក្ខុ ជាខីណាស្រព តែងឱនទៅរក
 វិវេក ឈានទៅរកវិវេក បែរទៅរកវិវេក តម្កល់នៅក្នុងវិវេក ត្រេក
 អរចំពោះក្នុងការចេញចាកកាម ជាចិត្តប្រាសចាកធម៌ទាំងឡាយ ដែល
 ជាទីតាំងនៃអាសវៈ ដោយប្រការទាំងពួង ដោយកម្លាំងណា បពិត្រ
 ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មួយទៀត ភិក្ខុជាខីណាស្រព ប្តេជ្ញានូវការអស់ទៅ
 នៃអាសវៈទាំងឡាយថា អាសវៈទាំងឡាយ របស់អាត្មាអញអស់ហើយ
 ព្រោះអាស្រ័យកម្លាំងណា កម្លាំងនេះ ជាកម្លាំងរបស់ភិក្ខុ ជា
 ខីណាស្រព ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មួយទៀត ភិក្ខុជាខីណាស្រព
 បានចម្រើន អប់រំល្អហើយ នូវសតិប្បដ្ឋានទាំង ៤ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន
 ភិក្ខុជាខីណាស្រព បានចម្រើន អប់រំល្អហើយ នូវសតិប្បដ្ឋាន ៤ ដោយ
 កម្លាំងណា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មួយទៀត ភិក្ខុជាខីណាស្រព
 ប្តេជ្ញានូវការអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយថា អាសវៈទាំងឡាយ របស់
 អាត្មាអញអស់ហើយ ព្រោះអាស្រ័យកម្លាំងណា កម្លាំងនេះ ជា
 កម្លាំងរបស់ភិក្ខុ ជាខីណាស្រព ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មួយ
 ទៀត ភិក្ខុជាខីណាស្រព បានចម្រើនអប់រំល្អហើយ នូវឥទ្ធិបាទ ៤
 ។ បេ ។ បានចម្រើន អប់រំល្អហើយ នូវឥន្ទ្រិយ ៥

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

សត្ត ពោជ្ឈង្គា ភារិតា ហោន្តិ សុភារិតា អរិយោ
អដ្ឋង្គិកោ មក្កោ ភារិតោ ហោតិ សុភារិតោ ។ យម្បិ
ភន្តេ ខីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ អរិយោ អដ្ឋង្គិកោ មក្កោ
ភារិតោ ហោតិ សុភារិតោ ឥទម្បិ ភន្តេ ខីណាស-
វស្ស ភិក្ខុនោ ពលំ ហោតិ យំ ពលំ អាគម្ម
ខីណាសវោ ភិក្ខុ អាសវានំ ខយំ បដិជានាតិ
ខីណា មេ អាសវាតិ ។ ឥមាជិ ខោ ភន្តេ អដ្ឋ
ខីណាសវស្ស ភិក្ខុនោ ពលានិ យេហិ ពលេហិ
សមន្នាគតោ ខីណាសវោ ភិក្ខុ អាសវានំ ខយំ
បដិជានាតិ ខីណា មេ អាសវាតិ ។

[២៩] ខណាតិច្ចោ លោកោតិ ភិក្ខុវេ អស្សុតវា
បុថុជ្ជនោ ភាសតិ នោ ច ខោ សោ ជានាតិ
ខណំ វា អក្ខណំ វា ។ អដ្ឋិមេ ភិក្ខុវេ អក្ខណា
អសមយា ព្រហ្មចរិយវាសាយ ។ កតមេ អដ្ឋ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

បានចម្រើន អប់រំល្អហើយ នូវពោជ្ឈង្គ ៧ បានចម្រើន អប់រំល្អហើយនូវមគ្គ
 ប្រកបដោយអង្គ ៨ ដ៏ប្រសើរ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុជាខីណាស្រព
 បានចម្រើន អប់រំល្អហើយនូវមគ្គប្រកបដោយអង្គ ៨ ដ៏ប្រសើរ ដោយ
 កម្លាំងណា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន (ម្យ៉ាងទៀត) ភិក្ខុជាខីណាស្រព
 ប្តេជ្ញានូវការអស់ទៅ នៃអាសវៈទាំងឡាយថា អាសវៈទាំងឡាយរបស់
 អាត្មាអញអស់ហើយ ព្រោះអាស្រ័យកម្លាំងណា កម្លាំងនេះ ជា
 កម្លាំងរបស់ភិក្ខុជាខីណាស្រព ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុជាខីណា-
 ស្រពប្រកបដោយកម្លាំងទាំងឡាយណា រមែងប្តេជ្ញានូវការអស់ទៅ នៃ
 អាសវៈទាំងឡាយថា អាសវៈទាំងឡាយ របស់អាត្មាអញអស់ហើយ
 កម្លាំងទាំងនោះ របស់ភិក្ខុជាខីណាស្រព មាន ៨ យ៉ាងនេះឯង ។

[២៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុប្ផជួនមិនមានការចេះដឹង រមែងនិយាយ
 ថា សត្វលោកមានកិច្ចក្នុងខណៈ សត្វលោកមានកិច្ចក្នុងខណៈ តែបុប្ផជួន
 នោះ មិនដឹងនូវខណៈឬអក្ខណៈទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អក្ខណៈ អស-
 ម័យ នៃការនៅប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យនេះមាន ៨ យ៉ាង ។ ៨ យ៉ាងតើអ្វីខ្លះ ។

បណ្ណាសកេ គហបតីវគ្គោ

ឥធិ ភិក្ខុវេ តថាគតោ ច លោកេ ឧប្បន្នោ ហោតិ
 អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធា វិជ្ជាចរណាសម្បន្នោ សុគតោ
 លោកវិទូ អនុត្តរោ បុរិសទម្មសារថិ សត្តា
 ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធា ភក្កវា ធម្មោ ច ទេសិយតិ
 ឧបសមិកោ បរិនិព្វានិកោ សម្ពោធកាមី សុគត-
 ប្បវេទិតោ អយញ្ច បុគ្គលោ និរយំ ឧបបន្នោ
 ហោតិ ។ អយំ ភិក្ខុវេ បបមោ អក្ខណោ
 អសមយោ ព្រហ្មចរិយវាសាយ ។ បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ
 តថាគតោ ច លោកេ ឧប្បន្នោ ហោតិ ។ មេ ។ សត្តា
 ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធា ភក្កវា ធម្មោ ច ទេសិយតិ
 ឧបសមិកោ បរិនិព្វានិកោ សម្ពោធកាមី សុគត-
 ប្បវេទិតោ អយញ្ច បុគ្គលោ តិរច្ឆានយោនី
 ឧបបន្នោ ហោតិ ។ មេ ។ អយញ្ច បុគ្គលោ

បណ្ណាសក គហបតិវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រះតថាគត ឆ្ងាយចាកកិលេស ទ្រង់ត្រាស់
ដឹងនូវញ្ញេយ្យធម៌ទាំងពួង ដោយប្រពៃចំពោះព្រះអង្គ ទ្រង់បរិបូណ៌
ដោយវិជ្ជានិងចរណៈ ទ្រង់មានដំណើរល្អ ទ្រង់ជ្រាបច្បាស់ នូវត្រៃ-
លោក ទ្រង់ប្រសើរដោយសីលាទិគុណ ឥតមានបុគ្គលណាស្មើ ទ្រង់
ទូន្មាននូវបុរសដែលគួរទូន្មាន ដូចនាយសារថី ជាសាស្ត្រានៃទេវតានិង
មនុស្សទាំងឡាយ ទ្រង់ជ្រាបច្បាស់នូវចតុរារិយសច្ច ទ្រង់មានដំណើរ
ទៅកាន់ត្រៃភពខ្លាក់ចោលហើយ បានកើតឡើង ក្នុងលោកនេះ ទាំងធម៌
ដែលធ្វើកិលេសឲ្យស្ងប់រម្ងាប់ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីព្រះនិព្វាន ជាដំណើរ
ដើម្បីត្រាស់ដឹង ជាធម៌ដែលព្រះសុគតទ្រង់ប្រកាសទុក ព្រះអង្គក៏បាន
សម្តែងហើយ តែទាស់បុគ្គលនេះទៅកើតក្នុងនរក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
នេះជាអក្ខណៈ អសម័យ នៃការនៅប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យទី ១ ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ព្រះតថាគត ។ បេ ។ ជាសាស្ត្រានៃទេវតានិង
មនុស្សទាំងឡាយ ទ្រង់ជ្រាបច្បាស់នូវចតុរារិយសច្ច ទ្រង់មានដំណើរទៅ
កាន់ត្រៃភពខ្លាក់ចោលហើយ រមែងកើតឡើងក្នុងលោក ទាំងធម៌ដែលធ្វើ
កិលេសឲ្យស្ងប់រម្ងាប់ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីព្រះនិព្វាន ជាដំណើរដើម្បីត្រាស់
ដឹង ជាធម៌ដែលព្រះសុគតទ្រង់ប្រកាសទុក ព្រះអង្គបានសម្តែងហើយ
តែទាស់បុគ្គលនេះ ទៅកើតក្នុងកំណើតតិរច្ឆាន ។ បេ ។ តែទាស់បុគ្គលនេះ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថវនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

បិត្តិវិសយំ ឧបបន្នោ ហោតិ ។ បេ ។ អយញ្ច បុគ្គលោ
 អញ្ញតរំ ធីយាយុកំ ទេវនិកាយំ ឧបបន្នោ ហោតិ
 ។ បេ ។ អយញ្ច បុគ្គលោ បច្ចុដ្ឋិមេសុ ជនបទេសុ
 បច្ចាជាតោ ហោតិ សោ ច ហោតិ អវិញ្ញាតារេសុ
 មិលក្ខេសុ^(១) យត្ត នត្តិ ភតិ ភិក្ខុនំ ភិក្ខុនីនំ
 ឧទាសកានំ ឧទាសិកានំ ។ បេ ។ អយញ្ច បុគ្គលោ
 មជ្ឈិមេសុ ជនបទេសុ បច្ចាជាតោ ហោតិ សោ ច
 ហោតិ មិច្ឆាទិដ្ឋិកោ វិបរីតទស្សនោ នត្តិ ទិដ្ឋំ នត្តិ
 យិដ្ឋំ នត្តិ ហុតំ នត្តិ សុកតទុក្កដានំ កម្មានំ
 ផលំ វិទាកោ នត្តិ អយំ លោកោ នត្តិ បរោ
 លោកោ នត្តិ មាតា នត្តិ បិតា នត្តិ សត្តា
 ឱបទាតិកា នត្តិ លោកេ សមណព្រាហ្មណា
 សម្មត្តតា សម្មាបដិបន្នា យេ ឥមញ្ច លោកំ បរញ្ច
 លោកំ សយំ អភិញ្ញា សច្ចិកត្វា បរេទេដ្ឋិតិ
 ។ បេ ។ អយញ្ច បុគ្គលោ មជ្ឈិមេសុ ជនបទេសុ
 បច្ចាជាតោ ហោតិ សោ ច ហោតិ ទុប្បញ្ញោ ជន្យោ

១ ឱ. មិលក្ខេសុ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ទៅកើតក្នុងបិត្តិវិស័យ ។ បេ ។ តែទាស់បុគ្គលនេះ ទៅកើតក្នុងពួកទេវតា
ណាមួយមានអាយុវែង ។ បេ ។ តែទាស់បុគ្គលនេះ ជាអ្នកមកកើតក្នុងពួក-
បច្ចុន្តិមជនបទទាំងអស់បានទៅកើតក្នុងពួកមិលក្ខជន ដែលមិនដឹងការ
ខុសត្រូវច្បាស់លាស់ ដែលជាប្រទេសគ្មានភិក្ខុ ភិក្ខុនី ឧបាសក ឧបាសិកា
ទៅដល់ ។ បេ ។ បុគ្គលនេះ បានមកកើត ក្នុងពួកមជ្ឈិមជនបទហើយ
ទាស់តែបុគ្គលនោះ ជាមិច្ឆាទិដ្ឋិ មានសេចក្តីឃើញវិបរិតថា ទានដែល
បុគ្គលឲ្យហើយគ្មានផល ការបូជាធំគ្មានផល ការបូជាតូចគ្មានផល ផល
និងវិបាករបស់កម្ម ដែលសត្វធ្វើល្អនិងធ្វើអាក្រក់ មិនមាន លោកនេះ
ក៏មិនមាន លោកដទៃ ក៏មិនមាន មាតាក៏មិនមាន បិតាក៏មិនមាន
ពួកសត្វជាឱបបាតិកៈក៏មិនមាន ពួកសមណព្រាហ្មណ៍ក្នុងលោក ជាអ្នក
ព្រមព្រៀងគ្នា ប្រតិបត្តិដោយល្អ ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវលោកនេះ និង
លោកខាងមុខ ព្រោះដឹងច្បាស់ដោយខ្លួនឯង ហើយញ៉ាំងអ្នកដទៃឲ្យ
ត្រាស់ដឹងផង ក៏មិនមាន ។ បេ ។ បុគ្គលនេះ បានមកកើតក្នុងពួក
មជ្ឈិមជនបទហើយ ទាស់តែបុគ្គលនោះ ជាអ្នកអប្បឥតប្រាជ្ញា ល្ងង់ខ្លៅ

បណ្ណាសកេ គហបតីវគ្គោ

ឯឡម្ភកោ ន បដិពលោ សុភាសិតទុព្ភាសិតស្ស
 អត្ថមញ្ញាតំ ។ អយំ ភិក្ខុវេ សត្តមោ អក្ខណោ
 អសមយោ ព្រហ្មចរិយវាសាយ ។ បុន ចបំ ភិក្ខុវេ
 តថាគតោ ច លោកេ អនុប្បន្នោ ហោតិ អរហំ សម្មា-
 សម្ពុទ្ធា ។ បេ ។ សត្តា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធា ភកវា
 ធម្មោ ច ន ទេសិយតិ ឧបសមិកោ បរិនិព្វានិកោ
 សម្មោធកាមី សុកតប្បវេទិតោ អយញ្ច បុគ្គលោ
 មជ្ឈិមេសុ ជនបទេសុ បច្ឆាជាតោ ហោតិ សោ ច
 ហោតិ បញ្ញវា អជន្យោ អនេឡម្ភកោ បដិពលោ
 សុភាសិតទុព្ភាសិតស្ស អត្ថមញ្ញាតំ ។ អយំ ភិក្ខុវេ
 អដ្ឋមោ អក្ខណោ អសមយោ ព្រហ្មចរិយវាសាយ ។
 ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ អដ្ឋ អក្ខណោ អសមយោ ព្រហ្ម-
 ចរិយវាសាយ ។ ឯកោ ច ខោ ភិក្ខុវេ ខណោ ច
 សមយោ ច ព្រហ្មចរិយវាសាយ ។ កតមោ ឯកោ ។

បណ្ណាសក គហបតិវគ្គ

ជាមនុស្សគ មិនអង់អាច ដើម្បីដឹងសេចក្តីនៃសុភាសិតនិងទុញ្ញាសិតបាន ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាអក្ខណៈ អសម័យ នៃការនៅប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យទី ៧ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ព្រះតថាគត ឆ្ងាយ ចាកកិលេស ទ្រង់ត្រាស់ដឹងនូវញោយរូធម៌ទាំងពួង ចំពោះព្រះអង្គ ។ បេ ។

ជាសាស្ត្រានៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ទ្រង់ត្រាស់ដឹងនូវចតុរារិយសច្ច មានដំណើរទៅកាន់ត្រៃភពខ្នាក់ចោលហើយ មិនកើតឡើងក្នុងលោក ទាំងធម៌ដែលធ្វើកិលេសឲ្យស្ងប់រម្ងាប់ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីព្រះនិព្វាន ជា ដំណើរ ដើម្បីត្រាស់ដឹង ជាធម៌ដែលព្រះសុគត ទ្រង់ប្រកាសទុក ព្រះអង្គក៏មិនបានសម្តែង បុគ្គលនេះ បានកើតក្នុងមជ្ឈិមជនបទ ក៏ឯបុគ្គល នោះ ជាអ្នកមានប្រាជ្ញា មិនល្ងង់ខ្លៅ មិនជាមនុស្សគ អង់អាច ដើម្បីដឹងសេចក្តីនៃសុភាសិត និងទុញ្ញាសិតបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាអក្ខណៈ អសម័យ នៃការនៅប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យទី ៨ ។ ម្នាល ភិក្ខុទាំងឡាយ អក្ខណៈ អសម័យ នៃការនៅប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យមាន ៨ យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ខណៈ និងសម័យ នៃការនៅប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យ មានតែមួយ ។ មួយតើដូចម្តេច ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គក្ករនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

ឥធិ ភិក្ខុវេ តថាគតោ លោកេ ឧប្បន្នោ ហោតិ
 អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធា វិជ្ជាចរណាសម្បន្នោ សុគតោ
 លោកវិទូ អនុត្តរោ បុរិសទម្មសារថិ សត្តា ទេវម-
 នុស្សានំ ពុទ្ធា ភក្កវា ធម្មោ ច ទេសិយតិ
 ឧបសមិកោ បរិនិព្វានិកោ សម្តោធកាមី សុគត-
 ប្បវេទិតោ អយញ្ច បុគ្គលោ មជ្ឈិមេសុ ជនបទេសុ
 បច្ឆាជាតោ ហោតិ សោ ច ហោតិ បញ្ញវា
 អជឡោ អនេឡម្ភកោ បដិពលោ សុភាសិតទុញ្ញាសិ-
 តស្ស អត្តមញ្ញាតំ ។ អយំ ភិក្ខុវេ ឯកោវ ខណោ
 ច សមយោ ច ព្រហ្មចរិយវាសាយាតិ ។

មនុស្សលោកំ លទ្ធាន សទ្ធម្មេ សុប្បវេទិតេ
 យេ ខណំ នាទិតច្ចន្តិ អតិណមេន្តិ តេ ខណំ
 ពហូហិ អក្ខណា វុត្តា បុគ្គលស្សន្តរាយិកា

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រះតថាគត ឆ្ងាយចាកកិលេស ទ្រង់ត្រាស់ដឹងនូវ
 ញ្ញេយ្យធម៌ទាំងពួងដោយប្រពៃចំពោះព្រះអង្គ ទ្រង់បរិបូណ៌ដោយវិជ្ជានិង
 ចរណៈ ទ្រង់មានដំណើរល្អ ទ្រង់ជ្រាបច្បាស់នូវលោក ទ្រង់ប្រសើរដោយ
 សីលាទិគុណឥតមានបុគ្គលណាស្មើ ទ្រង់ទូន្មាននូវបុរសដែលគួរទូន្មានដូច
 នាយសារថី ជាសាស្ត្រានៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ទ្រង់ជ្រាបច្បាស់នូវ
 ចតុរារិយសច្ច ទ្រង់មានដំណើរទៅកាន់ត្រែកពន្លាក់ចោលហើយ បានកើត
 ឡើងក្នុងលោកនេះ ទាំងធម៌ ដែលធ្វើកិលេសឲ្យស្ងប់រម្ងាប់ ប្រព្រឹត្តទៅ
 ដើម្បីព្រះនិព្វាន ជាដំណើរដើម្បីត្រាស់ដឹង ជាធម៌ដែលព្រះសុគតទ្រង់ប្រ-
 កាសទុក ព្រះអង្គក៏បានសម្តែងហើយទាំងបុគ្គលនេះបានកើតក្នុងពួកមជ្ឈិម-
 ជនបទ ថែមទាំងបុគ្គលនោះ ជាអ្នកមានប្រាជ្ញា មិនល្ងង់ខ្លៅ មិនជាមនុស្សគ-
 អង្គអាច ដើម្បីដឹងសេចក្តីនៃសុភាសិតនិងទុញ្ញាសិតបាន ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ នេះជាខណៈនិងសម័យ នៃការនៅប្រព្រឹត្តព្រហ្មចារ្យតែមួយ ។

ពួកជនណា បាននូវមនុស្សលោកហើយ (បានកើតជាមនុស្ស)
 តែមិនជួបប្រទះនូវខណៈ ក្នុងព្រះសទ្ធម្ម ដែលព្រះតថាគត
 ទ្រង់សម្តែងដោយល្អ ជនទាំងនោះ ឈ្មោះថាកន្លងបង្គំនូវ
 ខណៈ អក្ខណៈទាំងឡាយ ដែលអ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយជា
 ច្រើន បានពោលហើយថា ធ្វើនូវសេចក្តីអន្តរាយដល់បុគ្គល

បណ្ណាសកេ គហបតិវគ្គោ

កនាចិ ករហាចិ លោកេ ឧប្បជ្ជន្តិ តថាភតា
 តយិទំ សម្មុទ្ធិក្ខតំ យំ លោកស្មី សុទុល្លកំ
 មនុស្សប្បដិលាកោ ច សទ្ធម្មស្ស ច ទេសនា
 អលំ វាយមិត្តំ តត្ថ អត្តកាមេន ជន្តនា ។
 កមំ វិជញ្ញា សទ្ធម្មំ ខណោ វោ មា ឧបជ្ឈកា
 ខណាតីតា ហិ សោចន្តិ និរយម្ហិ សមប្បិតា ។
 ឥធិ ចេ ន វិរាជេតិ សទ្ធម្មស្ស និយាមិតំ
 វាលិដោវ អតីតត្តោ ចិរត្តនុតបិស្សតិ
 អវិជ្ជានិព្វតោ ចោសោ សទ្ធម្មំ អបរាជិកោ
 ជាតិមរណសំសារំ ចិរំ បច្ចានុកោស្សតិ

បណ្ណាសក គហបតិវគ្គ

ព្រះតថាគតទាំងឡាយ ទ្រង់កើតឡើង ក្នុងលោកម្តង ។
 ការកើតឡើង នៃព្រះតថាគតទាំងឡាយណា ដែលសត្វ
 បានដោយកម្រក្រៃពេក ក្នុងលោក ការកើតឡើងនៃព្រះ
 តថាគតទាំងឡាយនោះ ក៏កើតចំពោះមុខហើយ ការបាន
 អត្តភាពជាមនុស្សផង ការសម្តែងនូវព្រះសទ្ធម្មផង (ក៏បាន
 កើតចំពោះមុខហើយ) ជនអ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នានូវប្រយោជន៍
 គួរព្យាយាមក្នុងព្រះសទ្ធម្មនោះ ។ បុគ្គលគប្បីដឹងច្បាស់ នូវ
 ព្រះសទ្ធម្មដោយហេតុដូចម្តេច ខណៈកុំកន្លងនូវអ្នកទាំងឡាយ
 ឡើយ ព្រោះថា ពួកជនដែលខណៈកន្លងហើយ រមែងសង្រួង
 សង្រួងក្នុងនរកត្រៀមត្រា ។ បើបុគ្គលណា ក្នុងលោកនេះ
 ញ៉ាំងសេចក្តីកំណត់នូវព្រះសទ្ធម្ម គឺអរិយមគ្គ មិនឲ្យ
 សម្រេចទេ បុគ្គលនោះជាអ្នកកន្លងបង់នូវប្រយោជន៍ រមែង
 សង្រួងសង្រួង អស់រាត្រីយូរ ដូចជាពាណិជ ដែលកន្លង
 បង់នូវប្រយោជន៍ ដូច្នោះដែរ សត្វដែលអវិជ្ជា រូបវិតហើយ
 មិនញ៉ាំងព្រះសទ្ធម្ម ឲ្យសម្រេចបាន គង់នឹងត្រឡប់មក
 កាន់សង្សារ គឺការកើតនិងការស្លាប់ អស់កាលដ៏យូរ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

យេ ច លទ្ធា មនុស្សតំ សទ្ធម្មេ សុប្បវេទិតេ

អកំសុ សត្តុ វចនំ ករិស្សន្តិ ករោន្តិ វា

ខណំ បច្ឆវិត្តំ^(១) លោកេ ព្រហ្មចរិយំ អនុត្តរំ

យេ មត្តំ បដិបទ្ឋិសុ តថាកតប្បវេទិតំ

យេ សំរា ចក្កុមតា ទេសិតាទិច្ចពន្ធា

តេសុ កុត្តោ សទា សតោ វិហារេថ អនុស្សតោ

សព្វេ អនុសយេ ឆេត្វា មារយេយ្យសរាទុកេ

តេ វេ ចារកតា លោកេ យេ បត្តា អាសវក្ខយន្តិ ។

[៣០] ឯកំ សមយំ ភកវា ភក្កេសុ វិហារតិ

សុំសុមារតិវេ ភេសកឡារនេ មិតទាយេ ។ តេន ខោ

បន សមយេន អាយស្មា អនុរុទ្ធា ចេតិសុ

វិហារតិ ចាចីនវំសទាយេ ។ អថខោ អាយស្សតោ

អនុរុទ្ធស្ស រហោកតស្ស បដិសល្លីនស្ស ឯវំ

ចេតសោ បរិវិតក្កោ ឧទចាទិ អប្បិច្ឆស្សាយំ ធម្មោ

១. បច្ឆវិត្តិ បដិវិជ្ជវិស្វតិ អដ្ឋកថាយំ ទិស្សតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

មួយទៀត ពួកជនណា បាននូវអត្តភាពជាមនុស្ស ក្នុងព្រះ
 សទ្ធម្ម ដែលព្រះតថាគត សម្តែងល្អហើយ បានធ្វើហើយ
 នឹងធ្វើ ឬកំពុងធ្វើ តាមពាក្យនៃព្រះសាស្តា ពួកជនណា
 ដើរទៅកាន់ផ្លូវ ដែលព្រះតថាគត សម្តែងទុកហើយ ពួកជន
 នោះ ឈ្មោះថា ត្រាស់ដឹងនូវខណៈ និងព្រហ្មចារ្យដ៏ប្រសើរ
 ក្នុងលោក សេចក្តីសង្រួមណា ដែលព្រះពុទ្ធជាអាទិច្ចពន្ធុ
 ព្រះអង្គមានចក្ខុ បានសម្តែងហើយ បុគ្គលមានចិត្តមិនទទឹក
 ដោយកិលេស ជាអ្នកមានស្មារតីគ្រប់កាល គប្បីគ្រប់គ្រង
 ក្នុងសេចក្តីសង្រួមទាំងនោះ ពួកជនណា បានដល់នូវការ
 អស់ទៅនៃអាសវៈ ជនទាំងនោះ បានកាត់នូវអនុស័យ
 ទាំងពួង ដែលទៅកាន់សង្សារ ជាលំនៅនៃមារហើយ
 ដល់នូវត្រើយ គឺព្រះនិព្វាន ក្នុងលោក ។

[៣០] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងភេស-
 កឡារ៉ែន ជាទីឲ្យនូវអភ័យដល់សត្វម្រឹគ ជិតក្រុងសុំសុមារគិរៈ ក្នុងភគ្គជន-
 បទ ។ ក្នុងសម័យនោះ ព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុ គង់នៅក្នុងបាចិនវង្ស-
 ទាយវ័ន ក្នុងដែនចេតិ ។ គ្រានោះ ព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុ នៅក្នុងទីស្ងាត់ពួន
 សម្ងំ មានចិត្តត្រិះរិះកើតឡើងយ៉ាងនេះថា នេះជាធម៌របស់អ្នកប្រាថ្នាតិច

បណ្ណាសកេ គហបតីវគ្គោ

ឆាយំ ធម្មោ មហិច្ឆស្ស សន្តជ្ជស្សាយំ ធម្មោ ឆាយំ
 ធម្មោ អសន្តជ្ជស្ស បរិវិត្តស្សាយំ ធម្មោ ឆាយំ ធម្មោ
 សង្កណិកាភាមស្ស អារទ្ធវិយស្សាយំ ធម្មោ ឆាយំ
 ធម្មោ កុសីតស្ស ឧបដ្ឋិតស្សតិស្សាយំ ធម្មោ ឆាយំ
 ធម្មោ មុជ្ជស្សតិស្ស សមាហិតស្សាយំ ធម្មោ ឆាយំ
 ធម្មោ អសមាហិតស្ស បញ្ញាតោ អយំ ធម្មោ ឆាយំ
 ធម្មោ ទុប្បញ្ញស្សតិ ។ អថខោ ភកវា អាយស្មតោ
 អនុវុទ្ធស្ស ចេតសា ចេតោបរិវិតក្កមញ្ញាយ សេយ្យថាបិ
 ឆាម ពលវា បុរិសោ សម្មិញ្ចិតំ វា ពាហំ បសារេយ្យ
 បសារិតំ វា ពាហំ សម្មិញ្ចេយ្យ ឯវមេវ ភក្កេសុ
 សុំសុមារតិវេ ភេសកឡារនេ មិកទាយេ អន្តរហិតោ
 ចេតិសុ ចាចីនំសទាយេ អាយស្មតោ អនុវុទ្ធស្ស សម្មុខេ
 ចាតុរហោសិ និសីទិ ភកវា បញ្ញត្តេ អាសនេ ។

បណ្ណាសក គហបតិវគ្គ

នេះមិនមែនជាធម៌របស់អ្នកប្រាជ្ញាច្រើន នេះជាធម៌របស់អ្នកសន្តោស
 នេះមិនមែនជាធម៌របស់អ្នកមិនសន្តោស នេះជាធម៌របស់អ្នកស្ងាត់ នេះ
 មិនមែនជាធម៌របស់អ្នកត្រេកអរ ក្នុងការច្រឡំច្រឡំដោយពួក នេះជា
 ធម៌របស់អ្នកប្រារព្ធព្យាយាម នេះមិនមែនជាធម៌របស់អ្នកខ្ជិលច្រអូស នេះ
 ជាធម៌របស់អ្នកមានស្មារតីខ្ជាប់ខ្ជួន នេះមិនមែនជាធម៌របស់អ្នកភ្លេចស្មារតី
 នេះជាធម៌របស់អ្នកមានចិត្តតាំងមាំ នេះមិនមែនជាធម៌របស់អ្នកមានចិត្ត
 មិនតាំងមាំ នេះជាធម៌របស់អ្នកមានប្រាជ្ញា នេះមិនមែនជាធម៌របស់
 អ្នកឥតប្រាជ្ញា ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ជ្រាបច្បាស់នូវ
 សេចក្តីត្រិះរិះក្នុងចិត្ត របស់ព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុ ដោយព្រះហឫទ័យនៃ
 ព្រះអង្គហើយ ក៏បាត់អំពីភេសកឡាវ័ន ជាទីឲ្យអភ័យដល់សត្វម្រឹគ
 ជិតក្រុងសុំសុមារគិរៈ ក្នុងភគ្គជនបទ ស្រាប់តែមកប្រាកដ ក្នុងទីចំពោះ
 មុខនៃព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុ ក្នុងបាចិនវិសទាយវ័ន ក្នុងដែនចេតិ ព្រះអង្គ
 ទ្រង់គង់លើអាសនៈដែលគេក្រាលថ្វាយ ដូចជាបុរសមានកម្លាំង លានូវ
 ដៃដែលខ្លួនបត់ចូល ឬបត់ចូលនូវដៃ ដែលខ្លួនលាចេញ ដូច្នោះឯង ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

អាយស្មាបិ ខោ អនុរុទ្ធា ភក្កវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ
 និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសីទ្តំ ខោ អាយស្មន្តំ អនុរុទ្តំ
 ភក្កវា ឯតទរោច សាធុ សាធុ អនុរុទ្ធា សាធុ ខោ ត្ថំ
 អនុរុទ្ធា យន្តំ មហាបុរិសវិតក្កំ^(១) វិតក្កេសិ អប្បិច្ឆ-
 ស្សាយំ ធម្មោ នាយំ ធម្មោ មហិច្ឆស្ស សន្តដ្ឋស្សាយំ
 ធម្មោ នាយំ ធម្មោ អសន្តដ្ឋស្ស បរិវិត្តស្សាយំ ធម្មោ
 នាយំ ធម្មោ សន្តុណិកាវាមស្ស អារទ្ធវិយស្សាយំ
 ធម្មោ នាយំ ធម្មោ កុសីតស្ស ឧបទ្ទិស្សតិស្សាយំ
 ធម្មោ នាយំ ធម្មោ មុដ្ឋស្សតិស្ស សមាហិតស្សាយំ
 ធម្មោ នាយំ ធម្មោ អសមាហិតស្ស បញ្ញរតោ
 អយំ ធម្មោ នាយំ ធម្មោ ទុប្បញ្ញស្សាតិ ។
 តេនហិ ត្ថំ អនុរុទ្ធា ឥមំ អដ្ឋមំ មហាបុរិសវិតក្កំ
 វិតក្កេសិ និប្បបញ្ចវាមស្សាយំ ធម្មោ និប្បបញ្ចតិណោ
 នាយំ ធម្មោ បបញ្ចវាមស្ស បបញ្ចតិណោតិ ។

១ ឱ. សត្ត មហាបុរិសវិតក្កេ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុ ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីដ៏
សមគួរ ។ លុះព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុ អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ
ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនេះថា ម្ចាស់អនុរុទ្ធ ប្រពៃហើយៗ
ម្ចាស់អនុរុទ្ធ អ្នកបានត្រិះរិះ នូវមហាបុរិសវិតក្កៈប្រពៃហើយថា នេះ
ជាធម៌របស់អ្នកប្រាថ្នាតិច នេះមិនមែនជាធម៌របស់អ្នកប្រាថ្នាច្រើន នេះជា
ធម៌របស់អ្នកសន្តោស នេះមិនមែនជាធម៌របស់អ្នកមិនសន្តោស នេះជាធម៌
របស់អ្នកស្ងាត់ នេះមិនមែនជាធម៌របស់អ្នកត្រេកអរ ក្នុងការនៅច្រឡំក
ច្រឡំដោយពួក នេះជាធម៌របស់អ្នកប្រារព្ធព្យាយាម នេះមិនមែនជាធម៌
របស់អ្នកខ្ជិលច្រអូស នេះជាធម៌របស់អ្នកមានស្មារតីខ្ជាប់ខ្ជួន នេះមិន
មែនជាធម៌របស់អ្នកភ្លេចស្មារតី នេះជាធម៌របស់អ្នកមានចិត្តតាំងមាំ នេះ
មិនមែនជាធម៌របស់អ្នកមានចិត្តមិនតាំងមាំ នេះជាធម៌របស់អ្នកមានប្រាជ្ញា
នេះមិនមែនជាធម៌របស់អ្នកឥតប្រាជ្ញា ។ ម្ចាស់អនុរុទ្ធ បើដូច្នោះ អ្នកត្រិះរិះ
នូវមហាបុរិសវិតក្កៈ ទី ៨ នេះថា នេះជាធម៌របស់អ្នកមាននិប្បបញ្ញាធម៌
គឺព្រះនិព្វាន ជាទីត្រេកអរ អ្នកត្រេកអរក្នុងនិប្បបញ្ញាធម៌ នេះមិនមែនជា
ធម៌របស់អ្នកមានបបញ្ញាធម៌^(១) ជាទីត្រេកអរ អ្នកត្រេកអរក្នុងបបញ្ញាធម៌ ។

១- តណ្ហា ទិដ្ឋិ មានៈ ។ អដ្ឋកថា ។

បណ្ណាសកេ គហបតិវគ្គោ

យតោ ខោ តំ អនុវុទ្ធ ឥមេ អដ្ឋ មហាបុរិសវិតក្កោ
 វិតក្កោស្សសិ តតោ តំ អនុវុទ្ធ យារទេវ អាកដ្ឋិស្សសិ
 វិច្ឆេវ កាមេហិ វិច្ឆ អកុសលេហិ ធម្មេហិ សវិតក្កំ
 សវិចារំ វិវេកដំ បីតិសុខំ បបមជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ
 វិហរិស្សសិ ។ យតោ ខោ តំ អនុវុទ្ធ ឥមេ អដ្ឋ មហា-
 បុរិសវិតក្កោ វិតក្កោស្សសិ តតោ តំ អនុវុទ្ធ យារទេវ
 អាកដ្ឋិស្សសិ វិតក្កវិចារានំ រូបសមា អជ្ឈតំ សម្បសា-
 ទនំ ចេតសោ ឯកោទិការំ អវិតក្កំ អវិចារំ សមាទិដំ
 បីតិសុខំ ទុតិយជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរិស្សសិ ។
 យតោ ខោ តំ អនុវុទ្ធ ឥមេ អដ្ឋ មហាបុរិសវិតក្កោ
 វិតក្កោស្សសិ តតោ តំ អនុវុទ្ធ យារទេវ អាកដ្ឋិស្សសិ
 បីតិយា ច វិរាតា ឧបេក្ខកោ ច វិហរិស្សសិ សតោ
 ច សម្បជានោ សុខញ្ច កាយេន បទិសំវេទេស្សសិ
 យន្តំ អរិយា អាចិក្ខន្តិ ឧបេក្ខកោ សតិមា
 សុខវិហារីតិ តតិយជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរិស្សសិ ។

បណ្ណាសក គហបតិវគ្គ

ម្នាលអនុរុទ្ធ កាលណា អ្នកនឹងត្រិះរិះនូវមហាបុរិសវិតក្កៈទាំង ៨ នេះ
 ម្នាលអនុរុទ្ធ កាលនោះ អ្នកនឹងប្រាថ្នាដរាបណា អ្នកនឹងស្ងាត់ចាកកាមទាំង-
 ឡាយ ស្ងាត់ចាកអកុសលធម៌ទាំងឡាយ ដល់បឋមជ្ឈាន ប្រកបដោយ
 វិតក្កៈ និងវិចារៈ មានបីតិវិសុខ កើតអំពីសេចក្តីស្ងប់ស្ងាត់ដរាបនោះ ។

ម្នាលអនុរុទ្ធ កាលណា អ្នកនឹងត្រិះរិះនូវមហាបុរិសវិតក្កៈទាំង ៨ នេះ
 ម្នាលអនុរុទ្ធ កាលនោះ អ្នកនឹងប្រាថ្នាដរាបណា ព្រោះរម្ងាប់នូវវិតក្កៈ
 និងវិចារៈ អ្នកនឹងដល់នូវទុតិយជ្ឈាន ជាធម្មជាតិ កើតមានក្នុងសន្តាននៃ
 ខ្លួន ប្រកបដោយសេចក្តីជ្រះថ្លា គឺសទ្ធា មានសភាពជាចិត្តខ្ពស់ឯក មិនមាន
 វិតក្កៈ មិនមានវិចារៈ មានតែបីតិវិសុខដែលកើតអំពីសមាធិគឺបឋមជ្ឈាន
 (ដរាបនោះ) ។ ម្នាលអនុរុទ្ធ កាលណា អ្នកត្រិះរិះនូវមហាបុរិសវិតក្កៈ
 ទាំង ៨ នេះ ម្នាលអនុរុទ្ធ កាលនោះ អ្នកនឹងប្រាថ្នា ដរាបណា អ្នក
 នឹងប្រកបដោយឧបេក្ខា ព្រោះមានចិត្តនឿយណាយចាកបីតិ មានស្មារតី
 ដឹងខ្លួន សោយនូវសេចក្តីសុខ ដោយនាមកាយ ព្រះអរិយៈទាំងឡាយ
 តែងសរសើរនូវបុគ្គល ដែលបានតតិយជ្ឈាននោះថា បុគ្គលនេះប្រកប
 ដោយឧបេក្ខា មានស្មារតី មានធម៌ជាគ្រឿងនៅជាសុខដូច្នោះ ព្រោះ
 តតិយជ្ឈានណា អ្នកនឹងដល់នូវតតិយជ្ឈាននោះ (ដរាបនោះ) ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

យតោ ខោ តំ អនុរុទ្ធ ឥមេ អដ្ឋ មហាបុរិសវិតក្កោ
 វិតក្កោស្សសិ តតោ តំ អនុរុទ្ធ យារទេវ អាភដ្ឋិស្សសិ
 សុខស្ស ច បហាណ ទុក្ខស្ស ច បហាណ បុព្វេ
 សោមនស្សនោមនស្សានំ អដ្ឋដ្ឋំមា អទុក្ខមសុខំ
 ឧបេក្ខាសតិចារិសុទ្ធិ ចតុត្ថជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារិ-
 ស្សសិ ។ យតោ ខោ តំ អនុរុទ្ធ ឥមេ ច អដ្ឋ មហា-
 បុរិសវិតក្កោ វិតក្កោស្សសិ ឥមេសញ្ច ចតុដ្ឋំ ឈានានំ
 អាកិចេតសិកានំ ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារានំ ទិកាមលាកី
 ភវិស្សសិ អតិច្ឆលាកី អកសិរលាកី តតោ តុយ្ហំ
 អនុរុទ្ធ សេយ្យថាបិ នាម កហាបតិស្ស វា កហាបតិ-
 បុត្តស្ស វា នាណត្តានំ ទុស្សានំ ទុស្សករណ្ណាកោ
 បូពោ ឯវមេវ តេ បំសុក្ខលចីវំ ខាយិស្សតិ សន្តដ្ឋស្ស
 វិហារតោ រតិយា អបរិតស្សាយ ជាសុវិហារាយ
 ឱក្កមនាយ ទិព្វានស្ស ។ យតោ ខោ តំ អនុរុទ្ធ
 ឥមេ ច អដ្ឋ មហាបុរិសវិតក្កោ វិតក្កោស្សសិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ម្នាលអនុរុទ្ធ កាលណា អ្នកនឹងត្រិះរិះនូវមហាបុរិសវិតក្កៈទាំង ៨ នេះ
 ម្នាលអនុរុទ្ធ កាលនោះ អ្នកនឹងប្រាថ្នា ដរាបណា អ្នកនឹងដល់នូវ
 ចិត្តត្រជាក់ ជាធម្មជាតិ មានអារម្មណ៍មិនមែនជាទុក្ខ មិនមែនជាសុខ
 គឺឧបេក្ខា មានសតិដ៏បរិសុទ្ធដោយឧបេក្ខា ព្រោះលះបង់នូវសុខផង
 លះបង់នូវទុក្ខផង អស់ទៅនៃសោមនស្សនិងទោមនស្សផង (ដរាប
 នោះ) ។ ម្នាលអនុរុទ្ធ កាលណា អ្នកនឹងត្រិះរិះនូវមហាបុរិសវិតក្កៈទាំង ៨
 នេះផង ជាអ្នកបានតាមប្រាថ្នា បានមិនលំបាក បានដោយងាយ
 នូវឈានទាំង ៤ នេះ ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្តដ៏ថ្លៃថ្លា ជាគ្រឿងនៅជាសុខ
 ក្នុងបច្ចុប្បន្នផង ម្នាលអនុរុទ្ធ ដូចជាទូសម្រាប់ដាក់សំពត់ដ៏ពេញដោយ
 សំពត់ទាំងឡាយ ដែលគេជ្រលក់ដោយពណ៌ផ្សេងៗ របស់គហបតី
 ឬ គហបតីបុត្រ យ៉ាងណាមិញ បំសុកូលចិវរ ក៏នឹងប្រាកដដល់អ្នក
 ដែលសន្តោស ដើម្បីសេចក្តីត្រេកអរ ដើម្បីមិនតក់ស្លុត ដើម្បីនៅ
 សប្បាយ ដើម្បីចុះកាន់ព្រះនិព្វាន ក្នុងកាលនោះក៏យ៉ាងនោះដែរ ។
 ម្នាលអនុរុទ្ធ កាលណា អ្នកនឹងត្រិះរិះនូវមហាបុរិសវិតក្កៈទាំង ៨ នេះផង

បណ្ណាសកេ គហបតិវគ្គោ

ឥមេសញ្ច ចតុន្នំ ឈានានំ អាកិចេតសិកានំ ទិដ្ឋ-
 ធម្មសុខវិហារានំ ទិកាមលាភី ភវិស្សសិ អតិច្ឆលាភី
 អកសិរលាភី តតោ តុយ្ហំ អនុរុទ្ធ សេយ្យថាបិ នាម
 គហបតិស្ស វា គហបតិបុត្តស្ស វា សាលីនំ ឱទនោ
 វិចិតកាឡកោ អនេកសូចោ អនេកព្យញ្ញនោ ឯវមេវ
 តេ បិណ្ឌិយាលោបកោជនំ ខាយិស្សតិ សន្តុដ្ឋស្ស
 វិហារតោ រតិយា អបរិតស្សាយ ជាសុវិហារាយ ឱក្កម-
 នាយ និព្វានស្ស ។ យតោ ខោ ត្វំ អនុរុទ្ធ ឥមេ ច
 អដ្ឋ មហាបុរិសវិតក្កេ វិតក្កេស្សសិ ឥមេសញ្ច ចតុន្នំ
 ឈានានំ អាកិចេតសិកានំ ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារានំ
 ទិកាមលាភី ភវិស្សសិ អតិច្ឆលាភី អកសិរលាភី
 តតោ តុយ្ហំ អនុរុទ្ធ សេយ្យថាបិ នាម គហបតិស្ស
 វា គហបតិបុត្តស្ស វា ក្កជាតារំ ឧល្លិត្តារលិត្តំ និវាតំ
 ធុសិតក្កុជ្យំ បិហិតវាតទានំ ឯវមេវ តេ រុក្ខមូល-
 សេនាសនំ ខាយិស្សតិ សន្តុដ្ឋស្ស វិហារតោ រតិយា
 អបរិតស្សាយ ជាសុវិហារាយ ឱក្កមនាយ និព្វានស្ស ។

បណ្ណាសក គហបតិវគ្គ

ជាអ្នកបានតាមប្រាថ្នា បានមិនលំបាក បានដោយងាយនូវឈានទាំង ៤ នេះ ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្តដ៏ថ្លៃថ្លា ជាគ្រឿងនៅជាសុខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នផង ម្នាលអនុរុទ្ធ ដូចជាបាយនៃស្រូវសាលីរបស់គហបតី ឬ គហបតិបុត្ត ដែលប្រាសចាកពណ៌ខ្មៅ មានសម្បច្រើនមុខ មានម្ហូបក្រៀមច្រើន មុខ យ៉ាងណាមិញ ភោជន ជាដុំ ជាពំនូត នឹងប្រាកដដល់អ្នកដែល សន្តោស ដើម្បីសេចក្តីត្រេកអរ ដើម្បីមិនតក់ស្លុត ដើម្បីនៅសប្បាយ ដើម្បីចុះកាន់ព្រះនិព្វាន ក្នុងកាលនោះយ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលអនុរុទ្ធ កាលណា អ្នកនឹងត្រិះរិះនូវមហាបុរិសវិតក្កៈទាំង ៨ នេះផង ជាអ្នកបាន តាមប្រាថ្នា បានមិនលំបាក បានដោយងាយនូវឈានទាំង ៤ នេះ ដែលប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្តដ៏ថ្លៃថ្លា ជាគ្រឿងនៅសប្បាយ ក្នុងបច្ចុប្បន្នផង ម្នាលអនុរុទ្ធ ដូចជាផ្ទះកំពូល របស់គហបតី ឬគហបតិបុត្ត ដែលគេលាប ខាងក្នុង និងខាងក្រៅ មិនមានខ្យល់ (ចេញចូល) មានគន្លឹះដ៏ជិតស្និទ្ធ មានបង្អួចបិទហើយ យ៉ាងណាមិញ រុក្ខមូលសេនាសនៈ ក៏នឹងប្រាកដ ដល់អ្នកដែលសន្តោស ដើម្បីសេចក្តីត្រេកអរ ដើម្បីមិនតក់ស្លុត ដើម្បីនៅ សប្បាយ ដើម្បីចុះកាន់ព្រះនិព្វាន ក្នុងកាលនោះ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

យតោ ខោ តំ អនុរុទ្ធ ឥមេ ច អដ្ឋ មហាបុរិសវិតក្កោ
 វិតក្កោស្សសិ ឥមេសញ្ច ចតុន្នំ ឈានានំ អាកិចេត-
 សិកានំ ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារានំ ទិកាមលាភី ភវិស្សសិ
 អកិច្ចលាភី អកសិរលាភី តតោ តុយ្ហំ អនុរុទ្ធ
 សេយ្យថាមិ ធាម កហាបតិស្ស វា កហាបតិបុត្តស្ស វា
 បល្ល័ង្កោ កោណកត្តតោ បដិកត្តតោ បដលិកត្តតោ
 កទលិមិកប្បវរ្យ្យច្ចត្តរណោ សឧត្តរច្ចដោ ឧភតោលោ-
 ហិតក្រូបដាដោ ឯវមេវ តេ តិណាសន្តរកសយនាសនំ
 ខាយិស្សតិ សន្តដ្ឋស្ស វិហារតោ រតិយា អបរិត-
 ស្សាយ ដាសុវិហារាយ ឱក្កមនាយ ទិព្វានស្ស ។
 យតោ ខោ តំ អនុរុទ្ធ ឥមេ ច អដ្ឋ មហា-
 បុរិសវិតក្កោ វិតក្កោស្សសិ ឥមេសញ្ច ចតុន្នំ
 ឈានានំ អាកិចេតសិកានំ ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារានំ
 ទិកាមលាភី ភវិស្សសិ អកិច្ចលាភី អកសិរលាភី

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ម្នាលអនុរុទ្ធ កាលណា អ្នកនឹងត្រិះរិះនូវមហាបុរិសវិតក្កៈទាំង ៨ នេះផង
 ជាអ្នកបានតាមប្រាថ្នា បានមិនលំបាក បានដោយងាយ នូវឈានទាំង
 ៤ នេះ ដែលប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្តដ៏ថ្លៃថ្លា ជាគ្រឿងនៅជាសុខក្នុងបច្ចុប្បន្នផង
 ម្នាលអនុរុទ្ធ ដូចជាបល្ល័ង្ក (គ្រឿងដែលមានជើងខ្ពស់វិចិត្រដោយរូបសត្វសា-
 ហារ) របស់គហបតី ឬ គហបតិបុត្ត ដែលក្រាលដោយព្រំ មានរោម
 វែងជាង ៤ ធ្នាប់ ដែលក្រាលដោយកម្រាលមានពណ៌ស ដែលធ្វើដោយ
 រោមសត្វ ដែលក្រាលដោយកម្រាលធ្វើដោយរោមសត្វ ជាផ្តាចង្ហោម
 មានកម្រាលដ៏ឧត្តម ដែលគេធ្វើដោយស្បែកសត្វឈ្មុស មានខ្នើយ
 មានពណ៌ក្រហម ទាំងពីរខាង គឺខ្នើយក្បាលនិងខ្នើយជើង ព្រមទាំង
 ពិតាន មានពណ៌ក្រហមពីខាងលើ យ៉ាងណាមិញ ទីដេកនិងទីអង្គុយ
 ដែលធ្វើដោយកម្រាលស្មៅ ក៏នឹងប្រាកដ ដល់អ្នកដែលសន្តោស ដើម្បី
 សេចក្តីត្រេកអរ ដើម្បីមិនតក់ស្លុត ដើម្បីនៅសប្បាយ ដើម្បីចុះកាន់
 ព្រះនិព្វាន ក្នុងកាលនោះ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលអនុរុទ្ធ
 កាលណា អ្នកនឹងត្រិះរិះនូវមហាបុរិសវិតក្កៈទាំង ៨ នេះផង ជាអ្នក
 បានតាមប្រាថ្នា បានមិនលំបាក បានដោយងាយ នូវឈានទាំង ៤
 នេះ ប្រព្រឹត្តទៅក្នុងចិត្តដ៏ថ្លៃថ្លា ជាគ្រឿងនៅជាសុខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នផង

បណ្ណាសកេ គហបតិវគ្គោ

តតោ តុយ្ហំ អនុរុទ្ធ សេយ្យថាបិ នាម គហបតិស្ស វា
 គហបតិបុត្តស្ស វា នាណកេសដ្ឋានិ សេយ្យថីទំ សប្បិ
 នវនីតំ តេលំ មធុ ជាណីតំ ឯវមេវ តេ បូតិមុត្តកេសដ្ឋិ
 ខាយិស្សតិ សន្តដ្ឋស្ស វិហារតោ រតិយា អបរិតស្សាយ
 ជាសុវិហារាយ ឱក្កមនាយ និព្វានស្ស ។ តេនហិ ត្វំ
 អនុរុទ្ធ អាយតិកម្មិ វស្សាវាសំ ឥដេវ ចេតីសុ ចាចីន-
 វំសទាយេ វិហារេយ្យាសីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ អាយស្មា
 អនុរុទ្ធោ ភកវតោ បច្ចុស្សោសិ ។ អថខោ ភកវា
 អាយស្មន្តំ អនុរុទ្ធំ ឥមិនា ឱវាទេន ឱវទិត្វា សេយ្យថាបិ
 នាម ពលវា បុរិសោ សម្មិញ្ចិតំ វា ពាហំ បសារេយ្យ
 បសារិតំ វា ពាហំ សម្មិញ្ចេយ្យ ឯវមេវ ចេតីសុ ចាចីន-
 វំសទាយេ អន្តរហិតោ ភក្កេសុ សុសុមារតិវេ កេស-
 កឡាវនេ មិតទាយេ ចាតុរហោសិ និសីទិ ភកវា បញ្ញត្តេ
 អាសនេ ។ និសដ្ឋ ខោ ភកវា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ អដ្ឋ
 វោ ភិក្ខុវេ មហាបុរិសវិតក្កោ ទេសិស្សាមិ តំ សុណាថ
 ។ បេ ។ កតមេ ច ភិក្ខុវេ អដ្ឋ មហាបុរិសវិតក្កោ ។

បណ្ណាសក គហបតិវគ្គ

ម្នាលអនុរុទ្ធ ដូចជាភេសជ្ជៈផ្សេងៗ គឺទឹកដោះថ្ងា ទឹកដោះខាប់ ប្រេង ទឹកឃ្មុំ ទឹកអំពៅ របស់គហបតិ ឬ គហបតិបុត្ត យ៉ាងណាមិញ ថ្នាំដែលត្រាំដោយ ទឹកមូត្រស្អុយ នឹងប្រាកដដល់អ្នកដែលសន្តោស ដើម្បីសេចក្តីត្រេកអរ ដើម្បីមិនតក់ស្លុត ដើម្បីនៅសប្បាយ ដើម្បីចុះកាន់ព្រះនិព្វាន ក្នុងកាល នោះ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលអនុរុទ្ធ បើដូច្នោះ អ្នកគប្បីនៅចាំវិស្សាតទៅ ទៀត ក្នុងបាចិនវិសទាយវ័ន ជិតដែនចេតិ៎នេះចុះ ។ ព្រះអនុរុទ្ធដ៏មាន អាយុ ទទួលស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកាថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ត្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ទូន្មានព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុ ដោយឱវាទ នេះ ហើយក៏បាត់អំពីបាចិនវិសទាយវ័ន ក្នុងដែនចេតិ៎ មកប្រាកដ ក្នុងភេសកឡាវ័ន ជាទីឲ្យនូវអភ័យដល់ពួកសត្វម្រឹគ ជិតក្រុងសុំសុមារគិរៈ ក្នុងភគ្គជនបទ ព្រះអង្គគង់លើអាសនៈ ដែលគេក្រាលថ្វាយ ដូចជា បុរសមានកម្លាំង លាដៃដែលខ្លួនបត់ចូល ឬបត់ចូលនូវដៃដែលខ្លួនលា ចេញដូច្នោះឯង ។ លុះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់ហើយ ត្រាស់ហៅភិក្ខុ ទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនឹងសម្តែងនូវមហាបុរិស- វិតក្កៈ ៨ យ៉ាងដល់អ្នកទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរស្តាប់នូវពាក្យនោះចុះ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះមហាបុរិសវិតក្កៈ ៨ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

អប្បិច្ឆស្សាយំ ភិក្ខុវេ ធម្មោ នាយំ ធម្មោ មហិច្ឆស្ស
 សន្តុដ្ឋស្សាយំ ភិក្ខុវេ ធម្មោ នាយំ ធម្មោ អសន្តុដ្ឋស្ស
 បរិវិត្តស្សាយំ ភិក្ខុវេ ធម្មោ នាយំ ធម្មោ សង្កណិ-
 ការាមស្ស អារទ្ធវិយស្សាយំ ភិក្ខុវេ ធម្មោ នាយំ
 ធម្មោ កុសីតស្ស ឧបដ្ឋិតស្សតិស្សាយំ ភិក្ខុវេ ធម្មោ
 នាយំ ធម្មោ មុដ្ឋស្សតិស្ស សមាហិតស្សាយំ ភិក្ខុវេ
 ធម្មោ នាយំ ធម្មោ អសមាហិតស្ស បញ្ញាតោ អយំ
 ភិក្ខុវេ ធម្មោ នាយំ ធម្មោ ទុប្បញ្ញស្ស និប្បបញ្ចារា-
 មស្សាយំ ភិក្ខុវេ ធម្មោ និប្បបញ្ចារតិណោ នាយំ ធម្មោ
 បបញ្ចារាមស្ស បបញ្ចារតិណោ ។

អប្បិច្ឆស្សាយំ ភិក្ខុវេ ធម្មោ នាយំ ធម្មោ
 មហិច្ឆស្សតិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ
 បដិច្ច វុត្តំ ។ ឥធម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អប្បិច្ឆោ សមាណោ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាធម៌របស់អ្នកប្រាថ្នាតិច នេះមិនមែនជាធម៌
 របស់អ្នកប្រាថ្នាច្រើន ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាធម៌របស់អ្នកមាន
 សេចក្តីសន្តោស នេះមិនមែនជាធម៌របស់អ្នកមិនមានសេចក្តីសន្តោស ១
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាធម៌របស់អ្នកស្ងាត់ នេះមិនមែនជាធម៌របស់អ្នក
 ត្រេកអរដោយពួក ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាធម៌របស់អ្នកប្រារព្ធ
 សេចក្តីព្យាយាម នេះមិនមែនជាធម៌របស់អ្នកខ្ជិលច្រអូស ១ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ នេះជាធម៌របស់អ្នកមានស្មារតីខ្ជាប់ខ្ជួន នេះមិនមែនជាធម៌របស់
 អ្នកភ្លេចស្មារតី ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាធម៌របស់អ្នកមានចិត្តតាំង
 មាំ នេះមិនមែនជាធម៌របស់អ្នកមានចិត្តមិនតាំងមាំ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ នេះជាធម៌របស់អ្នកមានប្រាជ្ញា នេះមិនមែនជាធម៌របស់អ្នកឥត
 ប្រាជ្ញា ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាធម៌របស់អ្នកមាននិប្បបញ្ចធម៌ គឺព្រះ
 និព្វាន ជាទីត្រេកអរ អ្នកត្រេកអរក្នុងនិប្បបញ្ចធម៌ នេះមិនមែនជាធម៌
 របស់អ្នកមានបបញ្ចធម៌ ជាទីត្រេកអរ អ្នកត្រេកអរ ក្នុងបបញ្ចធម៌ ១ ។

ឯពាក្យថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាធម៌របស់អ្នកប្រាថ្នាតិច
 នេះមិនមែនជាធម៌របស់អ្នកប្រាថ្នាច្រើនដូច្នោះនេះ ដែលតថាគតពោល
 ហើយ ពាក្យនុ៎ះដែលតថាគតពោលហើយ តើព្រោះអាស្រ័យហេតុដូច
 ម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកប្រាថ្នាតិច

បណ្ណាសកេ គហបតិវគ្គោ

អប្បិច្ឆាតិ មំ ជានេយ្យន្តិ ន ឥច្ឆតិ សន្តុដ្ឋោ សមាណោ

សន្តុដ្ឋាតិ មំ ជានេយ្យន្តិ ន ឥច្ឆតិ បរិវិត្តោ សមាណោ

បរិវិត្តាតិ មំ ជានេយ្យន្តិ ន ឥច្ឆតិ អារទ្ធវិយោ សមាណោ

អារទ្ធវិយោតិ មំ ជានេយ្យន្តិ ន ឥច្ឆតិ ឧបដ្ឋិតស្សតិ

សមាណោ ឧបដ្ឋិតស្សតីតិ មំ ជានេយ្យន្តិ ន ឥច្ឆតិ សមា-

ហិតោ សមាណោ សមាហិតោតិ មំ ជានេយ្យន្តិ ន ឥច្ឆតិ

បញ្ញវា សមាណោ បញ្ញវាតិ មំ ជានេយ្យន្តិ ន ឥច្ឆតិ

និប្បបញ្ចវាមោ សមាណោ និប្បបញ្ចវាមោតិ មំ ជានេ-

យ្យន្តិ ន ឥច្ឆតិ ។ អប្បិច្ឆស្សាយំ ភិក្ខុវេ ធម្មោ នាយំ

ធម្មោ មហិច្ឆស្សាតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥនមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។

បណ្ណាសក គហបតិវគ្គ

រមែងមិនប្រាថ្នាថា ពួកជន គប្បីដឹងនូវអាត្មាអញថា ជាអ្នកប្រាថ្នា តិចដូច្នោះ
 ជាអ្នកមានសេចក្តីសន្តោស រមែងមិនប្រាថ្នាថា ពួកជន គប្បីដឹងនូវ
 អាត្មាអញថា ជាអ្នកមានសេចក្តីសន្តោសដូច្នោះ ជាអ្នកស្ងាត់ រមែងមិន
 ប្រាថ្នាថា ពួកជន គប្បីដឹងនូវអាត្មាអញថា ជាអ្នកស្ងាត់ដូច្នោះ ជាអ្នកប្រារព្ធ
 សេចក្តីព្យាយាម រមែងមិនប្រាថ្នាថា ពួកជន គប្បីដឹងនូវអាត្មាអញ
 ថា ជាអ្នកប្រារព្ធសេចក្តីព្យាយាម ដូច្នោះ ជាអ្នកមានស្មារតីខ្ជាប់ខ្ជួន
 រមែងមិនប្រាថ្នាថា ពួកជន គប្បីដឹងនូវអាត្មាអញថា ជាអ្នកមានស្មារតីខ្ជាប់
 ខ្ជួនដូច្នោះ ជាអ្នកមានចិត្តតាំងមាំ រមែងមិនប្រាថ្នាថា ពួកជន គប្បីដឹងនូវ
 អាត្មាអញថា ជាអ្នកមានចិត្តតាំងមាំ ដូច្នោះ ជាអ្នកមានប្រាជ្ញា រមែង
 មិនប្រាថ្នាថា ពួកជន គប្បីដឹងនូវអាត្មាអញថា ជាអ្នកមានប្រាជ្ញា ដូច្នោះ
 ជាអ្នកមាននិប្បបញ្ចធម៌ ជាទីត្រេកអរ រមែងមិនប្រាថ្នាថា ពួកជន គប្បី
 ដឹងនូវអាត្មាអញថា ជាអ្នកមាននិប្បបញ្ចធម៌ ជាទីត្រេកអរដូច្នោះ ។ ពាក្យ
 ណាថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាធម៌របស់អ្នកប្រាថ្នា តិច នេះមិនមែន
 ជាធម៌របស់អ្នកប្រាថ្នា ច្រើនដូច្នោះ ដែលតថាគតពោលហើយ ពាក្យនុ៎ះ
 តថាគតបានពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

សន្តុដ្ឋស្សាយំ ភិក្ខុវេ ធម្មោ នាយំ ធម្មោ អស-
 ន្តុដ្ឋស្សាតិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។
 ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សន្តុដ្ឋោ ហោតិ ឥតវិគរថីវបិណ្ណាចាត-
 សេនាសនកិលានប្បច្ចយកេសជ្ជបរិក្ខារេន សន្តុដ្ឋស្សាយំ
 ភិក្ខុវេ ធម្មោ នាយំ ធម្មោ អសន្តុដ្ឋស្សាតិ
 ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥនមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។

បរិវិត្តស្សាយំ ភិក្ខុវេ ធម្មោ នាយំ ធម្មោ
 សង្កណិកាភាមស្សាតិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ
 កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនោ
 បរិវិត្តស្ស វិហារតោ កវន្តិ ឧបសង្កមិតាហោ ភិក្ខុ
 ភិក្ខុនិយោ ឧចាសកា ឧចាសិកាយោ រាជានោ
 រាជមហាមត្តា តិត្តិយា តិត្តិយស្សាវកា ។
 តត្រិ ភិក្ខុ វិវេកនិទ្ទេន ចិត្តេន វិវេកហោ-
 ណេន វិវេកបញ្ចារេន វិវេកដ្ឋេន នេក្ខម្មាភិវតេន

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ពាក្យថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាធម៌របស់អ្នកមានសេចក្តីសន្តោស នេះមិនមែនជាធម៌របស់អ្នកមិនមានសេចក្តីសន្តោសដូច្នោះនេះ ដែលតថាគតពោលហើយ ពាក្យនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ តើព្រោះអាស្រ័យហេតុដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកសន្តោសដោយចីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈ គិលានប្បច្ចយ-ភេសជ្ជៈបរិក្ខារតាមមាន តាមបាន ពាក្យណាថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាធម៌របស់អ្នកមានសេចក្តីសន្តោស នេះមិនមែនជាធម៌របស់អ្នកមិនមានសេចក្តីសន្តោសដូច្នោះ ដែលតថាគតពោលហើយ ពាក្យនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះ ។

ពាក្យថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាធម៌របស់អ្នកស្ងាត់ នេះមិនមែនជាធម៌ របស់អ្នកត្រេកអរ ដោយពួកដូច្នោះនេះ ដែលតថាគតពោលហើយ ពាក្យនុ៎ះតថាគត ពោលហើយ តើព្រោះអាស្រ័យហេតុដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកស្ងប់ស្ងាត់នៅមានពួកភិក្ខុ ភិក្ខុនី ឧបាសក ឧបាសិកា ព្រះរាជា មហាមាត្យរបស់ព្រះរាជា តិរិយ និងសាវ័ករបស់តិរិយ រមែងចូលទៅរកភិក្ខុនោះ ។ ក្នុងទីនោះ ភិក្ខុមានចិត្តឱនទៅរកវិវេក ឈានទៅរកវិវេក បែរទៅរកវិវេក តម្កល់នៅក្នុងវិវេក ត្រេកអរចំពោះក្នុងការចេញចាកកាម

បណ្ណាសកេ គហបតិវគ្គោ

អញ្ញនត្ថំ ឧយ្យោជនិកប្បដិសំយុត្តំយេវ កថំ កត្តា
 ហោតិ បរិវិត្តស្សាយំ ភិក្ខុវេ ធម្មោ នាយំ ធម្មោ
 សង្កណិកាវាមស្សាតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥនមេតំ
 បដិច្ច វុត្តំ ។

អារទ្ធវិយស្សាយំ ភិក្ខុវេ ធម្មោ នាយំ ធម្មោ
 កុសីតស្សាតិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ បដិច្ច
 វុត្តំ ។ ឥធម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អារទ្ធវិយោ វិហារតិ អកុសលានំ
 ធម្មានំ បហានាយ កុសលានំ ធម្មានំ ឧបសម្បទាយ
 ថាមវា ទទ្ធិបរក្កមោ អនិក្ខិត្តុយោ កុសលេសុ ធម្មេសុ
 អារទ្ធវិយស្សាយំ ភិក្ខុវេ ធម្មោ នាយំ ធម្មោ កុសីត-
 ស្សាតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥនមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។

ឧបដ្ឋិតស្សាតិស្សាយំ ភិក្ខុវេ ធម្មោ នាយំ ធម្មោ មុដ្ឋ-
 ស្សាតិស្សាតិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។

បណ្ណាសក គហបតិវគ្គ

ជាអ្នកធ្វើតាមនូវពាក្យ ដែលប្រកបចំពោះដោយពាក្យ ដែលគួរបញ្ជូនទៅ
ដោយពិត ពាក្យណាថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាធម៌របស់អ្នក
ស្ងាត់ នេះមិនមែនជាធម៌របស់អ្នកត្រេកអរដោយពួកដូច្នោះ ដែលតថាគត
ពោលហើយ ពាក្យនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះ ។

ពាក្យថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាធម៌របស់អ្នកប្រារព្ធព្យាយាម
នេះមិនមែនជាធម៌របស់អ្នកខ្ជិលច្រអូសដូច្នោះនេះដែលតថាគតពោលហើយ
ពាក្យនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ តើព្រោះអាស្រ័យហេតុដូចម្តេច ។ ម្ចាស់
ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកប្រារព្ធសេចក្តីព្យាយាម ដើម្បី
លះបង់នូវពួកអកុសលធម៌ ដើម្បីញ៉ាំងពួកកុសលធម៌ឲ្យកើតឡើង ជា
អ្នកមានកម្លាំង មានសេចក្តីប្រឹងប្រែងមាំ មិនទម្លាក់ធុរៈចោលក្នុងកុសល-
ធម៌ទាំងឡាយ ពាក្យណាថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាធម៌របស់អ្នក
ប្រារព្ធព្យាយាម នេះមិនមែនជាធម៌របស់អ្នកខ្ជិលច្រអូសដូច្នោះ ដែលតថា-
គតពោលហើយ ពាក្យនុ៎ះតថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះ ។

ពាក្យថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាធម៌របស់អ្នកមានស្មារតីខ្ជាប់
ខ្ជួន នេះមិនមែនជាធម៌របស់អ្នកភ្លេចស្មារតីដូច្នោះនេះ ដែលតថាគតពោល
ហើយ ពាក្យនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ តើព្រោះអាស្រ័យហេតុដូចម្តេច ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សតិមា ហោតិ បរមេន សតិទេបក្កេន

សមដ្ឋាកតោ ចិរកតម្បិ ចិរកាសិតម្បិ សវិតា អនុស្សវិតា

ឧបដ្ឋិតស្សតិស្សាយំ ភិក្ខុវេ ធម្មោ នាយំ ធម្មោ

មុដ្ឋស្សតិស្សតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។

សមាហិតស្សាយំ ភិក្ខុវេ ធម្មោ នាយំ ធម្មោ

អសមាហិតស្សតិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ

បដិច្ច វុត្តំ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ វិច្ឆេវ កាមេហិ ។ បេ ។

ចតុត្ថជ្ឈានំ ឧបសម្បជ្ជ វិហរតិ សមាហិតស្សាយំ

ភិក្ខុវេ ធម្មោ នាយំ ធម្មោ អសមាហិតស្សតិ ឥតិ

យន្តំ វុត្តំ ឥទមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។

បញ្ញវតោ អយំ ភិក្ខុវេ ធម្មោ នាយំ ធម្មោ ទុប្ប-

ញ្ញស្សតិ ឥតិ ខោ បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមានស្មារតី ប្រកបដោយ
ស្មារតី និងភាពជាអ្នកមានប្រាជ្ញាចាស់ក្លាដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ នឹកឃើញ រព្វកបាន
រឿយៗ នូវអំពើដែលធ្វើរួចយូរហើយផង នូវសម្តីដែលនិយាយរួចយូរ
ហើយផង ពាក្យណាថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាធម៌របស់អ្នកមាន
ស្មារតីខ្ជាប់ខ្ជួន នេះមិនមែនជាធម៌របស់អ្នកភ្លេចស្មារតីដូច្នោះ ដែលតថាគត
ពោលហើយ ពាក្យនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះ ។

ពាក្យថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាធម៌របស់អ្នកមានចិត្តតាំងមាំ នេះ
មិនមែនជាធម៌ របស់អ្នកមានចិត្តមិនតាំងមាំដូច្នោះនេះ ដែលតថាគតពោល
ហើយ ពាក្យនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ តើព្រោះអាស្រ័យហេតុដូចម្តេច ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ស្ងប់ស្ងាត់ចាកកាមទាំង-
ឡាយ ។ បេ ។ ដល់នូវចតុត្ថជ្ឈាន ពាក្យណាថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះ
ជាធម៌របស់អ្នកមានចិត្តតាំងមាំ នេះមិនមែនជាធម៌របស់អ្នកមានចិត្តមិនតាំង
មាំដូច្នោះ ដែលតថាគតពោលហើយ ពាក្យនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ
ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះ ។

ពាក្យថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាធម៌ របស់អ្នកមានប្រាជ្ញា នេះ
មិនមែនជាធម៌ របស់អ្នកឥតប្រាជ្ញាដូច្នោះនេះ ដែលតថាគតពោលហើយ
ពាក្យនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ តើព្រោះអាស្រ័យហេតុដូចម្តេច ។

បណ្ណាសកេ គហបតិវគ្គោ

ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ បញ្ញាវា ហោតិ ឧទយត្តកាមិនិយា
 បញ្ញាយ សមន្តាតតោ អរិយាយ និព្វេដិកាយ
 សម្មាទុក្ខក្ខយកាមិនិយា បញ្ញាវតោ អយំ ភិក្ខុវេ
 ធម្មោ នាយំ ធម្មោ ទុប្បញ្ញស្សាតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ
 ឥនមេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។

និប្បបញ្ចារាមស្សាយំ ភិក្ខុវេ ធម្មោ និប្បបញ្ចារតិណោ
 នាយំ ធម្មោ បបញ្ចារាមស្ស បបញ្ចារតិណោតិ ឥតិ ខោ
 បនេតំ វុត្តំ កិញ្ចេតំ បដិច្ច វុត្តំ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុណោ បបញ្ចានិរោធិ ចិត្តំ បក្ខន្ធាតិ បសីទតិ
 សន្តិដ្ឋតិ វិមុច្ចតិ និប្បបញ្ចារាមស្សាយំ ភិក្ខុវេ ធម្មោ
 និប្បបញ្ចារតិណោ នាយំ ធម្មោ បបញ្ចារាមស្ស បប-
 ញ្ចារតិណោតិ ឥតិ យន្តំ វុត្តំ ឥនមេតំ បដិច្ច វុត្តនិ ។

បណ្ណាសក គហបតិវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមានប្រាជ្ញា ប្រកបដោយ
 ប្រាជ្ញា ជាដំណើរទៅកាន់សេចក្តីចម្រើន និងសេចក្តីវិនាស ជាប្រាជ្ញា
 ដ៏ប្រសើរ ជាគ្រឿងត្រាស់ដឹង ជាដំណើរទៅកាន់ការអស់ទៅនៃ
 ទុក្ខដោយប្រពៃ ពាក្យណាថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាធម៌របស់អ្នក
 មានប្រាជ្ញា នេះមិនមែនជាធម៌របស់អ្នកឥតប្រាជ្ញាដូច្នោះ ដែលតថាគត
 ពោលហើយ ពាក្យនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះ ។

ពាក្យថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាធម៌របស់អ្នកមាននិប្បបញ្ញធម៌
 ជាទីត្រេកអរ អ្នកត្រេកអរ ក្នុងនិប្បបញ្ញធម៌ នេះមិនមែនជាធម៌របស់
 អ្នកមានបបញ្ញធម៌ជាទីត្រេកអរ អ្នកត្រេកអរ ក្នុងបបញ្ញធម៌ដូច្នោះនេះ ដែល
 តថាគតពោលហើយ ពាក្យនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ តើព្រោះអាស្រ័យ
 ហេតុដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចិត្តរបស់ភិក្ខុក្នុងសាសនា
 នេះ រមែងស្ទុះទៅ រមែងជ្រះថ្លា រមែងតាំងនៅ រមែងបង្ហោនទៅ
 ក្នុងកិរិយារលត់នៃបបញ្ញធម៌ គឺព្រះនិព្វាន ពាក្យណាថា ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ នេះជាធម៌របស់អ្នកមាននិប្បបញ្ញធម៌ ជាទីត្រេកអរ អ្នក
 ត្រេកអរ ក្នុងនិប្បបញ្ញធម៌ នេះមិនមែនជាធម៌របស់អ្នកមានបបញ្ញធម៌
 ជាទីត្រេកអរ អ្នកត្រេកអរ ក្នុងបបញ្ញធម៌ដូច្នោះ ដែលតថាគតពោល
 ហើយ ពាក្យនុ៎ះ តថាគតពោលហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

អថខោ អាយស្មា អនុរុទ្ធា អាយតិកម្មិ វស្សារាសំ
តត្ថេវ ចេតិសុ ចាចីនវសនាយេ វិហាសិ ។ អថខោ
អាយស្មា អនុរុទ្ធា ឯកោ រូបកដ្ឋោ អប្បមត្តោ
អាតាបី បហិតត្តោ វិហារន្តោ ន ចិរស្សេវ យស្សត្តាយ
កុលបុត្តា សម្មនេវ អការស្មា អនការិយំ បព្វជន្តិ
តទនុត្តរំ ព្រហ្មចរិយបរិយោសានំ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ
អភិញ្ញា សច្ចិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហាសិ វិណា ជាតិ
រុសិតំ ព្រហ្មចរិយំ កតំ ករណីយំ នាបរំ ឥត្តត្តាយាតិ
អព្ពញ្ញាសិ អញ្ញតរោ ច បនាយស្មា អនុរុទ្ធា អរហតំ
អហោសិ ។ អថខោ អាយស្មា អនុរុទ្ធា អរហត្តប្បត្តោ
តាយំ វេលាយំ ឥមា កាថាយោ អកាសិ

មម សន្តិប្បមញ្ញាយ សត្តា លោកេ អនុត្តរោ
មនោមយេន កាយេន ឥទ្ធិយា ឧបសន្តិមិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

គ្រានោះ ព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុ ក៏នៅចាំវស្សាតទៅ ក្នុងបាចិនវិស-
 ទាយវ័ន ក្នុងដែនចេតិនោះឯង ។ លំដាប់នោះព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុតែម្នាក់
 ឯង ចៀសចេញចាកពួក មិនមានសេចក្តីប្រមាទ មានព្យាយាមដុតកម្តៅ
 កិលេស មានចិត្តបញ្ជូនទៅកាន់ព្រះនិព្វាន ពួកកុលបុត្តចេញចាកផ្ទះចូល
 កាន់ផ្នួសដោយប្រពៃ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់អនុត្តរធម៌ណា មិនយូរប៉ុន្មាន
 លោកក៏បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនុត្តរធម៌ ដែលមានព្រហ្មចរិយៈជាទីបំផុត
 នោះ ដោយបញ្ញាដ៏ឧត្តមរបស់ខ្លួនក្នុងបច្ចុប្បន្ន ក៏ដឹងច្បាស់ថា ជាតិអស់
 ហើយ ព្រហ្មចរិយធម៌ បាននៅរួចហើយ សោឡសកិច្ច បានធ្វើរួច
 ហើយ មគ្គការនាកិច្ចដទៃប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសោឡសកិច្ចនេះ មិនមាន
 ទៀតឡើយ មានសេចក្តីសរសើរថា បណ្តាព្រះអរហន្តទាំងឡាយ ព្រះអ-
 នុរុទ្ធដ៏មានអាយុ ជាព្រះអរហន្តមួយអង្គដែរ ។ លុះព្រះអនុរុទ្ធដ៏មាន
 អាយុ បានដល់ព្រះអរហត្តហើយ បានពោលគាថាទាំងឡាយនេះ
 ក្នុងវេលានោះថា

ព្រះសាស្តា ជាបុគ្គលប្រសើរក្នុងលោក ព្រះអង្គទ្រង់
 ជ្រាបច្បាស់នូវសេចក្តីត្រិះរិះ របស់អាត្មាអញ ទ្រង់មាន
 កាយសម្រេចដោយចិត្ត ទ្រង់ស្តេចចូលមក ដោយបូទិ៍

បណ្ណាសកេ គហបតិវគ្គោ

យថា មេ អហុ សង្ក្រេយ្យា តតោ ឧត្តរិ ទេសយិ
 និប្បបញ្ចរតោ ពុទ្ធា និប្បបញ្ចំ អទេសយិ
 តស្សាហំ ធម្មមញ្ញាយ វិហាសី សាសនេ រតោ
 តិស្សោ វិជ្ជា អនុប្បត្តា កតំ ពុទ្ធស្ស សាសនន្តិ ។

គហបតិវគ្គោ តតិយោ ។

តស្សុទ្ធានំ ភវតិ

ទ្វេ ឧត្តា ទ្វេ ច ហត្ថកា មហាណាមេន ដីរកោ
 ទ្វេ ពលា អក្ខណា វុត្តា អនុវុទ្ធនេ តេ ទសាតិ ។

បណ្ណាសក គហបតិវគ្គ

តម្រិះរបស់អាត្មាអញ កើតមានយ៉ាងណា ព្រះអង្គក៏ទ្រង់
 សម្តែងនូវធម៌ដ៏លើសលុបយ៉ាងនោះ ព្រះពុទ្ធទ្រង់ត្រេកអរ
 ក្នុងនិប្បបញ្ចធម៌ ក៏ទ្រង់សម្តែងនូវនិប្បបញ្ចធម៌ អាត្មាអញ
 បានដឹងច្បាស់នូវធម៌របស់ព្រះអង្គ ក៏ត្រេកអរ ក្នុងសាសនា
 វិជ្ជាទាំង ៣ អាត្មាអញក៏បានសម្រេចហើយ សាសនារបស់
 ព្រះពុទ្ធ អាត្មាអញ ក៏បានធ្វើហើយ ។

ចប់ គហបតិវគ្គ ទី ៣ ។

ឧទ្ទាននៃគហបតិវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីឧគ្គគហបតិ ពីរលើក ហត្ថកអាឡវកពីរលើក
 សក្កមហានាម ១ ដីវកកោមារភត្យ ១ កម្លាំងពីរលើក
 អក្ខណៈ ១ ជាគម្រប់ ១០ និងព្រះអនុរុទ្ធ ។

ទានវគ្គោ

[៣១] អដ្ឋិមាជិ ភិក្ខុវេ ទាណជិ ។ កតមាជិ អដ្ឋ ។
អាសដ្ឋ ទានំ ទេតិ ភយា ទានំ ទេតិ អទាសិ មេតិ
ទានំ ទេតិ ទស្សតិ មេតិ ទានំ ទេតិ សាហុ ទានន្តិ
ទានំ ទេតិ អហំ បចាមិ ឥមេ ន បចន្តិ ធារហាមិ
បចន្តោ អបចន្តានំ ទានំ ន ទាតុន្តិ^(១) ទានំ ទេតិ ឥមំ
មេ ទានំ ទទតោ កល្យាណោ កិត្តិសទ្ធោ អព្ពក្កច្ឆតីតិ
ទានំ ទេតិ ចិត្តាលដ្ឋារចិត្តបរិក្ខារត្ថំ ទានំ ទេតិ ។
ឥមាជិ ខោ ភិក្ខុវេ អដ្ឋ ទាណជីតិ ។

[៣២] សទ្ធា ហិរិយំ កុសលញ្ច ទានំ

ធម្មា ឯតេ សប្បុរិសានុយាតា

ឯតញ្ចិ មក្កំ ទិរិយំ រទន្តិ

ឯតេន ហិ កច្ឆតិ ទេវលោកន្តិ ។

[៣៣] អដ្ឋិមាជិ ភិក្ខុវេ ទានវត្ថុជិ ។

កតមាជិ អដ្ឋ ។ ធម្មា ទានំ ទេតិ ទោសា
ទានំ ទេតិ មោហា ទានំ ទេតិ ភយា ទានំ ទេតិ

១ ឱ. អទាតុន្តិ ។

ទានវគ្គ

[៣១] ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ទាននេះមាន ៨ យ៉ាង ។ ទាន ៨ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺបុគ្គលឲ្យទាន ព្រោះបានចាត់ចែងទុកស្រេច ១ ឲ្យទាន ព្រោះភ័យ ១ ឲ្យទានដោយគិតថា គេបានឲ្យដល់អញ ១ ឲ្យទានដោយគិត ថា គេនឹងឲ្យដល់អញវិញ ១ ឲ្យទានដោយគិតថា ទានជាការប្រពៃ ១ ឲ្យ ទានដោយគិតថា អញចម្អិន បុគ្គលទាំងឡាយនេះ មិនទាន់ចម្អិន អញ កាលចម្អិន មិនគួរ ដើម្បីមិនឲ្យទានដល់បុគ្គលមិនទាន់ចម្អិន ១ ឲ្យទាន ដោយគិតថា កាលបើអញឲ្យនូវទាននេះ កិត្តិស័ព្ទដ៏ពិរោះរមែងខ្វរខ្វាយ ទៅ ១ ឲ្យទានដើម្បីជាគ្រឿងប្រដាប់នៃចិត្ត និងជាបរិក្ខារនៃចិត្ត ១ ។ ម្ចាស់ ភិក្ខុទាំងឡាយ ទានមាន ៨ យ៉ាងនេះឯង ។

[៣២] សទ្ធាទាន ហិរិទាន កុសលទាន ធម៌ទាំងនេះ

ជាធម៌តាំងនៅក្នុងពួកសប្បុរស សប្បុរសទាំងឡាយ តែង ពោលនូវធម៌នេះថាជាផ្លូវទៅកាន់ទេវលោក ព្រោះថាបុគ្គល តែងទៅកាន់ទេវលោកបានដោយធម៌នេះ ។

[៣៣] ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ទានវត្ថុនេះមាន ៨ យ៉ាង ។ ទានវត្ថុ ៨ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺបុគ្គលឲ្យទាន ព្រោះសេចក្តីស្រឡាញ់ ១ ឲ្យទាន ព្រោះសេចក្តីខឹង ១ ឲ្យទានព្រោះសេចក្តីល្ងង់ ១ ឲ្យទានព្រោះសេចក្តីភ័យ ១

បណ្ណាសកេ ទានវគ្គោ

ទិដ្ឋបុព្វំ កតបុព្វំ បិតុបិតាមហោហិ ជារហាសី ចោរាណំ
 កុលវំសំ ហាបេតុន្តិ ទានំ ទេតិ ឥមាហំ ទានំ ទត្វា
 កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា សុកតី សក្កំ លោកំ
 ឧបបដ្ឋិស្សាមីតិ ទានំ ទេតិ ឥមំ មេ ទានំ ទទតោ
 ចិត្តំ បសីទតិ អត្តមនតា សោមនស្សំ ឧបជាយតីតិ
 ទានំ ទេតិ ចិត្តាលដ្ឋារចិត្តបរិក្ខារត្ថំ ទានំ ទេតិ ។
 ឥមាជិ ខោ ភិក្ខុវេ អដ្ឋ ទានវត្ថុជីតិ ។

[៣៤] អដ្ឋដ្ឋ័សមដ្ឋាកតេ ភិក្ខុវេ ខេត្តេ ពីដំ វុត្តំ ន
 មហាប្បលំ ហោតិ ន មហាស្សាទំ ន ជាតិសេយ្យន្តិ ។ កថំ
 អដ្ឋដ្ឋ័សមដ្ឋាកតេ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ខេត្តំ ឧទ្ទមិទិដ្ឋាមិ ច
 ហោតិ ចាសាណាសក្ខិវិល្លញ្ច ហោតិ ឧសវញ្ច ហោតិ ន
 ច កម្ពិរសិតំ ហោតិ ន អាយសម្បន្នំ ហោតិ ន អចាយ-
 សម្បន្នំ ហោតិ ន មាតិកាសម្បន្នំ ហោតិ ន មរិយាទស-
 ម្បន្នំ ហោតិ ។ ឯវំ អដ្ឋដ្ឋ័សមដ្ឋាកតេ ភិក្ខុវេ ខេត្តេ ពីដំ
 វុត្តំ ន មហាប្បលំ ហោតិ ន មហាស្សាទំ ន ជាតិសេយ្យន្តិ ។

បណ្ណាសក ទានវគ្គ

ឲ្យទានព្រោះគិតថា ដីដូនដីតាទាំងឡាយ (របស់អញ) ធ្លាប់ឲ្យ ធ្លាប់ធ្វើ
 មក អញមិនគួរញ៉ាំងវង្សត្រកូល ពីបូរាណនុ៎ះឲ្យវិនាស ១ ឲ្យទានព្រោះ
 គិតថា អញបានឲ្យទាននេះ លុះបែកជ្វាយរាងកាយ ស្លាប់ទៅ នឹងទៅ
 កើតក្នុងសុគតិ សួគ៌ ទេវលោក ១ ឲ្យទានព្រោះគិតថា កាលអញឲ្យទាន
 នេះ ចិត្តរមែងជ្រះថ្លា ទាំងសេចក្តីពេញចិត្តនិងសោមនស្ស ក៏រមែងកើត
 ឡើង ១ ឲ្យទាន ដើម្បីជាគ្រឿងប្រដាប់នៃចិត្តនិងជាបរិក្ខារនៃចិត្ត ១ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទានវត្ថុមាន ៨ យ៉ាងនេះឯង ។

[៣២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពូជដែលបុគ្គលសាបព្រោះ ក្នុងស្រែ
 ប្រកបដោយអង្ក ៨ ជាពូជមិនមានផលច្រើន មិនមានសេចក្តីត្រេកអរច្រើន
 មិនចម្រើន ។ ស្រែប្រកបដោយអង្ក ៨ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ស្រែក្នុងលោកនេះ ជាស្រែមានទីទួលខ្លះ ទីទំនាបខ្លះ ១ មានថ្មនិងក្រួស
 ១ មានទឹកប្រៃ ១ គន្លងនង្គ័លមិនជ្រៅ ១ មិនបរិបូណ៌ដោយផ្លូវទឹកសម្រាប់
 បញ្ចូល ១ មិនបរិបូណ៌ដោយផ្លូវទឹកសម្រាប់បញ្ចេញ ១ មិនបរិបូណ៌
 ដោយប្រឡាយទឹក ១ មិនបរិបូណ៌ដោយភ្លៀង ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ពូជដែលបុគ្គលសាបព្រោះ ក្នុងស្រែប្រកបដោយអង្ក ៨ យ៉ាងនេះ ជា
 ពូជមិនមានផលច្រើន មិនមានសេចក្តីត្រេកអរច្រើន មិនចម្រើនទេ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ អដ្ឋង្គ័សមន្នាកតេសុ សមណា-
 ព្រាហ្មណេសុ ទានំ ទិដ្ឋំ ន មហាប្បលំ ហោតិ ន
 មហានិសំសំ ន មហាជុតិកំ ន មហាវិច្ឆារំ ។ កថំ
 អដ្ឋង្គ័សមន្នាកតេសុ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ សមណាព្រាហ្មណា
 មិច្ឆាទិដ្ឋិកា ហោន្តិ មិច្ឆាសង្កប្បា មិច្ឆាវាចា មិច្ឆា-
 កម្មន្តា មិច្ឆាអាជីវា មិច្ឆាវាយាមា មិច្ឆាសតិដោ
 មិច្ឆាសមាធិដោ ។ ឯវំ អដ្ឋង្គ័សមន្នាកតេសុ ភិក្ខុវេ
 សមណាព្រាហ្មណេសុ ទានំ ទិដ្ឋំ ន មហាប្បលំ ហោតិ
 ន មហានិសំសំ ន មហាជុតិកំ ន មហាវិច្ឆារំ ។
 អដ្ឋង្គ័សមន្នាកតេ ច ភិក្ខុវេ ខេត្តេ ពីដំ វុត្តំ
 មហាប្បលំ ហោតិ មហាស្សានំ ជាតិសេយ្យន្តិ ។ កថំ
 អដ្ឋង្គ័សមន្នាកតេ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ខេត្តំ អនុន្ទមិទិដ្ឋាមិ ច
 ហោតិ អចាសាណាសក្ខវិល្លញ្ច ហោតិ អនុសរញ្ច ហោតិ
 កម្មិវសិតំ ហោតិ អាយសម្បន្នំ ហោតិ អចាយសម្បន្នំ
 ហោតិ មាតិកាសម្បន្នំ ហោតិ មរិយាទសម្បន្នំ ហោតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទានដែលបុគ្គលឲ្យ ចំពោះពួកសមណាព្រាហ្មណ៍ ដែលប្រកបដោយអង្គ ៨ ជាទានមិនមានផលច្រើន មិនមានអានិសង្សច្រើន មិនមានសេចក្តីរុងរឿងច្រើន មិនផ្សាយទៅច្រើន ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ សមណាព្រាហ្មណ៍ ដែលប្រកបដោយអង្គ ៨ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសមណាព្រាហ្មណ៍ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកយល់ឃើញខុស ១ ត្រិះរិះខុស ១ និយាយខុស ១ ធ្វើការងារខុស ១ ចិញ្ចឹមជីវិតខុស ១ ព្យាយាមខុស ១ នឹករលឹកខុស ១ តាំងចិត្តខុស ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទានដែលបុគ្គលឲ្យ ចំពោះសមណាព្រាហ្មណ៍ដែលប្រកបដោយអង្គ ៨ យ៉ាងនេះ ជាទានមិនមានផលច្រើន មិនមានអានិសង្សច្រើន មិនមានសេចក្តីរុងរឿងច្រើន មិនផ្សាយទៅច្រើន ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចំណែកខាងពូជដែលបុគ្គលសាបព្រោះ ក្នុងស្រែប្រកបដោយអង្គ ៨ ទើបជាពូជមានផលច្រើន មានសេចក្តីត្រេកអរច្រើន មានសេចក្តីចម្រើន ។ ស្រែប្រកបដោយអង្គ ៨ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ស្រែក្នុងលោកនេះ មិនមានទីទួលខ្លះ ឬទីទំនាបខ្លះ ១ មិនមានថ្មីនិងក្រួស ១ មិនមានទឹកប្រៃ ១ មានគន្លងនង្គ័លជ្រៅ ១ បរិបូណ៌ដោយផ្លូវទឹក សម្រាប់បញ្ចូល ១ បរិបូណ៌ដោយផ្លូវទឹក សម្រាប់បញ្ចេញ ១ បរិបូណ៌ដោយប្រឡាយទឹក ១ បរិបូណ៌ដោយភ្លៀង ១ ។

បណ្ណាសកេ ទានវគ្គោ

ឯវំ អដ្ឋង្គ័សមន្នាតតេ ភិក្ខុវេ ខេត្តេ ពីដំ វុត្តំ
 មហាប្ចលំ ហោតិ មហាស្សានំ ជាតិសេយ្យន្តិ ។ ឯវមេវ
 ខោ ភិក្ខុវេ អដ្ឋង្គ័សមន្នាតតេសុ សមណាព្រាហ្មណេសុ
 ទានំ ទិដ្ឋំ មហាប្ចលំ ហោតិ មហានិសំសំ មហាជុតិកំ
 មហាវិច្ឆារំ ។ កថំ អដ្ឋង្គ័សមន្នាតតេសុ ។ ឥធិ
 ភិក្ខុវេ សមណាព្រាហ្មណា សម្មាទិដ្ឋិកា ហោន្តិ
 សម្មាសង្កប្បា សម្មាវាទា សម្មាកម្មន្តា សម្មាអាជីវា
 សម្មាវាយាមា សម្មាសតិដោ សម្មាសមាធិដោ ។ ឯវំ
 អដ្ឋង្គ័សមន្នាតតេសុ ភិក្ខុវេ សមណាព្រាហ្មណេសុ ទានំ
 ទិដ្ឋំ មហាប្ចលំ ហោតិ មហានិសំសំ មហាជុតិកំ
 មហាវិច្ឆារន្តិ ។

យថាបិ ខេត្តេ សម្បន្នេ បុត្តា ពីជសម្បទា
 ទេវេ សមាទយន្តម្ហិ ហោតិ ធម្មាយ សម្បទា
 អនីតិសម្បទា ហោតិ វិរុទ្ធិ ភវតិ សម្បទា
 វេបុល្លំ សម្បទា ហោតិ ផលំ វេ ហោតិ សម្បទា ។

បណ្ណាសក ទានវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពូជដែលបុគ្គលសាបព្រោះ ក្នុងស្រែប្រកបដោយ
អង្គ ៨ យ៉ាងនេះ ជាពូជមានផលច្រើន មានសេចក្តីត្រេកអរច្រើន មាន
សេចក្តីចម្រើន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទានដែលបុគ្គលឲ្យហើយ ចំពោះ
សមណព្រាហ្មណ៍ដែលប្រកបដោយអង្គ ៨ ជាទានមានផលច្រើន មាន
អានិសង្សច្រើន មានសេចក្តីរុងរឿងច្រើន មានសេចក្តីផ្សាយទៅច្រើន ក៏
យ៉ាងនោះដែរ ។ សមណព្រាហ្មណ៍ ប្រកបដោយអង្គ ៨ តើដូចម្តេច
ខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកសមណព្រាហ្មណ៍ ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នក
យល់ឃើញត្រូវ ១ ត្រិះរិះត្រូវ ១ និយាយត្រូវ ១ ធ្វើការងារត្រូវ ១ ចិញ្ចឹម
ជីវិតត្រូវ ១ ព្យាយាមត្រូវ ១ នឹករលឹកត្រូវ ១ តាំងចិត្តត្រូវ ១ ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ ទានដែលបុគ្គលឲ្យហើយ ចំពោះពួកសមណព្រាហ្មណ៍
ដែលប្រកបដោយអង្គ ៨ យ៉ាងនេះ ទើបជាទានមានផលច្រើន មានអានិ-
សង្សច្រើន មានសេចក្តីរុងរឿងច្រើន មានសេចក្តីផ្សាយទៅច្រើន ។

ពូជដ៏បរិបូណ៌ ដែលគេសាបព្រោះ ក្នុងស្រែដ៏ល្អ កាលបើ
មានភ្លៀងស្រួល ការបរិបូណ៌ ដោយគ្រាប់ស្រូវ ក៏រមែង
មាន គឺបរិបូណ៌ ដោយការមិនអន្តរាយ ១ ការចម្រើន
ឡើង បរិបូណ៌ ១ ការលូតលាស់ បរិបូណ៌ ១
ផ្ទៃហ្នឹងឯង បរិបូណ៌ ១ មានឧបមាយ៉ាងណាមិញ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

ឯវំ សម្មន្ទសីលេសុ ទិដ្ឋា កោជនសម្មទា
 សម្មទានំ ឧបនេតិ សម្មន្ទំ ហិស្ស តំ កតំ
 តស្មា សម្មទមាកង្ខំ សម្មន្ទត្ថេ បុគ្គលោ^១
 សម្មន្ទបញ្ញោ សេវេថ ឯវំ ឥដ្ឋន្តិ សម្មទា ។
 វិជ្ជាចរណាសម្មន្តោ លទ្ធា ចិត្តស្ស សម្មទា
 ករោតិ កម្មសម្មទំ លភតិ ចត្តសម្មទំ ។
 លោកំ ញត្វា យថាក្ខតំ បប្បយ្យ ទិដ្ឋិសម្មទំ
 មក្កសម្មទមាកម្ម យាតិ សម្មន្ទមាណសោ ។
 ឱទុទិត្វា មលំ សព្វំ បត្វា និព្វានសម្មទំ
 មុច្ចតិ សព្វុទុក្ខេហិ សា ហោតិ សព្វសម្មទាតិ ។
 [៣៥] អដ្ឋិមា ភិក្ខុវេ ទានូបបត្តិយោ ។ កតមា អដ្ឋ ។

១ ឱ. សម្មន្ទត្ថោធិ បុគ្គលោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

កោជនដ៏បរិបូណ៌ ដែលបុគ្គលឲ្យហើយ ចំពោះពួកបុគ្គល
 មានសីលបរិបូណ៌ រមែងញ៉ាំងចំណែកកុសលឲ្យកើតឡើង
 កុសលកម្មដែលបុគ្គលនោះធ្វើហើយ ឈ្មោះថាកម្មដ៏បរិបូណ៌
 មានឧបមេយ្យយ៉ាងនោះដែរ ព្រោះហេតុនោះ បុគ្គលក្នុង
 លោកនេះ ជាអ្នកបរិបូណ៌ មានប្រាថ្នានូវសេចក្តីបរិបូណ៌
 គួរសេពគប់នូវបុគ្គលដែលមានបញ្ញាដ៏បរិបូណ៌ ការបរិបូណ៌
 រមែងសម្រេចយ៉ាងនេះឯង ។ បុគ្គលអ្នកបរិបូណ៌ដោយវិជ្ជា
 និងចរណៈ បាននូវសេចក្តីបរិបូណ៌នៃចិត្ត រមែងធ្វើនូវកម្ម ដ៏
 បរិបូណ៌ផង បាននូវប្រយោជន៍ក៏បរិបូណ៌ ។ បុគ្គលដឹង
 ច្បាស់នូវសត្វលោក តាមសេចក្តីពិត រមែងសម្រេចនូវ
 វិបស្សនាសម្មាទិដ្ឋិដ៏បរិបូណ៌ បុគ្គលអាស្រ័យនូវមគ្គដ៏បរិបូណ៌
 មានចិត្តដ៏បរិបូណ៌ រមែងដល់នូវ (ព្រះអរហត្ត) ។ បុគ្គល
 កម្ចាត់បង់នូវមន្ទិលទាំងពួង ដល់នូវព្រះនិព្វាន ដ៏បរិបូណ៌
 រមែងរួចចាកទុក្ខទាំងពួង ការរួចចាកទុក្ខនោះឯង ទើប
 ឈ្មោះថា សេចក្តីបរិបូណ៌គ្រប់យ៉ាង ។

[៣៥] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការកើតឡើងនៃទាននេះ មាន
 ៨ យ៉ាង ។ ការកើតឡើងនៃទាន ៨ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។

បណ្ណាសកេ ទានវគ្គោ

ឥធិ ភិក្ខុវេ ឯកច្ឆោ ទានំ ទេតិ សមណាស្ស វា
 ព្រាហ្មណាស្ស វា អន្ទំ ទានំ វត្ថំ យានំ មាលាកន្ទ-
 វិលេបនំ សេយ្យាវសនំ បដិបេយ្យំ សោ យំ ទេតិ
 តំ បច្ឆាសីសតិ សោ បស្សតិ ខត្តិយមហាសាលេ
 វា ព្រាហ្មណមហាសាលេ វា កហាបតិមហាសាលេ
 វា បញ្ចហិ កាមតុណោហិ សមប្បិទេ សមដ្ឋិក្ខតេ
 បរិចារយមាទេ ។ តស្ស ឯវំ ហោតិ អហោ វតាហំ
 កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា ខត្តិយមហាសាលានំ វា
 ព្រាហ្មណមហាសាលានំ វា កហាបតិមហាសាលានំ
 វា សហព្យតំ ឧបបដ្ឋេយ្យន្តិ សោ តំ ចិត្តំ បទហតិ
 តំ ចិត្តំ អធិដ្ឋាតិ តំ ចិត្តំ កាវេតិ តស្ស តំ ចិត្តំ
 ហីនេទិមុត្តំ ឧត្តរី អភារិតំ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា
 ខត្តិយមហាសាលានំ វា ព្រាហ្មណមហាសាលានំ
 វា កហាបតិមហាសាលានំ វា សហព្យតំ ឧបបដ្ឋតិ
 តព្វ ខោ សីលវតោ វទាមិ នោ ទុស្សីលស្ស
 ឥជ្ឈតិ ភិក្ខុវេ សីលវតោ ចេតោបណិទិ សុទ្ធត្តា^(១) ។

១ ឱ. វិសុទ្ធត្តា ។

បណ្ណាសក ទានវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ឲ្យទានគឺបាយ ទឹក
 សំពត់ យានជំនិះ កម្រងផ្កា គ្រឿងក្រអូប គ្រឿងលាប ទីដេក ទីអាស្រ័យ
 នៅ គ្រឿងប្រដាប់ប្រទីប ជាទាន ដល់សមណៈឬព្រាហ្មណ៍ បុគ្គលនោះ
 ឲ្យនូវវត្ថុណា ក៏ប្រាថ្នានូវវត្ថុនោះ បុគ្គលនោះ ឃើញពួកខត្តិយមហាសាល
 ក្តី ព្រាហ្មណមហាសាលក្តី គហបតិមហាសាលក្តី ដែលកំពុងឆ្អែតស្តាប់
 ស្តល់ មូលមិត្ត បម្រើដោយកាមគុណទាំង ៥ ។ បុគ្គលនោះមានសេចក្តី
 ត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ឱហ្ន៎ អញលុះបែកធ្លាយរាងកាយ ស្លាប់ទៅ សូមឲ្យទៅ
 កើតជាមួយនឹងខត្តិយមហាសាលក្តី ព្រាហ្មណមហាសាលក្តី គហបតិមហា-
 សាលក្តី បុគ្គលនោះ ក៏តម្កល់ចិត្តនោះ អធិដ្ឋានចិត្តនោះ ចម្រើនចិត្តនោះ ចិត្ត
 របស់បុគ្គលនោះ ក៏ស៊ប់ក្នុងកាមគុណដ៏ថោកទាប មិនបានចម្រើនគុណធម៌
 ដ៏លើសលុបឡើងទៅទៀត លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ ក៏រមែងទៅ
 កើតជាមួយនឹងពួកខត្តិយមហាសាលខ្លះ ព្រាហ្មណមហាសាលខ្លះ គហបតិ-
 មហាសាលខ្លះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលនូវការសម្រេចនោះឯង
 ចំពោះបុគ្គលមានសីល មិនចំពោះបុគ្គលទ្រុស្តសីលឡើយ សេចក្តីប្រាថ្នា
 ដោយចិត្តរបស់បុគ្គលមានសីល រមែងសម្រេចព្រោះចិត្តដ៏បរិសុទ្ធ ១ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

ឥធិ បន ភិក្ខុវេ ឯកច្ចោ ទានំ ទេតិ សមណស្ស
 វា ព្រាហ្មណស្ស វា អន្ទំ ចានំ វត្ថំ យានំ មាលា-
 កន្ធិវិលេបនំ សេយ្យាវសមំ បដិមេយ្យំ សោ យំ ទេតិ
 តំ បច្ចាសីសតិ តស្ស សុតំ ហោតិ ចាតុម្មហារា-
 ជិកា ទេវា ទីយាយុកា វណ្ណវន្តោ សុខពហុលាតិ
 តស្ស វេ ហោតិ អហោ វតាហំ កាយស្ស ភេទា
 បម្មរណា ចាតុម្មហារាជិកានំ ទេវានំ សហព្យតំ
 ឧបបជ្ជេយ្យន្តិ សោ តំ ចិត្តំ បទហតិ តំ ចិត្តំ អទិដ្ឋាតិ
 តំ ចិត្តំ កាវេតិ តស្ស តំ ចិត្តំ ហីនេទិមុត្តំ ឧត្តរី អកា-
 វិតំ កាយស្ស ភេទា បម្មរណា ចាតុម្មហារាជិកានំ
 ទេវានំ សហព្យតំ ឧបបជ្ជតិ តព្វា ខោ សីលវតោ
 វទាមិ នោ ទុស្សីលស្ស ឥជ្ឈតិ ភិក្ខុវេ សីលវតោ
 ចេតោបណិធិ សុទ្ធត្តា ។ ឥធិ បន ភិក្ខុវេ ឯកច្ចោ
 ទានំ ទេតិ សមណស្ស វា ព្រាហ្មណស្ស វា អន្ទំ ចានំ
 វត្ថំ យានំ មាលាកន្ធិវិលេបនំ សេយ្យាវសមំ បដិមេយ្យំ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ឲ្យទានគឺបាយ ទឹក សំពត់ យានជំនិះ កម្រងផ្កា គ្រឿងក្រអូប គ្រឿងលាប ទីដេក ទីអាស្រ័យនៅ គ្រឿងប្រដាប់ប្រទីប ជាទានដល់សមណៈ ឬ ព្រាហ្មណ៍ បុគ្គលនោះឲ្យ វត្ថុណា ក៏ប្រាថ្នាវត្ថុនោះ បុគ្គលនោះ បានឮថា ពួកទេវតាចាតុម្មហារា- ជិកៈ មានអាយុវែង មានសម្បុរល្អ មានសេចក្តីសុខច្រើន បុគ្គលនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ឱប្តី អាត្មាអញ លុះបែកធ្លាយរាងកាយ ស្លាប់ទៅ សូមឲ្យទៅកើតជាមួយនឹងពួកទេវតាចាតុម្មហារាជិកៈ បុគ្គលនោះ តម្កល់ចិត្តនោះ អធិដ្ឋានចិត្តនោះ ចម្រើនចិត្តនោះ ចិត្តរបស់បុគ្គលនោះក៏ចុះ ស៊ប់ក្នុងកាមគុណដ៏ថោកទាប មិនចម្រើនគុណធម៌លើសលុបឡើងទៅ ទៀត លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ ក៏រមែងទៅកើតជាមួយនឹងពួក ទេវតាចាតុម្មហារាជិកៈ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលនូវការសម្រេច នោះឯង ចំពោះបុគ្គលមានសីល មិនចំពោះបុគ្គលទ្រុស្តសីលឡើយ ម្នាល ភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តីប្រាថ្នាដោយចិត្តរបស់បុគ្គលមានសីល រមែងសម្រេច ព្រោះចិត្តបរិសុទ្ធ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលខ្លះក្នុងលោកនេះ ឲ្យទាន គឺបាយ ទឹក សំពត់ យានជំនិះ កម្រងផ្កា គ្រឿងក្រអូប គ្រឿងលាប ទីដេក ទីអាស្រ័យនៅ គ្រឿងប្រដាប់ប្រទីប ជាទានដល់សមណៈ ឬព្រាហ្មណ៍

បណ្ណាសកេ ទានវគ្គោ

សោ យំ ទេតិ តំ បច្ចាសីសតិ តស្ស សុតំ ហោតិ
តាវត្តិសា ទេវា ។ បេ ។ យាមា ទេវា... តុសិតា
ទេវា... ទិម្ពានវតី ទេវា... បរទិម្ពិតវសវត្តិ ទេវា ទីយា-
យុកា វណ្ណវណ្ណោ សុខពហុលាតិ តស្ស វរំ ហោតិ
អហោ វតាហំ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា បរទិ-
ម្ពិតវសវត្តិទំ ទេវាទំ សហព្យតំ ឧបបន្នេយ្យន្តិ សោ
តំ ចិត្តំ បទហតិ តំ ចិត្តំ អទិដ្ឋាតិ តំ ចិត្តំ កាវេតិ
តស្ស តំ ចិត្តំ ហីនេទិម្ពត្តំ ឧត្តរី អការិតំ កាយស្ស
ភេទា បរម្មរណា បរទិម្ពិតវសវត្តិទំ ទេវាទំ សហព្យតំ
ឧបបន្នេតិ តព្វា ខោ សីលវតោ វទាមិ ទោ ទុស្សី-
លស្ស ឥន្ទ្រតិ ភិក្ខុវេ សីលវតោ ចេតោបណិទិ
សុទ្ធត្តា ។ ឥទ បទ ភិក្ខុវេ ឯកច្ចោ ទានំ ទេតិ
សមណស្ស វា ព្រាហ្មណស្ស វា អន្តំ ទានំ វត្តំ
យានំ មាលាកន្ធិវិលេបនំ សេយ្យវសចំ បទីបេយ្យំ

បណ្ណាសក ទានវគ្គ

បុគ្គលនោះឲ្យវត្ថុណា ក៏ប្រាថ្នាវត្ថុនោះ បុគ្គលនោះ បានឮថា ពួកទេវតា
 តាវត្តិវ្យ ។ បេ ។ ពួកទេវតាយាមៈ . . . ពួកទេវតាតុសិត . . . ពួកទេវតា
 និម្មានវតី . . . ពួកទេវតា បរិនិម្មិតវសវត្តិ មានអាយុវែង មានសម្បុរល្អ
 មានសេចក្តីសុខច្រើន បុគ្គលនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ឱហ្ន៎
 អាត្មាអញ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ សូមឲ្យទៅកើតជាមួយ
 នឹងពួកទេវតាបរិនិម្មិតវសវត្តិ បុគ្គលនោះ តម្កល់ចិត្តនោះ អធិដ្ឋានចិត្តនោះ
 ចម្រើនចិត្តនោះ ចិត្តរបស់បុគ្គលនោះ ក៏ចុះស៊ប់ក្នុងកាមគុណដ៏ថោកទាប
 មិនបានចម្រើនគុណធម៌ ដ៏លើសលុបឡើងទៅទៀត លុះបែកធ្លាយរាង
 កាយស្លាប់ទៅ ក៏រមែងទៅកើតជាមួយនឹងពួកទេវតាបរិនិម្មិតវសវត្តិ ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតពោលនូវការសម្រេចនោះឯង ចំពោះបុគ្គលមាន
 សីល មិនចំពោះបុគ្គលទ្រុស្តសីលឡើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តី
 ប្រាថ្នាដោយចិត្ត របស់បុគ្គលមានសីល រមែងសម្រេច ព្រោះចិត្តបរិ-
 សុទ្ធ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ឲ្យទានគឺ បាយ
 ទឹក សំពត់ យានជំនិះ កម្រងផ្កា គ្រឿងក្រអូប គ្រឿងលាប ទីដេក
 ទីអាស្រ័យនៅ គ្រឿងប្រដាប់ប្រទីប ជាទានដល់សមណៈ ឬព្រាហ្មណ៍

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

សោ យំ ទេតិ តំ បច្ចាសីសតិ តស្ស សុតំ ហោតិ
 ព្រហ្មកាយិកា ទេវា ទីយាយុកា វណ្ណវណ្ណោ សុខ-
 ពហុលាតិ តស្ស វរំ ហោតិ អហោ វតាហំ កាយស្ស
 ភេទា បរម្មរណា ព្រហ្មកាយិកានំ ទេវានំ សហព្យតំ
 ឧបបដ្ឋេយ្យន្តិ សោ តំ ចិត្តំ បទហតិ តំ ចិត្តំ
 អទិដ្ឋាតិ តំ ចិត្តំ ភាវេតិ តស្ស តំ ចិត្តំ ហីនេទិមុត្តំ
 ឧត្តរី អភារិតំ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា ព្រហ្មកា-
 យិកានំ ទេវានំ សហព្យតំ ឧបបដ្ឋតិ តព្វា ខោ
 សីលវតោ វទាមិ នោ ទុស្សីលស្ស វីតរាគស្ស នោ
 សរាគស្ស ឥជ្ឈតិ ភិក្ខុវេ សីលវតោ ចេតោបណិទិ
 វីតរាគត្តា ។ ឥមា ខោ ភិក្ខុវេ អដ្ឋ ទានូបបត្តិយោតិ ។

[៣៦] តីណិមាទិ ភិក្ខុវេ បុញ្ញកិរិយាវត្ថុនិ ។

កតមាទិ តីណិ ។ ទានមយំ បុញ្ញកិរិយាវត្ថុ^(១)

១ ឱ. បុញ្ញកិរិយាវត្ថុ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

បុគ្គលនោះឲ្យវត្ថុណា ក៏ប្រាថ្នាវត្ថុនោះ បុគ្គលនោះ បានឮថា ពួក
 ទេវតា ព្រហ្មកាយិកៈ មានអាយុវែង មានសម្បុរល្អ មានសេចក្តី
 សុខច្រើន បុគ្គលនោះមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ឱហ្ន៎ អាត្មាអញ
 លុះបែកធ្លាយរាងកាយ ស្លាប់ទៅ សូមឲ្យទៅកើតជាមួយនឹងពួកទេវតា
 ព្រហ្មកាយិកៈ បុគ្គលនោះ តម្កល់ចិត្តនោះ តាំងចិត្តនោះ ចម្រើនចិត្ត
 នោះ ចិត្តរបស់បុគ្គលនោះ ក៏ចុះស៊ប់ក្នុងកាមគុណដ៏ថោកទាប មិនចម្រើន
 គុណធម៌ ដ៏លើសលុបឡើងទៅទៀត លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ
 រមែងទៅកើត ជាមួយនឹងពួកទេវតា ព្រហ្មកាយិកៈ តថាគតពោលនូវការ
 សម្រេចនោះឯង ចំពោះបុគ្គលមានសីល មិនចំពោះបុគ្គលទ្រុស្តសីលទេ
 ទានចំពោះបុគ្គលប្រាសចាករាគៈ មិនចំពោះបុគ្គល ប្រកបដោយរាគៈទេ
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តីប្រាថ្នាដោយចិត្តរបស់បុគ្គលមានសីល រមែង
 សម្រេចព្រោះប្រាសចាករាគៈ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការកើតឡើង
 នៃទានមាន ៨ ប្រការនេះឯង ។

[៣៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុញ្ញកិរិយាវត្ថុនេះមាន ៣ យ៉ាង ។
 បុញ្ញកិរិយាវត្ថុ ៣ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺទានមយបុញ្ញ-
 កិរិយាវត្ថុ (វត្ថុជាទីតាំងនៃការបំពេញបុណ្យសម្រេចអំពីការឲ្យ) ១

បណ្ណាសកេ ទានវគ្គោ

សីលមយំ បុញ្ញកិរិយាវត្ថុ ការធាមយំ បុញ្ញកិរិយាវត្ថុ ។
 ឥធិ ភិក្ខុវេ ឯកច្ចុស្ស ទានមយំ បុញ្ញកិរិយាវត្ថុ បរិត្តំ
 កតំ ហោតិ សីលមយំ បុញ្ញកិរិយាវត្ថុ បរិត្តំ កតំ
 ហោតិ ការធាមយំ បុញ្ញកិរិយាវត្ថុ ធាភិសម្ពោតិ ។
 សោ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា មនុស្សនោភក្សំ^(១)
 ឧបបជ្ជតិ ។ ឥធិ បន ភិក្ខុវេ ឯកច្ចុស្ស ទានមយំ
 បុញ្ញកិរិយាវត្ថុ មត្តសោ កតំ ហោតិ សីលមយំ
 បុញ្ញកិរិយាវត្ថុ មត្តសោ កតំ ហោតិ ការធាមយំ
 បុញ្ញកិរិយាវត្ថុ ធាភិសម្ពោតិ ។ សោ កាយស្ស ភេទា
 បរម្មរណា មនុស្សសោភក្សំ^(២) ឧបបជ្ជតិ ។ ឥធិ
 បន ភិក្ខុវេ ឯកច្ចុស្ស ទានមយំ បុញ្ញកិរិយាវត្ថុ
 អធិមត្តំ កតំ ហោតិ សីលមយំ បុញ្ញកិរិយាវត្ថុ
 អធិមត្តំ កតំ ហោតិ ការធាមយំ បុញ្ញកិរិយាវត្ថុ
 ធាភិសម្ពោតិ ។ សោ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា
 ចាតុម្មហារាជិកានំ ទេវានំ សហព្យតំ ឧបបជ្ជតិ ។

១ ឱ. មនុស្សទោភក្ខំ ។ ២ ឱ. មនុស្សសោភក្ខំ ។

បណ្ណាសក ទានវគ្គ

សីលមយបុញ្ញកិរិយាវត្ថុ (វត្ថុជាទីតាំងនៃការបំពេញបុណ្យសម្រេចអំពី
 ការរក្សាសីល) ១ ការនាមយបុញ្ញកិរិយាវត្ថុ (វត្ថុជាទីតាំងនៃការបំពេញ
 បុណ្យសម្រេចអំពីការចម្រើន) ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលខ្លះ
 ក្នុងលោកនេះ ធ្វើទានមយបុញ្ញកិរិយាវត្ថុ មានប្រមាណតិច ធ្វើសីល-
 មយបុញ្ញកិរិយាវត្ថុ មានប្រមាណតិច ប៉ុន្តែ ការនាមយបុញ្ញកិរិយាវត្ថុ
 មិនទាន់សម្រេចនៅឡើយ ។ បុគ្គលនោះ លុះបែកធ្លាយរាងកាយ
 ស្លាប់ទៅ រមែងទៅកើតក្នុងត្រកូលមនុស្សថោកទាប ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ធ្វើទានមយបុញ្ញកិរិយាវត្ថុ ល្មម
 ប្រមាណ ធ្វើសីលមយបុញ្ញកិរិយាវត្ថុ ក៏ល្មមប្រមាណ ប៉ុន្តែការនាម-
 យបុញ្ញកិរិយាវត្ថុ មិនទាន់សម្រេចនៅឡើយ ។ បុគ្គលនោះ លុះបែក
 ធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងកើតក្នុងត្រកូលមនុស្សដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ។ ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ធ្វើទានមយបុញ្ញកិរិយាវត្ថុដ៏
 ច្រើនក្រៃលែង ធ្វើសីលមយបុញ្ញកិរិយាវត្ថុដ៏ច្រើនក្រៃលែង ប៉ុន្តែការនាម-
 យបុញ្ញកិរិយាវត្ថុ មិនទាន់សម្រេចនៅឡើយ ។ បុគ្គលនោះ លុះបែកធ្លាយ
 រាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងទៅកើតជាមួយនឹងពួកទេវតាចាតុម្មហារាជិកៈ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

តត្រិ ភិក្ខុវេ ចត្តាហេ មហារាជាដោ ទានមយំ បុញ្ញ-
 កិរិយាវត្ថុំ អតិវេកំ កវិត្វា សីលមយំ បុញ្ញកិរិយាវត្ថុំ
 អតិវេកំ កវិត្វា ចាតុម្មហារាជិកេ ទេវេ ទសហិ
 ហានេហិ អធិក្កណ្ណានិ ទិព្វេន អាយុនា ទិព្វេន វណ្ណេន
 ទិព្វេន សុខេន ទិព្វេន យសេន ទិព្វេន អាធិបតេយ្យេន
 ទិព្វេហិ រូបេហិ ទិព្វេហិ សន្ទេហិ ទិព្វេហិ តន្ទេហិ
 ទិព្វេហិ វសេហិ ទិព្វេហិ ដោដ្ឋព្វេហិ ។ ឥធិ បន
 ភិក្ខុវេ ឯកច្ចស្ស ទានមយំ បុញ្ញកិរិយាវត្ថុ អធិមត្តំ
 កតំ ហោតិ សីលមយំ បុញ្ញកិរិយាវត្ថុ អធិមត្តំ
 កតំ ហោតិ ការាមយំ បុញ្ញកិរិយាវត្ថុ ភារិ-
 សម្មោតិ ។ សោ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា
 តារត្តិសានំ ទេវានំ សហព្យតំ ឧបបដ្ឋតិ ។ តត្រិ ភិក្ខុវេ
 សក្កោ ទេវានមិទ្ធោ ទានមយំ បុញ្ញកិរិយាវត្ថុ អតិវេកំ
 កវិត្វា សីលមយំ បុញ្ញកិរិយាវត្ថុ អតិវេកំ កវិត្វា
 តារត្តិសេ ទេវេ ទសហិ ហានេហិ អធិក្កណ្ណាតិ
 ទិព្វេន អាយុនា ។ បេ ។ ទិព្វេហិ ដោដ្ឋព្វេហិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវេទិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្តាទេវតាទាំងនោះ មហារាជទាំង ៤ អង្គ បានធ្វើ
 ទានមយបុញ្ញកិរិយាវត្ថុ ច្រើនក្រៃពេក ធ្វើសីលមយបុញ្ញកិរិយាវត្ថុ ច្រើន
 ក្រៃពេក រមែងខ្ពង់ខ្ពស់កន្លងនូវពួកទេវតាចាតុម្មហារាជិកៈ ដោយស្មារ ១០
 យ៉ាងគឺ អាយុជាទិព្វ ១ ពណ៌ជាទិព្វ ១ សុខជាទិព្វ ១ យសជាទិព្វ ១
 អធិបតីជាទិព្វ ១ រូបជាទិព្វ ១ សំឡេងជាទិព្វ ១ ក្លិនជាទិព្វ ១ រសជា
 ទិព្វ ១ ផោដ្ឋព្វៈជាទិព្វ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលខ្លះក្នុងលោកនេះ
 ធ្វើទានមយបុញ្ញកិរិយាវត្ថុច្រើនក្រៃលែង ធ្វើសីលមយបុញ្ញកិរិយាវត្ថុច្រើន
 ក្រៃលែងប៉ុន្តែភាវនាមយបុញ្ញកិរិយាវត្ថុ មិនទាន់សម្រេចនៅឡើយ ។ បុគ្គល
 នោះ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងទៅកើតជាមួយនឹងពួកទេវតា
 តាវត្តិវិជ្ជ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្តាទេវតាទាំងនោះ សក្តិទេវរាជ
 ជាធំជាងទេវតា បានធ្វើទានមយបុញ្ញកិរិយាវត្ថុច្រើនក្រៃពេក ធ្វើសីល-
 មយបុញ្ញកិរិយាវត្ថុច្រើនក្រៃពេក រមែងខ្ពង់ខ្ពស់កន្លងទេវតាជាន់តាវត្តិវិជ្ជ
 ដោយស្មារ ១០ យ៉ាងគឺ អាយុជាទិព្វ ១ ។ លេ ។ ផោដ្ឋព្វៈជាទិព្វ ១ ។

បណ្ណាសកេ ទានវគ្គោ

ឥធិ បន ភិក្ខុវេ ឯកច្ចស្ស ទានមយំ បុញ្ញកិរិយាវត្ថុ
 អធិមត្តំ កតំ ហោតិ សីលមយំ បុញ្ញកិរិយាវត្ថុ
 អធិមត្តំ កតំ ហោតិ ការាមយំ បុញ្ញកិរិយាវត្ថុ

នាភិសម្ពោតិ ។ សោ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា
 យាមាណំ ទេវាណំ សហព្យតំ ឧបបជ្ជតិ ។ តត្រ

ភិក្ខុវេ សុយាមោ ទេវបុត្តោ ទានមយំ បុញ្ញកិរិយាវត្ថុ
 អតិវេកំ ករិក្ខា សីលមយំ បុញ្ញកិរិយាវត្ថុ អតិវេកំ
 ករិក្ខា យាមេ ទេវេ ទសហិ ហានេហិ អធិក្កណ្ណាតិ

ទិព្វេន អាយុនា ។ បេ ។ ទិព្វេហិ ដោជ្ជព្វេហិ ។ ឥធិ

បន ភិក្ខុវេ ឯកច្ចស្ស ទានមយំ បុញ្ញកិរិយាវត្ថុ
 អធិមត្តំ កតំ ហោតិ សីលមយំ បុញ្ញកិរិយាវត្ថុ
 អធិមត្តំ កតំ ហោតិ ការាមយំ បុញ្ញកិរិយាវត្ថុ

នាភិសម្ពោតិ ។ សោ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា
 តុសិតាណំ ទេវាណំ សហព្យតំ ឧបបជ្ជតិ ។ តត្រ

ភិក្ខុវេ សន្តុសិតោ ទេវបុត្តោ ទានមយំ បុញ្ញកិរិយាវត្ថុ
 អតិវេកំ ករិក្ខា សីលមយំ បុញ្ញកិរិយាវត្ថុ អតិវេកំ
 ករិក្ខា តុសិតេ ទេវេ ទសហិ ហានេហិ អធិក្កណ្ណាតិ

បណ្ណាសក ទានវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលខ្លះក្នុងលោកនេះ ធ្វើទានមយបុញ្ញកិរិយាវត្ថុ ច្រើនក្រៃលែង ធ្វើសីលមយបុញ្ញកិរិយាវត្ថុ ច្រើនក្រៃលែង ប៉ុន្តែការនាមយបុញ្ញកិរិយាវត្ថុ មិនទាន់សម្រេចនៅឡើយ ។ បុគ្គលនោះ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ ក៏រមែងទៅកើតជាមួយនឹងពួកទេវតាជាន់យាមៈ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្ណាទេវតាទាំងនោះ សុយាមទេវបុត្រ បានធ្វើទានមយបុញ្ញកិរិយាវត្ថុដ៏ច្រើនក្រៃពេក បានធ្វើសីលមយបុញ្ញកិរិយាវត្ថុដ៏ច្រើនក្រៃពេក រមែងខ្ពង់ខ្ពស់កន្លងនូវពួកទេវតាជាន់យាមៈ ដោយស្ថាន ១០ យ៉ាងគឺ អាយុជាទិព្វ ១ ។ វេ ។ ដោដ្ឋព្វៈជាទិព្វ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលខ្លះក្នុងលោកនេះ ធ្វើទានមយបុញ្ញកិរិយាវត្ថុច្រើនក្រៃលែង ធ្វើសីលមយបុញ្ញកិរិយាវត្ថុច្រើនក្រៃលែង ប៉ុន្តែការនាមយបុញ្ញកិរិយាវត្ថុ មិនទាន់សម្រេចនៅឡើយ ។ បុគ្គលនោះ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ ក៏រមែងទៅកើតជាមួយនឹងពួកទេវតាជាន់តុសិត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្ណាទេវតាទាំងនោះ សន្តុសិតទេវបុត្រ បានធ្វើទានមយបុញ្ញកិរិយាវត្ថុដ៏ច្រើនក្រៃពេក បានធ្វើសីលមយបុញ្ញកិរិយាវត្ថុដ៏ច្រើនក្រៃពេក រមែងខ្ពង់ខ្ពស់កន្លងនូវពួកទេវតា ជាន់តុសិតដោយស្ថាន ១០ យ៉ាងគឺ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

ទិព្វេន អាយុនា ។ បេ ។ ទិព្វេហិ ដោដ្ឋព្វេហិ ។

ឥធិ បន ភិក្ខុវេ ឯកច្ចស្ស ទានមយំ បុញ្ញ-

កិរិយាវត្ថុ អតិវេកំ កតំ ហោតិ សីលមយំ បុញ្ញ-

កិរិយាវត្ថុ អតិវេកំ កតំ ហោតិ ការាមយំ បុញ្ញ-

កិរិយាវត្ថុ ធាភិសម្មោតិ ។ សោ កាយស្ស ភេទា

បរម្មរណា និម្មានវតីនំ ទេវានំ សហព្យតំ ឧបបជ្ជតិ ។

តត្រិ ភិក្ខុវេ សុនិម្មិតោ ទេវបុត្តោ ទានមយំ បុញ្ញ-

កិរិយាវត្ថុ អតិវេកំ កិរិក្ខា សីលមយំ បុញ្ញកិរិយាវត្ថុ

អតិវេកំ កិរិក្ខា និម្មានវតី ទេវេ ទសហិ ហានេហិ

អធិក្កណ្ណាតិ ទិព្វេន អាយុនា ។ បេ ។ ទិព្វេហិ

ដោដ្ឋព្វេហិ ។ ឥធិ បន ភិក្ខុវេ ឯកច្ចស្ស ទានមយំ

បុញ្ញកិរិយាវត្ថុ អធិមត្តំ កតំ ហោតិ សីលមយំ បុញ្ញ-

កិរិយាវត្ថុ អធិមត្តំ កតំ ហោតិ ការាមយំ បុញ្ញ-

កិរិយាវត្ថុ ធាភិសម្មោតិ ។ សោ កាយស្ស ភេទា បរម្ម-

រណា បរនិម្មិតវសវតីនំ ទេវានំ សហព្យតំ ឧបបជ្ជតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

អាយុជាទិព្វ ១ ។ បេ ។ ផោដ្ឋព្វៈជាទិព្វ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 បុគ្គលខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ធ្វើទានមយបុញ្ញកិរិយាវត្ថុច្រើនក្រែកលែង ធ្វើ
 សីលមយបុញ្ញកិរិយាវត្ថុ ច្រើនក្រែកលែង ប៉ុន្តែការនាមយបុញ្ញកិរិយាវត្ថុ
 មិនសម្រេចនៅឡើយ ។ បុគ្គលនោះ លុះបែកធ្លាយរាងកាយ ស្លាប់ទៅ
 ក៏រមែងទៅកើតជាមួយនឹងពួកទេវតា និម្មានរតី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 បណ្តាទេវតាទាំងនោះ សុនិម្មិតទេវបុតុរ បានធ្វើទានមយបុញ្ញកិរិ-
 យាវត្ថុដ៏ច្រើនក្រែកពេក បានធ្វើសីលមយបុញ្ញកិរិយាវត្ថុដ៏ច្រើនក្រែកពេក
 រមែងខ្ពង់ខ្ពស់កន្លងពួកទេវតានិម្មានរតី ដោយស្មារ ១០ យ៉ាងគឺ អាយុជា
 ទិព្វ ១ ។ បេ ។ ផោដ្ឋព្វៈជាទិព្វ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលខ្លះ
 ក្នុងលោកនេះ ធ្វើទានមយបុញ្ញកិរិយាវត្ថុដ៏ច្រើនក្រែកលែង ធ្វើសីលមយ-
 បុញ្ញកិរិយាវត្ថុ ដ៏ច្រើនក្រែកលែង ប៉ុន្តែការនាមយបុញ្ញកិរិយាវត្ថុ មិនទាន់
 សម្រេចនៅឡើយ ។ បុគ្គលនោះ លុះបែកធ្លាយរាងកាយ ស្លាប់
 ទៅ ក៏រមែងទៅកើត ជាមួយនឹងពួកទេវតា បរនិម្មិតវសវត្ថី ។

បណ្ណាសកេ ទានវគ្គោ

តត្រិ ភិក្ខុវេ បរិម្មិតវសវត្តិ ទេវបុត្តោ^(១) ទានមយំ
 បុញ្ញកិរិយាវត្ថុំ អតិរេកំ ករិត្វា សីលមយំ បុញ្ញ-
 កិរិយាវត្ថុំ អតិរេកំ ករិត្វា បរិម្មិតវសវត្តិ ទេវេ ទសហិ
 ហានេហិ អធិត្តល្អាតិ ទិព្វេន អាយុនា ទិព្វេន វណ្ណេន
 ទិព្វេន សុខេន ទិព្វេន យសេន ទិព្វេន អាធិបតេយ្យេន
 ទិព្វេហិ រូបេហិ ទិព្វេហិ សន្ទេហិ ទិព្វេហិ កន្ទេហិ
 ទិព្វេហិ រសេហិ ទិព្វេហិ ដោដ្ឋព្វេហិ ។ ឥមាទិ ខោ
 ភិក្ខុវេ តីណិ បុញ្ញកិរិយាវត្ថុនីតិ ។

[៣៧] អដ្ឋិមាទិ ភិក្ខុវេ សប្បុរិសទាណាទិ ។
 កតមាទិ អដ្ឋ ។ សុចី ទេតិ បណីតំ ទេតិ កាលេន
 ទេតិ កហ្សិយំ ទេតិ វិចេយ្យ ទេតិ អភិណ្ណំ ទេតិ
 ទទំ ចិត្តំ បសាទេតិ ទត្វា អត្តមនោ ហោតិ ។ ឥមាទិ
 ខោ ភិក្ខុវេ អដ្ឋ សប្បុរិសទាណាទីតិ ។

សុចី បណីតំ កាលេន កហ្សិយំ ចានភោជនំ
 អភិណ្ណំ ទទាតិ ទាណាទិ សុខេត្តេសុ^(២) ព្រហ្មចារិសុ
 នេវ វិប្បដិសារិយំ^(៣) ចទិត្វា អាមិសំ ពហុ
 ឯវំ ទិដ្ឋាទិ ទាណាទិ វណ្ណយន្តិ វិបស្សិនោ

១ ឱ. វសវត្តិ ទេវបុត្តោ ។ ២ ឱ. សុខេត្តេ ។ ៣ ឱ. ន ច វិប្បដិសារិស្ស ។

បណ្ណាសក ទានវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បណ្ណាទេវតាទាំងនោះ បរនិម្មិតវសវត្តិទេវបុត្រ បាន
 ធ្វើទានមយបុញ្ញកិរិយាវត្ថុ ដ៏ច្រើនក្រៃពេក បានធ្វើសីលមយបុញ្ញកិរិយា-
 វត្ថុ ដ៏ច្រើនក្រៃពេក រមែងខ្ពង់ខ្ពស់កន្លងនូវពួកទេវតាបរនិម្មិតវសវត្តិ ដោយ
 ស្ថាន ១០ យ៉ាង គឺ អាយុជាទិព្វ ១ ពណ៌ជាទិព្វ ១ សុខជាទិព្វ ១
 យសជាទិព្វ ១ អធិបតីជាទិព្វ ១ រូបជាទិព្វ ១ សំឡេងជាទិព្វ ១ ក្លិន
 ជាទិព្វ ១ រសជាទិព្វ ១ ដោងព្វៈជាទិព្វ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 បុញ្ញកិរិយាវត្ថុ មាន ៣ យ៉ាងនេះឯង ។

[៣៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សប្បុរិសទាននេះមាន ៨ យ៉ាង ។
 សប្បុរិសទាន ៨ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺបុគ្គលឲ្យវត្ថុស្អាត ១ ឲ្យវត្ថុថ្លៃ
 ថ្លា ១ ឲ្យតាមកាល ១ ឲ្យវត្ថុគួរ ១ ជ្រើសរើសហើយទើបឲ្យ ១ ឲ្យទាន
 រឿយៗ ១ កំពុងឲ្យញ៉ាំងចិត្តឲ្យជ្រះថ្លា ១ លុះឲ្យផុតហើយ រមែងមានសេចក្តី
 ពេញចិត្ត ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សប្បុរិសទាន ៨ យ៉ាងនេះឯង ។

បុគ្គល រមែងឲ្យនូវទានទាំងឡាយគឺ ទឹកនិងភោជន ដ៏ស្អាត
 ថ្លៃថ្លា តាមកាល វត្ថុដ៏គួររឿយៗ ចំពោះព្រហ្មចារីបុគ្គល
 ទាំងឡាយ ដូចជាស្រែដ៏ល្អ ពួកអ្នកប្រាជ្ញ រមែងសរសើរ
 នូវទានទាំងឡាយ ដែលបុគ្គលលះបង់នូវអាមិសៈ ជាច្រើន
 ដែលមិនគួរឲ្យកើតសេចក្តីក្តៅក្រហាយ ហើយឲ្យយ៉ាងនេះ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

ឯវំ យទិត្តា មេធារី សន្នោ មុត្តេន ចេតសា

អព្យាបជ្ឈំ សុខំ លោកំ បណ្ឌិតោ ឧបបជ្ជតីតិ ។

[៣៨] សប្បុរិសោ ភិក្ខុវេ កុលេ ជាយមាណោ

ពហុនោ ជនស្ស អត្តាយ ហិតាយ សុខាយ ហោតិ

មាតាបិតុនំ អត្តាយ ហិតាយ សុខាយ ហោតិ

បុត្តនារស្ស អត្តាយ ហិតាយ សុខាយ ហោតិ

នាសកម្មករចោរិសស្ស អត្តាយ ហិតាយ សុខាយ

ហោតិ មិត្តាមច្ចានំ អត្តាយ ហិតាយ សុខាយ

ហោតិ បុព្វប្បុតានំ អត្តាយ ហិតាយ សុខាយ

ហោតិ រញ្ជោ អត្តាយ ហិតាយ សុខាយ ហោតិ

ទេវតានំ អត្តាយ ហិតាយ សុខាយ ហោតិ សមណ-

ព្រាហ្មណានំ អត្តាយ ហិតាយ សុខាយ ហោតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

អ្នកប្រាជ្ញមានបញ្ញា ជាអ្នកមានសទ្ធា បានបូជាយ៉ាងនេះ
ហើយ មានចិត្តរួចស្រឡះ រមែងចូលទៅកាន់ទេវលោក
ដែលមិនមានសេចក្តីទុក្ខ មានតែសេចក្តីសុខ ។

[៣៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សប្បុរស កាលកើតក្នុងត្រកូល
រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីចម្រើន ដើម្បីសេចក្តី
សុខដល់ជនច្រើន ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីចម្រើន
ដើម្បីសេចក្តីសុខ ដល់មាតាបិតា ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រយោជន៍ ដើម្បី
សេចក្តីចម្រើន ដើម្បីសេចក្តីសុខដល់បុត្រភរិយា ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បី
ប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីចម្រើន ដើម្បីសេចក្តីសុខដល់បុរសជាទាសកម្មករ
ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីចម្រើន ដើម្បីសេចក្តីសុខ
ដល់មិត្តនិងអាមាត្យទាំងឡាយ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រយោជន៍ ដើម្បី
សេចក្តីចម្រើន ដើម្បីសេចក្តីសុខដល់ពួកញាតិ ដែលចែកឋានទៅកាន់បរ-
លោក ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីចម្រើន ដើម្បី
សេចក្តីសុខដល់ព្រះរាជា ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីចម្រើន
ដើម្បីសេចក្តីសុខដល់ពួកទេវតា ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រយោជន៍ ដើម្បី
សេចក្តីចម្រើន ដើម្បីសេចក្តីសុខដល់សមណព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយ ។

បណ្ណាសកេ ទានវគ្គោ

សេយ្យថាបិ ភិក្ខុវេ មហាមេឃោ សព្វសស្សានិ
 សម្មាទេន្តោ ពហុនោ ជនស្ស អត្តាយ ហិតាយ
 ។ បេ ។ ហោតិ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ សប្បុរិសោ
 កុលេ ជាយមាណោ ពហុនោ ជនស្ស អត្តាយ ហិតាយ
 សុខាយ ហោតិ មាតាបិតុនំ អត្តាយ ហិតាយ
 សុខាយ ហោតិ បុត្តនារស្ស អត្តាយ ហិតាយ
 សុខាយ ហោតិ ទាសកម្មករចោរិសស្ស អត្តាយ
 ហិតាយ សុខាយ ហោតិ មិត្តាមច្ចានំ អត្តាយ ហិតាយ
 សុខាយ ហោតិ បុព្វប្បេតានំ អត្តាយ ហិតាយ សុខាយ
 ហោតិ រញ្ជោ អត្តាយ ហិតាយ សុខាយ ហោតិ
 ទេវតានំ អត្តាយ ហិតាយ សុខាយ ហោតិ សមណា-
 ព្រាហ្មណានំ អត្តាយ ហិតាយ សុខាយ ហោតីតិ ។

បណ្ណាសក ទានវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មហាមេឃ កាលញ្ចាំងសំទូងទាំងអស់ ឲ្យសម្រេច
 ព្រម រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីចម្រើនដល់ជនច្រើន
 ។ លេ ។ មានឧបមាដូចម្តេចមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សប្បុរស កាល
 កើតក្នុងត្រកូល រមែងប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីចម្រើន ដើម្បី
 សេចក្តីសុខដល់ជនច្រើន ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីចម្រើន
 ដើម្បីសេចក្តីសុខ ដល់មាតានិងបិតាទាំងឡាយ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រ-
 យោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីចម្រើន ដើម្បីសេចក្តីសុខដល់បុត្តភរិយា ប្រព្រឹត្តទៅ
 ដើម្បីប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីចម្រើន ដើម្បីសេចក្តីសុខ ដល់បុរសជាទាស-
 កម្មករ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីចម្រើន ដើម្បីសេចក្តីសុខ
 ដល់មិត្តនិងអាមាត្យទាំងឡាយ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តី
 ចម្រើន ដើម្បីសេចក្តីសុខដល់ពួកញាតិ ដែលចែកឋានទៅកាន់បរលោក
 ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីចម្រើន ដើម្បីសេចក្តីសុខដល់ព្រះ
 រាជា ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីចម្រើន ដើម្បីសេចក្តីសុខ
 ដល់ពួកទេវតា ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីចម្រើន ដើម្បី
 សេចក្តីសុខដល់សមណព្រាហ្មណ៍ទាំងឡាយ ក៏មានឧបមេយ្យដូច្នោះដែរ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

ពហ្វំ រត អត្ថាយ សប្បញ្ញោ យរមាវសំ

មាតរំ បិតរំ បុព្វេ រត្តិទ្ធិវមតទ្ធិតោ

បូជេតិ សហធម្មេន បុព្វេ កតមនុស្សរំ

អនាគារេ បព្វជិតេ អចារេ ព្រហ្មចារិតោ^(១)

និវិដ្ឋសន្ទោ បូជេតិ ញត្វា ធម្មេ ច បេសលោ

រញ្ញោ ហិតោ ទេវហិតោ ញាតីនំ សខិនំ ហិតោ

សព្វេសំ សហិតោ ហោតិ សទ្ធម្មេ សុបតិទ្ធិតោ

វិនេយ្យ មច្ឆេរមលំ សលោកំ ភជតេ សិវទ្ធិ ។

[៣៩] អដ្ឋិមេ ភិក្ខុវេ បុញ្ញាភិសន្ទា កុសលា-

ភិសន្ទា សុខស្សាហារា សោវត្តិកា សុខវិចារកា

សត្តសំវត្តនិកា ឥដ្ឋាយ កណ្តាយ មនាទាយ

ហិតាយ សុខាយ សំវត្តន្តិ ។ កតមេ អដ្ឋ ។

១ ឱ. អបចេ ព្រហ្មចារិយោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

បុគ្គលប្រកបដោយបញ្ញា កាលនៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ រមែងប្រព្រឹត្ត
 ទៅ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ពួកជនច្រើន ជាអ្នកមិនខ្ជិលច្រអូស
 ក្នុងវេលាយប់និងថ្ងៃ កាលនឹករលឹកដល់បុព្វការគុណដែល
 មាតានិងបិតាធ្វើហើយ រមែងបូជាមាតាបិតាជាមុន ដោយ
 ហេតុប្រកបដោយធម៌ រមែងកោតក្រែងចំពោះបព្វជិតជាអនា-
 គារិកបុគ្គល ជាព្រហ្មចារីបុគ្គលមានសទ្ធាតម្កល់មាំ មានសីល
 ជាទីស្រឡាញ់ លុះដឹងច្បាស់នូវធម៌ទាំងឡាយហើយ រមែង
 បូជា បុគ្គលណាដែលមានប្រយោជន៍ដល់ព្រះរាជា មានប្រ-
 យោជន៍ដល់ទេវតា មានប្រយោជន៍ដល់ពួកញាតិ ដល់មិត្ត
 សំឡាញ់ តម្កល់សិបក្នុងព្រះសទ្ធម្ម បុគ្គលនោះឈ្មោះថាមាន
 ប្រយោជន៍ដល់បុគ្គលទាំងអស់ បុគ្គលណាកម្ចាត់បង្គំនូវមន្ទិល
 គឺសេចក្តីកំណាញ់ បុគ្គលនោះ រមែងជួបប្រទះនូវលោកក្សេមក្សាន្ត ។

[៣៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានិសង្សនៃបុណ្យ អានិសង្សនៃកុសល
 ជាអាហារនៃសេចក្តីសុខ ជាធម៌ឲ្យនូវអារម្មណ៍ដ៏ល្អលើស ជាផលនៃសេចក្តី
 សុខ ប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីស្នាក់ ៨ យ៉ាងនេះ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីត្រេក
 អរ ដើម្បីសេចក្តីរីករាយ ដើម្បីសេចក្តីពេញចិត្ត ដើម្បីសេចក្តីចម្រើន ដើម្បី
 សេចក្តីសុខ ។ អានិសង្សនៃបុណ្យ អានិសង្សនៃកុសល ៨ យ៉ាងដូចម្តេចខ្លះ ។

បណ្ណាសកេ ទានវគ្គោ

ឥធិ ភិក្ខុវេ អរិយស្សារកោ ពុទ្ធិ សរណំ គតោ
 ហោតិ អយំ ភិក្ខុវេ បឋមោ បុញ្ញាភិសន្នោ
 កុសលាភិសន្នោ សុខស្សាហារោ សោវគ្គិកោ សុខ-
 វិចារកោ សក្កសំវត្តនិកោ ឥដ្ឋាយ កណ្ណាយ មនាចាយ
 ហិតាយ សុខាយ សំវត្តតិ ។ បុន ចបំ ភិក្ខុវេ
 អរិយស្សារកោ ធម្មំ សរណំ គតោ ហោតិ អយំ
 ភិក្ខុវេ ទុតិយោ បុញ្ញាភិសន្នោ ។ បេ ។ សំវត្តតិ ។
 បុន ចបំ ភិក្ខុវេ អរិយស្សារកោ សង្ឃំ សរណំ
 គតោ ហោតិ អយំ ភិក្ខុវេ តតិយោ បុញ្ញាភិសន្នោ
 កុសលាភិសន្នោ សុខស្សាហារោ សោវគ្គិកោ សុខ-
 វិចារកោ សក្កសំវត្តនិកោ ឥដ្ឋាយ កណ្ណាយ មនាចាយ
 ហិតាយ សុខាយ សំវត្តតិ ។ បញ្ចិមានិ ភិក្ខុវេ
 ទានានិ មហាទានានិ អក្កញ្ញានិ វត្តញ្ញានិ វិសញ្ញានិ

បណ្ណាសក ទានវគ្គ

ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវ័ក ក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកដល់នូវព្រះ
 ពុទ្ធជាទីពឹង ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាអានិសង្សនៃបុណ្យ អានិសង្ស
 នៃកុសល ជាអាហារនៃសេចក្តីសុខ ជាធម៌ឲ្យនូវអារម្មណ៍ដ៏ល្អលើស ជា
 ផលនៃសេចក្តីសុខ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីស្នាក់ទី ១ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ
 ដើម្បីសេចក្តីត្រេកអរ ដើម្បីសេចក្តីរីករាយ ដើម្បីសេចក្តីពេញចិត្ត
 ដើម្បីសេចក្តីចម្រើន ដើម្បីសេចក្តីសុខ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ មួយ
 ទៀត អរិយសាវ័ក ជាអ្នកដល់នូវព្រះធម៌ជាទីពឹង ម្ចាស់ភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ នេះជាអានិសង្សនៃបុណ្យទី ២ ។ បេ ។ រមែង
 ប្រព្រឹត្តទៅ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អរិយសាវ័ក ជា
 អ្នកដល់នូវព្រះសង្ឃជាទីពឹង នេះជាអានិសង្សនៃបុណ្យ អានិសង្សនៃ
 កុសល ជាអាហារនៃសេចក្តីសុខ ជាធម៌ឲ្យនូវអារម្មណ៍ដ៏ល្អលើស
 ជាផលនៃសេចក្តីសុខ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីស្នាក់ទី ៣ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ
 ដើម្បីសេចក្តីត្រេកអរ ដើម្បីសេចក្តីរីករាយ ដើម្បីសេចក្តីពេញចិត្ត
 ដើម្បីសេចក្តីចម្រើន ដើម្បីសេចក្តីសុខ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ទាន
 ទាំង ៥ យ៉ាងនេះ ចាត់ជាមហាទាន ដែលអ្នកប្រាជ្ញដឹងថាជារបស់ប្រសើរ
 ដឹងថាជារបស់ប្រព្រឹត្តទៅអស់រាត្រីយូរ ដឹងថាជារង្សនៃ (កល្យាណជន)

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

ចោរាណានិ អសង្កណ្ណានិ អសង្កណ្ណាបុព្វានិ ន សង្កិយន្តិ
 ន សង្កិយិស្សន្តិ អប្បជិកុដ្ឋានិ សមណោហិ ព្រាហ្ម-
 ណោហិ វិញ្ញាហិ ។ កតមានិ បញ្ច ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ
 អរិយស្សវកោ ចារាណាតិចាតំ បហាយ ចារាណាតិចាតា
 បដិវិរតោ ហោតិ ចារាណាតិចាតា បដិវិរតោ ភិក្ខុវេ
 អរិយស្សវកោ អបរិមាណានំ សត្តានំ អភយំ ទេតិ អវេរំ
 ទេតិ អព្យាបជ្ឈំ ទេតិ អបរិមាណានំ សត្តានំ អភយំ
 ទត្វា អវេរំ ទត្វា អព្យាបជ្ឈំ ទត្វា អបរិមាណាស្ស អភយ-
 ស្ស អវេរស្ស អព្យាបជ្ឈស្ស ភាតិ ហោតិ ។ ឥទំ ភិក្ខុវេ
 បបមំ ទានំ មហាទានំ អត្តញ្ញំ រត្តញ្ញំ វិសញ្ញំ ចោរាណំ
 អសង្កណ្ណំ អសង្កណ្ណាបុព្វំ ន សង្កិយតិ ន សង្កិ-
 យិស្សតិ អប្បជិកុដ្ឋំ សមណោហិ ព្រាហ្មណោហិ វិញ្ញាហិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ជារបស់មានមកក្នុងកាលមុន ជារបស់មិនរោយរាយ ជារបស់មិនធ្លាប់រោយ
 រាយហើយ រមែងមិនខ្ចាត់ខ្ចាយ (ក្នុងកាលឥឡូវនេះ) នឹងមិនខ្ចាត់ខ្ចាយ
 (ក្នុងអនាគត) ពួកសមណព្រាហ្មណ៍ ជាវិញ្ញូជន ក៏មិនដែលតិះដៀល
 ឡើយ ។ ទាន ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសា-
 វ័កក្នុងសាសនានេះ លះបង់បាណាតិបាត រៀរចាកបាណាតិបាត ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវ័ក ជាអ្នករៀរចាកបាណាតិបាត ឈ្មោះថាឲ្យនូវ
 អភ័យ ឲ្យនូវអំពើមិនមានពៀរ ឲ្យនូវអំពើមិនមានទុក្ខ ដល់សត្វទាំងឡាយ
 មានប្រមាណមិនបាន លុះឲ្យនូវអភ័យ ឲ្យនូវអំពើមិនមានពៀរ ឲ្យនូវអំពើ
 មិនមានទុក្ខ ដល់សត្វទាំងឡាយ មានប្រមាណមិនបានហើយ រមែងជាអ្នក
 មានចំណែក នៃសេចក្តីមិនមានភ័យ មិនមានពៀរ មិនមានទុក្ខ មាន
 ប្រមាណមិនបានវិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាទានទី ១ ចាត់ជាមហា-
 ទាន ដែលអ្នកប្រាជ្ញដឹងថាជារបស់ប្រសើរ ដឹងថាជារបស់ប្រព្រឹត្តទៅអស់
 រាត្រីយូរ ដឹងថាជារវង្សនៃ (កល្យាណជន) ជារបស់មានមកក្នុងកាលមុន
 ជារបស់មិនរោយរាយ មិនធ្លាប់រោយរាយហើយ រមែងមិនខ្ចាត់ខ្ចាយ នឹងមិន
 ខ្ចាត់ខ្ចាយ ពួកសមណព្រាហ្មណ៍ ជាវិញ្ញូជន ក៏មិនដែលតិះដៀលឡើយ

បណ្ណាសកេ ទានវគ្គោ

អយំ ភិក្ខុវេ ចតុត្ថោ បុញ្ញាភិសន្នោ កុសលាភិសន្នោ
 សុខស្សាហារោ សោវត្តិកោ សុខវិទាកោ សក្កសំវត្ត-
 និកោ ឥដ្ឋាយ កត្តាយ មនាទាយ ហិតាយ សុខាយ
 សំវត្តតិ ។ បុន ចបំ ភិក្ខុវេ អរិយស្សាវកោ
 អទិន្នាទានំ បហាយ អទិន្នាទានា បដិវិរតោ ហោតិ
 ។ បេ ។ កាមេសុ មិច្ឆាចារំ បហាយ កាមេសុ
 មិច្ឆាចារា បដិវិរតោ ហោតិ ។ បេ ។ មុសាវាទំ បហាយ
 មុសាវាទា បដិវិរតោ ហោតិ ។ បេ ។ សុរាមេយ-
 មជ្ជប្បមាទដ្ឋានំ បហាយ សុរាមេយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានា
 បដិវិរតោ ហោតិ សុរាមេយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានា បដិវិរតោ
 ភិក្ខុវេ អរិយស្សាវកោ អបរិមាណានំ សត្តានំ អភយំ
 ទេតិ អវេរំ ទេតិ អព្យាបជ្ឈំ ទេតិ អបរិមាណានំ សត្តានំ
 អភយំ ទត្វា អវេរំ ទត្វា អព្យាបជ្ឈំ ទត្វា អបរិមាណាស្ស
 អភយស្ស អវេរស្ស អព្យាបជ្ឈស្ស ភាគី ហោតិ ឥទំ
 ភិក្ខុវេ បញ្ចមំ ទានំ មហាទានំ អត្តញ្ញំ វត្តញ្ញំ វិសញ្ញំ

បណ្ណាសក ទានវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាអានិសង្សនៃបុណ្យ អានិសង្សនៃកុសល ជា
 អាហារនៃសេចក្តីសុខ ជាធម៌ឲ្យនូវអារម្មណ៍ដ៏ល្អលើស ជាផលនៃសេចក្តី
 សុខ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីស្នាក់ទី ៤ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីត្រេកអរ
 ដើម្បីសេចក្តីរីករាយ ដើម្បីសេចក្តីពេញចិត្ត ដើម្បីសេចក្តីចម្រើន ដើម្បីសេច-
 ក្តីសុខ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អរិយសាវ័ក លះបង់អទិន្នាទាន
 រៀរចាកអទិន្នាទាន ។ បេ ។ លះបង់កាមេសុមិច្ឆាចារ រៀរចាកកាមេ-
 សុមិច្ឆាចារ ។ បេ ។ លះបង់មុសាវាទ រៀរចាកមុសាវាទ ។ បេ ។ លះបង់
 សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋាន រៀរចាកសុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋាន ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវ័ក រៀរចាកសុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋាន ឈ្មោះ
 ថា ឲ្យនូវអភ័យ ឲ្យនូវអំពើមិនមានពៀរ ឲ្យនូវអំពើមិនមានទុក្ខ ដល់
 សត្វទាំងឡាយ មានប្រមាណមិនបាន លុះឲ្យនូវអភ័យ ឲ្យនូវអំពើ
 មិនមានពៀរ ឲ្យនូវអំពើមិនមានទុក្ខ ដល់សត្វទាំងឡាយ មានប្រមាណ
 មិនបានហើយ រមែងជាអ្នក មានចំណែក នៃសេចក្តីមិនមានភ័យ មិន
 មានពៀរ មិនមានទុក្ខ មានប្រមាណមិនបានវិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 នេះជាទានទី ៥ ចាត់ជាមហាទាន ដែលអ្នកប្រាជ្ញដឹងថាជារបស់ប្រសើរ
 ដឹងថាជារបស់ប្រព្រឹត្តទៅអស់រាត្រីយូរ ដឹងថាជារង្សនៃ (កល្យាណជន)

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

ចោរាណំ អសន្តិណ្ណំ អសន្តិណ្ណបុព្វំ ន សន្តិយតិ ន
 សន្តិយិស្សតិ អប្បដិកុដ្ឋំ សមណោហិ ព្រាហ្មណោហិ
 វិញ្ញាហិ អយំ ភិក្ខុវេ អដ្ឋមោ បុញ្ញាភិសន្នោ កុសលាភិ-
 សន្នោ សុខស្សាហារោ សោវត្តិកោ សុខវិចារកោ
 សត្តសំវត្តនិកោ ឥដ្ឋាយ កត្តាយ មនាចាយ
 ហិតាយ សុខាយ សំវត្តតិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ
 អដ្ឋ បុញ្ញាភិសន្នា កុសលាភិសន្នា សុខស្សាហារោ
 សោវត្តិកា សុខវិចារកា សត្តសំវត្តនិកា ឥដ្ឋាយ
 កត្តាយ មនាចាយ ហិតាយ សុខាយ សំវត្តន្តិ ។

[៤០] ចារណាតិចារោ ភិក្ខុវេ អាសេវិតោ ភារិតោ
 ពហុលីកតោ និរយសំវត្តនិកោ តិរច្ឆានយោនិសំវត្ត-
 និកោ បិត្តិវិសយសំវត្តនិកោ ។ យោ សព្វលហុសោ
 ចារណាតិចាតសុស វិចារកោ មនុស្សភូតស្ស អប្បា-
 យុកសំវត្តនិកោ ហោតិ ។ អទិដ្ឋាណំ ភិក្ខុវេ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ជារបស់មានមកក្នុងកាលមុន មិនរោយរាយ មិនធ្លាប់រោយរាយហើយ
 រមែងមិនខ្ចាត់ខ្ចាយ នឹងមិនខ្ចាត់ខ្ចាយ ពួកសមណព្រាហ្មណ៍ ជាវិញ្ញាជន ក៏
 មិនដែលតិះដៀលឡើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាអានិសង្សនៃបុណ្យ
 អានិសង្សនៃកុសល ជាអាហារនៃសេចក្តីសុខ ជាធម៌ឲ្យនូវអារម្មណ៍ដ៏ល្អ
 លើស ជាផលនៃសេចក្តីសុខ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីស្នាក់ទី ៨ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ
 ដើម្បីសេចក្តីត្រេកអរ ដើម្បីសេចក្តីរីករាយ ដើម្បីសេចក្តីពេញចិត្ត ដើម្បី
 សេចក្តីចម្រើន ដើម្បីសេចក្តីសុខ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានិសង្ស
 នៃបុណ្យ អានិសង្សនៃកុសល ជាអាហារនៃសេចក្តីសុខ ជាធម៌ឲ្យនូវ
 អារម្មណ៍ដ៏ល្អលើស ជាផលនៃសេចក្តីសុខ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីស្នាក់ ៨
 ប្រការនេះឯង រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីត្រេកអរ ដើម្បីសេចក្តីរីក-
 រាយ ដើម្បីសេចក្តីពេញចិត្ត ដើម្បីសេចក្តីចម្រើន ដើម្បីសេចក្តីសុខ ។

[៤០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បាណាតិបាត ដែលបុគ្គលសេពថ្មីក
 ហើយ ចម្រើនហើយ ធ្វើឲ្យច្រើនហើយ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីនរក ប្រព្រឹត្ត
 ទៅ ដើម្បីកំណើតតិរច្ឆាន ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីបិត្តិវិស័យ ។ ផលនៃ
 បាណាតិបាត ដែលស្រាលជាងផលទាំងអស់ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បី
 មានអាយុខ្លី ដល់កើតជាមនុស្ស ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អទិន្នាទាន

បណ្ណាសកេ ទានវគ្គោ

អាសេវិតំ ការិតំ ពហុលីកតំ និរយសំវត្តនិកំ តិរច្ឆាន-
 យោនិសំវត្តនិកំ បិត្តិវិសយសំវត្តនិកំ ។ យោ សព្វ-
 លហុសោ អទិដ្ឋានាទស្ស វិចារកោ មនុស្សក្ខតស្ស
 កោតព្យសនសំវត្តនិកោ ហោតិ ។ កាមេសុ មិច្ឆាចារោ
 ភិក្ខុវេ អាសេវិតោ ការិតោ ពហុលីកតោ និរយសំវត្ត-
 និកោ តិរច្ឆានយោនិសំវត្តនិកោ បិត្តិវិសយសំវត្តនិកោ ។
 យោ សព្វលហុសោ កាមេសុ មិច្ឆាចារស្ស វិចារកោ
 មនុស្សក្ខតស្ស សបត្តវេរសំវត្តនិកោ ហោតិ ។ មុសាវាទោ
 ភិក្ខុវេ អាសេវិតោ ការិតោ ពហុលីកតោ និរយសំវត្ត-
 និកោ តិរច្ឆានយោនិសំវត្តនិកោ បិត្តិវិសយសំវត្តនិកោ ។
 យោ សព្វលហុសោ មុសាវាទស្ស វិចារកោ មនុស្ស-
 ក្ខតស្ស អក្ខតព្ពក្ខានសំវត្តនិកោ ហោតិ ។ បិសុណា
 ភិក្ខុវេ វាចា អាសេវិតា ការិតា ពហុលីកតា និរយ-
 សំវត្តនិកា តិរច្ឆានយោនិសំវត្តនិកា បិត្តិវិសយសំវត្ត-
 និកា ។ យោ សព្វលហុសោ បិសុណាយ វាចាយ
 វិចារកោ មនុស្សក្ខតស្ស មិត្តេហិ ភេទនសំវត្តនិកោ
 ហោតិ ។ ធុរុសា ភិក្ខុវេ វាចា អាសេវិតា ការិតា

បណ្ណាសក ទានវគ្គ

ដែលបុគ្គលថ្មីកហើយ ចម្រើនហើយ ធ្វើឲ្យច្រើនហើយ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បី
 នរក ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីកំណើតតិរច្ឆាន ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីបិត្តិវិស័យ ។
 ផលនៃអទិន្នាទានដែលស្រាលជាងផលទាំងអស់ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បី
 វិនាសនៃភោគៈ ដល់កើតជាមនុស្ស ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាមេសុមិច្ឆា-
 ចារ ដែលបុគ្គលថ្មីកហើយ ចម្រើនហើយ ធ្វើឲ្យច្រើនហើយ ប្រព្រឹត្តទៅ
 ដើម្បីនរក ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីកំណើតតិរច្ឆាន ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីបិត្តិ-
 វិស័យ ។ ផលនៃកាមេសុមិច្ឆាចារ ដែលស្រាលជាងផលទាំងអស់ រមែង
 ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសត្រូវនិងពៀរ ដល់កើតជាមនុស្ស ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ មុសាវាទ ដែលបុគ្គលថ្មីកហើយ ចម្រើនហើយ ធ្វើឲ្យច្រើនហើយ ប្រ-
 ព្រឹត្តទៅ ដើម្បីនរក ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីកំណើតតិរច្ឆាន ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បី
 បិត្តិវិស័យ ។ ផលនៃមុសាវាទ ដែលស្រាលជាងផលទាំងអស់ រមែងប្រព្រឹត្ត
 ទៅ ដើម្បីគេពោលបង្គាប់ ដោយពាក្យមិនពិត ដល់កើតជាមនុស្ស ។ ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ បិសុណាវាចា ដែលបុគ្គលថ្មីកហើយ ចម្រើនហើយ ធ្វើ
 ឲ្យច្រើនហើយ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីនរក ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីកំណើតតិរច្ឆាន
 ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីបិត្តិវិស័យ ។ ផលនៃបិសុណាវាចា ដែលស្រាលជាងផល
 ទាំងអស់ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីបែកបាក់ចាកមិត្ត ដល់កើតជាមនុស្ស ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ផរុសវាចា ដែលបុគ្គលថ្មីកហើយ ចម្រើនហើយ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

ពហុលីកតា និរយសំវត្តនិកា តិរច្ឆានយោនិសំវត្តនិកា
 បិត្តិវិសយសំវត្តនិកា ។ យោ សព្វលហុសោ ធុរុសាយ
 វាចាយ វិចារកោ មនុស្សក្ខតស្ស អមធាបសន្ទសំវត្ត-
 និកោ ហោតិ ។ សម្មប្បលាទោ ភិក្ខុវេ អាសេវិតោ
 ភារិតោ ពហុលីកតោ និរយសំវត្តនិកោ តិរច្ឆានយោនិ-
 សំវត្តនិកោ បិត្តិវិសយសំវត្តនិកោ ។ យោ សព្វល-
 ហុសោ សម្មប្បលាបស្ស វិចារកោ មនុស្សក្ខតស្ស
 អនាទេយ្យវាចាសំវត្តនិកោ ហោតិ ។ សុរាមេរយទានំ
 ភិក្ខុវេ អាសេវិតំ ភារិតំ ពហុលីកតំ និរយសំវត្តនិកំ
 តិរច្ឆានយោនិសំវត្តនិកំ បិត្តិវិសយសំវត្តនិកំ ។ យោ
 សព្វលហុសោ សុរាមេរយទានស្ស វិចារកោ មនុស្ស-
 ក្ខតស្ស ឧម្មត្តកសំវត្តនិកោ ហោតីតិ ។

ទានវគ្គោ ចតុត្ថោ ។

តត្រ្យាទានំ

ទ្វេ ធានានិ វត្តញ្ច ខេត្តំ ធានុបបត្តិ កិរិយំ
 ទ្វេ សប្បុរិសា សព្វលហុសោ អភិសន្នោ ច វត្តតីតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ធ្វើឲ្យច្រើនហើយ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីនរក ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីកំណើត
 តិរច្ឆាន ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីបិត្តិវិស័យ ។ ផលនៃផុសរាចា ដែលស្រាលជាង
 ផលទាំងអស់ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសំឡេងមិនជាទីគាប់ចិត្ត ដល់កើតជា
 មនុស្ស ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សម្មប្បលាបៈដែលបុគ្គលថ្នឹកហើយ ចម្រើន
 ហើយ ធ្វើឲ្យច្រើនហើយ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីនរក ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បី
 កំណើតតិរច្ឆាន ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីបិត្តិវិស័យ ។ ផលនៃសម្មប្បលាបៈ
 ដែលស្រាលជាងផលទាំងអស់ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីពាក្យដែលមិន
 គួរកាន់យក ដល់កើតជាមនុស្ស ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការផឹកនូវសុរានិង
 មេរ័យដែលបុគ្គលថ្នឹកហើយ ចម្រើនហើយ ធ្វើឲ្យច្រើនហើយ ប្រព្រឹត្តទៅ
 ដើម្បីនរក ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីកំណើតតិរច្ឆាន ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីបិត្តិ-
 វិស័យ ។ ផលនៃការផឹកនូវសុរាមេរ័យ ដែលស្រាលជាងផលទាំង
 អស់ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីភាពជាឆ្គួត ដល់កើតជាមនុស្ស ។

ចប់ ទានវគ្គ ទី ៤ ។

ឧទ្ទានក្នុងវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីទានពីរលើក អំពីទានវត្ថុ ១ អំពីបុញ្ញក្ខេត្ត ១ អំពី
 ការកើតឡើងនៃទាន ១ អំពីបុញ្ញកិរិយាវត្ថុ ១ អំពីសប្បុរសពីរ
 លើក អំពីផលដ៏ស្រាលជាងផលទាំងអស់ ១ អំពីអានិសង្ស ១ ។

ឧបោសថវគ្គោ

[៤០] ឯវម្មេ សុតំ ។ ឯកំ សមយំ ភក្កវា សាវត្ថិយំ
វិហារតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវាមេ ។ តត្រ
ខោ ភក្កវា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ ភិក្ខុវោតិ ។ ភទន្តេតិ តេ
ភិក្ខុ ភក្កវតោ បច្ចុស្សោសុំ ។ ភក្កវា ឯតទវោច អដ្ឋង្គ-
សមន្តាកតោ ភិក្ខុវេ ឧទោសថោ ឧបវុត្តោ មហាប្បលោ
ហោតិ មហានិសំសោ មហាជុតិកោ មហាវិទ្ធាវោ ។
កថំ ឧបវុត្តោ ច ភិក្ខុវេ អដ្ឋង្គសមន្តាកតោ ឧទោសថោ
មហាប្បលោ ហោតិ មហានិសំសោ មហាជុតិកោ
មហាវិទ្ធាវោ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ អរិយស្សាវកោ ឥតិ
បដិសញ្ចិក្ខុតិ យាវជីវំ អវហន្តោ ចាណាតិចាតំ បហាយ
ចាណាតិចាតា បជិវិតា និហិតទណ្ឌា និហិតសត្វា
លង្គិ ទយាបន្តា សព្វប្បាណាភូតហិតានុកម្មិនោ វិហារន្តិ

ឧបោសថវគ្គ

[២១] ខ្ញុំបានស្តាប់មកយ៉ាងនេះ ។ សម័យមួយ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ ក្នុងទីនោះឯង ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ហៅពួកភិក្ខុថា ម្ចាស់ភិក្ខុ ទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ទទួលស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកាព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះថា ម្ចាស់ ភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបោសថ ប្រកបដោយអង្គ ៨ ប្រការ ដែលបុគ្គលចាំ រក្សាហើយ រមែងមានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន មានសេចក្តីរុងរឿងច្រើន មានសេចក្តីផ្សាយទៅច្រើន ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះឧបោសថ ប្រកបដោយអង្គ ៨ ប្រការ ដែលបុគ្គល ចាំរក្សាហើយ រមែងមានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន មានសេចក្តីរុងរឿងច្រើន មាន សេចក្តីផ្សាយទៅច្រើន តើដោយប្រការដូចម្តេច ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសាវ័ក ក្នុងសាសនានេះ ពិចារណាថា ព្រះអរហន្តទាំងឡាយ លះបង់ បាណាតិបាត រៀបចំបាណាតិបាត មានអាជ្ញាដាក់ចុះហើយ មានគ្រឿង សស្ត្រាដាក់ចុះហើយ ជាអ្នកមានសេចក្តីខ្មាសបាប មានសេចក្តីអាណិត មានសេចក្តីអនុគ្រោះ ដោយប្រយោជន៍ដល់សព្វសត្វ ដរាបអស់ជីវិត

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

អហំបដ្ឋ ឥមញ្ច រត្តិ ឥមញ្ច ទិវសំ ចាលាភិចាតំ
បហាយ ចាលាភិចាតា បដិវិរតោ និហិតទណ្ណោ និហិ-
តសត្តោ លង្កិ ទយាបន្នោ សព្វប្បាណក្ខតហិតានុកម្មី
វិហារមិ ឥមិណបដ្ឋេន អរហតំ អនុករោមិ ឧចោសថោ
ច មេ ឧបរុត្តោ ភវិស្សតីតិ ។ ឥមិណ បបមេន អដ្ឋេន
សមន្នាគតោ ហោតិ ។ មេ ។ យារដីរំ អរហន្តោ
អទិន្នាទានំ បហាយ អទិន្នាទានា បដិវិរតា ទិន្នាទាយី
ទិន្នប្បាដិកង្ខិ អត្តេនេន សុចិក្ខុតេន អត្តនា វិហារន្តិ អហំ-
បដ្ឋ ឥមញ្ច រត្តិ ឥមញ្ច ទិវសំ អទិន្នាទានំ បហាយ
អទិន្នាទានា បដិវិរតោ ទិន្នាទាយី ទិន្នប្បាដិកង្ខិ អត្តេនេន
សុចិក្ខុតេន អត្តនា វិហារមិ ឥមិណបដ្ឋេន អរហតំ
អនុករោមិ ឧចោសថោ ច មេ ឧបរុត្តោ ភវិស្សតីតិ ។
ឥមិណ ទុតិយេន អដ្ឋេន សមន្នាគតោ ហោតិ
។ មេ ។ យារដីរំ អរហន្តោ អព្រហ្មចរិយំ បហាយ
ព្រហ្មចារិណោ អារាចារិណោ វិរតា មេថុនា តាមធម្មា

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ក្នុងថ្ងៃនេះ ចំណែកខ្លួនអញ លះបង់នូវបាណាតិបាត វៀរចាកបាណា-
 តិបាត មានអាជ្ញាដាក់ចុះហើយ មានគ្រឿងសស្ត្រាដាក់ចុះហើយ មាន
 សេចក្តីខ្មាសបាប មានសេចក្តីអាណិត មានសេចក្តីអនុគ្រោះ ដោយ
 ប្រយោជន៍ដល់សព្វសត្វ អស់យប់នេះ និងថ្ងៃនេះដែរ យកតម្រាប់ព្រះ
 អរហន្តទាំងឡាយផង ខ្លួនអញនឹងចាំរក្សាឧបោសថផង ដោយអង្គនេះ
 ឯង ។ ឧបោសថ ប្រកបដោយអង្គទី ១ នេះឯង ។ លេ ។ ព្រះអរហន្ត
 ទាំងឡាយ លះបង់អទិន្នាទាន វៀរចាកអទិន្នាទាន កាន់យកតែវត្ថុដែល
 គេឲ្យ ប្រាថ្នាចំពោះវត្ថុដែលគេឲ្យ មានខ្លួនដ៏ស្អាត មិនមែនជាអ្នកលួច
 ដរាបអស់ជីវិត ក្នុងថ្ងៃនេះ ចំណែកខ្លួនអញ លះបង់អទិន្នាទាន វៀរ
 ចាកអទិន្នាទាន កាន់យកតែវត្ថុដែលគេឲ្យ ប្រាថ្នាចំពោះតែវត្ថុដែលគេ
 ឲ្យ មានខ្លួនដ៏ស្អាត មិនមែនជាអ្នកលួច អស់យប់នេះ និងថ្ងៃនេះដែរ
 យកតម្រាប់ព្រះអរហន្តទាំងឡាយផង ខ្លួនអញចាំរក្សាឧបោសថផង ដោយ
 អង្គនេះឯង ។ ឧបោសថ ប្រកបដោយអង្គទី ២ នេះឯង ។ លេ ។ ព្រះ
 អរហន្តទាំងឡាយ លះបង់អព្រហ្មចរិយៈ ជាអ្នកមានព្រហ្មចារ្យ ប្រ-
 ព្រឹត្តឆ្ងាយ វៀរចាកមេចុន ដែលជាធម៌របស់អ្នកស្រុក ដរាបអស់ជីវិត

បណ្ណាសកេ ឧបោសថវត្ថោ

អហំបដ្ឋ ឥមញ្ច រត្តិ ឥមញ្ច ទិវសំ អព្រហ្មចរិយំ
បហាយ ព្រហ្មចារី អារាចារី វិរតោ មេដុនា
តាមធម្មា ឥមិណាបដ្ឋេន អរហតំ អនុករោមិ ឧចោ-
សថោ ច មេ ឧបវុត្តោ ភវិស្សតីតិ ។ ឥមិណា តតិយេន
អដ្ឋេន សមដ្ឋាកតោ ហោតិ ។ បេ ។ យារជីវំ
អរហន្តោ មុសាវាទំ បហាយ មុសាវាទា បជិវិតា
សច្ចវាទិណោ សច្ចសន្ធា បេតា បច្ចយិកា អវិសំវាទកា
លោកស្ស អហំបដ្ឋ ឥមញ្ច រត្តិ ឥមញ្ច ទិវសំ មុសាវាទំ
បហាយ មុសាវាទា បជិវិតោ សច្ចវាទី សច្ចសន្ធា
បេតោ បច្ចយិកោ អវិសំវាទកោ លោកស្ស ឥមិណា-
បដ្ឋេន អរហតំ អនុករោមិ ឧចោសថោ ច មេ ឧបវុត្តោ
ភវិស្សតីតិ ។ ឥមិណា ចតុត្ថេន អដ្ឋេន សមដ្ឋាកតោ
ហោតិ ។ បេ ។ យារជីវំ អរហន្តោ សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទ-
ដ្ឋានំ បហាយ សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានា បជិវិតា

បណ្ណាសក ឧបោសថវគ្គ

ក្នុងថ្ងៃនេះ ចំណែកខ្លួនអញលះបង់អព្រហ្មចរិយៈ ជាអ្នកមានព្រហ្មចារ្យ
 ប្រព្រឹត្តទ្វាយ វៀរចាកមេបុន ដែលជាធម៌របស់អ្នកស្រុក អស់យប់នេះ
 និងថ្ងៃនេះដែរ យកតម្រាប់ព្រះអរហន្តទាំងឡាយផង ខ្លួនអញនឹងចាំរក្សា
 ឧបោសថផង ដោយអង្គនេះឯង ។ ឧបោសថប្រកបដោយអង្គទី ៣ នេះឯង
 ។ បេ ។ ព្រះអរហន្តទាំងឡាយ លះបង់មុសាវាទ វៀរចាកមុសាវាទ
 អ្នកពោលពាក្យពិត ទ្រទ្រង់ពាក្យពិត ពោលពាក្យខ្ជាប់ខ្ជួន គួរឲ្យគេជឿ
 បាន មិនបានពោលពាក្យបង្កាច់លោក ក្នុងថ្ងៃនេះ ចំណែកខ្លួនអញលះ
 បង់មុសាវាទ វៀរចាកមុសាវាទ ជាអ្នកពោលពាក្យពិត ទ្រទ្រង់ពាក្យពិត
 ពោលពាក្យខ្ជាប់ខ្ជួន គួរឲ្យគេជឿបាន មិនបានពោលពាក្យបង្កាច់លោក
 អស់យប់នេះ និងថ្ងៃនេះដែរ យកតម្រាប់ព្រះអរហន្តទាំងឡាយផង ខ្លួនអញ
 នឹងចាំរក្សាឧបោសថផង ដោយអង្គនេះឯង ។ ឧបោសថប្រកបដោយ
 អង្គទី ៤ នេះឯង ។ បេ ។ ព្រះអរហន្តទាំងឡាយ លះបង់ហេតុជាទីតាំង
 នៃសេចក្តីប្រមាទគឺផឹកគ្រឿងស្រវឹងគឺសុរានិងមេរ័យ វៀរចាកហេតុជា
 ទីតាំងនៃសេចក្តីប្រមាទ គឺផឹកគ្រឿងស្រវឹងគឺសុរានិងមេរ័យ ដរាបអស់ជីវិត

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

អហំបដ្ឋ ឥមញ្ច រត្តិ ឥមញ្ច ទិវសំ សុរាមេរយមដ្ឋប្ប-
 មាទដ្ឋានំ បហាយ សុរាមេរយមដ្ឋប្បមាទដ្ឋានា បដិវិរតោ
 ឥមិណបដ្ឋេន អហាតំ អនុករោមិ ឧចោសថោ ច មេ
 ឧបរុត្តោ ភវិស្សតីតិ ។ ឥមិណ បញ្ចមេន អដ្ឋេន សមដ្ឋា-
 កតោ ហោតិ ។ មេ ។ យារដីវំ អហាណ្តោ ឯកកត្តិកា
 រត្ថូបរតោ វិរតោ វិកាលកោជនា អហំបដ្ឋ ឥមញ្ច រត្តិ
 ឥមញ្ច ទិវសំ ឯកកត្តិកោ រត្ថូបរតោ វិរតោ វិកាល-
 កោជនា ឥមិណបដ្ឋេន អហាតំ អនុករោមិ ឧចោសថោ
 ច មេ ឧបរុត្តោ ភវិស្សតីតិ ។ ឥមិណ ឆដ្ឋេន អដ្ឋេន
 សមដ្ឋាកតោ ហោតិ ។ មេ ។ យារដីវំ អហាណ្តោ
 នច្ចកីតវាទិតវិស្សកទស្សនមាលាកន្ធវិលេបនធារណាមណ្ឌាន-
 វិក្ខុសនដ្ឋានំ បហាយ នច្ចកីតវាទិតវិស្សកទស្សន-
 មាលាកន្ធវិលេបនធារណាមណ្ឌានវិក្ខុសនដ្ឋានា បដិវិរតោ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ក្នុងថ្ងៃនេះ ចំណែកខ្លួនអញ លះបង់ហេតុជាទីតាំងនៃសេចក្តីប្រមាទ គឺផឹកគ្រឿងស្រវឹង គឺសុរានិងមេរ័យ រៀរចាកហេតុជាទីតាំងនៃសេចក្តីប្រមាទគឺផឹកគ្រឿងស្រវឹង គឺសុរានិងមេរ័យ អស់យប់នេះនិងថ្ងៃនេះដែរ យកតម្រាប់ព្រះអរហន្តទាំងឡាយផង ខ្លួនអញនឹងចាំរក្សាឧបោសថផង ដោយអង្គនេះឯង ។ ឧបោសថ ប្រកបដោយអង្គទី ៥ នេះឯង ។ បេ ។ ព្រះអរហន្តទាំងឡាយ បរិភោគបាយតែម្តង រៀរបរិភោគ ក្នុងវេលាយប់ រៀរចាកភោជន ក្នុងវេលាវិកាល ដរាបអស់ជីវិត ក្នុងថ្ងៃនេះ ចំណែក ខ្លួនអញ បរិភោគបាយតែម្តង រៀរបរិភោគ ក្នុងវេលាយប់ រៀរចាក ភោជន ក្នុងវេលាវិកាល អស់យប់នេះនិងថ្ងៃនេះដែរ យកតម្រាប់ព្រះអរហន្ត ទាំងឡាយផង ខ្លួនអញនឹងចាំរក្សាឧបោសថផង ដោយអង្គនេះឯង ។ ឧបោសថ ប្រកបដោយអង្គទី ៦ នេះឯង ។ បេ ។ ព្រះអរហន្តទាំងឡាយ លះបង់ការរាំ ច្រៀង ប្រគំ មើលល្បែង ដែលជាសត្រូវដល់កុសលធម៌ និង ការទ្រទ្រង់ ប្រដាប់តាក់តែង ស្មិតស្មាងរាងកាយ ដោយផ្កាកម្រង គ្រឿង ក្រអូប គ្រឿងលាបផ្សេងៗ រៀរចាកការរាំ ច្រៀង ប្រគំ មើលល្បែងដែល ជាសត្រូវដល់កុសលធម៌ និងការទ្រទ្រង់ប្រដាប់តាក់តែង ស្មិតស្មាង រាង កាយ ដោយផ្កាកម្រង គ្រឿងក្រអូប គ្រឿងលាបផ្សេងៗ ដរាបអស់ជីវិត

បណ្ណាសកេ ឧបោសថវគ្គោ

អហំបដ្ឋ ឥមញ្ច វត្ថី ឥមញ្ច ទិវសំ នច្ចកីត-
 វាទិតវិស្វកណស្សនមាលាកន្ធវិលេបនធារណាមណ្ឌានវិក្ខុសន-
 ដ្ឋានំ បហាយ នច្ចកីតវាទិតវិស្វកណស្សនមាលាកន្ធវ-
 ិលេបនធារណាមណ្ឌានវិក្ខុសនដ្ឋានា បជិវិតោ ឥមិណ-
 បដ្ឋេន អរហតំ អនុករោមិ ឧបោសថោ ច មេ ឧបរុត្តោ
 ភវិស្សតីតិ ។ ឥមិណ សត្តមេន អដ្ឋេន សមដ្ឋាកតោ
 ហោតិ ។ មេ ។ យាវជីវំ អរហន្តោ ឧច្ចាសយនមហាសយនំ
 បហាយ ឧច្ចាសយនមហាសយនា បជិវិតោ ជីចសេយ្យំ
 កប្បេន្តិ មញ្ចកេ វា តិណាសន្តរកេ វា អហំបដ្ឋ ឥមញ្ច
 វត្ថី ឥមញ្ច ទិវសំ ឧច្ចាសយនមហាសយនំ បហាយ
 ឧច្ចាសយនមហាសយនា បជិវិតោ ជីចសេយ្យំ កប្បេមិ
 មញ្ចកេ វា តិណាសន្តរកេ វា ឥមិណបដ្ឋេន អរហតំ
 អនុករោមិ ឧបោសថោ ច មេ ឧបរុត្តោ ភវិស្សតីតិ ។

បណ្ណាសក ឧបោសថវគ្គ

ក្នុងថ្ងៃនេះ ចំណែកខ្លួនអញ លះបង់ការរាំ ច្រៀង ប្រគំ មើលនូវល្បែង
 ដែលជាសត្រូវដល់កុសលធម៌ និងការទ្រទ្រង់ប្រដាប់តាក់តែង ស្ថិតស្ថាន
 រាងកាយ ដោយផ្កាកម្រង គ្រឿងក្រអូប គ្រឿងលាបផ្សេងៗ វៀរចាក
 ការរាំ ច្រៀង ប្រគំ មើលនូវល្បែង ដែលជាសត្រូវដល់កុសលធម៌ និងការ
 ទ្រទ្រង់ប្រដាប់តាក់តែង ស្ថិតស្ថាន រាងកាយដោយផ្កាកម្រងគ្រឿងក្រអូប
 គ្រឿងលាបផ្សេងៗ អស់យប់នេះនិងថ្ងៃនេះដែរ យកតម្រាប់ព្រះអរហន្ត
 ទាំងឡាយផង ខ្លួនអញនឹងចាំរក្សាឧបោសថផង ដោយអង្គនេះឯង ។ ឧបោ-
 សថប្រកបដោយអង្គទី ៧ នេះឯង ។ បេ ។ ព្រះអរហន្តទាំងឡាយ លះ
 បង់សេនាសនៈដ៏ខ្ពស់ហួសប្រមាណ និងសេនាសនៈដ៏ប្រសើរ វៀរចាក
 សេនាសនៈដ៏ខ្ពស់ហួសប្រមាណនិងសេនាសនៈដ៏ប្រសើរ សម្រេចនូវ
 ទីដេកដ៏ទាប លើគ្រែក្តី លើកម្រាល ដែលគេធ្វើដោយស្មៅក្តី ដរាបអស់
 ជីវិត ក្នុងថ្ងៃនេះ ចំណែកខ្លួនអញ លះបង់សេនាសនៈដ៏ខ្ពស់ហួសប្រមាណ
 និងសេនាសនៈដ៏ប្រសើរ វៀរចាកសេនាសនៈដ៏ខ្ពស់ហួសប្រមាណ និង
 សេនាសនៈដ៏ប្រសើរ សម្រេចនូវទីដេកដ៏ទាប លើគ្រែក្តី លើកម្រាលដែល
 គេធ្វើដោយស្មៅក្តី អស់យប់នេះនិងថ្ងៃនេះដែរ យកតម្រាប់ព្រះអរហន្ត
 ទាំងឡាយផង ខ្លួនអញនឹងចាំរក្សាឧបោសថផង ដោយអង្គនេះឯង ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

ឥមិនា អដ្ឋមេន អង្កេន សមន្នាគតោ ហោតិ ។ ឯវំ
ឧបរុត្តោ ខោ ភិក្ខុវេ អដ្ឋង្គសមន្នាគតោ ឧចាសថោ
មហាប្បលោ ហោតិ មហានិសំសោ មហាជុតិកោ
មហាវិទ្ធារោតិ ។

[៤២] អដ្ឋង្គសមន្នាគតោ ភិក្ខុវេ ឧចាសថោ
ឧបរុត្តោ មហាប្បលោ ហោតិ មហានិសំសោ មហាជុតិកោ
មហាវិទ្ធារោ ។ កេចំ ឧបរុត្តោ ច ភិក្ខុវេ អដ្ឋង្គសមន្នាគតោ
ឧចាសថោ មហាប្បលោ ហោតិ មហានិសំសោ មហា-
ជុតិកោ មហាវិទ្ធារោ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ អរិយស្សារកោ ឥតិ
បដិសញ្ញិត្តិ យារជីវំ អរហន្តោ ចាណាតិចាតំ បហាយ
ចាណាតិចាតា បដិវិរតា និហិតទណ្ណោ និហិតសត្តោ លង្គិ
ទយាបន្នោ សព្វប្បាណក្ខតហិតានុកម្មិនោ វិហារន្តិ អហំ-
បន្នំ ឥមញ្ច រត្តិ ឥមញ្ច ទិវសំ ចាណាតិចាតំ បហាយ
ចាណាតិចាតា បដិវិរតោ និហិតទណ្ណោ និហិតសត្តោ
លង្គិ ទយាបន្នោ សព្វប្បាណក្ខតហិតានុកម្មិ វិហារមិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ឧបោសថប្រកបដោយអង្គទី ៨ នេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយឧបោសថ ប្រកបដោយអង្គ ៨ ដែលបុគ្គលចាំរក្សាយ៉ាងនេះឯង រមែងមានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន មានសេចក្តីរុងរឿងច្រើន មានសេចក្តីផ្សាយច្រើន ។

[២២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបោសថប្រកបដោយអង្គ ៨ ប្រការ ដែលបុគ្គលចាំរក្សាហើយ រមែងមានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន មានសេចក្តីរុងរឿងច្រើន មានសេចក្តីផ្សាយទៅច្រើន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបោសថប្រកបដោយអង្គ ៨ ប្រការ ដែលបុគ្គលចាំរក្សាហើយ រមែងមានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន មានសេចក្តីរុងរឿងច្រើន មានសេចក្តីផ្សាយទៅច្រើន តើដោយប្រការដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយសារីរក្ខត្តសាសនានេះ ពិចារណាថា ព្រះអរហន្តទាំងឡាយ លះបង់បាណាតិបាត រៀរចាកបាណាតិបាត មានអាជ្ញាដាក់ចុះហើយ មានគ្រឿងសស្ត្រាដាក់ចុះហើយ មានសេចក្តីខ្មាសបាប មានសេចក្តីអាណិត មានសេចក្តីអនុគ្រោះ ដោយប្រយោជន៍ដល់សព្វសត្វ ដរាបអស់ជីវិត ក្នុងថ្ងៃនេះ ចំណែកខ្លួនអញលះបង់បាណាតិបាត រៀរចាកបាណាតិបាត មានអាជ្ញាដាក់ចុះហើយ មានគ្រឿងសស្ត្រាដាក់ចុះហើយ មានសេចក្តីខ្មាសបាប មានសេចក្តីអាណិត មានសេចក្តីអនុគ្រោះ ដោយប្រយោជន៍ដល់សព្វសត្វ អស់យប់នេះនិងថ្ងៃនេះ

បណ្ណាសកេ ឧបោសថវគ្គោ

ឥមិណបង្កើន អរហតំ អនុករោមិ ឧបោសថោ ច មេ
 ឧបរុត្តោ ភវិស្សតីតិ ។ ឥមិណ បឋមេន អង្កេន សមន្តា-
 កតោ ហោតិ ។ (បឋមេន យថា វិត្តាហេ) យាវដីវ
 អរហន្តោ ឧច្ចាសយនមហាសយនំ បហាយ ឧច្ចា-
 សយនមហាសយនា បដិវិតោ នីចសេយ្យំ កហ្មេន្តិ
 មញ្ចកេ វា តិណាសន្តរកេ វា អហំបន្ទ ឥមញ្ច វត្តិ
 ឥមញ្ច ទិវសំ ឧច្ចាសយនមហាសយនំ បហាយ ឧច្ចា-
 សយនមហាសយនា បដិវិតោ នីចសេយ្យំ កហ្មេមិ
 មញ្ចកេ វា តិណាសន្តរកេ វា ឥមិណបង្កើន អរហតំ អនុ-
 ករោមិ ឧបោសថោ ច មេ ឧបរុត្តោ ភវិស្សតីតិ ។ ឥមិណ
 អង្គមេន អង្កេន សមន្តាកតោ ហោតិ ។ ឯវំ ឧបរុត្តោ
 ខោ ភិក្ខុវេ អង្គង្គសមន្តាកតោ ឧបោសថោ មហាប្បលោ
 ហោតិ មហានិសំសោ មហាជុតិកោ មហាវិទ្ធាហេ ។

កីវមហាប្បលោ ហោតិ កីវមហានិសំសោ កីវ-
 មហាជុតិកោ កីវមហាវិទ្ធាហេ ។ សេយ្យថាមិ ភិក្ខុវេ យោ

បណ្ណាសក ឧបោសថវគ្គ

យកតម្រាប់ព្រះអរហន្តទាំងឡាយ ខ្លួនអញនឹងចាំរក្សាឧបោសថផង
 ដោយអង្គនេះឯង ។ ឧបោសថប្រកបដោយអង្គទី ១ នេះឯង ។ (សេចក្តី
 ពិស្តារដូចអង្គទី ១) ព្រះអរហន្តទាំងឡាយ លះបង់សេនាសនៈដ៏ខ្ពស់
 ហួសប្រមាណនិងសេនាសនៈដ៏ប្រសើរ រៀរចាកសេនាសនៈដ៏ខ្ពស់ហួស
 ប្រមាណនិងសេនាសនៈដ៏ប្រសើរ សម្រេចនូវទីដេកដ៏ទាប លើគ្រែក្តី
 លើកម្រាល ដែលគេធ្វើដោយស្មៅក្តី ដរាបអស់ជីវិត ក្នុងថ្ងៃនេះ ចំណែក
 ខ្លួនអញ លះបង់សេនាសនៈដ៏ខ្ពស់ហួសប្រមាណ និងសេនាសនៈដ៏ប្រ-
 សើរ រៀរចាកសេនាសនៈដ៏ខ្ពស់ហួសប្រមាណ និងសេនាសនៈដ៏ប្រសើរ
 សម្រេចនូវទីដេកដ៏ទាប លើគ្រែក្តី លើកម្រាល ដែលធ្វើដោយស្មៅក្តី
 អស់យប់នេះនិងថ្ងៃនេះដែរ យកតម្រាប់ព្រះអរហន្តទាំងឡាយផង អញ
 នឹងចាំរក្សាឧបោសថផង ដោយអង្គនេះឯង ។ ឧបោសថប្រកបដោយអង្គ
 ទី ៨ នេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបោសថប្រកបដោយអង្គ ៨ ប្រការ
 ដែលបុគ្គលចាំរក្សាយ៉ាងនេះឯង រមែងមានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន
 មានសេចក្តីរុងរឿងច្រើន មានសេចក្តីផ្សាយទៅច្រើន ។

ឧបោសថ មានផលច្រើន ដូចម្តេច មានអានិសង្សច្រើន ដូច
 ម្តេច មានសេចក្តីរុងរឿងច្រើន ដូចម្តេច មានសេចក្តីផ្សាយទៅ
 ច្រើន ដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប្រៀបដូចបុគ្គល

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

ឥមេសំ សោឡសន្នំ មហាជនបទានំ បហុតសត្ត-
 រតនានំ ឥស្សរាធិបទ្ធី រដ្ឋំ កាវេយ្យ សេយ្យថីនំ អដ្ឋានំ
 មតទានំ កាសីនំ កោសលានំ វិជ្ជីនំ មល្លានំ ចេតីនំ
 វិសានំ ក្ស្រិនំ បញ្ចាលានំ មច្ឆានំ សូរសេនានំ អស្ស-
 កានំ អវិជ្ជីនំ កន្ទារានំ កម្ពោជានំ អដ្ឋង្គសមន្មាតតស្ស
 ឧទោសថស្ស ឯតំ កលំ ជាត្យតិ សោឡសី ។ តំ
 កិស្ស ហេតុ ។ កបលំ ភិក្ខុវេ មាណុសកំ រដ្ឋំ
 ទិព្វំ សុខំ ឧបនិធាយ ។ យានិ ភិក្ខុវេ មាណុសកានិ
 បញ្ញាសំ វស្សានិ ចាតុម្ពហារាជិកានំ ទេវានំ ឯសោ
 ឯកោ វត្តិទ្ធិវោ តាយ វត្តិយា តីសវត្តិយោ មាសោ តេន
 មាសេន ទ្វាទសមាសិយោ សំវច្ឆរោ តេន សំវច្ឆរេន
 ទិព្វានិ បព្វ វស្សសតានិ ចាតុម្ពហារាជិកានំ ទេវានំ
 អាយុប្បមាណំ ។ ហានំ ខោ បនេតំ ភិក្ខុវេ វិជ្ជតិ
 យំ ឥនេកច្ចោ ឥត្តិ វា បុរិសោ វា អដ្ឋង្គសមន្មាតតំ
 ឧទោសថំ ឧបវសិត្តា កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា
 ចាតុម្ពហារាជិកានំ ទេវានំ សហព្យតំ ឧបបដ្ឋេយ្យ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋនិបាត

សោយរាជ្យ ជាតស្សរាជិបតីនៃមហាជនបទទាំង ១៦ នេះ ដែលជា
 ជនបទ សម្បូរដោយកែវ ៧ ប្រការ គឺមហាជនបទ ឈ្មោះ
 អង្គៈ ១ មគធៈ ១ កាសី ១ កោសលៈ ១ វជ្ជី ១ មល្លៈ ១ ចេតិ ១
 វស្សៈ ១ កុរុ ១ បញ្ចាលៈ ១ មច្ចៈ ១ សូរសេនៈ ១ អស្សកៈ ១ អវន្តិ ១
 គន្ធារៈ ១ កម្លោជៈ ១ រាជសម្បត្តិនៃមហាជនបទទាំងនុ៎ះ មិនដល់នូវ
 ចំណិត ១ ក្នុងចំណិតទី ១៦។ លើកនៃឧបោសថប្រកបដោយអង្គ ៨
 ប្រការឡើយ ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ រាជ-
 សម្បត្តិរបស់មនុស្ស ជារបស់ស្អប់ស្អើង ហើយយកទៅប្រៀបធៀបនឹង
 សេចក្តីសុខជារបស់ទិព្វ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ៥០ ឆ្នាំរបស់មនុស្សត្រូវ
 ជា ១ យប់ ១ ថ្ងៃ របស់ចាតុម្មហារាជិកទេវតា រាប់រាត្រីនោះបាន ៣០ រាត្រី
 ត្រូវជា ១ ខែ រាប់ខែនោះបាន ១២ ខែ ត្រូវជា ១ ឆ្នាំ រាប់ឆ្នាំនោះបាន ៥០០
 ឆ្នាំទិព្វ ត្រូវជាប្រមាណនៃអាយុរបស់ចាតុម្មហារាជិកទេវតា ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ហេតុនេះ រមែងមាន ត្រង់ដែលស្រ្តីឬបុរសពួកខ្លះ ក្នុងលោក
 នេះ ចាំរក្សានូវឧបោសថដែលប្រកបដោយអង្គ ៨ ប្រការ លុះបែកធ្លាយ
 រាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងទៅកើតជាមួយនឹងពួកចាតុម្មហារាជិកទេវតា ។

បណ្ណាសកេ ឧបោសថវគ្គោ

ឥទំ ខោ បន មេតំ ភិក្ខុវេ សន្ទាយ ភាសិតំ កបលំ
 មាណុសកំ រដ្ឋំ ទិព្វំ សុខំ ឧបនិធាយ ។ យំ ភិក្ខុវេ
 មាណុសកំ វស្សុសតំ តាវត្តិសានំ ទេវានំ ឯសោ ឯកោ
 វត្តិទ្ធិវោ តាយ វត្តិយា តីសវត្តិយោ មាសោ តេន មាសេន
 ទ្វាទសមាសិយោ សំវច្ឆវោ តេន សំវច្ឆវេន ទិព្វំ វស្សុ-
 សហស្សំ តាវត្តិសានំ ទេវានំ អាយុប្បមាណំ ។ ហានំ
 ខោ បនេតំ ភិក្ខុវេ វិជ្ជតិ យំ ឥនេកច្ចោ ឥត្តិ វា បុរិសោ
 វា អដ្ឋង្គសមន្មាគតំ ឧចោសទំ ឧបវសិត្វា កាយស្ស
 កេនា បរម្មរណា តាវត្តិសានំ ទេវានំ សហព្យតំ
 ឧបបន្លេយ្យ ។ ឥទំ ខោ បន មេតំ ភិក្ខុវេ សន្ទាយ
 ភាសិតំ កបលំ មាណុសកំ រដ្ឋំ ទិព្វំ សុខំ ឧបនិធាយ ។
 យានិ ភិក្ខុវេ មាណុសកានិ ទ្វេ វស្សុសតានិ យាមានំ
 ទេវានំ ឯសោ ឯកោ វត្តិទ្ធិវោ តាយ វត្តិយា តីសវត្តិយោ
 មាសោ តេន មាសេន ទ្វាទសមាសិយោ សំវច្ឆវោ

បណ្ណាសក ឧបោសថវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ រាជសម្បត្តិរបស់មនុស្ស ជារបស់ស្អប់ស្អើង ហើយ
 យកទៅប្រៀបធៀបនឹងសេចក្តីសុខ ជារបស់ទិព្វ ដែលតថាគតសម្តែង
 ហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ១០០ ឆ្នាំ
 របស់មនុស្សត្រូវជា ១ យប់ ១ ថ្ងៃ របស់តារវត្តិជ្យទេវតា រាប់រាត្រីនោះបាន
 ៣០ ត្រូវជា ១ ខែ រាប់ខែនោះ បាន ១២ ខែត្រូវជា ១ ឆ្នាំ រាប់ឆ្នាំនោះបាន
 ១០០០ ឆ្នាំទិព្វ ត្រូវជាប្រមាណនៃអាយុរបស់តារវត្តិជ្យទេវតា ។ ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុនេះ រមែងមាន ត្រង់ដែលស្រ្តីឬបុរសពួកខ្លះ ក្នុង
 លោកនេះ ចាំរក្សានូវឧបោសថ ប្រកបដោយអង្គ ៨ ប្រការ លុះបែកធ្លាយ
 រាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងទៅកើតជាមួយនឹងពួកតារវត្តិជ្យទេវតា ។ ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ រាជសម្បត្តិរបស់មនុស្សនេះឯង ជារបស់ស្អប់ស្អើង ហើយ
 យកទៅប្រៀបធៀបនឹងសេចក្តីសុខ ជារបស់ទិព្វ ដែលតថាគតសម្តែង
 ហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ២០០ ឆ្នាំ
 របស់មនុស្សត្រូវជា ១ យប់ ១ ថ្ងៃ របស់ពួកយាមទេវតា រាប់រាត្រីនោះ
 បាន ៣០ រាត្រីត្រូវជា ១ ខែ រាប់ខែនោះបាន ១២ ខែត្រូវជា ១ ឆ្នាំ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថវេនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

តេន សំវច្ឆវេន ទិព្វានិ ទ្វេ វស្សសហស្សានិ យាមាណំ
 ទេវាណំ អាយុប្បមាណំ ។ ហានំ ខោ បនេតំ ភិក្ខុវេ
 វិជ្ជតិ យំ ឥនេកោច្ឆោ ឥត្ថិ វា បុរិសោ វា អដ្ឋង្គ្គសមន្មាភតំ
 ឧចោសថំ ឧបវសិត្វា កាយស្ស ភេទា បម្មវណា
 យាមាណំ ទេវាណំ សហព្យតំ ឧបបន្លេយ្យ ។ ឥទំ ខោ
 បន មេតំ ភិក្ខុវេ សន្ទាយ កាសិតំ កបណំ
 មាណុសកំ វង្គំ ទិព្វំ សុខំ ឧបនិធាយ ។ យានិ
 ភិក្ខុវេ មាណុសកានិ ចត្តារិ វស្សសតានិ តុសិតានំ
 ទេវាណំ ឯសោ ឯកោ វត្តិទ្ធិវោ តាយ វត្តិយា
 តីសវត្តិយោ មាសោ តេន មាសេន ទ្វាទសមាសិយោ
 សំវច្ឆវោ តេន សំវច្ឆវេន ទិព្វានិ ចត្តារិ វស្សសហស្សានិ
 តុសិតានំ ទេវាណំ អាយុប្បមាណំ ។ ហានំ ខោ បនេតំ
 ភិក្ខុវេ វិជ្ជតិ យំ ឥនេកោច្ឆោ ឥត្ថិ វា បុរិសោ វា
 អដ្ឋង្គ្គសមន្មាភតំ ឧចោសថំ ឧបវសិត្វា កាយស្ស ភេទា
 បម្មវណា តុសិតានំ ទេវាណំ សហព្យតំ ឧបបន្លេយ្យ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

រាប់ឆ្នាំនោះបាន ២០០០ ឆ្នាំទិព្វ ត្រូវជាប្រមាណនៃអាយុរបស់យាមទេវតា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុនេះ រមែងមាន ត្រង់ដែលស្រ្តីឬបុរស ពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ចាំរក្សានូវឧបោសថប្រកបដោយអង្គ ៨ ប្រការ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងទៅកើតជាមួយនឹងពួកយាមទេវតា ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ រាជសម្បត្តិរបស់មនុស្សនេះឯង ជារបស់ស្អប់ស្អើង ហើយយកទៅប្រៀបធៀបនឹងសេចក្តីសុខ ជារបស់ទិព្វ ដែលតថាគត សម្តែងហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

៤០០ ឆ្នាំរបស់មនុស្ស ត្រូវជា ១ យប់ ១ ថ្ងៃ របស់ពួកតុសិតទេវតា រាប់ រាត្រីនោះបាន ៣០ រាត្រីត្រូវជា ១ ខែ រាប់ខែនោះបាន ១២ ខែត្រូវជា ១ ឆ្នាំ រាប់ឆ្នាំនោះបាន ៤០០០ ឆ្នាំទិព្វ ត្រូវជាប្រមាណនៃអាយុរបស់ពួកតុសិត- ទេវតា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុនេះ រមែងមានត្រង់ដែលស្រ្តី ឬ បុរស ពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ចាំរក្សាឧបោសថ ប្រកបដោយអង្គ ៨ ប្រការ លុះ បែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងទៅកើតជាមួយនឹងពួកតុសិតទេវតា ។

បណ្ណាសកេ ឧបោសថវគ្គោ

ឥទំ ខោ បន មេតំ ភិក្ខុវេ សន្ទាយ ភាសិតំ កបលំ
 មាណុសកំ រជ្ជំ ទិព្វំ សុខំ ឧបនិធាយ ។ យានិ ភិក្ខុវេ
 មាណុសកានិ អដ្ឋ វស្សុសតានិ និម្មានវតីនំ ទេវានំ ឯសោ
 ឯកោ វត្តិទ្ធិវោ តាយ វត្តិយា តីសវត្តិយោ មាសោ
 តេន មាសេន ទ្វាទសមាសិយោ សំវច្ឆរោ តេន សំវច្ឆ-
 រេន ទិព្វានិ អដ្ឋ វស្សុសហស្សានិ និម្មានវតីនំ ទេវានំ
 អាយុប្បមាណំ ។ ហានំ ខោ បនេតំ ភិក្ខុវេ វិជ្ជតិ
 យំ ឥនេកច្ចោ ឥត្តិ វា បុរិសោ វា អដ្ឋង្គសមដ្ឋាកតំ
 ឧចោសទំ ឧបវសិត្វា កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា
 និម្មានវតីនំ ទេវានំ សហព្យតំ ឧបបន្ថេយ្យ ។ ឥទំ
 ខោ បន មេតំ ភិក្ខុវេ សន្ទាយ ភាសិតំ កបលំ
 មាណុសកំ រជ្ជំ ទិព្វំ សុខំ ឧបនិធាយ ។ យានិ ភិក្ខុវេ
 មាណុសកានិ សោឡុស វស្សុសតានិ បរិនិម្មិតវសវត្តិនំ
 ទេវានំ ឯសោ ឯកោ វត្តិទ្ធិវោ តាយ វត្តិយា តីសវត្តិយោ
 មាសោ តេន មាសេន ទ្វាទសមាសិយោ សំវច្ឆរោ

បណ្ណាសក ឧបោសថវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ រាជសម្បត្តិរបស់មនុស្សនេះឯង ជារបស់ស្អប់ស្អើង
 ហើយយកទៅប្រៀបធៀបនឹងសេចក្តីសុខ ជារបស់ទិព្វ ដែលតថាគត
 សម្តែងហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ៨០០
 ឆ្នាំរបស់មនុស្ស ត្រូវជា ១ យប់ ១ ថ្ងៃ របស់ពួកនិម្មានរតីទេវតា រាប់
 រាត្រីនោះបាន ៣០ ត្រូវជា ១ ខែ រាប់ខែនោះបាន ១២ ខែត្រូវជា ១ ឆ្នាំ រាប់
 ឆ្នាំនោះបាន ៨០០០ ឆ្នាំទិព្វ ត្រូវជាប្រមាណនៃអាយុរបស់ពួកនិម្មានរតី-
 ទេវតា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុនេះ រមែងមានត្រង់ដែលស្រ្តី ឬ បុរស
 ពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ចាំរក្សានូវឧបោសថប្រកបដោយអង្គ ៨ ប្រការ លុះ
 បែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងទៅកើតជាមួយនឹងពួកនិម្មានរតីទេវតា ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ រាជសម្បត្តិរបស់មនុស្សនេះឯង ជារបស់ស្អប់ស្អើង
 ហើយយកទៅប្រៀបធៀបនឹងសេចក្តីសុខ ជារបស់ទិព្វ ដែលតថាគត
 សម្តែងហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ១៦០០
 ឆ្នាំរបស់មនុស្ស ត្រូវជា ១ យប់ ១ ថ្ងៃ របស់ពួកបរនិម្មិតវសវត្តីទេវតា រាប់
 រាត្រីនោះបាន ៣០ ត្រូវជា ១ ខែ រាប់ខែនោះបាន ១២ ខែ ត្រូវជា ១ ឆ្នាំ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

តេន សំច្ឆវេន ទិញ្ចានិ សោឡុស វស្សសហស្សានិ
 បរិមិត្តវសវត្តិនំ ទេវានំ អាយុប្បមាលំ ។ ហានំ ខោ
 បនេតំ ភិក្ខុវេ វិជ្ជតិ យំ ឥនេកោច្ចា ឥត្តិ វា បុរិសោ វា
 អដ្ឋង្គិសមដ្ឋាកតំ ឧចោសថំ ឧបវសិត្វា កាយស្ស ភេទា
 បរម្មរណា បរិមិត្តវសវត្តិនំ ទេវានំ សហព្យតំ ឧបប-
 ដ្ឋេយ្យ ។ ឥទំ ខោ បន មេតំ ភិក្ខុវេ សន្ទាយ កាសិកំ
 កបលំ មាណុសកំ វជ្ជំ ទិព្វំ សុខំ ឧបនិធាយាតិ ។

ចាលំ ន ហញ្ញេ ន ចាទិន្ទមាទិយេ
 មុសា ន កាសេ ន ច មជ្ជចោ សិយា
 អព្រហ្មចរិយា វិរមេយ្យ មេថុនា
 វត្តិ ន ភុញ្ញេយ្យ វិកាលភោជនំ
 មាលំ ន ជារយេ ន ច កន្ធមាចវេ
 មញ្ចោ ឆមាយំវ សយេថ សន្តតេ
 ឯតញ្ញិ អដ្ឋង្គិកមាហុចោសថំ
 ពុទ្ធន ទុក្ខន្តកុនា បកាសិកំ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

រាប់ឆ្នាំនោះបាន ១៦០០០ ឆ្នាំទិព្វ ត្រូវជាប្រមាណនៃអាយុរបស់ពួក
 បរនិម្មិតវសវត្តិទេវតា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុនេះ រមែងមានត្រង់
 ដែលស្រ្តី ឬបុរសពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ចាំរក្សានូវឧបោសថប្រកបដោយ
 អង្គ ៨ ប្រការ លុះបែកឆ្ងាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងទៅកើតជាមួយនឹង
 ពួកបរនិម្មិតវសវត្តិទេវតា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ រាជសម្បត្តិរបស់មនុស្ស
 នេះឯង ជារបស់ស្អប់ស្អើង ហើយយកទៅប្រៀបធៀបនឹងសេចក្តីសុខ
 ជារបស់ទិព្វ ដែលតថាគតសម្តែងហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះឯង ។

បុគ្គលមិនគប្បីសម្លាប់សត្វ ១ មិនគប្បីកាន់យកវត្ថុដែលគេ
 មិនបានឲ្យ ១ មិនគប្បីពោលពាក្យកុហក ១ មិនគប្បីដឹក
 ទឹកស្រវឹង ១ គប្បីវៀរចាកការប្រព្រឹត្តមិនប្រសើរ គឺមេបុន ១
 មិនគប្បីបរិភោគភោជន ក្នុងវេលារាត្រី និងក្នុងវេលា
 វិកាល ១ មិនគប្បីទ្រទ្រង់ផ្កាកម្រង មិនគប្បីប្រស់ព្រំដោយ
 គ្រឿងក្រអូប ១ គប្បីដេកលើគ្រែ លើផែនដី ឬ លើកម្រាល ១
 ព្រះពុទ្ធព្រះអង្គ ដល់នូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ទ្រង់ប្រកាស
 ហើយ នូវឧបោសថដែលប្រកបដោយអង្គ ៨ ប្រការនេះឯង

បណ្ណាសកេ ឧបោសថវគ្គោ

ចន្ទោ ច សូរោ ច ឧកោ សុទស្សនា
 ឱកាសយន្តា អនុយន្តិ^(១) យាវតា
 តមោនុទា តេ បន អន្តសិក្ខតា
 នកេ បកាសន្តិ ទិសា វិរោចនា
 ឯតម្ហិ យំ វិជ្ជតិ អន្តវេ ជនំ
 មុត្តា មណី វេជ្ជវិយញ្ច ភទ្ធកំ
 សិទ្ធិ សុវណ្ណំ អថវាបិ កាញានំ
 យំ ជាតរូបំ ហដកន្តិ វុច្ចតិ
 អដ្ឋង្គុបេតស្ស ឧបោសថស្ស
 កលម្បិ តេ នានុកវន្តិ សោឡសី
 ចន្ទប្បកា តារកណារ សព្វេ
 តស្មា ហិ នារី ច នរោ ច សីលវា
 អដ្ឋង្គុបេតំ ឧបវស្សុបោសថំ
 បុញ្ញានិ កត្វាន សុខុទ្រិយានិ
 អនិទ្ធិតា សក្កមុបេន្តិ ហានន្តិ ។

១ ឱ. ឱកាសយំ អនុបវិយន្តិ ។

បណ្ណាសក ឧបោសថវគ្គ

សភាវៈទាំងឡាយពីរ គឺព្រះចន្ទ ១ ព្រះអាទិត្យ ១ ជា
 សភាវៈល្អមើល កាលបំភ្លឺលោក រមែងចរទៅអស់ទីត្រឹមណា
 ព្រះច័ន្ទនិងព្រះអាទិត្យទាំងនោះ ដែលកម្ចាត់បង់នូវងងឹត ចរ
 ទៅក្នុងអាកាស ញ៉ាំងទិសឲ្យរុងរឿងភ្លឺច្បាស់ ក្នុងអាកាស
 អស់ទីត្រឹមនោះ ទ្រព្យណា មានក្នុងចន្លោះនេះ គឺកែវមុត្តាក្តី
 កែវមណីក្តី កែវពិទ្ធយ្យង័ល្អក្តី មាសឈ្មោះសិង្កីក្តី ឈ្មោះ
 សុវណ្ណក្តី ឬមាសឈ្មោះកាញានៈក្តី ឈ្មោះជាតរូបក្តី ឈ្មោះ
 ហដកៈក្តី ទ្រព្យទាំងអម្បាលនោះ មិនដល់នូវចំណិតមួយ
 ក្នុងចំណែក ១៦ ។ លើកនៃឧបោសថដែលប្រកបដោយអង្គ
 ៨ ប្រការឡើយ ដូចជាពួកផ្កាយទាំងអស់ មិនដល់នូវពន្លឺ
 នៃព្រះចន្ទ ហេតុដូច្នោះ ស្រីក្តី បុរសក្តី ជាអ្នកមានសីល
 គួរចាំរក្សានូវឧបោសថប្រកបដោយអង្គ ៨ ប្រការ ពួកជន
 ដែលមិនមានគេនិន្ទា បំពេញនូវបុណ្យទាំងឡាយ ដែលមាន
 សេចក្តីសុខជាកម្រៃ រមែងចូលទៅកាន់ឋានសួគ៌បាន ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

[៤៣] ឯកំ សមយំ ភក្កវា សារត្តិយំ វិហារតិ
 បុព្វារាមេ មិការមាតុប្បាសាទេ ។ អថខោ វិសាខា
 មិការមាតា យេន ភក្កវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា
 ភក្កវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសីទ្តំ
 ខោ វិសាខំ មិការមាតរំ ភក្កវា ឯតទរោច អដ្ឋង្គុសមន្នា-
 កតោ វិសាខេ ឧទោសថោ ឧបរុត្តោ មហាប្បលោ ហោតិ
 មហានិសំសោ មហាជុតិកោ មហាវិទ្ធារោ ។ កថំ
 ឧបរុត្តោ ច វិសាខេ អដ្ឋង្គុសមន្នាកតោ ឧទោសថោ
 មហាប្បលោ ហោតិ មហានិសំសោ មហាជុតិកោ
 មហាវិទ្ធារោ ។ ឥធិ វិសាខេ អរិយស្សារកោ ឥតិ
 បដិសញ្ចិត្តិ យារដីរំ អរហន្តោ ចាណាតិចាតំ បហាយ
 ចាណាតិចាតា បដិវិរតា និហិតទណ្ណា និហិតសត្វា
 លង្គិ ទយាបន្នា សព្វប្បាណាភូតហិតានុកម្យិទោ វិហារន្តិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

[៤៣] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ កាលគង់នៅនាប្រាសាទមិគារមាតា ក្នុងបុព្វារាម ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះ នាងវិសាខា ជាមិគារមាតា ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះវិសាខា ជាមិគារមាតា អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ទើបព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ដូចនេះថា ម្ចាស់វិសាខា ឧបោសថប្រកបដោយអង្គ ៨ ប្រការ ដែលបុគ្គលចាំរក្សាហើយ រមែងមានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន មានសេចក្តីរុងរឿងច្រើន មានសេចក្តីផ្សាយទៅច្រើន ។ ម្ចាស់វិសាខា ចុះឧបោសថប្រកបដោយអង្គ ៨ ប្រការ ដែលបុគ្គលចាំរក្សាហើយ រមែងមានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន មានសេចក្តីរុងរឿងច្រើន មានសេចក្តីផ្សាយទៅច្រើន តើដោយប្រការដូចម្តេច ។ ម្ចាស់វិសាខា អរិយសាវ័កក្នុងសាសនានេះ ពិចារណាថា ព្រះអរហន្តទាំងឡាយ លះបង់បាណាតិបាត រៀរចាកបាណាតិបាត មានអាជ្ញាដាក់ចុះហើយ មានគ្រឿងសស្ត្រាដាក់ចុះហើយ មានសេចក្តីខ្មាសបាប មានសេចក្តីអាណិត មានសេចក្តីអនុគ្រោះ ដោយប្រយោជន៍ ដល់សព្វសត្វ ដរាបអស់ជីវិត

បណ្ណាសកេ ឧបោសថវត្តោ

អហំបដ្ឋ ឥមញ្ច វត្តិ ឥមញ្ច ទិវសំ ចាលាភិចាតំ បហាយ
 ចាលាភិចាតា បជិវិតោ និហិតទណ្ណោ និហិតសត្តោ
 លង្គិ ទយាបន្នោ សព្វប្បាលាក្ខតហិតានុកម្មិ វិហារមិ
 ឥមិណបដ្ឋេន អហាតំ អនុករោមិ ឧបោសថោ ច មេ
 ឧបរុត្តោ ភវិស្សតីតិ ។ ឥមិណ បបមេន អដ្ឋេន សមដ្ឋា-
 កតោ ហោតិ ។ មេ ។ យាវជីវំ អហាតោ ឧច្ចាសយន-
 មហាសយនំ បហាយ ឧច្ចាសយនមហាសយនា
 បជិវិតោ នីចសេយ្យំ កប្បេន្តិ មញ្ចកេ វា តិណាសន្តរកេ
 វា អហំបដ្ឋ ឥមញ្ច វត្តិ ឥមញ្ច ទិវសំ ឧច្ចាសយន-
 មហាសយនំ បហាយ ឧច្ចាសយនមហាសយនា
 បជិវិតោ នីចសេយ្យំ កប្បេមិ មញ្ចកេ វា តិណា-
 សន្តរកេ វា ឥមិណបដ្ឋេន អហាតំ អនុករោមិ
 ឧបោសថោ ច មេ ឧបរុត្តោ ភវិស្សតីតិ ។ ឥមិណ
 អដ្ឋមេន អដ្ឋេន សមដ្ឋាកតោ ហោតិ ។ ឯវំ ឧបរុត្តោ
 ខោ វិសាខេ អដ្ឋង្គសមដ្ឋាកតោ ឧបោសថោ មហាប្បលោ
 ហោតិ មហានិសំសោ មហាជុតិកោ មហាវិច្ឆាវេ ។

បណ្ណាសក ឧបោសថវគ្គ

ក្នុងថ្ងៃនេះ ចំណែកខ្លួនអញលះបង់បាណាតិបាត រៀរចាកបាណាតិបាត
 មានអាជ្ញាដាក់ចុះហើយ មានគ្រឿងសស្ត្រាដាក់ចុះហើយ មានសេចក្តី
 ខ្មាសបាប មានសេចក្តីអាណិត មានសេចក្តីអនុគ្រោះដោយប្រយោជន៍
 ដល់សព្វសត្វ អស់យប់នេះនិងថ្ងៃនេះដែរ យកតម្រាប់ព្រះអរហន្តទាំងឡាយ
 ផង ខ្លួនអញនឹងចាំរក្សាឧបោសថផង ដោយអង្គនេះឯង ។ ឧបោសថប្រកប
 ដោយអង្គទី ១ នេះឯង ។ បេ ។ ព្រះអរហន្តទាំងឡាយ លះបង់នូវសេនា-
 សនៈដ៏ខ្ពស់ និងសេនាសនៈ ដ៏ប្រសើរ រៀរចាកសេនាសនៈដ៏ខ្ពស់ និង
 សេនាសនៈ ដ៏ប្រសើរ សម្រេចនូវទីដេកដ៏ទាប លើគ្រែក្តី លើកម្រាលដែល
 គេធ្វើដោយស្មៅក្តី ដរាបអស់ជីវិត ក្នុងថ្ងៃនេះ ចំណែកខ្លួនអញ លះបង់
 សេនាសនៈដ៏ខ្ពស់ និងសេនាសនៈដ៏ប្រសើរ រៀរចាកសេនាសនៈដ៏ខ្ពស់និង
 សេនាសនៈដ៏ប្រសើរ សម្រេចនូវទីដេកដ៏ទាប លើគ្រែក្តី លើកម្រាលដែល
 គេធ្វើដោយស្មៅក្តី អស់យប់នេះនិងថ្ងៃនេះដែរ យកតម្រាប់ព្រះអរហន្តទាំង-
 ឡាយផង ខ្លួនអញនឹងចាំរក្សាឧបោសថផង ដោយអង្គនេះឯង ។ ឧបោសថ
 ប្រកបដោយអង្គទី ៨ នេះឯង ។ ម្នាលវិសាខា ឧបោសថ ប្រកបដោយអង្គ
 ៨ ប្រការ ដែលបុគ្គលចាំរក្សាយ៉ាងនេះហើយ រមែងមានផលច្រើន មាន
 អានិសង្សច្រើន មានសេចក្តីរុងរឿងច្រើន មានសេចក្តីផ្សាយទៅច្រើន ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

កីរមហាប្បលោ ហោតិ កីរមហានិសំសោ កីរមហា-
 ជុតិកោ កីរមហាវិទ្ធារោ ។ សេយ្យថាបិ វិសាខេ យោ
 ឥមេសំ សោឡសន្នំ មហាជនបទានំ បហូតសត្តរតនានំ
 ឥស្សរាជិបច្ចំ រដ្ឋំ កាវេយ្យ សេយ្យដីទំ អដ្ឋានំ មកទានំ
 កាសីនំ កោសលានំ រដ្ឋីនំ មល្លានំ ចេតីនំ វិសានំ
 ក្ស្រនំ បញ្ចាលានំ មច្ឆានំ សូរសេនានំ អស្សកានំ អវដ្ឋីនំ
 កណ្ហានំ កម្ពោជានំ អដ្ឋង្គសមដ្ឋាកតស្ស ឧចោសថស្ស
 ឯតំ កលំ នាគ្យតិ សោឡសី ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។
 កបលំ វិសាខេ មាណុសកំ រដ្ឋំ ទិព្វំ សុខំ ឧបនិធាយ ។
 យានិ វិសាខេ មាណុសកានិ បញ្ញាសំ វស្សានិ ចាតុម្ភ-
 ហារាជិកានំ ទេវានំ ឯសោ ឯកោ វត្តិទ្ធិរោ តាយ វត្តិយា
 តីសវត្តិយោ មាសោ តេន មាសេន ទ្វាទសមាសិយោ
 សំវច្ឆរោ តេន សំវច្ឆរេន ទិព្វានិ បញ្ច វស្សសតានិ
 ចាតុម្ភហារាជិកានំ ទេវានំ អាយុប្បមាលំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ឧបោសថ មានផលច្រើន ដូចម្តេច មានអានិសង្សច្រើន ដូចម្តេច
 មានសេចក្តីរុងរឿងច្រើន ដូចម្តេច មានសេចក្តីផ្សាយទៅច្រើន ដូចម្តេច ។
 ម្នាលវិសាខា ប្រៀបដូចបុគ្គល សោយរាជ្យ ជាតស្សរាជិបតីនៃមហា-
 ជនបទទាំង ១៦ នេះ ដែលជាជនបទ សម្បូរដោយកែវ ៧ ប្រការ គឺមហា-
 ជនបទឈ្មោះអង្គៈ ១ មគធៈ ១ កាសី ១ កោសលៈ ១ វជ្ជី ១ មល្លៈ ១
 ចេតិ ១ វិសៈ ១ កុរុ ១ បញ្ចាលៈ ១ មច្ឆៈ ១ សួរសេនៈ ១ អស្សកៈ ១
 អវន្តី ១ គន្ធារៈ ១ កម្ពោជៈ ១ រាជសម្បត្តិ នៃមហាជនបទទាំងនេះ មិន
 ដល់នូវចំណិត ១ ក្នុងចំណិតទី ១៦ៗ លើកនៃឧបោសថ ដែលប្រកប
 ដោយអង្គ ៨ ប្រការឡើយ ។ ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលវិសាខា
 រាជសម្បត្តិ របស់មនុស្ស ជារបស់ស្តួចស្តើង ហើយយកទៅប្រៀប
 ធៀបនឹងសេចក្តីសុខ ជារបស់ទិព្វ ។ ម្នាលវិសាខា ៥០ ឆ្នាំរបស់មនុស្ស
 ត្រូវជា ១ យប់ ១ ថ្ងៃ របស់ចាតុម្មហារាជិកទេវតា រាប់រាត្រីនោះបាន ៣០
 រាត្រី ត្រូវជា ១ ខែ រាប់ខែនោះបាន ១២ ខែ ត្រូវជា ១ ឆ្នាំ រាប់ឆ្នាំនោះបាន
 ៥០០ ឆ្នាំទិព្វ ត្រូវជាប្រមាណនៃអាយុរបស់ពួកចាតុម្មហារាជិកទេវតា ។

បណ្ណាសកេ ឧបោសថវគ្គោ

ហានំ ខោ បនេតំ វិសាខេ វិជ្ជតិ យំ ឥនេកត្វោ
 ឥត្ថិ វា បុរិសោ វា អដ្ឋង្គុសមន្នាកតំ ឧបោសថំ
 ឧបវសិត្វា កាយស្ស ភេតា បរម្មរណា ចាតុម្មហារា-
 ជិកានំ ទេវានំ សហព្យតំ ឧបបន្លេយ្យ ។ ឥទំ ខោ
 បន មេតំ វិសាខេ សន្ទាយ កាសិតំ កបលំ
 មាណុសកំ រដ្ឋំ ទិព្វំ សុខំ ឧបនិធាយ ។ យំ វិសាខេ
 មាណុសកំ វស្សសតំ តាវត្ថិសានំ ទេវានំ ឯសោ
 ឯកោ វត្តិទ្ធិវោ តាយ វត្តិយា តិសវត្តិយោ មាសោ
 តេន មាសេន ទ្វាទសមាសិយោ សំវច្ឆវោ តេន
 សំវច្ឆវេន ទិព្វំ វស្សសហស្សំ តាវត្ថិសានំ ទេវានំ
 អាយុប្បមាណំ ។ ហានំ ខោ បនេតំ វិសាខេ វិជ្ជតិ
 យំ ឥនេកត្វោ ឥត្ថិ វា បុរិសោ វា អដ្ឋង្គុសមន្នាកតំ
 ឧបោសថំ ឧបវសិត្វា កាយស្ស ភេតា បរម្មរណា
 តាវត្ថិសានំ ទេវានំ សហព្យតំ ឧបបន្លេយ្យ ។
 ឥទំ ខោ បន មេតំ វិសាខេ សន្ទាយ កាសិតំ
 កបលំ មាណុសកំ រដ្ឋំ ទិព្វំ សុខំ ឧបនិធាយ ។

បណ្ណាសក ឧបោសថវគ្គ

ម្នាលវិសាខា ហេតុនេះ រមែងមាន ត្រង់ដែលស្រ្តីឬបុរសពួកខ្លះ ក្នុង
លោកនេះ ចាំរក្សានូវឧបោសថប្រកបដោយអង្គ ៨ ប្រការ លុះបែកធ្លាយ
រាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងទៅកើតជាមួយនឹងពួកចាតុម្មហារាជិកទេវតា ។

ម្នាលវិសាខា រាជសម្បត្តិរបស់មនុស្សនេះឯង ជារបស់ស្អប់ស្អើង ហើយ
យកទៅប្រៀបធៀបនឹងសេចក្តីសុខ ជារបស់ទិព្វ ដែលតថាគតសម្តែង
ហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះ ។ ម្នាលវិសាខា ១០០ ឆ្នាំរបស់មនុស្ស
ត្រូវជា ១ យប់ ១ ថ្ងៃ របស់ពួកតារវត្តិជ្ជ្យទេវតា រាប់រាត្រីនោះបាន ៣០ រាត្រី
ត្រូវជា ១ ខែ រាប់ខែនោះបាន ១២ ខែត្រូវជា ១ ឆ្នាំ រាប់ឆ្នាំនោះបាន ១០០០
ឆ្នាំទិព្វ ត្រូវជាប្រមាណនៃអាយុ របស់តារវត្តិជ្ជ្យទេវតា ។ ម្នាលវិសាខា
ហេតុនេះ រមែងមាន ត្រង់ដែលស្រ្តីឬបុរសពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ចាំរក្សា
ឧបោសថប្រកបដោយអង្គ ៨ ប្រការ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ
រមែងចូលទៅកើតជាមួយនឹងពួកតារវត្តិជ្ជ្យទេវតា ។ ម្នាលវិសាខា រាជសម្បត្តិ
របស់មនុស្សនេះឯង ស្អប់ស្អើង ហើយយកទៅប្រៀបធៀបនឹងសេចក្តី
សុខ ជារបស់ទិព្វ ដែលតថាគតសម្តែងហើយ ព្រោះអាស្រ័យហេតុនេះ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

យានិ វិសាខេ មាណុសកានិ ទ្វេ វស្សសតានិ
 ។ បេ ។ ចត្តារិ វស្សសតានិ ។ បេ ។ អដ្ឋ វស្សសតានិ
 ។ បេ ។ សោឡុស វស្សសតានិ បរនិម្មិតវសវត្តិនំ
 ទេវានំ ឯសោ ឯកោ វត្តិទ្ធិវោ តាយ វត្តិយា តីស-
 វត្តិយោ មាសោ តេន មាសេន ទ្វាទសមាសិយោ
 សំវច្ឆរោ តេន សំវច្ឆរេន ទិញានិ សោឡុស វស្សស-
 ហស្សានិ បរនិម្មិតវសវត្តិនំ ទេវានំ អាយុប្បមាណំ ។
 ហានំ ខោ បនេតំ វិសាខេ វិជ្ជតិ យំ ឥនេកោច្ឆោ
 ឥត្តិ វា បុរិសោ វា អដ្ឋង្គសមដ្ឋាកតំ ឧចាសចំ
 ឧបវសិត្វា កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា បរនិម្មិត-
 វសវត្តិនំ ទេវានំ សហព្យតំ ឧបបន្លេយ្យ ។ ឥទំ
 ខោ បន មេតំ វិសាខេ សន្ទាយ កាសិតំ កបណំ
 មាណុសកំ វង្គំ ទិព្វំ សុខំ ឧបនិធាយាតិ ។

ចាលំ ន ហញ្ញេ ន ចាទិន្ទមាទិយេ
 មុសា ន កាសេ ន ច មជ្ជទោ សិយា
 អព្រហ្មចរិយា វិរមេយ្យ មេតុនា
 វត្តិ ន ភុញ្ញេយ្យ វិកាលកោជនំ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ម្នាលវិសាខា ២០០ ឆ្នាំរបស់មនុស្ស ។ បេ ។ ៤០០ ឆ្នាំ ។ បេ ។ ៨០០ ឆ្នាំ ។ បេ ។ ១៦០០ ឆ្នាំត្រូវជា ១ យប់ ១ ថ្ងៃរបស់ពួកបរនិម្មិតវសវត្តិ- ទេវតា រាប់រាត្រីនោះបាន ៣០ រាត្រី ត្រូវជា ១ ខែ រាប់ខែនោះបាន ១២ ខែ ត្រូវជា ១ ឆ្នាំ រាប់ឆ្នាំនោះបាន ១៦០០០ (មួយហ្មឺនប្រាំមួយពាន់) ឆ្នាំទិព្វ ត្រូវជាប្រមាណនៃអាយុ របស់ពួកបរនិម្មិតវសវត្តិទេវតា ។ ម្នាលវិសាខា ហេតុនេះ រមែងមាន ត្រង់ដែលស្រ្តីបុរសពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ ចាំរក្សា ឧបោសថប្រកបដោយអង្គ ៨ ប្រការ លុះបែកធ្លាយរាងកាយ ស្លាប់ទៅ រមែងទៅកើតជាមួយនឹងពួកបរនិម្មិតវសវត្តិទេវតា ។ ម្នាលវិសាខា រាជ- សម្បត្តិរបស់មនុស្សនេះឯង ជារបស់ស្អប់ស្អើង ហើយយកទៅប្រៀប ធៀបនឹងសេចក្តីសុខ ជារបស់ទិព្វ ដែលតថាគតសម្តែងហើយ ព្រោះ អាស្រ័យហេតុនេះ ។

- បុគ្គលមិនគប្បីសម្លាប់សត្វ ១ មិនគប្បីកាន់យកវត្ថុ ដែលគេ
- មិនបានឲ្យ ១ មិនគប្បីពោលពាក្យកុហក ១ មិនគប្បីផឹកទឹក
- ស្រវឹង ១ គប្បីវៀរចាកការប្រព្រឹត្តធម៌មិនប្រសើរ គឺមេបុន ១
- មិនគប្បី បរិភោគភោជន ក្នុងវេលារាត្រី និងក្នុងវេលាវិកាល ១

បណ្ណាសកេ ឧបោសថវគ្គោ

មាលំ ន ធារយេ ន ច កន្ធមាចវេ
 មញ្ចោ ធមាយំវ សយេថ សន្តតេ
 ឯតញ្ញិ អដ្ឋង្គិកមាហុចោសមំ
 ពុទ្ធន ទុក្ខន្តតុណ បកាសិតំ
 ចន្ទោ ច សូរោ ច ឧភោ សុទស្សនា
 ឱកាសយន្តា អនុយន្តិ យាវតា
 តមោនុណ តេ បន អន្តលិក្ខតា
 នភេ បកាសន្តិ ទិសា វិរោចនា
 ឯតម្ហិ យំ វិជ្ជតិ អន្តវេ ធនំ
 មុត្តា មណី វេជ្ជរិយញ្ច ភទ្ធកំ
 សិទ្ធិ សុវណ្ណំ អថវាបិ កាញ៉ាណំ
 យំ ជាតរូបំ ហដកន្តិ វុច្ចតិ
 អដ្ឋង្គិបេតស្ស ឧចោសថស្ស
 កលម្បិ តេ នានុកវន្តិ សោឡសី
 ចន្ទប្បកា តារកណារ សព្វេ

បណ្ណាសក ឧបោសថវគ្គ

មិនគប្បីទ្រទ្រង់នូវផ្កាកម្រង មិនគប្បីប្រសព្វំ ដោយគ្រឿង
 ក្រអូប ១ គប្បីដេកលើគ្រែ លើផែនដី ឬ លើកម្រាល ១
 ព្រះពុទ្ធ ព្រះអង្គដល់នូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ទ្រង់ប្រកាសហើយ នូវ
 ឧបោសថប្រកបដោយអង្គ ៨ ប្រការនេះឯង សភាវៈទាំងឡាយ
 ពីរគឺ ព្រះចន្ទ ១ ព្រះអាទិត្យ ១ ជាសភាវៈល្អមើល កាលបំភ្លឺ
 លោក រមែងចរទៅ អស់ទីត្រឹមណា ព្រះចន្ទនិងព្រះ
 អាទិត្យទាំងនោះ ដែលកម្ចាត់បង់នូវវង្សីត ចរទៅក្នុងអាកាស
 ញ៉ាំងទិសឲ្យរុងរឿងភ្លឺច្បាស់ ក្នុងអាកាស អស់ទីត្រឹមនោះ
 ទ្រព្យណា មានក្នុងចន្លោះនេះ គឺកែវមុត្តាក្តី កែវមណីក្តី
 កែវពិទ្ធយង្គ័ល្តក្តី មាសឈ្មោះសិង្គីក្តី ឈ្មោះសុវណ្ណក្តី ឬ មាស
 ឈ្មោះកាញានៈក្តី ឈ្មោះជាតរូបក្តី ឈ្មោះហដកៈក្តី ទ្រព្យ
 ទាំងអម្បាលនោះ មិនដល់នូវចំណិត ១ ក្នុងចំណែក ១៦ ។
 លើក នៃឧបោសថ ដែលប្រកបដោយអង្គ ៨ ប្រការឡើយ
 ដូចជាពួកផ្កាយ ទាំងអស់ មិនដល់នូវពន្លឺ នៃព្រះចន្ទ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

តស្មា ហិ ធារី ច នរោ ច សីលវា

អដ្ឋង្គិយេតំ ឧបវស្សុចោសចំ

បុញ្ញានិ កត្វាន សុខុទ្រយានិ

អនិទ្ធិតា សក្កមុបេន្តិ ហានន្តិ ។

[៤៤] ឯកំ សមយំ ភកវា វេសាលិយំ វិហារតិ
 មហារាជេ ក្សត្រាភារសាលាយំ ។ អថខោ វាសេដ្ឋោ
 ឧចាសកោ យេន ភកវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា
 ភកវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯក-
 មន្តំ និសីទំ ខោ វាសេដ្ឋំ ឧចាសកំ ភកវា
 ឯតទរោច អដ្ឋង្គិសមដ្ឋាកតោ វាសេដ្ឋ ឧចាសថោ
 ឧបវុត្តោ មហាប្ញលោ ហោតិ ។ បេ ។ អនិទ្ធិតា
 សក្កមុបេន្តិ ហានន្តិ ។ ឯវំ វុត្តោ វាសេដ្ឋោ
 ឧចាសកោ ភកវន្តំ ឯតទរោច បិយា មេ ភន្តេ
 ញាតិសាលោហិតា អដ្ឋង្គិសមដ្ឋាកតំ ឧចាសចំ
 ឧបវសេយ្យំ បិយានម្បិ មេ អស្ស ញាតិសា-
 លោហិតានំ ទីយវត្ថំ ហិតាយ សុខាយ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ហេតុដូច្នោះ ស្រ្តីក្តី បុរសក្តី ជាអ្នកមានសីល គួរចាំរក្សា
នូវឧបោសថប្រកបដោយអង្គ ៨ ប្រការ ពួកជនដែលមិន
មានគេនិន្ទា បំពេញនូវបុណ្យដែលមានសេចក្តីសុខជាកម្រៃ
រមែងចូលទៅកាន់ឋានសួគ៌បាន ។

[២២] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ កាលគង់នៅក្នុងកូដាគារ-
សាលា នាព្រៃមហារ័ន ជិតក្រុងវេសាលី ។ គ្រានោះ វាសេដ្ឋឧបាសក
(ឧបាសកឈ្មោះវាសេដ្ឋ) ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅ
ដល់ ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះ
វាសេដ្ឋឧបាសក អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់
ដូច្នោះថា ម្ចាស់វាសេដ្ឋ ឧបោសថប្រកបដោយអង្គ ៨ ដែលបុគ្គលចាំ
រក្សាហើយ រមែងមានផលច្រើន ។ បេ ។ ពួកជនដែលគេមិននិន្ទា
តែងទៅកាន់ឋានសួគ៌ ។ កាលដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់
យ៉ាងនេះហើយ វាសេដ្ឋឧបាសក បានក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគ
ដូច្នោះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ពួកញាតិសាលោហិត ជាទីស្រឡាញ់
របស់ខ្ញុំព្រះអង្គ គប្បីរក្សាឧបោសថប្រកបដោយអង្គ ៨ ការរក្សាឧបោសថ
នោះ គប្បីប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីជាប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីសុខ ដល់
ពួកញាតិសាលោហិត ជាទីស្រឡាញ់របស់ខ្ញុំព្រះអង្គ អស់កាលយូរ ។

បណ្ណាសកេ ឧបោសថវគ្គោ

សព្វេ ចេចិ ភន្តេ ខត្តិយា អដ្ឋង្គ្គសមដ្ឋាកតំ ឧបោសថំ
ឧបវសេយ្យំ សព្វេសម្មិស្ស ខត្តិយានំ ធីយវត្ថំ ហិតាយ
សុខាយ ។ សព្វេ ចេចិ ភន្តេ ព្រាហ្មណា ។ បេ ។
វេស្សា សុទ្ធា អដ្ឋង្គ្គសមដ្ឋាកតំ ឧបោសថំ ឧបវ-
សេយ្យំ សព្វេសម្មិស្ស សុទ្ធានំ ធីយវត្ថំ ហិតាយ
សុខាយាតិ ។ សព្វេ ចេចិ វាសេដ្ឋ^(១) ខត្តិយា
អដ្ឋង្គ្គសមដ្ឋាកតំ ឧបោសថំ ឧបវសេយ្យំ សព្វេសម្មិ-
ស្ស ខត្តិយានំ ធីយវត្ថំ ហិតាយ សុខាយ ។
សព្វេ ចេចិ វាសេដ្ឋ ព្រាហ្មណា ។ បេ ។ វេស្សា
សុទ្ធា អដ្ឋង្គ្គសមដ្ឋាកតំ ឧបោសថំ ឧបវសេយ្យំ សព្វេ-
សម្មិស្ស សុទ្ធានំ ធីយវត្ថំ ហិតាយ សុខាយ ។
សទេវកោ ចេចិ វាសេដ្ឋ លោកោ សមារកោ
សព្រហ្មកោ សស្សមណាព្រាហ្មណី បជា សទេវមនុ-
ស្សា^(២) អដ្ឋង្គ្គសមដ្ឋាកតំ ឧបោសថំ ឧបវសេយ្យំ

១ ឱ. ឯវមេតំ វាសេដ្ឋ ។ សព្វេ ចេចិ វាសេដ្ឋាតិ ទិស្សន្តិ ។ ២ ឱ. ម. សស្សមណា-
ព្រាហ្មណិយា បជាយ សទេវមនុស្សាយ ។

បណ្ណាសក ឧបោសថវគ្គ

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ប្រសិនបើពួកក្សត្រិយ៍ទាំងពួង គប្បីចាំរក្សា
ឧបោសថប្រកបដោយអង្គ ៨ ការរក្សាឧបោសថនោះ គប្បីប្រព្រឹត្តទៅ
ដើម្បីប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីសុខ ដល់ពួកក្សត្រិយ៍ទាំងពួង អស់កាល
យូរ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ប្រសិនបើពួកព្រាហ្មណ៍ទាំងពួង ។ បេ ។
ពួកវេស្សៈ សុទ្ធៈ គប្បីចាំរក្សាឧបោសថប្រកបដោយអង្គ ៨ ការរក្សា
ឧបោសថនោះ គប្បីប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីសុខ
ដល់ពួកសុទ្ធៈទាំងពួង អស់កាលយូរ ។ ម្នាលវាសេដ្ឋ ប្រសិនបើ
ពួកក្សត្រិយ៍ទាំងពួង គប្បីចាំរក្សាឧបោសថប្រកបដោយអង្គ ៨ ការរក្សា
ឧបោសថនោះ គប្បីប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីសុខ
ដល់ពួកក្សត្រិយ៍ទាំងពួង អស់កាលយូរ ។ ម្នាលវាសេដ្ឋ ប្រសិនបើ
ពួកព្រាហ្មណ៍ទាំងពួង ។ បេ ។ ពួកវេស្សៈ សុទ្ធៈ គប្បីចាំរក្សាឧបោសថ
ប្រកបដោយអង្គ ៨ ហើយ ការរក្សាឧបោសថនោះគប្បីប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បី
ប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីសុខ ដល់ពួកសុទ្ធៈទាំងពួង អស់កាលយូរ ។
ម្នាលវាសេដ្ឋ ប្រសិនបើលោក (នេះ) ព្រមទាំងទេវលោក មារលោក
ព្រហ្មលោក ពពួកសត្វ ព្រមទាំងសមណាព្រាហ្មណ៍ទាំងមនុស្ស ជា
សម្មតិទេព និងមនុស្សដ៏សេស គប្បីចាំរក្សាឧបោសថប្រកបដោយអង្គ ៨

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

សនេវកស្ស លោកស្ស សមារកស្ស សព្វហ្មកស្ស
 សស្សមណព្រាហ្មណិយា បដាយ សនេវមនុស្សាយ
 ទីយវត្ថំ ហិតាយ សុខាយ ។ ឥមេ ចេបិ វាសេដ្ឋ
 មហាសាលា អដ្ឋង្គសមដ្ឋាកតំ ឧចោសទំ ឧបវសេយ្យំ
 ឥមេសម្បិស្ស មហាសាលានំ ទីយវត្ថំ ហិតាយ សុខាយ
 សចេ ចេតេយ្យំ^(១) កោ បន វាទោ មនុស្សភូតស្សាតិ ។

[៤៥] ឯកំ សមយំ ភកវា សាវត្ថិយំ វិហារតិ ជេតវនេ
 អនាថបិណ្ឌិកស្ស អាវាមេ ។ អថខោ ពោជ្ឈា ឧចា-
 សិកា យេន ភកវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភកវន្តំ
 អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសីទ្គំ
 ខោ ពោជ្ឈំ ឧចាសិកំ ភកវា ឯតទរោច អដ្ឋង្គស-
 មដ្ឋាកតោ ពោជ្ឈេ ឧចោសថោ ឧបវត្ថោ មហាបូលោ
 ហោតិ មហានិសំសោ មហាជុតិកោ មហាវិទ្ធារោ ។

១- សចេ ចេតេយ្យន្តិ ឥមេ បាហំ មរម្មបោត្តកេ នត្ថិ ។ អយំ នយោ យុត្តតរោ ។
 តេ ហិ និរត្តកា ហោន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ការរក្សាឧបោសថនោះ គប្បីប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តី
 សុខ ដល់លោក ព្រមទាំងទេវលោក មារលោក ព្រហ្មលោក ដល់
 ពពួកសត្វ ព្រមទាំងសមណព្រាហ្មណ៍ ទាំងមនុស្ស ជាសម្មតិទេព និង
 មនុស្សដ៏សេស អស់កាលយូរ ។ ម្នាលវាសេដ្ឋ ប្រសិនបើ ដើមមហា-
 សាលព្រឹក្សទាំងនេះ គប្បីចាំរក្សាឧបោសថ ប្រកបដោយអង្គ ៨ ការរក្សា
 ឧបោសថនោះគប្បីប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីសុខ ដល់
 ដើមមហាសាលព្រឹក្សទាំងនេះ អស់កាលយូរ ប្រសិនបើ ឈើទាំងនេះ
 ចេះគិត ចាំបាច់ទៅនិយាយថ្វី ដល់មនុស្ស ។

[៤៥] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ កាលគង់នៅក្នុងវត្តជេតពន
 របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះ នាងពោជ្ឈា
 ឧបាសិកា (ឧបាសិកាឈ្មោះពោជ្ឈា) ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 លុះចូលទៅដល់ ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយ អង្គុយក្នុងទី
 សមគួរ ។ លុះនាងពោជ្ឈាឧបាសិកា អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ព្រះ
 ដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះថា ម្នាលនាងពោជ្ឈា ឧបោសថប្រកប
 ដោយអង្គ ៨ ដែលបុគ្គលចាំរក្សាហើយ រមែងមានផលច្រើន មានអានិ-
 សង្ស្សច្រើន មានការរុងរឿងច្រើន មានគុណផ្សាយទៅច្រើន ។

បណ្ណាសកេ ឧបោសថវត្តោ

កងំ ឧបរុត្តោ ច ពោជ្ឈេ អដ្ឋង្គ្គសមដ្ឋាគតោ ឧបោសថោ
មហាប្បលោ ហោតិ មហានិសំសោ មហាជុតិកោ មហា-
វិទ្ធារោ ។ ឥធិ ពោជ្ឈេ អរិយស្សាវកោ ឥតិ បដិសញ្ចិ-
ក្ខតិ យារជីវំ អរហន្តោ ចាណាតិចាតំ បហាយ ចាណា-
តិចាតា បដិវិរតោ និហិតទណ្ហោ និហិតសត្តោ លង្គិ ទយា-
បដ្ឋា សព្វប្បាណាភូតហិតានុកម្មិណោ វិហារន្តិ អហំបដ្ឋ
ឥមញ្ច រត្តិ ឥមញ្ច ទិវសំ ចាណាតិចាតំ បហាយ ចា-
ណាតិចាតា បដិវិរតោ និហិតទណ្ហោ និហិតសត្តោ លង្គិ
ទយាបដ្ឋោ សព្វប្បាណាភូតហិតានុកម្មិ វិហារមិ ឥមិណា-
បដ្ឋេន អរហតំ អនុករោមិ ឧបោសថោ ច មេ ឧបរុត្តោ
ភវិស្សតីតិ ។ ឥមិណា បឋមេន អដ្ឋេន សមដ្ឋាគតោ ហោតិ
។ មេ ។ យារជីវំ អរហន្តោ ឧច្ចាសយនមហាសយនំ
បហាយ ឧច្ចាសយនមហាសយនា បដិវិរតោ នីចសេយ្យំ
កប្បន្តិ មញ្ចកេ វា តិណាសន្តរកេ វា អហំបដ្ឋ

បណ្ណាសក ឧបោសថវគ្គ

ម្នាលនាងពោជ្ឈា ចុះឧបោសថប្រកបដោយអង្គ ៨ ដែលបុគ្គលចាំរក្សា
 ហើយ រមែងមានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន មានការរុងរឿង
 ច្រើន មានការផ្សាយទៅច្រើន តើដូចម្តេច ។ ម្នាលនាងពោជ្ឈា
 អរិយសាវ័ក ក្នុងសាសនានេះ ពិចារណាថា ព្រះអរហន្តទាំងឡាយ លះ
 បង់បាណាតិបាត រៀរចាកបាណាតិបាត ដាក់ចុះនូវអាជ្ញា ដាក់ចុះនូវ
 គ្រឿងសស្ត្រា មានសេចក្តីអៀនខ្មាស ដល់នូវការអាណិត អនុគ្រោះ
 ដោយប្រយោជន៍ ដល់សត្វទាំងអស់ ដរាបដល់អស់ជីវិត ក្នុងថ្ងៃនេះ
 ចំណែកអាត្មាអញបានលះបង់បាណាតិបាត រៀរចាកបាណាតិបាត ដាក់
 ចុះនូវអាជ្ញា ដាក់ចុះនូវគ្រឿងសស្ត្រា មានសេចក្តីអៀនខ្មាស ដល់នូវការ
 អាណិត អនុគ្រោះដោយប្រយោជន៍ ដល់សត្វទាំងអស់ អស់យប់នេះ
 និងថ្ងៃនេះដែរ ធ្វើតាមព្រះអរហន្តទាំងឡាយផង ឧបោសថអាត្មាអញនឹង
 ចាំរក្សាហើយផង ដោយអង្គនេះ ។ អរិយសាវ័កប្រកបដោយអង្គទី ១ នេះ
 ។ បេ ។ ព្រះអរហន្តទាំងឡាយ លះបង់ទីដេក ទីអង្គុយដ៏ខ្ពស់ហួស
 ប្រមាណនិងទីដេកទីអង្គុយដ៏ប្រសើរ រៀរចាកទីដេក ទីអង្គុយដ៏ខ្ពស់ហួស
 ប្រមាណនិងទីដេកទីអង្គុយដ៏ប្រសើរ សម្រេចការដេកលើអាសនៈ គឺ
 លើគ្រែ ឬ លើកម្រាលស្មៅ ដរាបអស់ជីវិត ក្នុងថ្ងៃនេះ ចំណែកអាត្មាអញ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គកុរុនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

ឥមញ្ច រត្តិ ឥមញ្ច ទិវសំ ឧទ្ទាសយនមហាសយនំ
 បហាយ ឧទ្ទាសយនមហាសយនា បទិវិតោ និចសេយ្យំ
 កប្បមិ មញ្ចកេ វា តិណាសន្តរកេ វា ឥមិនាបដ្ឋេន
 អរហតំ អនុករោមិ ឧទោសថោ ច មេ ឧបរុត្តោ
 ភវិស្សតីតិ ។ ឥមិនា អដ្ឋមេន អដ្ឋេន សមដ្ឋាភតោ
 ហោតិ ។ ឯវំ ឧបរុត្តោ ខោ ពោជ្ឈេ អដ្ឋដ្ឋ្តសមដ្ឋា-
 ភតោ ឧទោសថោ មហាប្បលោ ហោតិ មហានិសំសោ
 មហាជុតិកោ មហាវិច្ឆាហោ ។ កិវមហាប្បលោ ហោតិ
 កិវមហានិសំសោ កិវមហាជុតិកោ កិវមហាវិច្ឆា-
 ហោ ។ សេយ្យថាមិ ពោជ្ឈេ យោ ឥមេសំ សោឡ-
 សដ្ឋំ មហាជនបទានំ បហុតសត្តរតនានំ ឥស្សរាទិ-
 បច្ចំ រដ្ឋំ កាវេយ្យ សេយ្យដីទំ អដ្ឋានំ មកទានំ
 កាសីទំ កោសលានំ រដ្ឋីទំ មល្លានំ ចេតិទំ វិសានំ
 ក្សរំ បញ្ចាលានំ មច្ឆានំ សូរសេនានំ អស្សកានំ
 អរដ្ឋីទំ កត្តារានំ កម្ពោជានំ អដ្ឋដ្ឋ្តសមដ្ឋាភតស្ស
 ឧទោសថស្ស ឯតំ កលំ ណក្សតិ សោឡសី ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

បានលះបង់ទីដេក ទីអង្គុយដ៏ខ្ពស់ហួសប្រមាណ និងទីដេក ទីអង្គុយដ៏ប្រសើរ រៀបចំទីដេកទីអង្គុយខ្ពស់ហួសប្រមាណនិងទីដេកទីអង្គុយដ៏ប្រសើរ សម្រេចការដេកលើអាសនៈទាប គឺ លើគ្រែ ឬ លើកម្រាលស្មៅ អស់យប់នេះ និងថ្ងៃនេះដែរ ធ្វើតាមព្រះអរហន្តទាំងឡាយនេះផង ឧបោសថ អាត្មាអញ នឹងចាំរក្សាហើយផង ដោយអង្គនេះឯង ។ អរិយសាវ័កប្រកបដោយអង្គទី ៨ នេះ ។ ម្នាលនាងពោជ្ឈា ឧបោសថប្រកបដោយអង្គ ៨ ដែលបុគ្គលចាំរក្សាយ៉ាងនេះហើយ រមែងមានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន មានការរុងរឿងច្រើន មានគុណផ្សាយទៅច្រើន ។ ឧបោសថមានផលច្រើនប៉ុណ្ណា មានអានិសង្សច្រើនប៉ុណ្ណា មានការរុងរឿងច្រើនប៉ុណ្ណា មានគុណផ្សាយទៅច្រើនប៉ុណ្ណា ។ ម្នាលនាងពោជ្ឈា ប្រៀបដូចជាបុគ្គលណាសោយរាជ្យ ជាតិស្សរាជិបតីលើមហាជនបទទាំង ១៦ នេះ ដែលសម្បូរណ៍ដោយរតនៈ (ទ្រព្យជាគ្រឿងរីករាយ) ទាំង ៧ ប្រការ គឺមហាជនបទឈ្មោះអង្គៈ ១ មគធៈ ១ កាសី ១ កោសលៈ ១ វជ្ជី ១ មល្លៈ ១ បេតិ ១ វង្សៈ ១ កុរុ ១ បញ្ចាលៈ ១ មច្ឆៈ ១ សួរសេនៈ ១ អស្សកៈ ១ អវន្តិ ១ គន្ធារៈ ១ កម្ពោជៈ ១ ឯកោគសម្បទទាំងនុ៎ះ មិនដល់នូវវិចិត្រនៃចំណែក ១៦ ។ លើកនៃឧបោសថ ដែលប្រកបដោយអង្គ ៨ ឡើយ ។

បណ្ណាសកេ ឧបោសថវគ្គោ

តំ កិស្ស ហេតុ ។ កបលំ ពោជ្ឈេ មាណុសកំ វជ្ជំ
 ទិព្វំ សុខំ ឧបនិធាយ ។ យានិ ពោជ្ឈេ មាណុសកានិ
 បញ្ញាសំ វស្សានិ ចាតុម្មហារាជិកានំ ទេវានំ ឯសោ
 ឯកោ វត្តិទ្ធិវោ តាយ វត្តិយា តីសវត្តិយោ មាសោ
 តេន មាសេន ទ្វាទសមាសិយោ សំវច្ឆវោ តេន
 សំវច្ឆវេន ទិព្វានិ បញ្ច វស្សសតានិ ចាតុម្មហារាជិ-
 កានំ ទេវានំ អាយុប្បមាលំ ។ ហានំ ខោ បនេតំ
 ពោជ្ឈេ វិជ្ជតិ យំ ឥនេកច្ចោ ឥត្តិ វា បុរិសោ វា
 អដ្ឋង្គិសមដ្ឋាកតំ ឧបោសថំ ឧបវសិត្វា កាយស្ស
 ភេទា បរម្មវណា ចាតុម្មហារាជិកានំ ទេវានំ សហព្យតំ
 ឧបបន្លេយ្យ ។ ឥទំ ខោ បន មេតំ ពោជ្ឈេ
 សន្ទាយ កាសិតំ កបលំ មាណុសកំ វជ្ជំ ទិព្វំ
 សុខំ ឧបនិធាយ ។ យំ ពោជ្ឈេ មាណុសកំ
 វស្សសតំ ។ បេ ។ យានិ ពោជ្ឈេ មាណុសកានិ
 ទ្វេ វស្សសតានិ ។ បេ ។ ចត្តារិ វស្សសតានិ ។ បេ ។
 អដ្ឋ វស្សសតានិ ។ បេ ។ សោឡស វស្សសតានិ

បណ្ណាសក ឧបោសថវគ្គ

ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ ម្នាលនាងពោជ្ឈា (ព្រោះថា) រាជ-
សម្បត្តិរបស់មនុស្ស ជារបស់ស្អប់ស្អើង ហើយប្រៀបធៀបផ្ទឹមនឹងសុខជាទិព្វ ។
ម្នាលនាងពោជ្ឈា ព្រោះថា ៥០ ឆ្នាំរបស់មនុស្ស ជា ១ យប់ ១ ថ្ងៃរបស់
ពួកទេវតាជាន់ចាតុម្មហារាជិកៈ រាប់រាត្រីនោះបាន ៣០ រាត្រី ត្រូវជា ១
ខែ រាប់ខែនោះបាន ១២ ខែត្រូវជា ១ ឆ្នាំ រាប់ឆ្នាំនោះ បាន ៥០០
ឆ្នាំទិព្វ ត្រូវជាប្រមាណនៃអាយុ របស់ពួកទេវតាជាន់ចាតុម្មហារាជិកៈ ។
ម្នាលនាងពោជ្ឈា ហេតុនេះរមែងមានប្រាកដ ត្រង់ដែលស្រ្តីឬបុរសពួកខ្លះ
ក្នុងលោកនេះ ចាំរក្សាឧបោសថប្រកបដោយអង្គ ៨ ហើយ លុះទម្ងាយ
រាងកាយស្លាប់ទៅ គប្បីទៅកើត ជាមួយនឹងពួកទេវតាជាន់ចាតុម្មហា-
រាជិកៈ ។ ម្នាលនាងពោជ្ឈា ពាក្យដែលតថាគត សម្តែងហើយថា
រាជសម្បត្តិរបស់មនុស្ស ជារបស់ស្អប់ស្អើង ប្រៀបធៀបផ្ទឹមដោយសុខ ជាទិព្វ
នេះ ព្រោះសំដៅនូវហេតុនុ៎ះ ។ ម្នាលនាងពោជ្ឈា ១០០ ឆ្នាំរបស់មនុស្ស
។ បេ ។ ម្នាលនាងពោជ្ឈា ២០០ ឆ្នាំរបស់មនុស្ស ។ បេ ។ ៤០០
ឆ្នាំ ។ បេ ។ ៨០០ ឆ្នាំ ។ បេ ។ ១៦០០ ឆ្នាំ (របស់មនុស្ស)

សុត្តន្តបិដកេ អង្គកុរុនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

បរិមិត្តវសវត្តិនំ ទេវានំ ឯសោ ឯកោ វត្តិទ្ធិរោ តាយ
 វត្តិយា តិសវត្តិយោ មាសោ តេន មាសេន ទ្វាទសមា-
 សិយោ សំវច្ឆរោ តេន សំវច្ឆរេន ទិញានិ សោឡស
 វស្សសហស្សានិ បរិមិត្តវសវត្តិនំ ទេវានំ អាយុប្ប-
 មាលំ ។ ហានំ ខោ បនេតំ ពោជ្ឈេ វិជ្ជតិ យំ
 ឥនេកេច្ចោ ឥត្តិ វា បុរិសោ វា អដ្ឋង្គសមន្តាភតំ
 ឧចាសចំ ឧបវសិត្វា កាយស្ស ភេតា បម្មរណា
 បរិមិត្តវសវត្តិនំ ទេវានំ សហព្យតំ ឧបបន្លេយ្យ ។
 ឥទំ ខោ បន មេតំ ពោជ្ឈេ សន្ទាយ កាសិតំ
 កបលំ មាណុសកំ រដ្ឋំ ទិព្វំ សុខំ ឧបនិធាយាតិ
 ចាលំ ន ហញ្ញេ ន ចាទិន្ទមាទិយេ
 មុសា ន កាសេ ន ច មជ្ជទោ សិយា
 អព្រហ្មចរិយា វិរមេយ្យ មេតុនា
 វត្តិ ន ភុញ្ញេយ្យ វិកាលកោជនំ
 មាលំ ន ធារយេ ន ច កន្ធមាចរេ
 មញ្ញោ ធមាយំវ សយេថ សន្តតេ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ត្រូវជា ១ យប់ ១ ថ្ងៃរបស់ពួកទេវតាជាន់បរនិម្មិតវសវត្ថី រាប់រាត្រីនោះបាន
 ៣០ រាត្រីត្រូវជា ១ ខែ រាប់ខែនោះបាន ១២ ត្រូវជា ១ ឆ្នាំ រាប់ឆ្នាំនោះ
 បាន ១៦០០០ ឆ្នាំទិព្វ ត្រូវជាប្រមាណនៃអាយុរបស់ពួកទេវតាជាន់បរ-
 និម្មិតវសវត្ថី ។ ម្នាលនាងពោជ្ឈា ហេតុនេះ រមែងមានពិតប្រាកដ ត្រង់
 ដែលស្រ្តីឬបុរសពួកខ្លះក្នុងលោកនេះ ចាំរក្សាឧបោសថប្រកបដោយអង្គ
 ៨ ហើយ លុះទម្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ គប្បីទៅកើត ជាមួយនឹងពួក
 ទេវតាជាន់បរនិម្មិតវសវត្ថី ។ ម្នាលនាងពោជ្ឈា ពាក្យដែលតថាគត សម្តែង
 ហើយថា រាជសម្បត្តិរបស់មនុស្ស ជារបស់ស្តួចស្តើង ប្រៀបផ្ទឹមដោយ
 សុខ ជាទិព្វនេះ ព្រោះសំដៅនូវហេតុនុ៎ះ ។

បុគ្គលកុំគប្បីសម្លាប់សត្វ ១ កុំគប្បីកាន់យកទ្រព្យដែលគេមិនបាន
 ឲ្យ ១ កុំគប្បីពោលពាក្យកុហក ១ កុំគប្បីជីកទឹកស្រវឹង ១ គប្បី
 រៀរចាកអព្រហ្មចរិយៈគឺមេបុន ១ កុំគប្បីបរិភោគភោជនក្នុងវេលា
 រាត្រីនិងវេលាវិកាល ១ កុំគប្បីទ្រទ្រង់ផ្កាកម្រង កុំគប្បីលាប
 គ្រឿងក្រអូប ១ គប្បីដេកលើគ្រែ លើផែនដី ឬ លើកម្រាល ១

បណ្ណាសកេ ឧបោសថវគ្គោ

ឯតញ្ញិ អង្គង្គិកមាហុទោសចំ
 ពុទ្ធន ទុក្ខន្តកុដា បកាសិតំ
 ចន្ទោ ច សូរោ^(១) ច ឧភោ សុទស្សនា
 ឱកាសយន្តា អនុយន្តិ^(២) យាវតា
 តមោនុដា តេ បន អន្តលិត្តកា
 នភេ បកាសន្តិ ទិសា វិរោចនា
 ឯតម្ហិ យំ វិជ្ជតិ អន្តវេ ធនំ
 មុត្តា មណី វេឡុវិយញ្ច ភទ្ធកំ
 សិទ្ធិ សុវណ្ណំ អថវាបិ កាញ្ចនំ
 យំ ជាតរូបំ ហជកន្តិ រុច្ឆតិ
 អង្គង្គិបេតស្ស ឧទោសថស្ស
 កលម្បិ តេ នានុភវន្តិ សោឡសី
 ចន្ទប្បកា តារកណារ សព្វេ
 តស្មា ហិ នារី ច នរោ ច សីលវា
 អង្គង្គិបេតំ ឧបវស្សុទោសចំ
 បុញ្ញានិ កត្វាន សុខុទ្រយានិ
 អនិទ្ធិតា សក្កមុបេន្តិ ហានន្តិ ។

១ ឱ. សុរិយោ ។ ២ ឱ. ឱកាសយំ អនុបរិយន្តិ ។

បណ្ណាសក ឧបោសថវគ្គ

ព្រោះថា ឧបោសថប្រកបដោយអង្គ ៨ នេះ ព្រះពុទ្ធទ្រង់
 ដល់នូវទីបំផុតនៃទុក្ខ ទ្រង់ប្រកាសហើយ ព្រះចន្ទនិងព្រះ
 អាទិត្យទាំង ២ ជាប់ល្អហើយ កាលចរទៅបំភ្លឺត្រឹមណា
 ព្រះចន្ទ និងព្រះអាទិត្យទាំង ២ នោះ តែងកម្ចាត់បង់នូវងងឹត
 ត្រាប់ទៅក្នុងអាកាស ភ្លឺក្នុងអាកាស រុងរឿងសព្វទិស ទ្រព្យ
 ណា ដែលមាន ក្នុងចន្លោះនេះ គឺកែវមុក្តា កែវមណី កែវពិទ្ធុរ្យ
 ដ៏ល្អ ម្យ៉ាងទៀត មានឈ្មោះសិដ្ឋី ឈ្មោះសុវណ្ណ ឬមាន
 ឈ្មោះកាញានៈ ឈ្មោះជាតរូប ឈ្មោះហដកៈ របស់ទាំង
 អស់នោះ ក៏មិនដល់នូវ ១ ចំណិតនៃចំណែក ១៦ៗ លើកនៃ
 ឧបោសថ ប្រកបដោយអង្គ ៨ ដូចជាពួកផ្កាយទាំងអស់មិន
 ដល់នូវពន្លឺនៃព្រះចន្ទ ព្រោះហេតុនោះ ជនស្រីប្រុសអ្នកមាន
 សីល គួររក្សាឧបោសថ ប្រកបដោយអង្គ ៨ ពួកជនដែល
 គេមិននិន្ទាហើយ បំពេញបុណ្យដែលជាកម្រៃនៃសេចក្តីសុខ
 រមែងចូលទៅកាន់ឋានសួគ៌បាន ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

[៤៦] ឯកំ សមយំ ភក្កវា កោសម្ព័យំ វិហារតិ
 យោសីតារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មា
 អនុរុទ្ធា ទិវាវិហារំ កតោ ហោតិ បដិសល្ល័ដោ ។
 អថខោ សម្ពហុលា មនាបកាយិកា ទេវតា
 យេនាយស្មា អនុរុទ្ធា តេនុបសង្កមីសុ ឧបសង្កមិត្វា
 អាយស្មន្តំ អនុរុទ្ធំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋិសុ ។
 ឯកមន្តំ បិតា ខោ តា ទេវតា អាយស្មន្តំ អនុរុទ្ធំ
 ឯតទោចំ មយំ ភន្តេ អនុរុទ្ធ មនាបកាយិកា
 នាម ទេវតា តីសុ ហានេសុ ឥស្សរិយំ កាវេម វសំ
 វត្តេម មយំ ភន្តេ អនុរុទ្ធ យាទិសកំ វណ្ណំ អាកដ្ឋាម
 តាទិសកំ វណ្ណំ ហានសោ បដិលកាម យាទិសកំ
 សទ្ធិ^(១) អាកដ្ឋាម តាទិសកំ សទ្ធិ^(២) ហានសោ
 បដិលកាម យាទិសកំ សុខំ អាកដ្ឋាម តាទិសកំ
 សុខំ ហានសោ បដិលកាម មយំ ភន្តេ
 អនុរុទ្ធ មនាបកាយិកា នាម ទេវតា ឥមេសុ
 តីសុ ហានេសុ ឥស្សរិយំ កាវេម វសំ វត្តេមាតិ ។

១. ២ ឱ. ម. សំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

[៤៦] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគកាលគង់នៅឃោសិតារាម ទៀបក្រុងកោសម្ពី ។ សម័យនោះឯង ព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុ ចូលទៅ កាន់ទីនៅក្នុងវេលាថ្ងៃ សម្ងំនៅ ។ គ្រានោះ ពួកទេវតាឈ្មោះមនាបកាយិកា ជាច្រើនអង្គនាំគ្នាចូលទៅរកព្រះអនុរុទ្ធ លុះចូលទៅដល់ ថ្វាយបង្គំ ព្រះអនុរុទ្ធ ហើយបិតនៅក្នុងទីសមគួរ ។ លុះទេវតាទាំងនោះ បិត នៅក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ពោលទៅនឹងព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុ ដូច្នោះថា បពិត្រព្រះអនុរុទ្ធដ៏ចម្រើន យើងខ្ញុំជាពួកទេវតា ឈ្មោះមនាបកាយិកា ធ្វើ ឥស្សរិយភាព ញ៉ាំងអំណាចឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ក្នុងហេតុទាំង ៣ បពិត្រ ព្រះអនុរុទ្ធដ៏ចម្រើន យើងខ្ញុំប្រាថ្នានូវវណ្ណៈបែបណា ក៏បាននូវវណ្ណៈបែប នោះមួយរំពេច ១ ប្រាថ្នានូវសំឡេងបែបណា ក៏បាននូវសំឡេងបែបនោះ មួយរំពេច ១ ប្រាថ្នានូវសុខបែបណា ក៏បាននូវសុខបែបនោះមួយរំពេច ១ បពិត្រព្រះអនុរុទ្ធដ៏ចម្រើន យើងខ្ញុំជាពួកទេវតាឈ្មោះមនាបកាយិកា ធ្វើនូវ ឥស្សរិយភាព ញ៉ាំងអំណាចឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ ក្នុងហេតុទាំង ៣ នេះ ។

បណ្ណាសកេ ឧបោសថវគ្គោ

អថខោ អាយស្មតោ អនុវុទ្ធស្ស ឯតទយោសិ អយោ
 វតិមា ទេវតា សព្វាវ ជីលា អស្ស ជីលវណ្ណា
 ជីលវត្តា ជីលាលង្ការាតិ ។ អថខោ តា ទេវតា
 អាយស្មតោ អនុវុទ្ធស្ស ចិត្តមញ្ញាយ សព្វាវ ជីលា
 អហេសុំ ជីលវណ្ណា ជីលវត្តា ជីលាលង្ការា ។
 អថខោ អាយស្មតោ អនុវុទ្ធស្ស ឯតទយោសិ អយោ
 វតិមា ទេវតា សព្វាវ បីតា អស្ស ។ បេ ។ សព្វាវ
 លោហិតកា អស្ស សព្វាវ ឱនាតា អស្ស ឱនាតវណ្ណា
 ឱនាតវត្តា ឱនាតាលង្ការាតិ ។ អថខោ តា ទេវតា
 អាយស្មតោ អនុវុទ្ធស្ស ចិត្តមញ្ញាយ សព្វាវ ឱនាតា
 អហេសុំ ឱនាតវណ្ណា ឱនាតវត្តា ឱនាតាលង្ការា ។
 អថខោ តា ទេវតា ឯការ កាយិ ឯការ ទទ្ធិ ឯការ
 អច្ឆរិកំ វាទេសិ ។ សេយ្យថាបិ ធាម បញ្ចុដ្ឋិកស្ស
 តុរិយស្ស សុរិដ្ឋិតស្ស សុប្បដិប្បតាឡិតស្ស កុសលេហិ
 សុសមន្ទាហិតស្ស សន្ទោ ហោតិ វត្ថូ ច រជជីយោ
 ច កមជីយោ^(១) ច បេមជីយោ ច រមណីយោ^(២) ច

១ ឱ. ខមនីយោតិបិ បាហោ ។ ២ ឱ. ម. មទនិយោ ច ។

បណ្ណាសក ឧបោសថវគ្គ

លំដាប់នោះ ព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុ មានសេចក្តីត្រិះរិះថា ធ្វើដូចម្តេច
 ហ្ន៎ នឹងបានទេវតាទាំងនោះ ទៅជាខៀវទាំងអស់ គឺមានសម្បុរ ក៏ខៀវ
 មានសំពត់ ក៏ខៀវ មានគ្រឿងអលង្ការ ក៏ខៀវ ។ វេលានោះ ទេវតា
 ទាំងនោះ បានដឹងចិត្តនៃព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុ ហើយក៏ទៅជាខៀវ
 ទាំងអស់ គឺមានសម្បុរ ក៏ខៀវ មានសំពត់ ក៏ខៀវ មានគ្រឿងអលង្ការ
 ក៏ខៀវ ។ លំដាប់នោះ ព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុ មានសេចក្តីត្រិះរិះ
 ដូច្នោះថា ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ នឹងបានទេវតាទាំងនោះ ទៅជាលឿងទាំងអស់
 ។ បេ ។ ទៅជាក្រហមទាំងអស់ ទៅជាសទាំងអស់ គឺមានសម្បុរ ក៏ស
 មានសំពត់ ក៏ស មានគ្រឿងអលង្ការ ក៏ស ។ វេលានោះ ទេវតាទាំង
 នោះ បានដឹងចិត្តនៃព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុហើយ ក៏ទៅជាស ទាំងអស់
 គឺមានសម្បុរ ក៏ស មានសំពត់ ក៏ស មានគ្រឿងអលង្ការ ក៏ស ។ លំដាប់
 នោះ ទេវតាទាំងនោះ ១ អង្គប្រៀង ១ អង្គរំ ១ អង្គទះដៃ ។ ប្រៀបដូច
 តូរ្យតន្ត្រីប្រកបដោយអង្គ ៥ ដែលបុគ្គលអ្នកឃ្លាសវៃ បានសិក្សាស្ទាត់
 ប្រគំដោយប្រពៃ ដេញដំដោយប្រពៃ មានសំឡេងពីរោះផង គួរត្រេកអរ
 ផង គួរប្រាថ្នាផង គួរស្រឡាញ់ផង គួររីករាយផង យ៉ាងណាមិញ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

ឯវមេវ តាសំ ទេវតានំ អលង្ការានំ សន្នោ ហោតិ
 រក្ខ ច រជនីយោ ច កមនីយោ ច បេមនីយោ ច
 មណីយោ ច ។ អថខោ អាយស្មា អនុរុទ្ធា ឥន្ទ្រិយានិ
 ឱក្ខិបិ ។ អថខោ តា ទេវតា ន ខ្យាយោ អនុរុទ្ធា
 សាទិយតីតិ តត្ថេវ អន្តរាយីសុ ។ អថខោ អាយស្មា
 អនុរុទ្ធា សាយណ្ណាសមយំ បដិសល្លាណ វុដ្ឋិតោ យេន
 ភក្កវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភក្កវន្តំ អភិវាទេត្វា
 ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិទ្ធា ខោ អាយស្មា
 អនុរុទ្ធា ភក្កវន្តំ ឯតទរោច ឥធាហំ ភន្តេ ទិវារិហារំ
 កតោ ហោមិ បដិសល្លីនោ ។ អថខោ ភន្តេ សម្ពហុលា
 មនាបកាយិកា ទេវតា យេនាហំ តេនុបសង្កមីសុ
 ឧបសង្កមិត្វា មំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋិសុ ។
 ឯកមន្តំ បិតា ខោ ភន្តេ តា ទេវតា មំ ឯតទរោចំ
 មយំ ភន្តេ អនុរុទ្ធា មនាបកាយិកា នាម ទេវតា
 តីសុ ហានេសុ ឥស្សរិយំ កាវេម វសំ វត្ថេម

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

សំឡេងនៃគ្រឿងអលង្ការ របស់ពួកទេវតាទាំងនោះ ពីរោះផង គួរត្រេកអរ
 ផង គួរប្រាថ្នាផង គួរស្រឡាញ់ផង គួររីករាយផង ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។
 គ្រានោះ ព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុ ដាក់ចុះនូវតន្ត្រីយទាំងឡាយ គឺធ្វើ
 ព្រងើយ ។ លំដាប់នោះ ទេវតាទាំងនោះដឹងថា ព្រះអនុរុទ្ធជាម្ចាស់
 មិនត្រេកអរហើយបាត់ក្នុងទីនោះទៅ ។ គ្រានោះ ព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុ
 ចេញចាកទីសម្ងំនៅ ក្នុងសាយណ្តាសម័យ ហើយចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយ
 ក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះអនុរុទ្ធដ៏មានអាយុ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ
 ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នោះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ក្នុង
 ទីឯណោះ ខ្ញុំព្រះអង្គចូលទៅកាន់ទីនៅ ក្នុងវេលាថ្ងៃ ហើយសម្ងំនៅ ។
 បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន លំដាប់នោះ ពួកទេវតា ឈ្មោះ មនាបកាយិកា
 ជាច្រើនអង្គ ចូលទៅរកខ្ញុំព្រះអង្គ លុះចូលទៅដល់ ថ្វាយបង្គំខ្ញុំ
 ព្រះអង្គ ហើយបិតនៅក្នុងទីសមគួរ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន លុះ
 ទេវតាទាំងនោះ បិតនៅក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ពោលទៅនឹងខ្ញុំព្រះអង្គ
 ដូច្នោះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន យើងខ្ញុំជាពួកទេវតាឈ្មោះមនាបកា-
 យិកា ធ្វើនូវតស្សរិយភាពញ៉ាំងអំណាចឲ្យប្រព្រឹត្តទៅក្នុងហេតុ ៣ យ៉ាង

បណ្ណាសកេ ឧបោសថវគ្គោ

មយំ ភន្តេ អនុរុទ្ធ យាទិសកំ វណ្ណំ អាភដ្ឋាម
 តាទិសកំ វណ្ណំ ហានសោ បដិលភាម យាទិសកំ
 សទ្ធិំ អាភដ្ឋាម តាទិសកំ សទ្ធិំ ហានសោ បដិលភាម
 យាទិសកំ សុខំ អាភដ្ឋាម តាទិសកំ សុខំ ហានសោ
 បដិលភាម មយំ ភន្តេ អនុរុទ្ធ មនាបកាយិកា ធាម
 ទេវតា ឥមេសុ តិសុ ហានេសុ ឥស្សរិយំ ការេម វសំ
 វត្តេមាតិ ។ តស្ស មយ្ហំ ភន្តេ ឯតទហោសិ អហោ
 វតិមា ទេវតា សព្វាវ ជីលា អស្សុ ជីលវណ្ណា ជីលវត្តា
 ជីលាលដ្ឋារាតិ ។ អថខោ ភន្តេ តា ទេវតា មម
 ចិត្តមញ្ញាយ សព្វាវ ជីលា អហោសុំ ជីលវណ្ណា
 ជីលវត្តា ជីលាលដ្ឋារា តស្ស មយ្ហំ ភន្តេ ឯតទហោសិ
 អហោ វតិមា ទេវតា សព្វាវ បីតា អស្សុ ។ បេ ។
 សព្វាវ លោហិតកា អស្សុ ។ បេ ។ សព្វាវ ឱទាតា
 អស្សុ ឱទាតវណ្ណា ឱទាតវត្តា ឱទាតាលដ្ឋារាតិ ។

បណ្ណាសក ឧបោសថវគ្គ

បពិត្រព្រះអនុរុទ្ធដ៏ចម្រើន យើងខ្ញុំប្រាថ្នានូវវណ្ណៈបែបណា ក៏បាននូវវណ្ណៈ
 បែបនោះមួយរំពេច ១ ប្រាថ្នានូវសំឡេងបែបណា ក៏បាននូវសំឡេងបែប
 នោះមួយរំពេច ១ ប្រាថ្នានូវសុខបែបណា ក៏បាននូវសុខបែបនោះមួយ
 រំពេច ១ បពិត្រព្រះអនុរុទ្ធដ៏ចម្រើន យើងខ្ញុំជាពួកទេវតា ឈ្មោះមនាបកា-
 យិកា ធ្វើនូវឥស្សរិយភាព ញ៉ាំងអំណាចឲ្យប្រព្រឹត្តទៅក្នុងហេតុទាំង ៣
 នេះ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នោះថា ធ្វើដូច
 ម្តេចហ្ន៎ នឹងបានទេវតាទាំងនេះ ទៅជាខៀវទាំងអស់ គឺមានសម្បុរ ក៏
 ខៀវ មានសំពត់ ក៏ខៀវ មានគ្រឿងអលង្ការ ក៏ខៀវ ។ បពិត្រព្រះ
 អង្គដ៏ចម្រើន វេលានោះ ទេវតាទាំងនោះ បានដឹងចិត្តខ្ញុំព្រះអង្គហើយ
 ក៏ទៅជាខៀវទាំងអស់គឺ មានសម្បុរ ក៏ខៀវ មានសំពត់ ក៏ខៀវ មាន
 គ្រឿងអលង្ការ ក៏ខៀវ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គមានសេចក្តី
 ត្រិះរិះដូច្នោះថា ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ នឹងបានទេវតាទាំងនេះ ទៅជាលឿង
 ទាំងអស់ ។ បេ ។ ទៅជាក្រហមទាំងអស់ ។ បេ ។ ទៅជាសទាំងអស់
 គឺមានសម្បុរ ក៏ស មានសំពត់ ក៏ស មានគ្រឿងអលង្ការ ក៏ស ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

អថខោ ភន្តេ តា ទេវតា មម ចិត្តមញ្ញាយ សញ្ញាវ
ឱនាតា អហោសំ ឱនាតវល្លា ឱនាតវត្ថា ឱនាតា-
លង្ការា ។ អថខោ ភន្តេ តា ទេវតា ឯការ កាយិ
ឯការ នច្ចិ ឯការ អច្ចរិកំ វាទេសិ ។ សេយ្យថាបិ
នាម បញ្ចង្គិកស្ស តុរិយស្ស សុរិដីតស្ស សុប្បដិប្បតា-
ឡិតស្ស កុសលេហិ សុសមន្នាហាតស្ស សន្នោ ហោតិ
វត្ថូ ច រជនីយោ ច កមនីយោ ច បេមនីយោ ច
រមណីយោ ច ឯវមេវ តាសំ ទេវតានំ អលង្ការានំ សន្នោ
ហោតិ វត្ថូ ច រជនីយោ ច កមនីយោ ច បេមនីយោ ច
រមណីយោ ច ។ អថខោហំ ភន្តេ ឥន្ទ្រិយានិ ឱត្តិបី ។
អថខោ ភន្តេ តា ទេវតា ន ខ្វយ្យោ អនុរុទ្ធា សាទិយតីតិ
តត្ថវ អន្តរាយីសុ កតីហិ នុ ខោ ភន្តេ ធម្មហិ
សមន្នាគតោ មាតុក្កាមោ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា
មនាបកាយិកានំ ទេវានំ សហព្យតំ ឧបបជ្ជតីតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន លុះទេវតាទាំងនោះ បានដឹងចិត្តខ្ញុំព្រះអង្គហើយ ក៏
 ទៅជាសទាំងអស់ គឺមានសម្បុរ ក៏ស មានសំពត់ ក៏ស មានគ្រឿងអលង្ការ
 ក៏ស ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន វេលានោះ ទេវតាទាំងនោះ ១ អង្គច្រៀង
 ១ អង្គរាំ ១ អង្គទះដៃ ។ ប្រៀបដូចតូរ្យតន្ត្រី ប្រកបដោយអង្គ ៥ ដែល
 គេរៀបចំល្អហើយ បុគ្គលឈ្នាសវៃ បានប្រគំដោយប្រពៃ បាន
 ដេញដំដោយប្រពៃ មានសំឡេងពីរោះផង គួរត្រេកអរផង គួរប្រាថ្នា
 ផង គួរស្រឡាញ់ផង គួររីករាយផង យ៉ាងណាមិញ សំឡេងគ្រឿង
 អលង្ការ របស់ទេវតាទាំងនោះ ក៏ពីរោះផង គួរត្រេកអរផង គួរប្រាថ្នា
 ផង គួរស្រឡាញ់ផង គួររីករាយផង ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ បពិត្រ
 ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ឯខ្ញុំព្រះអង្គ ក៏ដាក់ចុះនូវឥន្ទ្រិយទាំងឡាយ គឺធ្វើព្រងើយ ។
 បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន វេលានោះ ទេវតាទាំងនោះ គិតគ្នាថា ព្រះអនុរុទ្ធ
 ជាម្ចាស់ មិនត្រេកអរហើយ ក៏បាត់ក្នុងទីនោះទៅ បពិត្រព្រះអង្គ
 ដ៏ចម្រើន ចុះមាតុត្រាម ប្រកបដោយធម៌ប៉ុន្មានយ៉ាង លុះបែកធ្លាយរាង
 កាយស្លាប់ទៅ បានទៅកើតជាមួយនឹងពួកទេវតាល្មោះមនាបកាយិកា ។

បណ្ណាសកេ ឧបោសថវគ្គោ

អដ្ឋហិ ខោ អនុរុទ្ធ ធម្មេហិ សមដ្ឋាគតោ មាតុក្កាមោ
 កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា មនាបកាយិកានំ ទេវានំ
 សហព្យតំ ឧបបដ្ឋតិ ។ កតមេហិ អដ្ឋហិ ។ ឥធម អនុរុទ្ធ
 មាតុក្កាមោ យស្ស មាតាបិតរោ ភត្តុនោ ទេន្តិ អត្តកាមា
 ហិតេសិនោ អនុកម្មកា អនុកម្មំ ឧបាទាយ តស្ស
 ហោតិ បុព្វដ្ឋាយិនី បច្ឆានិចាតិនី កីការប្បដិស្សវិនី
 មនាបចារិនី មិយវាទិនី យេ ភត្តុ ភត្តុនោ ហោន្តិ មាតាតិ
 វា បិតាតិ វា សមណាព្រាហ្មណាតិ វា តេ សក្ករោតិ
 ភត្តករោតិ មាទេតិ បូជេតិ អញ្ញាតតេ ច អាសនោ-
 ទកេន បដិបូជេតិ យេ តេ ភត្តុ អញ្ញន្តរា កម្មដ្ឋា
 ឧល្លារាតិ វា កម្មាសាតិ វា ភត្តុ ទក្ខា ហោតិ អនលសា
 តត្រិចាយាយ វីមសាយ សមដ្ឋាគតា អលំ កាតុំ
 អលំ សំវិទាតុំ យេ តេ ភត្តុ អញ្ញន្តរា អន្តោជនា
 ទាសាតិ វា បេស្សាតិ វា កម្មករាតិ វា តេសំ កតញ្ច
 កតតោ ជានាតិ អកតញ្ច អកតតោ ជានាតិ

បណ្ណាសក ឧបោសថវគ្គ

ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលអនុរុទ្ធ មាតុគ្រាមប្រកបដោយធម៌ ៨ ប្រការ លុះ
 បែកធ្លាយរាងកាយ ស្លាប់ទៅ រមែងទៅកើតជាមួយនឹងពួកទេវតាឈ្មោះ
 មនាបកាយិកា ។ ប្រកបដោយធម៌ ៨ ប្រការ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលអនុរុទ្ធ
 មាតុគ្រាម ក្នុងលោកនេះ ដែលមាតាបិតា ប្រាថ្នាសេចក្តីចម្រើន ស្វែងរក
 ប្រយោជន៍ ជាអ្នកអនុគ្រោះ អាស្រ័យនូវសេចក្តីអនុគ្រោះ បានរៀបចំឲ្យ
 ដល់ស្វាមីណាហើយ ជាស្រីក្រោកមុន ដេកក្រោយ ទទួលស្តាប់កិច្ច
 ការអ្វីៗ ប្រព្រឹត្តនូវអំពើជាទីគាប់ចិត្ត ពោលពាក្យជាទីស្រឡាញ់ចំពោះ
 ស្វាមីនោះ ១ ពួកជនណាជាទីគោរព របស់ស្វាមី ទោះមាតាក្តី បិតាក្តី
 សមណព្រាហ្មណ៍ក្តី មាតុគ្រាម តែងធ្វើសក្ការៈ គោរព រាប់អាន ឬជាចំ-
 ពោះជនទាំងនោះផង តែងឬជាពួកជន ដែលទើបមកដល់ថ្មី ដោយអាសនៈ
 និងទឹកផង ១ ការងារទាំងឡាយណា ជាបន្ទុករបស់ស្វាមី ទោះជាវោម
 សត្វក្តី កប្បាសក្តី ជាស្រីប្តីប្រសប់ក្នុងការងារទាំងនោះ មិនខ្ជិលច្រអូស
 ប្រកបដោយការពិចារណា ដោយឧបាយក្នុងកិច្ចទាំងនោះ ថា គួរធ្វើ គួរ
 ចាត់ចែង ១ ពួកជនណានៅខាងក្នុង ជាបន្ទុករបស់ស្វាមី ទោះជាខ្ញុំក្តី
 ជាអ្នកបម្រើក្តី ជាកម្មករក្តី មាតុគ្រាម តែងដឹងនូវអំពើដែលជនទាំង
 នោះធ្វើថា ធ្វើ ដឹងនូវអំពើដែលជនទាំងនោះមិនបានធ្វើថា មិនបានធ្វើ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

តិលានកានញ្ច ពលាពលំ ជាតតិ ខាទនីយកោជនី-
 យញ្ចស្ស បច្ចុយំសេន សំរិកជតិ យំ ភត្តា អាហារតិ
 ធនំ វា ធម្មំ វា រជតំ វា ជាតរូបំ វា តំ អារក្ខេន
 កុត្តិយា សម្មាទេតិ តត្ថ ច ហោតិ អធុត្តិ អត្ថេនី
 អសោណ្ឌិ អរិដាសិកា ឧទាសិកា ខោ បន ហោតិ
 ពុទ្ធុំ សរណំ ភតា ធម្មំ សរណំ ភតា សដ្ឋំ
 សរណំ ភតា សីលវតី ខោ បន ហោតិ ចាណាតិចាតា
 បដិវិរតា អទិដ្ឋាទាណា បដិវិរតា កាមេសុ មិច្ឆាចារា
 បដិវិរតា មុសាវាទា បដិវិរតា សុរាមេរយមជ្ជប្បមា-
 ទដ្ឋាណា បដិវិរតា ចាកវតី ខោ បន ហោតិ វិភតម-
 លមច្ឆេវេន ចេតសា អការំ អដ្ឋារសតិ មុត្តច្វាគី
 បយតចាណី វោស្សក្ករតា យាចយោកា ទានសំ-
 វិភាគរតា ។ ឥមេហិ ខោ អនុរុទ្ធ អដ្ឋហិ ធម្មហិ
 សមដ្ឋាគតោ មាតុក្កាមោ កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា
 មជាបកាយិកានំ ទេវានំ សហព្យតំ ឧបបដ្ឋតីតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ដឹងនូវកម្លាំងតិចនិងកម្លាំងច្រើនរបស់អ្នកឈឺ ទាំងចេះចាត់ចែងនូវខាទ-
 នីយភោជនីយាហារ តាមចំណែកដែលគួរដល់ជនជាខាងក្នុងបន្ទុកនោះ ១
 ស្វាមីបាននាំមក នូវទ្រព្យណាក្តី ស្រូវណាក្តី ប្រាក់ណាក្តី មាសណា
 ក្តី មាតុគ្រាមនោះ តែងសម្រេចដោយការរក្សា គ្រប់គ្រងនូវទ្រព្យជា
 ដើមនោះ និងជាអ្នកមិនលេង មិនលួច មិនខិលខូច មិនធ្វើសម្បត្តិទាំងនោះ
 ឲ្យវិនាស ១ ជាឧបាសិកាដល់នូវព្រះពុទ្ធជាទីពឹង ដល់នូវព្រះធម៌ជាទីពឹង
 ដល់នូវព្រះសង្ឃជាទីពឹង ១ ជាស្រ្តីមានសីល រៀរចាកបាណាតិបាត រៀរ
 ចាកអទិន្នាទាន រៀរចាកកាមេសុមិច្ឆាចារ រៀរចាកមុសាវាទ រៀរចាកការ
 ផឹកទឹកស្រវឹងគឺសុរានិងមេរ័យ ដែលជាទីតាំងនៃសេចក្តីប្រមាទ ១ ជាស្រ្តី
 មានចាតៈ មានចិត្តប្រាសចាកមន្ទិលគឺសេចក្តីកំណាញ់ នៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ
 មានទានបរិច្ចាគស្រឡះហើយ មានដៃលាងហើយ ត្រេកអរក្នុងការលះបង់
 គួរដល់ពួកស្នូម ត្រេកអរក្នុងការចែករំលែកនូវទាន ១ ។ ម្នាលអនុរុទ្ធ
 មាតុគ្រាម ប្រកបដោយធម៌ទាំង ៨ នេះឯង លុះបែកធ្លាយរាងកាយ
 ស្លាប់ទៅតែងទៅកើតជាមួយនឹងពួកទេវតាឈ្មោះមនាបកាយិកា ។

បណ្ណាសកេ ឧបោសថវគ្គោ

យោ នំ ភរតិ សព្វទា និច្ចំ អាតាបិ ឧស្សុកោ
 តំ សព្វកាមហារំ ចោសំ ភត្តារំ ជាតិមញ្ញតិ
 ន ចាបិ សោតិ ភត្តារំ ឥស្សារាទេន ពោសយេ
 ភត្តញ្ច ករុណោ សព្វេ បដិប្បជេតិ បណ្ឌិតា
 ឧដ្ឋាហិកា អនលសា សង្កហិតបរិជ្ជេន
 ភត្ត មនាបញ្ចរតិ សម្កតំ អនុរក្ខតិ
 យា ឃំ វត្តតិ ជារី ភត្ត ធន្ធុវសានុកា
 មនាចា នាម តេ ទេវា យត្ត សា ឧបបជ្ជតីតិ ។

[៤៧] ឯកំ សមយំ ភកវា សារត្តិយំ វិហារតិ បុញ្ញារមេ
 មិការមាតុប្បាសាទេ ។ អថខោ វិសាខា មិការមាតា
 ។ បេ ។ ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសីទ្តំ ខោ វិសាទំ
 មិការមាតរំ ភកវា ឯតទវោច អដ្ឋហិ ខោ វិសាខេ
 ធម្មេហិ សមន្តាកតោ មាតុក្កាមោ កាយស្ស ភេទា បរ-
 ម្មរណា មនាបកាយិកានំ ទេវានំ សហព្យតំ ឧបបជ្ជតិ ។

បណ្ណាសក ឧបោសថវគ្គ

មាតុគ្រាមណា មានព្យាយាម ខ្វល់ខ្វាយចិញ្ចឹមស្វាមីនោះ
 សព្វកាលជានិច្ច មិនមើលងាយបុរសជាស្វាមី ដែលនាំ
 មកនូវសេចក្តីប្រាថ្នាគ្រប់យ៉ាងនោះ ជាស្ត្រីល្អមិនធ្វើស្វាមីឲ្យ
 ក្តៅក្រហាយ ដោយពាក្យច្រណែន ជាស្ត្រីមានបញ្ញា តែង
 បូជាស្វាមីនិងបុគ្គល ដែលជាទីគោរពទាំងអស់ ជាស្ត្រីមាន
 សេចក្តីខ្លះខ្លាំង មិនខ្ជិលច្រអូស សង្រ្គោះជនជាបរិសទ្យ តែង
 ប្រព្រឹត្តនូវអំពើ ជាទីគាប់ចិត្តនៃស្វាមី ថែទាំសម្បត្តិដែល
 ស្វាមីរកបានមក នារីណា ជាស្ត្រីលុះ ក្នុងអំណាចសេចក្តី
 ប្រាថ្នារបស់ស្វាមី ហើយប្រព្រឹត្តយ៉ាងនេះ នារីនោះ រមែង
 ទៅកើតក្នុងពួកទេវតាឈ្មោះមនាបកាយិកា ។

[២៧] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគកាលគង់នៅក្នុងមិគារមាតុ-
 ប្រាសាទ ក្នុងវត្តបុព្វារាម ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះ នាងវិសាខា
 មិគារមាតា ។ បេ ។ អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះនាងវិសាខាមិគារមាតា
 អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះថា ម្ចាស់
 នាងវិសាខា មាតុគ្រាមប្រកបដោយធម៌ ៨ ប្រការ លុះបែកធ្លាយរាង
 កាយ ស្លាប់ទៅ រមែងទៅកើតជាមួយនឹងពួកទេវតាមនាបកាយិកា ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

កតមេហិ អដ្ឋហិ ។ ឥធិ វិសាខេ មាតុក្កាមោ យស្ស
 មាតាបិតរោ ភត្តុនោ ទេន្តិ អត្តកាមា ហិតេសិទោ អនុ-
 កម្មកា អនុកម្មំ ឧបាទាយ តស្ស ហោតិ បុព្វដ្ឋាយិទិ
 បច្ឆានិទាតិទិ កីការប្បទិស្សារិទិ មនាបចារិទិ បិយវាទិទិ
 ។ មេ ។ ចាតវតី ខោ បន ហោតិ វិតតមលមច្ឆេរន
 ចេតសា អការំ អជ្ឈាវសតិ មុត្តច្ចាតិ បយតទាណី
 វោស្សត្តវតា យាចយោកា ទានសំវិភាគវតា ។ ឥមេហិ
 ខោ វិសាខេ អដ្ឋហិ ធម្មេហិ សមដ្ឋាគតោ មាតុក្កាមោ
 កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា មនាបកាយិកានំ ទេវានំ
 សហព្យតំ ឧបបដ្ឋតីតិ ។

យោ ទំ ភវតិ សព្វទា	និច្ចំ អាតាបិ ឧស្សុកោ
តំ សព្វកាមហារំ ចោសំ	ភត្តារំ ជាតិមញ្ញតិ
ន ចាបិ សោតិ ភត្តារំ	ឥស្សារាទេន ពោសយេ
ភត្តញ្ច ករុនោ សព្វេ	បដិបូជេតិ បណ្ឌិតា
ឧដ្ឋាហិកា អនលសា	សដ្ឋហិតបរិដ្ឋេនា

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ប្រកបដោយធម៌ ៨ ប្រការ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលនាងវិសាខា មាតុគ្រាម
 ក្នុងលោកនេះ ដែលមាតាបិតា មានប្រាថ្នាសេចក្តីចម្រើន ស្វែងរក
 ប្រយោជន៍ ជាអ្នកអនុគ្រោះ អាស្រ័យនូវសេចក្តីអនុគ្រោះ បានរៀបចំឲ្យ
 ដល់ស្វាមីណាហើយ ជាស្រ្តីក្រោកមុន ដេកក្រោយ ទទួលស្តាប់កិច្ចការ
 អ្វីៗ ប្រព្រឹត្តនូវអំពើជាទីគាប់ចិត្ត ពោលពាក្យជាទីស្រឡាញ់ ចំពោះស្វាមី
 នោះ ១ ។ បេ ។ ជាស្រ្តីមានចាតៈ មានចិត្តប្រាសចាកមន្ទិលគឺសេចក្តី
 កំណាញ់ នៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ មានទានបរិច្ចាគស្រឡះហើយ មានដែលាង
 ហើយ ត្រេកអរក្នុងការលះបង់ គួរដល់ពួកស្នូម ត្រេកអរក្នុងការចែករំលែក
 នូវទាន ១ ។ ម្នាលនាងវិសាខា មាតុគ្រាមប្រកបដោយធម៌ ៨ ប្រការ
 នេះឯង លុះបែកឆ្ងាយរាងកាយស្លាប់ទៅ រមែងទៅកើតជាមួយនឹងពួក
 ទេវតាមនាបកាយិកា ។

មាតុគ្រាមណា មានព្យាយាម ខ្ពស់ខ្ពាយចិញ្ចឹមស្វាមីនោះ
 សព្វកាល ជានិច្ច មិនមើលងាយបុរស ជាស្វាមី ដែលនាំ
 មកនូវសេចក្តីប្រាថ្នាគ្រប់យ៉ាងនោះ ជាស្រ្តីល្អ មិនបានធ្វើ
 ស្វាមីឲ្យក្តៅក្រហាយ ដោយពាក្យច្រណែន ជាស្រ្តីមានបញ្ញា
 តែងបូជាស្វាមីនឹងបុគ្គល ដែលជាទីគោរពទាំងអស់ ជាស្រ្តី
 មានសេចក្តីខ្លះខ្លាំង មិនខ្ជិលច្រអូស សង្រ្គោះជនជាបរិសទ្យ

បណ្ណាសកេ ឧបោសថវគ្គោ

ភត្តុ មនាបញ្ចវតិ សម្ពតំ អនុវត្តតិ
 យា ឃំ វត្តតិ នារី ភត្តុ ធន្ទវសានុកា
 មនាថា នាម តេ ទេវា យត្តុ សា ឧបបដ្ឋតីតិ ។
 [៤៨] ឯកំ សមយំ ភកវា ភក្កេសុ វិហារតិ
 សុំសុមារតិវេ ភេសកឡារទេ មិតទាយេ ។ អថខោ
 នកុលមាតា កហាបតានី យេន ភកវា តេនុបសង្កម្ពិ
 ឧបសង្កម្ពិត្វា ។ បេ ។ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិទ្ធិ
 ខោ នកុលមាតរំ កហាបតានី ភកវា ឯតទរោច អដ្ឋហិ
 ខោ នកុលមាតេ ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតោ មាតុក្កាមោ
 កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា មនាបកាយិកានំ ទេវានំ
 សហព្យតំ ឧបបដ្ឋតិ ។ កតមេហិ អដ្ឋហិ ។ ឥធន កុ-
 លមាតេ មាតុក្កាមោ យស្ស មាតាបិតរោ ភត្តុនោ ទេន្តិ
 អត្តកាមា ហិតេសិទោ អនុកម្មកា អនុកម្មំ ឧចា-
 ទាយ តស្ស ហោតិ បុព្វដ្ឋាយិនី បច្ឆានិទាតិនី កីការ-
 ប្បទិស្សារិនី មនាបចារិនី មិយវាទិនី ។ បេ ។ ចាកវតី

បណ្ណាសក ឧបោសថវគ្គ

តែងប្រព្រឹត្តនូវអំពើជាទីគាប់ចិត្តនៃស្វាមី ថែទាំសម្បត្តិ ដែល
ស្វាមីរកបានមក នារីណា ជាស្រ្តី លុះក្នុងអំណាចសេចក្តី
ប្រាថ្នារបស់ស្វាមី ប្រព្រឹត្តយ៉ាងនេះ នារីនោះ រមែងទៅ
កើតក្នុងពួកទេវតា ឈ្មោះមនាបកាយិកា ។

[២៨] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ កាលគង់នៅក្នុងភេសក-
ឡារ៉ែន ជាទីឲ្យអភ័យដល់សត្វម្រឹគ ទៀបក្រុងសុំសុមារគិរៈ ក្នុងដែន
ភគ្គៈ ។ គ្រានោះ នកុលមាតាគហបតានី (នាងគហបតានីឈ្មោះនកុល-
មាតា) ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ។ បេ ។
ក៏អង្គុយនៅ ។ លុះនកុលមាតាគហបតានី អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ព្រះ
ដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះថា ម្ចាស់នកុលមាតា មាតុគ្រាមប្រកប
ដោយធម៌ ៨ ប្រការ លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់ទៅ តែងទៅកើតជាមួយ
នឹងពួកទេវតាមនាបកាយិកា ។ ប្រកបដោយធម៌ ៨ ប្រការ តើដូចម្តេចខ្លះ ។
ម្ចាស់នកុលមាតា មាតុគ្រាមក្នុងលោកនេះ ដែលមាតាបិតា មានប្រាថ្នា
សេចក្តីចម្រើន ស្វែងរកប្រយោជន៍ ជាអ្នកអនុគ្រោះ អាស្រ័យនូវសេចក្តី
អនុគ្រោះ បានរៀបចំឲ្យដល់ស្វាមីណាហើយ ជាស្រ្តីក្រោកមុន ដេក
ក្រោយ ទទួលស្តាប់កិច្ចការអ្វីៗ ប្រព្រឹត្តនូវអំពើជាទីគាប់ចិត្ត ពោលពាក្យ
ជាទីស្រឡាញ់ ចំពោះស្វាមីនោះ ១ ។ បេ ។ ជាស្រ្តីមានចាតៈ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

ខោ បន ហោតិ វិភតមលមច្ឆេវន ចេតសា អការំ
 អជ្ឈារសតិ មុត្តច្ចាគី បយតចាណី វោស្សក្ករតា
 យាចយោកា ទានសំវិភាករតា ។ ឥមេហិ ខោ
 នកុលមាតេ អដ្ឋហិ ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតោ មាតុក្កាមោ
 កាយស្ស ភេទា បរម្មរណា មនាបកាយិកានំ
 ទេវានំ សហព្យតំ ឧបបដ្ឋតីតិ ។

យោ នំ ភរតិ សព្វទា និច្ចំ អាតាបិ ឧស្សុកោ
 តំ សព្វកាមហារំ ចោសំ ភត្តារំ ជាតិមញ្ញតិ
 ន ចាបិ សោតិ ភត្តារំ ឥស្សារាទេន ពោសយេ
 ភត្តញ្ច ករុនោ សព្វេ បដិប្បជេតិ បណ្ឌិតា
 ឧដ្ឋាហិកា អនលសា សដ្ឋហិតបរិដ្ឋេនា
 ភត្តុ មនាបញ្ចរតិ សម្កតំ អនុរក្ខតិ
 យា វរំ វត្តតិ ជារី ភត្តុ ធន្ធុវសានុតា
 មនាចា នាម តេ ទេវា យត្ត សា ឧបបដ្ឋតីតិ ។

[៤៩] ឯកំ សមយំ ភកវា សារតិយំ វិហារតិ

បុញ្ញារមេ មិការមាតុប្បាសាទេ ។ អថខោ វិសាខា

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

មានចិត្តប្រាសចាកមន្ទិល គឺសេចក្តីកំណាញ់ នៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ មានទាន
បរិច្ចាគស្រឡះហើយ មានដែលាងហើយ ត្រេកអរក្នុងការលះបង់ គួរ
ដល់ពួកស្នូម ត្រេកអរក្នុងការចែករំលែកនូវទាន ១ ។ ម្នាលនកុលមាតា
មាតុគ្រាម ប្រកបដោយធម៌ ៨ ប្រការនេះឯង លុះបែកធ្លាយរាងកាយស្លាប់
ទៅ តែងទៅកើតជាមួយនឹងពួកទេវតាមនាបកាយិកា ។

មាតុគ្រាមណា មានព្យាយាម ខ្វល់ខ្វាយចិញ្ចឹមស្វាមីនោះ
សព្វកាលជានិច្ច មិនមើលងាយបុរសជាស្វាមី ដែលនាំមកនូវ
សេចក្តីប្រាថ្នាគ្រប់យ៉ាងនោះ ជាស្រ្តីល្អ មិនបានធ្វើស្វាមីឲ្យ
ក្តៅក្រហាយ ដោយពាក្យច្រណែន ជាស្រ្តីមានបញ្ញា តែង
បូជាស្វាមីនិងបុគ្គល ដែលជាទីគោរពទាំងអស់ ជាស្រ្តីមាន
សេចក្តីខ្លះខ្លាំង មិនខ្ជិលច្រអូស សង្រ្គោះជនជាបរិសឡ
ប្រព្រឹត្តនូវអំពើជាទីគាប់ចិត្តនៃស្វាមី ថែទាំសម្បត្តិដែលស្វាមី
រកបានមក នារីណា ជាស្រ្តីលុះ ក្នុងអំណាចសេចក្តីប្រាថ្នា
របស់ស្វាមី ប្រព្រឹត្តយ៉ាងនេះ នារីនោះ រមែងទៅកើតក្នុងពួក
ទេវតាឈ្មោះមនាបកាយិកា ។

[៤៩] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ កាលគង់នៅក្នុងវត្តបុព្វារាម
ជាប្រាសាទរបស់មិគារមាតា ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះ នាងវិសាខា

បណ្ណាសកេ ឧបោសថវគ្គោ

មិការមាតា យេន ភកវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា
 ។ បេ ។ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិទ្ធិំ ខោ វិសាខំ
 មិការមាតវំ ភកវា ឯតទវោច ចត្វហិ ខោ វិសាខេ
 ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតោ មាតុក្កាមោ ឥធលោកវិជយាយ
 បដិបន្នោ ហោតិ អយំស លោកោ អារន្ទោ ហោតិ ។
 កតមេហិ ចត្វហិ ។ ឥធល វិសាខេ មាតុក្កាមោ
 សុសំវិហិតកម្មន្តោ ហោតិ សង្កហិតបវិជនោ ភត្តុ
 មនាបំ ចរតិ សម្ពតំ អនុរក្ខតិ ។ កថញ្ច វិសាខេ
 មាតុក្កាមោ សុសំវិហិតកម្មន្តោ ហោតិ ។ ឥធល វិសាខេ
 មាតុក្កាមោ យេ តេ ភត្តុ អព្ពន្ធភា កម្មន្តា ឧណ្ណាតិ វា
 កប្បាសាតិ វា តត្ថ ទក្ខា ហោតិ អនលសា
 តត្រិចាយាយ វីមសាយ សមដ្ឋាកតា អលំ កាតុំ អលំ
 សំវិធាតុំ ។ ឯវំ ខោ វិសាខេ មាតុក្កាមោ សុសំ-
 វិហិតកម្មន្តោ ហោតិ ។ កថញ្ច វិសាខេ មាតុក្កាមោ
 សង្កហិតបវិជនោ ហោតិ ។ ឥធល វិសាខេ មាតុ-
 ក្កាមោ យេ តេ ភត្តុ អព្ពន្ធភា អន្តោជនា ទាសាតិ វា

បណ្ណាសក ឧបោសថវគ្គ

មិគារមាតា ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ
 ។ បេ ។ ក៏អង្គុយនៅ ។ លុះនាងវិសាខាមិគារមាតា អង្គុយក្នុងទីសម
 គួរហើយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះថា ម្ចាស់វិសាខា មាតុ-
 ត្រាមប្រកបដោយធម៌ ៤ ប្រការ ឈ្មោះថាប្រតិបត្តិ ដើម្បីឈ្នះនូវលោក
 នេះ លោកនេះ ក៏ឈ្មោះថា មាតុត្រាមនោះ ប្រារព្ធហើយ ។ ប្រកប
 ដោយធម៌ ៤ ប្រការ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្ចាស់វិសាខា មាតុត្រាម ក្នុង
 លោកនេះ ជាស្រ្តីចេះចាត់ចែងការងារ ដោយប្រពៃ ១ ចេះសង្រ្គោះពួក
 ជនជាបរិសទ្យ ១ ចេះប្រព្រឹត្តនូវអំពើជាទីគាប់ចិត្តរបស់ស្វាមី ១ ចេះថែទាំ
 សម្បត្តិដែលស្វាមីរកបានមក ១ ។ ម្ចាស់វិសាខា ចុះមាតុត្រាម ជាស្រ្តី
 ចេះចាត់ចែងការងារដោយប្រពៃ តើដូចម្តេច ។ ម្ចាស់វិសាខា មាតុត្រាម
 ក្នុងលោកនេះ ការទាំងឡាយណា ជាបន្ទុករបស់ស្វាមី ទោះរោមសត្វក្តី
 កប្បាសក្តី ជាស្រ្តីធ្វើវត្វាស មិនខ្ជិលច្រអូស ក្នុងការងារទាំងនោះ
 ប្រកបដោយការពិចារណា ដោយឧបាយក្នុងការងារនោះថា គួរធ្វើ គួរ
 ចាត់ចែង ។ ម្ចាស់វិសាខា មាតុត្រាម ជាស្រ្តីចេះចាត់ចែងការងារ ដោយ
 ប្រពៃយ៉ាងនេះឯង ។ ម្ចាស់វិសាខា ចុះមាតុត្រាម ជាស្រ្តីចេះសង្រ្គោះ
 ពួកជនជាបរិសទ្យ តើដូចម្តេច ។ ម្ចាស់វិសាខា មាតុត្រាម
 ក្នុងលោកនេះ ពួកជនណា ជាខាងក្នុង ជាបន្ទុករបស់ស្វាមី ទោះខ្ញុំក្តី

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

បេស្សាតិ វា កម្មករាតិ វា តេសំ កតញ្ច កតតោ
 ជានាតិ អកតញ្ច អកតតោ ជានាតិ តិលានកានញ្ច
 ពលាពលំ ជានាតិ ខាទនីយកោជនីយញ្ចស្ស បច្ចុយំ-
 សេន សំរិកជតិ ។ ឃំ ខោ វិសាខេ មាតុក្កាមោ
 សង្កហិតបរិជណោ ហោតិ ។ កថញ្ច វិសាខេ មាតុក្កាមោ
 ភត្តុ មនាបំ ចរតិ ។ ឥធិ វិសាខេ មាតុក្កាមោ យំ ភត្តុ
 អមនាបសង្កាតំ តំ ជីវិតហោតុបិ ន អន្ល្ហាចរតិ ។ ឃំ ខោ
 វិសាខេ មាតុក្កាមោ ភត្តុ មនាបំ ចរតិ ។ កថញ្ច វិសាខេ
 មាតុក្កាមោ សម្កតំ អនុរក្ខតិ ។ ឥធិ វិសាខេ មាតុក្កាមោ
 យំ ភត្តា អាហារតិ ធនំ វា ធន្ហំ វា រជតំ វា ជាតរូបំ
 វា តំ អារក្ខេន តុត្តិយា សម្មាទេតិ តត្ថ ច ហោតិ
 អធុត្តិ អត្ថេនី អសោណ្ឌិ អរិណសិកា ។ ឃំ ខោ
 វិសាខេ មាតុក្កាមោ សម្កតំ អនុរក្ខតិ ។ ឥមេហិ ខោ
 វិសាខេ ចត្ថហិ ធម្មហិ សមន្ហាតតោ មាតុក្កាមោ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

អ្នកបម្រើក្តី កម្មករក្តី តែងដឹងនូវអំពើដែលជនទាំងនោះធ្វើថា ធ្វើ ដឹងនូវ
អំពើដែលជនទាំងនោះ មិនបានធ្វើថា មិនបានធ្វើ ដឹងនូវកម្លាំងតិចនិង
កម្លាំងច្រើននៃពួកជនអ្នកឈឺ ចេះចាត់ចែងខាទនីយភោជនីយាហារ តាម
ចំណែកដែលគួរដល់ពួកជនខាងក្នុងបន្ទុកនោះ ។ ម្នាលវិសាខា មាតុគ្រាម
ជាស្រ្តីចេះសង្គ្រោះពួកជន ជាបរិសទ្យយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលវិសាខា
ចុះមាតុគ្រាម ចេះប្រព្រឹត្តនូវអំពើជាទីគាប់ចិត្តនៃស្វាមី តើដូចម្តេច ។
ម្នាលវិសាខា មាតុគ្រាម ក្នុងលោកនេះ អំពើណា មិនជាទីគាប់ចិត្ត
របស់ស្វាមី បើទុកជា មានហេតុដល់ជីវិត ក៏មិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវអំពើ
នោះ ។ ម្នាលវិសាខា មាតុគ្រាម ចេះប្រព្រឹត្តអំពើ ជាទីគាប់ចិត្តនៃស្វាមី
យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលវិសាខា ចុះមាតុគ្រាម ចេះថែទាំសម្បត្តិ ដែលស្វាមីរក
បានមក តើដូចម្តេច ។ ម្នាលវិសាខា ទ្រព្យណាក្តី ស្រូវណាក្តី ប្រាក់
ណាក្តី មាសណាក្តី ដែលស្វាមីរកបានមក មាតុគ្រាម ក្នុងលោកនេះ
តែងសម្រេច ដោយការរក្សា គ្រប់គ្រងនូវទ្រព្យជាដើមនោះ ទាំងជាស្រ្តី
អ្នកមិនលេង មិនលួច មិនខិលខូច មិនធ្វើសម្បត្តិទាំងនោះ ឲ្យវិនាស ។
ម្នាលវិសាខា មាតុគ្រាម ចេះថែទាំសម្បត្តិ ដែលស្វាមី រកបានមក
យ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលវិសាខា មាតុគ្រាមប្រកបដោយធម៌ ៤ ប្រការនេះឯង

បណ្ណាសកេ ឧបោសថវគ្គោ

ឥន្ទលោកវិជយាយ បដិបន្នោ ហោតិ អយំស លោកោ
 អារន្ទោ ហោតិ ។ ចតុហិ ខោ វិសាខេ ធម្មេហិ
 សមន្នាគតោ មាតុក្កាមោ បរលោកវិជយាយ បដិបន្នោ
 ហោតិ បរស្ស លោកោ អារន្ទោ ហោតិ ។ កតមេហិ
 ចតុហិ ។ ឥន្ទ វិសាខេ មាតុក្កាមោ សទ្ធាសម្បន្នោ
 ហោតិ សីលសម្បន្នោ ហោតិ ចាកសម្បន្នោ ហោតិ
 បញ្ញាសម្បន្នោ ហោតិ ។ កថញ្ច វិសាខេ មាតុក្កាមោ
 សទ្ធាសម្បន្នោ ហោតិ ។ ឥន្ទ វិសាខេ មាតុក្កាមោ
 សន្ទោ ហោតិ សទ្ធិហតិ តថាគតស្ស ពោធិ ឥតិបិ
 សោ ភក្កវា អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធា វិជ្ជាចរណសម្បន្នោ
 សុគតោ លោកវិទូ អនុត្តរោ បុរិសទម្មសារថិ សត្តា
 ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធា ភក្កវតិ ។ ឯវំ ខោ វិសាខេ
 មាតុក្កាមោ សទ្ធាសម្បន្នោ ហោតិ ។ កថញ្ច វិសាខេ
 មាតុក្កាមោ សីលសម្បន្នោ ហោតិ ។ ឥន្ទ វិសាខេ
 មាតុក្កាមោ ចាលាតិចាតា បដិវិរតោ ហោតិ
 ។ បេ ។ សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានា បដិវិរតោ ហោតិ ។

បណ្ណាសក ឧបោសថវគ្គ

ឈ្មោះថាប្រតិបត្តិ ដើម្បីឈ្នះនូវលោកនេះ លោកនេះក៏ឈ្មោះថាមាតុគ្រាម
 នោះ បានប្រារព្ធហើយ ។ ម្នាលវិសាខា មាតុគ្រាមប្រកបដោយធម៌ ៤
 ប្រការ ឈ្មោះថាប្រតិបត្តិ ដើម្បីឈ្នះនូវលោកខាងមុខ លោកខាងមុខក៏
 ឈ្មោះថាមាតុគ្រាមនោះ បានប្រារព្ធហើយ ។ ប្រកបដោយធម៌ ៤ ប្រការ
 តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលវិសាខា មាតុគ្រាម ក្នុងលោកនេះ បរិបូណ៌ដោយ
 សទ្ធា ១ បរិបូណ៌ដោយសីល ១ បរិបូណ៌ដោយចាតៈ ១ បរិបូណ៌ដោយ
 បញ្ញា ១ ។ ម្នាលវិសាខា ចុះមាតុគ្រាម បរិបូណ៌ដោយសទ្ធា តើដូចម្តេច ។
 ម្នាលវិសាខា មាតុគ្រាម ក្នុងលោកនេះ ជាស្រ្តីមានសទ្ធា ជឿការត្រាស់
 ដឹងរបស់ព្រះតថាគតថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ
 ទ្រង់បរិបូណ៌ដោយវិជ្ជានិងចរណៈ ជាព្រះសុគត ជ្រាបច្បាស់នូវត្រៃលោក
 ទ្រង់ប្រសើរបំផុត ទ្រង់ទូន្មាននូវបុរស ដែលគួរទូន្មានបាន ជាសាស្តា
 នៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ទ្រង់ត្រាស់ដឹងនូវអរិយសច្ច ៤ ទ្រង់
 ខ្ជាក់ចោលនូវត្រៃកព គឺលែងវិលត្រឡប់មកកើតទៀតហើយ ។ ម្នាល
 វិសាខា មាតុគ្រាម បរិបូណ៌ដោយសទ្ធាយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលវិសាខា
 ចុះមាតុគ្រាម បរិបូណ៌ដោយសីល តើដូចម្តេច ។ ម្នាលវិសាខា មាតុ-
 គ្រាម ក្នុងលោកនេះ ជាស្រ្តីវៀរចាកបាណាតិបាត ។ បេ ។ វៀរចាក
 ហេតុជាទីតាំងនៃសេចក្តីប្រមាទ គឺ ផឹកនូវទឹកស្រវឹងគឺសុរានិងមេរ័យ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គកុរុនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

ឯវំ ខោ វិសាខេ មាតុក្កាមោ សីលសម្បជ្ជោ ហោតិ ។
 កថញ្ច វិសាខេ មាតុក្កាមោ ចាកសម្បជ្ជោ ហោតិ ។
 ឥធិ វិសាខេ មាតុក្កាមោ វិតតមលមច្ចេវេន ចេតសា
 អការំ អជ្ឈាវសតិ មុត្តច្ចាតី បយតចាណី វោស្សក្ករតោ
 យាចយោតោ ទានសំរិភាគរតោ ។ ឯវំ ខោ វិសាខេ
 មាតុក្កាមោ ចាកសម្បជ្ជោ ហោតិ ។ កថញ្ច វិសាខេ
 មាតុក្កាមោ បញ្ញាសម្បជ្ជោ ហោតិ ។ ឥធិ វិសាខេ
 មាតុក្កាមោ បញ្ញាវា ហោតិ ឧទយត្តតាមិជិយា បញ្ញាយ
 សមដ្ឋាកតោ អរិយាយ និព្វេជិកាយ សម្មាទុក្ខក្ខយ-
 តាមិជិយា ។ ឯវំ ខោ វិសាខេ មាតុក្កាមោ បញ្ញាស-
 ម្បជ្ជោ ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ វិសាខេ ចត្វហិ ធម្មហិ
 សមដ្ឋាកតោ មាតុក្កាមោ បរលោកវិជយាយ បដិបដ្ឋោ
 ហោតិ បរស្ស លោកោ អារដ្ឋោ ហោតីតិ ។

សុសំរិហិតកម្មជ្ជោ	សង្កហិតបរិដ្ឋោ
ភត្តុ មនាបំ ចរតិ	សម្កតំ អនុរក្ខតិ
សទ្ធាសីលេន សម្បជ្ជោ	វេញ្ញា វិតមច្ចុវោ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ម្នាលវិសាខា មាតុគ្រាម បរិបូណ៌ដោយសីលយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាល
 វិសាខា ចុះមាតុគ្រាម បរិបូណ៌ដោយចាគៈ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលវិសាខា
 មាតុគ្រាម ក្នុងលោកនេះ មានចិត្តប្រាសចាកមន្ទិល គឺសេចក្តីកំណាញ់
 នៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ មានទានបរិច្ចាគរួចស្រឡះហើយ មានដែលាងហើយ
 ត្រេកអរក្នុងការលះបង់ គួរដល់ពួកស្នូម ត្រេកអរក្នុងការចែករលែកនូវ
 ទាន ។ ម្នាលវិសាខា មាតុគ្រាម បរិបូណ៌ដោយចាគៈ យ៉ាងនេះឯង ។
 ម្នាលវិសាខា ចុះមាតុគ្រាម បរិបូណ៌ដោយបញ្ញា តើដូចម្តេច ។ ម្នាល
 វិសាខា មាតុគ្រាមក្នុងលោកនេះ ជាស្រ្តីមានបញ្ញា ប្រកបដោយបញ្ញា
 ជាដំណើរទៅកាន់សេចក្តីចម្រើន និងសេចក្តីវិនាស ជាបញ្ញាដ៏ប្រសើរមោះមុត
 ដល់នូវការអស់ទៅនៃទុក្ខដោយប្រពៃ ។ ម្នាលវិសាខា មាតុគ្រាមបរិបូណ៌
 ដោយបញ្ញាយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលវិសាខា មាតុគ្រាម បរិបូណ៌ដោយធម៌
 ៤ ប្រការនេះ ឈ្មោះថាប្រតិបត្តិ ដើម្បីឈ្នះនូវលោកខាងមុខ លោកខាងមុខ
 ក៏ឈ្មោះថា មាតុគ្រាមនោះ បានប្រារព្ធហើយ ។

- មាតុគ្រាមចាត់ចែងការងារដោយប្រពៃ ១
- សង្រ្គោះពួកជនជា
- បរិសទ្យ ១
- ប្រព្រឹត្តនូវអំពើជាទីគាប់ចិត្តនៃស្វាមី ១
- ថែ
- ទាំសម្បត្តិដែលស្វាមីរកបានមក ១
- បរិបូណ៌ដោយសទ្ធា ១
- សីល ១
- ដឹងនូវពាក្យពោល ១
- ប្រាសចាកសេចក្តីកំណាញ់ ១

បណ្ណាសកេ ឧបោសថវគ្គោ

ទិច្ចំ មត្តំ វិសោទេតិ សោត្តានំ សម្បរាយិកំ
 ឥច្ចេតេ អដ្ឋ ធម្មា ច យស្សា វិជ្ជន្តិ ធារិយា
 តម្បិ សីលវតី អាហុ ធម្មដ្ឋំ សច្ចវាទិនី
 សោឡសាការសម្បជ្ជា អដ្ឋដ្ឋំសុសមាភតា
 តាទិសី សីលវតី ឧចាសិកា ឧបបដ្ឋតិ
 ទេវលោកំ មនាបន្តិ ។

[៥០] ចត្វហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ មាតុក្កាមោ
 ឥធិ លោកវិជយាយ បដិបន្នោ ហោតិ អយំស លោកោ
 អារទ្ធោ ហោតិ ។ កតមេហិ ចត្វហិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ
 មាតុក្កាមោ សុសំវិហិតកម្មន្តោ ហោតិ សដ្ឋហិតបរិជនោ
 ភត្តុ មនាបំ ចរតិ សម្ពតំ អនុភត្តតិ ។ កថញ្ច ភិក្ខុវេ
 មាតុក្កាមោ សុសំវិហិតកម្មន្តោ ហោតិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ
 មាតុក្កាមោ យេ តេ ភត្តុ អព្ពន្តវា កម្មន្តា ។ បេ ។ ឯវំ
 ខោ ភិក្ខុវេ មាតុក្កាមោ សុសំវិហិតកម្មន្តោ ហោតិ ។

បណ្ណាសក ឧបោសថវគ្គ

ជម្រះផ្លូវជាទីទៅកាន់បរលោក ឲ្យស្អាតជានិច្ច ១ ធម៌ទាំង ៨
 នេះ មានដល់នារីណា អ្នកប្រាជ្ញពោលថា នារីនោះមាន
 សីល បិតនៅក្នុងធម៌ ពោលនូវពាក្យពិត ជាឧបាសិកា
 ដែលបរិបូណ៌ដោយអាការ ១៦^(១) ប្រកបដោយអង្គទាំង ៨
 ប្រការ មានសីលបែបនោះ រមែងទៅកើត ក្នុងទេវលោក
 ឈ្មោះមនាបកាយិកា ។

[៥០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុគ្រាមប្រកបដោយធម៌ ៤ ប្រការ
 ឈ្មោះថាប្រតិបត្តិ ដើម្បីឈ្នះនូវលោកនេះ លោកនេះ ក៏ឈ្មោះថាមាតុគ្រាម
 នោះ បានប្រារព្ធហើយ ។ ប្រកបដោយធម៌ ៤ ប្រការ តើដូចម្តេចខ្លះ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុគ្រាម ក្នុងលោកនេះ ជាស្រ្តីចេះចាត់ចែងការ
 ងារដោយប្រពៃ ១ ចេះសង្រ្គោះពួកជនជាបរិសទ្យ ១ ចេះប្រព្រឹត្តនូវអំពើ
 ជាទីគាប់ចិត្តនៃស្វាមី ១ ចេះថែទាំសម្បត្តិដែលស្វាមីរកបានមក ១ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះមាតុគ្រាម ជាស្រ្តីចេះចាត់ចែងការងារដោយ
 ប្រពៃ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុគ្រាម ក្នុងលោកនេះ
 ការងារទាំងឡាយណា ជាបន្ទុករបស់ស្វាមី ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 មាតុគ្រាម ជាស្រ្តីចេះចាត់ចែង ការងារដោយប្រពៃ យ៉ាងនេះឯង ។

១ អាការ ១៦ នោះ សំដៅយកបបួលអ្នកដទៃ ៨ ចូលមកទៀតផង ។ អដ្ឋកថា ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

កថញ្ច ភិក្ខុវេ មាតុក្កាមោ សង្កហិតបរិដណោ ហោតិ ។

ឥធជ ភិក្ខុវេ មាតុក្កាមោ យេ តេ ភត្តុ អព្ពន្តរា

អន្តោជនា ។ បេ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ មាតុក្កាមោ

សង្កហិតបរិដណោ ហោតិ ។ កថញ្ច ភិក្ខុវេ មាតុក្កាមោ

ភត្តុ មនាបំ ចរតិ ។ ឥធជ ភិក្ខុវេ មាតុក្កាមោ យំ

ភត្តុ អមនាបសង្កាតំ តំ ដីរិតហេតុបិ ន អន្លាចរតិ ។

ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ មាតុក្កាមោ ភត្តុ មនាបំ ចរតិ ។

កថញ្ច ភិក្ខុវេ មាតុក្កាមោ សម្ពតំ អនុរក្ខតិ ។

ឥធជ ភិក្ខុវេ មាតុក្កាមោ យំ ភត្តា អាហរតិ ។ បេ ។

ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ មាតុក្កាមោ សម្ពតំ អនុរក្ខតិ ។

ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ ចត្វហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ

មាតុក្កាមោ ឥធលោកវិជយាយ បដិបន្នោ ហោតិ

អយសំ លោកោ អារន្ទោ ហោតិ ។ ចត្វហិ ភិក្ខុវេ

ធម្មេហិ សមន្នាគតោ មាតុក្កាមោ បរលោកវិជយាយ

បដិបន្នោ ហោតិ បរស្ស លោកោ អារន្ទោ ហោតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះមាតុគ្រាម ចេះសង្រ្គោះពួកជនជាបរិសទ្យ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុគ្រាម ក្នុងលោកនេះ ពួកជនណាជាខាងក្នុង ជាបន្ទុករបស់ស្វាមី ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុគ្រាម ចេះសង្រ្គោះពួកជនជាបរិសទ្យយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះមាតុគ្រាម ចេះប្រព្រឹត្តអំពើជាទីគាប់ចិត្តរបស់ស្វាមី តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុគ្រាម ក្នុងលោកនេះ អំពើណាដែលមិនជាទីគាប់ចិត្តនៃស្វាមី បើទុកជាមានហេតុដល់ជីវិត ក៏មិនប្រព្រឹត្តកន្លងនូវអំពើនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុគ្រាមប្រព្រឹត្តអំពើជាទីគាប់ចិត្តនៃស្វាមីយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះមាតុគ្រាម ចេះថែទាំសម្បត្តិ ដែលស្វាមីរកបានមក តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុគ្រាមក្នុងលោកនេះ ស្វាមីនាំមកនូវទ្រព្យណា ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុគ្រាម ចេះថែទាំសម្បត្តិដែលស្វាមីរកបានមកយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុគ្រាមប្រកបដោយធម៌ ៤ ប្រការនេះឯង ឈ្មោះថាប្រតិបត្តិ ដើម្បីឈ្នះលោកនេះ លោកនេះក៏ឈ្មោះថា មាតុគ្រាមនោះ បានប្រារព្ធហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុគ្រាមប្រកបដោយធម៌ ៤ ប្រការ ឈ្មោះថាប្រតិបត្តិ ដើម្បីឈ្នះលោកខាងមុខ លោកខាងមុខ ក៏ឈ្មោះថាមាតុគ្រាមនោះ បានប្រារព្ធហើយ ។

បណ្ណាសកេ ឧបោសថវគ្គោ

កតមេហិ ចតុហិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ មាតុក្កាមោ សទ្ធា-
សម្បជ្ជោ ហោតិ សីលសម្បជ្ជោ ហោតិ ចាកសម្បជ្ជោ
ហោតិ បញ្ញាសម្បជ្ជោ ហោតិ ។ កថញ្ច ភិក្ខុវេ
មាតុក្កាមោ សទ្ធាសម្បជ្ជោ ហោតិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ
មាតុក្កាមោ សទ្ធា ហោតិ ។ បេ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ
មាតុក្កាមោ សទ្ធាសម្បជ្ជោ ហោតិ ។ កថញ្ច ភិក្ខុវេ
មាតុក្កាមោ សីលសម្បជ្ជោ ហោតិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ
មាតុក្កាមោ ចាលាភិចាតា បដិវិរតោ ហោតិ ។ បេ ។
សុរាមេរយមជ្ជប្បមាណជ្ជាណ បដិវិរតោ ហោតិ ។ ឯវំ ខោ
ភិក្ខុវេ មាតុក្កាមោ សីលសម្បជ្ជោ ហោតិ ។ កថញ្ច
ភិក្ខុវេ មាតុក្កាមោ ចាកសម្បជ្ជោ ហោតិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ
មាតុក្កាមោ វិតតមលមច្ឆេវន ចេតសា អការំ អជ្ឈាវសតិ
។ បេ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ មាតុក្កាមោ ចាកសម្បជ្ជោ
ហោតិ ។ កថញ្ច ភិក្ខុវេ មាតុក្កាមោ បញ្ញាសម្បជ្ជោ
ហោតិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ មាតុក្កាមោ បញ្ញាវា ហោតិ ។ បេ ។
ឯវំ ខោ ភិក្ខុវេ មាតុក្កាមោ បញ្ញាសម្បជ្ជោ ហោតិ ។
ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ ចតុហិ ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតោ

បណ្ណាសក ឧបោសថវគ្គ

ប្រកបដោយធម៌ ៤ ប្រការ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុត្រាម
ក្នុងលោកនេះ បរិបូណ៌ដោយសទ្ធា ១ បរិបូណ៌ដោយសីល ១ បរិបូណ៌
ដោយចាតៈ ១ បរិបូណ៌ដោយបញ្ញា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះមាតុត្រាម
បរិបូណ៌ដោយសទ្ធា តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុត្រាមក្នុង
លោកនេះ មានសទ្ធា ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុត្រាម បរិបូណ៌
ដោយសទ្ធាយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះមាតុត្រាម បរិបូណ៌
ដោយសីល តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុត្រាមក្នុងលោកនេះ
រៀរចាកបាណាតិបាត ។ បេ ។ រៀរចាកហេតុជាទីតាំងនៃសេចក្តីប្រមាទ
គឺដឹកនូវទឹកស្រវឹងគឺសុរានិងមេរ័យ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុត្រាមបរិ-
បូណ៌ដោយសីលយ៉ាងនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះមាតុត្រាមបរិ-
បូណ៌ដោយចាតៈ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុត្រាមក្នុង
លោកនេះ មានចិត្តប្រាសចាកមន្ទិលគឺសេចក្តីកំណាញ់ នៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ
។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុត្រាម បរិបូណ៌ដោយចាតៈយ៉ាងនេះ
ឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះមាតុត្រាម បរិបូណ៌ដោយបញ្ញា តើដូច
ម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុត្រាមក្នុងលោកនេះ ជាស្ត្រីមានបញ្ញា
។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុត្រាម បរិបូណ៌ដោយបញ្ញាយ៉ាងនេះ
ឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មាតុត្រាមប្រកបដោយធម៌ ៤ ប្រការនេះឯង

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

មាតុក្កាមោ បរលោកវិជយាយ បដិបន្នោ ហោតិ បរស្ស
លោកោ អារន្ទោ ហោតីតិ ។

សុសំវិហិតកម្មន្តោ សង្កហិតបរិជ្ជនោ
ភត្តុ មនាបំ ចរតិ សម្កតំ អនុរក្ខតិ
សទ្ធាសីលេន សម្បន្នោ វេទញ្ញ វិតមច្ចរោ
និច្ចំ មក្កំ វិសោធជតិ សោត្តានំ សម្បរាយិកំ
ឥច្ចេតេ អដ្ឋ ធម្មា ច យស្សា វិជ្ជន្តិ ធារិយា
តម្បិ សីលវតី អាហុ ធម្មដ្ឋំ សច្ចវាទិនី
សោឡសាការសម្បន្នោ អដ្ឋង្គសុសមាភតា
តាទិសី សីលវតី ឧបាសិកា ឧបបជ្ជតិ
ទេវលោកំ មនាបន្តិ ។

ឧបោសថវគ្គោ បញ្ចមោ ។

តត្រ្យាទានំ

សង្ខត្តេ វិត្តេតេ វិសាខេ វាសេដ្ឋោ ពោជ្ឈាយ បញ្ចមំ
អនុវុទ្ធិំ បន វិសាខេ នកុលា ឥធលោកិកា ទ្វេតិ ។

បណ្ណាសកោ សមត្តោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ឈ្មោះថាប្រតិបត្តិ ដើម្បីឈ្នះលោកខាងមុខ លោកខាងមុខ ក៏ឈ្មោះថា
មាតុគ្រាមនោះ បានប្រារព្ធហើយ ។

មាតុគ្រាមចាត់ចែងការងារដោយប្រពៃ ១ សង្គ្រោះពួកជនជា
បរិសទ្យ ១ ប្រព្រឹត្តអំពើ ជាទីគាប់ចិត្តនៃស្វាមី ១ ថែទាំ
សម្បត្តិដែលស្វាមីរកបានមក ១ បរិបូណ៌ដោយសទ្ធា ១
សីល ១ ដឹងនូវពាក្យពោល ១ ប្រាសចាកសេចក្តីកំណាញ់
ជម្រះផ្លូវជាទីទៅកាន់បរលោកឲ្យស្អាតជានិច្ច ១ ធម៌ទាំង ៨
នេះ មានដល់នារីណា អ្នកប្រាជ្ញពោលថា នារីនោះ មាន
សីល បិតនៅក្នុងធម៌ ពោលនូវពាក្យពិត ឧបាសិកាដែល
បរិបូណ៌ដោយអាការ ១៦ ប្រកបដោយអង្គទាំង ៨ មានសីល
បែបនោះ រមែងទៅកើតក្នុងទេវលោកឈ្មោះមនាបកាយិកា ។

ចប់ ឧបោសថវគ្គ ទី ៥ ។

ឧទ្ទានក្នុងឧបោសថវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីការរក្សាឧបោសថយ៉ាងសង្ខេប ១ ពិស្តារ ១ អំពី
នាងវិសាខា ១ អំពីវាសេដ្ឋព្រាហ្មណ៍ ១ ជាគម្រប់ ៥ នឹងនាង
ពោជ្ឈា អំពីព្រះអនុរុទ្ធ ១ អំពីនាងវិសាខា ១ អំពីនកុលមាតា ១
អំពីការឈ្នះលោកនេះ មានពីរលើក ។

ចប់ បណ្ណាសក ។

បណ្ណាសកាសង្កហិតា វគ្គា

សន្ធានវគ្គា

[៥១] ឯកំ សមយំ ភកវា សក្កេសុ វិហរតិ
 កបិលវត្ថុស្មី និក្រោធារាមេ ។ អថខោ មហាបជាបតី
 កោតមី យេន ភកវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា
 ភកវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋាសិ ។ ឯកមន្តំ បិតា
 ខោ មហាបជាបតី កោតមី ភកវន្តំ ឯតទរោច សាធុ
 ភន្តេ លកេយ្យ មាតុក្កាមោ តថាកតប្បវេទិតេ
 ធម្មវិនយេ អការស្មា អនការិយំ បព្វជ្ជន្តិ ។ អលំ
 កោតមី មា តេ រុច្ចិ មាតុក្កាមស្ស តថាកតប្បវេទិតេ
 ធម្មវិនយេ អការស្មា អនការិយំ បព្វជ្ជាតិ ។ ទុតិយម្បិ
 ខោ មហាបជាបតី កោតមី ភកវន្តំ ឯតទរោច
 សាធុ ភន្តេ លកេយ្យ មាតុក្កាមោ តថាកតប្បវេ-
 ទិតេ ធម្មវិនយេ អការស្មា អនការិយំ បព្វជ្ជន្តិ ។

បណ្ណាសកាសង្គហិតវគ្គ

សន្ទានវគ្គ

[៥១] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ កាលគង់ក្នុងនិគ្រោធារាម ក្បែរក្រុងកបិលពស្តុ ក្នុងដែនសក្កៈ ។ គ្រានោះ ព្រះនាងមហាបជា-
 បតិគោតមី ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ក្រាបថ្វាយ
 បង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយបិតនៅ ក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះនាង
 មហាបជាបតិគោតមី បិតនៅ ក្នុងទីសមគួរហើយ ទើបក្រាបបង្គំទូល
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នោះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំម្ចាស់សូមអង្វរ
 មាតុគ្រាម គួរចេញចាកផ្ទះ បានបព្វជ្ជាមិនមានប្រយោជន៍ដោយផ្ទះ ក្នុង
 ធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត ទ្រង់សម្តែងហើយ ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់ត្រាស់
 ឃាត់ថា ម្ចាស់នាងគោតមី ណ្ហើយនាង កុំគាប់ចិត្តឲ្យមាតុគ្រាមចេញ
 ចាកផ្ទះ ហើយបព្វជ្ជា មិនមានប្រយោជន៍ដោយផ្ទះ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែល
 តថាគតបានសម្តែងឡើយ ។ ព្រះនាងមហាបជាបតិគោតមី ក្រាបថ្វាយ
 បង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នោះ ជាគម្រប់ពីរដងថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន
 ខ្ញុំម្ចាស់សូមអង្វរ មាតុគ្រាម គួរចេញចាកផ្ទះ បានបព្វជ្ជា មិនមាន
 ប្រយោជន៍ដោយផ្ទះ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគតទ្រង់សម្តែងហើយ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

អលំ កោតមិ មា តេ រុច្ចិ មាតុក្កាមស្ស តថាគត-
 ប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ អការស្មា អនការិយំ បព្វជ្ជាតិ ។
 តតិយម្យិ ខោ មហាបជាបតី កោតមី ភកវន្តំ ឯតទវោច
 សាធុ ភន្តេ លកេយ្យ មាតុក្កាមោ តថាគតប្បវេទិតេ
 ធម្មវិនយេ អការស្មា អនការិយំ បព្វជ្ជន្តិ ។ អលំ
 កោតមិ មា តេ រុច្ចិ មាតុក្កាមស្ស តថាគតប្បវេទិតេ
 ធម្មវិនយេ អការស្មា អនការិយំ បព្វជ្ជាតិ ។ អថខោ
 មហាបជាបតី កោតមី ន ភកវា អនុជាណាតិ មាតុក្កា-
 មស្ស តថាគតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ អការស្មា អនការិយំ
 បព្វជ្ជន្តិ ទុក្ខិ ទុម្ពនា អស្សមុខិ រុទមាណា ភកវន្តំ
 អភិវាទេត្វា បទក្ខិលំ កត្វា បក្កាមិ ។ អថខោ
 ភកវា កបិលវត្ថុស្មី យថាភិវន្តំ វិហារិត្វា យេន
 វេសាលី តេន ចារិកំ បក្កាមិ អនុបុព្វេន ចារិកំ
 ចរមាណោ យេន វេសាលី តទវសិ តត្រិ សុទំ ភកវា
 វេសាលីយំ វិហារតិ មហាវនេ ក្វជាការសាលាយំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ម្នាលនាងគោតមី ណ្ហើយនាង កុំគាប់ចិត្តឲ្យមាតុគ្រាម ចេញចាកផ្ទះ បព្វជ្ជា
មិនមានប្រយោជន៍ដោយផ្ទះ ក្នុងធម្មវិន័យដែលតថាគតបានសម្តែងឡើយ ។
ព្រះនាងមហាបជាបតិគោតមី ក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគដូច្នោះជាគម្រប់
បីដងថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំម្ចាស់សូមអង្វរ មាតុគ្រាមគួរចេញចាកផ្ទះ
បានបព្វជ្ជាមិនមានប្រយោជន៍ដោយផ្ទះ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត
សម្តែងហើយ ។ ម្នាលនាងគោតមី ណ្ហើយនាងកុំគាប់ចិត្តឲ្យមាតុគ្រាមចេញ
ចាកផ្ទះ បព្វជ្ជាមិនមានប្រយោជន៍ដោយផ្ទះ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលតថាគតបាន
សម្តែងឡើយ ។ លំដាប់នោះឯង ព្រះនាងមហាបជាបតិគោតមី បានជ្រាបថា
ព្រះដ៏មានព្រះភាគ មិនទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យមាតុគ្រាមចេញចាកផ្ទះ បព្វជ្ជាមិន
មានប្រយោជន៍ដោយផ្ទះ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគតសម្តែងហើយ
ក៏កើតទុក្ខតូចព្រះទ័យ ស្រក់ទឹកព្រះនេត្រទ្រង់ព្រះកន្សែងហើយ ថ្វាយបង្គំ
ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ធ្វើប្រទក្សិណរួចចៀសចេញទៅ ។ គ្រានោះឯង ព្រះ
ដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់សម្រេចសម្រាន្ត ក្នុងក្រុងកបិលពស្តុ តាមគួរ
ដល់ពុទ្ធអធិរាស្រ័យ ហើយស្តេចចៀសចេញទៅកាន់ចារិក ក្រុងវេសាលី
កាលទ្រង់ស្តេចទៅកាន់ចារិក តាមលំដាប់ ក៏បានទៅដល់ក្រុងវេសាលី
នោះឯង ។ មានសេចក្តីដំណាលថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់សម្រេច
សម្រាន្ត ក្នុងកូដាគារសាលា នាមហារ័ន ទៀបក្រុងវេសាលីនោះ ។

បណ្ណាសកាសង្កហិតោ សន្ធានវគ្គោ

អថខោ មហាបជាបតី កោតមី កេសេ ឆេនាបេត្វា
កាសាយានិ វត្តានិ អច្ឆាទេត្វា សម្ពហុលាហិ សាកិ-
យាហិ^(១) សទ្ធិ យេន វេសាលី តេន បក្កាមិ អនុបុព្វេន
យេន វេសាលី មហារំ ក្វេជាការសាលា តេនុបសង្កមិ ។

អថខោ មហាបជាបតី កោតមី សុនេហិ ចានេហិ
រដោកិល្លោន កត្តេន ទុក្ខិ ទុម្មនា អស្សមុទិ រុទមាណា
ពហិទ្វារកោដ្ឋកេ អដ្ឋាសិ ។ អទ្ធិសា ខោ អាយស្វា
អានន្ទោ មហាបជាបតី កោតមី សុនេហិ ចានេហិ
រដោកិល្លោន កត្តេន ទុក្ខិ ទុម្មនំ អស្សមុទិ រុទមានំ
ពហិទ្វារកោដ្ឋកេ បិតំ ទិស្វាន មហាបជាបតី កោតមី
ឯតទវោច កី ទុ តំ កោតមិ សុនេហិ ចានេហិ រដោកិ-
ល្លោន កត្តេន ទុក្ខិ ទុម្មនា អស្សមុទិ រុទមាណា ពហិ-
ទ្វារកោដ្ឋកេ បិភាតិ ។ តថា ហិ បន កន្តេ អានន្ទ ទ
ភកវា អនុជាណតិ មាតុក្កាមស្ស តថាកតប្បវេទិតេ ធម្ម-
វិទយេ អការស្វា អនការិយំ បព្វជ្ជន្តិ ។ តេនហិ កោតមិ

១ ឱ. ម. សាកិយានីហិ ។

បណ្ណាសកាសង្គហិត សន្ធានវគ្គ

លំដាប់នោះឯង ព្រះនាងមហាបជាបតិគោតមី ឲ្យគេកោរព្រះកេសា ហើយស្លៀកសំពត់ជ្រលក់ ដោយទឹកអម្ពត់ ទ្រង់យាងសំដៅទៅក្រុង វេសាលី ជាមួយនឹងពួកនាងសាកិយានីជាច្រើន យាងចូលទៅកាន់កូដា- តារសាលា នាមហាវ័ន ទៀបក្រុងវេសាលីនោះ តាមលំដាប់ ។

វេលានោះ ព្រះនាងមហាបជាបតិគោតមី មានព្រះបាទទាំងគូ ពុរពង មានព្រះអង្គប្រឡាក់ដោយធូលី កើតទុក្ខតូចព្រះទ័យ ស្រក់ទឹកព្រះនេត្រ ឈរទ្រង់ព្រះកន្សែង ទៀបក្លោងទ្វារខាងក្រៅ ។ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ បានឃើញព្រះនាងមហាបជាបតិគោតមី មានព្រះបាទទាំងគូ ពុរពង មានព្រះអង្គប្រឡាក់ដោយធូលី កើតទុក្ខតូចព្រះទ័យ ស្រក់ទឹកព្រះនេត្រ កំពុងតែឈរទ្រង់ព្រះកន្សែង ទៀបក្លោងទ្វារខាងក្រៅ លុះបានឃើញ ហើយ ក៏ពោលទៅនឹងព្រះនាងមហាបជាបតិគោតមីដូច្នោះថា បពិត្រព្រះ នាងគោតមី ហេតុអ្វីបានជាព្រះនាងមានព្រះបាទទាំងគូពុរពង មានព្រះ អង្គព្រះឡាក់ដោយធូលី កើតទុក្ខតូចព្រះទ័យ ស្រក់ទឹកព្រះនេត្រឈរ ទ្រង់ព្រះកន្សែងទៀបក្លោងទ្វារខាងក្រៅដូច្នោះ ។ បពិត្រព្រះអានន្ទដ៏ចម្រើន បានជាដូច្នោះ ព្រោះតែព្រះដ៏មានព្រះភាគ មិនទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យមាតុគ្រាម ចេញចាកផ្ទះ បព្វជ្ជា មិនមានប្រយោជន៍ដោយផ្ទះ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះ តថាគតទ្រង់សម្តែងហើយផងសោះ ។ បពិត្រព្រះនាងគោតមី បើដូច្នោះ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

ឥនេវ តាវ ហោហិ យាវាហំ ភកវន្តំ យាចាមិ
 មាតុក្កាមស្ស តថាកតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ អការស្មា
 អនការិយំ បព្វជ្ជន្តិ ។ អថខោ អាយស្មា អានន្នោ
 យេន ភកវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភកវន្តំ
 អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ
 និសិន្នោ ខោ អាយស្មា អានន្នោ ភកវន្តំ ឯតទវោច
 ឯសា ភន្តេ មហាបជាបតី កោតមី សុនេហិ
 ចាទេហិ រដោកិល្លាន កត្តេន ទុក្ខិ ទុម្មនា
 អស្សមុខី រុទមាណា ពហិទ្ធារកោដ្ឋកេ បិតា ន
 ភកវា អនុជាណតិ មាតុក្កាមស្ស តថាកតប្បវេទិតេ
 ធម្មវិនយេ អការស្មា អនការិយំ បព្វជ្ជន្តិ ។ សាធុ
 ភន្តេ លកេយ្យ មាតុក្កាមោ តថាកតប្បវេទិតេ
 ធម្មវិនយេ អការស្មា អនការិយំ បព្វជ្ជន្តិ ។ អសំ
 អានន្ត មា តេ រុច្ចិ មាតុក្កាមស្ស តថាកតប្បវេទិតេ
 ធម្មវិនយេ អការស្មា អនការិយំ បព្វជ្ជាតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

សូមព្រះនាងទ្រង់រង់ចាំក្នុងទីនេះសិនចុះ ទម្រាំអាត្មាកាត ទៅក្រាបបង្គំទូល
សុំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ឲ្យមាតុគ្រាម បានចេញចាកផ្ទះ បព្វជ្ជាមិនមាន
ប្រយោជន៍ដោយផ្ទះ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគតទ្រង់សម្តែងហើយ ។
លំដាប់នោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះ
ចូលទៅដល់ ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីសម
គួរ ។ លុះព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ទើបក្រាប
បង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នោះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រះនាងមហា-
បជាបតិគោតមីនុ៎ះ មានព្រះបាទទាំងគូ ពុរពង មានព្រះអង្គប្រឡាក់
ធ្វូលី កើតទុក្ខតូចព្រះទ័យ ស្រក់ទឹកព្រះនេត្រ ឈរទ្រង់ព្រះកន្សែង
ទៀបក្លោងទ្វារខាងក្រៅ ដោយជ្រាបថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគមិនទ្រង់អនុ-
ញ្ញាតឲ្យមាតុគ្រាមចេញចាកផ្ទះ បព្វជ្ជាមិនមានប្រយោជន៍ដោយផ្ទះ ក្នុង
ធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគតទ្រង់សម្តែងហើយ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន
សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ឲ្យមាតុគ្រាមចេញចាកផ្ទះ បានបព្វជ្ជា មិនមាន
ប្រយោជន៍ដោយផ្ទះ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគតទ្រង់សម្តែងហើយ ។
ម្នាលអានន្ទ ណ្ហើយអ្នក កុំគាប់ចិត្តឲ្យមាតុគ្រាមចេញចាកផ្ទះ បព្វជ្ជាមិន
មានប្រយោជន៍ដោយផ្ទះ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលតថាគតសម្តែងឡើយ ។

បណ្ណាសកាសង្គហិតោ សន្ធានវគ្គោ

ទុតិយម្បិ ខោ ។ បេ ។ តតិយម្បិ ខោ អាយស្មា
 អានន្ទោ ភកវន្តំ ឯតទរោច សាជុ ភន្តេ លកេយ្យ
 មាតុក្កាមោ តថាកតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ អការស្មា
 អនការិយំ បព្វជ្ជន្តិ ។ អលំ អានន្ទ មា តេ រុច្ចិ មាតុ-
 ក្កាមស្ស តថាកតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ អការស្មា អន-
 ការិយំ បព្វជ្ជាតិ ។ អថខោ អាយស្មតោ អានន្ទស្ស
 ឯតទហោសិ ន ភកវា អនុជាណាតិ មាតុក្កាមស្ស
 តថាកតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ អការស្មា អនការិយំ
 បព្វជ្ជំ យន្ទុនាហំ អញ្ញេនបិ បរិយាយេន ភកវន្តំ
 យាចេយ្យំ មាតុក្កាមសុស តថាកតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ
 អការស្មា អនការិយំ បព្វជ្ជន្តិ ។ អថខោ អាយស្មា
 អានន្ទោ ភកវន្តំ ឯតទរោច ភព្វោ នុ ខោ ភន្តេ មាតុក្កា-
 មោ តថាកតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ អការស្មា អនការិយំ
 បព្វជិត្វា សោតាបត្តិដលំ វា សកណាកាមិដលំ វា
 អនាកាមិដលំ វា អរហត្តដលំ វា សច្ចិកាតុន្តិ ។

បណ្ណាសកាសង្ខហិត សន្ធានវគ្គ

ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ក្រាបបង្គំទូល ជាគម្រប់ពីរដងផង ។ បេ ។

ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នោះ ជាគម្រប់ ៣ ដងផងថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ឲ្យមាតុ- គ្រាមចេញចាកផ្ទះ បានបព្វជ្ជាមិនមានប្រយោជន៍ដោយផ្ទះ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគតទ្រង់សម្តែងហើយផង ។ ម្នាលអានន្ទ ណ្ហើយអ្នកកុំគាប់ ចិត្ត ឲ្យមាតុគ្រាមចេញចាកផ្ទះ បព្វជ្ជាមិនមានប្រយោជន៍ដោយផ្ទះ ក្នុង ធម្មវិន័យ ដែលតថាគតសម្តែងឡើយ ។ លំដាប់នោះ ព្រះអានន្ទដ៏មាន អាយុ មានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នោះថា ឥឡូវនេះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ មិនទ្រង់ អនុញ្ញាត ឲ្យមាតុគ្រាមចេញចាកផ្ទះ បព្វជ្ជាមិនមានប្រយោជន៍ដោយផ្ទះ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគតទ្រង់សម្តែងហើយទេ បើដូច្នោះ គួរតែអាត្មា អញក្រាបបង្គំទូលសុំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដោយបរិយាយដទៃទៀត ដើម្បី ឲ្យមាតុគ្រាមចេញចាកផ្ទះ បព្វជ្ជាមិនមានប្រយោជន៍ដោយផ្ទះ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគតទ្រង់សម្តែងហើយ ។ លំដាប់នោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ បានក្រាបបង្គំទូលសួរព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នោះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មាតុគ្រាម បើចេញចាកផ្ទះ បព្វជ្ជាមិនមានប្រយោជន៍ដោយផ្ទះ ក្នុងធម្ម- វិន័យ ដែលព្រះតថាគតទ្រង់សម្តែងហើយ គួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវសោតា- បត្តិផលក្តី សកទាតាមិផលក្តី អនាតាមិផលក្តី អរហត្តផលក្តី បានដែរ ឬ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

ភព្វោ អានន្ទ មាតុក្កាមោ តថាភតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ
 អការស្មា អនការិយំ បព្វជិត្វា សោតាបត្តិដលម្បិ
 សកទាតាមិដលម្បិ អនាតាមិដលម្បិ អរហត្តដលម្បិ
 សច្ចិកាតុន្តិ ។ សចេ ភន្តេ ភព្វោ មាតុក្កាមោ តថាភ-
 តប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ អការស្មា អនការិយំ បព្វជិត្វា
 សោតាបត្តិដលម្បិ ។ បេ ។ អរហត្តដលម្បិ សច្ចិកាតុំ
 ពហុកាវា ភន្តេ មហាបជាបតី កោតមី ភកវតោ
 មាតុក្កា អាចាទិកា ចោសិតា ភកវន្តំ ជនេត្តិយា
 កាលកតាយ ថញ្ញំ ចាយេសិ ។ សាធុ ភន្តេ
 លកេយ្យ មាតុក្កាមោ តថាភតប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ
 អការស្មា អនការិយំ បព្វជ្ជន្តិ ។ សចេ អានន្ទ
 មហាបជាបតី កោតមី អដ្ឋ ករុធម្មេ បដិក្កណ្ណាតិ
 សា វស្សា ហោតុ ឧបសម្បទា ។ វស្សសត្វប-
 សម្បន្ទាយ ភិក្ខុនិយា តទហុបសម្បន្ទស្ស ភិក្ខុនោ
 អភិវាទនំ បច្ចុដ្ឋានំ អញ្ញាលិកម្មំ សាមីចិកម្មំ កត្តព្វំ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ម្នាលអានន្ទ មាតុគ្រាម បើចេញចាកផ្ទះ បព្វជ្ជាមិនមានប្រយោជន៍ដោយ
 ផ្ទះ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលតថាគតសម្តែងហើយ ក៏គួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវ
 សោតាបត្តិផលផង សកទាតាមិផលផង អនាតាមិផលផង អរហត្តផល
 ផង ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន បើមាតុគ្រាម ចេញចាកផ្ទះ បព្វជ្ជាមិន
 មានប្រយោជន៍ដោយផ្ទះ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគតសម្តែងហើយ
 គួរធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវសោតាបត្តិផលផង ។ បេ ។ អរហត្តផលផង បពិត្រ
 ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រះនាងមហាបជាបតិគោតមីមានឧបការៈច្រើន ជាព្រះ
 មាតុច្ឆារបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ បានបីបាច់ចិញ្ចឹម កាលព្រះមាតាទ្រង់
 ទិវង្គតទៅ បានបំបៅព្រះដ៏មានព្រះភាគ តរៀងមក ។ បពិត្រព្រះ
 អង្គដ៏ចម្រើន សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ឲ្យមាតុគ្រាម ចេញចាកផ្ទះ បាន
 បព្វជ្ជាមិនមានប្រយោជន៍ដោយផ្ទះ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលព្រះតថាគត
 ទ្រង់សម្តែងហើយផង ។ ម្នាលអានន្ទ បើព្រះនាងមហាបជាបតិគោតមី
 ទទួលប្រតិបត្តិតាមគរុធម៌ ៨ ប្រការបាន ឧបសម្បទានោះ ចូរសម្រេច
 ដល់ព្រះនាងចុះ ។ (ឯគរុធម៌ ៨ ប្រការនោះគឺ) ភិក្ខុនីសូម្បីឧប-
 សម្បទាបានមួយរយវស្សាហើយ ក៏ត្រូវតែថ្វាយបង្គំ ក្រោកទទួល ធ្វើ
 អញ្ជាលិកម្ម សាមិចិកម្ម ចំពោះភិក្ខុ ដែលទើបនឹងឧបសម្បទាក្នុងថ្ងៃនោះ

បណ្ណាសកាសង្ខហិតោ សន្ធានវគ្គោ

អយម្បិ ធម្មោ សក្កត្តា ករុកត្តា មាណេត្តា បូជេត្តា យាវជីវំ
 អនតិក្កមនីយោ ។ ន ភិក្ខុនិយា អភិក្ខុកេ អាវាសេ
 វស្សំ ឧបកន្តព្វំ អយម្បិ ធម្មោ សក្កត្តា ករុកត្តា
 មាណេត្តា បូជេត្តា យាវជីវំ អនតិក្កមនីយោ ។ អនុឡ-
 មាសំ ភិក្ខុនិយា ភិក្ខុសង្ឃតោ ឧចោសថបុច្ឆកញ្ច
 ឱវាទូបសង្កមនញ្ច បរិយេសិតព្វំ អយម្បិ ធម្មោ
 សក្កត្តា ករុកត្តា មាណេត្តា បូជេត្តា យាវជីវំ អនតិក្កម-
 នីយោ ។ វស្សំ វុត្តាយ ភិក្ខុនិយា ឧកតោសង្ឃេ តីហិ
 ហានេហិ បវាវេតព្វំ ទិដ្ឋេន សុតេន បរិសង្កាយ អយម្បិ
 ធម្មោ សក្កត្តា ករុកត្តា មាណេត្តា បូជេត្តា យាវជីវំ អន-
 តិក្កមនីយោ ។ ករុធម្មំ អដ្ឋាបដ្ឋាយ ភិក្ខុនិយា ឧកតោ-
 សង្ឃេ បក្ខមាណត្ថំ ចរិតព្វំ អយម្បិ ធម្មោ សក្កត្តា
 ករុកត្តា មាណេត្តា បូជេត្តា យាវជីវំ អនតិក្កមនីយោ ។
 ទ្វេ វស្សានិ ឆសុ ធម្មេសុ សិក្ខិតសិក្ខាយ
 សិក្ខុមាណាយ ឧកតោសង្ឃេ ឧបសម្បទា បរិយេសិតញ្ច

បណ្ណាសកាសង្គហិត សន្ធានវគ្គ

នេះជាធម៌ដែលភិក្ខុនីត្រូវធ្វើសក្ការៈ គោរព រាប់អាន ឬជា កុំគប្បីប្រព្រឹត្ត
កន្លងដរាបអស់ជីវិត ១ ។ ភិក្ខុនី មិនត្រូវនៅចាំវស្សាក្នុងអាវាសដែលគ្មាន
ភិក្ខុឡើយ នេះជាធម៌ដែលភិក្ខុនីត្រូវធ្វើសក្ការៈ គោរព រាប់អាន ឬជា
កុំគប្បីប្រព្រឹត្តកន្លងដរាបអស់ជីវិត ១ ។ ភិក្ខុនីត្រូវស្វែងរកសួរឧបោសថផង
ចូលទៅស្តាប់ឱវាទផង អំពីសំណាក់ភិក្ខុសង្ឃរាល់កន្លះខែ នេះជាធម៌ដែល
ភិក្ខុនីត្រូវធ្វើសក្ការៈ គោរព រាប់អាន ឬជា កុំគប្បីប្រព្រឹត្តកន្លង ដរាបអស់
ជីវិត ១ ។ ភិក្ខុនីនៅចាំវស្សារួចហើយ ត្រូវបវារណាក្នុងសំណាក់សង្ឃទាំង
២ ពួក (គឺភិក្ខុសង្ឃ ១ ភិក្ខុនីសង្ឃ ១) ដោយឋាន ៣ យ៉ាងគឺ ឃើញ
ឮ រង្វៀស នេះជាធម៌ដែលភិក្ខុនីត្រូវធ្វើសក្ការៈ គោរព រាប់អាន ឬជា
កុំគប្បីប្រព្រឹត្តកន្លង ដរាបអស់ជីវិត ១ ។ ភិក្ខុនីត្រូវគរុកាបត្តិហើយ គប្បី
ប្រព្រឹត្តបក្ខិមានត្តក្នុងសំណាក់សង្ឃទាំង ២ ពួក នេះជាធម៌ដែលភិក្ខុនីត្រូវធ្វើ
សក្ការៈ គោរព រាប់អាន ឬជា កុំគប្បីប្រព្រឹត្តកន្លង ដរាបអស់ជីវិត ១ ។
ភិក្ខុនីត្រូវជួយស្វែងរកឧបសម្បទា ក្នុងសំណាក់សង្ឃទាំង ២ ពួក ដល់
សិក្ខុមានាដែលបានសិក្សាសិក្ខាក្នុងធម៌ ៦^(១) ប្រការគ្រប់ ២ ឆ្នាំហើយ

១ សំដៅយកសិក្ខាបទ ៦ ពីបាណាតិបាត ដល់វិកាលភោជនៈ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

អយម្យំ ធម្មោ សក្កត្តា កុកត្តា មាណត្តា បូជេត្តា យាវ-
 ដីវំ អនតិក្កមដីយោ ។ ន កេនចិ បរិយាយេន ភិក្ខុនិ-
 យា ភិក្ខុ អក្កោសិតព្វោ បរិកាសិតព្វោ អយម្យំ ធម្មោ
 សក្កត្តា កុកត្តា មាណត្តា បូជេត្តា យាវដីវំ អនតិក្កម-
 ដីយោ ។ អដ្ឋតក្កេ ឱវដោ ភិក្ខុនីនំ ភិក្ខុសុ វេនបថោ
 អនោវដោ ភិក្ខុនំ ភិក្ខុនីសុ វេនបថោ អយម្យំ ធម្មោ
 សក្កត្តា កុកត្តា មាណត្តា បូជេត្តា យាវដីវំ អនតិក្កម-
 ដីយោ ។ សចេ អានន្ទ មហាបជាបតី កោតមី ឥមេ អដ្ឋ
 កុរុធម្មេ បដិក្កណ្ណាតិ សា វស្សា ហោតុ ឧបសម្បទាតិ ។
 អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភកវតោ សន្តិកេ
 ឥមេ អដ្ឋ កុរុធម្មេ ឧត្តហេត្វា យេន មហាបជាបតី
 កោតមី តេនុបសន្តិមិ ឧបសន្តិមិត្វា មហាបជាបតី
 កោតមី ឯតទរោច សចេ ខោ តំ កោតមិ អដ្ឋ កុរុធម្មេ
 បដិក្កណ្ណាយ្យាសិ សាវ តេ ភវិស្សតិ ឧបសម្បទា ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

នេះជាធម៌ដែលភិក្ខុនីត្រូវធ្វើសក្ការៈ គោរព រាប់អាន ឬជា កុំគប្បីប្រព្រឹត្ត
 កន្លង ដរាបអស់ជីវិត ១ ។ ភិក្ខុនីមិនត្រូវដេរ មិនត្រូវប្រទេចភិក្ខុ ដោយ
 បរិយាយណាមួយឡើយ នេះជាធម៌ដែលភិក្ខុនីត្រូវធ្វើសក្ការៈ គោរព
 រាប់អាន ឬជា កុំគប្បីប្រព្រឹត្តកន្លង ដរាបអស់ជីវិត ១ ។ តាំងពីថ្ងៃ ដែល
 បានឧបសម្បទានេះទៅ ភិក្ខុនីត្រូវតែស្តាប់បង្គាប់ភិក្ខុ ឯភិក្ខុមិនត្រូវស្តាប់
 បង្គាប់ភិក្ខុនីវិញឡើយ នេះជាធម៌ដែលភិក្ខុនីត្រូវធ្វើសក្ការៈ គោរព រាប់-
 អាន ឬជា កុំគប្បីប្រព្រឹត្តកន្លង ដរាបអស់ជីវិត ១ ។ ម្នាលអានន្ទ
 បើព្រះនាងមហាបជាបតិគោតមី ទទួលប្រព្រឹត្តតាមគរុធម៌ទាំង ៨ នេះ
 បាន ឧបសម្បទានោះ ចូរសម្រេចដល់ព្រះនាងចុះ ។ លំដាប់នោះ
 ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ បានរៀនគរុធម៌ ៨ ប្រការ ក្នុងសំណាក់ព្រះ
 ដ៏មានព្រះភាគ (ចាំស្នាត់ហើយ) ក៏ចូលទៅរកព្រះនាងមហាបជាបតិ-
 គោតមី លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ពោលទៅនឹងព្រះនាងមហាបជាបតិ-
 គោតមីដូច្នោះថា បពិត្រព្រះនាងគោតមី បើព្រះនាងទទួលប្រតិបត្តិតាម
 គរុធម៌ ៨ ប្រការបាន ឧបសម្បទានោះ នឹងសម្រេចដល់ព្រះនាង ។

បណ្ណាសកាសង្ខហិតោ សន្ធានវគ្គោ

វស្សុសត្វបសម្បជ្ជាយ កិក្ខុនិយា តទហុបសម្បន្នស្ស
 កិក្ខុនោ អភិវាទនំ បច្ចុជ្ជានំ អញ្ចលិកម្មំ សាមិចិ-
 កម្មំ កត្តព្វំ អយម្បិ ធម្មោ សក្កត្វា កុកត្វា
 មាណេត្វា បូជេត្វា យាវជីវំ អនតិក្កមនីយោ ។ បេ ។
 អដ្ឋតក្កេ ឱវដោ កិក្ខុនីនំ កិក្ខុសុ វចនបថោ
 អនោវដោ កិក្ខុនំ កិក្ខុនីសុ វចនបថោ អយម្បិ ធម្មោ
 សក្កត្វា កុកត្វា មាណេត្វា បូជេត្វា យាវជីវំ អនតិក្ក-
 មនីយោ ។ សចេ ខោ តំ កោតមិ ឥមេ អដ្ឋ កុកធម្មេ
 បដិក្កណ្ណោយ្យាសិ សាវ តេ កវិស្សតិ ឧបសម្បទាតិ ។
 សេយ្យថាមិ កន្តេ អាណន្ទ ឥត្ថិ វា បុរិសោ វា ទហារោ
 យុវា មណ្ឌានកជាតិកោ សីសន្តាតោ ឧប្បលមាលំ
 វា វស្សិកមាលំ វា អទិមុត្តកមាលំ វា លកិត្វា
 ឧកោហិ ហត្ថេហិ បដិក្កហេត្វា ឧត្តមដ្ឋេ សិរស្មិ
 បតិដ្ឋាបេយ្យ ឯវមេវ ខោ អហំ កន្តេ ឥមេ អដ្ឋ
 កុកធម្មេ បដិក្កណ្ណាមិ យាវជីវំ អនតិក្កមនីយេតិ ។

បណ្ណាសកាសង្គហិត សន្ធានវគ្គ

(ឯគរុធម៌ ៨ ប្រការនោះគឺ) ភិក្ខុនីសូម្បីឧបសម្បទា បានមួយរយវស្សា ហើយ ក៏ត្រូវតែថ្វាយបង្គំ ក្រោកទទួល ធ្វើអញ្ញាលិកម្ម សាមិចិកម្ម ចំពោះភិក្ខុ ដែលទើបនឹងបួសហើយក្នុងថ្ងៃនោះ នេះជាធម៌ដែលភិក្ខុនីត្រូវធ្វើសក្ការៈ គោរព រាប់អាន ឬជា កុំគប្បីប្រព្រឹត្តកន្លង ដរាបអស់ជីវិត ១ ។ បេ ។ ចាប់ដើមតាំងពីថ្ងៃ (ដែលបានឧបសម្បទា) នេះទៅ ភិក្ខុនីត្រូវតែស្តាប់បង្គាប់ភិក្ខុ ឯភិក្ខុមិនត្រូវស្តាប់បង្គាប់ភិក្ខុនីវិញឡើយ នេះជាធម៌ដែលភិក្ខុនីត្រូវធ្វើសក្ការៈ គោរព រាប់អាន ឬជា កុំគប្បីប្រព្រឹត្តកន្លង ដរាបអស់ជីវិត ១ ។ បពិត្រព្រះនាងគោតមី បើព្រះនាងទទួលប្រតិបត្តិគរុធម៌ ៨ ប្រការនេះបាន ឧបសម្បទានោះ នឹងសម្រេចដល់ព្រះនាងបាន ។ ព្រះនាងមហាបជាបតិគោតមី ឆ្លើយតបថា បពិត្រព្រះអានន្ទដ៏ចម្រើន ស្រ្តីបុរសនៅក្រុមុំកំឡោះប្រកបដោយជាតិជាអ្នកស្មិតស្មាងខ្លួន មានក្បាលលប់លាងហើយ បានកម្រងផ្កាឧប្បលក្តី កម្រងផ្កាម្លិះក្តី កម្រងផ្កាដែលមានក្លិនក្រអូបណាស់ក្តី ហើយទទួលយកដោយដៃទាំងពីរ តម្កល់ទុកលើអវយវៈដ៏ឧត្តមគឺក្បាល យ៉ាងណាមិញ បពិត្រព្រះអានន្ទដ៏ចម្រើន ខ្ញុំនឹងទទួលប្រតិបត្តិតាមគរុធម៌ ៨ ប្រការនេះ មិនប្រព្រឹត្តកន្លង ដរាបអស់ជីវិត ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ យេន ភកវា តេនុបសង្កម្ពិ
ឧបសង្កម្ពិត្វា ភកវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។
ឯកមន្តំ និសីទ្ទោ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភកវន្តំ
ឯតទរោច បទិត្តហិតា ភន្តេ មហាបជាបតិយា កោត-
មិយា អដ្ឋ កុរុធម្មា យារជីវំ អនតិក្កមនីយាតិ ។ សថ
អានន្ត ណាលភិស្ស មាតុក្កាមោ តថាកតប្បវេទិតេ
ធម្មវិនយេ អការស្មា អនការិយំ បព្វជ្ជំ ចិវដ្ឋិតិកំ
អានន្ត ព្រហ្មចរិយំ អភិស្ស វស្សសហស្សមេវ សទ្ធម្មោ
តិដ្ឋេយ្យ ។ យតោ ច ខោ អានន្ត មាតុក្កាមោ តថាកត-
ប្បវេទិតេ ធម្មវិនយេ អការស្មា អនការិយំ បព្វជិតោ
ននានិ អានន្ត ព្រហ្មចរិយំ ចិវដ្ឋិតិកំ ភិស្សតិ បញ្ចវនានិ
អានន្ត វស្សសតានិ សទ្ធម្មោ បស្សតិ សេយ្យថាបិ អានន្ត
យានិ កានិចិ កុលានិ ពហុសត្តិកានិ អប្បបុរិសកានិ
តានិ សុប្បដំសិយានិ ហោន្តិ ចោរេហិ កុម្មត្តេនកេហិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

លំដាប់នោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 លុះចូលទៅដល់ ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ រួចអង្គុយក្នុងទីសម
 គួរ ។ លុះព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំ
 ទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នោះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន គរុធម៌ទាំង ៨
 ប្រការ ព្រះនាងមហាបជាបតិគោតមីព្រមទទួលហើយ មិនប្រព្រឹត្តឲ្យកន្លង
 ដរាបអស់ជីវិតទេ ។ ម្នាលអានន្ទ ប្រសិនបើ មាតុគ្រាម មិនបានចេញ
 ចាកផ្ទះ បព្វជ្ជាមិនមានប្រយោជន៍ដោយផ្ទះ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលតថាគត
 សម្តែងហើយទេ ម្នាលអានន្ទ ព្រហ្មរិយធម៌នឹងបានតាំងនៅជាអង្វែង
 ព្រះសទ្ធម្មគឺអរហត្តផលនឹងបានតាំងនៅអស់ ១ ពាន់ឆ្នាំ ។ ម្នាលអានន្ទ
 តែកាលណា មាតុគ្រាមចេញចាកផ្ទះ បព្វជ្ជាមិនមានប្រយោជន៍ដោយ
 ផ្ទះ ក្នុងធម្មវិន័យ ដែលតថាគតសម្តែងហើយ ម្នាលអានន្ទ ឥឡូវនេះ
 ព្រហ្មរិយធម៌នឹងមិនតាំងនៅយូរអង្វែងទេ ម្នាលអានន្ទ ឥឡូវនេះ ព្រះ
 សទ្ធម្មនឹងបិតនៅ បានត្រឹមតែប្រាំរយឆ្នាំវិញ ម្នាលអានន្ទ ត្រកូល
 ទាំងឡាយណាមួយ ដែលមានស្រីច្រើន មានប្រុសតិច ត្រកូលទាំង
 នោះ ពួកចោរលួចឧបប្រទីបក្នុងក្តមឆ្នាំង ហើយគន់មើលទ្រព្យក្នុងផ្ទះអ្នក
 ដទៃដោយពន្លឺនោះអាចចូលមកបំផ្លាញបានដោយងាយ យ៉ាងណាមិញ

បណ្ណាសកាសង្គហិតោ សន្ធានវគ្គោ

ឯវមេវ ខោ អានន្ទ យស្មី ធម្មវិទយេ លភតិ មាតុក្កាមោ
 អការស្មា អនការិយំ បព្វជ្ជំ ន តំ ព្រហ្មចរិយំ ចិវដ្ឋិតិកំ
 ហោតិ ។ សេយ្យថាបិ អានន្ទ សម្បន្នេ សាលិក្ខេត្ត
 សេតដ្ឋិកា នាម រោគជាតិ និបតតិ ឯវំ តំ សាលិក្ខេត្តំ
 ន ចិវដ្ឋិតិកំ ហោតិ ឯវមេវ ខោ អានន្ទ យស្មី ធម្មវិទយេ
 លភតិ មាតុក្កាមោ អការស្មា អនការិយំ បព្វជ្ជំ ន តំ
 ព្រហ្មចរិយំ ចិវដ្ឋិតិកំ ហោតិ ។ សេយ្យថាបិ អានន្ទ
 សម្បន្នេ ឧច្ចុក្ខេត្តេ មញ្ជេដ្ឋិកា នាម រោគជាតិ និបតតិ
 ឯវំ តំ ឧច្ចុក្ខេត្តំ ន ចិវដ្ឋិតិកំ ហោតិ ឯវមេវ ខោ អានន្ទ
 យស្មី ធម្មវិទយេ លភតិ មាតុក្កាមោ អការស្មា អនការិយំ
 បព្វជ្ជំ ន តំ ព្រហ្មចរិយំ ចិវដ្ឋិតិកំ ហោតិ ។ សេយ្យថាបិ
 អាននុទ បុរិសោ មហាតោ តទ្យាកស្ស បដិកច្ចេវ
 ចាឡី ពន្ធយេ យារទេវ ឧទកស្ស អនតិក្កមនាយ
 ឯវមេវ ខោ អានន្ទ មយា បដិកច្ចេវ ភិក្ខុដីនំ
 អដ្ឋ កុរុធម្មា បញ្ញត្តា យារដីវំ អនតិក្កមនីយាតិ ។

បណ្ណាសកាសង្ខហិត សន្ធានវគ្គ

ម្នាលអានន្ទ មាតុគ្រាមចេញចាកផ្ទះ បានបព្វជ្ជាមិនមានប្រយោជន៍ដោយ
 ផ្ទះ ក្នុងធម្មវិន័យ គឺព្រហ្មចរិយធម៌ណា ព្រហ្មចរិយធម៌នោះ មិនបាន
 តាំងនៅយូរអង្វែងទេ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលអានន្ទ រោគជាតិឈ្មោះ
 សេតដ្ឋិកា (ក្រា-ស) ធ្លាក់ចុះក្នុងស្រែស្រូវណា ដែលកំពុងតែលូត
 លាស់ល្អ ស្រែស្រូវនោះមិនបានតាំងនៅយូរអង្វែង ដោយប្រការយ៉ាង
 នេះ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលអានន្ទ មាតុគ្រាម ចេញចាកផ្ទះ បាន
 បព្វជ្ជាមិនមានប្រយោជន៍ដោយផ្ទះ ក្នុងធម្មវិន័យ គឺព្រហ្មចរិយធម៌ណា
 ព្រហ្មចរិយធម៌នោះ មិនបានតាំងនៅយូរអង្វែងទេ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។
 ម្នាលអានន្ទ រោគជាតិឈ្មោះមញ្ជេដ្ឋិកា (ក្រាក្រហម) ធ្លាក់ចុះក្នុងច្បារអំ-
 ពៅណា ដែលកំពុងលូតលាស់ល្អ ច្បារអំពៅនោះ មិនបានតាំងនៅ
 យូរអង្វែង ដោយប្រការយ៉ាងនេះ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលអានន្ទ មាតុគ្រាម
 ចេញចាកផ្ទះ បានបព្វជ្ជាមិនមានប្រយោជន៍ដោយផ្ទះ ក្នុងធម្មវិន័យ គឺព្រហ្ម-
 ចរិយធម៌ណា ព្រហ្មចរិយធម៌នោះ មិនបានតាំងនៅយូរអង្វែងទេ ក៏យ៉ាង
 នោះដែរ ។ ម្នាលអានន្ទ បុរសប្រញាប់លើកទំនប់ទប់ទឹកស្រះដ៏ធំជាមុន
 ដើម្បីមិនឲ្យទឹកហូរចេញទៅជាកំណត់ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលអានន្ទ គុ-
 ធម៌ ៨ ប្រការ ដែលតថាគត បានបញ្ញត្តហើយ ចំពោះភិក្ខុនីជាដំបូង
 ដើម្បីមិនឲ្យ (ភិក្ខុនី) ប្រព្រឹត្តកន្លង ដរាបដល់អស់ជីវិត ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

[៥២] ឯកំ សមយំ ភក្កវា វេសាលិយំ វិហារតិ
មហារាជេ ក្សត្រិយសាលាយំ ។ អថខោ អាយស្មា អាន-
ន្ទោ យេន ភក្កវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភក្កវន្តំ
អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិទ្ធោ ខោ
អាយស្មា អានន្ទោ ភក្កវន្តំ ឯតទរោច កតីហិ នុ ខោ
ភន្តេ ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតោ ភិក្ខុ ភិក្ខុនោវាទកោ
សម្មន្និតញោតិ ។ អដ្ឋហិ ខោ អានន្ទ ធម្មេហិ សមដ្ឋា-
កតោ ភិក្ខុ ភិក្ខុនោវាទកោ សម្មន្និតញោ ។ កតមេហិ
អដ្ឋហិ ។ ឥធានន្ទ ភិក្ខុ សីលវា ហោតិ ។ បេ ។
សមាទាយ សិក្ខតិ សិក្ខាបទេសុ ពហុស្សុតោ ហោតិ
។ បេ ។ ទិដ្ឋិយា សុប្បដិវិទ្ធា ឧភយានិ ខោ បទសុស-
ទាតិមោក្ខានិ វិត្តារេន ស្វាភតានិ ហោន្តិ សុវិភត្តានិ
សុប្បវត្តិតានិ សុវិនិច្ឆិតានិ សុត្តសោ អនុព្យញ្ញនសោ
កល្យាណវាចោ ហោតិ កល្យាណវាគ្គរណោ ចោវិយា

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

[៥២] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ កាលគង់ក្នុងកូដាគារ-
សាលា នាមហារ័ន ក្បែរក្រុងវេសាលី ។ គ្រានោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ
ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏
មានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ អង្គុយ
ក្នុងទីសមគួរហើយ ទើបក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នោះថា បពិត្រ
ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ប៉ុន្មាន ដែលសង្ឃគួរសន្មត ជាអ្នកឲ្យ
ឱវាទដល់នាងភិក្ខុនីបាន ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៨
ប្រការ ទើបសង្ឃគួរសន្មត ជាអ្នកឲ្យឱវាទដល់នាងភិក្ខុនីបាន ។ ប្រកប
ដោយធម៌ទាំង ៨ ប្រការ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុក្នុងសាសនា
នេះ ជាអ្នកមានសីល ។ បេ ។ សមាទានសិក្សាក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ ១
ជាអ្នកចេះចាំច្រើន ។ បេ ។ យល់ត្រឹមត្រូវដោយទិដ្ឋិ ១ បាតិមោក្ខទាំង
ពីរភិក្ខុនោះ ក៏ចេះចាំដោយសេចក្តីពិស្តារ ចែកចេញដោយប្រពៃ ចាំ
ស្ទាត់រត់មាត់ កាត់សេចក្តីបានដោយលុះ តាមសូត្រ តាមអនុញ្ញាតៈ ១
ជាអ្នកមានវាចាពីរោះ ពោលពាក្យពីរោះ ប្រកបដោយវាចាអ្នកក្រុង

បណ្ណាសកាសង្កហិតោ សន្ធានវគ្គោ

វាចាយ សមដ្ឋាកតោ វិស្សជ្ជាយ អនេលកឡាយ
អត្តស្ស វិញ្ញាបនិយា បដិពលោ ហោតិ ភិក្ខុនីសង្ឃស្ស
ធម្មិយា កថាយ សន្ធិស្សតុំ សមាទបេតុំ សមុត្តេជេតុំ
សម្បហំសេតុំ យេកុយ្យេន ភិក្ខុនីនំ បិយោ ហោតិ
មនាថោ ន ខោ បនេតំ ភកវន្តំ ឧទ្ធិស្ស បព្វជិតាយ
កាសាយវត្តនិវសនាយ ករុធម្មមជ្ឈាបន្នបុព្វោ ហោតិ
វិសតិវស្សោ វា ហោតិ អតិវេកវិសតិវស្សោ វា ។ ឥមេហិ
ខោ អានន្ទ អដ្ឋហិ ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតោ ភិក្ខុ
ភិក្ខុនោវាទកោ សម្មន្និតព្វោតិ ។

[៥៣] ឯកំ សមយំ ភកវា វេសាលិយំ
វិហារតិ មហារនេ ក្សជាតារសាលាយំ ។ អថខោ
មហាបជាបតី កោតមី យេន ភកវា តេនុបសង្កមិ
ឧបសង្កមិត្វា ភកវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋាសិ ។
ឯកមន្តំ បិតា ខោ មហាបជាបតី កោតមី ភកវន្តំ
ឯតទវោច សាធុ មេ ភន្តេ ភកវា សង្ឃត្តេន ធម្មំ
ទេសេតុ យមហំ ភកវតោ ធម្មំ សុត្វា ឯកា រូបកដ្ឋា

បណ្ណាសកាសង្ខហិត សន្ធានវគ្គ

ជាវាចាក្បោះក្បាយមិនមានទោស អាចញ៉ាំងអ្នកផងឲ្យដឹងច្បាស់សេចក្តី ១
 ជាអ្នកអង់អាច ដើម្បីញ៉ាំងភិក្ខុនីសង្ឃ ឲ្យយល់ ឲ្យប្រតិបត្តិតាម ឲ្យក្លា
 ហាន ឲ្យជ្រះថ្លាដោយធម្មិកថា ១ ជាទីស្រឡាញ់ ជាទីគាប់ចិត្តនៃនាង
 ភិក្ខុនីទាំងឡាយដោយច្រើន ១ ជាអ្នកមិនធ្លាប់ត្រូវគុកាបត្តិ^(១) ដោយ
 នាងភិក្ខុនី ដែលស្ងៀកសំពត់ជ្រលក់ដោយទឹកអម្ពត់ ឬសចំពោះព្រះដ៏
 មានព្រះភាគអង្គនុ៎ះ ១ ជាអ្នកមានវស្សា ២០ ឬមានវស្សាច្រើនជាង ២០
 ឡើងទៅ ១ ។ ម្នាលអានន្ទ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ទាំង ៨ ប្រការនេះឯង
 ទើបសង្ឃគួរសន្មតជាអ្នកឲ្យឱវាទដល់នាងភិក្ខុនីបាន ។

[៥៣] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ កាលគង់ក្នុងកូដាការ-
 សាលា នាមហារ័ន ក្បែរក្រុងវេសាលី ។ គ្រានោះ ព្រះនាងមហាបជា-
 បតិគោតមី ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ក្រាប
 ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ រួចហើយក៏បិតនៅ ក្នុងទីសមគួរ ។ លុះ
 ព្រះនាងមហាបជាបតិគោតមី បិតនៅក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំ
 ទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នោះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សូមព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគ សម្តែងធម៌ដោយសង្ខេបដល់ខ្ញុំព្រះអង្គ ព្រោះថា ខ្ញុំព្រះអង្គ
 បានស្តាប់ធម៌ព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយ គប្បីចៀសចេញទៅតែម្នាក់ឯង

១ សំដៅយកកាយសំសគ្គៈ ការចាប់ពាល់ត្រូវកាយភិក្ខុនី ។ អដ្ឋកថា ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

អប្បមត្តា អាតាបិដី បហិតត្តា វិហារេយ្យន្តិ ។ យេ
 ខោ ត្ថំ កោតមិ ធម្មេ ជានេយ្យាសិ ឥមេ ធម្មា
 សរាតាយ សំវត្តន្តិ នោ វិរាតាយ សំយោកាយ
 សំវត្តន្តិ នោ វិសំយោកាយ អាចយាយ សំវត្តន្តិ នោ
 អបចយាយ មហិច្ឆតាយ សំវត្តន្តិ នោ អប្បិច្ឆតាយ
 អសន្តុដ្ឋិយា សំវត្តន្តិ នោ សន្តុដ្ឋិយា សង្កណិកាយ
 សំវត្តន្តិ នោ បរិវេកាយ កោសជ្ជាយ សំវត្តន្តិ នោ
 វិយារម្ហាយ ទុព្ពរតាយ សំវត្តន្តិ នោ សុករតាយាតិ ។
 ឯកំសេន កោតមិ ជានេយ្យាសិ នេសោ ធម្មោ នេសោ
 វិនយោ នេតំ សត្តសាសនន្តិ ។ យេ ច ខោ ត្ថំ កោតមិ
 ធម្មេ ជានេយ្យាសិ ឥមេ ធម្មា វិរាតាយ សំវត្តន្តិ នោ
 សរាតាយ វិសំយោកាយ សំវត្តន្តិ នោ សំយោកាយ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

មិនប្រមាទ មានសេចក្តីព្យាយាមជាគ្រឿងដុតកម្ដៅកិលេស មានចិត្តបញ្ជូន
 ទៅកាន់ព្រះនិព្វាន (មិនខាន) ។ ម្នាលនាងគោតមី នាងគប្បីដឹងនូវធម៌ទាំង-
 ឡាយណា ធម៌ទាំងនេះ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រកបដោយតម្រេក មិន
 ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រាសចាកតម្រេក ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រកបក្នុងវដ្តៈ មិន
 ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រាសចាកការប្រកបក្នុងវដ្តៈ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីការសន្សំ
 កិលេសវដ្តៈ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីមិនមានការសន្សំកិលេសវដ្តៈ ប្រព្រឹត្ត
 ទៅ ដើម្បីសេចក្តីប្រាថ្នាច្រើន មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីប្រាថ្នាតិច
 ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីមិនសន្តោស មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តី
 សន្តោស ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីច្រឡំក្រឡំដោយពួក មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បី
 ស្ងាត់ចាកពួក ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីខ្ជិលច្រអូស មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បី
 ប្រារព្ធសេចក្តីព្យាយាម ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីឲ្យគេចិញ្ចឹមក្រ មិនប្រព្រឹត្ត
 ទៅ ដើម្បីឲ្យគេចិញ្ចឹមងាយ ។ ម្នាលនាងគោតមី នាងគប្បីចាំទុក
 ដោយពិតចុះថា នេះមិនមែនជាធម៌ នេះមិនមែនជាវិន័យ នេះមិនមែនជា
 ពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តាទេ ។ ម្នាលនាងគោតមី មួយទៀត
 នាងគប្បីដឹងនូវធម៌ទាំងឡាយណា ធម៌ទាំងនេះ រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បី
 ប្រាសចាកតម្រេក មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រកបដោយតម្រេក ប្រព្រឹត្តទៅ
 ដើម្បីប្រាសចាកការប្រកបក្នុងវដ្តៈ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីការប្រកបក្នុងវដ្តៈ

បណ្ណាសកាសង្ខហិតោ សន្ធានវគ្គោ

អបចយាយ សំវត្តន្តិ នោ អាចយាយ អប្បច្ចិតាយ
 សំវត្តន្តិ នោ មហិច្ឆតាយ សន្តុដ្ឋិយា សំវត្តន្តិ នោ
 អសន្តុដ្ឋិយា បរិវេកាយ សំវត្តន្តិ នោ សង្កណិកាយ
 វិយារម្ហាយ សំវត្តន្តិ នោ កោសជ្ជាយ សុភរតាយ
 សំវត្តន្តិ នោ ទុព្ពរតាយាតិ ។ ឯកំសេន កោតមិ
 ធារេយ្យាសិ ឯសោ ធម្មោ ឯសោ វិនយោ ឯតំ
 សត្តសាសនន្តិ ។

[៥៤] ឯកំ សមយំ ភក្កវា កោឡិយេសុ វិហរតិ
 កក្ករាបត្តំ នាម កោឡិយានំ និគមោ ។ អថខោ
 ទីយជាណុ កោឡិយបុត្តោ យេន ភក្កវា តេនុបសង្កមិ
 ឧបសង្កមិត្វា ភក្កវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។
 ឯកមន្តំ និសិទ្ធោ ខោ ទីយជាណុ កោឡិយបុត្តោ
 ភក្កវន្តំ ឯតទរោច មយំ ភន្តេ តិហី កាមភោតី បុត្ត-
 សម្ពាធសយនំ អជ្ឈាវសាម កាសិកចន្តំ បច្ចុនុកោម

បណ្ណាសកាសង្គហិត សន្ទានវគ្គ

ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីមិនមានការសន្សំកិលេសវដ្តៈ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីការ
 សន្សំកិលេសវដ្តៈ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីប្រាថ្នាតិច មិនប្រព្រឹត្តទៅ
 ដើម្បីប្រាថ្នាច្រើន ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីសន្តោស មិនប្រព្រឹត្តទៅ
 ដើម្បីមិនសន្តោស ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីស្ងាត់ចាកពួក មិនប្រព្រឹត្តទៅ
 ដើម្បីច្រឡកច្រឡំដោយពួក ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រារព្ធសេចក្តីព្យាយាម
 មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីខ្ជិលច្រអូស ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីឲ្យគេចិញ្ចឹម
 ងាយ មិនប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីឲ្យគេចិញ្ចឹមក្រ ។ ម្នាលនាងគោតមី
 នាងគប្បីចាំទុក ដោយពិតចុះថា នេះជាធម៌ នេះជាវិន័យ នេះជា
 ពាក្យប្រៀនប្រដៅ របស់ព្រះសាស្តាហើយ ។

[៥៤] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់ក្នុងនិគមឈ្មោះ
 កក្ករវត្តៈ របស់កោឡិយក្សត្រក្នុងដែនកោឡិយៈ ។ គ្រានោះ ទីយជាណុ-
 កោឡិយបុត្រ (កោឡិយបុត្រឈ្មោះទីយជាណុ) ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ក្រាបថ្វាយបង្គំ ព្រះដ៏មានព្រះភាគរួចហើយ
 អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះទីយជាណុកោឡិយបុត្រ អង្គុយក្នុងទីសមគួរ
 ហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នោះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏
 ចម្រើន យើងខ្ញុំព្រះអង្គជាគ្រហស្ថ បរិភោគកាម តែងគ្រប់គ្រងទីដំណេក
 ចង្អៀតចង្អល់ដោយកូន ប្រសព្វនូវលម្អិតនៃខ្លឹមចន្ទន៍ ពីដែនកាសិ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

មាលាកន្ធវិលេបនំ ធារយាម ជាត្យបរជតំ សាទិយាម
 តេសំ នោ ភន្តេ ភកវា អម្ហាកំ តថា ធម្មំ នេសេតុ យេ
 អម្ហាកំ អស្សុ ធម្មា ទិដ្ឋធម្មហិតាយ ទិដ្ឋធម្មសុខាយ
 សម្បរាយហិតាយ សម្បរាយសុខាយាតិ ។ ចត្តារោមេ
 ព្យក្សបដ្ឋ ធម្មា កុលបុត្តស្ស ទិដ្ឋធម្មហិតាយ សំវត្តន្តិ
 ទិដ្ឋធម្មសុខាយ ។ កតមេ ចត្តារោ ។ ឧដ្ឋានសម្បទា
 អារក្ខសម្បទា កល្យាណមិត្តតា សមជីវិតា ។ កតមា
 ច ព្យក្សបដ្ឋ ឧដ្ឋានសម្បទា ។ ឥធិ ព្យក្សបដ្ឋ កុលបុត្តោ
 យេន កម្មដ្ឋានេន^(១) ជីវិតំ កប្បេតិ យទិ កសិយា
 យទិ រណិដ្ឋាយ យទិ កោរក្ខេន យទិ ឥស្សត្តេន យទិ
 រាជចោរិសេន យទិ សិប្បញ្ញតរេន តត្ថ ទក្ខោ ហោតិ
 អនលសោ តត្រិចាយាយ វិមសាយ សមន្នាគតោ អលំ
 កាតុំ អលំ សំវិធាតុំ អយំ រុច្ចតិ ព្យក្សបដ្ឋ ឧដ្ឋាន-
 សម្បទា ។ កតមា ច ព្យក្សបដ្ឋ អារក្ខសម្បទា ។

១ ម. កម្មដ្ឋានេន ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ទ្រទ្រង់នូវផ្កាកម្រង គ្រឿងក្រអូប គ្រឿងលាប ត្រកអរនូវមាសនិងប្រាក់
 បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែងធម៌ បែប
 នោះ ដល់យើងខ្ញុំទាំងឡាយនោះ ជាធម៌ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រយោជន៍
 ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ដើម្បីសេចក្តីសុខក្នុងបច្ចុប្បន្ន ដើម្បីប្រយោជន៍ក្នុងបរលោក
 ដើម្បីសេចក្តីសុខក្នុងបរលោក ដល់យើងខ្ញុំព្រះអង្គ ។ ម្នាលព្យគ្យបដ្ឋៈ^(១)
 ធម៌ទាំងឡាយ ៤ ប្រការនេះ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រយោជន៍ក្នុងបច្ចុប្បន្ន
 ដើម្បីសេចក្តីសុខក្នុងបច្ចុប្បន្ន ដល់កុលបុត្រ ។ ធម៌ ៤ ប្រការ តើដូចម្តេច ។
 គឺ ឧដ្ឋានសម្បទា ១ អារក្ខសម្បទា ១ កល្យាណមិត្តតា ១ សមជីវិតា ១ ។
 ម្នាលព្យគ្យបដ្ឋៈ ចុះឧដ្ឋានសម្បទា តើដូចម្តេច ។ ម្នាលព្យគ្យបដ្ឋៈ
 កុលបុត្រ ក្នុងលោកនេះ ចិញ្ចឹមជីវិត ដោយការប្រឹងប្រែង ក្នុងការងារ
 ណា ទោះគួររាស់ក្តី ជួញប្រែក្តី រក្សាគោក្តី ការងាររបស់ខ្មាន់ធ្នូក្តី ការ
 ងាររបស់រាជបុរសក្តី សិល្បៈណាមួយក្តី ជាអ្នកប៉ិនប្រសប់ ក្នុងការងារ
 ទាំងនោះ មិនខ្ជិលច្រអូស ប្រកបដោយឧបាយ ជាគ្រឿងពិចារណា
 ក្នុងការងារទាំងនោះថា គួរធ្វើ គួរចាត់ចែង ម្នាលព្យគ្យបដ្ឋៈ នេះហៅថា
 ឧដ្ឋានសម្បទា ។ ម្នាលព្យគ្យបដ្ឋៈ ចុះអារក្ខសម្បទា តើដូចម្តេច ។

១ ហៅតាមបដណី ព្រោះបុព្វបុរស គឺត្រកូលរបស់បុរសនោះ កើតក្បែរផ្លូវខ្លាំង ។ អដ្ឋកថា ។

បណ្ណាសកាសង្កហិតោ សន្ទានវគ្គោ

ឥធិ ព្យក្សបដ្ឋ កុលបុត្តស្ស កោតា ហោន្តិ ឧដ្ឋានវិ-
 យាធិតតា ពាហាពលបរិចិតា សេនាវក្ខត្តា ធម្មិកា
 ធម្មលទ្ធា តេ អារក្ខេន កុត្តិយា សម្មាទេតិ កិណ្ឌិ
 មេ ឥមេ កោតេ នេវ វាជាដោ ហារយ្យំ ន ចោរា
 ហារយ្យំ ន អត្តិ ឧហោយ្យ ន ឧទកំ វហោយ្យ ន
 អប្បិយា ធាយាទា ហារយ្យុត្តិ អយំ វុច្ចតិ ព្យក្សបដ្ឋ
 អារក្ខសម្មទា ។ កតមា ច ព្យក្សបដ្ឋ កល្យា-
 ណាមិត្តតា ។ ឥធិ ព្យក្សបដ្ឋ កុលបុត្តោ យស្មី
 កាមេ វា និកមេ វា បដិវសតិ តត្រិ យេ តេ
 ហោន្តិ កហាបតិ វា កហាបតិបុត្តា វា ទហារា វា
 វុឡ្យសីលិដោ វុឡ្យា វា វុឡ្យសីលិដោ សទ្ធាសម្មដ្ឋា
 សីលសម្មដ្ឋា ចាកសម្មដ្ឋា បញ្ញាសម្មដ្ឋា តេហិ
 សទ្ធិ សន្តិដ្ឋតិ សលូបតិ សាកច្ចំ សមាបដ្ឋតិ
 យថារូចានំ សទ្ធាសម្មដ្ឋានំ សទ្ធាសម្មទំ អនុសិក្ខតិ
 យថារូចានំ សីលសម្មដ្ឋានំ សីលសម្មទំ អនុសិក្ខតិ

បណ្ណាសកាសង្គហិត សន្ធានវគ្គ

ម្នាលព្យគ្យបដ្ឋៈ ភោគៈទាំងឡាយ ដែលកុលបុត្រក្នុងលោកនេះ បានមក
 ដោយកម្លាំងព្យាយាម ប្រឹងប្រែង សន្សំដោយកម្លាំងដៃ បែកញើសហូរ
 ញើស ជាភោគៈប្រកបដោយធម៌ បានមកដោយធម៌ កុលបុត្រនោះ
 បានញ៉ាំងភោគៈទាំងនោះ ឲ្យសម្រេចដោយការរក្សាគ្រប់គ្រង ដោយគិត
 ថា ធ្វើដូចម្តេច កុំឲ្យស្តេចទាំងឡាយ នាំយកភោគៈទាំងនេះ របស់អាត្មា
 អញទៅបាន កុំឲ្យពួកចោរលួចទៅបាន កុំឲ្យភ្លើងឆេះបាន កុំឲ្យទឹក
 បន្ទាត់ទៅបាន កុំឲ្យពួកទាយាទ មិនជាទីស្រឡាញ់ ដណ្តើមយកទៅ
 បាន ម្នាលព្យគ្យបដ្ឋៈ នេះហៅថា អារក្ខសម្បទា ។ ម្នាលព្យគ្យបដ្ឋៈ
 ចុះកល្យាណមិត្តតា តើដូចម្តេច ។ ម្នាលព្យគ្យបដ្ឋៈ កុលបុត្រក្នុងលោក
 នេះ នៅអាស្រ័យក្នុងស្រុក ឬ និគមណា ពួកជនណា ទោះគហបតីក្តី
 គហបតីបុត្រក្តី ក្មេងតែចម្រើនដោយសីលក្តី ចាស់ហើយតែចម្រើនដោយ
 សីលក្តី បរិបូណ៌ដោយសទ្ធា បរិបូណ៌ដោយសីល បរិបូណ៌ដោយចាតៈ
 បរិបូណ៌ដោយបញ្ញា ដែលនៅក្នុងស្រុក ឬ និគមនោះ កុលបុត្រនោះ
 តែងឈរ ចរចា សាកថ្នាជាមួយនឹងពួកជនទាំងនោះ តែងសិក្សានូវ
 សទ្ធាសម្បទា នឹងពួកជនអ្នកបរិបូណ៌ ដោយសទ្ធា តាមសមគួរ សិក្សា
 នូវសីលសម្បទា នឹងពួកជនអ្នកបរិបូណ៌ ដោយសីល តាមសមគួរ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

យថាវុចានំ ចាកសម្មដ្ឋានំ ចាកសម្មទំ អនុសិក្ខតិ
 យថាវុចានំ បញ្ញាសម្មដ្ឋានំ បញ្ញាសម្មទំ អនុសិក្ខតិ
 អយំ វុច្ចតិ ព្យក្សបដ្ឋ កល្យាណមិត្តតា ។ កតមា
 ច ព្យក្សបដ្ឋ សមដីវិតា ។ ឥធិ ព្យក្សបដ្ឋ កុលបុត្តោ
 អាយព្វ ភោកានំ វិទិត្វា វយព្វ ភោកានំ វិទិត្វា
 សមដីវិកំ កប្បេតិ ជាទ្វេតាទ្ធិ ជាតិហីនំ ឯវំ មេ
 អាយោ វយំ បរិយាទាយ បស្សតិ ន ច មេ វយោ អាយំ
 បរិយាទាយ បស្សតីតិ ។ សេយ្យថាបិ ព្យក្សបដ្ឋ តុលា-
 ជាពោ វា តុលាធារន្តោវាសី វា តុលំ បត្តហេត្វា ជាជាតិ
 ឯត្តកេន វា ឱនតំ ឯត្តកេន វា ឧន្ទតន្តិ ឯវមេវ ខោ
 ព្យក្សបដ្ឋ កុលបុត្តោ អាយព្វ ភោកានំ វិទិត្វា វយព្វ
 ភោកានំ វិទិត្វា សមដីវិកំ កប្បេតិ ជាទ្វេតាទ្ធិ
 ជាតិហីនំ ឯវំ មេ អាយោ វយំ បរិយាទាយ បស្សតិ
 ន ច មេ វយោ អាយំ បរិយាទាយ បស្សតីតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

សិក្សានូវចាតសម្បទា នឹងពួកជនអ្នកបរិបូណ៌ ដោយចាតៈ តាម
 សមគួរ សិក្សានូវបញ្ញាសម្បទា នឹងពួកជនអ្នកបរិបូណ៌ ដោយបញ្ញា
 តាមសមគួរ ម្នាលព្យគ្យបដ្ឋៈ នេះហៅថា កល្យាណមិត្តតា ។ ម្នាល
 ព្យគ្យបដ្ឋៈ ចុះសមជីវិតា តើដូចម្តេច ។ ម្នាលព្យគ្យបដ្ឋៈ កុលបុត្រក្នុង
 លោកនេះ ដឹងច្បាស់នូវការចម្រើននៃកោតៈទាំងឡាយផង ដឹងច្បាស់នូវ
 ការវិនាសទៅ នៃកោតៈទាំងឡាយផង ហើយចិញ្ចឹមជីវិតស្មើ មិនខ្លះ-
 ខ្លាយពេក មិនក្បិតក្បៀតពេក ដោយគិតថា សេចក្តីចម្រើនរបស់អាត្មា
 អញ នឹងគ្របសង្កត់សេចក្តីវិនាសយ៉ាងនេះ ឯសេចក្តីវិនាសរបស់អាត្មា
 អញ នឹងកុំគ្របសង្កត់សេចក្តីចម្រើនបានឡើយ ។ ម្នាលព្យគ្យបដ្ឋៈ ប្រៀប
 ដូចជនអ្នកប្តឹងជញ្ជឹងក្តី កូនសិស្សនៃជនអ្នកប្តឹងជញ្ជឹងក្តី លើកនូវជញ្ជឹង ប្តឹង
 ហើយក៏ដឹងថា ទន់ទៅខាងម្ខាងផង បះឡើងខាងម្ខាងផង យ៉ាងណាមិញ
 ម្នាលព្យគ្យបដ្ឋៈ កុលបុត្រអ្នកដឹងច្បាស់នូវការចម្រើន នៃកោតៈទាំងឡាយ
 ផង ដឹងច្បាស់នូវការវិនាសទៅ នៃកោតៈទាំងឡាយផង ហើយចិញ្ចឹម
 ជីវិតស្មើ មិនខ្លះខ្លាយពេក មិនក្បិតក្បៀតពេក ដោយគិតថា សេចក្តី
 ចម្រើនរបស់អាត្មាអញនឹងគ្របសង្កត់សេចក្តីវិនាសយ៉ាងនេះ ឯសេចក្តីវិនាស
 របស់អាត្មាអញ នឹងកុំគ្របសង្កត់សេចក្តីចម្រើនបានឡើយ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។

បណ្ណាសកាសង្ខហិតោ សន្ទានវគ្គោ

សចាយំ ព្យក្សបដ្ឋ កុលបុត្តោ អប្បាយោ សមាដោ
 ឧទ្ធការំ ដីវិកំ កហ្មេតិ តស្ស ភវន្តិ វត្តារោ
 ឧទុម្ពរខាទកញ្ចាយំ កុលបុត្តោ ភោគេ ខាទតីតិ ។
 សចេ បដាយំ ព្យក្សបដ្ឋ កុលបុត្តោ មហាយោ
 សមាដោ កសិរំ ដីវិកំ កហ្មេតិ តស្ស ភវន្តិ
 វត្តារោ អទ្ធមារកញ្ចាយំ កុលបុត្តោ មរិស្សតីតិ^(១) ។
 យតោ ច ខោយំ ព្យក្សបដ្ឋ កុលបុត្តោ អាយព្វ
 ភោគានំ វិទិត្វា វយព្វ ភោគានំ វិទិត្វា សមដីវិកំ
 កហ្មេតិ ជាត្វោកាជ្ឈំ ជាតិហីនំ ឯវំ មេ អាយោ
 វយំ បរិយាទាយ បស្សតិ ន ច មេ វយោ អាយំ
 បរិយាទាយ បស្សតីតិ អយំ វុច្ចតិ ព្យក្សបដ្ឋ
 សមដីវិតា ។ ឯវំ សមុប្បន្នានំ ព្យក្សបដ្ឋ ភោគានំ
 ចត្តារិ អទាយមុខានិ ហោន្តិ ឥត្តិជុត្តោ សុរាជុត្តោ
 អក្ខុជុត្តោ ចាបមិត្តោ ចាបសហាយោ ចាបសម្បវដ្តោ ។

១ ឱ. អជទ្ធមារិកំ វាយំ កុលបុត្តោ មរិស្សតីតិ ។ ម. អជេដ្ឋមរណំ វាយំ កុល-
 បុត្តោ មរិស្សតីតិ ។

បណ្ណាសកាសង្គហិត សន្ធានវគ្គ

ម្នាលព្យគ្យបដ្ឋៈ ប្រសិនបើ កុលបុត្រនេះមានសេចក្តីចម្រើនតិច ហើយ ចិញ្ចឹមជីវិតច្រើនលើសលុប អ្នកផងតែងនិយាយ ដល់កុលបុត្រនោះថា កុលបុត្រនេះ បរិភោគនូវភោគៈទាំងឡាយ ដូចជាគេស៊ីផ្លែល្ងា^១ ។ ម្នាល ព្យគ្យបដ្ឋៈ ប្រសិនបើ កុលបុត្រនេះ មានសេចក្តីចម្រើនធំ ហើយចិញ្ចឹម ជីវិតដោយក្បិតក្បៀត អ្នកផងទាំងឡាយ រមែងនិយាយដល់កុលបុត្រ នោះថា កុលបុត្រនេះមុខជានឹងស្លាប់ៗ ដោយឥតទីពឹង ។ ម្នាល ព្យគ្យបដ្ឋៈ កាលណាកុលបុត្រនេះ ដឹងច្បាស់នូវសេចក្តីចម្រើន នៃភោគៈទាំងឡាយផង ដឹងច្បាស់នូវសេចក្តីវិនាសនៃភោគៈទាំងឡាយផង ហើយចិញ្ចឹម ជីវិតស្មើ មិនខ្លះខ្លាយពេក មិនក្បិតក្បៀតពេក ដោយគិតថា សេចក្តី ចម្រើនរបស់អាត្មាអញ នឹងគ្របសង្កត់នូវសេចក្តីវិនាសយ៉ាងនេះ ឯសេចក្តី វិនាសរបស់អាត្មាអញ នឹងកុំគ្របសង្កត់សេចក្តីចម្រើនបានឡើយ ម្នាល ព្យគ្យបដ្ឋៈ នេះហៅថា សមជីវិតា ។ ម្នាលព្យគ្យបដ្ឋៈ កាលដែល ភោគៈទាំងឡាយ ចម្រើនឡើងយ៉ាងនេះហើយ រមែងមានផ្លូវនៃសេចក្តី វិនាស ៤ យ៉ាងគឺ ជាអ្នកលេងស្រី ១ លេងសុរា ១ លេងល្បែងភ្នាល ១ មាន មិត្តដ៏លាមក មានសំឡាញ់ដ៏លាមក សមគប់នឹងបុគ្គលដ៏លាមក ១ ។

១ អ្នកចង់ស៊ីផ្លែល្ងា មិនបេះឲ្យល្មមតែបរិភោគផ្អែត ទៅចាប់ដើមអង្រួន ឲ្យជ្រុះផ្លែទាំង អស់នោះតែម្តង ហើយរើសយកតែផ្លែណាដែលគួរស៊ីបាន ផ្លែក្រៅពីនោះ នៅសល់ចោល ជាច្រើន ។ អដ្ឋកថា ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

សេយ្យថាបិ ព្យក្សបដ្ឋ មហាតោ តទ្យាកស្ស ចត្តារិ ចេវ
 អាយមុខានិ ចត្តារិ ច អចាយមុខានិ តស្ស បុរិសោ
 យានិ ចេវ អាយមុខានិ តានិ បិទហោយ្យ យានិ ច
 អចាយមុខានិ តានិ វិវេយ្យ ទេវោ ច ន សម្មា
 ធារំ អនុប្បវេច្ឆេយ្យ ឯវត្តិ តស្ស ព្យក្សបដ្ឋ មហាតោ
 តទ្យាកស្ស បរិហានិយេវ ចានិកដ្ឋា នោ វុឡិ
 ឯវមេវ ខោ ព្យក្សបដ្ឋ ឯវំ សមុប្បន្នានំ កោតានំ ចត្តារិ
 អចាយមុខានិ ហោន្តិ ឥត្តិដុត្តោ សុរាដុត្តោ អក្ខុដុត្តោ
 ចាបមិត្តោ ចាបសហាយោ ចាបសម្បវុឡោ ។ ឯវំ សមុ-
 ប្បន្នានំ ព្យក្សបដ្ឋ កោតានំ ចត្តារិ អាយមុខានិ ហោន្តិ
 ន ឥត្តិដុត្តោ ន សុរាដុត្តោ ន អក្ខុដុត្តោ កល្យា-
 ណមិត្តោ កល្យាណសហាយោ កល្យាណសម្បវុឡោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ម្នាលព្យគ្យបដ្ឋ: ដូចស្រះទឹកដ៏ធំ មានផ្លូវនៃសេចក្តីចម្រើន ៤ យ៉ាងផង
មានប្រធាននៃសេចក្តីវិនាស ៤ យ៉ាងផង បុរសគប្បីបិទខ្ទប់នូវផ្លូវនៃ
សេចក្តីវិនាសទាំងនោះ របស់ស្រះនោះក្តី គប្បីបើកបង្ហូរនូវផ្លូវនៃសេចក្តី
វិនាសទាំងនោះ របស់ស្រះនោះក្តី ទាំងភ្លៀង ក៏មិនបង្កនូវធារទឹក
ដោយប្រពៃក្តី ម្នាលព្យគ្យបដ្ឋ: កាលបើយ៉ាងនេះហើយ ស្រះដ៏ធំនោះនឹង
មានសេចក្តីសាបសូន្យជាប្រាកដ មិនមានសេចក្តីចម្រើនឡើយ យ៉ាងណា
មិញ ម្នាលព្យគ្យបដ្ឋ: កាលភោគៈទាំងឡាយ ចម្រើនឡើងយ៉ាងនេះហើយ
រមែងមានផ្លូវនៃសេចក្តីវិនាស ៤ យ៉ាងគឺ ជាអ្នកលេងស្រី ១ លេងសុរា ១
លេងល្បែងក្នាល ១ មានមិត្តដ៏លាមក មានសំឡាញ់ដ៏លាមក សម
គប់នឹងបុគ្គលដ៏លាមក ១ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលព្យគ្យបដ្ឋ: កាលបើ
ភោគៈទាំងឡាយ ចម្រើនឡើងយ៉ាងនេះហើយ ប្រធាននៃសេចក្តីចម្រើន ៤
យ៉ាងគឺ ជាអ្នកមិនលេងស្រី ១ មិនលេងសុរា ១ មិនលេងល្បែងក្នាល ១
មានមិត្តល្អ មានសំឡាញ់ល្អ សមគប់នឹងបុគ្គលល្អ ១ ក៏មានឡើង ។

បណ្ណាសកាសង្កហិតោ សន្តានវគ្គោ

សេយ្យថាមិ ព្យក្សបដ្ឋ មហាតោ តណ្ហាកស្ស ចត្តារិ
 ចេវ អាយមុខានិ ចត្តារិ ច អចាយមុខានិ តស្ស
 បុរិសោ យានិ ចេវ អាយមុខានិ តានិ វិវេយ្យ យានិ
 ច អចាយមុខានិ តានិ បិទហោយ្យ ទេវោ ច សម្មា
 ធារំ អនុប្បវេច្ឆេយ្យ ឯវត្តិ តស្ស ព្យក្សបដ្ឋ មហាតោ
 តណ្ហាកស្ស វុឡិយេវ ចានិកដ្ឋា ទោ បរិហានិ
 ឯវមេវ ខោ ព្យក្សបដ្ឋ ឯវ សមុប្បដ្ឋានំ កោកានំ ចត្តារិ
 អាយមុខានិ ហោត្តិ ន ឥត្តិធុត្តោ ន សុរាធុត្តោ ន
 អក្ខុត្តោ កល្យាណាមិត្តោ កល្យាណាសហាយោ
 កល្យាណាសម្បវុឡោ ។ ឥមេ ខោ ព្យក្សបដ្ឋ ចត្តារោ
 ធម្មា កុលបុត្តស្ស ទិដ្ឋធម្មហិតាយ សំវត្តន្តិ ទិដ្ឋធម្ម-
 សុខាយ ។ ចត្តារោមេ ព្យក្សបដ្ឋ ធម្មា កុលបុត្តស្ស
 សម្បរាយហិតាយ សំវត្តន្តិ សម្បរាយសុខាយ ។ កតមេ
 ចត្តារោ ។ សទ្ធាសម្បទា សីលសម្បទា ចាតសម្បទា
 បញ្ញាសម្បទា ។ កតមា ច ព្យក្សបដ្ឋ សទ្ធាសម្បទា ។
 ឥធម ព្យក្សបដ្ឋ កុលបុត្តោ សទ្ធា ហោតិ សទ្ធិហតិ

បណ្ណាសកាសង្គហិត សន្តានវគ្គ

ម្នាលព្យគ្យបដ្ឋៈ ដូចស្រះដ៏ធំ មានផ្លូវនៃសេចក្តីចម្រើន ៤ យ៉ាងផង មាន
 ប្រធាននៃសេចក្តីវិនាស ៤ យ៉ាងផង បុរសគប្បីបើកបង្ហូរនូវផ្លូវនៃសេចក្តី
 ចម្រើនទាំងនោះ របស់ស្រះនោះផង គប្បីបិទនូវផ្លូវនៃសេចក្តីវិនាសទាំង
 នោះ របស់ស្រះនោះផង ទាំងភ្លៀង ក៏បង្ហូរចុះនូវធារទឹក ដោយប្រ-
 ពៃផង ម្នាលព្យគ្យបដ្ឋៈ កាលបើយ៉ាងនេះហើយ សេចក្តីចម្រើនរបស់ស្រះ
 នោះនឹងមានប្រាកដ មិនមានសេចក្តីសាបសូន្យឡើយ យ៉ាងណាមិញ
 ម្នាលព្យគ្យបដ្ឋៈ កាលបើភោគៈទាំងឡាយ ចម្រើនឡើងយ៉ាងនេះហើយ
 រមែងមានផ្លូវ នៃសេចក្តីចម្រើន ៤ យ៉ាងគឺ អ្នកមិនលេងស្រី ១ មិនលេង
 សុរា ១ មិនលេងល្បែងក្នាល ១ មានមិត្រល្អ មានសំឡាញ់ល្អ សម
 គប់នឹងបុគ្គលដ៏ល្អ ១ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលព្យគ្យបដ្ឋៈ ធម៌ទាំង-
 ឡាយ ៤ ប្រការនេះឯង ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រយោជន៍ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ដើម្បី
 សេចក្តីសុខក្នុងបច្ចុប្បន្ន ដល់កុលបុត្រ ។ ម្នាលព្យគ្យបដ្ឋៈ ធម៌ទាំង-
 ឡាយ ៤ ប្រការនេះ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រយោជន៍ក្នុងបរលោក ដើម្បី
 សេចក្តីសុខក្នុងបរលោក ដល់កុលបុត្រ ។ ធម៌ ៤ ប្រការ តើដូចម្តេច ។
 គឺសទ្ធាសម្បទា ១ សីលសម្បទា ១ ចាតសម្បទា ១ បញ្ញាសម្បទា ១ ។
 ម្នាលព្យគ្យបដ្ឋៈ ចុះសទ្ធាសម្បទា តើដូចម្តេច ។ ម្នាលព្យគ្យបដ្ឋៈ កុល-
 បុត្រក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកមានសទ្ធា ជឿការត្រាស់ដឹងនៃព្រះតថាគតថា

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

តថាភតស្ស ពោធិី ឥតិបិ សោ ភកវា ។ បេ ។ សត្តា
 ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធា ភកវាតិ អយំ វុច្ចតិ ព្យក្សបដ្ឋ
 សទ្ធាសម្មទា ។ កតមា ច ព្យក្សបដ្ឋ សីលសម្មទា ។
 ឥធិ ព្យក្សបដ្ឋ កុលបុត្តោ ចាលាភិចាតា បដិវិរោ
 ហោតិ ។ បេ ។ សុរាមេរយមដ្ឋប្បមាទដ្ឋានា បដិវិរោ
 ហោតិ អយំ វុច្ចតិ ព្យក្សបដ្ឋ សីលសម្មទា ។ កតមា
 ច ព្យក្សបដ្ឋ ចាកសម្មទា ។ ឥធិ ព្យក្សបដ្ឋ កុលបុត្តោ
 វិតតមលមច្ឆេវេន ចេតសា អការំ អដ្ឋារសតិ មុត្តច្ចាកោ
 បយតចាណី វោស្សក្ករោតោ យាចយោកោ ទានសំវិភាត-
 រោតោ អយំ វុច្ចតិ ព្យក្សបដ្ឋ ចាកសម្មទា ។ កតមា
 ច ព្យក្សបដ្ឋ បញ្ញាសម្មទា ។ ឥធិ ព្យក្សបដ្ឋ កុលបុត្តោ
 បញ្ញាវា ហោតិ ឧទយត្តកាមិនិយា បញ្ញាយ សមដ្ឋាកតោ
 អរិយាយ និព្វេទិកាយ សម្មាទុក្ខក្ខយកាមិនិយា អយំ
 វុច្ចតិ ព្យក្សបដ្ឋ បញ្ញាសម្មទា ។ ឥមេ ខោ ព្យក្សបដ្ឋ
 ចត្តារោ ធម្មា កុលបុត្តស្ស សម្បរាយហិតាយ សំវត្តន្តិ
 សម្បរាយសុខាយាតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ។ បេ ។ ជាសាស្ត្រានៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ទ្រង់ត្រាស់ដឹងនូវចតុរារិយសច្ច ទ្រង់លែងវិលត្រឡប់មកកាន់ភពថ្មីទៀតហើយ ម្នាលព្យគ្យបដ្ឋៈ នេះហៅថា សទ្ធាសម្បទា ។ ម្នាលព្យគ្យបដ្ឋៈ ចុះសីលសម្បទា តើដូចម្តេច ។ ម្នាលព្យគ្យបដ្ឋៈ កុលបុត្រក្នុងលោកនេះ ជាអ្នករៀនចាកបាណាតិបាត ។ បេ ។ រៀនចាកសុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋាន ម្នាលព្យគ្យបដ្ឋៈ នេះហៅថា សីលសម្បទា ។ ម្នាលព្យគ្យបដ្ឋៈ ចុះចាតសម្បទា តើដូចម្តេច ។ ម្នាលព្យគ្យបដ្ឋៈ កុលបុត្រក្នុងលោកនេះ មានចិត្តប្រាសចាកមន្ទិលគឺសេចក្តីកំណាញ់ នៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ មានទានបរិច្ចាគរួចស្រឡះហើយ មានដៃលាងហើយ ត្រេកអរក្នុងការលះបង់ គួរដល់ស្នូម ត្រេកអរ ក្នុងការចែករំលែកនូវទាន ម្នាលព្យគ្យបដ្ឋៈ នេះហៅថា ចាតសម្បទា ។ ម្នាលព្យគ្យបដ្ឋៈ ចុះបញ្ញាសម្បទា តើដូចម្តេច ។ ម្នាលព្យគ្យបដ្ឋៈ កុលបុត្រក្នុងលោកនេះ មានប្រាជ្ញា ប្រកបដោយប្រាជ្ញា ជាដំណើរយល់ការសេចក្តីចម្រើន និងសេចក្តីវិនាស ជាប្រាជ្ញាដ៏ប្រសើរ មោះមុត ជាដំណើរយល់ការដែលអស់ទៅនៃទុក្ខដោយប្រពៃ ម្នាលព្យគ្យបដ្ឋៈ នេះហៅថា បញ្ញាសម្បទា ។ ម្នាលព្យគ្យបដ្ឋៈ ធម៌ទាំង ៤ យ៉ាងនេះឯង រមែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រយោជន៍ក្នុងបរលោក ដើម្បីសេចក្តីសុខក្នុងបរលោក ដល់កុលបុត្រ ។

បណ្ណាសកាសង្កហិតោ សន្តានវគ្គោ

ឧដ្ឋាតា កម្មុជេយ្យេសុ អប្បមត្តោ វិធានវា
 សមំ កាយ្យតិ ដីវិតំ សម្កតំ អនុរក្ខតិ
 សន្នោ សីលេន សម្បន្នោ វេទញ្ញំ វិតមច្ចុរោ
 និច្ចំ មត្តំ វិសោធចតិ សោត្តានំ សម្បរាយិកំ
 ឥច្ចុតេ អដ្ឋ ធម្មា ច សទ្ធស្ស យរមេសិនោ
 អក្កាតា សច្ចុនាមេន ឧកយត្ថ សុខាវហា
 ទិដ្ឋធម្មហិតត្តាយ សម្បរាយសុខាយ ច
 ឯវមេតំ កហាជ្ជានំ ចាកោ បុញ្ញំ បវឌ្ឍតីតិ ។

[៥៥] អថខោ ឧដ្ឋយោ ព្រាហ្មណោ យេន ភកវា
 តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភកវតា សទ្ធិ សម្មោទិ សម្មោ-
 ទនីយំ កថំ សារាណីយំ វិតិសារេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។
 ឯកមន្តំ និសិទ្ធោ ខោ ឧដ្ឋយោ ព្រាហ្មណោ ភកវន្តំ
 ឯតទរោច មយំ កោ កោតម^(១) បវាសំ កន្តុកាមា

១ ឱ. មយំ អស្សុ កោ កោតម ។

បណ្ណាសកាសង្គហិត សន្តានវគ្គ

កុលបុត្រ អ្នកមានព្យាយាមប្រឹងប្រែង ក្នុងទីនៃការងារទាំង-
 ឡាយ ១ មិនប្រហែសធ្វេសមានការចាត់ចែង ១ ចិញ្ចឹមជីវិត
 ស្មើ ១ ចេះថែរក្សាទ្រព្យ ដែលរកបានមក ១ មានសទ្ធា ១
 បរិបូណ៌ ដោយសីល ១ ដឹងនូវពាក្យពេចន៍ ១ ប្រាសចាក
 សេចក្តីកំណាញ់ រមែងជម្រះនូវផ្លូវមានសួស្តី ជាផ្លូវទៅកាន់បរ-
 លោកជានិច្ច ១ ធម៌ទាំង ៨ ប្រការនេះ តែងនាំមកនូវសេចក្តី
 សុខក្នុងលោកទាំងពីរដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគព្រះអង្គជាសច្ច-
 នាម ទ្រង់សម្តែងហើយ ដល់កុលបុត្រអ្នកមានសទ្ធា ស្វែង
 រកផ្ទះ ដើម្បីប្រយោជន៍ ក្នុងបច្ចុប្បន្នផង ដើម្បីសេចក្តីសុខ
 ក្នុងបរលោកផង ដោយប្រការដូច្នោះ ការបរិច្ចាគនិងបុណ្យនេះ
 តែងចម្រើន ដល់គ្រហស្ថទាំងឡាយយ៉ាងនេះឯង ។

[៥៥] លំដាប់នោះ ឧជ្ឈយព្រាហ្មណ៍ ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏និយាយរីករាយជាមួយនឹងព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគ លុះបញ្ចប់ពាក្យ ដែលគួររីករាយ និងពាក្យដែលគួរ
 រលឹកហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះឧជ្ឈយព្រាហ្មណ៍ អង្គុយក្នុង
 ទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ដូច្នោះថា បពិត្រ
 ព្រះគោតមដ៏ចម្រើន យើងខ្ញុំមានប្រាថ្នា ដើម្បីទៅឃ្នាតចេញអំពីស្រុក

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

តេសន្នោ ភវំ កោតមោ អម្ហាកំ តថា ធម្មំ ទេសេតុ យេ
អម្ហាកំ អស្សុ ធម្មា ទិដ្ឋធម្មហិតាយ ទិដ្ឋធម្មសុខាយ
សម្បរាយហិតាយ សម្បរាយសុខាយាតិ ។ ចត្តារោមេ
ព្រាហ្មណ ធម្មា កុលបុត្តស្ស ទិដ្ឋធម្មហិតាយ សំវត្តន្តិ
ទិដ្ឋធម្មសុខាយ ។ កតមេ ចត្តារោ ។ ឧដ្ឋានសម្បទា
អារក្ខុសម្បទា កល្យាណមិត្តតា សមដីវិតា ។ កតមា
ច ព្រាហ្មណ ឧដ្ឋានសម្បទា ។ ឥធិ ព្រាហ្មណ កុល-
បុត្តោ យេន កម្មដ្ឋានេន ដីវិកំ កប្បេតិ យទិ កសិយា
យទិ រណីដ្ឋាយ យទិ កោរក្ខេន យទិ ឥស្សត្តេន យទិ
រាជទោរិសេន យទិ សិប្បញ្ញតរេន តត្ថ ទក្ខោ ហោតិ
អនលសោ តត្រិចាយាយ វីមសាយ សមន្នាគតោ អលំ
កាតុំ អលំ សំវិធាតុំ អយំ រុច្ចតិ ព្រាហ្មណ ឧដ្ឋាន-
សម្បទា ។ កតមា ច ព្រាហ្មណ អារក្ខុសម្បទា ។
ឥធិ ព្រាហ្មណ កុលបុត្តស្ស ភោតា ហោន្តិ ឧដ្ឋានវិ-
យាទិតតា ពាហាពលបរិចិតា សេនាវត្តិត្តា ធម្មិកា

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ធម៌ទាំងឡាយណា ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រយោជន៍ ក្នុងបច្ចុប្បន្ន
ដើម្បីសេចក្តីសុខ ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ដើម្បីប្រយោជន៍ ក្នុងបរលោក ដើម្បី
សេចក្តីសុខ ក្នុងបរលោក គប្បីមានដល់ពួកយើងខ្ញុំ សូមព្រះគោតម
ដ៏ចម្រើន ទ្រង់សម្តែងនូវធម៌នោះដល់យើងខ្ញុំ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា
ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ធម៌ទាំងឡាយ ៤ ប្រការនេះ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រយោ-
ជន៍ ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ដើម្បីសេចក្តីសុខ ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ដល់កុលបុត្រ ។ ធម៌ ៤
ប្រការ តើដូចម្តេច ។ គឺ ឧដ្ឋានសម្បទា ១ អារក្ខសម្បទា ១ កល្យាណ-
មិត្តតា ១ សមជីវិតា ១ ។ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ចុះឧដ្ឋានសម្បទា តើដូចម្តេច ។
ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ កុលបុត្រក្នុងលោកនេះ ចិញ្ចឹមជីវិតដោយការប្រឹងប្រែង
ក្នុងការងារណា ទោះក្នុងភ្នំ ជួញប្រៃក្តី រក្សាគោក្តី ការងាររបស់
ខ្មាន់ធ្នូក្តី ការងាររបស់រាជបុរសក្តី សិល្បៈណាមួយក្តី ជាអ្នកប៉ុនប្រសប់ក្នុង
ការងារទាំងនោះ មិនខ្ជិលច្រអូស ប្រកបដោយឧបាយជាគ្រឿងពិចារ-
ណា ក្នុងការងារទាំងនោះថា គួរធ្វើ គួរចាត់ចែង ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ នេះ
ហៅថា ឧដ្ឋានសម្បទា ។ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ចុះអារក្ខសម្បទា
តើដូចម្តេច ។ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ភោគៈទាំងឡាយ ដែលកុលបុត្រ
ក្នុងលោកនេះ បានមកដោយកម្លាំងព្យាយាម ប្រឹងប្រែង សន្សំ
ដោយកម្លាំងដៃ បែកញើស ហូរញើស ជាភោគៈ ប្រកបដោយធម៌

បណ្ណាសកាសង្ខហិតោ សន្តានវគ្គោ

ធម្មលទ្ធា តេ អារក្ខេន កុត្តិយា សម្មាទេតិ កិណ្ឌិ មេ
 ឥមេ កោតេ នេវ វាជាដោ ហារយ្យំ ន ចោរា ហារយ្យំ
 ន អត្ថិ ឧហោយ្យ ន ឧទកំ វហោយ្យ ន អប្បិយា
 ទាយាទា ហារយ្យន្តិ អយំ វុច្ចតិ ព្រាហ្មណា អារក្ខស-
 ម្មទា ។ កតមា ច ព្រាហ្មណា កល្យាណាមិត្តតា ។
 ឥធម ព្រាហ្មណា កុលបុត្តោ យស្មី កាមេ វា និកមេ វា
 បដិវសតិ តត្រិ យេ តេ ហោន្តិ កហាបតិ វា កហាបតិបុត្តា
 វា ទហារា វា វុឌ្ឍសីលិនោ វុឌ្ឍា វា វុឌ្ឍសីលិនោ
 សទ្ធាសម្មន្នា សីលសម្មន្នា ចាកសម្មន្នា បញ្ញាសម្មន្នា
 តេហិ សទ្ធិ សន្តិដ្ឋតិ សលូបតិ សាកច្ចំ សមាបដ្ឋតិ
 យថារូទានំ សទ្ធាសម្មន្នានំ សទ្ធាសម្មនំ អនុ-
 សិក្ខតិ យថារូទានំ សីលសម្មន្នានំ សីលសម្មនំ
 អនុសិក្ខតិ យថារូទានំ ចាកសម្មន្នានំ ចាកសម្មនំ
 អនុសិក្ខតិ យថារូទានំ បញ្ញាសម្មន្នានំ បញ្ញាសម្មនំ
 អនុសិក្ខតិ អយំ វុច្ចតិ ព្រាហ្មណា កល្យាណាមិត្តតា ។

បណ្ណាសកាសង្គហិត សន្ទានវគ្គ

កុលបុត្រនោះ រមែងញ៉ាំងភោគៈទាំងនោះ ឲ្យសម្រេចដោយការរក្សាគ្រប់-
 គ្រងដោយគិតថាធ្វើដូចម្តេច កុំឲ្យស្តេចទាំងឡាយ នាំយកភោគៈទាំងនេះ
 របស់អាត្មាអញទៅបាន កុំឲ្យពួកចោរលួចយកទៅបាន កុំឲ្យភ្លើងឆេះបាន
 កុំឲ្យទឹកបន្ទាត់ទៅបាន កុំឲ្យពួកទាយាទ មិនជាទីស្រឡាញ់ ដណ្តើម
 យកទៅបាន ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ នេះហៅថាអារក្ខសម្បទា ។ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍
 ចុះកល្យាណមិត្តតាតើដូចម្តេច ។ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ កុលបុត្រក្នុងលោកនេះ
 នៅអាស្រ័យក្នុងស្រុកឬនិគមណា ពួកជនណា ទោះគហបតីក្តី គហបតិ-
 បុត្រក្តី ក្មេងតែចម្រើនដោយសីល ចាស់ហើយតែចម្រើនដោយសីល
 បរិបូណ៌ដោយសទ្ធា បរិបូណ៌ដោយសីល បរិបូណ៌ដោយចាគៈ បរិបូណ៌
 ដោយបញ្ញា មាននៅក្នុងស្រុក ឬនិគមនោះ (កុលបុត្រនោះ) រមែងឈរ
 ចរចា សាកច្នាជាមួយនឹងពួកជនទាំងនោះ តែងសិក្សានូវសទ្ធាសម្បទា
 នឹងពួកជនអ្នកបរិបូណ៌ ដោយសទ្ធា តាមសមគួរ សិក្សានូវសីល-
 សម្បទា នឹងពួកជនអ្នកបរិបូណ៌ ដោយសីល តាមសមគួរ សិក្សានូវ
 ចាគសម្បទា នឹងពួកជន អ្នកបរិបូណ៌ ដោយចាគៈ តាមសមគួរ
 សិក្សានូវបញ្ញាសម្បទា នឹងពួកជន អ្នកបរិបូណ៌ ដោយបញ្ញា
 តាមសមគួរ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ នេះហៅថា កល្យាណមិត្តតា ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថវនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

កតមា ច ព្រាហ្មណ សមដីវិកា ។ ឥធិ ព្រាហ្មណ
 កុលបុត្តោ អាយព្វ កោកានំ វិទិត្វា វយព្វ កោកានំ
 វិទិត្វា សមដីវិកំ កប្ប្រតិ ណាម្ហោកាឡំ ណាតិហីនំ
 ឯវំ មេ អាយោ វយំ បរិយាទាយ បស្សតិ ន ច
 មេ វយោ អាយំ បរិយាទាយ បស្សតីតិ ។ សេយ្យជាបិ
 ព្រាហ្មណ តុលាទារោ វា តុលាទារទ្តោសី វា តុលំ
 បត្តហេត្វា ជាណាតិ ឯត្តកេន វា ឱនតំ ឯត្តកេន វា
 ឧន្ទតន្តិ ឯវមេវ ខោ ព្រាហ្មណ កុលបុត្តោ អាយព្វ
 កោកានំ វិទិត្វា វយព្វ កោកានំ វិទិត្វា សមដីវិកំ
 កប្ប្រតិ ណាម្ហោកាឡំ ណាតិហីនំ ឯវំ មេ អាយោ វយំ
 បរិយាទាយ បស្សតិ ន ច មេ វយោ អាយំ បរិយាទាយ
 បស្សតីតិ ។ សចាយំ ព្រាហ្មណ កុលបុត្តោ អប្បាយោ
 សមាណោ ឧទ្ធការំ ដីវិកំ កប្ប្រតិ តស្ស ភវន្តិ វត្តារោ
 ឧទុម្ពរខាទកញ្ចាយំ កុលបុត្តោ កោកេ ខាទតីតិ ។
 សចេ បនាយំ ព្រាហ្មណ កុលបុត្តោ មហាយោ សមាណោ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ចុះសមជីវិតា តើដូចម្តេច ។ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ កុលបុត្រ
 ក្នុងលោកនេះ ដឹងច្បាស់នូវការចម្រើន នៃភោគៈទាំងឡាយផង ដឹងច្បាស់
 នូវការវិនាសទៅ នៃភោគៈទាំងឡាយផង ហើយចិញ្ចឹមជីវិតស្មើ មិនខ្លះ-
 ខ្លាយពេក មិនក្បិតក្បៀតពេក ដោយគិតថា សេចក្តីចម្រើនរបស់អាត្មាអញ
 នឹងគ្របសង្កត់សេចក្តីវិនាសយ៉ាងនេះ ឯសេចក្តីវិនាស របស់អាត្មាអញ
 នឹងកុំគ្របសង្កត់សេចក្តីចម្រើនបានឡើយ ។ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ប្រៀបដូចជន
 អ្នកប្តឹងជញ្ជឹងក្តី កូនសិស្សនៃជនអ្នកប្តឹងជញ្ជឹងក្តី លើកនូវជញ្ជឹងប្តឹងហើយ
 ក៏ដឹងថា ទន់ទៅខាងម្ខាង បះឡើងខាងម្ខាងផង យ៉ាងណាមិញ ម្ចាស់
 ព្រាហ្មណ៍ កុលបុត្រអ្នកដឹងច្បាស់នូវការចម្រើន នៃភោគៈទាំងឡាយផង
 ដឹងច្បាស់នូវការវិនាសទៅ នៃភោគៈទាំងឡាយផង ហើយចិញ្ចឹមជីវិតស្មើ
 មិនខ្លះខ្លាយពេក មិនក្បិតក្បៀតពេក ដោយគិតថា សេចក្តីចម្រើនរបស់
 អាត្មាអញ នឹងគ្របសង្កត់សេចក្តីវិនាសយ៉ាងនេះ ឯសេចក្តីវិនាសរបស់
 អាត្មាអញ នឹងកុំគ្របសង្កត់សេចក្តីចម្រើនបានឡើយ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។
 ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ប្រសិនបើ កុលបុត្រនេះមានសេចក្តីចម្រើនតិច តែចិញ្ចឹម
 ជីវិតច្រើនលើសលុប អ្នកផងទាំងឡាយ តែងនិយាយដល់កុលបុត្រ
 នោះថា កុលបុត្រនេះ បរិភោគនូវភោគៈទាំងឡាយ ដូចជាគេស៊ីផ្លែល្ងា ។
 ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ប្រសិនបើ កុលបុត្រនេះ មានសេចក្តីចម្រើនធំ

បណ្ណាសកាសង្ខហិតោ សន្តានវគ្គោ

កសិវំ ដីវិកំ កប្បេតិ តស្ស ភវន្តិ វត្តាហោ អន្ធមារ-
 កញ្ជាយំ កុលបុត្តោ មរិស្សតីតិ ។ យតោ ច ខោយំ
 ព្រាហ្មណ កុលបុត្តោ អាយព្វ ភោតានំ វិទិត្វា វេយព្វ
 ភោតានំ វិទិត្វា សមដីវិកំ កប្បេតិ ជាច្ចោតាជ្ឈំ
 ជាតិហីនំ ឯវំ មេ អាយោ វយំ បរិយាទាយ បស្សតិ ន
 ច មេ វាយោ អាយំ បរិយាទាយ បស្សតីតិ អយំ វុច្ចតិ
 ព្រាហ្មណ សមដីវិតា ។ ឯវំ សមុប្បន្នានំ ព្រាហ្មណ
 ភោតានំ ចត្តារិ អទាយមុខានិ ហោន្តិ ឥត្តិដុត្តោ សុរា-
 ដុត្តោ អក្ខុដុត្តោ ចាបមិត្តោ ចាបសហាយោ ចាបសម្ប-
 វង្កោ ។ សេយ្យថាបិ ព្រាហ្មណ មហាតោ តទ្ធាកស្ស
 ចត្តារិ ចេវ អាយមុខានិ ចត្តារិ ច អទាយមុខានិ
 តស្ស បុរិសោ យានិ ចេវ អាយមុខានិ តានិ បិទហោយ្យ
 យានិ ច អទាយមុខានិ តានិ វិវេយ្យ ទេវោ ច ន សម្មា
 ដារំ អនុប្បវេច្ឆេយ្យ ឯវញ្ចិ តស្ស ព្រាហ្មណ មហាតោ
 តទ្ធាកស្ស បរិហានិយេវ ចានិកដ្ឋា ទោ វុឡិ

បណ្ណាសកាសង្ខហិត សន្ធានវគ្គ

តែចិញ្ចឹមជីវិត ដោយក្បិតក្បៀត អ្នកផងទាំងឡាយ រមែងនិយាយដល់
 កុលបុត្រនោះថា កុលបុត្រនេះ មុខជានឹងស្លាប់ៗ ដោយឥតទីពឹង ។ ម្ចាស់
 ព្រាហ្មណ៍ កាលណាកុលបុត្រនេះ ដឹងច្បាស់នូវការចម្រើន នៃភោគៈទាំង-
 ឡាយផង ដឹងច្បាស់នូវការវិនាសទៅ នៃភោគៈទាំងឡាយផង ហើយ
 ចិញ្ចឹមជីវិតស្មើ មិនខ្លះខ្លាយពេក មិនក្បិតក្បៀតពេក ដោយគិតថា
 សេចក្តីចម្រើនរបស់អាត្មាអញ នឹងគ្របសង្កត់នូវសេចក្តីវិនាស យ៉ាងនេះ
 ឯសេចក្តីវិនាសរបស់អាត្មាអញ នឹងកុំគ្របសង្កត់សេចក្តីចម្រើន បានឡើយ
 ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ នេះហៅថា សមជីវិតា ។ ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ កាលដែល
 ភោគៈទាំងឡាយ ចម្រើនឡើងយ៉ាងនេះហើយ រមែងមានផ្លូវនៃសេចក្តី
 វិនាស ៤ ប្រការ គឺជាអ្នកលេងស្រី ១ លេងសុរា ១ លេងល្បែងភ្នាល់ ១
 មានមិត្តលាមក មានសំឡាញ់លាមក សមគប់នឹងបុគ្គលលាមក ១ ។
 ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ ដូចស្រះធំមានផ្លូវនៃសេចក្តីចម្រើន ៤ ផង មានផ្លូវនៃ
 សេចក្តីវិនាស ៤ ផង បុរសគប្បីបិទខ្ទប់នូវផ្លូវនៃសេចក្តីចម្រើនទាំងនោះ
 របស់ស្រះនោះផង គប្បីបើកបង្ហូរ នូវផ្លូវនៃសេចក្តីវិនាស ទាំងនោះ
 របស់ស្រះនោះផង ទាំងភ្លៀងសោត ក៏មិនបង្ហូរនូវធារទឹក ដោយប្រពៃ
 ផង ម្ចាស់ព្រាហ្មណ៍ កាលបើយ៉ាងនេះ ស្រះដ៏ធំនោះ នឹងមានសេចក្តី
 សាបសូន្យ ជាប្រាកដ មិនមានសេចក្តីចម្រើនឡើយ យ៉ាងណាមិញ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

ឯវមេវ ខោ ព្រាហ្មណា ឯវំ សមុប្បន្នានំ កោតានំ
 ចត្តារិ អចាយមុខានិ ហោន្តិ ឥត្ថិដុត្តោ សុរាដុត្តោ
 អក្ខុដុត្តោ ចាបមិត្តោ ចាបសហាយោ ចាបសម្បវុដ្តោ ។
 ឯវំ សមុប្បន្នានំ ព្រាហ្មណា កោតានំ ចត្តារិ អាយមុខានិ
 ហោន្តិ ន ឥត្ថិដុត្តោ ន សុរាដុត្តោ ន អក្ខុដុត្តោ
 កល្យាណមិត្តោ កល្យាណសហាយោ កល្យាណ-
 សម្បវុដ្តោ ។ សេយ្យថាបិ ព្រាហ្មណា មហាតោ
 តទ្ធាកស្ស ចត្តារិ ចេវ អាយមុខានិ ចត្តារិ ច អចា-
 យមុខានិ តស្ស បុរិសោ យានិ ចេវ អាយមុខានិ តានិ
 វិវេយ្យ យានិ ច អចាយមុខានិ តានិ បិទហេយ្យ នេវា
 ច សម្មា ធាវំ អនុប្បវេច្ឆេយ្យ ឯវត្តិ តស្ស ព្រាហ្មណា
 មហាតោ តទ្ធាកស្ស វុឡិយេវ ចានិកដ្ឋា នោ បរិហានិ

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ម្នាលព្រាហ្មណ៍ កាលដែលភោគៈទាំងឡាយ ចម្រើនឡើង យ៉ាងនេះ ហើយ រមែងមានផ្លូវនៃសេចក្តីវិនាស ៤ យ៉ាង គឺ ជាអ្នកលេងស្រី ១ លេងសុរា ១ លេងល្បែងក្នាល់ ១ មានមិត្តលាមក មានសំឡាញ់ លាមក សមគប់នឹងបុគ្គលលាមក ១ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាល ព្រាហ្មណ៍ កាលដែលភោគៈទាំងឡាយ ចម្រើនឡើង យ៉ាងនេះហើយ រមែងមានផ្លូវនៃសេចក្តីចម្រើន ៤ ប្រការ គឺជាអ្នកមិនលេងស្រី ១ មិនលេងសុរា ១ មិនលេងល្បែងក្នាល់ ១ មានមិត្តល្អ មានសំឡាញ់ល្អ សមគប់នឹងបុគ្គលល្អ ១ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ ស្រះធំមានផ្លូវនៃសេចក្តីចម្រើន ៤ ផង មានផ្លូវនៃសេចក្តីវិនាស ៤ ផង បុរសគប្បីបើកបង្ហូរនូវផ្លូវនៃសេចក្តី ចម្រើនទាំងនោះ របស់ស្រះនោះផង គប្បីបិទនូវផ្លូវនៃសេចក្តីវិនាសទាំង នោះ របស់ស្រះនោះផង ទាំងភ្លៀងសោត ក៏បង្ហូរចុះនូវធារទឹកដោយ ប្រពៃផង ម្នាលព្រាហ្មណ៍ កាលបើយ៉ាងនេះហើយ សេចក្តីចម្រើនរបស់ស្រះ នោះនឹងមានប្រាកដ មិនមានសេចក្តីសាបសូន្យឡើយ យ៉ាងណាមិញ

បណ្ណាសកាសង្កហិតោ សន្តានវគ្គោ

ឯវមេវ ខោ ព្រាហ្មណា ឯវំ សមុប្បជ្ជានំ កោកានំ
 ចត្តារិ អាយមុខានិ ហោន្តិ ន ឥត្តិធុត្តោ ។ បេ ។
 កល្យាណសម្បវឌ្ឍោ ។ ឥមេ ខោ ព្រាហ្មណា ចត្តារោ
 ធម្មា កុលបុត្តស្ស ទិដ្ឋធម្មហិតាយ សំវត្តន្តិ ទិដ្ឋធម្ម-
 សុខាយ ។ ចត្តារោមេ ព្រាហ្មណា ធម្មា កុលបុត្តស្ស
 សម្បរាយហិតាយ សំវត្តន្តិ សម្បរាយសុខាយ ។
 កតមេ ចត្តារោ ។ សទ្ធាសម្បទា សីលសម្បទា
 ចាកសម្បទា បញ្ញាសម្បទា ។ កតមា ច ព្រាហ្មណា
 សទ្ធាសម្បទា ។ ឥធិ ព្រាហ្មណា កុលបុត្តោ សទ្ធា
 ហោតិ សទ្ធិហោតិ តថាកតស្ស ពោធិ ឥតិបិ សោ ភក្កវា
 ។ បេ ។ សត្តា ទេវមនុស្សានំ ពុទ្ធា ភក្កវាតិ អយំ
 វុច្ចតិ ព្រាហ្មណា សទ្ធាសម្បទា ។ កតមា ច ព្រាហ្មណា
 សីលសម្បទា ។ ឥធិ ព្រាហ្មណា កុលបុត្តោ ចាណាតិ-
 ចាតា បដិវរតោ ហោតិ ។ បេ ។ សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទ-
 ដ្ឋានា បដិវរតោ ហោតិ អយំ វុច្ចតិ ព្រាហ្មណា សីល-
 សម្បទា ។ កតមា ច ព្រាហ្មណា ចាកសម្បទា ។

បណ្ណាសកាសង្គហិត សន្ទានវគ្គ

ម្នាលព្រាហ្មណ៍ កាលបើគោគៈទាំងឡាយ ចម្រើនឡើង យ៉ាងនេះហើយ រមែងមានផ្លូវនៃសេចក្តីចម្រើន ៤ ប្រការ គឺជាអ្នកមិនលេងស្រ្តី ១ ។ បេ ។ សមគប់នឹងបុគ្គលល្អ ១ យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ ធម៌ទាំងឡាយ ៤ ប្រការនេះឯង តែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រយោជន៍ ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ដើម្បីសេចក្តីសុខ ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ដល់កុលបុត្រ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ ធម៌ទាំងឡាយ ៤ ប្រការនេះ ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីប្រយោជន៍ ក្នុងបរលោក ដើម្បីសេចក្តីសុខ ក្នុងបរលោក ដល់កុលបុត្រ ។ ធម៌ ៤ ប្រការ តើដូចម្តេច ។ គឺសទ្ធាសម្បទា ១ សីលសម្បទា ១ ចាគសម្បទា ១ បញ្ញាសម្បទា ១ ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ ចុះសទ្ធាសម្បទា តើដូចម្តេច ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ កុលបុត្រក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកមានសទ្ធា ជឿនូវការត្រាស់ដឹងនៃព្រះតថាគតថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ។ បេ ។ ជាសាស្ត្រានៃទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ទ្រង់ត្រាស់ដឹងនូវចតុរិយសច្ចៈ ទ្រង់លែងវិលត្រឡប់មកកាន់ភពថ្មីទៀតហើយ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ នេះហៅថា សទ្ធាសម្បទា ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ ចុះសីលសម្បទា តើដូចម្តេច ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ កុលបុត្រក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកវៀរចាកបាណាតិបាត ។ បេ ។ វៀរចាកសុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋាន ម្នាលព្រាហ្មណ៍ នេះហៅថា សីលសម្បទា ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ ចុះចាគសម្បទា តើដូចម្តេច ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

ឥធិ ព្រាហ្មណ កុលបុត្តោ វិតមលមច្ឆេវេន ចេតសា
 អការំ អជ្ឈាវសតិ មុត្តច្ចាតោ បយតចាណិ វេ-
 ស្សក្ករតោ យាចយោតោ ទានសំរិកាតរតោ អយំ វុច្ចតិ
 ព្រាហ្មណ ចាតសម្មទា ។ កតមា ច ព្រាហ្មណ
 បញ្ញាសម្មទា ។ ឥធិ ព្រាហ្មណ កុលបុត្តោ បញ្ញា
 ហោតិ ។ បេ ។ សម្មាទុក្ខក្ខយតាមិទិយា អយំ វុច្ចតិ
 ព្រាហ្មណ បញ្ញាសម្មទា ។ ឥមេ ខោ ព្រាហ្មណ
 ចត្តារោ ធម្មា កុលបុត្តស្ស សម្មរាយហិតាយ សំវត្តន្តិ
 សម្មរាយសុខាយាតិ ។

ឧដ្ឋាតា	កម្មុធខេយ្យេសុ	អប្បមត្តោ	វិទានវា
សមំ	កហ្មតិ	ជីវិតំ	សម្កតំ អនុរក្ខតិ
សទ្ធា	សីលេន	សម្មន្នោ	វេញ្ញំ វិតមច្ឆរោ
និច្ចំ	មក្កំ	វិសោធជតិ	សោត្តានំ សម្មរាយិកំ
ឥច្ចេតេ	អដ្ឋ	ធម្មា ច	សទ្ធស្ស យរមេសិនោ
អក្កាតា	សច្ចនាមេន	ឧភយត្ថ	សុខាវហា

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ម្នាលព្រាហ្មណ៍ កុលបុត្រក្នុងលោកនេះ មានចិត្តប្រាសចាកមន្ទិលគឺ
 សេចក្តីកំណាញ់ នៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ មានទានបរិច្ចាគរួចស្រឡះហើយ មាន
 ដែលាងហើយ ត្រេកអរក្នុងការលះបង់ ជាអ្នកគួរដល់សូម ត្រេកអរក្នុង
 ការចែករលែកនូវទាន ម្នាលព្រាហ្មណ៍ នេះហៅថា ចាគសម្បទា ។ ម្នាល
 ព្រាហ្មណ៍ ចុះបញ្ញាសម្បទា តើដូចម្តេច ។ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ កុលបុត្រ
 ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកមានប្រាជ្ញា ។ លេ ។ ជាដំណើរយល់ការដែលអស់
 ទៅនៃទុក្ខដោយប្រពៃ ម្នាលព្រាហ្មណ៍ នេះហៅថា បញ្ញាសម្បទា ។
 ម្នាលព្រាហ្មណ៍ ធម៌ទាំងឡាយ ៤ ប្រការនេះឯង តែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បី
 ប្រយោជន៍ ក្នុងបរលោក ដើម្បីសេចក្តីសុខ ក្នុងបរលោកដល់កុលបុត្រ ។

កុលបុត្រអ្នកមានព្យាយាម ប្រឹងប្រែង ក្នុងទីនៃការងារទាំង-
 ឡាយ ១ មិនប្រហែសធ្វេសមានការចាត់ចែង ១ ចិញ្ចឹមជីវិត
 ស្មើ ១ ចេះថែរក្សាទ្រព្យដែលរកបានមក ១ មានសទ្ធា ១
 បរិបូណ៌ដោយសីល ១ ដឹងនូវពាក្យពេចន៍ ១ ប្រាសចាក
 សេចក្តីកំណាញ់ ជម្រះនូវផ្លូវមានសួស្តី ជាផ្លូវទៅកាន់បរលោក
 ជានិច្ច ១ ធម៌ទាំង ៨ ប្រការនេះ តែងនាំមកនូវសេចក្តីសុខ
 ក្នុងលោកទាំងពីរ ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រះអង្គជាសច្ច-
 នាម ទ្រង់សម្តែងដល់កុលបុត្រអ្នកមានសទ្ធា ស្វែងរកផ្ទះ

បណ្ណាសកាសង្កហិតោ សន្តានវគ្គោ

ទិដ្ឋធម្មហិតត្ថាយ សម្បរាយសុខាយ ច

ឯវមេតំ កហដ្ឋានំ ចាកោ បុញ្ញំ បវឌ្ឍតីតិ ។

[៥៦] ភយន្តិ ភិក្ខុវេ កាមាណមេតំ អធិវចនំ

ទុក្ខន្តិ ភិក្ខុវេ កាមាណមេតំ អធិវចនំ ហោកោតិ

ភិក្ខុវេ កាមាណមេតំ អធិវចនំ កល្លោតិ ភិក្ខុវេ

កាមាណមេតំ អធិវចនំ សល្លន្តិ ភិក្ខុវេ កាមាណមេតំ

អធិវចនំ សង្កោតិ ភិក្ខុវេ កាមាណមេតំ អធិវចនំ

បង្កោតិ ភិក្ខុវេ កាមាណមេតំ អធិវចនំ កញ្ចោតិ ភិក្ខុវេ

កាមាណមេតំ អធិវចនំ ។ កស្មា ច ភិក្ខុវេ ភយន្តិ

កាមាណមេតំ អធិវចនំ ។ យស្មា ច កាមរាគវត្តាយំ

ភិក្ខុវេ ឆន្ទរាគវិនិពទ្ធោ ទិដ្ឋធម្មិកាបិ ភយា ន បរិមុច្ចតិ

សម្បរាយិកាបិ ភយា ន បរិមុច្ចតិ តស្មា ភយន្តិ

កាមាណមេតំ អធិវចនំ ។ កស្មា ច ភិក្ខុវេ ទុក្ខន្តិ ។ បេ ។

ហោកោតិ កល្លោតិ សល្លន្តិ សង្កោតិ បង្កោតិ ។

បណ្ណាសកាសង្គហិត សន្ធានវគ្គ

ដើម្បីប្រយោជន៍ ក្នុងបច្ចុប្បន្នផង ដើម្បីសេចក្តីសុខ ក្នុង
បរលោកផង ដោយប្រការដូច្នោះ ការបរិច្ចាគនិងបុណ្យនេះ
តែងចម្រើន ដល់គ្រហស្ថទាំងឡាយ យ៉ាងនេះឯង ។

[៥៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពាក្យថា ភ័យនេះ ជាឈ្មោះរបស់កាម
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពាក្យថា ទុក្ខនេះ ជាឈ្មោះរបស់កាម ម្នាលភិក្ខុទាំង-
ឡាយ ពាក្យថា រោគនេះ ជាឈ្មោះរបស់កាម ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពាក្យ
ថា ពកនេះ ជាឈ្មោះរបស់កាម ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពាក្យថា ព្រួញនេះ
ជាឈ្មោះរបស់កាម ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពាក្យថា ជាប់ជំពាក់នេះ ជា
ឈ្មោះរបស់កាម ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពាក្យថា ភក់នេះ ជាឈ្មោះរបស់
កាម ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពាក្យថា គក់នេះ ជាឈ្មោះរបស់កាម ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុដូចម្តេច បានជាពាក្យថា ភ័យនេះ ជាឈ្មោះរបស់
កាម ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កុលបុត្រនេះត្រេកអរដោយអំណាចកាមរាគ
ជាប់ជំពាក់ដោយឆន្ទរាគ រមែងមិនរួចចាកភ័យក្នុងបច្ចុប្បន្នផង មិនរួចចាក
ភ័យក្នុងបរលោកផង ហេតុនោះបានជាពាក្យថា ភ័យនេះ ជាឈ្មោះរបស់
កាម ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុដូចម្តេច បានជាពាក្យថាទុក្ខ ។ បេ ។
ថារោគ ថាពក ថាព្រួញ ថាជាប់ជំពាក់ ថាភក់ (នេះជាឈ្មោះរបស់កាម) ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

កស្មា ច ភិក្ខុវេ កញ្ចោតិ កាមាណមេតំ អធិវចនំ ។

យស្មា ច កាមរាគវត្តាយំ ភិក្ខុវេ ឆន្ទរាគវិនិពន្ធា

ទិដ្ឋធម្មិកាបិ កញ្ចា ន បរិមុច្ចតិ សម្បរាយិកាបិ កញ្ចា

ន បរិមុច្ចតិ តស្មា កញ្ចោតិ កាមាណមេតំ អធិវចនន្តិ ។

ភយំ ទុក្ខញ្ច ហោតោ ច កណ្តោ សល្លញ្ច សង្កោ ច

បង្កោ កញ្ចា ច ឧភយំ

ឯតេ កាមា បុច្ចន្តិ យត្ត សត្តោ បុប្ផដ្ឋនោ

ឌីតិល្លោកា សាត្រុបេន បុន កញ្ចាយ កច្ចតិ

យតោ ច ភិក្ខុ អាតាបិ សម្បជញ្ញេន រញ្ចតិ

សោមំ បលិបថំ ទុក្ខំ អតិក្កម្ម តថាវិដោ

បដំ ជាតិជ្ជរូបេតំ ឆន្ទមាណំ អវេក្ខតីតិ ។

[៥៧] អដ្ឋហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតោ ភិក្ខុ

អាហុនេយ្យោ ហោតិ ចាហុនេយ្យោ ទក្ខិណោយ្យោ

អញ្ចលិករណីយោ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្ស ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុដូចម្តេច បានជាពាក្យថា គភ៌នេះ ជាឈ្មោះ
របស់កាម ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កុលបុត្រនេះ ត្រេកអរដោយអំណាចកាម-
រាគ ជាប់ជំពាក់ដោយឆន្ទរាគ រមែងមិនរួចចាកគភ៌ ក្នុងបច្ចុប្បន្នផង មិន
រួចចាកគភ៌ ក្នុងបរលោកផង ហេតុនោះបានជា ពាក្យថា គភ៌នេះ ជាឈ្មោះ
របស់កាម ។

បុប្ផជនជាប់ជំពាក់ក្នុងកាមណា កាមទាំងពីរនុ៎ះ លោកហៅថា
ភ័យ ថាទុក្ខ ថារោគ ថាពក ថាព្រួញ ថាការជាប់ជំពាក់ ថាភក់
ថាគភ៌ បុប្ផជនត្រូវសេចក្តីសុខ ក្នុងកាមគ្របសង្កត់ហើយ
រមែងទៅកាន់គភ៌ទៀត លុះតែភិក្ខុ មានព្យាយាមដុតកម្តៅ
កិលេស ត្រេកអរដោយសម្បជញ្ញៈក្នុងវេលាណា ភិក្ខុនោះ
បែបនោះ កន្លងនូវផ្លូវវាងគឺវដ្តៈនេះ ដែលគេធ្វើបានដោយក្រ
រមែងមើលឃើញនូវពួកសត្វ ដែលចូលទៅកាន់ជាតិនិងជរា
កំពុងតែញាប់ញ័រ (ក្នុងភពទាំង ៣ ក្នុងវេលានោះ) ។

[៥៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៨ យ៉ាង ជាអ្នក
គួរទទួលនូវចតុប្បច្ច័យដែលគេនាំមកបូជា គួរទទួលនូវចតុប្បច្ច័យដែលគេ
តាក់តែង ដើម្បីភ្ញៀវ គួរទទួលនូវទក្ខិណាទាន គួរដល់អញ្ញាលិកម្ម ដែលសត្វ
លោកគប្បីធ្វើ ជាបុញ្ញក្ខេត្តនៃសត្វលោក រកខេត្តដទៃក្រៃលែងជាងគ្មាន។

បណ្ណាសកាសង្គហិតោ សន្ធានវគ្គោ

កតមេហិ អដ្ឋហិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សីលវា ហោតិ
 ។ បេ ។ សមាទាយ សិក្ខតិ សិក្ខាបទេសុ ពហុស្សុតោ
 ហោតិ ។ បេ ។ ទិដ្ឋិយា សុប្បដិវិទ្ធា កល្យាណមិត្តោ
 ហោតិ កល្យាណសហាយោ កល្យាណសម្បវេណ្ណោ
 សម្មាទិដ្ឋិកោ ហោតិ សម្មាទស្សនេន សមដ្ឋាភតោ
 ចតុដ្ឋំ ឈានាដំ អភិចេតសិកានំ ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារាដំ
 ទិកាមលាភី ហោតិ អតិច្ឆលាភី អកសិរលាភី
 អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ សេយ្យដីទំ
 ឯកម្យំ ជាតិ ទ្វេបិ ជាតិយោ ។ បេ ។ ឥតិ សាការំ
 សឧទ្ទេសំ អនេកវិហិតំ បុព្វេនិវាសំ អនុស្សរតិ ទិព្វេន
 ចក្កុនា វិសុទ្ធនេ អតិក្កន្តមាណុសកេន ។ បេ ។ យថា-
 កម្មបកេ សត្តេ បជាជាតិ អាសវាដំ ខយា ។ បេ ។
 សច្ចិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ
 អដ្ឋហិ ធម្មេហិ សមដ្ឋាភតោ ភិក្ខុ អាហុនេយ្យោ
 ហោតិ ។ បេ ។ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្សាតិ ។

បណ្ណាសកាសង្គហិត សន្ធានវគ្គ

ប្រកបដោយធម៌ទាំង ៨ យ៉ាង តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមានសីល ។ បេ ។ សមាទានសិក្សា ក្នុង
សិក្ខាបទទាំងឡាយ ១ ជាអ្នកចេះចាំច្រើន ១ ។ បេ ។ យល់ត្រឹមត្រូវ
ដោយទិដ្ឋិ ១ ជាអ្នកមានមិត្តល្អ មានសំឡាញ់ល្អ សមគប់នឹងបុគ្គលល្អ ១
ជាអ្នកសម្មាទិដ្ឋិ ប្រកបដោយសម្មាទស្សនៈ ១ ជាអ្នកបានតាមប្រាថ្នា
បានដោយមិនលំបាក បានដោយទូលាយនូវឈានទាំង ៤ ដែលអាស្រ័យ
នូវចិត្តដ៏ប្រសើរ ជាគ្រឿងនៅសប្បាយ ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ១ តែងរព្វកឃើញ
នូវបុព្វេនិវាសគឺ ការនៅក្នុងភពមុន មានប្រការដ៏ច្រើនគឺ រព្វកឃើញ ១
ជាតិខ្លះ ២ ជាតិខ្លះ ។ បេ ។ រលឹកឃើញនូវបុព្វេនិវាស ព្រមទាំងអាការៈ
ព្រមទាំងឧទ្ទេស មានប្រការដ៏ច្រើន ដោយប្រការដូច្នោះ ១ បានដឹង
ច្បាស់នូវពួកសត្វដែលអន្ទោលទៅតាមកកម្ម ។ ល ។ ទិព្វចក្ខុដ៏ស្អាត
កន្លងបង្អស់នូវចក្ខុរបស់មនុស្សធម្មតា ។ បេ ។ ដឹងច្បាស់នូវពួកសត្វ ដែល
អន្ទោលទៅតាមកម្ម ១ បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ បានដល់ ។ បេ ។ ព្រោះ
អស់ទៅនៃអាសវៈ ទាំងឡាយ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកប
ដោយធម៌ទាំង ៨ យ៉ាងនេះឯង ជាអ្នកគួរទទួលចតុប្បជ្ជ័យដែលគេនាំមក
បូជា ។ បេ ។ ជាបុញ្ញក្ខេត្តនៃសត្វលោក រកខេត្តដទៃ ក្រែកលែងជាងគ្មាន ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

[៥៨] អដ្ឋហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ
អាហុនេយ្យោ ហោតិ ។ បេ ។ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ
លោកស្ស ។ កតមេហិ អដ្ឋហិ ។ ឥធម ភិក្ខុវេ
ភិក្ខុ សីលវា ហោតិ ។ បេ ។ សមាទាយ
សិក្ខតិ សិក្ខាបទេសុ ពហុស្សតោ ហោតិ ។ បេ ។
ទិដ្ឋិយា សុប្បដិវិទ្ធា អារទ្ធវិយោ ហោតិ ថាមវា
ទទ្ធិបរក្កមោ អនិក្ខិត្តុយោ កុសលេសុ ធម្មេសុ
អារញ្ញកោ ហោតិ បន្តសេនាសនោ អរតិរតិសហោ
ហោតិ ឧប្បន្នំ អរតី អភិកុយ្យ វិហារតិ ភយកេវ-
សហោ ហោតិ ឧប្បន្នំ ភយកេវំ អភិកុយ្យ វិហារតិ
ចតុន្នំ ឈានានំ អាកិចេតសិកានំ ទិដ្ឋធម្មសុខវិហា-
រានំ ជិកាមលាភី ហោតិ អតិច្ឆលាភី អកសិរលាភី
អាសវានំ ខយា ។ បេ ។ សច្ចិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ
វិហារតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ អដ្ឋហិ ធម្មេហិ
សមន្នាគតោ ភិក្ខុ អាហុនេយ្យោ ហោតិ ។ បេ ។
អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្សាតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

[៥៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៨ យ៉ាង ជាអ្នក
 គួរទទួលចតុប្បថ្នយដែលគេនាំមកបូជា ។ បេ ។ ជាបុញ្ញក្ខេត្តនៃសត្វ
 លោក រកខេត្តដទៃក្រែកលែងជាងគ្មាន ។ ប្រកបដោយធម៌ទាំង ៨ យ៉ាង
 តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមានសីល
 ។ បេ ។ សមាទានសិក្សា ក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ ១ ជាអ្នកចេះចាំច្រើន ១
 ។ បេ ។ យល់ត្រឹមត្រូវដោយទិដ្ឋិ ១ ជាអ្នកប្រារព្ធសេចក្តីព្យាយាម
 មានកម្លាំងប្រឹងប្រែងដ៏មាំ មិនដាក់ធុរៈចោលក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ១
 ជាអ្នកនៅក្នុងព្រៃ មានទិសេនាសនៈស្ងាត់ ១ អត់ទ្រាំនូវសេចក្តីអផ្សុកនិង
 សេចក្តីត្រេកអរ តែងគ្របសង្កត់នូវសេចក្តីអផ្សុកដែលកើតឡើងហើយ ១
 ជាអ្នកអត់ទ្រាំនូវភ័យគួរស្ងប់ស្ងែង តែងគ្របសង្កត់នូវភ័យ គួរស្ងប់ស្ងែង
 ដែលកើតឡើងហើយ ១ ជាអ្នកបានតាមប្រាថ្នា បានដោយមិនលំបាក
 បានដោយទូលាយ នូវឈានទាំង ៤ ដែលអាស្រ័យនូវចិត្តដ៏ប្រសើរ
 ជាគ្រឿងនៅជាសុខ ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ១ បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ បានដល់
 ។ បេ ។ ព្រោះអស់ទៅនៃអាសវៈទាំងឡាយ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ទាំង ៨ យ៉ាងនេះឯង ជាអ្នកគួរទទួលនូវចតុប្បថ្នយ
 ដែលគេនាំមកបូជា ។ បេ ។ ជាបុញ្ញក្ខេត្តនៃសត្វលោក រកខេត្តដទៃ
 ក្រែកលែងជាងគ្មាន ។

បណ្ណាសកាសង្កហិតោ សន្ធានវគ្គោ

[៥៩] អដ្ឋិមេ ភិក្ខុវេ បុគ្គលា អាហុនេយ្យា
 ចាហុនេយ្យា ទក្ខិណេយ្យា អញ្ញលិករណីយា អនុត្តរំ
 បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្ស ។ កតមេ អដ្ឋ ។ សោតាបន្នោ
 សោតាបត្តិដលសច្ចិកិរិយាយ បដិបន្នោ សកទាតាមិ
 សកទាតាមិដលសច្ចិកិរិយាយ បដិបន្នោ អនាតាមិ
 អនាតាមិដលសច្ចិកិរិយាយ បដិបន្នោ អរហា
 អរហត្តាយ បដិបន្នោ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ អដ្ឋ
 បុគ្គលា អាហុនេយ្យា ។ បេ ។ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ
 លោកស្សាតិ ។

ចត្តារោ ច បដិបន្នោ ចត្តារោ ច ផលេ បិតា
 ឯស សង្ឃោ ឧដុក្ខតោ បញ្ញាសីលសមាហិតោ

បណ្ណាសកាសង្ខហិត សន្ធានវគ្គ

[៥៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គល ៨ ពួកនេះ ជាអ្នកគួរទទួលនូវ
 ចតុប្បច្ច័យ ដែលគេនាំមកបូជា គួរទទួលនូវចតុប្បច្ច័យដែលគេតាក់តែង
 ដើម្បីភ្ញៀវ គួរទទួលនូវទក្ខិណាទាន គួរដល់អញ្ញាលិកម្មដែលសត្វលោក
 គប្បីធ្វើ ជាបុញ្ញក្ខេត្តនៃសត្វលោក រកខេត្តដទៃ ក្រែលែងជាងគ្មាន ។
 បុគ្គលទាំង ៨ ពួក តើដូចម្តេច ។ គឺបុគ្គលជាសោតាបន្ន ១ បុគ្គលអ្នក
 ប្រតិបត្តិ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់សោតាបត្តិផល ១ បុគ្គលជាសកទាតាមី ១
 បុគ្គលអ្នកប្រតិបត្តិ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់សកទាតាមិផល ១ បុគ្គលជា
 អនាតាមី ១ បុគ្គលអ្នកប្រតិបត្តិ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់អនាតាមិផល ១
 បុគ្គលជាអរហន្ត ១ បុគ្គលជាអ្នកប្រតិបត្តិ ដើម្បីអរហត្ត ១ ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ បុគ្គលទាំង ៨ ពួកនេះឯង ជាអ្នកគួរទទួលនូវចតុប្បច្ច័យដែល
 គេនាំមកបូជា ។ បេ ។ ជាបុញ្ញក្ខេត្តនៃសត្វលោក រកខេត្តដទៃ ក្រែ
 លែងជាងគ្មាន ។

បុគ្គល ៤ ពួក ជាអ្នកប្រតិបត្តិផង ៤ ពួកតាំងនៅក្នុងផលផង
 នេះ ជាសង្ឃមានសភាពដ៏ត្រង់ ប្រកបដោយបញ្ញានិងសីល

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

យជមាណំ មនុស្សានំ បុញ្ញបេក្ខាន ចាណំ

ករោតិ ឱបទិកំ បុញ្ញំ^(១) សង្ឃេ ទិដ្ឋំ មហាប្បលន្តិ ។

[៦០] អដ្ឋមេ ភិក្ខុវេ បុគ្គលា អាហុនេយ្យា ។ បេ ។

អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ លោកស្ស ។ កតមេ អដ្ឋ ។

សោតាបន្នោ សោតាបត្តិផលសច្ចិកិរិយាយ បដិបន្នោ

សកទាតាមី សកទាតាមិផលសច្ចិកិរិយាយ បដិបន្នោ

អនាតាមី អនាតាមិផលសច្ចិកិរិយាយ បដិបន្នោ អរហា

អរហត្តាយ បដិបន្នោ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ អដ្ឋ

បុគ្គលា អាហុនេយ្យា ។ បេ ។ អនុត្តរំ បុញ្ញក្ខេត្តំ

លោកស្សាតិ ។

១ ឱ. ម. ករោតំ ឱបទិកំ បុញ្ញំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

រមែងធ្វើនូវបុណ្យដ៏ក្រៃលែង ដល់ពួកសត្វគឺ មនុស្សកាល
ស្វែងរកនូវបុណ្យហើយបូជា ព្រោះទានដែលបុគ្គលឲ្យហើយ
ចំពោះសង្ឃ រមែងមានផលច្រើន ។

[៦០] ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គល ៨ ពួកនេះ ជាអ្នកគួរទទួលនូវ
ចតុបច្ច័យ ដែលគេនាំមកបូជា ។ បេ ។ ជាបុញ្ញក្ខេត្តនៃសត្វលោក រកខេត្ត
ដទៃក្រៃលែងជាងគ្មាន ។ បុគ្គលទាំង ៨ ពួក តើដូចម្តេច ។ គឺបុគ្គលជា
សោតាបន្ន ១ បុគ្គលអ្នកប្រតិបត្តិ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សោតាបត្តិ-
ផល ១ បុគ្គលជាសកទាតាមី ១ បុគ្គលអ្នកប្រតិបត្តិ ដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់
ច្បាស់សកទាតាមីផល ១ បុគ្គលជាអនាតាមី ១ បុគ្គលអ្នកប្រតិបត្តិ ដើម្បី
ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនាតាមីផល ១ បុគ្គលជាអរហន្ត ១ បុគ្គលអ្នកប្រតិបត្តិ
ដើម្បីអរហត្ត ១ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលទាំង ៨ ពួកនេះឯង ជាអ្នក
គួរទទួលនូវចតុបច្ច័យ ដែលគេនាំមកបូជា ។ បេ ។ ជាបុញ្ញក្ខេត្តនៃសត្វ
លោក រកខេត្តដទៃក្រៃលែងជាងគ្មាន ។

បណ្ណាសកាសង្កហិតោ សន្ធានវគ្គោ

ចត្តារោ ច បដិបដ្ឋា ចត្តារោ ច ផលេ បិតា
 ឯស សង្កេត សមុត្តរោ វស្សានំ អដ្ឋ បុគ្គលា
 យជមាណំ មនុស្សានំ បុញ្ញបេក្ខាន ចាណំ
 ករោតិ ឱបទិកំ បុញ្ញំ ឯត្ត ទិដ្ឋំ មហាប្បលន្តិ ។

សន្ធានវគ្គោ បឋមោ ។

តត្រ័ទ្ធានំ

កោតមី ឱវាទំ សំខិត្តំ ទីយជាណុញ្ច ឧដ្ឋយោ
 ភយា ទ្វេ អាហុនេយ្យា ទ្វេ ច អដ្ឋបុគ្គលាតិ ។

បណ្ណាសកាសង្កហិត សន្ធានវគ្គ

បុគ្គល ៤ ពួក ជាអ្នកប្រតិបត្តិផង ៤ ពួកជាអ្នកតាំងនៅក្នុង
ផលផង នេះជាសង្ឃដ៏ឧត្តម ជាងសត្វទាំងឡាយ បុគ្គល
៨ ពួក រមែងធ្វើបុណ្យដ៏ក្រៃលែង ដល់ពួកសត្វគឺ មនុស្ស
កាលស្វែងរកនូវបុណ្យហើយបូជា ព្រោះទានដែលបុគ្គលឲ្យ
ហើយចំពោះសង្ឃនុ៎ះ រមែងមានផលច្រើន ។

ចប់ សន្ធានវគ្គ ទី ១ ។

ឧទ្ទាននៃសន្ធានវគ្គនោះ គឺ

និយាយអំពីរឿងនាងមហាបជាបតិគោតមី ១ អំពីភិក្ខុគួរឲ្យឱវាទដល់
ភិក្ខុនី ១ អំពីធម៌ដ៏សង្ខេប ១ អំពីទីយជាណុកោឡិយបុគ្គ ១
អំពីឧជ្ឈយព្រាហ្មណ៍ ១ អំពីភ័យ ១ អំពីអាហុនេយ្យបុគ្គលមាន ២
លើក អំពីបុគ្គល ៨ ពួកមាន ២ លើក ។

ចាលវគ្គោ

[៦១] អដ្ឋិមេ ភិក្ខុវេ បុគ្គលា សន្តោ សំវិជ្ជមាណ
លោកស្មី ។ កតមេ អដ្ឋ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនោ
បរិវិត្តស្ស វិហារតោ និរាយត្តវត្តិនោ ឥច្ឆា ឧប្បជ្ជតិ
លាកាយ ។ សោ ឧដ្ឋហតិ យដតិ វាយមតិ
លាកាយ ។ តស្ស ឧដ្ឋហតោ យដតោ វាយមតោ
លាកាយ លាកោ ឧប្បជ្ជតិ ។ សោ តេន អលាកេន
សោចតិ កិលមតិ បរិទេវតិ ឧត្តាឡី^(១) កន្ធិតិ
សម្មោហំ អាបជ្ជតិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ
ភិក្ខុ ឥច្ឆោ វិហារតិ លាកាយ ឧដ្ឋហតិ យដតិ
វាយមតិ លាកាយ ន ច លាកី សោចិ ច
បរិទេវិ ច ចុតោ ច សទ្ធម្មា ។ ឥធិ បន
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនោ បរិវិត្តស្ស វិហារតោ និរាយត្តវត្តិនោ
ឥច្ឆា ឧប្បជ្ជតិ លាកាយ ។ សោ ឧដ្ឋហតិ យដតិ
វាយមតិ លាកាយ ។ តស្ស ឧដ្ឋហតោ យដតោ
វាយមតោ លាកាយ លាកោ ឧប្បជ្ជតិ ។ សោ
តេន លាកេន មជ្ជតិ បមជ្ជតិ បមាទមាបជ្ជតិ ។

១ ឱ. ម. ឧត្តាឡី ។

ចាលវគ្គ

[៦១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គល ៨ ពួកនេះ រមែងមានប្រាកដ ក្នុងលោក ។ បុគ្គល ៨ ពួក តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុ ក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកស្ងាត់ តែប្រព្រឹត្តមិនជាប់លាប់ សេចក្តីប្រាថ្នា ដើម្បីលាភ ក៏កើតឡើង ។ ភិក្ខុនោះ ខំសង្វាត ខ្ចីឃ្នាត ព្យាយាម ដើម្បី លាភ ។ កាលភិក្ខុនោះ ខំសង្វាត ខ្ចីឃ្នាត ព្យាយាម ដើម្បីលាភ លាភក៏មិន កើតឡើង ។ ភិក្ខុនោះ រមែងសោកស្តាយ លំបាក ខ្សឹកខ្សួល គក់ទ្រូង កន្ទក់កន្ទេញ ដល់នូវសេចក្តីវង្វេង ព្រោះមិនមានលាភនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុ ទាំងឡាយ នេះហៅថា ភិក្ខុអ្នកប្រាថ្នា ដើម្បីលាភ ខំសង្វាត ខ្ចីឃ្នាត ព្យាយាម ដើម្បីលាភ ប៉ុន្តែជាអ្នកមិនមានលាភផង សោកស្តាយផង ខ្សឹក ខ្សួលផង ឃ្នាតចាកព្រះសទ្ធម្មផង (១) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកស្ងាត់ ប្រព្រឹត្តមិនជាប់លាប់ សេចក្តីប្រាថ្នា ដើម្បីលាភ ក៏កើតឡើង ។ ភិក្ខុនេះខំសង្វាត ខ្ចីឃ្នាតព្យាយាមដើម្បីលាភ ។ កាលភិក្ខុនោះ ខំសង្វាត ខ្ចីឃ្នាត ព្យាយាម ដើម្បីលាភ លាភក៏កើតឡើង ។ ភិក្ខុនោះ ស្រវឹងជ្រុលជ្រប់ ដល់នូវសេចក្តីប្រមាទ ព្រោះលាភនោះ ។

បណ្ណាសកាសង្កហិតោ ចាលវគ្គោ

អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ឥច្ឆោ វិហារតិ លាភាយ
 ឧដ្ឋហតិ យដតិ វាយមតិ លាភាយ លាភី ច មទី
 ច បមាទី ច ចុតោ ច សទ្ធម្មា ។ ឥធម បន ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនោ បរិវិត្តស្ស វិហារតោ និវាយត្តវត្តិនោ ឥច្ឆា
 ឧប្បជ្ជតិ លាភាយ ។ សោ ន ឧដ្ឋហតិ ន យដតិ ន
 វាយមតិ លាភាយ ។ តស្ស អនុដ្ឋហតោ អយដតោ
 អវាយមតោ លាភាយ លាភោ នុប្បជ្ជតិ ។ សោ
 តេន អលាភេន សោចតិ កិលមតិ បរិទេវតិ
 ឧត្តាឡិ កក្កតិ សម្មោហំ អាបជ្ជតិ ។ អយំ វុច្ចតិ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ឥច្ឆោ វិហារតិ លាភាយ ន ឧដ្ឋហតិ
 ន យដតិ ន វាយមតិ លាភាយ ន ច លាភី សោចិ
 ច បរិទេវិ ច ចុតោ ច សទ្ធម្មា ។ ឥធម បន ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនោ បរិវិត្តស្ស វិហារតោ និវាយត្តវត្តិនោ ឥច្ឆា
 ឧប្បជ្ជតិ លាភាយ ។ សោ ន ឧដ្ឋហតិ ន យដតិ
 ន វាយមតិ លាភាយ ។ តស្ស អនុដ្ឋហតោ
 អយដតោ អវាយមតោ លាភាយ លាភោ ឧប្បជ្ជតិ ។

បណ្ណាសកាសង្គហិត ចាលវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ភិក្ខុអ្នកប្រាថ្នាដើម្បីលោក ខំសង្វាត ខ្ចីឃ្មាត ព្យាយាម ដើម្បីលោក ជាអ្នកមានលោកផង ស្រវឹងផង ប្រមាទផង ឃ្មាត ចាកព្រះសទ្ធម្មផង(២) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុក្នុងសាសនា នេះ ជាអ្នកស្ងាត់ ប្រព្រឹត្តមិនជាប់លាប់ សេចក្តីប្រាថ្នា ដើម្បីលោកក៏កើត ឡើង ។ ភិក្ខុនោះ មិនខំសង្វាត មិនខ្ចីឃ្មាត មិនព្យាយាម ដើម្បីលោកទេ ។ កាលភិក្ខុនោះ មិនខំសង្វាត មិនខ្ចីឃ្មាត មិនព្យាយាម ដើម្បីលោកទេ លោកក៏មិនកើតដែរ ។ ភិក្ខុនោះ រមែងសោកស្តាយ លំបាក ខ្សឹកខ្សួល គក់ទ្រូង កន្ទក់កន្ទេញ ដល់នូវសេចក្តីវង្វេង ព្រោះមិនមានលោកនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ភិក្ខុអ្នកប្រាថ្នាដើម្បីលោក តែមិនខំសង្វាត មិនខ្ចីឃ្មាត មិនព្យាយាម ដើម្បីលោក ប៉ុន្តែជាអ្នកមិនមានលោកផង សោក ស្តាយផង ខ្សឹកខ្សួលផង ឃ្មាតចាកព្រះសទ្ធម្មផង (៣) ។ ម្នាល ភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកស្ងាត់ ប្រព្រឹត្តមិន ជាប់លាប់ សេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីលោក ក៏កើតឡើង ។ ភិក្ខុនោះ មិនខំសង្វាត មិនខ្ចីឃ្មាត មិនព្យាយាម ដើម្បីលោកទេ ។ កាលភិក្ខុនោះ មិនសង្វាត មិនខ្ចីឃ្មាត មិនព្យាយាម ដើម្បីលោកទេ ប៉ុន្តែលោកក៏កើតឡើងបាន ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

សោ តេន លាភេន មជ្ជតិ បមជ្ជតិ បមាទមាបជ្ជតិ ។
 អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ឥច្ឆោ វិហារតិ លាភាយ ន
 ឧដ្ឋហតិ ន យជតិ ន វាយមតិ លាភាយ លាភី ច
 មទី ច បមាទី ច ចុតោ ច សទ្ធម្មា ។ ឥធម បន
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនោ បរិវិត្តស្ស វិហារតោ និរាយត្តវត្តិនោ
 ឥច្ឆា ឧប្បជ្ជតិ លាភាយ ។ សោ ឧដ្ឋហតិ យជតិ
 វាយមតិ លាភាយ ។ តស្ស ឧដ្ឋហតោ យជតោ
 វាយមតោ លាភាយ លាភោ នុប្បជ្ជតិ ។ សោ តេន
 អលាភេន ន សោចតិ ន កិលមតិ ន បរិទេវតិ ន
 ឧវត្តាឡី កន្ធាតិ ន សម្មោហំ អាបជ្ជតិ ។ អយំ វុច្ចតិ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ឥច្ឆោ វិហារតិ លាភាយ ឧដ្ឋហតិ យជតិ
 វាយមតិ លាភាយ ន ច លាភី ន ច សោចិ ន ច
 បរិទេវិ អចុតោ ច សទ្ធម្មា ។ ឥធម បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនោ
 បរិវិត្តស្ស វិហារតោ និរាយត្តវត្តិនោ ឥច្ឆា ឧប្បជ្ជតិ
 លាភាយ ។ សោ ឧដ្ឋហតិ យជតិ វាយមតិ លាភាយ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ភិក្ខុនោះ ស្រវឹងជ្រុលជ្រប់ ដល់នូវសេចក្តីប្រមាទ ព្រោះលាភនោះ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ភិក្ខុអ្នកប្រាថ្នា ដើម្បីលាភ មិនខំ
សង្វាត មិនខ្ចីឃ្មាត មិនព្យាយាម ដើម្បីលាភទេ ប៉ុន្តែជាអ្នកមានលាភផង
ស្រវឹងផង ប្រមាទផង ឃ្មាតចាកព្រះសទ្ធម្មផង (២) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
ឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកស្ងាត់ ប្រព្រឹត្តមិនជាប់លាប់
សេចក្តីប្រាថ្នា ដើម្បីលាភ ក៏កើតឡើង ។ ភិក្ខុនោះ ខំសង្វាត ខ្ចីឃ្មាត
ព្យាយាម ដើម្បីលាភ ប៉ុន្តែលាភមិនកើតឡើង ។ ភិក្ខុនោះ មិនសោក
ស្តាយ មិនលំបាក មិនខ្សឹកខ្សួល មិនគក់ទ្រូង កន្ទក់កន្ទេញ មិនដល់នូវ
សេចក្តីវង្វេង ព្រោះមិនមានលាភនោះទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា
ភិក្ខុអ្នកប្រាថ្នា ដើម្បីលាភ ខំសង្វាត ខ្ចីឃ្មាត ព្យាយាម ដើម្បីលាភ ប៉ុន្តែ
ជាអ្នកមិនមានលាភផង មិនសោកស្តាយផង មិនខ្សឹកខ្សួលផង មិនឃ្មាត
ចាកព្រះសទ្ធម្មផង (៥) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុក្នុង
សាសនានេះ ជាអ្នកស្ងាត់ ប្រព្រឹត្តមិនជាប់លាប់ សេចក្តីប្រាថ្នា ដើម្បីលាភ
ក៏កើតឡើង ។ ភិក្ខុនោះខំសង្វាត ខ្ចីឃ្មាត ព្យាយាម ដើម្បីលាភ ។

បណ្ណាសកាសង្កហិតោ ចាលវគ្គោ

តស្ស ឧដ្ឋហតោ យដតោ វាយមតោ លាកាយ
 លាកោ ឧប្បជ្ជតិ ។ សោ តេន លាកេន ន មជ្ជតិ ន
 បមជ្ជតិ ន បមាទមាបជ្ជតិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
 ឥច្ឆោ វិហារតិ លាកាយ ឧដ្ឋហតិ យដតិ វាយមតិ
 លាកាយ លាកី ច ន ច មទី ន ច បមាទី អច្ចតោ ច
 សទ្ធម្មា ។ ឥធិ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនោ បរិវិត្តស្ស វិហារតោ
 និរាយត្តវត្តិនោ ឥច្ឆោ ឧប្បជ្ជតិ លាកាយ ។ សោ ន
 ឧដ្ឋហតិ ន យដតិ ន វាយមតិ លាកាយ ។ តស្ស អនុដ្ឋ-
 ហតោ អយដតោ អវាយមតោ លាកាយ លាកោ នុប្ប-
 ជ្ជតិ ។ សោ តេន អលាកេន ន សោចតិ ន កិលមតិ
 ន បរិទេវតិ ន ឧត្តាឡី កន្ធាតិ ន សម្មោហំ អាបជ្ជតិ ។
 អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ឥច្ឆោ វិហារតិ លាកាយ ន
 ឧដ្ឋហតិ ន យដតិ ន វាយមតិ លាកាយ ន ច លាកី
 ន ច សោចិ ន ច បរិទេវី អច្ចតោ ច សទ្ធម្មា ។

បណ្ណាសកាសង្គហិត ចាលវគ្គ

កាលភិក្ខុនោះ ខំសង្វាត ព្យាយាម ដើម្បីលាភ លាភក៏កើតឡើង ។

ភិក្ខុនោះមិនស្រវឹង មិនជ្រុលជ្រប់ មិនដល់នូវសេចក្តីប្រមាទ ព្រោះលាភ
 នោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ភិក្ខុអ្នកប្រាថ្នា ដើម្បីលាភ ខំ
 សង្វាត ខ្ចីឃ្មាត ព្យាយាម ដើម្បីលាភ ជាអ្នកមានលាភផង មិនស្រវឹងផង
 មិនប្រមាទផង មិនឃ្មាតចាកព្រះសទ្ធម្មផង (៦) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកស្ងាត់ ប្រព្រឹត្តមិនជាប់លាប់
 សេចក្តីប្រាថ្នា ដើម្បីលាភ ក៏កើតឡើង ។ ភិក្ខុនោះមិនខំសង្វាត មិនខ្ចី-
 ឃ្មាត មិនព្យាយាម ដើម្បីលាភទេ ។ កាលភិក្ខុនោះ មិនខំសង្វាត មិនខ្ចី-
 ឃ្មាត មិនព្យាយាម ដើម្បីលាភទេ លាភក៏មិនកើតឡើងដែរ ។ ភិក្ខុនោះ
 រមែងមិនសោកស្តាយ មិនលំបាក មិនខ្សឹកខ្សួល មិនគក់ទ្រូង កន្ទក់
 កន្ទេញ មិនដល់នូវសេចក្តីវង្វេង ព្រោះមិនមានលាភនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ នេះហៅថា ភិក្ខុអ្នកប្រាថ្នាដើម្បីលាភ មិនខំសង្វាត មិនខ្ចីឃ្មាត
 មិនព្យាយាម ដើម្បីលាភ ទាំងជាអ្នកមិនមានលាភផង មិនសោកស្តាយ
 ផង មិនខ្សឹកខ្សួលផង មិនឃ្មាតចាកព្រះសទ្ធម្មផង (៧) ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

ឥធិ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនោ បរិវិត្តស្ស វិហារតោ
 និរាយត្តវត្តិនោ ឥច្ឆា ឧប្បជ្ជតិ លាកាយ ។ សោ ន
 ឧដ្ឋហតិ ន យជតិ ន វាយមតិ លាកាយ ។ តស្ស
 អនុដ្ឋហតោ អយជតោ អវាយមតោ លាកាយ លាកោ
 ឧប្បជ្ជតិ ។ សោ តេន លាកេន ន មជ្ជតិ ន បមជ្ជតិ
 ន បមាទមាបជ្ជតិ ។ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
 ឥច្ឆា វិហារតិ លាកាយ ន ឧដ្ឋហតិ ន យជតិ ន
 វាយមតិ លាកាយ លាកី ច ន ច មទី ន ច
 បមាទី អច្ចតោ ច សទ្ធម្មា ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ
 អដ្ឋ បុគ្គលា សន្តោ សំវិជ្ជមាណ លោកស្មិន្ធិ ។

[៦២] ធិហិ ភិក្ខុវេ ធិម្មេហិ សមន្នាតតោ ភិក្ខុ
 អលំ អត្តនោ អលំ បរេសំ ។ កតមេហិ ធិហិ ។
 ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ទិប្បនិសន្តិ ច ហោតិ កុសលេសុ
 ធិម្មេសុ សុតានញ្ច ធិម្មានំ ជារកជាតិកោ ហោតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកស្ងាត់ ប្រព្រឹត្ត
 មិនជាប់លាប់ សេចក្តីប្រាថ្នា ដើម្បីលាភ ក៏កើតឡើង ។ ភិក្ខុនោះ មិនខំ
 សង្វាត មិនខ្ចីឃ្មាត មិនព្យាយាម ដើម្បីលាភទេ ។ កាលភិក្ខុនោះ មិន
 ខំសង្វាត មិនខ្ចីឃ្មាត មិនព្យាយាម ដើម្បីលាភទេ ប៉ុន្តែលាភកើត
 ឡើងបាន ។ ភិក្ខុនោះ មិនស្រវឹង មិនជ្រុលជ្រប់ មិនដល់នូវសេចក្តី
 ប្រមាទ ព្រោះលាភនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ភិក្ខុអ្នក
 ប្រាថ្នា ដើម្បីលាភ មិនខំសង្វាត មិនខ្ចីឃ្មាត មិនព្យាយាម ដើម្បីលាភ
 ក៏ជាអ្នកមានលាភផង មិនស្រវឹងផង មិនប្រមាទផង មិនឃ្មាតចាកព្រះ
 សទ្ធម្មផង (៨) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គល ៨ ពួកនេះឯង រមែង
 មានប្រាកដ ក្នុងលោក ។

[៦២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាង
 ទើបគួរដល់ខ្លួន គួរដល់ពួកជនដទៃ ។ ៦ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកចេះដឹងចាប់ ក្នុងកុសលធម៌
 ទាំងឡាយ ១ ជាអ្នកទ្រទ្រង់ធម៌ទាំងឡាយ ដែលខ្លួនស្តាប់ហើយ ១

ធានញ្ច ធម្មានំ អត្ថបបរិក្ខិ ហោតិ អត្ថមញ្ញាយ
 ធម្មមញ្ញាយ ធម្មានុធម្មប្បដិបន្នោ ច ហោតិ កល្យាណា
 វាវោ ច ហោតិ កល្យាណាវគ្គរណោ ចោរិយា
 វាចាយ សមន្នាគតោ វិស្សជ្ជាយ អនេលកណ្ណាយ អត្ថស្ស
 វិញ្ញាបនិយា សន្នស្សកោ ច ហោតិ សមាទបកោ
 សមុត្តេជកោ សម្បហំសកោ សព្រហ្មចារីនំ ។
 ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ ធម្មិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ
 អលំ អត្ថនោ អលំ បរេសំ ។

[៦៣] បញ្ចហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ
 អលំ អត្ថនោ អលំ បរេសំ ។ កតមេហិ បញ្ចហិ ។
 ឥធម ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ន ហោវ ខោ ទិប្បនិសន្តិ ច ហោតិ
 កុសលេសុ ធម្មេសុ សុតានញ្ច ធម្មានំ ធារកជាតិកោ
 ហោតិ ធានញ្ច ធម្មានំ អត្ថបបរិក្ខិ ហោតិ អត្ថមញ្ញាយ
 ធម្មមញ្ញាយ ធម្មានុធម្មប្បដិបន្នោ ច ហោតិ កល្យាណា
 វាវោ ច ហោតិ ។ បេ ។ អត្ថស្ស វិញ្ញាបនិយា សន្នស្សកោ
 ច ហោតិ សមាទបកោ សមុត្តេជកោ សម្បហំសកោ
 សព្រហ្មចារីនំ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ បញ្ចហិ ធម្មេហិ
 សមន្នាគតោ ភិក្ខុ អលំ អត្ថនោ អលំ បរេសំ ។

បណ្ណាសកាសង្គហិត ចាលវគ្គ

ជាអ្នកពិចារណា នូវអត្ថនៃធម៌ទាំងឡាយ ដែលខ្លួនទ្រទ្រង់ហើយ ១ ជាអ្នក
 ដឹងនូវអត្ថ ដឹងនូវធម៌ ហើយប្រតិបត្តិធម៌ដ៏សមគួរដល់ធម៌ ១ ជាអ្នកមាន
 វាចាល្អ មានពាក្យពិរោះ ប្រកបដោយវាចាអ្នកក្រុង ជាវាចាច្បាស់លាស់
 ជាវាចាឥតទោស ជាគ្រឿងញ៉ាំងជនឲ្យដឹងច្បាស់នូវសេចក្តី ១ ជាអ្នកញ៉ាំង
 ពួកសព្វហូចារីឲ្យឃើញច្បាស់ ឲ្យកាន់យក ឲ្យក្លាហាន ឲ្យរីករាយ ១ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៦ យ៉ាងនេះឯង ទើបគួរដល់ខ្លួន
 គួរដល់ពួកជនដទៃ ។

[៦៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាង ទើប
 គួរដល់ខ្លួន គួរដល់ពួកជនដទៃ ។ ៥ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមិនចេះដឹងចាប់ ក្នុងកុសលធម៌ទាំង-
 ឡាយទេ តែជាអ្នកទ្រទ្រង់ធម៌ទាំងឡាយ ដែលខ្លួនស្តាប់ ១ ជាអ្នក
 ពិចារណានូវអត្ថនៃធម៌ដែលខ្លួនទ្រទ្រង់ ១ ជាអ្នកដឹងនូវអត្ថ ដឹងនូវធម៌
 ហើយប្រតិបត្តិធម៌ ដ៏សមគួរដល់ធម៌ ១ ជាអ្នកមានវាចាល្អ ។ បេ ។
 ជាគ្រឿងញ៉ាំងជនឲ្យដឹងច្បាស់នូវសេចក្តី ១ ជាអ្នកញ៉ាំងពួកសព្វហូចារី
 ឲ្យឃើញច្បាស់ ឲ្យកាន់យក ឲ្យក្លាហាន ឲ្យរីករាយ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង ទើបគួរដល់ខ្លួន គួរ
 ដល់ពួកជនដទៃ ។

[៦៤] ចត្វហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាតតោ ភិក្ខុ
 អលំ អត្តនោ នោ បរេសំ ។ កតមេហិ ចត្វហិ ។
 ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ទិប្បនិសន្តិ ច ហោតិ កុសលេសុ
 ធម្មេសុ សុតានព្វា ធម្មានំ ជារកជាតិកោ ហោតិ
 ធិតានព្វា ធម្មានំ អត្ថបបរិក្ខិ ហោតិ អត្តមញ្ញាយ
 ធម្មមញ្ញាយ ធម្មានុធម្មប្បដិបន្នោ ច ហោតិ នោ ច
 កល្យាណវាចោ ហោតិ កល្យាណវាគ្គរណោ ចោរិយា
 វាចាយ សមន្នាតតោ វិស្សជ្ជាយ អនេលកឡាយ អត្តស្ស
 វិញ្ញាបនិយា នោ ច សន្នស្សកោ ហោតិ សមាទបកោ
 សមុត្តេជកោ សម្បហំសកោ សព្រហ្មចារីនំ ។ ឥមេហិ
 ខោ ភិក្ខុវេ ចត្វហិ ធម្មេហិ សមន្នាតតោ ភិក្ខុ អលំ
 អត្តនោ នោ បរេសំ ។

[៦៥] ចត្វហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាតតោ ភិក្ខុ
 អលំ បរេសំ នោ អត្តនោ ។ កតមេហិ ចត្វហិ
 ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ទិប្បនិសន្តិ ច ហោតិ កុសលេសុ
 ធម្មេសុ សុតានព្វា ធម្មានំ ជារកជាតិកោ ហោតិ
 នោ ច ធិតានំ ធម្មានំ អត្ថបបរិក្ខិ ហោតិ នោ ច

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

[៦៤] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៤ យ៉ាង រមែងគួរដល់ខ្លួន តែមិនគួរដល់ពួកជនដទៃទេ ។ ៤ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកចេះដឹងចាប់ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ១ ជាអ្នកទ្រទ្រង់ធម៌ទាំងឡាយ ដែលខ្លួនបានស្តាប់ហើយ ១ ជាអ្នកពិចារណានូវអត្តនៃធម៌ទាំងឡាយ ដែលខ្លួនទ្រទ្រង់ហើយ ១ ជាអ្នកដឹងនូវអត្តដឹងនូវធម៌ហើយ ប្រតិបត្តិដ៏សមគួរដល់ធម៌ តែជាអ្នកមានវាចាមិនល្អ ជាអ្នកមានពាក្យមិនពិរោះ ជាអ្នកមិនប្រកបដោយវាចាអ្នកក្រុង ដែលជាវាចាច្បាស់លាស់ ជាវាចាតតទោស ជាគ្រឿងញ៉ាំងជនឲ្យដឹងច្បាស់នូវសេចក្តី ទាំងជាអ្នកមិនញ៉ាំងពួកសព្វហ្មចារី ឲ្យឃើញច្បាស់ ឲ្យកាន់យក ឲ្យក្លាហាន ឲ្យរីករាយ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៤ យ៉ាងនេះឯង រមែងគួរដល់ខ្លួន តែមិនគួរដល់ពួកជនដទៃឡើយ ។

[៦៥] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៤ យ៉ាង រមែងគួរដល់ពួកជនដទៃ តែមិនគួរដល់ខ្លួនទេ ។ ៤ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកចេះដឹងចាប់ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ១ ជាអ្នកទ្រទ្រង់នូវធម៌ទាំងឡាយ ដែលខ្លួនស្តាប់ហើយ តែជាអ្នកមិនពិចារណានូវអត្តនៃធម៌ទាំងឡាយ ដែលខ្លួនទ្រទ្រង់ហើយ

បណ្ណាសកាសង្គហិតោ ចាលវគ្គោ

អត្ថមញ្ញាយ ធម្មមញ្ញាយ ធម្មានុធម្មប្បដិបន្នោ ហោតិ
 កល្យាណវាចោ ច ហោតិ កល្យាណវាគ្គរណោ
 ។ បេ ។ អត្ថស្ស វិញ្ញាបនិយា សន្ទស្សកោ ច ហោតិ
 ។ បេ ។ សព្វប្បចារីនំ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ ចត្វហិ
 ធម្មេហិ សមន្តាគតោ ភិក្ខុ អលំ បរេសំ នោ អត្តនោ ។
 [៦៦] តីហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្តាគតោ ភិក្ខុ
 អលំ អត្តនោ នោ បរេសំ ។ កតមេហិ តីហិ ។ ឥធម
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ន ហោវ ខោ ទិប្បនិសន្តិ ច ហោតិ
 កុសលេសុ ធម្មេសុ សុតានញ្ច ធម្មានំ ធារកជាតិកោ
 ហោតិ ធនានញ្ច ធម្មានំ អត្ថបបរិក្ខិ ហោតិ អត្ថមញ្ញាយ
 ធម្មមញ្ញាយ ធម្មានុធម្មប្បដិបន្នោ ច ហោតិ នោ ច
 កល្យាណវាចោ ហោតិ កល្យាណវាគ្គរណោ ចោរិយា
 វាចាយ សមន្តាគតោ វិស្សជ្ជាយ អនេលកឡាយ អត្ថស្ស
 វិញ្ញាបនិយា នោ ច សន្ទស្សកោ ហោតិ សមាទបកោ
 សមុត្តេជកោ សម្បហំសកោ សព្វប្បចារីនំ ។ ឥមេហិ
 ខោ ភិក្ខុវេ តីហិ ធម្មេហិ សមន្តាគតោ ភិក្ខុ អលំ
 អត្តនោ នោ បរេសំ ។

បណ្ណាសកាសង្គហិត ចាលវគ្គ

ទាំងជាអ្នកមិនដឹងនូវអត្ថ មិនដឹងនូវធម៌ ហើយប្រតិបត្តិនូវធម៌ដ៏សមគួរ
ដល់ធម៌ ១ ជាអ្នកមានវាចាល្អ ជាអ្នកមានពាក្យពីរោះ ។ បេ ។ ជាគ្រឿង
ញ៉ាំងជនឲ្យដឹងច្បាស់នូវសេចក្តី ១ ជាអ្នកញ៉ាំងពួកសព្វហូចារី ឲ្យ
ឃើញច្បាស់ ១ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៤
យ៉ាងនេះឯង រមែងគួរដល់ពួកជនដទៃ តែមិនគួរដល់ខ្លួនឡើយ ។

[៦៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៣ យ៉ាង រមែង
គួរដល់ខ្លួន តែមិនគួរដល់ពួកជនដទៃទេ ។ ៣ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ មិនចេះដឹងចាប់ ក្នុងកុស-
លធម៌ទាំងឡាយទេ តែជាអ្នកទ្រទ្រង់នូវធម៌ទាំងឡាយ ដែលខ្លួនស្តាប់
ហើយ ១ ជាអ្នកពិចារណានូវអត្ថនៃធម៌ទាំងឡាយ ដែលខ្លួនទ្រទ្រង់
ហើយ ១ ជាអ្នកដឹងនូវអត្ថ ដឹងនូវធម៌ ហើយប្រតិបត្តិនូវធម៌ដ៏សម
គួរដល់ធម៌ តែជាអ្នកមានវាចាមិនល្អ ជាអ្នកមានពាក្យមិនពីរោះ ជាអ្នក
មិនប្រកបដោយវាចាអ្នកក្រុង ដែលជាវាចាច្បាស់លាស់ ជាវាចាតត
ទោស ជាគ្រឿងញ៉ាំងជន ឲ្យដឹងច្បាស់នូវសេចក្តី ទាំងមិនញ៉ាំងពួក
សព្វហូចារី ឲ្យឃើញច្បាស់ ឲ្យកាន់យក ឲ្យក្លាហាន ឲ្យរីករាយ ១ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៣ យ៉ាងនេះ រមែងគួរដល់ខ្លួន
តែមិនគួរដល់ពួកជនដទៃឡើយ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

[៦៧] តីហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតោ ភិក្ខុ អលំ
 បវេសំ នោ អត្តនោ ។ កតមេហិ តីហិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ ន ហោវ ខោ ទិប្បនិសន្តិ ច ហោតិ កុសលេសុ
 ធម្មេសុ សុតានព្វា ធម្មានំ ជារកជាតិកោ ហោតិ នោ ច
 ធានំ ធម្មានំ អត្ថបបរិក្ខិ ហោតិ នោ ច អត្ថមញ្ញាយ
 ធម្មមញ្ញាយ ធម្មានុធម្មប្បដិបន្នោ ហោតិ កល្យាណាវាចោ
 ច ហោតិ ។ មេ ។ អត្ថស្ស វិញ្ញាបនិយា សន្នស្សកោ ច
 ហោតិ សមាទបកោ សមុត្តេជកោ សម្បហំសកោ
 សព្វប្បចារីនំ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ តីហិ ធម្មេហិ
 សមដ្ឋាកតោ ភិក្ខុ អលំ បវេសំ នោ អត្តនោ ។

[៦៨] ទ្វីហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតោ ភិក្ខុ
 អលំ អត្តនោ នោ បវេសំ ។ កតមេហិ ទ្វីហិ ។
 ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ន ហោវ ខោ ទិប្បនិសន្តិ ច ហោតិ
 កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ ច សុតានំ ធម្មានំ ជារក-
 ជាតិកោ ហោតិ ធានព្វា ធម្មានំ អត្ថបបរិក្ខិ ហោតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

[៦៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៣ យ៉ាង រមែងគួរដល់ពួកជនដទៃ តែមិនគួរដល់ខ្លួនទេ ។ ៣ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមិនចេះដឹងចាប់ ក្នុង កុសលធម៌ទាំងឡាយទេតែជាអ្នកទ្រទ្រង់នូវធម៌ទាំងឡាយ ដែលខ្លួនស្តាប់ ហើយ ១ ជាអ្នកមិនពិចារណានូវអត្តនៃធម៌ទាំងឡាយ ដែលខ្លួនទ្រទ្រង់ ហើយ ទាំងជាអ្នកមិនដឹងនូវអត្ត មិនដឹងនូវធម៌ ហើយប្រតិបត្តិ នូវធម៌ ដ៏សមគួរដល់ធម៌ តែជាអ្នកមានវាចាល្អ ។ បេ ។ ជាគ្រឿងញ៉ាំងជនឲ្យ ដឹងច្បាស់នូវសេចក្តី ១ ជាអ្នកញ៉ាំងពួកសព្វហ្មចារី ឲ្យឃើញច្បាស់ ឲ្យកាន់យក ឲ្យក្លាហាន ឲ្យរីករាយ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកប ដោយធម៌ ៣ យ៉ាងនេះ រមែងគួរដល់ពួកជនដទៃ តែមិនគួរដល់ខ្លួនឡើយ ។

[៦៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ២ យ៉ាង រមែង គួរដល់ខ្លួន តែមិនគួរដល់ពួកជនដទៃទេ ។ ២ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុ ទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមិនចេះដឹងចាប់ ក្នុងកុសលធម៌ទាំង- ឡាយ ថែមទាំងមិនជាអ្នកទ្រទ្រង់នូវធម៌ទាំងឡាយ ដែលខ្លួនស្តាប់ហើយ ផង តែជាអ្នកពិចារណានូវអត្តនៃធម៌ទាំងឡាយ ដែលខ្លួនទ្រទ្រង់ហើយ ១

អត្ថមញ្ញាយ ធម្មមញ្ញាយ ធម្មានុធម្មប្បដិបន្នោ ច
 ហោតិ នោ ច កល្យាណវាចោ ហោតិ ។ បេ ។
 អត្ថស្ស វិញ្ញាបនិយា នោ ច សន្នស្សកោ ហោតិ
 ។ បេ ។ សព្វប្បចារីនំ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ ទ្ធិហិ
 ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ អលំ អត្ថនោ នោ បរេសំ ។
 [៦៩] ទ្ធិហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ អលំ
 បរេសំ នោ អត្ថនោ ។ កតមេហិ ទ្ធិហិ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ ន ហោវ ខោ ទិប្បនិសន្តិ ច ហោតិ កុសលេសុ
 ធម្មេសុ នោ ច សុតានំ ធម្មានំ ធារកជាតិកោ ហោតិ
 នោ ច ធិតានំ ធម្មានំ អត្ថបបរិក្ខិ ហោតិ នោ ច
 អត្ថមញ្ញាយ ធម្មមញ្ញាយ ធម្មានុធម្មប្បដិបន្នោ ហោតិ
 កល្យាណវាចោ ច ហោតិ កល្យាណវាគ្គរណោ ចោ-
 រិយា វាចាយ សមន្នាគតោ វិស្សជ្ជាយ អនេលកធុរាយ
 អត្ថស្ស វិញ្ញាបនិយា សន្នស្សកោ ច ហោតិ សមាទ-
 បកោ សមុត្តេជកោ សម្បហំសកោ សព្វប្បចារីនំ ។
 ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ ទ្ធិហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ
 អលំ បរេសំ នោ អត្ថនោតិ ។

បណ្ណាសកាសង្គហិត ចាលវគ្គ

ជាអ្នកដឹងនូវអត្ថ ដឹងនូវធម៌ ហើយប្រតិបត្តិនូវធម៌ដ៏សមគួរដល់ធម៌ តែ
ជាអ្នកមានវាចាមិនល្អ ។ បេ ។ ជាគ្រឿងញ៉ាំងជនឲ្យដឹងច្បាស់នូវសេចក្តី
ជាអ្នកមិនញ៉ាំងពួកសព្វហ្មចារី ឲ្យឃើញច្បាស់ ១ ។ បេ ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ២ យ៉ាងនេះឯង រមែងគួរដល់ខ្លួន
តែមិនគួរដល់ពួកជនដទៃឡើយ ។

[៦៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ២ យ៉ាង រមែង
គួរដល់ពួកជនដទៃ តែមិនគួរដល់ខ្លួនទេ ។ ២ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមិនចេះដឹងចាប់ ក្នុង
កុសលធម៌ទាំងឡាយ ថែមទាំងជាអ្នកមិនទ្រទ្រង់នូវធម៌ទាំងឡាយ ដែល
ខ្លួនស្តាប់ហើយ ទាំងជាអ្នកមិនពិចារណានូវអត្ថនៃធម៌ទាំងឡាយ ដែល
ខ្លួនទ្រទ្រង់ហើយ ជាអ្នកមិនដឹងនូវអត្ថ មិនដឹងនូវធម៌ ហើយមិនប្រតិបត្តិ
នូវធម៌ដ៏សមគួរដល់ធម៌ផង តែជាអ្នកមានវាចាល្អ ជាអ្នកមានពាក្យពីរោះ
ប្រកបដោយវាចាអ្នកក្រុង ដែលជាវាចាច្បាស់លាស់ ជាវាចាឥតទោស
ជាគ្រឿងញ៉ាំងជនឲ្យដឹងច្បាស់នូវសេចក្តី ១ ជាអ្នកញ៉ាំងពួកសព្វហ្មចារី
ឲ្យឃើញច្បាស់ ឲ្យកាន់យក ឲ្យក្លាហាន ឲ្យរីករាយ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ២ យ៉ាងនេះឯង រមែងគួរដល់ពួកជនដទៃ
តែមិនគួរដល់ខ្លួនឡើយ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

[៧០] អថខោ អញ្ញាតរោ ភិក្ខុ យេន ភកវា តេនុប-
សង្កមិ ។ បេ ។ ឯកមន្តំ និសិដ្ឋោ ខោ សោ ភិក្ខុ
ភកវន្តំ ឯតទរោច សាធុ មេ ភន្តេ ភកវា សង្ខត្តេន ធម្មំ
ទេសេតុ យមហំ ភកវតោ ធម្មំ សុត្វា ឯកោ រូបកដ្ឋោ
អប្បមត្តោ អាតាបី បហិតត្តោ វិហារយ្យន្តិ ។ ឯវមេវ
បនិទេកកថ្វេ មោយបុរិសា មញ្ញេវ^(១) អដ្ឋេសន្តិ ធម្មេ ច
កាសិតេ មមញ្ញេវ អនុពន្ធិតព្វំ មញ្ញន្តិតិ ។ ទេសេតុ
មេ ភន្តេ ភកវា សង្ខត្តេន ធម្មំ ទេសេតុ សុកតោ
សង្ខត្តេន ធម្មំ អប្បេវនាមាហំ ភកវតោ កាសិតស្ស
អត្ថំ អាជានេយ្យំ អប្បេវនាមាហំ ភកវតោ កាសិតស្ស
នាយាទោ អស្សន្តិ ។ តស្មាតិហា តេ ភិក្ខុ ឯវ
សិក្ខិតព្វំ អដ្ឋត្ថំ មេ ចិត្តំ បិតំ ភវិស្សតិ សុសណ្ឋាតំ ន
ចុប្បដ្ឋា ចាបកា អកុសលា ធម្មា ចិត្តំ បរិយាទាយ
បស្សន្តិតិ ។ ឯវញ្ញោ តេ ភិក្ខុ សិក្ខិតព្វំ ។

១ ឱ. ម. មមញ្ញេវ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

[៧០] គ្រានោះ ភិក្ខុមួយរូប បានចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ បេ ។ លុះភិក្ខុនោះ អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែងធម៌ដល់ខ្ញុំព្រះអង្គ ដោយសេចក្តីបំប្រួញឲ្យទានដែលខ្ញុំព្រះអង្គបានស្តាប់ធម៌ របស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយ ជាបុគ្គលម្នាក់ឯង ចៀសចេញទៅ ជាអ្នកមិនធ្វេសប្រហែស មានព្យាយាមដុតកម្ដៅកិលេស មានចិត្តបញ្ជូនទៅកាន់ព្រះនិព្វាន ។ មោឃបុរសពួកខ្លះ ក្នុងលោកនេះ គ្រាន់តែអារាធនាតថាគតយ៉ាងនេះ កាលធម៌ដែលតថាគតសម្តែងហើយ សម្គាល់តែត្រង់ដើមតាមតថាគតប៉ុណ្ណោះ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់សម្តែងធម៌ដល់ខ្ញុំព្រះអង្គ ដោយសេចក្តីបំប្រួញឲ្យទាន សូមព្រះសុគតទ្រង់សម្តែងធម៌ ដោយសេចក្តីបំប្រួញឲ្យទាន គិតធ្វើដូចម្តេច សូមឲ្យខ្ញុំព្រះអង្គ បានយល់នូវអត្ថនៃភាសិតរបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ គិតធ្វើដូចម្តេច សូមឲ្យខ្ញុំព្រះអង្គបានទទួលនូវភាសិតរបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។ ម្នាលភិក្ខុ ហេតុដូច្នោះ ក្នុងសាសនានេះ អ្នកគប្បីសិក្សាយ៉ាងនេះថា ចិត្តរបស់អាត្មាអញ នឹងតាំងនៅក្នុងសន្តាន តាំងនៅដោយល្អ ទាំងពួកអកុសលធម៌ដ៏លាមក ក៏មិនកើតឡើងគ្របសង្កត់ចិត្តបានឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុ អ្នកគប្បីសិក្សាយ៉ាងនេះចុះ ។

បណ្ណាសកាសង្គហិតោ ចាលវគ្គោ

យតោ ខោ តេ ភិក្ខុ អជ្ឈតំ ចិត្តំ បិតំ ហោតិ សុស-
 ណ្ឌិតំ ន ចុប្បដ្ឋា ចាបកា អកុសលា ធម្មា ចិត្តំ
 បរិយាទាយ តិដ្ឋន្តិ តតោ តេ ភិក្ខុ ឯវំ សិក្ខិតព្វំ មេត្តា
 មេ ចេតោវិមុត្តិ ភារិតា ភវិស្សតិ ពហុលីកតា យាដីកតា
 វត្តកតា អនុដ្ឋិតា បរិចិតា សុសមារទ្ធាតិ ។ ឯវញ្ញំ តេ
 ភិក្ខុ សិក្ខិតព្វំ ។ យតោ ខោ តេ ភិក្ខុ អយំ សមាជិ
 ឯវំ ភារិតោ ហោតិ ពហុលីកតោ តតោ តំ ភិក្ខុ ឥមំ
 សមាជី សវិតក្កម្យិ សវិចារំ កាវេយ្យាសិ អវិតក្កម្យិ
 វិចារមត្តំ កាវេយ្យាសិ អវិតក្កម្យិ អវិចារំ កាវេយ្យាសិ
 សប្បវិតិកម្យិ កាវេយ្យាសិ ធិប្បវិតិកម្យិ កាវេយ្យាសិ
 សាតសហគតម្យិ កាវេយ្យាសិ ឧបេក្ខាសហគតម្យិ
 កាវេយ្យាសិ ។ យតោ ខោ តេ ភិក្ខុ អយំ សមាជិ
 ឯវំ ភារិតោ ហោតិ សុភារិតោ តតោ តេ ភិក្ខុ ឯវំ
 សិក្ខិតព្វំ ករុណា មេ ចេតោវិមុត្តិ ។ បេ ។ មុទិតា មេ
 ចេតោវិមុត្តិ ។ បេ ។ ឧបេក្ខា មេ ចេតោវិមុត្តិ

បណ្ណាសកាសង្គហិត ចាលវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុ កាលណា ចិត្តរបស់អ្នកតាំងនៅក្នុងសន្តាន តាំងនៅល្អហើយ ទាំងពួកអកុសលធម៌ដ៏លាមក ក៏មិនកើតឡើង គ្របសង្កត់ចិត្តបាន ម្នាល ភិក្ខុ កាលនោះអ្នកគប្បីសិក្សាយ៉ាងនេះថា ចេតោវិមុត្តិ ប្រកបដោយមេត្តា អាត្មាអញ បានចម្រើនហើយ បានធ្វើឲ្យច្រើនហើយ បានធ្វើឲ្យដូចជាយាន បានតម្កល់ស៊ប់ បានប្រព្រឹត្តរឿយៗ បានសន្សំទុក បានប្រារព្ធល្អហើយ ។

ម្នាលភិក្ខុ អ្នកគប្បីសិក្សាយ៉ាងនេះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុ កាលណា សមាធិ នេះ អ្នកបានចម្រើនហើយ បានធ្វើឲ្យច្រើនហើយយ៉ាងនេះ ម្នាលភិក្ខុ កាល នោះ អ្នកគួរចម្រើននូវសមាធិនេះ ដែលប្រកបដោយវិតក្កៈនិងវិចារៈផង គួរចម្រើននូវសមាធិដែលមិនមានវិតក្កៈផង មានតែវិចារៈប៉ុណ្ណោះ គួរចម្រើន នូវសមាធិ ដែលមិនមានវិតក្កៈ មិនមានវិចារៈផង គួរចម្រើននូវសមាធិ ដែល ប្រកបដោយបីតិផង គួរចម្រើននូវសមាធិ ដែលមិនមានបីតិផង គួរចម្រើននូវ សមាធិ ដែលប្រកបដោយសេចក្តីសប្បាយផង គួរចម្រើននូវសមាធិដែល ប្រកបដោយឧបេក្ខាផង ។ ម្នាលភិក្ខុ កាលណា សមាធិនេះ អ្នកបានចម្រើន ហើយ បានចម្រើនល្អហើយ យ៉ាងនេះ ម្នាលភិក្ខុ កាលនោះ អ្នកគប្បីសិក្សា យ៉ាងនេះថា ចេតោវិមុត្តិប្រកបដោយករុណា អាត្មាអញ ។ បេ ។ ចេតោវិមុត្តិ ប្រកបដោយមុទិតា អាត្មាអញ ។ បេ ។ ចេតោវិមុត្តិ ប្រកបដោយឧបេក្ខា

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

ភារិតា ភរិស្សតិ ពហុលីកតា យាជីកតា វត្តកតា
 អនុដ្ឋិតា បរិចិតា សុសមារទ្ធាតិ ។ ឯវញ្ញំ តេ ភិក្ខុ
 សិក្ខិតព្វំ ។ យតោ ខោ តេ ភិក្ខុ អយំ សមាធិ ឯវំ
 ភារិតោ ហោតិ ពហុលីកតោ តតោ ត្វំ ភិក្ខុ ឥមំ
 សមាធិ សរិតក្កម្មិ សរិចារំ ភាវេយ្យាសិ អរិតក្កម្មិ
 វិចារមត្តំ ភាវេយ្យាសិ អរិតក្កម្មិ អរិចារំ ភាវេយ្យាសិ
 សប្បីតិកម្មិ ភាវេយ្យាសិ និប្បីតិកម្មិ ភាវេយ្យាសិ
 សាតសហគតម្មិ ភាវេយ្យាសិ ឧបេក្ខាសហគតម្មិ
 ភាវេយ្យាសិ ។ យតោ ខោ តេ ភិក្ខុ អយំ សមាធិ
 ឯវំ ភារិតោ ហោតិ សុភារិតោ តតោ តេ ភិក្ខុ ឯវំ
 សិក្ខិតព្វំ កាយេ កាយានុបស្សី វិហរិស្សាមិ អាតាបិ
 សម្មជាដោ សតិមា វិនេយ្យ លោកេ អភិជ្ឈាដោមន-
 ស្សន្តិ ។ ឯវញ្ញំ តេ ភិក្ខុ សិក្ខិតព្វំ ។ យតោ ខោ តេ
 ភិក្ខុ អយំ សមាធិ ឯវំ ភារិតោ ហោតិ ពហុលីកតោ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

អាត្មាអញបានចម្រើនហើយ បានធ្វើឲ្យច្រើនហើយ បានធ្វើឲ្យដូចជាយាន
បានតម្កល់ស៊ប់ បានប្រព្រឹត្តរឿយៗ បានសន្សំទុក បានប្រារព្ធឈ្នួលហើយ ។
ម្នាលភិក្ខុ អ្នកគប្បីសិក្សាយ៉ាងនេះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុ កាលណា សមាធិនេះ
អ្នកបានចម្រើនហើយ ធ្វើឲ្យច្រើនហើយយ៉ាងនេះ ម្នាលភិក្ខុ កាលនោះ អ្នក
គួរចម្រើននូវសមាធិនេះ ដែលប្រកបដោយវិតក្កវិចារៈផង អ្នកគួរចម្រើនសមា-
ធិ ដែលមិនមានវិតក្កៈមានតែវិចារៈផង អ្នកគួរចម្រើនសមាធិ ដែលមិនមាន
វិតក្កៈមិនមានវិចារៈផង អ្នកគួរចម្រើនសមាធិ ដែលប្រកបដោយបីតិផង អ្នក
គួរចម្រើនសមាធិ ដែលមិនមានបីតិផង អ្នកគួរចម្រើនសមាធិ ដែលប្រកបដោយ
សេចក្តីសប្បាយផង អ្នកគួរចម្រើនសមាធិ ដែលប្រកបដោយឧបេក្ខាផង ។
ម្នាលភិក្ខុ កាលណា សមាធិនេះ អ្នកបានចម្រើនហើយ បានចម្រើនឈ្នួលហើយ
យ៉ាងនេះ ម្នាលភិក្ខុ កាលនោះ អ្នកគប្បីសិក្សាយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញនឹង
ពិចារណា នូវកាយក្នុងកាយជាប្រក្រតី មានព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកម្ដៅ
កិលេស ជាអ្នកដឹងខ្លួន មានស្មារតី កម្ចាត់បង់នូវអភិជ្ឈានិងទោមនស្ស
ក្នុងលោកចេញ ។ ម្នាលភិក្ខុ អ្នកគប្បីសិក្សាយ៉ាងនេះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុ កាល
ណា សមាធិនេះ អ្នកបានចម្រើនហើយ បានធ្វើឲ្យច្រើនហើយ យ៉ាងនេះ

បណ្ណាសកាសង្គហិតោ ចាលវគ្គោ

តតោ ត្ថំ ភិក្ខុ ឥមំ សមាធិ សវិតក្កម្មិ
 សវិចារំ កាវេយ្យាសិ អវិតក្កម្មិ វិចារមត្តំ កាវេយ្យាសិ
 អវិតក្កម្មិ អវិចារំ កាវេយ្យាសិ សប្បីតិកម្មិ កាវេ-
 យ្យាសិ និប្បីតិកម្មិ កាវេយ្យាសិ សាតសហាគតម្មិ
 កាវេយ្យាសិ ឧបេក្ខាសហាគតម្មិ កាវេយ្យាសិ ។

យតោ ខោ តេ ភិក្ខុ អយំ សមាធិ ឯវំ ការិតោ
 ហោតិ សុការិតោ តតោ តេ ភិក្ខុ ឯវំ សិក្ខិតត្ថំ
 វេទនាសុ ។ បេ ។ ចិត្តេ ។ បេ ។ ធម្មេសុ ធម្មា-
 នុបស្សី វិហារិស្សាមិ អាតាបី សម្បជានោ សតិមា
 វិនេយ្យ លោកេ អភិជ្ឈាទោមនស្សន្តិ ។ ឯវញ្ញំ តេ
 ភិក្ខុ សិក្ខិតត្ថំ ។ យតោ ខោ តេ ភិក្ខុ អយំ
 សមាធិ ឯវំ ការិតោ ហោតិ ពហុសីកតោ តតោ
 ត្ថំ ភិក្ខុ ឥមំ សមាធិ សវិតក្កម្មិ សវិចារំ
 កាវេយ្យាសិ អវិតក្កម្មិ វិចារមត្តំ កាវេយ្យាសិ
 អវិតក្កម្មិ អវិចារំ កាវេយ្យាសិ សប្បីតិកម្មិ កាវេយ្យាសិ

បណ្ណាសកាសង្គហិត ចាលវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុ កាលនោះ អ្នកគួរចម្រើនសមាធិនេះ ដែលប្រកបដោយវិតក្ក-
 វិចារៈផង អ្នកគួរចម្រើនសមាធិ ដែលមិនមានវិតក្កៈ មានតែវិចារៈផង
 អ្នកគួរចម្រើនសមាធិ ដែលមិនមានវិតក្កៈ មិនមានវិចារៈផង អ្នកគួរចម្រើន
 សមាធិ ដែលប្រកបដោយបីតិផង អ្នកគួរចម្រើនសមាធិ ដែលមិនមាន
 បីតិផង អ្នកគួរចម្រើនសមាធិ ដែលប្រកបដោយសេចក្តីសប្បាយផង អ្នកគួរ
 ចម្រើនសមាធិ ដែលប្រកបដោយឧបេក្ខាផង ។ ម្នាលភិក្ខុ កាលណា សមាធិ
 នេះ អ្នកបានចម្រើនហើយ បានចម្រើនល្អហើយ យ៉ាងនេះ ម្នាលភិក្ខុ កាល
 នោះ អ្នកគប្បីសិក្សាយ៉ាងនេះថា ក្នុងវេទនាទាំងឡាយ ។ បេ ។ ក្នុងចិត្ត
 ។ បេ ។ អាត្មាអញនឹងពិចារណាយើង រូរធម៌ក្នុងធម៌ទាំងឡាយជា
 ប្រក្រតី មានព្យាយាមជាគ្រឿងដុតកម្តៅកិលេស ជាអ្នកដឹងខ្លួន មានស្មារតី
 កម្ចាត់បង់រូរអភិជ្ឈានិងទោមនស្ស ក្នុងលោកចេញ ។ ម្នាលភិក្ខុ អ្នកគប្បី
 សិក្សាយ៉ាងនេះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុ កាលណា សមាធិនេះ អ្នកបានចម្រើន
 ហើយ បានធ្វើឲ្យចម្រើនហើយយ៉ាងនេះ ម្នាលភិក្ខុ កាលនោះ អ្នកគួរ
 ចម្រើនសមាធិនេះ ដែលប្រកបដោយវិតក្កវិចារៈផង អ្នកគួរចម្រើនសមាធិ
 ដែលមិនមានវិតក្កៈ មានតែវិចារៈផង អ្នកគួរចម្រើនសមាធិ ដែលមិនមាន
 វិតក្កៈ មិនមានវិចារៈផង អ្នកគួរចម្រើនសមាធិ ដែលប្រកបដោយបីតិផង

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

ជិប្បីតិកម្មិ ភាវេយ្យាសិ សាតសហគតម្បិ ភាវេយ្យាសិ
 ឧបេក្ខាសហគតម្បិ ភាវេយ្យាសិ ។ យតោ ខោ តេ
 ភិក្ខុ អយំ សមាធិ ឯវំ ភារិតោ ហោតិ សុភារិតោ
 តតោ ត្ថំ ភិក្ខុ យេន យេនេវ តត្សសិ^(១) ជាសុយេវ
 តត្សសិ^(២) យត្ថ យត្ថ បស្សសិ ជាសុយេវ បស្សសិ
 យត្ថ យត្ថ និសីទិស្សសិ យត្ថ យត្ថ សេយ្យំ
 កប្បិស្សសិ ជាសុយេវ សេយ្យំ កប្បិស្សសិ^{តិ} ។

អថខោ សោ ភិក្ខុ ភកវតា ឥមិណ ឱវាទេន
 ឱវទិតោ ឧដ្ឋាយាសនា ភកវន្តំ អភិវាទេត្វា បទត្តិលំ
 កត្វា បក្កាមិ ។ អថខោ សោ ភិក្ខុ ឯកោ រូបកដ្ឋោ
 អប្បមត្តោ អាតាបី បហិតត្តោ វិហារន្តោ ន ចិរស្សេវ
 យស្សត្តាយ កុលបុត្តា សម្មនេវ អការស្មា អនការិយំ
 បព្វជន្តិ តទនុត្តរំ ព្រហ្មចរិយបរិយោសានំ ទិដ្ឋេវ
 ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ចិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហាសិ

១-២ ឱ. គច្ឆសិ ។ ម. គត្សសិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

អ្នកគួរចម្រើនសមាធិ ដែលមិនមានបីតិផង អ្នកគួរចម្រើនសមាធិ ដែលប្រកប
 ដោយសេចក្តីសប្បាយផង អ្នកគួរចម្រើនសមាធិ ដែលប្រកបដោយ
 ឧបេក្ខាផង ។ ម្នាលភិក្ខុ កាលណា សមាធិនេះ អ្នកបានចម្រើនហើយ
 បានចម្រើនល្អហើយយ៉ាងនេះ ម្នាលភិក្ខុ កាលនោះ អ្នកនឹងទៅ
 ក្នុងទីណាៗ អ្នកនឹងនៅសប្បាយ ក្នុងទីនោះៗ អ្នកនឹងឈរនៅ ក្នុងទី
 ណាៗ អ្នកនឹងឈរនៅសប្បាយ ក្នុងទីនោះៗ អ្នកនឹងអង្គុយ ក្នុងទីណាៗ
 អ្នកនឹងអង្គុយសប្បាយ ក្នុងទីនោះៗ អ្នកនឹងសម្រេចការដេក ក្នុងទីណាៗ
 អ្នកនឹងសម្រេចការដេកសប្បាយ ក្នុងទីនោះ ។

គ្រានោះ ភិក្ខុនោះ ដែលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទូន្មានដោយឱវាទ
 នេះហើយ ក៏ក្រោកចាកអាសនៈ ហើយក្រាបថ្វាយបង្គំលាព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគ ធ្វើប្រទក្សិណចៀសចេញទៅ ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុនោះ តែ
 ម្នាក់ឯងចៀសចេញទៅ មិនធ្វេសប្រហែស មានព្យាយាមជាគ្រឿង
 ដុតកម្ដៅកិលេស មានចិត្តបញ្ជូនទៅកាន់ព្រះនិព្វាន កុលបុត្តចេញ
 ចាកផ្ទះ ចូលទៅកាន់ផ្នួសដោយប្រពៃ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់អនុត្តរធម៌
 ណា មិនយូរប៉ុន្មាន លោកក៏ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអនុត្តរធម៌ ដែលមាន
 ព្រហ្មចរិយៈជាទីបំផុតនោះ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ប្រសើររបស់ខ្លួនក្នុងបច្ចុប្បន្ននេះ

បណ្ណាសកាសង្គហិតោ ចាលវគ្គោ

ទីណា ជាតិ រុសិតំ ព្រហ្មចរិយំ កតំ ករណីយំ
នាបរំ ឥត្តត្តាយាតិ អព្ពញ្ញាសិ ។ អញ្ញតរោ ច បន
សោ ភិក្ខុ អរហតំ អហោសីតិ ។

[៧១] ឯកំ សមយំ ភកវា កយាយំ វិហារតិ កយា-
សីសេ ។ តត្រ ខោ ភកវា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ ភិក្ខុវោតិ
។ មេ ។ ភកវា ឯតទរោច បុព្វាហំ ភិក្ខុវេ សម្មោទា
អនភិសម្ពុទ្ធា ពោទិសត្តោ វ សមាទោ ឱកាសំបិ ខោ
សញ្ញាទាមិ នោ ច រូទានិ បស្សាមិ ។ តស្ស មយ្ហំ
ភិក្ខុវេ ឯតទហោសិ សចេ ខោ អហំ ឱកាសព្ពោវ
សញ្ញានេយ្យំ រូទានិ ច បស្សេយ្យំ ឯវម្មេ ឥទំ
ញ្ញាណទស្សនំ បរិសុទ្ធតរំ អស្សាតិ ។ សោ ខោ
អហំ ភិក្ខុវេ អបរេន សមយេន អប្បមត្តោ អាតាបី
បហិតត្តោ វិហារន្តោ ឱកាសព្ពោវ សញ្ញាទាមិ

បណ្ណាសកាសង្គហិត ចាលវគ្គ

ដឹងច្បាស់ថា ជាតិរបស់អាត្មាអញអស់ហើយ ព្រហ្មចរិយធម៌អាត្មា
អញបានប្រព្រឹត្តគ្រប់គ្រាន់ហើយ សោឡសកិច្ច អាត្មាអញបានធ្វើរួច
ហើយ មគ្គការនាកិច្ចដទៃទៀត ប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសោឡសកិច្ចនេះ
មិនមានឡើយ ។ មានសេចក្តីសរសើរថា បណ្ណាព្រះអរហន្តទាំងឡាយ
ភិក្ខុនោះ ក៏ជាព្រះអរហន្ត មួយអង្គដែរ ។

[៧១] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ កាលគង់នៅក្នុងគយា-
សីសប្រទេស ទៀបស្រុកគយា ។ ក្នុងទីនោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់
ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ បេ ។ ព្រះដ៏មានព្រះ
ភាគ ទ្រង់ត្រាស់ពាក្យនេះថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ កាលមុនអំពីការត្រាស់
ដឹង តថាគតនៅជាពោធិសត្វ មិនទាន់ត្រាស់ដឹងនៅឡើយ ស្គាល់នូវពន្លឺ
ដោយច្បាស់លាស់ តែមិនឃើញនូវរូបទាំងឡាយ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
តថាគតនោះ ក៏មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ប្រសិនបើតថាគតស្គាល់
នូវពន្លឺផង ឃើញច្បាស់នូវរូបទាំងឡាយផង ញាណទស្សនៈរបស់តថាគត
នេះ គប្បីបរិសុទ្ធយ៉ាងក្រៃលែង យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
សម័យដទៃទៀត តថាគតនោះ ជាអ្នកមិនប្រមាទ មានព្យាយាមជាគ្រឿង
ដុតកម្ដៅកិលេស មានចិត្តបញ្ជូនទៅកាន់ព្រះនិព្វាន ស្គាល់ច្បាស់នូវពន្លឺផង

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

រូចានិ ច បស្សមិ នោ ច ខោ តាហិ ទេវតាហិ សទ្ធិ
 សន្តិដ្ឋាមិ សលូចាមិ សាកច្ចំ សមាបដ្ឋាមិ ។ តស្ស
 មយ្ហំ ភិក្ខុវេ ឯតទហោសិ សចេ ខោ អហំ ឱកាសញ្ជៅ
 សញ្ញានេយ្យំ រូចានិ ច បស្សេយ្យំ តាហិ ច ទេវតាហិ
 សទ្ធិ សន្តិដ្ឋេយ្យំ សលូមេយ្យំ សាកច្ចំ សមាបដ្ឋេយ្យំ
 ឯវម្មេ ឥទំ ញ្ញាណទស្សនំ បរិសុទ្ធតវំ អស្សាតិ ។
 សោ ខោ អហំ ភិក្ខុវេ អបរេន សមយេន អប្បមត្តោ
 អាតាបី បហិតត្តោ វិហារន្តោ ឱកាសញ្ជៅ សញ្ញាជានិ
 រូចានិ ច បស្សមិ តាហិ ច ទេវតាហិ សទ្ធិ សន្តិដ្ឋាមិ
 សលូចាមិ សាកច្ចំ សមាបដ្ឋាមិ នោ ច ខោ តា
 ទេវតា ជាជានិ ឥមា ទេវតា អមុកម្ហា វា អមុកម្ហា វា
 ទេវនិកាយាតិ ។ តស្ស មយ្ហំ ភិក្ខុវេ ឯតទហោសិ
 សចេ ខោ អហំ ឱកាសញ្ជៅ សញ្ញានេយ្យំ រូចានិ ច
 បស្សេយ្យំ តាហិ ច ទេវតាហិ សទ្ធិ សន្តិដ្ឋេយ្យំ សលូ-
 មេយ្យំ សាកច្ចំ សមាបដ្ឋេយ្យំ តា ច ទេវតា ជានេយ្យំ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ឃើញច្បាស់នូវរូបទាំងឡាយផង តែមិនបិតនៅជាមួយ មិនចរចាជាមួយ
មិនដល់នូវការសាកច្នា ជាមួយនឹងទេវតាទាំងឡាយនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
ឡាយ តថាគតនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះ យ៉ាងនេះថា ប្រសិនបើ តថាគត
ស្គាល់ច្បាស់នូវពន្លឺផង ឃើញច្បាស់នូវរូបទាំងឡាយផង គប្បីបិតនៅ
ជាមួយ គប្បីចរចាជាមួយ គប្បីដល់នូវការសាកច្នា ជាមួយនឹង
ទេវតាទាំងឡាយផង ញាណទស្សនៈរបស់តថាគតនេះ គប្បីបរិសុទ្ធ
ក្រៃលែង យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សម័យមួយទៀត
តថាគតនោះ ជាអ្នកមិនប្រមាទ មានព្យាយាមជាគ្រឿងដុតកម្ដៅកិលេស
មានចិត្តបញ្ជូនទៅកាន់ព្រះនិព្វាន ស្គាល់ច្បាស់នូវពន្លឺផង ឃើញច្បាស់
នូវរូបទាំងឡាយផង ក៏បិតនៅជាមួយ ចរចាជាមួយ ដល់នូវការសាកច្នា
ជាមួយនឹងទេវតាទាំងឡាយនោះផង តែមិនស្គាល់នូវទេវតាទាំងឡាយ
នោះថា ទេវតាទាំងឡាយនេះ មកអំពីទេវនិកាយឯណោះ។ ដូច្នេះ
ផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា
ប្រសិនបើតថាគត ស្គាល់ច្បាស់នូវពន្លឺផង ឃើញច្បាស់នូវរូបទាំងឡាយ
ផង ក៏បិតនៅជាមួយ ចរចាជាមួយ ដល់នូវការសាកច្នា ជាមួយនឹង
ទេវតាទាំងឡាយនោះផង តថាគតស្គាល់នូវទេវតាទាំងឡាយនោះថា

បណ្ណាសកាសង្គហិតោ ចាលវគ្គោ

ឥមា ទេវតា អមុកម្ហា វា អមុកម្ហា វា ទេវនិកាយាតិ
 ឯវម្មេ ឥទំ ញ្ញាណទស្សនំ បរិសុទ្ធតវំ អស្សាតិ ។
 សោ ខោ អហំ ភិក្ខុវេ អបរេន សមយេន អប្បមត្តោ
 អាតាបី បហិតត្តោ វិហារន្តោ ឱកាសញ្ជោវ សញ្ញាជានិ
 រូចានិ ច បស្សាមិ តាហិ ច ទេវតាហិ សទ្ធិ សន្តិដ្ឋានិ
 សលូចានិ សាកច្ចំ សមាបជ្ជានិ តា ច ទេវតា ជាជានិ
 ឥមា ទេវតា អមុកម្ហា វា អមុកម្ហា វា ទេវនិកាយាតិ
 ទោ ច ខោ តា ទេវតា ជាជានិ ឥមា ទេវតា ឥមស្ស
 កម្មស្ស វិចារកេន ឥតោ ចុតា តត្ថ ឧបបន្នាតិ តា ច
 ទេវតា ជាជានិ ឥមា ទេវតា ឥមស្ស កម្មស្ស វិចារកេន
 ឥតោ ចុតា តត្ថ ឧបបន្នាតិ ទោ ច ខោ តា ទេវតា
 ជាជានិ ឥមា ទេវតា ឯវមាហារា ឯវសុខទុក្ខប្បដិសំវេទិ-
 និយោតិ តា ច ទេវតា ជាជានិ ឥមា ទេវតា ឯវមាហារា
 ឯវសុខទុក្ខប្បដិសំវេទិនិយោតិ ទោ ច ខោ តា ទេវតា
 ជាជានិ ឥមា ទេវតា ឯវទីយាយុកា ឯវចិវិដ្ឋិតិកាតិ

បណ្ណាសកាសង្គហិត ចាលវគ្គ

ទេវតាទាំងឡាយនេះ មកអំពីទេវនិកាយឯណោះៗ ដូច្នោះផង ញាណ-
 ទស្សនៈរបស់តថាគតនោះ គប្បីបរិសុទ្ធត្រៃកែលែងយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ សម័យខាងក្រោយមក តថាគតនោះឯង ជាអ្នកមិនមានសេចក្តី
 ប្រមាទ មានព្យាយាម ជាគ្រឿងដុតកម្ដៅកិលេស មានចិត្តបញ្ជូនទៅកាន់
 ព្រះនិព្វាន ស្គាល់ច្បាស់នូវពន្លឺផង ឃើញច្បាស់នូវរូបទាំងឡាយផង ក៏
 បិតនៅជាមួយ ចរចាជាមួយ ដល់នូវការសាកច្នា ជាមួយនឹងទេវតាទាំង
 នោះផង ស្គាល់នូវទេវតាទាំងនោះថា ទេវតាទាំងឡាយនេះ មកអំពីទេវនិ-
 កាយឯណោះៗ ដូច្នោះផង តែមិនស្គាល់នូវទេវតាទាំងនោះថា ទេវតាទាំង
 ឡាយនេះ ច្បុតអំពីទីនេះ ទៅកើតក្នុងទីនោះ ដោយផលកម្មនេះ ដូច្នោះផង
 ស្គាល់នូវទេវតាទាំងនោះថា ទេវតាទាំងឡាយនេះ ច្បុតអំពីទីនេះ ទៅកើត
 ក្នុងទីនោះ ដោយផលកម្មនេះដូច្នោះផង តែមិនស្គាល់ទេវតាទាំងនោះថា
 ទេវតាទាំងឡាយនេះ មានអាហារយ៉ាងនេះ សោយសុខទុក្ខយ៉ាងនេះ ដូច្នោះ
 ផង ស្គាល់ទេវតាទាំងនោះថា ទេវតាទាំងឡាយនេះ មានអាហារយ៉ាងនេះ
 សោយសុខទុក្ខយ៉ាងនេះ ដូច្នោះផង តែមិនស្គាល់ទេវតាទាំងនោះថា ទេវតា
 ទាំងនេះ មានអាយុវែងយ៉ាងនេះ បិតនៅអស់កាលយូរយ៉ាងនេះ ដូច្នោះផង

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រួសារិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

តា ច ទេវតា ជាធាមិ ឥមា ទេវតា ឯវំទីយាយុកា ឯវំចិរដ្ឋិ-
តិកាតិ ទោ ច ខោ តា ទេវតា ជាធាមិ យទិ វា មេ ឥមាហិ
ទេវតាហិ សទ្ធិ សន្តិវុត្តបុព្វំ យទិ វា ន សន្តិវុត្តបុព្វន្តិ ។
តស្ស មយ្ហំ ភិក្ខុវេ ឯតទហោសិ សចេ ខោ អហំ
ឱកាសញ្ជោរ សញ្ជានេយ្យំ រូទានិ ច បស្សេយ្យំ តាហិ
ច ទេវតាហិ សទ្ធិ សន្តិដ្ឋេយ្យំ សលូមេយ្យំ សាកច្ចំ
សមាបដ្ឋេយ្យំ តា ច ទេវតា ជានេយ្យំ ឥមា ទេវតា
អមុកម្ហា វា អមុកម្ហា វា ទេវនិកាយាតិ តា ច ទេវតា
ជានេយ្យំ ឥមា ទេវតា ឥមស្ស កម្មស្ស វិចាកេន ឥតោ
ចុតា តត្ថ ឧបបន្នាតិ តា ច ទេវតា ជានេយ្យំ ឥមា
ទេវតា ឯវមាហារា ឯវំសុខទុក្ខប្បដិសំវេទិនិយោតិ តា
ច ទេវតា ជានេយ្យំ ឥមា ទេវតា ឯវំទីយាយុកា ឯវំចិរ-
ដ្ឋិកាតិ តា ច ទេវតា ជានេយ្យំ យទិ វា មេ ឥមាហិ
ទេវតាហិ សទ្ធិ សន្តិវុត្តបុព្វំ យទិ វា ន សន្តិវុត្តបុព្វន្តិ
ឯវម្មេ ឥទំ ញាណទស្សនំ បរិសុទ្ធតរំ អស្សាតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ស្គាល់ទេវតាទាំងនោះថា ទេវតាទាំងឡាយនេះ មានអាយុវែងយ៉ាងនេះ បិតនៅអស់កាលយូរយ៉ាងនេះ ដូច្នោះផង តែមិនស្គាល់ទេវតាទាំងនោះថា អាត្មាអញ ធ្លាប់នៅជាមួយនឹងទេវតាទាំងឡាយនេះ ឬថា មិនធ្លាប់នៅ ជាមួយ ដូច្នោះផង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះ យ៉ាងនេះថា ប្រសិនបើ អាត្មាស្គាល់ច្បាស់នូវពន្លឺផង ឃើញច្បាស់នូវរូប ទាំងឡាយផង បិតនៅជាមួយ ចរចាជាមួយ ដល់នូវការសាកច្នា ជាមួយ នឹងទេវតាទាំងនោះផងគប្បីស្គាល់នូវទេវតាទាំងនោះថា ទេវតាទាំងឡាយ នេះ មកអំពីទេវនិកាយឯណោះ។ ដូច្នោះផង គប្បីស្គាល់ទេវតាទាំង នោះថា ទេវតាទាំងឡាយនេះ ច្យុតអំពីទីនេះ ទៅកើតក្នុងទីនោះ ដោយផល កម្មនេះដូច្នោះផង គប្បីស្គាល់ទេវតាទាំងនោះថា ទេវតាទាំងឡាយនេះ មាន អាហារយ៉ាងនេះ សោយសុខទុក្ខយ៉ាងនេះ ដូច្នោះផង គប្បីស្គាល់នូវទេវតា ទាំងនោះថា ទេវតាទាំងឡាយនេះ មានអាយុវែងយ៉ាងនេះ បិតនៅអស់ កាលយូរយ៉ាងនេះ ដូច្នោះផង គប្បីស្គាល់នូវទេវតាទាំងនោះថា អាត្មាអញ ធ្លាប់នៅជាមួយនឹងទេវតាទាំងឡាយ ឬថា មិនធ្លាប់នៅជាមួយទេ ដូច្នោះ ផង ញាណទស្សនៈរបស់តថាគតនេះ គប្បីបរិសុទ្ធត្រក្រលែងយ៉ាងនេះ ។

បណ្ណាសកាសង្កហិតោ ចាលវគ្គោ

សោ ខោ អហំ ភិក្ខុវេ អបរេន សមយេន អប្បមត្តោ
 អាតាបី បហិតត្តោ វិហារន្តោ ឱកាសញ្ជោវ សញ្ញាជានិ
 រូចានិ ច បស្សាមិ តាហិ ច ទេវតាហិ សទ្ធិ សន្តិដ្ឋានិ
 សលូចានិ សាកច្ចំ សមាបជ្ជានិ តា ច ទេវតា ជាជានិ
 ឥមា ទេវតា អមុកម្ហា វា អមុកម្ហា វា ទេវនិកាយាតិ
 តា ច ទេវតា ជាជានិ ឥមា ទេវតា ឥមស្ស កម្មស្ស
 វិចាកេន ឥតោ ចុតា តត្ថ ឧបបន្នាតិ តា ច ទេវតា
 ជាជានិ ឥមា ទេវតា វាមាហារា វាសុខទុក្ខប្បដិសំវេ-
 ទិនិយោតិ តា ច ទេវតា ជាជានិ ឥមា ទេវតា វាវិទី-
 យាយុកា វាវិចិរដ្ឋិតិកាតិ តា ច ទេវតា ជាជានិ
 យទិ វា មេ តាហិ ទេវតាហិ សទ្ធិ សន្តិវត្ថុបុព្វំ យទិ
 វា ន សន្តិវត្ថុបុព្វនិ ។ យាវកីវញ្ច មេ ភិក្ខុវេ វា
 អដ្ឋបរិវដ្តំ អទិទេវញ្ញាណាទស្សនំ ន សុវិសុទ្ធិ អហោសិ

បណ្ណាសកាសង្គហិត ចាលវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សម័យដទៃទៀត តថាគតនោះ ជាអ្នកមិនប្រមាទ
 មានព្យាយាមជាគ្រឿងកម្ដៅកិលេស មានចិត្តបញ្ជូនទៅកាន់ព្រះនិព្វាន
 ស្គាល់ច្បាស់នូវពន្លឺផង ឃើញច្បាស់នូវរូបទាំងឡាយផង បិតនៅជាមួយ
 ចរចាជាមួយ ដល់នូវការសាក្ខី ជាមួយនឹងទេវតាទាំងឡាយនោះផង
 ស្គាល់ទេវតាទាំងនោះថា ទេវតាទាំងឡាយនេះ មកអំពីទេវនិកាយ
 ឯណោះៗ ដូច្នោះផង ស្គាល់ទេវតាទាំងឡាយនោះថា ទេវតាទាំងឡាយ
 នេះ ច្យុតអំពីទីនេះ ទៅកើតក្នុងទីនោះ ដោយផលកម្មនេះ ដូច្នោះផង
 ស្គាល់ទេវតាទាំងនោះថា ទេវតាទាំងឡាយនេះ មានអាហារយ៉ាងនេះ
 សោយសុខទុក្ខយ៉ាងនេះ ដូច្នោះផង ស្គាល់ទេវតាទាំងនោះថា ទេវតា
 ទាំងឡាយនេះ មានអាយុវែងយ៉ាងនេះ បិតនៅអស់កាលយូរយ៉ាង
 នេះ ដូច្នោះផង ស្គាល់ទេវតាទាំងនោះថា អាត្មាអញធ្លាប់នៅជាមួយនឹង
 ទេវតាទាំងឡាយនោះ ឬថា មិនធ្លាប់នៅជាមួយទេ ដូច្នោះផង ។ ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ អធិទេវញ្ញាណទស្សនៈ (ការដឹងនិងការឃើញនូវទេវតាដ៏
 ក្រៃលែង) របស់តថាគតមានបរិវដ្ត ៨ ប្រការយ៉ាងនេះ មិនបរិសុទ្ធដរាបណា

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

នេវ តាវាហំ ភិក្ខុវេ សនេវកេ លោកេ សមារកេ
 សព្វេហ្មកេ សស្សមណាព្រាហ្មណិយា បដាយ សនេវ-
 មនុស្សាយ អនុត្តរំ សម្មាសម្ពោធិ អភិសម្ពុទ្ធា បច្ចុ-
 ញ្ញាសី ។ យតោ ច ខោ មេ ភិក្ខុវេ ឯវំ អដ្ឋបរិវដ្តំ
 អធិនេវញ្ញាណាទស្សនំ សុរិសុទ្ធិំ អហោសិ អថាហំ
 ភិក្ខុវេ សនេវកេ លោកេ សមារកេ សព្វេហ្មកេ
 សស្សមណាព្រាហ្មណិយា បដាយ សនេវមនុស្សាយ
 អនុត្តរំ សម្មាសម្ពោធិ អភិសម្ពុទ្ធា បច្ចុញ្ញាសី ។
 ញ្ញាណាពូ បន មេ ទស្សនំ ឧទចាទិ អកុប្បា មេ
 ចេតោវិមុត្តិ អយមនិមា ជាតិ នត្តិទានិ បុនព្ពរោតិ ។
 [៧២] អដ្ឋិមាទិ ភិក្ខុវេ អភិកាយតទានិ ។
 កតមាទិ អដ្ឋ ។ អដ្ឋតំ រូបសញ្ញា ឯកោ
 ពហិទ្ធា រូទានិ បស្សតិ បរិវាទិ សុវណ្ណាទុព្វណ្ណានិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត ក៏មិនទាន់ប្តេជ្ញាខ្លួនថាជាអ្នកត្រាស់ដឹងនូវ
អនុត្តរសម្មាសម្ពោធិញ្ញាណ ក្នុងលោក ព្រមទាំងទេវលោក មារលោក
និងព្រហ្មលោក ក្នុងពពួកសត្វ ព្រមទាំងសមណព្រាហ្មណ៍ ទេវតានិង
មនុស្សដរាបនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត កាលណា អធិ-
ទេវញ្ញាណទស្សនៈ របស់តថាគតមានបរិវដ្ត ៨ ប្រការយ៉ាងនេះ បរិសុទ្ធ
ហើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលនោះ តថាគតប្តេជ្ញាខ្លួន ថាជាអ្នកត្រាស់
ដឹងនូវអនុត្តរសម្មាសម្ពោធិញ្ញាណ ក្នុងលោក ព្រមទាំងទេវលោក មារ-
លោក ព្រហ្មលោក ក្នុងពពួកសត្វ ព្រមទាំងសមណព្រាហ្មណ៍ ទេវតា
និងមនុស្ស ។ មិនតែប៉ុណ្ណោះសោត ញ្ញាណទស្សនៈក៏កើតឡើងដល់
តថាគតថា ចេតោវិមុត្តិរបស់តថាគតមិនកម្រើក ជាតិនេះជាជាតិទីបំផុត
ក្នុងកាលឥឡូវនេះ ភពថ្មីមិនមានទៀតឡើយ ។

[៧២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អភិកាយតនៈ (ហេតុជាគ្រឿងគ្រប
សង្កត់នូវធម៌ជាសត្រូវផង នូវអារម្មណ៍ផង) នេះមាន ៨ យ៉ាង ។ ៨ យ៉ាង
តើអ្វីខ្លះ ។ គឺបុគ្គលពួកមួយ មានសេចក្តីសម្គាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវ
រូបខាងក្រៅ ជារូបមានប្រមាណតិច មានសម្បុរល្អ ឬ សម្បុរអាក្រក់

បណ្ណាសកាសង្កហិតោ ចាលវគ្គោ

តានិ អភិកុយ្យ ជាធាមិ បស្សាមីតិ ឃុំសញ្ញិ ហោតិ ឥទំ
 បបមំ អភិកាយតនំ ។ អជ្ឈត្តំ រូបសញ្ញិ ឯកោ ពហិទ្ធា
 រូចានិ បស្សតិ អប្បមាលានិ សុវណ្ណទុព្វណ្ណានិ តានិ
 អភិកុយ្យ ជាធាមិ បស្សាមីតិ ឃុំសញ្ញិ ហោតិ ឥទំ
 ទុតិយំ អភិកាយតនំ ។ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញិ ឯកោ
 ពហិទ្ធា រូចានិ បស្សតិ បរិត្តានិ សុវណ្ណទុព្វណ្ណានិ តានិ
 អភិកុយ្យ ជាធាមិ បស្សាមីតិ ឃុំសញ្ញិ ហោតិ ឥទំ
 តតិយំ អភិកាយតនំ ។ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញិ ឯកោ ពហិទ្ធា
 រូចានិ បស្សតិ អប្បមាលានិ សុវណ្ណទុព្វណ្ណានិ តានិ
 អភិកុយ្យ ជាធាមិ បស្សាមីតិ ឃុំសញ្ញិ ហោតិ ឥទំ
 ចតុត្ថំ អភិកាយតនំ ។ អជ្ឈត្តំ អរូបសញ្ញិ ឯកោ ពហិទ្ធា
 រូចានិ បស្សតិ ដីលានិ ដីលវណ្ណានិ ដីលនិទស្សនានិ
 ដីលនិកាសានិ តានិ អភិកុយ្យ ជាធាមិ បស្សាមីតិ
 ឃុំសញ្ញិ ហោតិ ឥទំ បញ្ចមំ អភិកាយតនំ ។

បណ្ណាសកាសង្ខហិត ចាលវគ្គ

គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយមានសេចក្តីសម្គាល់យ៉ាងនេះថា អាត្មា
អញដឹង អាត្មាអញឃើញដូច្នោះ នេះជាអភិកាយតនៈទី ១ ។ បុគ្គលពួក
មួយ មានសេចក្តីសម្គាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវរូបខាងក្រៅ ជារូប
មានប្រមាណច្រើន មានសម្បុរល្អ ឬ សម្បុរអាក្រក់ គ្របសង្កត់នូវរូបទាំង
នោះ ហើយមានសេចក្តីសម្គាល់យ៉ាងនេះថា អាត្មាអញដឹង អាត្មាអញ
ឃើញដូច្នោះ នេះជាអភិកាយតនៈទី ២ ។ បុគ្គលពួកមួយ មិនមានសេចក្តី
សម្គាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវរូបខាងក្រៅ ជារូបមានប្រមាណតិច មាន
សម្បុរល្អ ឬ សម្បុរអាក្រក់ គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយមានសេចក្តី
សម្គាល់យ៉ាងនេះថា អាត្មាអញដឹង អាត្មាអញឃើញដូច្នោះ នេះជាអភិ-
កាយតនៈទី ៣ ។ បុគ្គលពួកមួយ មិនមានសេចក្តីសម្គាល់នូវរូបខាងក្នុង
ឃើញនូវរូបខាងក្រៅ ជារូបមានប្រមាណច្រើន មានសម្បុរល្អ ឬ សម្បុរ
អាក្រក់ គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយមានសេចក្តីសម្គាល់យ៉ាងនេះ
ថា អាត្មាអញដឹង អាត្មាអញឃើញដូច្នោះ នេះជាអភិកាយតនៈទី ៤ ។
បុគ្គលពួកមួយ មិនមានសេចក្តីសម្គាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវរូបខាងក្រៅ
ជារូបខៀវ មានសម្បុរខៀវ ជាទីចង្អុលប្រាប់ថា នេះមានសម្បុរខៀវ មាន
ពន្លឺខៀវ គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយមានសេចក្តីសម្គាល់យ៉ាងនេះ
ថា អាត្មាអញដឹង អាត្មាអញឃើញដូច្នោះ នេះជាអភិកាយតនៈទី ៥ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

អដ្ឋត្ថំ អរូបសញ្ញំ ឯកោ ពហិទ្ធា រូចានិ បស្សតិ
 បីតានិ បីតវណ្ណានិ បីតនិទស្សនានិ បីតនិកាសានិ តានិ
 អភិកុយ្យ ជាធាមិ បស្សាមីតិ ឯវសញ្ញំ ហោតិ ឥទំ ឆដ្ឋំ
 អភិកាយតនំ ។ អដ្ឋត្ថំ អរូបសញ្ញំ ឯកោ ពហិទ្ធា រូចានិ
 បស្សតិ លោហិតកានិ លោហិតកវណ្ណានិ លោហិត-
 កនិទស្សនានិ លោហិតកនិកាសានិ តានិ អភិកុយ្យ
 ជាធាមិ បស្សាមីតិ ឯវសញ្ញំ ហោតិ ឥទំ សត្តមំ
 អភិកាយតនំ ។ អដ្ឋត្ថំ អរូបសញ្ញំ ឯកោ ពហិទ្ធា
 រូចានិ បស្សតិ ឱទានានិ ឱទាវណ្ណានិ ឱទាតនិទស្ស-
 នានិ ឱទាតនិកាសានិ តានិ អភិកុយ្យ ជាធាមិ
 បស្សាមីតិ ឯវសញ្ញំ ហោតិ ឥទំ អដ្ឋមំ អភិកាយ-
 តនំ ។ ឥមានិ ខោ ភិក្ខុវេ អដ្ឋ អភិកាយតនានីតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

បុគ្គលពួកមួយ មិនមានសេចក្តីសម្គាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវរូបខាងក្រៅ
ជារូបល្បឿង មានសម្បុរល្បឿង ជាទីចង្អុលប្រាប់ថា នេះមានសម្បុរល្បឿង
មានពន្លឺល្បឿង គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយមានសេចក្តីសម្គាល់យ៉ាង
នេះថា អាត្មាអញដឹង អាត្មាអញឃើញដូច្នោះ នេះជាអភិកាយតនៈទី ៦ ។

បុគ្គលពួកមួយ មិនមានសេចក្តីសម្គាល់នូវរូបខាងក្នុង ឃើញនូវរូបខាងក្រៅ
ជារូបក្រហម មានសម្បុរក្រហម ជាទីចង្អុលប្រាប់ថា នេះមានសម្បុរ
ក្រហម មានពន្លឺក្រហម គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយមានសេចក្តី
សម្គាល់យ៉ាងនេះថា អាត្មាអញដឹង អាត្មាអញឃើញដូច្នោះ នេះជាអភិកា-

យតនៈ ទី ៧ ។ បុគ្គលពួកមួយ មិនមានសេចក្តីសម្គាល់នូវរូបខាងក្នុង
ឃើញនូវរូបខាងក្រៅ ជារូបស មានសម្បុរស ជាទីចង្អុលប្រាប់ថា នេះមាន
សម្បុរស មានពន្លឺស គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះហើយមានសេចក្តីសម្គាល់
យ៉ាងនេះថា អាត្មាអញដឹង អាត្មាអញឃើញដូច្នោះ នេះជាអភិកាយតនៈ

ទី ៨ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អភិកាយតនៈមាន ៨ យ៉ាងនេះឯង ។

បណ្ណាសកាសង្គហិតោ ចាលវគ្គោ

[៧៣] អង្គិមេ ភិក្ខុវេ វិមោក្ខោ ។ កតមេ
អង្គ ។ រូបី រូចានិ បស្សតិ អយំ បបមោ វិមោក្ខោ ។
អង្គត្ថំ អរូបសញ្ញំ ឯកោ ពហិទ្ធា រូចានិ បស្សតិ អយំ
ទុតិយោ វិមោក្ខោ ។ សុភន្តេវ អធិមុត្តោ ហោតិ
អយំ តតិយោ វិមោក្ខោ ។ សព្វសោ រូបសញ្ញានំ
សមតិក្កមា បដិយសញ្ញានំ អង្គដ្ឋមា ឆានត្តសញ្ញានំ
អមនសិកាវា អនន្តោ អាគាសោតិ អាគាសានញ្ចា-
យតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ អយំ ចតុត្តោ វិមោក្ខោ ។
សព្វសោ អាគាសានញ្ចាយតនំ សមតិក្កម្ម អនន្តំ
វិញ្ញាណន្តិ វិញ្ញាណញ្ចាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ អយំ
បញ្ចមោ វិមោក្ខោ ។ សព្វសោ វិញ្ញាណញ្ចាយតនំ សម-
តិក្កម្ម នត្ថិ កិញ្ចតិ អាភិញ្ចញ្ចាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ
វិហារតិ អយំ ឆដ្ឋោ វិមោក្ខោ ។ សព្វសោ អាភិញ្ច-
ញ្ចាយតនំ សមតិក្កម្ម នេវសញ្ញាណសញ្ញាយតនំ
ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ អយំ សត្តមោ វិមោក្ខោ ។

បណ្ណាសកាសង្គហិត ចាលវគ្គ

[៧៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វិមោក្ខនេះមាន ៨ យ៉ាង ។ ៨ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺបុគ្គលមានរូបជ្ឈាន រមែងឃើញនូវរូបគឺកសិណទាំងឡាយ (មាននីលកសិណជាដើម) នេះជាវិមោក្ខទី ១ ។ បុគ្គលពួកមួយ មិនមាន សេចក្តីសម្គាល់នូវរូបខាងក្នុង (មានសក់ជាដើម) រមែងឃើញនូវរូបខាង ក្រៅទាំងឡាយគឺកសិណ (មាននីលកសិណជាដើម) នេះជាវិមោក្ខទី ២ ។ បុគ្គលមានចិត្តចុះស៊ប់ថា វណ្ណកសិណដ៏បរិសុទ្ធ នេះជាវិមោក្ខទី ៣ ។ ព្រោះកន្លងនូវរូបសញ្ញា ដោយប្រការទាំងពួង ដល់នូវសេចក្តីវិនាសនៃ បដិមសញ្ញា មិនបានធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវនាសត្តសញ្ញា បានដល់នូវអាកាសា- នញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយការធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា អាកាសមិនមានទីបំផុតដូច្នោះ នេះជាវិមោក្ខទី ៤ ។ ព្រោះកន្លងនូវអាកាសានញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយ ប្រការទាំងពួង បានដល់នូវវិញ្ញាណញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយការធ្វើទុកក្នុង ចិត្តថា វិញ្ញាណមិនមានទីបំផុតដូច្នោះ នេះជាវិមោក្ខទី ៥ ។ ព្រោះកន្លងនូវ វិញ្ញាណញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយប្រការទាំងពួង បានដល់នូវអាកិញ្ញញ្ញា- យតនជ្ឈាន ដោយការធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា អ្វីតិចតួចក៏មិនមានដូច្នោះ នេះជា វិមោក្ខទី ៦ ។ ព្រោះកន្លងនូវអាកិញ្ញញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយប្រការទាំង ពួង បានដល់នូវនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាន នេះជាវិមោក្ខទី ៧ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

សព្វសោ លេសញ្ញាណសញ្ញាយតនំ សមតិក្កម្ម

សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ អយំ អដ្ឋមោ

វិមោក្ខោ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ អដ្ឋ វិមោក្ខាតិ ។

[៧៤] អដ្ឋិមេ ភិក្ខុវេ អនវិយវោហារា ។ កតមេ

អដ្ឋ ។ អទិដ្ឋេ ទិដ្ឋវាទិតា អស្សុតេ សុតវាទិតា អមុតេ

មុតវាទិតា អវិញ្ញាតេ វិញ្ញាតវាទិតា ទិដ្ឋេ អទិដ្ឋវាទិតា

សុតេ អស្សុតវាទិតា មុតេ អមុតវាទិតា វិញ្ញាតេ អវិញ្ញា-

តវាទិតា ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ អដ្ឋ អនវិយវោហារាតិ ។

[៧៥] អដ្ឋិមេ ភិក្ខុវេ អវិយវោហារា ។ កតមេ អដ្ឋ ។

អទិដ្ឋេ អទិដ្ឋវាទិតា អស្សុតេ អស្សុតវាទិតា អមុតេ

អមុតវាទិតា អវិញ្ញាតេ អវិញ្ញាតវាទិតា ទិដ្ឋេ ទិដ្ឋវាទិតា

សុតេ សុតវាទិតា មុតេ មុតវាទិតា វិញ្ញាតេ វិញ្ញាតវា-

ទិតា ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ អដ្ឋ អវិយវោហារាតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ព្រោះកន្លងនូវនេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយប្រការទាំងពួង បាន
ដល់នូវសញ្ញាវេទយិតនិរោធ (សេចក្តីរលត់នៃសញ្ញានិងវេទនា) នេះជា
វិមោក្ខទី ៨ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វិមោក្ខមាន ៨ យ៉ាងនេះឯង ។

[៧៤] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អនរិយវោហារ (វោហារមិនប្រសើរ)
នេះមាន ៨ យ៉ាង ។ ៨ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺមិនឃើញ និយាយថា ឃើញ ១
មិនឮ និយាយថា ឮ ១ មិនបានហិតភ្នក់ និយាយថា បានហិតភ្នក់ ១
មិនដឹងនិយាយថា ដឹង ១ ឃើញនិយាយថា មិនឃើញ ១ ឮ និយាយថា
មិនឮ ១ បានហិតភ្នក់ និយាយថា មិនបានហិតភ្នក់ ១ ដឹង និយាយថា
មិនដឹង ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អនរិយវោហារ មាន ៨ យ៉ាងនេះ
ឯង ។

[៧៥] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយវោហារ (វោហារដ៏ប្រសើរ) នេះ
មាន ៨ យ៉ាង ។ ៨ យ៉ាង តើអ្វីខ្លះ ។ គឺមិនឃើញ និយាយថា មិនឃើញ
១ មិនឮ និយាយថា មិនឮ ១ មិនបានហិតភ្នក់និយាយថា មិនបានហិត
ភ្នក់ ១ មិនដឹង និយាយថា មិនដឹង ១ ឃើញ និយាយថា ឃើញ ១ ឮ
និយាយថា ឮ ១ បានហិតភ្នក់ និយាយថា បានហិតភ្នក់ ១ ដឹង និយាយ
ថាដឹង ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អរិយវោហារមាន ៨ យ៉ាងនេះឯង ។

បណ្ណាសកាសង្កហិតោ ចាលវគ្គោ

[៧៦] អដ្ឋិមា ភិក្ខុវេ បរិសា ។ កតមា អដ្ឋ ។
 ខត្តិយបរិសា ព្រាហ្មណបរិសា កហាបតិបរិសា សម-
 ណាបរិសា ចាតុម្មហារាជិកបរិសា តារត្តិសបរិសា
 មារបរិសា ព្រហ្មបរិសា ។ អភិជាធាមិ ខោ បធាបំ
 ភិក្ខុវេ អនេកសតំ ខត្តិយបរិសំ ឧបសង្កមិត្វា^(១) ។
 តត្រិបិ មយា សន្និសិន្នបុព្វញោវ សល្លបិតបុព្វញ សាកត្វា
 ច សមាបន្នបុព្វា តត្ថ យាទិសកោ តេសំ វណ្ណា
 ហោតិ តាទិសកោ មយ្ហំ វណ្ណា ហោតិ យាទិសកោ
 តេសំ សរោ ហោតិ តាទិសកោ មយ្ហំ សរោ ហោតិ
 ធម្មិយា ច កថាយ សន្នស្សេមិ សមាទបេមិ សមុត្តេជេមិ
 សម្បហំសេមិ កាសមាទញ្ច មំ ន ជាទន្តិ កោ នុ ខោ
 អយំ កាសតិ ទេវោ វា មនុស្សោ វាតិ ធម្មិយា ច
 កថាយ សន្នស្សេត្វា សមាទបេត្វា សមុត្តេជេត្វា
 សម្បហំសេត្វា អន្តរាយាមិ អន្តរហិតញ្ច មំ ន ជាទន្តិ
 កោ នុ ខោ អយំ អន្តរហិតោ ទេវោ វា មនុស្សោ វាតិ ។

១ ឧបសង្កមិតាតិបិ ។

បណ្ណាសកាសង្គហិត ចាលវគ្គ

[៧៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បរិសទ្ធមាន ៨ ពួក ។ ៨ ពួក តើ អ្វីខ្លះ ។ គឺខត្តិយបរិសទ្ធ ១ ព្រាហ្មណបរិសទ្ធ ១ គហបតិបរិសទ្ធ ១ សមណបរិសទ្ធ ១ ចាតុម្មហារាជិកបរិសទ្ធ ១ តាវត្តិជ្យបរិសទ្ធ ១ មារបរិសទ្ធ ១ ព្រហ្មបរិសទ្ធ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតធ្លាប់បានចូលទៅរកខត្តិយបរិសទ្ធ ជាច្រើនរយ ។ ក្នុងបរិសទ្ធនោះ តថាគតធ្លាប់អង្គុយជាមួយផង ធ្លាប់ចរចាជាមួយផង ធ្លាប់ដល់នូវការសាក្សីជាមួយផង សម្បុររបស់ជនទាំងនោះ ក្នុងបរិសទ្ធនោះ យ៉ាងណា សម្បុររបស់តថាគតក៏យ៉ាងនោះដែរ សំឡេងរបស់ជនទាំងនោះ យ៉ាងណា សំឡេងរបស់តថាគត ក៏យ៉ាងនោះដែរ មួយទៀត តថាគត បានញ៉ាំងជនទាំងនោះ ឲ្យឃើញច្បាស់ ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហ៊ាន ឲ្យរីករាយដោយធម្មិកថាកាលដែលតថាគតកំពុងនិយាយ ជនទាំងនោះ មិនស្គាល់ថា ជនដែលកំពុងនិយាយនេះ ជាអ្វីហ្ន៎ ជាទេវតា ឬ មនុស្សដូច្នោះឡើយ លុះតថាគតញ៉ាំងជនទាំងនោះ ឲ្យឃើញច្បាស់ ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហ៊ាន ឲ្យរីករាយ ដោយធម្មិកថាហើយ ក៏បាត់ទៅ កាលដែលតថាគតបាត់ទៅហើយ ចំណែកជនទាំងនោះ នៅតែមិនស្គាល់ថា ជនដែលបាត់ទៅហើយនេះ ជាអ្វីហ្ន៎ ជាទេវតា ឬជាមនុស្សដូច្នោះឡើយ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

អភិជាធាមិ ខោ បធាហំ ភិក្ខុវេ អនេកសតំ ព្រាហ្ម-
 ណាបរិសំ ។ បេ ។ កហាបតិបរិសំ សមណាបរិសំ
 ចាតុម្ពហារាជិកបរិសំ តារត្តិសបរិសំ មារបរិសំ ព្រហ្មម-
 បរិសំ ឧបសង្កមិត្វា ។ តត្រិបិ មយា សន្និសិន្ទបុព្វញ្ចេវ
 សល្លបិតបុព្វញ្ច សាកច្ឆា ច សមាបន្ទបុព្វា តត្ត
 យាទិសកោ តេសំ វណ្ណោ ហោតិ តាទិសកោ មយ្ហំ
 វណ្ណោ ហោតិ យាទិសកោ តេសំ សរោ ហោតិ
 តាទិសកោ មយ្ហំ សរោ ហោតិ ធម្មិយា ច កថាយ
 សន្ទស្សេមិ សមាទបេមិ សមុត្តេជេមិ សម្បហំសេមិ
 ភាសមាទញ្ច មំ ន ជាទន្ធិ កោ នុ ខោ អយំ
 ភាសតិ ទេវោ វា មនុស្សោ វាតិ ។ ធម្មិយា ច
 កថាយ សន្ទស្សេត្វា សមាទបេត្វា សមុត្តេជេត្វា
 សម្បហំសេត្វា អន្តរធាយាមិ អន្តរហិតញ្ច មំ ន
 ជាទន្ធិ កោ នុ ខោ អយំ អន្តរហិតោ ទេវោ វា
 មនុស្សោ វាតិ ។ ឥមា ខោ ភិក្ខុវេ អដ្ឋ បរិសាតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត ធ្លាប់ចូលទៅរកព្រាហ្មណបរិសទ្យ ជាច្រើន
 រយ ។ បេ ។ បានចូលទៅរក គហបតិបរិសទ្យ សមណបរិសទ្យ ចាតុម្ម-
 ហារាជិកបរិសទ្យ តាវត្តិវ្យបរិសទ្យ មារបរិសទ្យ ព្រហ្មបរិសទ្យ ។ ក្នុងព្រហ្ម-
 បរិសទ្យនោះ តថាគតធ្លាប់អង្គុយជាមួយផង ធ្លាប់ចរចាជាមួយផង ធ្លាប់
 ដល់នូវការសាកច្នាជាមួយផង សម្បុររបស់ព្រហ្មទាំងនោះ ក្នុងបរិសទ្យ
 នោះយ៉ាងណា សម្បុររបស់តថាគត ក៏យ៉ាងនោះដែរ សំឡេងរបស់ព្រហ្ម
 ទាំងនោះយ៉ាងណា សំឡេងរបស់តថាគត ក៏យ៉ាងនោះដែរ មួយទៀត
 តថាគតបានញ៉ាំងព្រហ្មទាំងនោះឲ្យឃើញច្បាស់ ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហ៊ាន
 ឲ្យរីករាយដោយធម្មិកថា កាលដែលតថាគតកំពុងនិយាយ ចំណែកព្រហ្ម
 ទាំងនោះមិនស្គាល់ថា ជនដែលកំពុងនិយាយនេះ ជាអ្វីហ្ន៎ ជាទេវតា
 ឬជាមនុស្សដូច្នោះឡើយ ។ លុះតថាគតញ៉ាំងព្រហ្មទាំងនោះ ឲ្យឃើញ
 ច្បាស់ ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហ៊ាន ឲ្យរីករាយដោយធម្មិកថាហើយ ក៏បាត់
 ទៅ កាលដែលតថាគត បាត់ទៅហើយ ចំណែកព្រហ្មទាំងនោះ នៅតែ
 មិនស្គាល់ថា ជនដែលបាត់ទៅហើយនេះ ជាអ្វីហ្ន៎ ជាទេវតា ឬជាមនុស្ស
 ដូច្នោះឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បរិសទ្យ ៨ ពួកនេះឯង ។

បណ្ណាសកាសង្គហិតោ ចាលវគ្គោ

[៧៧] ឯកំ សមយំ ភក្កវា វេសាលិយំ វិហារតិ
មហារនេ ក្យុជាតារសាលាយំ ។ អថខោ ភក្កវា បុព្វ-
ណ្ណាសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ វេសាលី
បិណ្ណាយ ចារិសិ ។ វេសាលិយំ បិណ្ណាយ ចរិត្វា
បច្ឆាកត្តំ បិណ្ណាចាតប្បដិក្កន្តោ អាយស្មន្តំ អានន្តំ
អាមន្តេសិ កណ្ណាហិ អានន្ត ទិសីទនំ យេន ចារាល-
ចេតិយំ^(១) តេនុបសង្កមិស្សាម ទិវាវិហារាយាតិ ។ ឯវំ
ភន្តេតិ ខោ អាយស្មា អានន្តោ ភក្កវតោ បដិស្សុណិវាត្វា
ទិសីទនំ អាទាយ ភក្កវន្តំ បិដ្ឋិតោ បិដ្ឋិតោ អនុពន្ធិ ។
អថខោ ភក្កវា យេន ចារាលចេតិយំ តេនុបសង្កមិ
ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ ទិសីទិ ។ ទិសដ្ឋ ខោ
ភក្កវា អាយស្មន្តំ អានន្តំ អាមន្តេសិ រមណីយា អានន្ត
វេសាលី រមណីយំ ឧទេនចេតិយំ រមណីយំ កោតមកចេ-
តិយំ រមណីយំ ពហុបុត្តកចេតិយំ រមណីយំ សត្តម្ហចេតិ-
យំ រមណីយំ សារន្តទចេតិយំ រមណីយំ ចារាលចេតិយំ ។

១ ឱ. ម. ចាបាលចេតិយំ ។

បណ្ណាសកាសង្គហិត ចាលវគ្គ

[៧៧] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ កាលគង់ក្នុងកូដាគារ-
 សាលា នាមហារ័ន ជិតក្រុងវេសាលី ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 ទ្រង់ស្បង់ប្រដាប់បាត្រនិងចីវរ ក្នុងបុព្វណ្ណសម័យ ហើយចូលទៅកាន់
 ក្រុងវេសាលី ដើម្បីបិណ្ឌបាត ។ លុះទ្រង់ត្រាច់ទៅបិណ្ឌបាតក្នុងក្រុង
 វេសាលីហើយ ត្រឡប់អំពីបិណ្ឌបាត ក្នុងវេលាខាងក្រោយភត្ត ហើយ
 ទ្រង់ត្រាស់ហៅព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុថា ម្ចាស់អានន្ទ ចូរអ្នកកាន់យក
 និសីទនៈទៅ យើងនឹងចូលទៅសម្រាក ក្នុងវេលាថ្ងៃឯបារាលចេតិយ ។
 ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ បានទទួលព្រះពុទ្ធដីកា នៃព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 ដោយពាក្យថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ហើយក៏កាន់និសីទនៈទៅតាមខាង
 ក្រោយ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទៅ ។

គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ កាលស្តេចចូលទៅកាន់បារាល-
 ចេតិយ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏គង់លើអាសនៈ ដែលព្រះអានន្ទ
 ក្រាលថ្វាយ ។ លុះព្រះដ៏មានព្រះភាគគង់ហើយ ក៏ទ្រង់ត្រាស់នឹង
 ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុថា ម្ចាស់អានន្ទ ក្រុងវេសាលី ជាទីគួរត្រេកអរ
 ឧទេនចេតិយ ជាទីគួរត្រេកអរ គោតមកចេតិយ ជាទីគួរត្រេកអរ
 ពហុបុត្តកចេតិយ ជាទីគួរត្រេកអរ សត្តម្ភចេតិយ ជាទីគួរត្រេកអរ សា-
 រន្ទចេតិយ ជាទីគួរត្រេកអរ បារាលចេតិយ ជាទីគួរត្រេកអរ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

យស្ស កស្សចិ អានន្ទ ចត្តារោ ឥទ្ធិចាទា ភារិតា
 ពហុលីកតា យាជីកតា វត្ថុកតា អនុដ្ឋិតា បរិចិតា
 សុសមារទ្ធា អាកដ្ឋិមាទោ សោ អានន្ទ កប្បំ វា តិដ្ឋេយ្យ
 កប្បារសេសំ វា ។ តថាភតស្ស ខោ អានន្ទ ចត្តារោ
 ឥទ្ធិចាទា ភារិតា ពហុលីកតា យាជីកតា វត្ថុកតា
 អនុដ្ឋិតា បរិចិតា សុសមារទ្ធា អាកដ្ឋិមាទោ អានន្ទ
 តថាភតោ កប្បំ វា តិដ្ឋេយ្យ កប្បារសេសំ វាតិ ។
 ឯវម្បិ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភកវតា ឱទ្ធារិកេ ទិមិត្តេ
 ករិយមាទេ ឱទ្ធារិកេ ឱភាសេ ករិយមាទេ ទាសក្ខិ
 បដិវិជ្ឈិតុំ ន ភកវន្តំ យាចិ តិដ្ឋតុ ភន្តេ ភកវា
 កប្បំ តិដ្ឋតុ ភន្តេ សុភតោ កប្បំ ពហុជនហិតាយ
 ពហុជនសុខាយ លោកានុកម្មាយ អត្តាយ
 ហិតាយ សុខាយ ទេវមនុស្សានន្តិ យថាតំ មារេន
 បរិយុដ្ឋិតចិត្តោ ។ ទុតិយម្បិ ខោ ភកវា ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ម្នាលអានន្ទ ឥទ្ធិបាទទាំង ៤ បើបុគ្គលណាមួយ បានចម្រើនហើយ បាន
ធ្វើឲ្យច្រើន បានធ្វើឲ្យដូចជាយាន បានតម្កល់ស៊ប់ បានប្រព្រឹត្តរឿយៗ
បានសន្សំទុក បានប្រារព្ធភ្នាលហើយ ម្នាលអានន្ទ បុគ្គលនោះ ទោះបីប្រាថ្នា
នឹងគប្បីបិតនៅអស់ ១ អាយុកល្យ ឬ លើសជាង ១ អាយុកល្យក៏
បាន ។ ម្នាលអានន្ទ ឯឥទ្ធិបាទទាំង ៤ តថាគតបានចម្រើនហើយ បាន
ធ្វើឲ្យច្រើន បានធ្វើឲ្យដូចជាយាន បានតម្កល់ស៊ប់ បានប្រព្រឹត្តរឿយៗ
បានសន្សំទុក បានប្រារព្ធភ្នាលហើយ ម្នាលអានន្ទ តថាគត បើប្រាថ្នា
គប្បីបិតនៅអស់ ១ អាយុកល្យ ឬ លើសជាង ១ អាយុកល្យក៏បាន ។
ឯព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ទុកជាព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ធ្វើនិមិត្តជាឱឡារិក
ទ្រង់ធ្វើឱកាសជាឱឡារិកយ៉ាងនេះហើយ ក៏មិនអាចនឹងយល់សេចក្តី
ច្បាស់លាស់បាន មិនបានអារាធនាព្រះដ៏មានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះ
អង្គដ៏ចម្រើន សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគ បិតនៅអស់ ១ អាយុកល្យ បពិត្រ
ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សូមព្រះសុគត បិតនៅអស់ ១ អាយុកល្យ
ដើម្បីប្រយោជន៍ ដល់ជនច្រើន ដើម្បីសេចក្តីសុខ ដល់ជនច្រើន
ដើម្បីអនុគ្រោះ ដល់សត្វលោក ដើម្បីសេចក្តីចម្រើន ដើម្បីប្រយោជន៍
ដើម្បីសេចក្តីសុខ ដល់ពួកទេវតា និងមនុស្សដូច្នោះសោះ ព្រោះមារចូលមក
ជ្រែកគំនិត ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់មានព្រះពុទ្ធដីកា ជាគម្រប់ពីរដងផង ។

បណ្ណាសកាសង្គហិតោ ចាលវគ្គោ

តតិយម្បិ ខោ ភកវា អាយស្មន្តំ អានន្តំ អាមន្តេសិ
 រមណីយា អានន្ត វេសាលី រមណីយំ ឧទេនចេតិយំ
 រមណីយំ កោតមកចេតិយំ រមណីយំ ពហុបុត្តកចេតិយំ
 រមណីយំ សត្តម្ហចេតិយំ រមណីយំ សារន្តទចេតិយំ
 រមណីយំ ចារាលចេតិយំ ។ យស្ស កស្សចិ អានន្ត
 ចត្តារោ ឥទ្ធិចាទា ការិតា ពហុលីកតា យាដីកតា
 វត្ថុកតា អនុដ្ឋិតា បរិចិតា សុសមារទ្ធា ។ បេ ។
 អាកដ្ឋិមាណោ អានន្ត តថាគតោ កប្បំ វា តិដ្ឋេយ្យ
 កប្បារសេសំ វាតិ ។ ឯវម្បិ ខោ អាយស្មា អានន្តោ
 ភកវតា ឱទ្ធារិកេ ទិមិត្តេ ករិយមាណេ ឱទ្ធារិកេ
 ឱភាសេ ករិយមាណេ ធាសក្ខិ បដិវិជ្ឈិតំ ន ភកវន្តំ
 យាចិ តិដ្ឋតុ ភន្តេ ភកវា កប្បំ តិដ្ឋតុ ភន្តេ
 សុតតោ កប្បំ ពហុជនហិតាយ ពហុជនសុខាយ
 លោកានុកម្មាយ អត្តាយ ហិតាយ សុខាយ
 ទេវមនុស្សានន្តិ យថាតំ មារេន បរិយុដ្ឋិតចិត្តោ ។

បណ្ណាសកាសង្ខហិត ចាលវគ្គ

ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់មានព្រះពុទ្ធដីកានឹងព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ជា
 គម្រប់ ៣ ដងផងថា ម្ចាស់អានន្ទ ក្រុងវេសាលី ជាទីគួរត្រេកអរ ឧទេសចេតិយ
 ជាទីគួរត្រេកអរ គោតមកចេតិយ ជាទីគួរត្រេកអរ ពហុបុត្តកចេតិយ ជាទី
 គួរត្រេកអរ សត្តម្តចេតិយ ជាទីគួរត្រេកអរ សារន្ទទចេតិយ ជាទីគួរត្រេកអរ
 បារាលចេតិយ ជាទីគួរត្រេកអរ ។ ម្ចាស់អានន្ទ ឥទ្ធិបាទទាំង ៤ បើបុគ្គល
 ណាមួយ បានចម្រើនហើយ បានធ្វើឲ្យច្រើន បានធ្វើឲ្យដូចជាយាន
 បានតម្កល់ស៊ប់ បានប្រព្រឹត្តរឿយៗ បានសន្សំទុក បានប្រារព្ធល្អហើយ
 ។ បេ ។ ម្ចាស់អានន្ទ តថាគត បើប្រាថ្នា គប្បីបិតនៅ អស់ ១ អាយុ
 កល្យ ឬ លើសជាង ១ អាយុកល្យក៏បាន ។ ឯព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ
 ទុកជាព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ធ្វើនិមិត្តជាឱឡារិក ទ្រង់ធ្វើឱកាសជាឱឡារិក
 យ៉ាងនេះហើយ ក៏នៅតែមិនអាចយល់សេចក្តីច្បាស់លាស់បានឡើយ ហើយ
 មិនបានអារាធនាព្រះដ៏មានព្រះភាគ ថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សូមព្រះ
 ដ៏មានព្រះភាគ បិតនៅអស់ ១ អាយុកល្យ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សូម
 ព្រះសុគត បិតនៅអស់ ១ អាយុកល្យ ដើម្បីប្រយោជន៍ ដល់ជន
 ច្រើន ដើម្បីសេចក្តីសុខ ដល់ជនច្រើន ដើម្បីអនុគ្រោះ ដល់សត្វលោក
 ដើម្បីសេចក្តីចម្រើន ដើម្បីប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីសុខ ដល់ទេវតា
 និងមនុស្សទាំងឡាយដូច្នោះសោះឡើយ ព្រោះមានចូលមកជ្រែកគំនិត ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

អថខោ ភក្កវា អាយស្មន្តំ អានន្តំ អាមន្តេសិ កច្ច តំ
 អានន្ត យស្សនាទិ កាលំ មញ្ញសីតិ ។ ឯវំ កន្តេតិ
 ខោ អាយស្មា អានន្តោ ភក្កវតោ បដិស្សុណិកា
 ឧដ្ឋាយាសនា ភក្កវន្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិលំ កត្វា
 ភក្កវតោ អវិទូរេ អញ្ញតរស្មី រុក្ខមូលេ និសីទិ ។

អថខោ មារោ ចាបិមា អចិរយ្យក្កន្តេ អាយស្មន្តេ
 អានន្តេ ភក្កវន្តំ ឯតទរោច បរិទិញាតុនាទិ កន្តេ ភក្កវា
 បរិទិញាតុ សុតតោ បរិទិញានកាលោនាទិ កន្តេ ភក្កវតោ
 កាសិកា ខោ បនេសា កន្តេ ភក្កវតា វាចា ន តាវាហំ
 ចាបិម បរិទិញាយិស្សាមិ យាវ មេ ភិក្ខុ ន សាវកា
 ភិស្សន្តិ វិយត្តា វិជីតា វិសារនា បត្តយោកក្ខេមា
 ពហុស្សតា ធម្មជរា ធម្មានុធម្មប្បដិបន្នា សាមី-
 ចិប្បដិបន្នា អនុធម្មចារិណោ សកំ អាចរិយកំ
 ឧត្តហេត្វា អាចិក្ខិស្សន្តិ ទេសិស្សន្តិ បញ្ញបេស្សន្តិ
 បដ្ឋបេស្សន្តិ វិរិស្សន្តិ វិកជិស្សន្តិ ឧត្តានីករិស្សន្តិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់នឹងអានន្ទដ៏មានអាយុថា ម្ចាស់
អានន្ទ អ្នកចូរទៅចុះ អ្នកចូរសម្គាល់នូវកាលដែលគួរនឹងទៅក្នុងកាល
ឥឡូវនេះចុះ ។ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ បានទទួលព្រះពុទ្ធដីកាព្រះមានព្រះ
ភាគដោយពាក្យថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ រួចក៏ក្រោកចាកអាសនៈ ហើយ
ថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ធ្វើប្រទក្សិណ រួចអង្គុយទៀបគល់ឈើមួយ
ជិតព្រះដ៏មានព្រះភាគ ។

គ្រានោះ កាលបើព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ចៀសចេញទៅ មិនយូរ
ប៉ុន្មាន មានមានចិត្តបាប ក៏បានពោលពាក្យនេះ និងព្រះដ៏មានព្រះភាគថា
បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគបរិនិព្វានក្នុងកាលឥឡូវនេះ
សូមព្រះសុគតបរិនិព្វានទៅ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ឥឡូវនេះ ជាកាលគួរ
នឹងបរិនិព្វានរបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រោះ
ថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ បានត្រាស់វាចានេះហើយថា នៃមានមានចិត្តបាប
ពួកភិក្ខុ ជាសាវ័ករបស់តថាគត ដែលឈ្លាសវាងវៃ ភ្លៀវភ្លា ដល់នូវ
ការក្សេមចាកយោគៈ ជាពហុស្សុត ទ្រទ្រង់ធម៌ ប្រតិបត្តិសមគួរដល់ធម៌
ប្រតិបត្តិដ៏សមគួរ ប្រព្រឹត្តតាមធម៌ បានរៀននូវវាទៈនៃអាចារ្យរបស់
ខ្លួនហើយ ប្រាប់ សម្តែង បញ្ញត្ត តាំងទុក បើក ចែក ធ្វើឲ្យងាយបាន

បណ្ណាសកាសង្កហិតោ ចាលវគ្គោ

ឧប្បន្នំ បរហ្សវាទំ សហាធម្មេន សុនិក្កហិតំ និក្កហេត្វា
 សប្បាដិហារិយំ ធម្មំ ទេសិស្សន្តីតិ ។ ឯតរហិ កន្តេ
 ភិក្ខុ កកវតោ សាវកា វិយត្តា វិជីតា វិសារទា បត្ត-
 យោកក្ខេមា ពហុស្សតា ធម្មធរា ធម្មានុធម្មប្បដិបដ្ឋា
 សាមីចិប្បដិបដ្ឋា អនុធម្មចារិណោ សកំ អាចរិយកំ
 ឧក្កហេត្វា អាចិក្ខុន្តិ ទេសេន្តិ បញ្ញាបេន្តិ បដ្ឋបេន្តិ
 វិវេន្តិ វិកជន្តិ ឧត្តានីកហេន្តិ ឧប្បន្នំ បរហ្សវាទំ
 សហាធម្មេន សុនិក្កហិតំ និក្កហេត្វា សប្បាដិហារិយំ
 ធម្មំ ទេសេន្តិ ។ បរិទិញាតុទានិ កន្តេ កកវា បរិទិញាតុ
 សុតតោ បរិទិញានកាលោទានិ កន្តេ កកវតោ
 កាសិតា ខោ បនេសា កន្តេ កកវតា វាចា ន
 តាវាហំ ចាបិម បរិទិញាយិស្សាមិ យាវ មេ
 ភិក្ខុនិយោ ន សាវិកា ភិវិស្សន្តិ ។ មេ ។ យាវ

បណ្ណាសកាសង្គហិត ចាលវគ្គ

បានសង្កត់សង្កិនបរហ្មវាទ ដែលកើតឡើងហើយ ឲ្យជាកិច្ចដែលខ្លួនបាន
 សង្កត់សង្កិនដោយល្អតាមពាក្យ ដែលសមហេតុ ហើយសម្តែងធម៌ ប្រកប
 ដោយបាដិហារ្យ នៅមិនទាន់បាន ដរាបណាទេ តថាគតនឹងមិនទាន់
 បរិនិព្វានដរាបនោះដូច្នោះ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ឥឡូវនេះ ពួកភិក្ខុជា
 សាវ័ករបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ បានឈ្លាសវៃ ក្លៀវក្លា ដល់នូវការក្សេម
 ចាកយោគៈ ជាពហុស្សូត ទ្រទ្រង់ធម៌ ប្រតិបត្តិធម៌ សមគួរដល់ធម៌ ប្រតិបត្តិ
 ដ៏សមគួរ ប្រព្រឹត្តតាមធម៌ ទាំងបានរៀននូវវាទៈនៃអាចារ្យរបស់ខ្លួន ហើយ
 ប្រាប់ សម្តែង បញ្ញត្ត តាំងទុក បើក ចែក ធ្វើឲ្យងាយបានហើយ ទាំង
 សង្កត់សង្កិនបរហ្មវាទ ដែលកើតឡើងហើយ ឲ្យជាកិច្ចដែលបានសង្កត់
 សង្កិនដោយល្អ តាមពាក្យដែលសមហេតុ ហើយសម្តែងធម៌ប្រកបដោយ
 បាដិហារ្យបានហើយ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ឥឡូវនេះ សូមព្រះ
 ដ៏មានព្រះភាគបរិនិព្វានទៅ សូមព្រះសុគតបរិនិព្វានទៅ បពិត្រព្រះអង្គ
 ដ៏ចម្រើន ឥឡូវនេះ ជាកាលគួរនឹងបរិនិព្វាន របស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 ហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ត្រាស់វាចានេះ
 ហើយថា ម្នាលមារមានចិត្តបាប ពួកភិក្ខុនី ជាសាវ័កា របស់តថាគត
 មិនទាន់មានដរាបណា តថាគតនឹងមិនទាន់បរិនិព្វានដរាបនោះ ។ បេ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

មេ ឧទាសកា ន សារកា ភវិស្សន្តិ ។ បេ ។
 យាវ មេ ឧទាសិកា ន សារិកា ភវិស្សន្តិ វិយត្តា
 វិជីតា វិសារទា បត្តយោកក្ខេមា ពហុស្សតា ធម្មធរា
 ធម្មានុធម្មប្បដិបន្នា សាមីចិប្បដិបន្នា អនុធម្មចារិនិយោ
 សកំ អាចរិយកំ ឧត្តហេត្វា អាចិក្ខុស្សន្តិ ទេសិស្សន្តិ
 បញ្ញាបេស្សន្តិ បដ្ឋបេស្សន្តិ វិវិស្សន្តិ វិភជិស្សន្តិ ឧត្តានិ-
 កវិស្សន្តិ ឧប្បន្នំ បរហ្សវាទំ សហាធម្មេន សុនិក្ខហិតំ
 និក្ខហេត្វា សប្បាដិហារិយំ ធម្មំ ទេសិស្សន្តិភិ ។ ឯតរហិ
 កន្តេ ឧទាសិកា ភកវតោ សារិកា វិយត្តា វិជីតា វិសារទា
 បត្តយោកក្ខេមា ពហុស្សតា ធម្មធរា ធម្មានុធម្មប្បដិ-
 បន្នា សាមីចិប្បដិបន្នា អនុធម្មចារិនិយោ សកំ អាច-
 រិយកំ ឧត្តហេត្វា អាចិក្ខុន្តិ ទេសេន្តិ បញ្ញាបេន្តិ បដ្ឋបេន្តិ
 វិវេន្តិ វិភជន្តិ ឧត្តានិកោន្តិ ឧប្បន្នំ បរហ្សវាទំ សហាធម្មេន
 សុនិក្ខហិតំ និក្ខហេត្វា សប្បាដិហារិយំ ធម្មំ ទេសេន្តិ ។
 បរិនិព្វាតុទានិ កន្តេ ភកវា បរិនិព្វាតុ សុកតោ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ពួកឧបាសក ជាសាវ័ក របស់តថាគត មិនទាន់មាន ដរាបណា ។ បេ ។
 ពួកឧបាសិកា ជាសាវ័កា របស់តថាគត ដែលឈ្លាសវាងវៃ ភ្លៀវក្លា ដល់
 នូវការរក្សមចាកយោគៈ ជាពហុស្សូត ទ្រទ្រង់ធម៌ ប្រតិបត្តិធម៌សមគួរ
 ដល់ធម៌ ប្រតិបត្តិដ៏សមគួរ ប្រព្រឹត្តតាមធម៌ បានរៀននូវវាទៈនៃអាចារ្យ
 របស់ខ្លួន ហើយប្រាប់ សម្តែង បញ្ញត្ត តាំងទុក បើក ចែក ធ្វើឲ្យ
 ងាយបាន បានសង្កត់សង្កិននូវបរហ្សវាទដែលកើតឡើងហើយ ឲ្យជាកិច្ច
 ដែលសង្កត់សង្កិនដោយល្អ តាមពាក្យដែលសមហេតុ សម្តែងធម៌
 ប្រកបដោយបាដិហារ្យ នៅមិនទាន់មាន ដរាបណាទេ ។ បពិត្រព្រះ
 អង្គដ៏ចម្រើន ឥឡូវនេះ ពួកឧបាសិកា ជាសាវ័កា របស់ព្រះដ៏មានព្រះ
 ភាគ ដែលឈ្លាសវាងវៃ ភ្លៀវក្លា ដល់នូវការរក្សមចាកយោគៈ ជា
 ពហុស្សូត ទ្រទ្រង់ធម៌ ប្រតិបត្តិធម៌ ប្រតិបត្តិដ៏សមគួរ ប្រ-
 ព្រឹត្តតាមធម៌ហើយ ទាំងបានរៀននូវវាទៈនៃអាចារ្យរបស់ខ្លួន ហើយប្រាប់
 សម្តែង បញ្ញត្ត តាំងទុក បើក ចែក ធ្វើឲ្យងាយបានហើយ
 ទាំងសង្កត់សង្កិននូវបរហ្សវាទដែលកើតឡើងហើយ ឲ្យជាកិច្ចដែលសង្កត់
 សង្កិនដោយល្អ តាមពាក្យដែលសមហេតុ ហើយសម្តែងធម៌ ប្រកប
 ដោយបាដិហារ្យបានហើយ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ឥឡូវនេះ
 សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគ បរិនិព្វានទៅ សូមព្រះសុគត បរិនិព្វានទៅ

បណ្ណាសកាសង្គហិតោ ចាលវគ្គោ

បរិទិព្វានកាលោទានិ កន្តេ កកវតោ កាសិតា ខោ
 បនេសា កន្តេ កកវតា វាចា ន តាវាហំ ចាបិម បរិទិព្វា-
 យិស្សមិ យាវ មេ ឥទំ ព្រហ្មចរិយំ ន ឥទ្ធព្ពោវ ករិស្សតិ
 ដីតព្វា វិត្តារិកំ ពាហុជញ្ញំ បុថុក្ខតំ យាវ ទេវមនុស្សេហិ
 សុប្បកាសិតន្តិ ។ ឯតវហិ កន្តេ កកវតោ ព្រហ្មច-
 រិយំ ឥទ្ធព្ពោវ ដីតព្វា វិត្តារិកំ ពាហុជញ្ញំ បុថុក្ខតំ
 យាវ ទេវមនុស្សេហិ សុប្បកាសិតំ ។ បរិទិព្វាតុ-
 ទានិ កន្តេ កកវា បរិទិព្វាតុ សុកតោ បរិទិព្វា-
 នកាលោទានិ កន្តេ កកវតោតិ ។ អប្សោស្សកោ
 តំ ចាបិម ហោហិ ន ចិរំ តថាគតស្ស បរិទិព្វានំ
 ករិស្សតិ ឥតោ តិណ្ណំ មាសានំ អច្ចយេន តថាគតោ
 បរិទិព្វាយិស្សតីតិ ។ អថខោ កកវា ចាវាលចេតិយេ
 សតោ សម្មជាតោ អាយុសង្ខារំ ឱស្សន្តិ ។

បណ្ណាសកាសង្គហិត ចាលវគ្គ

បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ឥឡូវនេះ ជាកាលគួរនឹងបរិនិព្វានរបស់ព្រះដ៏មាន
ព្រះភាគហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន មួយទៀត ព្រះដ៏មានព្រះភាគបាន
ត្រាស់វាចានេះហើយថា ម្នាលមារមានចិត្តបាប ព្រហ្មចារ្យរបស់តថាគត
នេះ នៅមិនទាន់ខ្ជាប់ខ្ជួន មិនទាន់ចម្រើន មិនទាន់ផ្សាយទៅសព្វទិស គេមិន
ទាន់ដឹងច្រើនគ្នា និងមិនទាន់ពេញបរិបូណ៌ដ៏រាបណា មួយទៀត ពួកទេវ-
តានិងមនុស្ស មិនទាន់ចេះសម្តែងបាន ដោយប្រពៃ ដរាបណា តថាគត
នឹងមិនបរិនិព្វាន ដរាបនោះដូច្នោះ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ឥឡូវនេះ
ព្រហ្មចារ្យរបស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគនេះ បានខ្ជាប់ខ្ជួនហើយ បានចម្រើន
ហើយ បានផ្សាយទៅសព្វទិសហើយ គេបានដឹងច្រើនគ្នាហើយ
បានពេញបរិបូណ៌ហើយ ពួកទេវតានិងមនុស្ស ចេះសម្តែងបានដោយ
ល្អហើយ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ឥឡូវនេះ សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគ
បរិនិព្វានទៅ សូមព្រះសុគត បរិនិព្វានទៅ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ឥឡូវ
នេះ ជាកាលគួរនឹងបរិនិព្វាន របស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគហើយ ។ ម្នាល
មារមានចិត្តបាប ចូរអ្នកមានសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយតិចចុះ ការបរិនិព្វាន
របស់តថាគត មិនយូរប៉ុន្មានទេ កន្លង ៣ ខែអំពីថ្ងៃនេះទៅ តថាគត
នឹងបរិនិព្វានហើយ ។ លំដាប់នោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់
មានសតិសម្បជញ្ញៈ ទ្រង់ដាក់អាយុសង្ខារ ព្វដ៏បារាណចេតិយ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

ឱស្សន្ធិតេ ភកវតា អាយុសដ្ឋារេ មហាក្ខមិចាលោ
 អហោសិ ភីសនកោ សលោមហំសោ ទេវទុន្ទភិយោ
 ច ផលីសុ ។ អថខោ ភកវា ឯតមត្ថំ វិទិត្វា
 តាយំ វេលាយំ ឥមំ ឧទានំ ឧទានេសិ

តុលមតុលញ្ច សម្ភវំ កវសដ្ឋារមវស្សន្ធិ មុនិ

អជ្ឈត្តរតោ សមាហិតោ អភិទ្ធិ កវចមិវត្តសម្ភវន្តិ ។
 អថខោ អាយស្មតោ អានន្ទស្ស ឯតទហោសិ មហា
 វតាយំ ក្ខមិចាលោ សុមហា វតាយំ ក្ខមិចាលោ
 ភីសនកោ សលោមហំសោ ទេវទុន្ទភិយោ ច
 ផលីសុ ។ កោ នុ ខោ ហេតុ កោ បច្ចយោ
 មហតោ ក្ខមិចាលស្ស ចាតុកាវាយាតិ ។ អថខោ
 អាយស្មា អានន្ទោ យេន ភកវា តេនុបសដ្ឋមិ
 ឧបសដ្ឋមិត្វា ភកវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

លុះព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ដាក់អាយុសង្ខារហើយ ក៏កើតការកក្រើក ផែនដីយ៉ាងធំ គួរឲ្យភ្ញាក់ភ្ញើក្រីក្រព្រៃព្រួចរោម ទាំងផ្ករក៏លាន់ឮឡើង ។
គ្រានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ជ្រាបច្បាស់នូវសេចក្តីនេះហើយ ក៏បន្លឺ
នូវឧទាននេះ ក្នុងវេលានោះថា

ព្រះពុទ្ធ ជាអ្នកប្រាជ្ញ ទ្រង់ពិចារណាឃើញ នូវព្រះនិព្វាន
ដែលមានគុណថ្លឹងមិនបានផង នូវភពផង ទ្រង់លះបង់នូវ
សង្ខារ ដែលនាំសត្វទៅកាន់ភព ទ្រង់ត្រេកអរនូវអារម្មណ៍
ខាងក្នុង (ដោយអំណាចវិបស្សនា) មានព្រះហឫទ័យតាំងមាំ
ហើយ (ដោយអំណាចសមថៈ) ទ្រង់បានទម្លាយនូវ
បណ្តាញគឺកិលេស ដែលកើតមាននៅ ក្នុងព្រះអង្គដូចជាក្រោះ ។

លំដាប់នោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា
អើហ្ន៎ ការកក្រើកផែនដីនេះយ៉ាងធំ ការកក្រើកផែនដីនេះធំណាស់តើ
គួរឲ្យភ្ញាក់ភ្ញើក ឲ្យព្រៃព្រួចរោម ទាំងផ្ករក៏លាន់ឮឡើង ។ ហេតុដូចម្តេច
បច្ច័យដូចម្តេចហ្ន៎ ដែលនាំឲ្យការកក្រើកផែនដី យ៉ាងធំម៉្លេះ ។ ទើប
ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់
ហើយ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយគង់ក្នុងទីដ៏សមគួរ ។

បណ្ណាសកាសង្កហិតោ ចាលវគ្គោ

ឯកមន្តំ និសិដ្ឋោ ខោ អាយស្មា អានន្ទោ ភកវន្តំ
 ឯតទរោច មហា វតាយំ ភន្តេ ភូមិចាលោ សុមហា
 វតាយំ ភន្តេ ភូមិចាលោ ភីសនកោ សលោមហំសោ
 ទេវទុន្ទភិយោ ច ផលីសុ ។ កោ នុ ខោ ភន្តេ
 ហេតុ កោ បច្ចុយោ មហាតោ ភូមិចាលស្ស
 ចាតុកាវាយាតិ ។

អដ្ឋិមេ អានន្ទ ហេតុ អដ្ឋ បច្ចុយោ មហាតោ
 ភូមិចាលស្ស ចាតុកាវាយ ។ កតមេ អដ្ឋ ។ យំ អានន្ទ
 មហាបបរី ឧទកេ បតិដ្ឋិតា ឧទកំ វាតេ បតិដ្ឋិតំ
 វាតោ អាកាសដ្ឋោ ហោតិ សោ អានន្ទ សមយោ យំ
 មហាវតា វាយន្តិ មហាវតា វាយន្តា ឧទកំ កម្មេន្តិ
 ឧទកំ កម្មិតំ បបរី កម្មេតិ អយំ អានន្ទ បបមោ ហេតុ
 បបមោ បច្ចុយោ មហាតោ ភូមិចាលស្ស ចាតុកាវាយ ។
 បុន ចបរំ អានន្ទ សមលោ វា ព្រាហ្មលោ វា ឥទ្ធិមា
 ចេតោវសិប្បត្តោ ទេវតា មហិទ្ធិកា មហានុកាវា

បណ្ណាសកាសង្គហិត ចាលវគ្គ

លុះព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុ គង់ក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះដ៏
 មានព្រះភាគដូច្នោះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ការកក្រើកផែនដីនេះយ៉ាង
 ធំ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ការកក្រើកផែនដីនេះ ធំពេកណាស់តើ គួរ
 ឲ្យភូកភ្នឹក គួរឲ្យព្រឺព្រួចរោម ទាំងផ្ការក្ស័យឡើង ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏
 ចម្រើន ហេតុដូចម្តេច បច្ច័យដូចម្តេចហ្ន៎ ដែលនាំឲ្យកើតការកក្រើក
 ផែនដី យ៉ាងធំម៉្លេះ ។

ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្ចាស់អានន្ទ ហេតុបច្ច័យដែលនាំឲ្យកើតការកក្រើក
 ផែនដីនេះមាន ៨ យ៉ាង ។ ហេតុបច្ច័យទាំង ៨ យ៉ាង តើដូចម្តេច
 ខ្លះ ។ ម្ចាស់អានន្ទ មហាប្រិថពីនេះ ប្រតិស្តាននៅលើទឹក ឯទឹក
 ប្រតិស្តាននៅលើខ្យល់ ខ្យល់ប្រតិស្តាននៅលើអាកាស ម្ចាស់អានន្ទ
 សម័យដែលមានខ្យល់បក់ ខ្យល់ធំដែលបក់នោះ រមែងធ្វើទឹកឲ្យកក្រើក
 ឯទឹកដែលកក្រើកមកហើយ ក៏ធ្វើផែនដី ឲ្យកក្រើកដែរ ម្ចាស់អានន្ទ
 នេះជាហេតុ ជាបច្ច័យទី ១ ដែលនាំឲ្យកើតការកក្រើកផែនដី យ៉ាងធំ ។
 ម្ចាស់អានន្ទ មួយទៀត សមណៈក្តី ព្រាហ្មណ៍ក្តី ដែលមានបូទ្វិ
 ដល់នូវការស្ងាត់ជំនាញក្នុងចិត្ត ឬទេវតាដែលមានបូទ្វិធំ មានអានុភាពធំ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

តស្ស បរិត្តា បបរីសញ្ញា ភារិតា ហោតិ អប្បមាណា
 អាចាសញ្ញា សោ ឥមំ បបរី កម្មេតិ សំកម្មេតិ
 សម្បកម្មេតិ អយំ អាណន្ទ ទុតិយោ ហេតុ ទុតិយោ
 បច្ចយោ មហាតោ ភូមិចាលស្ស ចាតុភារាយ ។ បុន
 ចបរំ អាណន្ទ យទា ពោធិសត្តោ តុសិតា កាយា
 ចរិត្តា សតោ សម្បជានោ មាតុ កុច្ឆិ ឱក្កមតិ តទាយំ
 បបរី កម្មតិ សំកម្មតិ សម្បកម្មតិ អយំ អាណន្ទ
 តតិយោ ហេតុ តតិយោ បច្ចយោ មហាតោ ភូមិចា-
 លស្ស ចាតុភារាយ ។ បុន ចបរំ អាណន្ទ យទា ពោធិ-
 សត្តោ សតោ សម្បជានោ មាតុ កុច្ឆិស្មា និក្ខមតិ
 តទាយំ បបរី កម្មតិ សំកម្មតិ សម្បកម្មតិ អយំ
 អាណន្ទ ចតុត្តោ ហេតុ ចតុត្តោ បច្ចយោ មហាតោ
 ភូមិចាលស្ស ចាតុភារាយ ។ បុន ចបរំ អាណន្ទ
 យទា តថាគតោ អនុត្តរំ សម្មាសម្ពោធិ អភិសម្ពុជ្ឈតិ
 តទាយំ បបរី កម្មតិ សំកម្មតិ សម្បកម្មតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

បុគ្គលនោះ បានចម្រើនបឋវីសញ្ញា ឲ្យមានកម្លាំងតិច ចម្រើនអាបោសញ្ញា ឲ្យមានកម្លាំងច្រើន បុគ្គលនោះ រមែងធ្វើផែនដីនេះ ឲ្យកក្រើករំភើប ញាប់ញ័របាន ម្នាលអានន្ទ នេះជាហេតុ ជាបច្ច័យទី ២ ដែលនាំឲ្យកើតការ កក្រើកផែនដី យ៉ាងដំ ។ ម្នាលអានន្ទ មួយទៀត កាលណាដែលព្រះ ពោធិសត្វ ច្យុតចាកពួកទេវតា ដែលបិតនៅក្នុងឋានតុសិតមានសតិវិនិច្ឆ័យ សម្បជញ្ញៈ យាងចុះកាន់ព្រះមាតុឧទរ ក្នុងកាលនោះផែនដីនេះ តែង កក្រើករំភើប ញាប់ញ័រ ម្នាលអានន្ទ នេះជាហេតុ ជាបច្ច័យទី ៣ ដែល នាំឲ្យកក្រើកផែនដី យ៉ាងដំ ។ ម្នាលអានន្ទ មួយទៀត កាលណា ដែលពោធិសត្វ មានសតិវិនិច្ឆ័យសម្បជញ្ញៈ ទ្រង់ប្រសូតចាកព្រះមាតុឧទរ ក្នុងកាលនោះ ផែនដីនេះ តែងកក្រើករំភើបញាប់ញ័រ ម្នាលអានន្ទ នេះជា ហេតុ ជាបច្ច័យទី ៤ ដែលនាំឲ្យកក្រើកផែនដី យ៉ាងដំ ។ ម្នាល អានន្ទ មួយទៀត កាលណា ដែលព្រះតថាគត ត្រាស់ដឹងនូវអនុត្តរសម្មាសម្ពោធិញ្ញាណ ក្នុងកាលនោះ ផែនដីនេះ តែងកក្រើករំភើបញាប់ញ័រ

បណ្ណាសកាសង្កហិតោ ចាលវគ្គោ

អយំ អានន្ទ បញ្ចមោ ហេតុ បញ្ចមោ បច្ចយោ
 មហាតោ ភូមិចាលស្ស ចាតុកាវាយ ។ បុន ចបរំ
 អានន្ទ យទា តថាកតោ អនុត្តរំ ធម្មចក្កំ បរត្តេតិ
 តទាយំ បបរី កម្សតិ សំកម្សតិ សម្បកម្សតិ អយំ
 អានន្ទ ឆដ្ឋោ ហេតុ ឆដ្ឋោ បច្ចយោ មហាតោ ភូមិចា-
 លស្ស ចាតុកាវាយ ។ បុន ចបរំ អានន្ទ យទា
 តថាកតោ សតោ សម្បជានោ អាយុសដ្ឋារំ ឱស្សន្តតិ
 តទាយំ បបរី កម្សតិ សំកម្សតិ សម្បកម្សតិ អយំ
 អានន្ទ សត្តមោ ហេតុ សត្តមោ បច្ចយោ មហាតោ
 ភូមិចាលស្ស ចាតុកាវាយ ។ បុន ចបរំ អានន្ទ
 យទា តថាកតោ អនុចាទិសេសាយ និព្វានធាតុយា
 បរិនិព្វាយតិ តទាយំ បបរី កម្សតិ សំកម្សតិ
 សម្បកម្សតិ អយំ អានន្ទ អដ្ឋមោ ហេតុ អដ្ឋមោ
 បច្ចយោ មហាតោ ភូមិចាលស្ស ចាតុកាវាយ ។

បណ្ណាសកាសង្គហិត ចាលវគ្គ

ម្នាលអានន្ទ នេះជាហេតុ ជាបច្ច័យទី ៥ ដែលនាំឲ្យកើតការកកក្រើកផែនដី
 យ៉ាងធំ ។ ម្នាលអានន្ទ មួយទៀត កាលណាដែលព្រះតថាគត ញ៉ាំង
 អនុត្តរធម្មចក្រ ឲ្យប្រព្រឹត្តទៅ កាលនោះផែនដីនេះ តែងកកក្រើករំភើបញ្ជាប់-
 ញ័រ ម្នាលអានន្ទ នេះជាហេតុ ជាបច្ច័យទី ៦ ដែលនាំឲ្យកើតការកកក្រើក
 ផែនដីយ៉ាងធំ ។ ម្នាលអានន្ទ មួយទៀត កាលណា ដែលព្រះតថា-
 គតមានសតិវិនិច្ឆ័យសម្បជញ្ញៈ ដាក់ចុះនូវអាយុសង្ខារ ក្នុងកាលនោះ ផែន
 ដីនេះ តែងកកក្រើករំភើបញ្ជាប់ញ័រ ម្នាលអានន្ទ នេះជាហេតុ ជាបច្ច័យ
 ទី ៧ ដែលនាំឲ្យកកក្រើកផែនដី យ៉ាងធំ ។ ម្នាលអានន្ទ មួយ
 ទៀត កាលណាដែលព្រះតថាគត បរិនិព្វាន ដោយអនុបាទិសេសនិព្វា-
 នធាតុ ក្នុងកាលនោះផែនដីនេះ តែងកកក្រើករំភើបញ្ជាប់ញ័រ ម្នាលអានន្ទ
 នេះជាហេតុ ជាបច្ច័យទី ៨ ដែលនាំឲ្យការកកក្រើកផែនដី យ៉ាងធំ ។

៣០៤

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

ឥមេ ខោ អាណន្ទ អដ្ឋ ហេតុ អដ្ឋ បច្ចយា មហាតោ
ក្រមិចាលស្ស ចាតុភារាយាតិ ។

ចាលវគ្គោ ទុតិយោ^(១) ។

តត្រៀម្នានំ

ឥច្ឆា អលញ្ច សំខិត្តំ កយា អភិកុដា តេ សហ
វិមោត្តោ ទ្វេ ច វេហារា បរិសា ក្រមិចាលេន ចាតិ ។

១ ឱ. ម. ប្រមិចាលវគ្គោ ទុតិយោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ម្នាលអានន្ទ ហេតុបច្ច័យ ដែលនាំឲ្យកើតការកក្រើកផែនដី យ៉ាងដំ
មាន ៨ យ៉ាងនេះឯង ។

ចប់ ចាលវគ្គទី ២ ។

ឧទ្ទានក្នុងចាលវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីសេចក្តីប្រាថ្នា ១ ភិក្ខុដែលគួរ ១ ព្រះដ៏មានព្រះ
ភាគទ្រង់សម្តែងធម៌ ដោយសង្ខេប ១ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ
ទ្រង់គង់ក្នុងគយាសីសប្រទេស ១ អភិកាយតនៈ ១ វិមោក្ខ ១
វោហារ ២ លើក បរិសទ្យ ១ ផែនដីកក្រើក ១ ។

យមកវគ្គោ

[៧៨] សទ្ធា ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ហោតិ នោ សីលវា ឯវំ
សោ តេន អង្កេន អបរិបូរោ ហោតិ តេន តំ អង្គិ
បរិបូរេតព្វំ កិណ្ណាហំ^(១) សទ្ធា ច អស្សំ សីលវា ចាតិ
យតោ ច ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សទ្ធា ច ហោតិ សីលវា
ច ឯវំ សោ តេន អង្កេន បរិបូរោ ហោតិ ។ សទ្ធា ច
ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ហោតិ សីលវា ច នោ ពហុស្សុតោ ឯវំ
សោ តេន អង្កេន អបរិបូរោ ហោតិ តេន អង្គិ
បរិបូរេតព្វំ កិណ្ណាហំ សទ្ធា ច អស្សំ សីលវា ច
ពហុស្សុតោ ចាតិ យតោ ច ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សទ្ធា ច
ហោតិ សីលវា ច ពហុស្សុតោ ច ឯវំ សោ តេន អង្កេន
បរិបូរោ ហោតិ ។ សទ្ធា ច ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ហោតិ
សីលវា ច ពហុស្សុតោ ច នោ ធម្មកថិកោ ។ បេ ។
ធម្មកថិកោ ច នោ បរិសាវចរោ ។ បេ ។ បរិសាវចរោ
ច នោ វិសារនោ បរិសាយ ធម្មំ ទេសេតិ ។ បេ ។

១ ឱ. ម. កិណ្ណាហំ ។

យមកវគ្គ

[៧៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកមានសទ្ធា តែមិនមានសីលទេ យ៉ាងនេះ ភិក្ខុនោះឈ្មោះថា មិនបរិបូរដោយអង្គនោះ ភិក្ខុនោះ គួរបំពេញអង្គនោះ ដោយបំណងថា ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ ឲ្យអាត្មាអញគប្បី ជាអ្នកមានសទ្ធាផង មានសីលផង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលណា ភិក្ខុជាអ្នកមានសទ្ធាផង មានសីលផង យ៉ាងនេះ ទើបភិក្ខុនោះ ឈ្មោះថា បរិបូរដោយអង្គនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកមានសទ្ធាផង មានសីលផង តែមិនមែនជាពហុស្សូតទេ យ៉ាងនេះ ភិក្ខុនោះ ឈ្មោះថា មិនបរិបូរដោយអង្គនោះ ភិក្ខុនោះគួរបំពេញអង្គនោះ ដោយបំណងថា ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ ឲ្យអាត្មាអញ គប្បីជាអ្នកមានសទ្ធាផង មានសីលផង ជាពហុស្សូតផង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលណា ភិក្ខុជាអ្នកមានសទ្ធាផង មានសីលផង ជាពហុស្សូតផងហើយ យ៉ាងនេះ ទើបភិក្ខុនោះ ឈ្មោះថា បរិបូរដោយអង្គនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកមានសទ្ធាផង មានសីលផង ជាពហុស្សូតផង តែមិនមែនធម្មកថិកទេ ។ បេ ។ ជាធម្មកថិកផង តែមិនមែនជាអ្នកចូលទៅកាន់បរិសទ្យទេ ។ បេ ។ ជាអ្នកចូលទៅកាន់បរិសទ្យផង តែមិនមែនជាអ្នកក្លៀវក្លា ខាងសម្តែងធម៌កណ្តាលបរិសទ្យទេ ។ បេ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គកុរុនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

វិសារោ ច បរិសាយ ធម្មំ ទេសេតិ ទោ ចតុន្នំ ឈានានំ
 អភិចេតសិកានំ ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារានំ ទិកាម-
 លាភី ហោតិ អភិច្ចលាភី អកសិរលាភី ។ បេ ។
 ចតុន្នំ ឈានានំ អភិចេតសិកានំ ទិដ្ឋធម្មសុខវិហា-
 រានំ ទិកាមលាភី ហោតិ អភិច្ចលាភី អកសិរ-
 លាភី ទោ អាសវានំ ខយា អនាសវំ ចេតោវិមុត្តិ
 បញ្ញាវិមុត្តិ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ចិកត្វា
 ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ឯវំ សោ តេន អដ្ឋេន
 អបរិបូរោ ហោតិ តេន តំ អង្គំ បរិបូរេតព្វំ កិណ្ណាហំ
 សន្នោ ច អស្សំ សីលវា ច ពហុស្សុតោ ច
 ធម្មកថិកោ ច បរិសារចរោ ច វិសារោ
 ច បរិសាយ ធម្មំ ទេសេយ្យំ ចតុន្នំ ឈានានំ
 អភិចេតសិកានំ ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារានំ ទិកាមលាភី
 អស្សំ អភិច្ចលាភី អកសិរលាភី អាសវានំ
 ខយា អនាសវំ ចេតោវិមុត្តិ បញ្ញាវិមុត្តិ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ
 សយំ អភិញ្ញា សច្ចិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហារេយ្យន្តិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ជាអ្នកក្លៀវក្លា ខាងសម្តែងធម៌កណ្តាលបរិសទ្យផង តែជាអ្នកមិនបានតាម
 ប្រាថ្នា មិនបានដោយងាយ មិនបានដោយស្រួល នូវឈានទាំង ៤ ដែល
 ជាធម៌អាស្រ័យនៅនឹងចិត្តដ៏ថ្លៃថ្លា ជាគ្រឿងនៅជាសុខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នទេ
 ។ បេ ។ ជាអ្នកបានតាមប្រាថ្នា បានដោយងាយ បានដោយស្រួល នូវ
 ឈានទាំង ៤ ដែលជាធម៌អាស្រ័យនៅនឹងចិត្តដ៏ថ្លៃថ្លា ជាគ្រឿងនៅជាសុខ
 ក្នុងបច្ចុប្បន្នផង តែមិនធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេចនូវចេតោវិមុត្តិ និង
 បញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិនមានអាសវៈ ព្រោះអស់អាសវៈទាំងឡាយដោយប្រាជ្ញា
 ដ៏ឧត្តម ដោយខ្លួនឯង ក្នុងបច្ចុប្បន្នទេ យ៉ាងនេះ ទើបភិក្ខុនោះ ឈ្មោះថា
 មិនបរិបូរដោយអង្គនោះ ភិក្ខុនោះ គួរបំពេញអង្គនោះ ដោយបំណងថា
 ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ ឲ្យអាត្មាអញ គប្បីជាអ្នកមានសទ្ធាផង មានសីលផង ជា
 ពហុស្សុតផង ជាធម្មកចិកផង ជាអ្នកចូលទៅកាន់បរិសទ្យផង ជាអ្នកក្លៀវ
 ក្លាខាងសម្តែងធម៌កណ្តាលបរិសទ្យផង ជាអ្នកបានតាមប្រាថ្នា បានដោយ
 ងាយ បានដោយស្រួល នូវឈានទាំង ៤ ដែលជាធម៌អាស្រ័យនៅនឹងចិត្ត
 ដ៏ថ្លៃថ្លា ជាគ្រឿងនៅជាសុខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នផង ហើយធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់
 សម្រេចនូវចេតោវិមុត្តិ និងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិនមានអាសវៈ ព្រោះអស់
 អាសវៈទាំងឡាយ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តម ដោយខ្លួនឯង ក្នុងបច្ចុប្បន្នផង

បណ្ណាសកាសង្កហិតោ យមកវគ្គោ

យតោ ច ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សទ្ធា ច ហោតិ សីលវា
 ច ពហុស្សុតោ ច ធម្មកថិកោ ច បរិសាវចរោ ច
 វិសារនោ ច បរិសាយ ធម្មំ ទេសេតិ ចតុន្នំ ឈានានំ
 អភិចេតសិកានំ ទិដ្ឋធម្មសុខវិហារានំ ទិកាមលាភី
 ហោតិ អភិច្ចលាភី អកសិរលាភី អាសវានំ ខយា
 អនាសវំ ចេតោវិមុត្តិ បញ្ញាវិមុត្តិ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ
 អភិញ្ញា សច្ចិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ វរំ សោ តេន
 អង្កេន បរិបូរោ ហោតិ ។ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ អដ្ឋហិ
 ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ សមន្តប្បាសាទិកោ ច
 ហោតិ សព្វាការបរិបូរោ ចាតិ ។

[៧៩] សទ្ធា ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ហោតិ នោ សីលវា
 វរំ សោ តេន អង្កេន អបរិបូរោ ហោតិ តេន តំ
 អង្កំ បរិបូរេតព្វំ កិណ្ណាហំ សទ្ធា ច អស្សំ សីលវា
 ចាតិ យតោ ច ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សទ្ធា ច ហោតិ

បណ្ណាសកាសង្គហិត យមកវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលណា ភិក្ខុជាអ្នកមានសទ្ធាផង មានសីលផង ជាពហុស្សូតផង ជាធម្មកថិកផង ជាអ្នកចូលទៅកាន់បរិសទ្យផង ជាអ្នកភ្ញៀវក្លាខាងសម្តែងធម៌កណ្តាលបរិសទ្យផង ជាអ្នកបានតាមប្រាថ្នា បានដោយងាយ បានដោយស្រួល នូវឈានទាំង ៤ ដែលជាធម៌ អាស្រ័យនៅនឹងចិត្តដ៏ថ្លៃថ្លា ជាគ្រឿងនៅជាសុខ ក្នុងបច្ចុប្បន្នផង ហើយ បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេចនូវចេតោវិមុត្តិ និងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិនមាន អាសវៈ ព្រោះអស់អាសវៈទាំងឡាយ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តម ដោយខ្លួន ឯង ក្នុងបច្ចុប្បន្នផង យ៉ាងនេះ ទើបភិក្ខុនោះ ឈ្មោះថា បរិបូរ ដោយអង្គគ នោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុបរិបូរ ដោយធម៌ទាំង ៨ យ៉ាងនេះ ឈ្មោះថា ជាអ្នកបណ្តុះសេចក្តីជ្រះថ្លា ឲ្យកើតដោយគ្រប់គ្រាន់ផង ឈ្មោះ ថា ជាអ្នកបរិបូរ ដោយអាការៈ គឺចំណែកនៃសមណធម៌សព្វគ្រប់ផង ។

[៧៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកមានសទ្ធា តែមិនមានសីលទេ យ៉ាងនេះ ភិក្ខុនោះឈ្មោះថា មិនបរិបូរ ដោយអង្គនោះ ភិក្ខុនោះគួរបំពេញ អង្គនោះ ដោយបំណងថា ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ អាត្មាអញ គប្បីជាអ្នកមានសទ្ធា ផង មានសីលផង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលណាភិក្ខុជាអ្នកមានសទ្ធាផង

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

សីលវា ច ឯវំ សោ តេន អង្កេន បរិបូរោ
 ហោតិ ។ សន្ទោ ច ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ហោតិ សីលវា ច
 នោ ពហុស្សុតោ ។ បេ ។ ពហុស្សុតោ ច នោ
 ធម្មកថិកោ ។ បេ ។ ធម្មកថិកោ ច នោ បរិសា-
 វចរោ ។ បេ ។ បរិសាវចរោ ច នោ វិសារនោ បរិសាយ
 ធម្មំ ទេសេតិ ។ បេ ។ វិសារនោ ច បរិសាយ ធម្មំ
 ទេសេតិ^(១) យេ ច តេ សន្តា វិមោក្ខា អតិក្កម្ម រូបេ
 អរូចា តេ កាយេន ផុសិត្វា វិហារតិ នោ អាសវានំ
 ខយា អនាសវំ ចេតោវិមុត្តិំ បញ្ញាវិមុត្តិំ ទិដ្ឋេវ ធម្មេ សយំ
 អភិញ្ញា សច្ចិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ឯវំ សោ តេន
 អង្កេន អបរិបូរោ ហោតិ តេន តំ អង្គំ បរិបូរេតព្វំ
 កិណ្ណាហំ សន្ទោ ច អស្សំ សីលវា ច ពហុស្សុតោ
 ច ធម្មកថិកោ ច បរិសាវចរោ ច វិសារនោ ច
 បរិសាយ ធម្មំ ទេសេយ្យំ យេ ច តេ សន្តា វិមោក្ខា
 អតិក្កម្ម រូបេ អរូចា តេ កាយេន ផុសិត្វា វិហារេយ្យំ

១ ឱ. ម. ឯត្តន្តរ នោ ចាតិ អយំ បាហោ ទិស្សតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

មានសីលផង យ៉ាងនេះ ទើបភិក្ខុនោះឈ្មោះថា បរិបូរ ដោយអង្គនោះ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុជាអ្នកមានសទ្ធាផង មានសីលផង តែមិនមែនជា
 ពហុស្សូតទេ ។ បេ ។ ជាពហុស្សូតផង តែមិនមែនជាធម្មកថិកទេ ។ បេ ។
 ជាធម្មកថិកផង តែមិនមែនជាអ្នកចូលទៅកាន់បរិសទ្យទេ ។ បេ ។ ជាអ្នក
 ចូលទៅកាន់បរិសទ្យផង តែមិនមែនជាអ្នកភ្ញៀវក្លាខាងសម្តែងធម៌កណ្តាល
 បរិសទ្យទេ ។ បេ ។ ជាអ្នកភ្ញៀវក្លាខាងសម្តែងធម៌កណ្តាលបរិសទ្យផង
 ជាអ្នកពាល់ត្រូវនូវពួកវិមោក្ខដ៏ល្អិត ជាអរូបជ្ឈានដែលកន្លងផុតនូវរូបជ្ឈាន
 ដោយនាមកាយផង តែមិនទាន់ធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេចនូវចេតោវិមុត្តិ
 និងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិនមានអាសវៈ ព្រោះអស់អាសវៈទាំងឡាយ ដោយ
 ប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តម ដោយខ្លួនឯង ក្នុងបច្ចុប្បន្ននៅឡើយ យ៉ាងនេះ ភិក្ខុនោះ
 ឈ្មោះថា មិនទាន់បរិបូរ ដោយអង្គនោះ ភិក្ខុនោះគួរបំពេញអង្គនោះ
 ដោយបំណងថា ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ ឲ្យអាត្មាអញ គប្បីជាអ្នកមានសទ្ធាផង
 មានសីលផង ជាពហុស្សូតផង ជាធម្មកថិកផង ជាអ្នកចូលទៅកាន់បរិសទ្យ
 ផង ជាអ្នកភ្ញៀវក្លាខាងសម្តែងធម៌កណ្តាលបរិសទ្យផង ជាអ្នកពាល់ត្រូវនូវ
 ពួកវិមោក្ខដ៏ល្អិត ជាអរូបជ្ឈាន ដែលកន្លងផុតរូបជ្ឈាន ដោយនាមកាយផង

បណ្ណាសកាសង្ខហិតោ យមកវគ្គោ

អាសវានំ ខយា អនាសវំ ចេតោវិមុត្តិ បញ្ញាវិមុត្តិ ទិដ្ឋេវ
 ធម្មេ សយំ អភិញ្ញា សច្ចិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ វិហរេយ្យន្តិ
 យតោ ច ខោ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ សន្នោ ច ហោតិ សីលវា
 ច ពហុស្សុតោ ច ធម្មកថិកោ ច បរិសាវចរោ ច
 វិសារនោ ច បរិសាយ ធម្មំ ទេសេតិ យេ ច តេ សន្តា
 វិមោក្ខា អតិក្កម្ម រូបេ អរូទា តេ កាយេន ផុសិត្វា
 វិហរតិ អាសវានំ ខយា ។ បេ ។ សច្ចិកត្វា ឧបសម្បជ្ជ
 វិហរតិ ឯវំ សោ តេន អន្តេន បរិបូរោ ហោតិ ។ ឥមេហិ
 ខោ ភិក្ខុវេ អដ្ឋហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ សមន្ត-
 ប្បាសាទិកោ ច ហោតិ សព្វាការបរិបូរោ ចាតិ ។

[៨០] ឯកំ សមយំ ភកវា ជាទិកេ
 វិហរតិ តិញ្ញាការសថេ ។ តត្រិ ខោ ភកវា ភិក្ខុ
 អាមន្តេសិ ភិក្ខុវេតិ ។ ភទន្តេតិ តេ ភិក្ខុ ភកវតោ
 បច្ចុស្សោសុំ ។ ភកវា ឯតទរោច មរណស្សតិ
 ភិក្ខុវេ ភារិតា ពហុលីកតា មហាប្បលា ហោតិ

បណ្ណាសកាសង្គហិត យមកវគ្គ

បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ សម្រេចនូវចេតោវិមុត្តិ និងបញ្ញាវិមុត្តិ ដែលមិនមាន
 អាសវៈ ព្រោះអស់អាសវៈទាំងឡាយ ដោយប្រាជ្ញាដ៏ឧត្តម ដោយខ្លួន
 ឯង ក្នុងបច្ចុប្បន្ន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលណា ភិក្ខុជាអ្នកមាន
 សទ្ធាផង មានសីលផង ជាពហុស្សូតផង ជាធម្មកថិកផង ជាអ្នកចូល
 ទៅកាន់បរិសទ្យផង ជាអ្នកក្លៀវក្លាខាងសម្តែងធម៌កណ្តាលបរិសទ្យផង
 ជាអ្នកពាល់ត្រូវនូវពួកវិមោក្ខដ៏ល្អិត ជាអរូបជ្ឈាន ដែលកន្លងផុតនូវរូបជ្ឈាន
 ដោយនាមកាយផង បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ។ បេ ។ ព្រោះអស់អាសវៈ
 ទាំងឡាយ យ៉ាងនេះ ទើបភិក្ខុនោះ ឈ្មោះថា បរិបូរ ដោយអង្គនោះ ។
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុបរិបូរ ដោយធម៌ទាំង ៨ យ៉ាងនេះ ឈ្មោះថា ជា
 អ្នកបណ្តុះសេចក្តីជ្រះថ្លា ឲ្យកើតដោយគ្រប់គ្រាន់ផង ឈ្មោះថា ជាអ្នក
 បរិបូរ ដោយអាការៈ គឺចំណែកនៃសមណធម៌សព្វគ្រប់ផង ។

[៨០] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ កាលគង់នៅក្នុងគិញ្ញាកា-
 វសថៈ (ប្រាសាទតដ្ឋ) ជិតនាទិកគ្រាម ។ ក្នុងទីនោះឯង ព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ហៅពួកភិក្ខុថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំង
 នោះ ទទួលព្រះពុទ្ធដីកា របស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះ
 អង្គ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនេះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 មរណស្សតិ ដែលភិក្ខុចម្រើនហើយ ធ្វើឲ្យច្រើនហើយ មានផលច្រើន

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

មហានិសំសា អមតោគណា អមតបរិយោសាណា ភាវេថ
នោ តុម្កេ ភិក្ខុវេ មរណាស្សតិទ្ធិ ។

ឯវំ វុត្តេ អញ្ញតរោ ភិក្ខុ ភកវន្តំ ឯតទរោច អហំ
ខោ ភន្តេ ភាវេមិ មរណាស្សតិទ្ធិ ។ យថាកចំ បន ត្វំ
ភិក្ខុ ភាវេសិ មរណាស្សតិទ្ធិ ។ ឥធិ មយ្ហំ ភន្តេ ឯវំ
ហោតិ អហោ វតាហំ វត្តិទ្ធិវំ ដីវេយ្យំ ភកវតោ សាសនំ
មនសិកវេយ្យំ ពហុ វត មេ កតមស្សាតិ ឯវំ ខោ
អហំ ភន្តេ ភាវេមិ មរណាស្សតិទ្ធិ ។

អញ្ញតរោបិ ខោ ភិក្ខុ ភកវន្តំ ឯតទរោច អហំបិ
ខោ ភន្តេ ភាវេមិ មរណាស្សតិទ្ធិ ។ យថាកចំ បន ត្វំ
ភិក្ខុ ភាវេសិ មរណាស្សតិទ្ធិ ។ ឥធិ មយ្ហំ ភន្តេ ឯវំ
ហោតិ អហោ វតាហំ ទិវសំ ដីវេយ្យំ ភកវតោ សាសនំ
មនសិកវេយ្យំ ពហុ វត មេ កតមស្សាតិ ឯវំ ខោ
អហំ ភន្តេ ភាវេមិ មរណាស្សតិទ្ធិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

មានអានិសង្សច្រើន ឈមចុះកាន់អមតៈ មានអមតៈជាទីបំផុត ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ បានចម្រើនមរណស្សតិ ឬទេ ។

កាលព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់យ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុមួយរូប
ក្រាបទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះ
អង្គចម្រើនមរណស្សតិ ។ ម្នាលភិក្ខុ ចុះអ្នកចម្រើនមរណស្សតិ ដូចម្តេច ។
បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ឥឡូវនេះ ខ្ញុំព្រះអង្គមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា
ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ អាត្មាអញ គប្បីរស់នៅ អស់យប់និងថ្ងៃ អាត្មាអញ គប្បីធ្វើ
ទុកក្នុងចិត្តនូវពាក្យប្រៀនប្រដៅ របស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ អាត្មាអញ
គប្បីធ្វើកិច្ចការ ឲ្យបានច្រើន (ក្នុងសាសនារបស់ព្រះអង្គ) បពិត្រព្រះ
អង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គ ចម្រើនមរណស្សតិ យ៉ាងនេះ ។

មានភិក្ខុមួយរូបទៀត ក្រាបទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគ យ៉ាងនេះថា
បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គ ចម្រើនមរណស្សតិដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុ
ចុះអ្នកចម្រើនមរណស្សតិដូចម្តេច ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ឥឡូវនេះ ខ្ញុំព្រះ
អង្គមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ អាត្មាអញ គប្បីរស់នៅ
អស់ ១ ថ្ងៃ អាត្មាអញ ធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវពាក្យប្រៀនប្រដៅ របស់ព្រះ
ដ៏មានព្រះភាគ អាត្មាអញ គប្បីធ្វើកិច្ចការ ឲ្យបានច្រើន បពិត្រព្រះអង្គ
ដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គ ចម្រើនមរណស្សតិយ៉ាងនេះ ។

បណ្ណាសកាសង្គហិតោ យមកវគ្គោ

អញ្ញតោបិ ខោ ភិក្ខុ ភកវន្តំ ឯតទោច អហំបិ
 ខោ ភន្តេ ភាវេមិ មរណាស្សតិដ្ឋិ ។ យថាកចំ បន
 ត្ថំ ភិក្ខុ ភាវេសិ មរណាស្សតិដ្ឋិ ។ ឥធម មយ្ហំ ភន្តេ
 ឯវំ ហោតិ អហោ វតាហំ ឧបឡ្ហទិវសំ ដីវេយ្យំ ភកវតោ
 សាសនំ មនសិកវេយ្យំ ពហុ វត មេ កតមស្សាតិ
 ឯវំ ខោ អហំ ភន្តេ ភាវេមិ មរណាស្សតិដ្ឋិ ។

អញ្ញតោបិ ខោ ភិក្ខុ ភកវន្តំ ឯតទោច អហំបិ
 ខោ ភន្តេ ភាវេមិ មរណាស្សតិដ្ឋិ ។ យថាកចំ បន ត្ថំ
 ភិក្ខុ ភាវេសិ មរណាស្សតិដ្ឋិ ។ ឥធម មយ្ហំ ភន្តេ ឯវំ
 ហោតិ អហោ វតាហំ តទន្តំ ដីវេយ្យំ យទន្តំ ឯកំ
 បិណ្ឌាចាតំ ភុញ្ញាមិ ភកវតោ សាសនំ មនសិកវេយ្យំ
 ពហុ វត មេ កតមស្សាតិ ឯវំ ខោ អហំ ភន្តេ
 ភាវេមិ មរណាស្សតិដ្ឋិ ។

អញ្ញតោបិ ខោ ភិក្ខុ ភកវន្តំ ឯតទោច
 អហំបិ ខោ ភន្តេ ភាវេមិ មរណាស្សតិដ្ឋិ ។

បណ្ណាសកាសង្គហិត យមកវគ្គ

មានភិក្ខុមួយរូបទៀត ក្រាបទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា បពិត្រ
 ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គ ចម្រើនមរណស្សតិដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុ ចុះអ្នក
 ចម្រើនមរណស្សតិដូចម្តេច ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ឥឡូវនេះ ខ្ញុំព្រះអង្គមាន
 សេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ អាត្មាអញ គប្បីរស់នៅអស់កន្លះ
 ថ្ងៃ អាត្មាអញ គប្បីធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវពាក្យប្រៀនប្រដៅ របស់ព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគ អាត្មាអញ គប្បីធ្វើកិច្ចការ ឲ្យបានច្រើន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន
 ខ្ញុំព្រះអង្គចម្រើនមរណស្សតិ យ៉ាងនេះ ។

មានភិក្ខុមួយរូបទៀត ក្រាបទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា បពិត្រ
 ព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គ ចម្រើនមរណស្សតិដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុ ចុះអ្នកចម្រើន
 មរណស្សតិ ដូចម្តេច ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ឥឡូវនេះ ខ្ញុំព្រះអង្គ មាន
 សេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ អាត្មាអញ គប្បីរស់នៅត្រឹមខណៈ
 ឆាន់ចង្កាន់បិណ្ឌបាតម្តង អាត្មាអញ គប្បីធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវពាក្យប្រៀន
 ប្រដៅ របស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ អាត្មាអញ គប្បីធ្វើកិច្ចការ ឲ្យបានច្រើន
 បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គចម្រើនមរណស្សតិយ៉ាងនេះ ។

មានភិក្ខុមួយរូបទៀត ក្រាបទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគ យ៉ាងនេះ
 ថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គ ចម្រើនមរណស្សតិដែរ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

យថាកម្មំ បន ត្ថំ ភិក្ខុ ភាវេសិ មរណស្សតិទ្ធិ ។ ឥធម្មំ ភន្តេ ឯវំ ហោតិ អហោ វតាហំ តទន្តំ ដីវេយ្យំ យទន្តំ ឧបឡ្ហបិណ្ឌាចាតំ កុញ្ញាមិ ភកវតោ សាសនំ មនសិកវេយ្យំ ពហុ វត មេ កតមស្សាតិ ឯវំ ខោ អហំ ភន្តេ ភាវេមិ មរណស្សតិទ្ធិ ។

អញ្ញតរោបិ ខោ ភិក្ខុ ភកវន្តំ ឯតទរោច អហំបិ ខោ ភន្តេ ភាវេមិ មរណស្សតិទ្ធិ ។ យថាកម្មំ បន ត្ថំ ភិក្ខុ ភាវេសិ មរណស្សតិទ្ធិ ។ ឥធម្មំ មយ្ហំ ភន្តេ ឯវំ ហោតិ អហោ វតាហំ តទន្តំ ដីវេយ្យំ យទន្តំ ចត្តារោ បញ្ច អាណោមេ សង្កាទិក្ខា^(១) អន្ន្យោហារមិ ភកវតោ សាសនំ មនសិកវេយ្យំ ពហុ វត មេ កតមស្សាតិ ឯវំ ខោ អហំ ភន្តេ ភាវេមិ មរណស្សតិទ្ធិ ។

១ ម. សង្ករិក្ខា ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុ ចុះអ្នកចម្រើនមរណស្សតិ ដូចម្តេច ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន
 ឥឡូវនេះ ខ្ញុំព្រះអង្គមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎
 អាត្មាអញ គប្បីរស់នៅបានត្រឹមខណៈឆាន់ចង្ហាន់បិណ្ឌបាតពាក់កណ្តាល
 អាត្មាអញ គប្បីធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវពាក្យប្រៀនប្រដៅ របស់ព្រះដ៏មានព្រះ
 ភាគ អាត្មាអញគប្បីធ្វើកិច្ចការ ឲ្យបានច្រើន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន
 ខ្ញុំព្រះអង្គ ចម្រើននូវមរណស្សតិ យ៉ាងនេះ ។

មានភិក្ខុមួយរូបទៀត ក្រាបទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគ យ៉ាងនេះថា
 បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គចម្រើនមរណស្សតិដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុ ចុះ
 អ្នកចម្រើនមរណស្សតិ ដូចម្តេច ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ឥឡូវនេះ ខ្ញុំ
 ព្រះអង្គមានសេចក្តីត្រិះរិះ យ៉ាងនេះថា ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ ឲ្យអាត្មាអញ គប្បី
 រស់នៅបានត្រឹមខណៈ ដែលទំពាពំនូតបាយ ៤ ឬ ៥ ពំនូត លេបចូល
 ទៅ អាត្មាអញគប្បីធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវពាក្យប្រៀនប្រដៅ របស់ព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគ អាត្មាអញ គប្បីធ្វើកិច្ចការ ឲ្យបានច្រើន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន
 ខ្ញុំព្រះអង្គ ចម្រើនមរណស្សតិ យ៉ាងនេះ ។

បណ្ណាសកាសង្កហិតោ យមកវត្តោ

អញ្ញតរោបិ ខោ ភិក្ខុ ភកវន្តំ ឯតទរោច អហំបិ
 ខោ ភន្តេ ភាវេមិ មរណាស្សតិទ្ធិ ។ យថាកចំ បន
 តំ ភិក្ខុ ភាវេសិ មរណាស្សតិទ្ធិ ។ ឥធម មយ្ហំ ភន្តេ ឯវំ
 ហោតិ អហោ វតាហំ តទន្តំ ដីវេយ្យំ យទន្តំ ឯកំ
 អាណេបំ សង្កាទិត្វា អន្នេហារាមិ ភកវតោ សាសនំ
 មនសិកវេយ្យំ ពហុ វត មេ កតមស្សាតិ ឯវំ ខោ
 អហំ ភន្តេ ភាវេមិ មរណាស្សតិទ្ធិ ។

អញ្ញតរោបិ ខោ ភិក្ខុ ភកវន្តំ ឯតទរោច អហំបិ
 ខោ ភន្តេ ភាវេមិ មរណាស្សតិទ្ធិ ។ យថាកចំ បន តំ
 ភិក្ខុ ភាវេសិ មរណាស្សតិទ្ធិ ។ ឥធម មយ្ហំ ភន្តេ ឯវំ
 ហោតិ អហោ វតាហំ តទន្តំ ដីវេយ្យំ យទន្តំ
 អស្សសិត្វា វា បស្សសាមិ បស្សសិត្វា វា អស្សសាមិ
 ភកវតោ សាសនំ មនសិកវេយ្យំ ពហុ វត មេ កតម-
 ស្សាតិ ឯវំ ខោ អហំ ភន្តេ ភាវេមិ មរណាស្សតិទ្ធិ ។

បណ្ណាសកាសង្គហិត យមកវគ្គ

មានភិក្ខុមួយរូបទៀត ក្រាបទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគ យ៉ាងនេះថា
 បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គចម្រើនមរណស្សតិដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុ ចុះ
 អ្នកចម្រើនមរណស្សតិដូចម្តេច ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ឥឡូវនេះខ្ញុំព្រះ
 អង្គ មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ អាត្មាអញ គប្បីរស់នៅ
 ត្រឹមខណៈ ទំពាលេបបាយអស់ ១ ពំនូត អាត្មាអញ គប្បីធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវ
 ពាក្យប្រៀនប្រដៅ របស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ អាត្មាអញ គប្បីធ្វើកិច្ចការ
 ឲ្យបានច្រើន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គចម្រើនមរណស្សតិយ៉ាងនេះ ។

មានភិក្ខុមួយរូបទៀត ក្រាបទូលព្រះដ៏មានព្រះភាគ យ៉ាងនេះថា
 បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ខ្ញុំព្រះអង្គចម្រើនមរណស្សតិដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ចុះអ្នកចម្រើនមរណស្សតិ ដូចម្តេច ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ឥឡូវនេះ
 ខ្ញុំព្រះអង្គមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ អាត្មាអញគប្បីរស់
 នៅត្រឹមខណៈដែលដកដង្ហើមចូល ហើយចេញ ឬដកដង្ហើមចេញ ហើយ
 ចូល អាត្មាអញ គប្បីធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវពាក្យប្រៀនប្រដៅ របស់ព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគ អាត្មាអញគប្បីធ្វើកិច្ចការ ឲ្យបានច្រើន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន
 ខ្ញុំព្រះអង្គ ចម្រើនមរណស្សតិ យ៉ាងនេះ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

ឯវំ វុត្តេ ភកវា តេ ភិក្ខុ ឯតទរោច យាយំ
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ឯវំ មរណស្សតី ភាវេតិ អហោ វតាហំ
 វត្ថុន្តំ ដីវេយ្យំ ភកវតោ សាសនំ មនសិកវេយ្យំ
 ពហុ វត មេ កតមស្សាតិ ។ យោ ចាយំ^(១) ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ ឯវំ មរណស្សតី ភាវេតិ អហោ វតាហំ ទិវសំ
 ដីវេយ្យំ ភកវតោ សាសនំ មនសិកវេយ្យំ ពហុ វត
 មេ កតមស្សាតិ ។ យោ ចាយំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ
 ឯវំ មរណស្សតី ភាវេតិ អហោ វតាហំ ឧបឡ្ញទិវសំ
 ដីវេយ្យំ ភកវតោ សាសនំ មនសិកវេយ្យំ ពហុ វត មេ
 កតមស្សាតិ ។ យោ ចាយំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ឯវំ មរណ-
 ស្សតី ភាវេតិ អហោ វតាហំ តទន្តំ ដីវេយ្យំ យទន្តំ
 ឯកំ បិណ្ឌាចាតំ ភុញ្ញាមិ ភកវតោ សាសនំ មនសិក-
 វេយ្យំ ពហុ វត មេ កតមស្សាតិ ។ យោ ចាយំ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ ឯវំ មរណស្សតី ភាវេតិ អហោ វតាហំ តទន្តំ
 ដីវេយ្យំ យទន្តំ ឧបឡ្ញបិណ្ឌាចាតំ ភុញ្ញាមិ ភកវតោ
 សាសនំ មនសិកវេយ្យំ ពហុ វត មេ កតមស្សាតិ ។

១ ម. ឱ. យោចាយំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

កាលបើពួកភិក្ខុទាំងនោះ ក្រាបទូលយ៉ាងនេះហើយ ព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់នឹងពួកភិក្ខុទាំងនោះយ៉ាងនេះថា ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ភិក្ខុណា ចម្រើនមរណសូតិ ដោយសេចក្តីត្រិះរិះ យ៉ាងនេះថា ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎
 ឲ្យអាត្មាអញ គប្បីរស់នៅ អស់យប់និងថ្ងៃ អាត្មាអញ គប្បីធ្វើទុកក្នុងចិត្ត
 នូវពាក្យប្រៀនប្រដៅ របស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ អាត្មាអញ គប្បីធ្វើកិច្ចការ
 ឲ្យបានច្រើន ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណា ចម្រើនមរណសូតិដោយ
 សេចក្តីត្រិះរិះ យ៉ាងនេះថា ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ ឲ្យអាត្មាអញ គប្បីរស់នៅអស់
 ១ ថ្ងៃ អាត្មាអញ គប្បីធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវពាក្យប្រៀនប្រដៅ របស់ព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគ អាត្មាអញ គប្បីធ្វើកិច្ចការឲ្យបានច្រើន ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ
 ភិក្ខុណា ចម្រើនមរណសូតិ ដោយសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎
 អាត្មាអញ គប្បីរស់នៅ អស់កន្លះថ្ងៃ អាត្មាអញ គប្បីធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវពាក្យ
 ប្រៀនប្រដៅ របស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ អាត្មាអញ គប្បីធ្វើកិច្ចការ ឲ្យបាន
 ច្រើន ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណាចម្រើនមរណសូតិ ដោយសេចក្តី
 ត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ ឲ្យអាត្មាអញគប្បីរស់នៅត្រឹមខណៈ
 ឆាន់ចង្កាន់បិណ្ឌបាតម្តង អាត្មាអញគប្បីធ្វើទុកក្នុងចិត្ត នូវពាក្យប្រៀនប្រ-
 ដៅ របស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ អាត្មាអញគប្បីធ្វើកិច្ចការ ឲ្យបានច្រើន ។

បណ្ណាសកាសង្កហិតោ យមកវត្តោ

យោ ចាយំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ឯវំ មរណាស្សតី ភាវេតិ
 អហោ វតាហំ តទន្តំ ដីវេយ្យំ យទន្តំ ចត្តារោ បញ្ច
 អាណោបេ សង្ខាទិត្វា អន្ន្យោហារាមិ ភកវតោ សាសនំ
 មនសិកវេយ្យំ ពហុ វត មេ កតមស្សាតិ ។ ឥមេ
 វុច្ឆន្តិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ បមត្តា វិហារន្តិ ទន្ធី មរណាស្សតី
 ភាវេន្តិ អាសវានំ ខយាយ ។

យោ ចាយំ^(១) ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ឯវំ មរណាស្សតី
 ភាវេតិ អហោ វតាហំ តទន្តំ ដីវេយ្យំ យទន្តំ ឯកំ
 អាណោបំ សង្ខាទិត្វា អន្ន្យោហារាមិ ភកវតោ សាសនំ
 មនសិកវេយ្យំ ពហុ វត មេ កតមស្សាតិ ។

យោ ចាយំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ឯវំ មរណាស្សតី ភាវេតិ

១ ឱ. ម. យោ ច ខ្វាយំ ។

បណ្ណាសកាសង្គហិត យមកវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណា ចម្រើនមរណស្សតិ ដោយសេចក្តីត្រិះរិះ
 យ៉ាងនេះថា ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ ឲ្យអាត្មាអញ គប្បីរស់នៅត្រឹមខណៈឆាន់
 ចង្កាន់បិណ្ឌបាតពាក់កណ្តាល អាត្មាអញ គប្បីធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវពាក្យ
 ប្រៀនប្រដៅ របស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ អាត្មាអញ គប្បីធ្វើកិច្ចការ ឲ្យបាន
 ច្រើន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណា ចម្រើនមរណស្សតិ ដោយ
 សេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ ឲ្យអាត្មាអញ គប្បីរស់នៅត្រឹម
 ខណៈទំពាពំនូតបាយ ៤ ឬ ៥ ពំនូត លេបចូលទៅ អាត្មាអញគប្បីធ្វើ
 ទុកក្នុងចិត្តនូវពាក្យប្រៀនប្រដៅ របស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ អាត្មាអញ គប្បី
 ធ្វើកិច្ចការ ឲ្យបានច្រើន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុទាំងអម្បាលនេះ
 ហៅថា មានសេចក្តីប្រមាទនៅឡើយ ចម្រើនមរណស្សតិ ដើម្បីធ្វើឲ្យអស់
 អាសវៈទាំងឡាយ យីតយូរទេ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណា ចម្រើនមរណស្សតិ ដោយសេចក្តីត្រិះរិះ
 យ៉ាងនេះថា ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ ឲ្យអាត្មាអញ គប្បីរស់នៅត្រឹមខណៈទំពាលេប
 បាយ ១ ពំនូត អាត្មាអញ គប្បីធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវពាក្យប្រៀនប្រដៅ របស់
 ព្រះដ៏មានព្រះភាគ អាត្មាអញ គប្បីធ្វើកិច្ចការ ឲ្យបានច្រើន ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ភិក្ខុណា ចម្រើនមរណស្សតិ ដោយសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

អហោ វតាហំ តទន្តរំ ដីវេយ្យំ យទន្តរំ អស្សសិត្វា វា
 បស្សសាមិ បស្សសិត្វា វា អស្សសាមិ ភកវតោ សាសនំ
 មនសិកវេយ្យំ ពហុ វត មេ កតមស្សាតិ ។ ឥមេ
 វុច្ឆន្តិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ អប្បមត្តា វិហារន្តិ^(១) មរណស្សតី
 ការវេន្តិ អាសវានំ ខយាយ ។ តស្មាតិហា ភិក្ខុវេ
 ឯវំ សិក្ខិតព្វំ អប្បមត្តា វិហារិស្សាម មរណស្សតី
 ការវេស្សាម អាសវានំ ខយាយាតិ ឯវញ្ចំ វោ ភិក្ខុវេ
 សិក្ខិតព្វន្តិ ។

[៨១] ឯកំ សមយំ ភកវា នាទិកេ វិហារតិ កិញ្ច-
 ការវសថេ ។ តត្រិ ខោ ភកវា ភិក្ខុ អាមន្តេសិ ។ ថេ ។
 មរណស្សតិ ភិក្ខុវេ ការិវា ពហុលីកតា មហាប្បលា
 ហោតិ មហានិសំសា អមតោតទា អមតបរិយោសាណា ។

១ ឱ. ម. ឯត្តន្តរេ តិក្ខុន្តិ អយំ បាវោ ទិស្សតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ អាត្មាអញគប្បីរស់នៅត្រឹមខណៈដែលដកដង្ហើមចូលហើយ
 ចេញឬដកដង្ហើមចេញ ហើយចូល អាត្មាអញគប្បីធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវពាក្យ
 ប្រៀនប្រដៅ របស់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ អាត្មាអញ គប្បីធ្វើកិច្ចការឲ្យបាន
 ច្រើន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុទាំងអម្បាលនេះ ហៅថាមិនមានសេចក្តី
 ប្រមាទ ចម្រើនមរណស្សតិ ដើម្បីឲ្យអស់អាសវៈទាំងឡាយ ។ ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះហេតុនោះ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ត្រូវសិក្សា
 យ៉ាងនេះថា ពួកយើងនឹងមិនមានសេចក្តីប្រមាទ នឹងចម្រើនមរណស្សតិ
 ដើម្បីធ្វើឲ្យអស់អាសវៈទាំងឡាយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ
 ត្រូវសិក្សា យ៉ាងនេះណា ។

[៨១] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ កាលគង់នៅក្នុងគិញ្ញការ-
 សថៈ ជិតនាទិកគ្រាម ។ ក្នុងទីនោះឯង ព្រះដ៏មានព្រះភាគ
 ទ្រង់ត្រាស់នឹងភិក្ខុទាំងឡាយថា ។ លេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 មរណស្សតិដែលភិក្ខុចម្រើនហើយ សន្សំរឿយៗ ហើយ មានផលច្រើន
 មានអានិសង្សច្រើន ឈមចុះកាន់អមតៈ មានអមតៈជាទីបំផុត ។

បណ្ណាសកាសង្ខហិតោ យមកវគ្គោ

កងំ ភារិតា ច ភិក្ខុវេ មរណស្សតិ កងំ ពហុលីកតា
 មហាប្បលា ហោតិ មហានិសំសា អមតោកតា អមត-
 បរិយោសាណា ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ ទិវសេ ទិក្ខុន្តេ
 វត្តិយា បដិហិតាយ ឥតិ បដិសញ្ញិត្តិតិ ពហុកា ខោ
 មេ បច្ចុយា មរណស្ស អហិ វា មំ ខំសេយ្យ វិច្ឆិកា វា
 មំ ខំសេយ្យ សតបដិ វា មំ ខំសេយ្យ តេន មេ អស្ស
 កាលកិរិយា សោ មមស្សន្តរាយោ ឧបក្ខុលិត្តា វា
 បបតេយ្យំ ភត្តំ វា មេ ភត្តំ ព្យាបដ្ឋេយ្យ បិត្តំ វា មេ
 កុប្បេយ្យ សេម្ហំ វា មេ កុប្បេយ្យ សត្តកា វា
 មេ វាតា កុប្បេយ្យំ មនុស្សា វា មំ ឧបក្ខុមេយ្យំ
 អមនុស្សា វា មំ ឧបក្ខុមេយ្យំ តេន មេ អស្ស
 កាលកិរិយា សោ មមស្សន្តរាយោតិ តេន ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុណា ឥតិ បដិសញ្ញិត្តិតតំ អត្តិ នុ ខោ មេ
 ចាបកា អកុសលា ធម្មា អប្បហិណ យេ មេ
 អស្ស វត្តិ កាលំ កហេន្តស្ស អន្តរាយាយាតិ

បណ្ណាសកាសង្គហិត យមកវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះមរណសូតិ ដែលភិក្ខុចម្រើនហើយ តើដូចម្តេច
សន្សំរឿយៗហើយ មានផលច្រើន មានអានិសង្សច្រើន ឈមចុះកាន់
អមតៈ មានអមតៈជាទីបំផុត តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុ
ក្នុងសាសនានេះ កាលបើថ្ងៃកន្លងទៅហើយ យប់មកដល់វិញ តែង
ពិចារណាដូច្នោះថា ហេតុនៃសេចក្តីស្លាប់ របស់អាត្មាអញ មានច្រើន
ណាស់តើ (ដូចជា) ពស់ចឹកអាត្មាក្តី ខ្ទុយទិចអាត្មាអញក្តី ក្អែបខាំ
អាត្មាអញក្តី អាត្មាអញនឹងស្លាប់ អន្តរាយ^(១) នោះនឹងមានដល់អាត្មា
អញ ព្រោះហេតុតែពស់ចឹកជាដើមនោះ អាត្មាអញភ្នាត់ដួលក្តី ភត្ត
ដែលអាត្មាអញ បរិភោគហើយហាលក្តី ប្រមាត់របស់អាត្មាអញកម្រើក
ក្តី ស្មៅស្មរបស់អាត្មាអញកម្រើកក្តី កងខ្យល់ដូចសស្រ្តាវុធរបស់អាត្មាអញ
កម្រើកក្តី ពួកមនុស្សព្យាយាមសម្លាប់អាត្មាអញក្តី ពួកអមនុស្សព្យាយាម
សម្លាប់អាត្មាអញក្តី អាត្មាអញនឹងស្លាប់ អន្តរាយនោះ នឹងមានដល់
អាត្មាអញ ព្រោះហេតុតែភ្នាត់ដួលជាដើមនោះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុនោះត្រូវពិចារណាថា អកុសលធម៌ទាំងឡាយ ដ៏លាមកណា នាំឲ្យ
អន្តរាយដល់អាត្មាអញ ដែលធ្វើមរណកាល ក្នុងរាត្រី អកុសលធម៌ដ៏
លាមកនោះ អាត្មាអញ មិនទាន់បានលះបង់នៅឡើយ មានដែរឬទេ

១-អន្តរាយមាន ៣ យ៉ាងគឺ ជីវិតអន្តរាយ ១ សមណធម្មន្តរាយ ១ សក្តមគ្គន្តរាយ ១ ។ អដ្ឋកថា ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

សចេ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ បច្ចុវេក្ខមាណោ ឯវំ ជាតតិ អត្ថិ
 មេ ចាបកា អកុសលា ធម្មា អប្បហីនា យេ មេ
 អស្សុ រត្ថិ កាលំ ករោន្តស្ស អន្តរាយាយាតិ តេន
 ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនា តេសញ្ញេវ ចាបកានំ អកុសលានំ
 ធម្មានំ បហានាយ អធិមត្តោ នន្ទោ ច វាយាមោ ច
 ឧស្សាហោ ច ឧស្សោឡិញ្ចី ច អប្បដិវានី ច សតិ
 ច សម្មជញ្ញញ្ចុ ករណីយំ សេយ្យថាមិ ភិក្ខុវេ
 អាទិត្តចេលោ វា អាទិត្តសីសោ វា តស្សេវ ចេលស្ស
 វា សីសស្ស វា និព្វាបនាយ អធិមត្តំ នន្ទញ្ចុ វាយាមញ្ចុ
 ឧស្សាហញ្ចុ ឧស្សោឡិញ្ចុ អប្បដិវានិញ្ចុ សតិញ្ចុ
 សម្មជញ្ញញ្ចុ ករេយ្យ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ តេន ភិក្ខុនា
 តេសញ្ញេវ ចាបកានំ អកុសលានំ ធម្មានំ បហានាយ
 អធិមត្តោ នន្ទោ ច វាយាមោ ច ឧស្សាហោ ច ឧស្សោឡិញ្ចី
 ច អប្បដិវានី ច សតិ ច សម្មជញ្ញញ្ចុ ករណីយំ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប្រសិនបើភិក្ខុពិចារណាដឹងយ៉ាងនេះថា អកុសល-
 ធម៌ទាំងឡាយដ៏លាមកណា នាំឲ្យអន្តរាយដល់អាត្មាអញ ដែលធ្វើមរណ-
 កាល ក្នុងរាត្រី អកុសលធម៌ដ៏លាមកទាំងនោះ អាត្មាអញមិនទាន់បាន
 លះបង់ហើយ នៅមានមែន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះ ត្រូវធ្វើចន្ទៈ
 ផង សេចក្តីព្យាយាមផង ឧស្សាហៈផង សេចក្តីខ្លះខ្មែងផង សេចក្តីមិន
 រួញរាផង សតិផង សម្បជញ្ញៈផង ឲ្យខ្លាំង ដើម្បីលះបង់នូវអកុសលធម៌
 ដ៏លាមកទាំងនោះចេញឲ្យឆាប់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចបុគ្គលមានសំពត់
 ឆេះក្តី មានក្បាលឆេះក្តី ត្រូវធ្វើចន្ទៈផង សេចក្តីព្យាយាមផង ឧស្សាហៈផង
 សេចក្តីខ្លះខ្មែងផង សេចក្តីមិនរួញរាផង សតិផង សម្បជញ្ញៈផង ឲ្យខ្លាំង
 ដើម្បីនឹងលត់សំពត់នោះផង លត់ក្បាលនោះផង យ៉ាងណាមិញ ម្នាល
 ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះត្រូវធ្វើចន្ទៈផង សេចក្តីព្យាយាមផង ឧស្សាហៈផង
 សេចក្តីខ្លះខ្មែងផង សេចក្តីមិនរួញរាផង សតិផង សម្បជញ្ញៈផង ឲ្យខ្លាំង
 ដើម្បីនឹងលះអកុសលធម៌ ដ៏លាមកទាំងនោះចេញ ឲ្យឆាប់យ៉ាងនោះដែរ

បណ្ណាសកាសង្កហិតោ យមកវត្តោ

សចេ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ បច្ចុវេក្ខមាណោ ឯវំ ជាតតិ
 នត្ថិ មេ ចាបកា អកុសលា ធម្មា អប្បហីនា យេ
 មេ អស្សុ វត្ថី កាលំ កហេន្តស្ស អន្តរាយាយាតិ
 តេន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនា តេនេវ បីតិប្បាមោជ្ជេន វិហាតព្វំ
 អហោរត្តានុសិក្ខិតា កុសលេសុ ធម្មេសុ ។

ឥធិ បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ វត្ថិយា និក្ខណ្តាយ ទិវសេ
 បដិហិតេ ឥតិ បដិសញ្ជិត្តតិ ពហុកា ខោ មេ បច្ចុយា
 មរណាស្ស អហិ វា មំ ខំសេយ្យ វិច្ឆិកា វា មំ ខំសេយ្យ
 សតបដិ វា មំ ខំសេយ្យ តេន មេ អស្សុ កាលកិរិយា
 សោ មមស្សន្តរាយោ ឧបក្ខលិត្តា វា បបតេយ្យំ ភត្តំ វា
 មេ ភត្តំ ព្យាបដ្ឋេយ្យ បិត្តំ វា មេ កុប្បេយ្យ សេម្ហំ វា
 មេ កុប្បេយ្យ សត្តកា វា មេ វាតា កុប្បេយ្យំ មនុស្សា
 វា មំ ឧបក្ខមេយ្យំ អមនុស្សា វា មំ ឧបក្ខមេយ្យំ
 តេន មេ អស្សុ កាលកិរិយា សោ មមស្សន្តរាយោតិ

បណ្ណាសកាសង្គហិត យមកវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប្រសិនបើ ភិក្ខុពិចារណាដឹងយ៉ាងនេះថា អកុសល-
 ធម៌ទាំងឡាយ ដ៏លាមកណា នាំឲ្យអន្តរាយ ដល់អាត្មាអញ ដែល
 ធ្វើមរណកាល ក្នុងរាត្រី អកុសលធម៌ដ៏លាមកទាំងនោះ អាត្មាអញមិន
 ទាន់បានលះហើយ មិនមានទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះគប្បីជាអ្នក
 សិក្សារឿយៗ ទាំងថ្ងៃទាំងយប់ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ដោយបីតិ
 និងបាមោជ្ជនោះចុះ ។

មួយទៀត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ កាលបើ
 យប់កន្លងទៅហើយ ថ្ងៃមកដល់វិញ តែងពិចារណាដូច្នោះថា ហេតុនៃ
 សេចក្តីស្លាប់ របស់អាត្មាអញមានច្រើនណាស់តើ (ជួនជា) ពស់ចឹកអាត្មា
 អញក្តី ខ្លួនទិចអាត្មាអញក្តី ក្តែបខាំអាត្មាអញក្តី អាត្មាអញនឹងស្លាប់
 អន្តរាយនោះ នឹងមានដល់អាត្មាអញ ព្រោះហេតុតែពស់ចឹកជាដើមនោះ
 (ឬមួយ) អាត្មាអញភ្នាត់ដួលក្តី ភត្តិដែលអាត្មាអញ បរិភោគហើយហល់ក្តី
 ប្រមាត់របស់អាត្មាអញកម្រើកក្តី ស្នេស្នរបស់អាត្មាអញកម្រើកក្តី កងខ្យល់
 ដូចសស្រ្តាវុធរបស់អាត្មាអញកម្រើកក្តី ពួកមនុស្សព្យាយាមសម្លាប់អាត្មា
 អញក្តី ពួកអមនុស្សព្យាយាម សម្លាប់អាត្មាអញក្តី អាត្មាអញនឹងស្លាប់
 អន្តរាយនោះ នឹងមានដល់អាត្មាអញ ព្រោះហេតុតែភ្នាត់ដួលជាដើមនោះ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

តេន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនា ឥតិ បដិសញ្ចិត្តិតព្វំ អត្ថិ នុ ខោ
 មេ ចាបកា អកុសលា ធម្មា អប្បហីនា យេ មេ អស្ស
 ទិវា កាលំ ករោន្តស្ស អន្តរាយាយាតិ សចេ ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុ បច្ចវេក្ខមាណោ ឯវំ ជានាតិ អត្ថិ មេ ចាបកា
 អកុសលា ធម្មា អប្បហីនា យេ មេ អស្ស ទិវា កាលំ
 ករោន្តស្ស អន្តរាយាយាតិ តេន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនា
 តេសញ្ញេវ ចាបកានំ អកុសលានំ ធម្មានំ បហានាយ
 អធិមត្តោ នន្ទោ ច វាយាមោ ច ឧស្សាហោ ច
 ឧស្សោឡិញ្ចិ ច អប្បទិវានិ ច សតិ ច សម្មជញ្ញញ្ច
 ករណីយំ សេយ្យថាមិ ភិក្ខុវេ អាទិត្តចេលោ វា
 អាទិត្តសីសោ វា តស្សេវ ចេលស្ស វា សីសស្ស វា
 និព្វាបនាយ អធិមត្តំ នន្ទញ្ច វាយាមញ្ច ឧស្សាហញ្ច
 ឧស្សោឡិញ្ចិញ្ច អប្បទិវានិញ្ច សតិញ្ច សម្មជញ្ញញ្ច
 ករេយ្យ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ តេន ភិក្ខុនា តេសញ្ញេវ
 ចាបកានំ អកុសលានំ ធម្មានំ បហានាយ អធិមត្តោ
 នន្ទោ ច វាយាមោ ច ឧស្សាហោ ច ឧស្សោឡិញ្ចិ
 ច អប្បទិវានិ ច សតិ ច សម្មជញ្ញញ្ច ករណីយំ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះត្រូវពិចារណាថា អកុសលធម៌ទាំងឡាយដ៏លាមកណា នាំឲ្យអន្តរាយដល់អាត្មាអញ ដែលធ្វើមរណកាល ក្នុងវេលាថ្ងៃ អកុសលធម៌ដ៏លាមកទាំងនោះ អាត្មាអញមិនទាន់បានលះបង់ហើយ មានដែរឬទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប្រសិនបើ ភិក្ខុពិចារណាដឹងយ៉ាងនេះថា អកុសលធម៌ទាំងឡាយដ៏លាមកណា នាំឲ្យអន្តរាយដល់អាត្មាអញ ដែលធ្វើមរណកាល ក្នុងវេលាថ្ងៃ អកុសលធម៌ដ៏លាមកទាំងនោះ អាត្មាអញមិនទាន់បានលះនៅឡើយ នៅមានមែន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះត្រូវធ្វើចន្ទៈផង សេចក្តីព្យាយាមផង ឧស្សាហៈផង សេចក្តីខ្ទះខ្ទែងផង សេចក្តីមិនរួញរាផង សតិផង សម្បជញ្ញៈផង ឲ្យខ្លាំង ដើម្បីនឹងលះអកុសលធម៌ដ៏លាមក ទាំងនោះចេញ ឲ្យឆាប់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដូចបុគ្គលមានសំពត់ឆេះក្តី មានក្បាលឆេះក្តី ត្រូវធ្វើចន្ទៈផង សេចក្តីព្យាយាមផង ឧស្សាហៈផង សេចក្តីខ្ទះខ្ទែងផង សេចក្តីមិនរួញរាផង សតិផង សម្បជញ្ញៈផង ឲ្យខ្លាំង ដើម្បីនឹងលត់សំពត់ ឬក្បាលនោះ យ៉ាងណាមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះត្រូវធ្វើចន្ទៈផង សេចក្តីព្យាយាមផង ឧស្សាហៈផង សេចក្តីខ្ទះខ្ទែងផង សេចក្តីមិនរួញរាផង សតិផង សម្បជញ្ញៈផង ឲ្យខ្លាំង ដើម្បីនឹងលះអកុសលធម៌ដ៏លាមកទាំងនោះចេញ ឲ្យឆាប់ យ៉ាងនោះដែរ

បណ្ណាសកាសង្កហិតោ យមកវគ្គោ

សច បន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ បច្ចុវេក្ខមាណោ ឯវំ ជាតតិ
 នត្ថិ មេ ចាបកា អកុសលា ធម្មា អប្បហីនា យេ
 មេ អស្សុ ទិវា កាលំ កហេន្តស្ស អន្តរាយាយាតិ
 តេន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនា តេនេវ បីតិប្បាមោទ្កេន វិហាតព្វំ
 អហោរត្តានុសិក្ខិតា កុសលេសុ ធម្មេសុ ។ ឯវំ
 ភារិតា ខោ ភិក្ខុវេ មរណស្សតិ ឯវំ ពហុលីកតា
 មហាបូលា ហោតិ មហានិសំសា អមតោកតា
 អមតបរិយោសាណតិ ។

[៨២] អដ្ឋិមា ភិក្ខុវេ សម្មទា ។ កតមា អដ្ឋ ។
 ឧដ្ឋានសម្មទា អារក្ខុសម្មទា កល្យាណមិត្តតា
 សមដីវិតា សទ្ធាសម្មទា សីលសម្មទា ចាកសម្មទា
 បញ្ញាសម្មទា ។ ឥមា ខោ ភិក្ខុវេ អដ្ឋ សម្មទាតិ ។
 ឧដ្ឋាតា កម្មុជេយ្យេសុ អប្បមត្តោ វិទានវា
 សមំ កហ្មេតិ ដីវិតំ សម្ពតំ អនុរក្ខតិ
 សទ្ធា សីលេន សម្មន្នោ វេទញ្ញំ វិតមច្ចរោ
 និច្ចំ មក្កំ វិសោធនតិ សោត្តានំ សម្បរាយិកំ

បញ្ញាសកាសង្គហិត យមកវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប្រសិនបើ ភិក្ខុពិចារណាដឹងយ៉ាងនេះថា អកុសល-
 ធម៌ទាំងឡាយដ៏លាមកណា នាំឲ្យអន្តរាយដល់អាត្មាអញ ដែលធ្វើមរណ-
 កាល ក្នុងវេលាថ្ងៃ អកុសលធម៌ដ៏លាមកទាំងនោះ អាត្មាអញមិនទាន់
 បានលះហើយ មិនមានទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះគប្បីជាអ្នក
 សិក្សារឿយៗ ទាំងថ្ងៃទាំងយប់ ក្នុងកុសលធម៌ទាំងឡាយ ដោយបីតិនិង
 បាមោជ្ជនោះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មរណស្សតិ ដែលភិក្ខុចម្រើន
 ហើយយ៉ាងនេះ សន្សំរឿយៗ ហើយយ៉ាងនេះ មានផលច្រើន មាន
 អានិសង្សច្រើន ឈមចុះកាន់អមតៈ មានអមតៈជាទីបំផុត ។

[៨២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សម្បទានេះមាន ៨ យ៉ាង ។ ៨ យ៉ាង
 គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺឧដ្ឋានសម្បទា ១ អារក្ខសម្បទា ១ កល្យាណមិត្តតា ១
 សមជីវិតា ១ សទ្ធាសម្បទា ១ សីលសម្បទា ១ ចាគសម្បទា ១
 បញ្ញាសម្បទា ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះសម្បទា ៨ យ៉ាង ។

បុគ្គលអ្នកប្រឹងប្រែង មានវិធានការ មិនបណ្តែតបណ្តោយ
 ក្នុងការងារទាំងឡាយ តែងចិញ្ចឹមជីវិតស្មើ រក្សាទ្រព្យ
 ដែលខ្លួនរកបានមក មានសទ្ធា បរិបូណ៌ ដោយសីល
 ឈ្ងាស ក្នុងសម្តី លះចោលសេចក្តីកំណាញ់ ជម្រះនូវផ្លូវ
 សម្រាប់ទៅកាន់លោកខាងមុខ ឲ្យមានស្នូស្តី ជានិច្ច

សុត្តន្តបិដកេ អង្គគ្រូនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

ឥច្ចេតេ អដ្ឋ ធម្មា ច សទ្ធស្ស យរមេសិនោ
 អក្កាតា សច្ចនាមេន ឧភយត្ថ សុខារហា
 ទិដ្ឋធម្មហិតត្តាយ សម្បរាយសុខាយ ច
 ឯវមេតំ កហាជ្ជានំ ចាកោ បុញ្ញំ បវឌ្ឍតីតិ ។

[៨៣] អដ្ឋិមា ភិក្ខុវេ សម្បទា ។ កតមា អដ្ឋ ។
 ឧដ្ឋានសម្បទា អារក្ខសម្បទា កល្យាណាមិត្តតា សម-
 ដីវិតា សន្តាសម្បទា សីលសម្បទា ចាតសម្បទា
 បញ្ញាសម្បទា ។

កតមា ច ភិក្ខុវេ ឧដ្ឋានសម្បទា ។ ឥធម ភិក្ខុវេ
 កុលបុត្តោ យេន កម្មដ្ឋានេន ដីវិកំ កប្ប្រតិ យទិ
 កសិយា យទិ វណិជ្ជាយ យទិ កោរក្ខេន យទិ
 ឥស្សត្តេន យទិ រាជទោរិសេន យទិ សិប្បញ្ញតរេន
 តត្ថ ទក្ខោ ហោតិ អនលសោ តត្រ្រិចាយាយ
 វីមសាយ សមន្តាតតោ អលំ កាតុំ អលំ សំវិទាតុំ
 អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ ឧដ្ឋានសម្បទា ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ធម៌ទាំង ៨ យ៉ាងនេះ នាំមកនូវសេចក្តីសុខ ក្នុងលោកទាំង ពីរ ដែលព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធត្រូវព្រះនាមថាសច្ចៈ ទ្រង់សម្តែងហើយ ដល់កុលបុត្តអ្នកមានសទ្ធា នៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ មួយទៀត ការ បរិច្ចាគនិងបុណ្យដ៏សេសនេះ តែងចម្រើនដល់ពួកគ្រហស្ថ ដើម្បីសេចក្តីចម្រើននិងប្រយោជន៍ ក្នុងបច្ចុប្បន្នផង ដើម្បី សេចក្តីសុខ ក្នុងលោកខាងមុខផង យ៉ាងនេះ ។

[៨៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សម្បទានេះមាន ៨ យ៉ាង ។ ៨ យ៉ាង គឺអ្វីខ្លះ ។ គឺឧដ្ឋានសម្បទា ១ អារក្ខសម្បទា ១ កល្យាណ- មិត្តតា ១ សមជីវិតា ១ សទ្ធាសម្បទា ១ សីលសម្បទា ១ ចាគសម្បទា ១ បញ្ញាសម្បទា ១ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះឧដ្ឋានសម្បទា តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង ឡាយ កុលបុត្តក្នុងលោកនេះ ចិញ្ចឹមជីវិតដោយខំធ្វើការងារ ទោះបី ធ្វើស្រែចម្ការក្តី ជំនួញក្តី រក្សាគោក្តី ធ្វើសេនាយោធាក្តី ធ្វើជារាជបុរសក្តី ចេះសិល្បៈណាមួយក្តី ជាអ្នកឈ្នួលស ក្នុងអំពើនោះៗ មិនខ្ជិលច្រអូស បរិ- បូណ៌ដោយការលែលក មានល្បិចក្នុងការនោះថា គួរធ្វើ គួរចាត់ចែង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា ឧដ្ឋានសម្បទា ។

បណ្ណាសកាសង្កហិតោ យមកវត្តោ

កតមា ច ភិក្ខុវេ អារក្ខុសម្មទា ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ
 កុលបុត្តស្ស ភោតា ហោន្តិ ឧដ្ឋានវិយាដិតតា ពាហា-
 ពលបរិចិត្តា សេនាវក្ខិត្តា ធម្មិកា ធម្មលទ្ធា តេ
 អារក្ខេន កុត្តិយា សម្មាទេតិ កិណ្ឌិ មេ ឥមេ ភោកេ
 នេវ វាជានោ ហារយ្យំ ន ចោរា ហារយ្យំ ន អក្ខិ
 ឧហោយ្យ ន ឧទកំ វហោយ្យ ន អប្បិយា ទាយាទា
 ហារយ្យន្តិ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ អារក្ខុសម្មទា ។

កតមា ច ភិក្ខុវេ កល្យាណមិត្តតា ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ
 កុលបុត្តោ យស្មី កាមេ វា និកមេ វា បដិវេសតិ តត្រ
 យេ តេ ហោន្តិ កហាបតិ វា កហាបតិបុត្តា វា ទហាវា
 វា វុឡសីលិនោ វុឡា វា វុឡសីលិនោ សទ្ធាសម្មន្នា
 សីលសម្មន្នា ចាកសម្មន្នា បញ្ញាសម្មន្នា តេហិ
 សទ្ធិ សន្តិដ្ឋតិ សលូបតិ សាកច្ចំ សមាបដ្ឋតិ
 យថាវុចានំ សទ្ធាសម្មន្នានំ សទ្ធាសម្មនំ អនុសិក្ខតិ

បណ្ណាសកាសង្គហិត យមកវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះអារក្ខសម្បទា តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ កុលបុត្តក្នុងលោកនេះ មានភោគៈច្រើនដែលខ្លួនរកបានមក
 ដោយការប្រឹងប្រែង ព្យាយាម សន្សំដោយកម្លាំងដៃ បែកញើសហូរ
 ញើស ប្រកបដោយធម៌ បានមកដោយធម៌ ហើយថែទាំភោគៈទាំងនោះ
 ដោយការរក្សា គ្រប់គ្រង ដោយបំណងថា ធ្វើដូចម្តេចហ្ន៎ កុំឲ្យព្រះ
 រាជាទាំងឡាយ រឹបជាន់យក កុំឲ្យពួកចោរលួចយក កុំឲ្យភ្លើងឆេះ កុំឲ្យ
 ទឹកលិច កុំឲ្យពួកទាយាទ មិនជាទីគាប់ចិត្តយកទៅបាន ម្នាលភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ នេះហៅថា អារក្ខសម្បទា ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះកល្យាណមិត្តតា តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
 ឡាយ កុលបុត្តក្នុងលោកនេះ នៅក្នុងស្រុកណាក្តី និគមណាក្តី ក្នុងស្រុក ឬ
 និគមនោះ មានពួកគហបតី ឬពួកគហបតិបុត្ត ទោះបីនៅក្មេងតែជាអ្នក
 ចម្រើនដោយសីល ទោះបីចាស់ក៏ចម្រើនដោយសីល មានសទ្ធាបរិបូណ៌
 មានសីលបរិបូណ៌ មានចាតៈបរិបូណ៌ មានបញ្ញាបរិបូណ៌ កុលបុត្តតែងបិត
 នៅ ចរចា សាកសួរ ជាមួយនឹងពួកគហបតីទាំងនោះ ហើយសិក្សារឿយៗ
 នូវសទ្ធាសម្បទា នឹងពួកបុគ្គលដែលជាអ្នកមានសទ្ធាបរិបូណ៌ តាមសមគួរ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

យថារូចានំ សីលសម្មន្នានំ សីលសម្មទំ អនុសិក្ខតិ

យថារូចានំ ចាកសម្មន្នានំ ចាកសម្មទំ អនុសិក្ខតិ

យថារូចានំ បញ្ញាសម្មន្នានំ បញ្ញាសម្មទំ អនុសិក្ខតិ

អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ កល្យាណមិត្តតា ។

កតមា ច ភិក្ខុវេ សមជីវិតា ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ

កុលបុត្តោ អាយញ្ញច កោតានំ វិទិត្វា វយញ្ច កោតានំ

វិទិត្វា សមជីវិកំ កប្បេតិ ជាច្ចោកាជ្ឈំ ជាតិហីនំ ឯវំ

មេ អាយោ វយំ បរិយាទាយ បស្សតិ ន ច មេ

វយោ អាយំ បរិយាទាយ បស្សតីតិ សេយ្យថាមិ ភិក្ខុវេ

តុលាជារោ វា តុលាជារន្តោវាសី វា តុលំ បត្តហេត្វា

ជាជាតិ ឯត្តកេន វា ឱនតំ ឯត្តកេន វា ឧន្ទតន្តិ

សុត្តន្តបិដក អង្គគ្រូនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

សិក្សារឿយៗ នូវសីលសម្បទា នឹងពួកបុគ្គល ជាអ្នកមានសីលបរិបូណ៌
 តាមសមគួរ សិក្សារឿយៗ នូវចាតសម្បទា នឹងពួកអ្នកមានចាតៈបរិបូណ៌
 តាមសមគួរ សិក្សារឿយៗ នូវបញ្ញាសម្បទា នឹងពួកបុគ្គលអ្នកមានបញ្ញា
 បរិបូណ៌តាមសមគួរ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា កល្យាណមិត្តតា ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះសមជីវិតា តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 កុលបុត្តក្នុងលោកនេះស្គាល់សេចក្តីចម្រើនភោគៈទាំងឡាយផង ស្គាល់សេច-
 ក្តីសាបសូន្យភោគៈទាំងឡាយផងហើយចិញ្ចឹមជីវិតតាមសមគួរមិនទូលាយ
 ពេក មិនក្សិតក្សៀតពេក ដោយបំណងយ៉ាងនេះថា សេចក្តីចម្រើនរបស់
 អាត្មាអញ នឹងគ្របសង្កត់សេចក្តីវិនាសបាន ឯសេចក្តីវិនាសរបស់អាត្មា
 អញនឹងមិនគ្របសង្កត់ សេចក្តីចម្រើនយ៉ាងនេះបានទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ប្រៀបដូចអ្នកប្លឹងក្តី សិស្សរបស់អ្នកប្លឹងក្តី លើកដញ្ជឹងឡើងហើយដឹងថា
 ស្រាល ព្រោះ (ខ្លះ) ប៉ុណ្ណោះឬធ្ងន់ព្រោះ (លើស) ប៉ុណ្ណោះយ៉ាងណាមិញ

បណ្ណាសកាសង្ខហិតោ យមកវគ្គោ

ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ កុលបុត្តោ អាយព្វ ភោតានំ វិទិត្វា
 វយព្វ ភោតានំ វិទិត្វា សមដីវិកំ កប្បេតិ
 ធាត្វោកាឡំ ធាតិហីនំ ឯវំ មេ អាយោ វយំ បរិយាទាយ
 បស្សតិ ន ច មេ វយោ អាយំ បរិយាទាយ បស្សតីតិ ។
 សចាយំ ភិក្ខុវេ កុលបុត្តោ អប្បាយោ សមាដោ
 ឧទ្ធករំ ដីវិកំ កប្បេតិ តស្ស ភវន្តិ វត្តារោ ឧទុម្ពរ-
 ខាទកញ្ចាយំ កុលបុត្តោ ភោតេ ខាទតីតិ ។ សចេ
 បនាយំ ភិក្ខុវេ កុលបុត្តោ មហាយោ សមាដោ កសិរំ
 ដីវិកំ កប្បេតិ តស្ស ភវន្តិ វត្តារោ អន្ធមារកញ្ចាយំ
 កុលបុត្តោ មរិស្សតីតិ ។ យតោ ច ខោយំ ភិក្ខុវេ
 កុលបុត្តោ អាយព្វ ភោតានំ វិទិត្វា វយព្វ ភោតានំ
 វិទិត្វា សមដីវិកំ កប្បេតិ ធាត្វោកាឡំ ធាតិហីនំ ឯវំ
 មេ អាយោ វយំ បរិយាទាយ បស្សតិ ន ច មេ វយោ
 អាយំ បរិយាទាយ បស្សតីតិ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ
 សមដីវិតា ។

បណ្ណាសកាសង្គហិត យមកវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កុលបុត្តស្គាល់សេចក្តីចម្រើន នូវកោតៈទាំងឡាយផង
 ស្គាល់សេចក្តីសាបសូន្យកោតៈទាំងឡាយផង ហើយចិញ្ចឹមជីវិតតាមសម
 គួរ មិនទូលាយដៃពេក មិនក្បិតក្បៀតពេក ដោយបំណងយ៉ាងនេះថា
 សេចក្តីចម្រើនរបស់អាត្មាអញ នឹងគ្របសង្កត់សេចក្តីវិនាសបាន ឯសេចក្តី
 វិនាសរបស់អាត្មាអញ នឹងមិនអាចគ្របសង្កត់សេចក្តីចម្រើន យ៉ាងនេះបាន
 ទេ ក៏យ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប្រសិនបើកុលបុត្តនេះ មាន
 សេចក្តីចម្រើនតិច គឺខ្សត់ទ្រព្យ ហើយចិញ្ចឹមជីវិតលើសលុប អ្នកផងតែងតិះ
 ដៀលកុលបុត្តនោះថា កុលបុត្តនេះស៊ីកោតៈ ដូចគេស៊ីផ្លែល្ងា ។ ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ ប្រសិនបើ កុលបុត្តនេះ មានសេចក្តីចម្រើនច្រើន គឺមានទ្រព្យ
 ហើយចិញ្ចឹមជីវិតរលីបរលាប អ្នកផងតែងតិះដៀលកុលបុត្តនោះថា កុល-
 បុត្តនេះ មុខតែនឹងស្លាប់ឥតមានទីពឹង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលណា
 បើកុលបុត្តនេះ ស្គាល់សេចក្តីចម្រើនកោតៈទាំងឡាយផង ស្គាល់សេចក្តី
 វិនាសកោតៈទាំងឡាយផង ហើយចិញ្ចឹមជីវិតស្មើ មិនទូលាយដៃពេក មិន
 ក្បិតក្បៀតពេក ដោយបំណងថា សេចក្តីចម្រើនរបស់អាត្មាអញ នឹង
 គ្របសង្កត់សេចក្តីវិនាសបាន ឯសេចក្តីវិនាសរបស់អាត្មាអញនឹងមិនអាច
 គ្របសង្កត់សេចក្តីចម្រើន យ៉ាងនេះបានទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅ
 ថា សមជីវិតា ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

កតមា ច ភិក្ខុវេ សទ្ធាសម្មទា ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ
កុលបុត្តោ សទ្ធា ហោតិ សទ្ធិហតិ តថាភតស្ស
ពោធិ ឥតិបិ សោ ភកវា ។ បេ ។ សត្តា ទេវមនុស្សានំ
ពុទ្ធា ភកវាតិ អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ សទ្ធាសម្មទា ។

កតមា ច ភិក្ខុវេ សីលសម្មទា ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ
កុលបុត្តោ ចារណាតិចាតា បដិវិរតោ ហោតិ ។ បេ ។
សុរាមេរយមជ្ជប្បមាទដ្ឋានា បដិវិរតោ ហោតិ អយំ
វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ សីលសម្មទា ។

កតមា ច ភិក្ខុវេ ចាតសម្មទា ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ
កុលបុត្តោ វិតតមលមច្ឆេវេន ចេតសា អការំ
អដ្ឋាវសតិ ។ បេ ។ យាចយោកោ ទានសំវិភាតរតោ
អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ ចាតសម្មទា ។

កតមា ច ភិក្ខុវេ បញ្ញាសម្មទា ។ ឥធិ
ភិក្ខុវេ កុលបុត្តោ បញ្ញាវា ហោតិ ។ បេ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះសទ្ធាសម្បទា តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ កុលបុត្ត ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកមានសទ្ធា ជឿការត្រាស់ដឹង
របស់ព្រះតថាគតថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ។ បេ ។ ជាគ្រូនៃទេវតា
នឹងមនុស្សទាំងឡាយ ត្រាស់ដឹងនូវសច្ចៈទាំង ៤ លែងវិលត្រឡប់មកកាន់
ភពថ្មីទៀត ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា សទ្ធាសម្បទា ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះសីលសម្បទា តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ កុលបុត្ត ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នករៀនចាកកិរិយាសម្លាប់សត្វ
។ បេ ។ ជាអ្នករៀនចាកហេតុជាទីតាំងនៃសេចក្តីប្រមាទ គឺការដឹកនូវទឹក
ស្រវឹង បានខាងឯសុរា និងមេរ័យ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា
សីលសម្បទា ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះចាតសម្បទា តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង
ឡាយ កុលបុត្ត ក្នុងលោកនេះ មានចិត្តប្រាសចាកមន្ទិល គឺសេចក្តី
កំណាញ់ ហើយនៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ ។ បេ ។ ជាអ្នកគួរឲ្យគេសូមបាន
ត្រេកអរ ក្នុងការឲ្យនិងការចែករំលែក ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះ
ហៅថា ចាតសម្បទា ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះបញ្ញាសម្បទា តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ កុលបុត្ត ក្នុងលោកនេះ ជាអ្នកមានបញ្ញា ។ បេ ។

បណ្ណាសកាសង្កហិតោ យមកវត្តោ

សម្មាទុក្ខក្ខយតាមិទិយា អយំ វុច្ចតិ ភិក្ខុវេ
បញ្ញាសម្បទា ។ ឥមា ខោ ភិក្ខុវេ អដ្ឋ សម្បទាតិ ។

ឧដ្ឋាតា កម្មុធខេយ្យេសុ អប្បមត្តោ វិទានវា
សមំ កហ្សេតិ ជីវិតំ សម្កតំ អនុរក្ខតិ
សន្នោ សីលេន សម្បន្នោ វេទញ្ញំ វិតមច្ចហេ
និច្ចំ មក្កំ វិសោធជតិ សោត្តានំ សម្បរាយិកំ
ឥច្ចេតេ អដ្ឋ ធម្មា ច សទ្ធស្ស យរមេសិនោ
អក្កាតា សច្ចនាមេន ឧភយត្ថ សុខាវហា
ទិដ្ឋធម្មហិតត្តាយ សម្បរាយសុខាយ ច
ឯវមេតំ កហដ្ឋានំ ចាកោ បុញ្ញំ បវឌ្ឍតីតិ ។

[៨៤] តត្រិ ខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ ភិក្ខុ
អាមន្តេសិ អារុសោ ភិក្ខុវេតិ ។ អារុសោតិ
ខោ តេ ភិក្ខុ អាយស្មតោ សារីបុត្តស្ស បច្ចុស្សោសុំ ។

បណ្ណាសកាសង្គហិត យមកវគ្គ

ជាដំណើរអាចយល់សេចក្តីអស់ទៅ នៃទុក្ខដោយប្រពៃ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
ឡាយ នេះហៅថា បញ្ញាសម្បទា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះ
សម្បទាទាំង ៨ យ៉ាង ។

បុគ្គលអ្នកប្រឹងប្រែង មានវិធានការ មិនបណ្តែតបណ្តោយ
ក្នុងការងារទាំងឡាយ តែងចិញ្ចឹមជីវិតស្មើ រក្សាទ្រព្យ
ដែលខ្លួនរកបានមក មានសទ្ធា បរិបូណ៌ដោយសីល ឈ្លាស
ក្នុងសម្តី លះចោលសេចក្តីកំណាញ់ ជម្រះនូវផ្លូវសម្រាប់ទៅ
កាន់លោកខាងមុខ ឲ្យមានស្នូស្តីជានិច្ច ធម៌ទាំង ៨ យ៉ាងនេះ
នាំមកនូវសេចក្តីសុខ ក្នុងលោកទាំងពីរ ដែលព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធច្រង
ព្រះនាមថាសច្ចៈ ទ្រង់សម្តែងហើយ ដល់កុលបុត្តអ្នកមាន
សទ្ធា នៅគ្រប់គ្រងផ្ទះ មួយទៀត ការបរិច្ចាគនិងបុណ្យ
ដ៏សេសនេះ តែងចម្រើនដល់ពួកគ្រហស្ថ ដើម្បីសេចក្តី
ចម្រើននិងប្រយោជន៍ ក្នុងបច្ចុប្បន្នផង ដើម្បីសេចក្តីសុខ
ក្នុងលោកខាងមុខផង យ៉ាងនេះ ។

[៨២] ក្នុងទីនោះ ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ មានថេរវាចានឹងពួកភិក្ខុ
ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដ៏មានអាយុ ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះ ទទួល
ថេរវាចា របស់ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុថា បពិត្រលោកដ៏មានអាយុ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

អាយស្មា សារីបុត្តោ ឯតទរោច អដ្ឋិមេ អារុសោ បុត្តលា
សន្តោ សំវិជ្ជមាណ លោកស្មី ។ កតមេ អដ្ឋ ។

ឥនារុសោ ភិក្ខុនោ បរិវិត្តស្ស វិហារតោ និរាយត្ត-
វុត្តិនោ ឥច្ឆា ឧប្បជ្ជតិ លាភាយ សោ ឧដ្ឋហតិ យដតិ
វាយមតិ លាភាយ តស្ស ឧដ្ឋហតោ យដតោ វាយ-
មតោ លាភាយ លាភោ នុប្បជ្ជតិ សោ តេន អលារេន
សោចតិ កិលមតិ បរិទេវតិ ឧត្តាឡី កន្ធាតិ សម្មោហំ
អាបជ្ជតិ អយំ វុច្ឆតារុសោ ភិក្ខុ ឥច្ឆោ វិហារតិ លាភាយ
ឧដ្ឋហតិ យដតិ វាយមតិ លាភាយ ន ច លាភី
សោចិ ច^(១) បរិទេវិ ច ចុតោ ច សទ្ធម្មា ។

ឥធិ បនារុសោ ភិក្ខុនោ បរិវិត្តស្ស វិហារតោ
និរាយត្តវុត្តិនោ ឥច្ឆា ឧប្បជ្ជតិ លាភាយ សោ
ឧដ្ឋហតិ យដតិ វាយមតិ លាភាយ តស្ស ឧដ្ឋហតោ
យដតោ វាយមតោ លាភាយ លាភោ ឧប្បជ្ជតិ
សោ តេន លារេន មជ្ជតិ បមជ្ជតិ បមាទមាបជ្ជតិ

១ ឱ. សោចិច្ច ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ មានថេរវាចាដូច្នោះថា ម្ចាស់លោកដ៏មាន
អាយុទាំងឡាយ បុគ្គល ៨ ពួកនេះ មានពាសក្នុងលោក ។ ៨ ពួក
តើដូចម្តេចខ្លះ ។

ម្ចាស់លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ ភិក្ខុជាអ្នក
ស្ងាត់កាយ តែប្រព្រឹត្តមិនជាប់លាប់ សេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីលាភ កើតឡើង
ភិក្ខុនោះប្រឹងប្រែង ខ្វល់ខ្វាយ ព្យាយាម ដើម្បីលាភ កាលភិក្ខុនោះ
ប្រឹងប្រែង ខ្វល់ខ្វាយ ព្យាយាម ដើម្បីលាភហើយ លាភក៏មិនកើតឡើង
ភិក្ខុនោះ ក៏ក្រៀមក្រំ លំបាក ខ្សឹកខ្សួល គក់ទ្រូង យំ កន្ទក់កន្ទេញ
ដល់នូវសេចក្តីវង្វេង ព្រោះតែឥតលាភនោះ ម្ចាស់លោកដ៏មានអាយុ
ទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះហៅថា អ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នា ដើម្បីលាភ ប្រឹងប្រែង
ខ្វល់ខ្វាយ ព្យាយាម ដើម្បីលាភ តែជាអ្នកឥតលាភផង ក្រៀមក្រំ
ផង ខ្សឹកខ្សួលផង ឃ្នាតចាកព្រះសទ្ធម្មផង ។

ម្ចាស់លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ ភិក្ខុជាអ្នក
ស្ងាត់កាយ តែប្រព្រឹត្តមិនជាប់លាប់ សេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីលាភកើតឡើង
ភិក្ខុនោះ ប្រឹងប្រែង ខ្វល់ខ្វាយ ព្យាយាម ដើម្បីលាភ កាលភិក្ខុនោះ
ប្រឹងប្រែង ខ្វល់ខ្វាយ ព្យាយាម ដើម្បីលាភហើយ លាភក៏កើតឡើង
ភិក្ខុនោះក៏ស្រវឹង ងើងងោង ដល់នូវសេចក្តីប្រមាទ ព្រោះតែលាភនោះ

បណ្ណាសកាសង្ខហិតោ យមកវគ្គោ

អយំ វុច្ចតារុសោ ភិក្ខុ ឥច្ឆោ វិហារតិ លាភាយ ឧដ្ឋហតិ
យដតិ វាយមតិ លាភាយ លាភី ច មទី ច បមាទី ច
ចុតោ ច សទ្ធម្មា ។

ឥធិ បនារុសោ ភិក្ខុនោ បរិវិត្តស្ស វិហារតោ និរា-
យត្តវត្តិនោ ឥច្ឆា ឧប្បជ្ជតិ លាភាយ សោ ន ឧដ្ឋហតិ
ន យដតិ ន វាយមតិ លាភាយ តស្ស អនុដ្ឋហតោ
អយដតោ អវាយមតោ លាភាយ លាភោ នុប្បជ្ជតិ
សោ តេន អលាភេន សោចតិ កិលមតិ បរិទេវតិ
ឧត្តាឡិ កន្ធិតិ សម្មោហំ អាបជ្ជតិ អយំ វុច្ចតារុសោ
ភិក្ខុ ឥច្ឆោ វិហារតិ លាភាយ ន ឧដ្ឋហតិ ន យដតិ
ន វាយមតិ លាភាយ ន ច លាភី សោចិ ច
បរិទេវិ ច ចុតោ ច សទ្ធម្មា ។

ឥធិ បនារុសោ ភិក្ខុនោ បរិវិត្តស្ស វិហារតោ
និរាយត្តវត្តិនោ ឥច្ឆា ឧប្បជ្ជតិ លាភាយ សោ
ន ឧដ្ឋហតិ ន យដតិ ន វាយមតិ លាភាយ

បណ្ណាសកាសង្គហិត យមកវគ្គ

ម្នាលលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះហៅថា អ្នកមានសេចក្តី
ប្រាថ្នា ដើម្បីលាភ ប្រឹងប្រែង ខ្វល់ខ្វាយ ព្យាយាម ដើម្បីលាភ
ជាអ្នកមានលាភផង ស្រវឹងផង ងេងងោងផង ឃ្នាតចាកព្រះសទ្ធម្មផង ។

ម្នាលលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ ភិក្ខុជាអ្នក
ស្ងាត់កាយ តែប្រព្រឹត្តមិនជាប់លាប់ សេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីលាភ កើតឡើង
ភិក្ខុនោះមិនប្រឹងប្រែង មិនខ្វល់ខ្វាយ មិនព្យាយាម ដើម្បីលាភទេ កាល
ភិក្ខុនោះ មិនប្រឹងប្រែង មិនខ្វល់ខ្វាយ មិនព្យាយាម ដើម្បីលាភហើយ
លាភក៏មិនកើតឡើង ភិក្ខុនោះក៏ក្រៀមក្រំ លំបាក ខ្សឹកខ្សួល គក់ទ្រូង យំ
កន្ទក់កន្ទេញ ដល់នូវសេចក្តីវង្វេង ព្រោះតែឥតលាភនោះ ម្នាលលោកដ៏
មានអាយុទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះហៅថា អ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នា ដើម្បីលាភ
តែមិនប្រឹងប្រែង មិនខ្វល់ខ្វាយ មិនព្យាយាម ដើម្បីលាភទេ ជាអ្នកឥត
លាភផង ក្រៀមក្រំផង ខ្សឹកខ្សួលផង ឃ្នាតចាកព្រះសទ្ធម្មផង ។

ម្នាលលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ ភិក្ខុជាអ្នក
ស្ងាត់កាយ តែប្រព្រឹត្តមិនជាប់លាប់ សេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីលាភ កើតឡើង
ភិក្ខុនោះ មិនប្រឹងប្រែង មិនខ្វល់ខ្វាយ មិនព្យាយាម ដើម្បីលាភទេ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

តស្ស អនុដ្ឋហតោ អយដតោ អវាយមតោ លាកាយ
 លាកោ ឧប្បជ្ជតិ សោ តេន លាកេន មជ្ជតិ បមជ្ជតិ
 បមាទមាបជ្ជតិ អយំ វុច្ចតាវុសោ ភិក្ខុ ឥច្ឆោ
 វិហារតិ លាកាយ ន ឧដ្ឋហតិ ន យដតិ ន
 វាយមតិ លាកាយ លាកី ច មទី ច បមាទី ច
 ចុតោ ច សទ្ធម្មា ។

ឥធិ បនាវុសោ ភិក្ខុនោ បរិវិត្តស្ស វិហារតោ
 និរាយត្តវត្តិនោ ឥច្ឆោ ឧប្បជ្ជតិ លាកាយ សោ ឧដ្ឋហតិ
 យដតិ វាយមតិ លាកាយ តស្ស ឧដ្ឋហតោ យដតោ
 វាយមតោ លាកាយ លាកោ ឧប្បជ្ជតិ សោ តេន
 អលាកេន ន សោចតិ ន កិលមតិ ន បរិទេវតិ
 ន ឧត្តាឡី កន្ធាតិ ន សម្មោហំ អាបជ្ជតិ អយំ
 វុច្ចតាវុសោ ភិក្ខុ ឥច្ឆោ វិហារតិ លាកាយ ឧដ្ឋហតិ
 យដតិ វាយមតិ លាកាយ ន ច លាកី ន ច
 សោចិ ន ច បរិទេវី អច្ចតោ ច សទ្ធម្មា ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ភិក្ខុនោះ មិនប្រឹងប្រែង មិនខ្វល់ខ្វាយ មិនព្យាយាម ដើម្បីលាភហើយ
 លាភក៏កើតឡើង ភិក្ខុនោះក៏ស្រវឹង ងេងងោង ដល់នូវសេចក្តីប្រមាទ
 ព្រោះតែលាភនោះ ម្ចាស់លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះហៅថា
 អ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នា ដើម្បីលាភ តែមិនប្រឹងប្រែង មិនខ្វល់ខ្វាយ មិន
 ព្យាយាម ដើម្បីលាភ ជាអ្នកមានលាភផង ស្រវឹងផង ងេងងោងផង
 ឃ្នាតចាកព្រះសទ្ធម្មផង ។

ម្ចាស់លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ ភិក្ខុជាអ្នកស្ងាត់
 កាយ តែប្រព្រឹត្តមិនជាប់លាប់ សេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីលាភ កើតឡើង ភិក្ខុ
 នោះប្រឹងប្រែង ខ្វល់ខ្វាយ ព្យាយាម ដើម្បីលាភ កាលភិក្ខុនោះ ប្រឹង
 ប្រែង ខ្វល់ខ្វាយ ព្យាយាម ដើម្បីលាភហើយ លាភក៏មិនកើតឡើង
 ភិក្ខុនោះ ក៏មិនក្រៀមក្រំ មិនលំបាក មិនខ្សឹកខ្សួល មិនគក់ទ្រូង
 យំ កន្ទក់កន្ទេញ មិនដល់នូវសេចក្តីវង្វេង ព្រោះតែឥតលាភនោះទេ ម្ចាស់
 លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះហៅថា អ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នា
 ដើម្បីលាភ ប្រឹងប្រែង ខ្វល់ខ្វាយ ព្យាយាម ដើម្បីលាភ ជាអ្នកឥតលាភ
 ផង មិនក្រៀមក្រំផង មិនខ្សឹកខ្សួលផង មិនឃ្នាតចាកព្រះសទ្ធម្មផង ។

បណ្ណាសកាសង្កហិតោ យមកវត្តោ

ឥធិ បដារុសោ ភិក្ខុនោ បរិវិត្តស្ស វិហារតោ និរា-
 យត្តុវត្តិនោ ឥច្ឆា ឧប្បជ្ជតិ លាភាយ សោ ឧដ្ឋហតិ
 យដតិ វាយមតិ លាភាយ តស្ស ឧដ្ឋហតោ យដតោ
 វាយមតោ លាភាយ លាភោ ឧប្បជ្ជតិ សោ តេន
 លាភេន ន មជ្ជតិ ន បមជ្ជតិ ន បមាទមាបជ្ជតិ អយំ
 វុច្ចតារុសោ ភិក្ខុ ឥច្ឆា វិហារតិ លាភាយ ឧដ្ឋហតិ
 យដតិ វាយមតិ លាភាយ លាភី ច ន ច មទី ន
 ច បមាទី អច្ចុតោ ច សទ្ធម្មា ។

ឥធិ បដារុសោ ភិក្ខុនោ បរិវិត្តស្ស វិហារតោ និរា-
 យត្តុវត្តិនោ ឥច្ឆា ឧប្បជ្ជតិ លាភាយ សោ ន ឧដ្ឋហតិ
 ន យដតិ ន វាយមតិ លាភាយ តស្ស អនុដ្ឋហតោ
 អយដតោ អវាយមតោ លាភាយ លាភោ ឧប្បជ្ជតិ
 សោ តេន អលាភេន ន សោចតិ ន កិលមតិ ន
 បរិទេវតិ ន ឧត្តាឡី កណ្ឌតិ ន សម្មោហំ អាបជ្ជតិ

បណ្ណាសកាសង្គហិត យមកវគ្គ

ម្នាលលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ ភិក្ខុជាអ្នកស្ងាត់កាយ តែប្រព្រឹត្តមិនជាប់លាប់ សេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីលាភ កើតឡើង ភិក្ខុនោះប្រឹងប្រែង ខ្វល់ខ្វាយ ព្យាយាម ដើម្បីលាភ កាលភិក្ខុនោះប្រឹងប្រែង ខ្វល់ខ្វាយ ព្យាយាម ដើម្បីលាភហើយ លាភក៏កើតឡើង តែភិក្ខុនោះ មិនស្រវឹង មិនងេងងោង មិនដល់នូវសេចក្តីប្រមាទ ព្រោះតែលាភនោះទេ ម្នាលលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះហៅថា អ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នា ដើម្បីលាភ ប្រឹងប្រែង ខ្វល់ខ្វាយ ព្យាយាម ដើម្បីលាភ ជាអ្នកមានលាភផង ជាអ្នកមិនស្រវឹងផង មិនងេងងោងផង មិនឃ្នាតចាកព្រះសទ្ធម្មផង ។

ម្នាលលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ ភិក្ខុជាអ្នកស្ងាត់កាយ តែប្រព្រឹត្តមិនជាប់លាប់ សេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីលាភកើតឡើង ភិក្ខុនោះមិនប្រឹងប្រែង មិនខ្វល់ខ្វាយ មិនព្យាយាម ដើម្បីលាភទេ កាលភិក្ខុនោះមិនប្រឹងប្រែង មិនខ្វល់ខ្វាយ មិនព្យាយាម ដើម្បីលាភហើយ លាភក៏មិនកើតឡើងដែរ ភិក្ខុនោះមិនក្រៀមក្រំ មិនលំបាក មិនខ្សឹកខ្សួល មិនគក់ទ្រូងយំ កន្ទក់កន្ទេញ មិនដល់នូវសេចក្តីវង្វេង ព្រោះតែឥតលាភនោះឡើយ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

អយំ វុច្ចតារុសោ ភិក្ខុ ឥច្ឆា វិហារតិ លាកាយ ន
ឧដ្ឋហតិ ន យដតិ ន វាយមតិ លាកាយ ន ច លាភី
ន ច សោចិ ន ច បរិទេវិ អច្ចុតោ ច សទ្ធម្មា ។

ឥធិ បនារុសោ ភិក្ខុនោ បរិវិត្តស្ស វិហារតោ
និវាយត្តវត្តិណោ ឥច្ឆា ឧប្បជ្ជតិ លាកាយ សោ ន
ឧដ្ឋហតិ ន យដតិ ន វាយមតិ លាកាយ តស្ស
អនុដ្ឋហតោ អយដតោ អវាយមតោ លាកាយ លាកោ
ឧប្បជ្ជតិ សោ តេន លាកេន ន មជ្ជតិ ន
បមជ្ជតិ ន បមាទមាបជ្ជតិ អយំ វុច្ចតារុសោ ភិក្ខុ
ឥច្ឆា វិហារតិ លាកាយ ន ឧដ្ឋហតិ ន យដតិ ន
វាយមតិ លាកាយ លាភី ច ន ច មទី ន ច
បមាទី អច្ចុតោ ច សទ្ធម្មា ។ ឥមេ ខោ អារុសោ អដ្ឋ
បុគ្គលា សន្តោ សំវិជ្ជមាណ លោកស្មិន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវេទិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ម្នាលលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះហៅថា អ្នកមានសេចក្តី
ប្រាថ្នា ដើម្បីលាភ តែមិនប្រឹងប្រែង មិនខ្វល់ខ្វាយ មិនព្យាយាម ដើម្បី
លាភ ជាអ្នកមិនមានលាភផង មិនក្រៀមក្រំផង មិនខ្សឹកខ្សួលផង
មិនឃ្នាតចាកព្រះសទ្ធម្មផង ។

ម្នាលលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ ក្នុងសាសនានេះ ភិក្ខុជាអ្នក
ស្ងាត់កាយ តែប្រព្រឹត្តមិនជាប់លាប់ សេចក្តីប្រាថ្នាដើម្បីលាភ កើតឡើង
ភិក្ខុនោះមិនប្រឹងប្រែង មិនខ្វល់ខ្វាយ មិនព្យាយាម ដើម្បីលាភទេ
កាលភិក្ខុនោះ មិនប្រឹងប្រែង មិនខ្វល់ខ្វាយ មិនព្យាយាម ដើម្បីលាភ
ហើយ លាភក៏កើតឡើង តែភិក្ខុនោះ មិនស្រវឹង មិនងេងងោង មិនដល់
នូវសេចក្តីប្រមាទ ព្រោះតែលាភនោះទេ ម្នាលលោកដ៏មានអាយុទាំង-
ឡាយ ភិក្ខុនេះហៅថា អ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នា ដើម្បីលាភ មិនប្រឹង
ប្រែង មិនខ្វល់ខ្វាយ មិនព្យាយាម ដើម្បីលាភ ជាអ្នកមានលាភផង មិន
ស្រវឹងផង មិនងេងងោងផង មិនឃ្នាតចាកព្រះសទ្ធម្មផង ។ ម្នាលលោក
ដ៏មានអាយុទាំងឡាយ បុគ្គលទាំង ៨ ពួកនេះ មានពាសក្នុងលោក ។

បណ្ណាសកាសង្ខហិតោ យមកវគ្គោ

[៨៥] តត្រ ខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ ភិក្ខុ អាម-
 ឆ្លេសិ ។ បេ ។ ធម្មារុសោ ធម្មេហិ សមដ្ឋាគតោ ភិក្ខុ
 អលំ អត្តនោ អលំ បរេសំ ។ កតមេហិ ធម្មិ ។
 ឥធារុសោ ភិក្ខុ ទិប្បនិសន្តិ ច ហោតិ កុសលេសុ
 ធម្មេសុ សុតានព្វ ធម្មានំ ជារកជាតិកោ ហោតិ
 ធនានព្វ ធម្មានំ អត្ថបបរិក្ខិ ហោតិ អត្ថមញ្ញាយ
 ធម្មមញ្ញាយ ធម្មានុធម្មប្បដិបន្នោ ច ហោតិ កល្យា-
 ណវាចោ ច ហោតិ កល្យាណវាគ្គរណោ ចោរិយា
 វាចាយ សមដ្ឋាគតោ វិស្សជ្ជាយ អនេលកឡាយ
 អត្ថស្ស វិញ្ញាបនិយា សន្ធស្សកោ ច ហោតិ សមា-
 ទបកោ សមុត្តេជកោ សម្បហំសកោ សព្រហ្មចារីនំ ។
 ឥមេហិ ខោ អារុសោ ធម្មិ ធម្មេហិ សមដ្ឋាគតោ
 ភិក្ខុ អលំ អត្តនោ អលំ បរេសំ ។

[៨៦] បព្វហារុសោ ធម្មេហិ សមដ្ឋាគតោ ភិក្ខុ
 អលំ អត្តនោ អលំ បរេសំ ។ កតមេហិ បព្វហិ ។

បណ្ណាសកាសង្គហិត យមកវគ្គ

[៨៥] ក្នុងទីនោះ ព្រះសារីបុត្តដ៏មានអាយុ មានថេរវាចានឹង ពួកភិក្ខុថា ។ បេ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុបរិបូណ៌ដោយធម៌ ៦ យ៉ាង គួរដល់ខ្លួន (ផង) គួរដល់ពួកជនដទៃ (ផង) ។ ៦ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកចុះចិត្ត ក្នុងកងធម៌ ជាកុសលដោយឆាប់ ១ ជាអ្នកចាំកងធម៌ ដែលខ្លួនស្តាប់ហើយ ១ ជាអ្នករំពឹងនូវសេចក្តីនៃកងធម៌ ដែលខ្លួនចាំហើយ ១ ជាអ្នកយល់អត្ថ យល់ធម៌ ហើយប្រតិបត្តិធម៌សមគួរតាមធម៌ ១ ជាអ្នកមានសម្មីពីរោះ មាន សំឡេងពីរោះ ប្រកបដោយវាចា របស់អ្នកក្រុង ជាវាចាក្លោះក្បាយ មិនអាក់អន្តរ អាចបំភ្លឺសេចក្តីឲ្យបុគ្គលដទៃដឹងច្បាស់ ១ ជាអ្នកសម្តែង ធម៌ ពន្យល់ ណែនាំ ឲ្យពួកសព្វហូចារី យល់ប្រយោជន៍ ក្នុងបច្ចុប្បន្ន និងបរលោក ឲ្យជឿជាក់ក្នុងកុសលធម៌ ឲ្យរីករាយ ១ ។ ម្នាលអារុសោ ទាំងឡាយ ភិក្ខុបរិបូណ៌ ដោយធម៌ទាំង ៦ យ៉ាងនេះ គួរដល់ខ្លួនឯង (ផង) គួរដល់ពួកជនដទៃ (ផង) ។

[៨៦] ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុបរិបូណ៌ដោយធម៌ ៥ យ៉ាង គួរដល់ខ្លួនឯង (ផង) គួរដល់ពួកជនដទៃ (ផង) ។ ៥ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

ឥធារុសោ ភិក្ខុ ន ហោវ ខោ ទិប្បនិសន្តិ ច ហោតិ
 កុសលេសុ ធម្មេសុ សុតានព្វា ធម្មានំ ធារកជាតិកោ
 ហោតិ ធនានព្វា ធម្មានំ អត្ថបបរិក្ខិ ហោតិ អត្ថមញ្ញាយ
 ធម្មមញ្ញាយ ធម្មានុធម្មប្បដិបន្នោ ច ហោតិ កល្យាណាវាចោ ច ហោតិ ។ បេ ។ សន្នស្សកោ ច ហោតិ
 ។ បេ ។ សព្រហ្មចារីនំ ។ ឥមេហិ ខោ អារុសោ បព្វហិ
 ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ អលំ អត្តនោ អលំ បរេសំ ។

[៨៧] ចត្វហារុសោ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ អលំ
 អត្តនោ នោ បរេសំ ។ កតមេហិ ចត្វហិ ។ ឥធា-
 រុសោ ភិក្ខុ ទិប្បនិសន្តិ ច ហោតិ កុសលេសុ ធម្មេសុ
 សុតានព្វា ធម្មានំ ធារកជាតិកោ ហោតិ ធនានព្វា
 ធម្មានំ អត្ថបបរិក្ខិ ហោតិ អត្ថមញ្ញាយ ធម្មមញ្ញាយ
 ធម្មានុធម្មប្បដិបន្នោ ច ហោតិ នោ ច កល្យាណាវាចោ
 ហោតិ ។ បេ ។ នោ ច សន្នស្សកោ ហោតិ
 ។ បេ ។ សព្រហ្មចារីនំ ។ ឥមេហិ ខោ អារុសោ ចត្វហិ
 ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ អលំ អត្តនោ នោ បរេសំ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ មិនជាអ្នកចុះចិត្ត ក្នុងកង
 កុសលធម៌ដោយឆាប់ តែជាអ្នកចាំកងធម៌ ដែលខ្លួនស្តាប់ហើយ ១ ជាអ្នក
 រំពឹងសេចក្តីនៃកងធម៌ ដែលខ្លួនចាំហើយ ១ ជាអ្នកយល់អត្ថ យល់ធម៌
 ហើយប្រតិបត្តិធម៌សមគួរតាមធម៌ ១ ជាអ្នកមានសម្តីពីរោះ ១ ។ បេ ។
 ជាអ្នកសម្តែងធម៌ ពន្យល់ណែនាំឲ្យពួក ។ បេ ។ របស់សព្វហ្មចារីទាំង-
 ឡាយ ១ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុបរិបូណ៌ ដោយធម៌ទាំង ៥
 យ៉ាងនេះ គួរដល់ខ្លួនឯង (ផង) គួរដល់ពួកជនដទៃ (ផង) ។

[៨៧] ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុបរិបូណ៌ដោយធម៌ ៤ យ៉ាង
 គួរដល់ខ្លួនឯង តែមិនគួរដល់ពួកជនដទៃឡើយ ។ ៤ យ៉ាង តើដូចម្តេច
 ខ្លះ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកចុះចិត្តក្នុងកង
 កុសលធម៌ ដោយឆាប់ផង ចាំកងធម៌ដែលខ្លួនស្តាប់ហើយផង ១ ជាអ្នក
 រំពឹងសេចក្តីនៃកងធម៌ ដែលខ្លួនចាំហើយផង យល់អត្ថ យល់ធម៌ហើយ
 ប្រតិបត្តិធម៌សមគួរតាមធម៌ផង ១ តែជាអ្នកមិនមានសម្តីពីរោះ ១ ។ បេ ។
 ជាអ្នកមិនសម្តែងធម៌ ពន្យល់ ណែនាំ ។ បេ ។ របស់សព្វហ្មចារី ១ ។
 ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុបរិបូណ៌ដោយធម៌ ៤ យ៉ាងនេះ គួរដល់
 ខ្លួនឯង តែមិនគួរដល់ជនដទៃឡើយ ។

បណ្ណាសកាសង្គហិតោ យមកវគ្គោ

[៨៨] ចតុហារុសោ ធម្មេហិ សមន្ទាតតោ ភិក្ខុ
 អលំ បរេសំ នោ អត្តនោ ។ កតមេហិ ចតុហិ ។ ឥន្ទា-
 រុសោ ភិក្ខុ ទិយ្យនិសន្តិ ច ហោតិ កុសលេសុ
 ធម្មេសុ សុតានព្វា ធម្មានំ ជារកជាតិកោ ហោតិ
 នោ ច ធនានំ ធម្មានំ អត្ថបបរិក្ខិ ហោតិ នោ ច
 អត្ថមញ្ញាយ ធម្មមញ្ញាយ ធម្មានុធម្មប្បដិបន្នោ ហោតិ
 កល្យាណវាចោ ច ហោតិ ។ បេ ។ សន្ទស្សកោ ច
 ហោតិ ។ បេ ។ សព្វហ្មចារីនំ ។ ឥមេហិ ខោ អារុសោ
 ចតុហិ ធម្មេហិ សមន្ទាតតោ ភិក្ខុ អលំ បរេសំ
 នោ អត្តនោ ។

[៨៩] តីហារុសោ ធម្មេហិ សមន្ទាតតោ ភិក្ខុ
 អលំ អត្តនោ នោ បរេសំ ។ កតមេហិ តីហិ ។
 ឥន្ទារុសោ ភិក្ខុ ន ហោវ ខោ ទិយ្យនិសន្តិ ច ហោតិ
 កុសលេសុ ធម្មេសុ សុតានព្វា ធម្មានំ ជារក-
 ជាតិកោ ហោតិ ធនានព្វា ធម្មានំ អត្ថបបរិក្ខិ ហោតិ

បណ្ណាសកាសង្គហិត យមកវគ្គ

[៨៨] ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុបរិបូណ៌ដោយធម៌ ៤ យ៉ាង គួរដល់ពួកជនដទៃ តែមិនគួរដល់ខ្លួនឯងឡើយ ។ ៤ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកចុះចិត្តក្នុងកងកុសលធម៌ ដោយឆាប់ផង ចាំកងធម៌ ដែលខ្លួនស្តាប់ហើយផង ១ មិនរំពឹងសេចក្តីនៃកងធម៌ ដែលខ្លួនចាំហើយផង យល់អត្ថ យល់ធម៌ ហើយមិនប្រតិបត្តិធម៌សមគួរតាមធម៌ផង ១ មានសម្តីពីរោះ ១ ។ បេ ។ សម្តែងធម៌ ពន្យល់ ណែនាំ ។ បេ ។ របស់ពួកសព្វហ្មចារី ១ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុបរិបូណ៌ដោយធម៌ទាំង ៤ យ៉ាងនេះ គួរដល់ពួកជនដទៃ តែមិនគួរដល់ខ្លួនឯងឡើយ ។

[៨៩] ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុបរិបូណ៌ ដោយធម៌ ៣ យ៉ាង គួរដល់ខ្លួនឯង តែមិនគួរដល់ពួកជនដទៃឡើយ ។ ៣ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមិនចុះចិត្តក្នុងកងកុសលធម៌ ដោយឆាប់ផង ជាអ្នកចាំកងធម៌ ដែលខ្លួនស្តាប់ហើយផង ជាអ្នករំពឹងសេចក្តីកងធម៌ ដែលខ្លួនចាំហើយផង

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

អត្ថមញ្ញាយ ធម្មមញ្ញាយ ធម្មានុធម្មប្បដិបន្នោ ច ហោតិ
នោ ច កល្យាណាវាចោ ហោតិ ។ បេ ។ នោ ច សន្នុ-
ស្សកោ ហោតិ ។ បេ ។ សព្វប្បចារីនំ ។ ឥមេហិ ខោ
អារុសោ តីហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ អលំ អត្តនោ
នោ បរេសំ ។

[៩០] តីហារុសោ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ
អលំ បរេសំ នោ អត្តនោ ។ កតមេហិ តីហិ ។
ឥនារុសោ ភិក្ខុ ន ហោវ ខោ ខិប្បនិសន្តិ ច ហោតិ
កុសលេសុ ធម្មេសុ សុតានញ្ច ធម្មានំ ជារក-
ជាតិកោ ហោតិ នោ ច ធានំ ធម្មានំ អត្ថបបរិក្ខិ
ហោតិ នោ ច អត្ថមញ្ញាយ ធម្មមញ្ញាយ ធម្មានុធម្ម-
ប្បដិបន្នោ ហោតិ កល្យាណាវាចោ ច ហោតិ ។ បេ ។
អត្ថស្ស វិញ្ញាបនិយា សន្នុស្សកោ ច ហោតិ ។ បេ ។
សព្វប្បចារីនំ ។ ឥមេហិ ខោ អារុសោ តីហិ ធម្មេហិ
សមន្នាគតោ ភិក្ខុ អលំ បរេសំ នោ អត្តនោ ។

[៩១] ទ្វីហារុសោ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ
អលំ អត្តនោ នោ បរេសំ ។ កតមេហិ ទ្វីហិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ជាអ្នកយល់អត្ថ យល់ធម៌ ហើយប្រតិបត្តិធម៌ សមគួរតាមធម៌ផង ១
ជាអ្នកមិនមានសម្តីពីរោះ ១ ។ បេ ។ ជាអ្នកមិនសម្តែងធម៌ ពន្យល់ ណែនាំ ។ បេ ។ របស់ពួកសព្វហ្មចារី ១ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុ
បរិបូណ៌ដោយធម៌ទាំង ៣ យ៉ាងនេះ គួរដល់ខ្លួនឯង តែមិនគួរដល់ពួក
ជនដទៃឡើយ ។

[៩០] ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុបរិបូណ៌ ដោយធម៌
៣ យ៉ាង គួរដល់ជនដទៃ តែមិនគួរដល់ខ្លួនឯងឡើយ ។ ៣ យ៉ាង តើ
ដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមិន
ចុះចិត្តក្នុងកងកុសលធម៌ ដោយចាប់ផង ជាអ្នកចាំកងធម៌ ដែលខ្លួន
ស្តាប់ហើយផង តែជាអ្នកមិនរំពឹងនូវសេចក្តីនៃកងធម៌ ដែលខ្លួនចាំហើយ
ផង យល់អត្ថ យល់ធម៌ហើយមិនប្រតិបត្តិធម៌សមគួរតាមធម៌ផង ១ ជាអ្នក
មានសម្តីពីរោះ ។ បេ ។ ជាវាចាបំភ្លឺនូវសេចក្តីឲ្យអ្នកដទៃដឹងច្បាស់ ១
ជាអ្នកសម្តែងធម៌ ពន្យល់ ណែនាំ ។ បេ ។ របស់ពួកសព្វហ្មចារី ១ ។
ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុបរិបូណ៌ដោយធម៌ ៣ យ៉ាងនេះ គួរដល់ពួក
ជនដទៃ តែមិនគួរដល់ខ្លួនឯងឡើយ ។

[៩១] ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុបរិបូណ៌ដោយធម៌ ២ យ៉ាងគួរ
ដល់ខ្លួនឯង តែមិនគួរដល់ពួកជនដទៃឡើយ ។ ២ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។

បណ្ណាសកាសង្ឃហិតោ យមកវគ្គោ

ឥធារុសោ ភិក្ខុ ន ហោវ ខោ ទិប្បនិសន្តិ ច ហោតិ
 កុសលេសុ ធម្មេសុ សុតានព្វ ធម្មានំ ធារកជាតិកោ
 ហោតិ ធនានព្វ ធម្មានំ អត្ថបបរិក្ខិ ហោតិ អត្ថម-
 ញ្ញាយ ធម្មមញ្ញាយ ធម្មានុធម្មប្បដិបន្នោ ច ហោតិ
 នោ ច កល្យាណាវាចោ ហោតិ ។ មេ ។ នោ ច
 សន្ទស្សកោ ហោតិ ។ មេ ។ សព្វហ្មចារីនំ ។ ឥមេហិ
 ខោ អារុសោ ទ្ធិហិ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ អលំ
 អត្តនោ នោ បរេសំ ។

[៧២] ទ្ធិហារុសោ ធម្មេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ
 អលំ បរេសំ នោ អត្តនោ ។ កតមេហិ ទ្ធិហិ ។
 ឥធារុសោ ភិក្ខុ ន ហោវ ខោ ទិប្បនិសន្តិ ច ហោតិ
 កុសលេសុ ធម្មេសុ នោ ច សុតានំ ធម្មានំ
 ធារកជាតិកោ ហោតិ នោ ច ធនានំ ធម្មានំ
 អត្ថបបរិក្ខិ ហោតិ នោ ច អត្ថមញ្ញាយ ធម្មមញ្ញាយ
 ធម្មានុធម្មប្បដិបន្នោ ហោតិ កល្យាណាវាចោ ច ហោតិ

បណ្ណាសកាសង្គហិត យមកវគ្គ

ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមិនទាន់ចុះចិត្ត ក្នុង
 កុសលធម៌ដោយចាប់ផ្តើម ជាអ្នកចាំកងធម៌ដែលខ្លួនស្តាប់ហើយផង រំពឹង
 សេចក្តីនៃកងធម៌ ដែលខ្លួនចាំហើយផង យល់អត្ថ យល់ធម៌ ហើយប្រតិ-
 បត្តិធម៌សមគួរតាមធម៌ផង ១ ជាអ្នកមិនមានសម្តីពីរោះ ។ បេ ។ ផង
 ជាអ្នកមិនសម្តែងធម៌ ពន្យល់ ណែនាំ ។ បេ ។ របស់ពួកសព្វហ្ម-
 ចារី ១ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុបរិបូណ៌ដោយធម៌ទាំង ២ យ៉ាង
 នេះ គួរដល់ខ្លួនឯង តែមិនគួរដល់ពួកជនដទៃឡើយ ។

[៧២] ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុបរិបូណ៌ដោយធម៌ ២ យ៉ាង
 គួរដល់ពួកជនដទៃ តែមិនគួរដល់ខ្លួនឯងឡើយ ។ ២ យ៉ាង តើដូចម្តេច
 ខ្លះ ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមិនទាន់ចុះ
 ចិត្តក្នុងកងកុសលធម៌ដោយចាប់ផ្តើម មិនចាំកងធម៌ដែលខ្លួនស្តាប់ហើយផង
 មិនបានរំពឹងសេចក្តីនៃកងធម៌ ដែលខ្លួនចាំហើយផង យល់អត្ថ យល់
 ធម៌ ហើយមិនប្រតិបត្តិធម៌សមគួរតាមធម៌ផង ១ ជាអ្នកមានសម្តីពីរោះ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

កល្យាណវាគ្គរណោ ចោរិយា វាចាយ សមន្ទាគតោ
 វិស្សដ្ឋាយ អនេលកឡាយ អត្ថស្ស វិញ្ញាបនិយា
 សន្ទស្សកោ ច ហោតិ សមាទបកោ សមុត្តេជកោ
 សម្មហំសកោ សព្រហ្មចារីនំ ។ ឥមេហិ ខោ
 អារុសោ ឌីហិ ធម្មេហិ សមន្ទាគតោ ភិក្ខុ អលំ
 បរេសំ នោ អត្តនោតិ ។

[៧៣] អដ្ឋិមេ ភិក្ខុវេ ធម្មា សេក្ខស្ស ភិក្ខុនោ
 បរិហានាយ សំវត្តន្តិ ។ កតមេ អដ្ឋ ។ កម្មារាមតា
 ភស្សារាមតា និទ្ធារាមតា សង្កណិការាមតា
 ឥន្ទ្រិយេសុ អកុត្តទ្វារតា កោជនេ អមត្តញ្ញតា
 សំសក្ការាមតា បបញ្ចារាមតា ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ
 អដ្ឋ ធម្មា សេក្ខស្ស ភិក្ខុនោ បរិហានាយ សំវត្តន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

មានសំឡេងពីរោះ ប្រកបដោយវាចារបស់អ្នកក្រុង ជាវាចាក្លោះក្លាយ
មិនរអាក់រអួល ជាវាចាបំភ្លឺសេចក្តីឲ្យអ្នកដទៃដឹងច្បាស់ផង ជាអ្នកពន្យល់
ណែនាំ ពួកសព្វហូចារី ឲ្យជឿជាក់ ក្នុងកុសលធម៌ ឲ្យរីករាយ ១ ។
ម្នាលអារុសោ ធម៌ទាំងឡាយ ភិក្ខុបរិបូណ៌ដោយធម៌ទាំង ២ យ៉ាងនេះ គួរ
ដល់ពួកជនដទៃ តែមិនគួរដល់ខ្លួនឯងឡើយ ។

[៩៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៨ យ៉ាងនេះ តែងប្រព្រឹត្តទៅ
ដើម្បីសេចក្តីសាបសូន្យ ដល់សេក្ខភិក្ខុ ។ ៨ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺ
សេចក្តីត្រេកអរ ក្នុងការងារ ១ សេចក្តីត្រេកអរ ក្នុងតិរច្ឆានកថា ១ សេចក្តី
ត្រេកអរ ក្នុងការដេក ១ សេចក្តីត្រេកអរ ក្នុងពួក ១ សេចក្តីមិនគ្រប់-
គ្រងទ្វារ ក្នុងពួកតន្ត្រីយ ១ សេចក្តីមិនស្គាល់ប្រមាណ ក្នុងភោជន ១
សេចក្តីត្រេកអរ ក្នុងការជាប់ជំពាក់^(១) ១ សេចក្តីត្រេកអរ ក្នុងធម៌ជាគ្រឿង
យឺតយូរ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំង ៨ យ៉ាងនេះ តែងប្រព្រឹត្ត
ទៅ ដើម្បីសេចក្តីសាបសូន្យ ដល់សេក្ខភិក្ខុ ។

១-ធម៌សម្រាប់ជាប់ជំពាក់មាន៥យ៉ាងគឺសវនសំសគ្គៈ ជាប់ជំពាក់ដោយការឮសំឡេង ១
ទស្សនសំសគ្គៈ ជាប់ជំពាក់ដោយការឃើញរូប ១ សមុណ្ណាបសំសគ្គៈ ជាប់ជំពាក់ដោយពាក្យ
សម្តី ១ សម្តោគសំសគ្គ ជាប់ជំពាក់ដោយការប្រើរបស់ភិក្ខុ-ភិក្ខុនី ១ កាយសំសគ្គៈ ជាប់ជំ-
ពាក់ដោយកាយសម្មស្ស ១ ។ អដ្ឋកថា មជ្ឈិមនិកាយ មូលបណ្ណសកក្រងរថវិនិតសូត្រ ។

បណ្ណាសកាសង្គហិតោ យមកវត្តោ

[៩៤] អដ្ឋិមេ ភិក្ខុវេ ធម្មា សេក្ខស្ស ភិក្ខុនោ
 អបរិហានាយ សំវត្តន្តិ ។ កតមេ អដ្ឋ ។ នកម្មារាមតា
 នភស្សារាមតា ននិទ្ធារាមតា នសង្កណិការាមតា ឥន្ទ្រិ-
 យេសុ គុត្តទ្វារតា កោជនេ មត្តញ្ញតា អសំសក្ការាមតា
 និប្បបញ្ចារាមតា ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខុវេ អដ្ឋ ធម្មា
 សេក្ខស្ស ភិក្ខុនោ អបរិហានាយ សំវត្តន្តិ ។

[៩៥] អដ្ឋិមាណិ ភិក្ខុវេ កុសីនវត្តនិ ។ កតមាណិ
 អដ្ឋ ។ ឥធិ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនោ កម្មំ កត្តព្វំ ហោតិ តស្ស
 ឯវំ ហោតិ កម្មំ ខោ មេ កត្តព្វំ ភវិស្សតិ កម្មំ ខោ
 បន មេ កកោន្តស្ស កាយោ កិលមិស្សតិ ហន្ទាហំ
 និបជ្ជាមីតិ សោ និបជ្ជតិ ន វិយំ អារកតិ អប្បត្តស្ស
 បត្តិយា អនទិកតស្ស អទិកមាយ អសច្ចិកតស្ស
 សច្ចិកិរិយាយ ឥទំ ភិក្ខុវេ បឋមំ កុសីនវត្ត ។

បណ្ណាសកាសង្គហិត យមកវគ្គ

[៤៤] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៨ យ៉ាងនេះ តែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីមិនសាបសូន្យ ដល់សេក្ខភិក្ខុ ។ ៨ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺសេចក្តីមិនត្រេកអរ ក្នុងការងារ ១ សេចក្តីមិនត្រេកអរ ក្នុងតិរច្ឆានកថា ១ សេចក្តីមិនត្រេកអរ ក្នុងការដេក ១ សេចក្តីមិនត្រេកអរ ក្នុងពួកគណៈ ១ សេចក្តីគ្រប់គ្រងទ្វារ ក្នុងពួកឥន្ទ្រិយ ១ សេចក្តីស្គាល់ប្រមាណ ក្នុង ភោជន ១ សេចក្តីមិនត្រេកអរ ក្នុងការជាប់ជំពាក់ ១ សេចក្តីមិនត្រេកអរ ក្នុងធម៌ជាគ្រឿងយឺតយូរ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ទាំង ៨ យ៉ាងនេះ តែងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីមិនសាបសូន្យ ដល់សេក្ខភិក្ខុ ។

[៤៥] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កុសីតវត្តនេះ មាន ៨ យ៉ាង ។ ៨ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើ គឺការលែលកវាស់ កាត់បីវរជាដើម ដែលភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ គួរធ្វើក៏មាន ភិក្ខុនោះមាន សេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា អំពើដែលអាត្មាអញ គួរធ្វើ គង់នឹងមាន តែបើអាត្មាអញធ្វើអំពើ (នោះហើយ) កាយក៏នឹងលំបាក បើដូច្នោះ អាត្មាអញដេកសិន ភិក្ខុនោះក៏ដេក មិនផ្តងព្យាយាម ដើម្បីឲ្យដល់នូវ គុណគឺឈាន វិបស្សនា មគ្គ ផលដែលខ្លួនមិនទាន់ដល់ ដើម្បីដឹងនូវគុណ ដែលខ្លួនមិនទាន់បានដឹង ដើម្បីធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ នូវគុណដែលខ្លួនមិន ទាន់បានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាកុសីតវត្តទី ១ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនា កម្មំ កតំ ហោតិ
 តស្ស ឯវំ ហោតិ អហំ ខោ កម្មំ អកាសី កម្មំ ខោ
 បន មេ ករោន្តស្ស កាយោ កិលន្តោ ហន្តាហំ
 និបជ្ជាមីតិ សោ និបជ្ជតិ ន វិយំ អារភតិ អប្បត្តស្ស
 បត្តិយា អនទិកតស្ស អទិកមាយ អសច្ចិកតស្ស
 សច្ចិកិរិយាយ ឥទំ ភិក្ខុវេ ទុតិយំ កុសីតវត្ថុ ។

បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនា មក្កោ កន្តព្វោ ហោតិ
 តស្ស ឯវំ ហោតិ មក្កោ ខោ មេ កន្តព្វោ ភវិស្សតិ មក្កំ
 ខោ បន មេ កច្ឆន្តស្ស កាយោ កិលមិស្សតិ ហន្តាហំ
 និបជ្ជាមីតិ សោ និបជ្ជតិ ន វិយំ អារភតិ អប្បត្តស្ស
 បត្តិយា អនទិកតស្ស អទិកមាយ អសច្ចិកតស្ស
 សច្ចិកិរិយាយ ឥទំ ភិក្ខុវេ តតិយំ កុសីតវត្ថុ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀតអំពើដែលភិក្ខុធ្វើរួចហើយក៏មាន ភិក្ខុ
 នោះមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញ បានធ្វើអំពើ (នោះ) រួច
 ហើយ តែកាលដែលអាត្មាអញ ធ្វើអំពើនោះ រាងកាយលំបាកហើយ
 បើដូច្នោះ អាត្មាអញដេកសិន ភិក្ខុនោះក៏ដេក មិនផ្តងព្យាយាម ដើម្បី
 ឲ្យដល់នូវគុណ ដែលខ្លួនមិនទាន់បានដល់ ដើម្បីឲ្យដឹងនូវគុណដែលខ្លួន
 មិនទាន់បានដឹង ដើម្បីធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់នូវគុណ ដែលខ្លួនមិនទាន់បាន
 ធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាកុសីតវត្ថុទី ២ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ផ្លូវដែលភិក្ខុគួរដើរទៅក៏មាន ភិក្ខុនោះ
 មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ផ្លូវដែលអាត្មាអញ គួរដើរទៅ គង់នឹង
 មាន តែថាកាលបើអាត្មាអញ ដើរទៅកាន់ផ្លូវ (នោះហើយ) រាងកាយ
 នឹងលំបាក បើដូច្នោះ អាត្មាអញដេកសិន ភិក្ខុនោះក៏ដេក មិនផ្តង
 ព្យាយាម ដើម្បីឲ្យដល់នូវគុណ ដែលខ្លួនមិនទាន់បានដល់ ដើម្បីឲ្យ
 ដឹងនូវគុណ ដែលខ្លួនមិនទាន់បានដឹង ដើម្បីធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់នូវគុណ
 ដែលខ្លួនមិនទាន់បានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះ
 ជាកុសីតវត្ថុទី ៣ ។

បណ្ណាសកាសង្កហិតោ យមកវត្តោ

បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនា មក្កោ តតោ ហោតិ
 តស្ស ឯវំ ហោតិ អហំ ខោ មក្កំ អភមាសី មក្កំ
 ខោ បន មេ កច្ចតោ កាយោ កិលន្តោ ហាណ្ហហំ
 និបជ្ជាមីតិ សោ និបជ្ជតិ ន វិយំ អារភតិ អប្បត្តស្ស
 បត្តិយា អនទិតស្ស អទិតមាយ អសច្ចិកតស្ស
 សច្ចិកិរិយាយ ឥទំ ភិក្ខុវេ ចតុត្ថំ កុសីតវត្ថុ ។

បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ តាមំ វា និតមំ វា
 បិណ្ណាយ ចរន្តោ ន លភតិ លូខស្ស វា បណ្ឌិតស្ស
 វា កោជនស្ស យាវទត្ថំ ចារិប្បវី តស្ស ឯវំ ហោតិ
 អហំ ខោ តាមំ វា និតមំ វា បិណ្ណាយ ចរន្តោ ជាលត្ថំ
 លូខស្ស វា បណ្ឌិតស្ស វា កោជនស្ស យាវទត្ថំ
 ចារិប្បវី តស្ស មេ កាយោ កិលន្តោ អកម្មញ្ញោ
 ហាណ្ហហំ និបជ្ជាមីតិ សោ និបជ្ជតិ ន វិយំ អារភតិ
 ។ មេ ។ ឥទំ ភិក្ខុវេ បញ្ចមំ កុសីតវត្ថុ ។

បណ្ណាសកាសង្គហិត យមកវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ផ្លូវដែលភិក្ខុដើរទៅហើយក៏មាន
ភិក្ខុនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញ បានដើរទៅកាន់ផ្លូវ
(នោះ) រួចហើយ តែថាកាលអាត្មាអញ ដើរទៅកាន់ផ្លូវ រាងកាយ
លំបាកហើយ បើដូច្នោះ អាត្មាអញដេកសិន ភិក្ខុនោះក៏ដេក មិន
ផ្តងព្យាយាម ដើម្បីឲ្យដល់នូវគុណ ដែលខ្លួនមិនទាន់បានដល់ ដើម្បី
ឲ្យដឹងនូវគុណ ដែលខ្លួនមិនទាន់បានដឹង ដើម្បីធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់នូវ
គុណ ដែលខ្លួនមិនទាន់បានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
នេះជាកុសីតវត្ថុទី ៤ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត កាលភិក្ខុត្រាច់ទៅកាន់ស្រុក ឬនិគម
ដើម្បីបិណ្ឌបាត ក៏មិនបាននូវភោជនថោកទាប ឬថ្លៃថ្នា គ្រាន់តែ ១ ចម្អែត
ឡើយ ភិក្ខុនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា កាលអាត្មាអញត្រាច់ទៅ
កាន់ស្រុក ឬនិគម ដើម្បីបិណ្ឌបាត ក៏មិនបានភោជនថោកទាប ឬ ថ្លៃថ្នា
គ្រាន់តែ ១ ចម្អែតសោះ អាត្មាអញនោះមានរាងកាយលំបាកហើយ មិន
គួរដល់សមណកម្ម បើដូច្នោះ អាត្មាអញដេកសិន ភិក្ខុនោះក៏ដេក មិន
ផ្តងព្យាយាមឡើយ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាកុសីតវត្ថុទី ៥ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ តាមំ វា និកមំ វា បិណ្ណាយ
 ចរន្តោ លភតិ លូខស្ស វា បណ្ឌិតស្ស វា កោជនស្ស
 យាវនត្ថំ ចារិប្បវី តស្ស ឯវំ ហោតិ អហំ ខោ តាមំ វា
 និកមំ វា បិណ្ណាយ ចរន្តោ អលត្ថំ លូខស្ស វា បណ្ឌិតស្ស
 វា កោជនស្ស យាវនត្ថំ ចារិប្បវី តស្ស មេ កាយោ
 ករុកោ អកម្មញ្ញោ មាសាចិតំ មញ្ញោ ហន្ទាហំ
 និបជ្ជាមីតិ សោ និបជ្ជតិ ន វិយំ អារភតិ ។ បេ ។
 ឥទំ ភិក្ខុវេ ឆដ្ឋំ កុសីតវត្ថុ ។

បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនោ ឧប្បន្នោ ហោតិ
 អប្បមត្តកោ អាពាណោ តស្ស ឯវំ ហោតិ ឧប្បន្នោ ខោ
 មេ អយំ អប្បមត្តកោ អាពាណោ អត្ថិ កហ្មោ និបជ្ជិតុំ
 ហន្ទាហំ និបជ្ជាមីតិ សោ និបជ្ជតិ ន វិយំ អារភតិ
 ។ បេ ។ ឥទំ ភិក្ខុវេ សត្តមំ កុសីតវត្ថុ ។

បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ តិលាណ វុដ្ឋិតោ ហោតិ
 អចិវុដ្ឋិតោ កេលញ្ញោ តស្ស ឯវំ ហោតិ អហំ ខោ តិលាណ
 វុដ្ឋិតោ អចិវុដ្ឋិតោ កេលញ្ញោ តស្ស មេ កាយោ ទុព្វលោ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត កាលភិក្ខុត្រាច់ទៅកាន់ស្រុក ឬ
 និគម ដើម្បីបិណ្ឌបាត ក៏បាននូវភោជនថោកទាប ឬថ្លៃថ្នា ល្មម ១ ចម្អែត
 ភិក្ខុនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា កាលអាត្មាអញ ត្រាច់ទៅកាន់
 ស្រុក ឬនិគម ដើម្បីបិណ្ឌបាត ហើយបានភោជនថោកទាប ឬថ្លៃថ្នា
 ល្មម ១ ចម្អែតដែរ អាត្មាអញនោះ មានកាយធ្ងន់ ដូចសណ្តែករាជមាស
 ទទឹក មិនគួរដល់សមណកម្ម បើដូច្នោះ អាត្មាអញដេកសិន ភិក្ខុនោះ
 ក៏ដេក មិនផ្តងព្យាយាមឡើយ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជា
 កុសីតវត្ថុ ទី ៦ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុមានអាពាធិតិចតួចកើតឡើង
 ភិក្ខុនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញ មានអាពាធិតិចតួច
 នេះកើតឡើង ហើយគួរតែដេកសិន បើដូច្នោះ អាត្មាអញដេកសិន ភិក្ខុ
 នោះក៏ដេក មិនផ្តងព្យាយាមឡើយ ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជា
 កុសីតវត្ថុ ទី ៧ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុចេញចាកជំងឺ ទើបតែស្បើយ
 ជំងឺថ្មីៗ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញចេញចាកជំងឺ
 ទើបតែស្បើយជំងឺថ្មីៗ អាត្មាអញនោះ មានរាងកាយ ថមថយកម្លាំង

បណ្ណាសកាសង្កហិតោ យមកវគ្គោ

អកម្មញ្ញោ ហធាហំ និបជ្ជាមីតិ សោ និបជ្ជតិ ន វិរិយំ
 អារភតិ អប្បត្តស្ស បត្តិយា អនទិតតស្ស អទិតមាយ
 អសច្ចិកតស្ស សច្ចិកិរិយាយ ឥទំ ភិក្ខុវេ អដ្ឋមំ
 កុសីនវត្ថុ ។ ឥមាទិ ខោ ភិក្ខុវេ អដ្ឋ កុសីនវត្ថុនីតិ ។

[៩៦] អដ្ឋិមាទិ ភិក្ខុវេ អារព្ពវត្ថុនិ ។ កតមាទិ
 អដ្ឋ ។ ឥទ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនា កម្មំ កត្តព្វំ ហោតិ
 តស្ស ឯវំ ហោតិ កម្មំ ខោ មេ កត្តព្វំ ភវិស្សតិ
 កម្មំ ខោ បន មេ ករោន្តេន ន សុករំ ពុទ្ធានំ
 សាសនំ មនសិកាតុំ ហធាហំ បទិកាច្វេវ វិរិយំ
 អារភាមិ អប្បត្តស្ស បត្តិយា អនទិតតស្ស អទិតមាយ
 អសច្ចិកតស្ស សច្ចិកិរិយាយាតិ សោ វិរិយំ អារភតិ
 អប្បត្តស្ស បត្តិយា អនទិតតស្ស អទិតមាយ អសច្ចិក-
 តស្ស សច្ចិកិរិយាយ ឥទំ ភិក្ខុវេ បឋមំ អារព្ពវត្ថុ ។

បណ្ណាសកាសង្គហិត យមកវត្ថុ

មិនគួរដល់សមណកម្ម បើដូច្នោះ អាត្មាអញដេកសិន ភិក្ខុនោះក៏ដេក
មិនផ្តងព្យាយាម ដើម្បីឲ្យដល់នូវគុណ ដែលខ្លួនមិនទាន់បានដល់ ដើម្បី
ឲ្យដឹងនូវគុណ ដែលខ្លួនមិនទាន់បានដឹង ដើម្បីធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់នូវគុណ
ដែលខ្លួនមិនទាន់បានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះ
ជាកុសីតវត្ថុទី ៨ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះឯងកុសីតវត្ថុ ៨ យ៉ាង ។

[៩៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អារព្ភវត្ថុនេះ មាន ៨ យ៉ាង ។
៨ យ៉ាង តើដូចម្តេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើដែលភិក្ខុក្នុងសាសនា
នេះ គួរធ្វើក៏មាន ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា អំពើដែល
អាត្មាអញ គួរធ្វើគង់នឹងមាន តែថា កាលអាត្មាអញធ្វើអំពើ (នោះហើយ)
មិនងាយនឹងធ្វើពុទ្ធសាសនាឲ្យតាំងនៅក្នុងចិត្តបានឡើយ បើដូច្នោះអាត្មា
អញ ផ្តងព្យាយាមមុនសិន ដើម្បីឲ្យដល់នូវគុណគឺឈាន វិបស្សនា
មគ្គ ផលដែលអាត្មាអញមិនទាន់បានដល់ ដើម្បីឲ្យដឹងនូវគុណ ដែល
អាត្មាអញមិនទាន់បានដឹង ដើម្បីធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់នូវគុណ ដែលអាត្មា
អញមិនទាន់បានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ ភិក្ខុនោះ ក៏ផ្តងព្យាយាម ដើម្បីឲ្យ
ដល់នូវគុណ ដែលខ្លួនមិនទាន់បានដល់ ដើម្បីឲ្យដឹងនូវគុណ ដែលខ្លួន
មិនទាន់បានដឹង ដើម្បីធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់នូវគុណ ដែលខ្លួនមិនទាន់បាន
ធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាអារព្ភវត្ថុទី ១ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តវនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាត

បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនា កម្មំ កតំ ហោតិ
 តស្ស ឯវំ ហោតិ អហំ ខោ កម្មំ អកាសី កម្មំ
 ខោ បនាហំ ករោណោ ជាសក្ខី ពុទ្ធានំ សាសនំ
 មនសិកាតុំ ហន្ទាហំ វិវិយំ អារកាមិ អប្បត្តស្ស
 បត្តិយា អនទិតតស្ស អទិតមាយ អសច្ចិកតស្ស
 សច្ចិកិរិយាយាតិ សោ វិវិយំ អារកតិ ។ បេ ។ ឥទំ
 ភិក្ខុវេ ទុតិយំ អារព្ពវត្ថុ ។

បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនា មក្កោ កន្តព្វោ
 ហោតិ តស្ស ឯវំ ហោតិ មក្កោ ខោ មេ កន្តព្វោ
 ភិស្សតិ មក្កំ ខោ បន មេ កច្ឆន្តេន ន សុករំ
 ពុទ្ធានំ សាសនំ មនសិកាតុំ ហន្ទាហំ វិវិយំ
 អារកាមិ ។ បេ ។ ឥទំ ភិក្ខុវេ តតិយំ អារព្ពវត្ថុ ។

បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនា មក្កោ កតោ ហោតិ
 តស្ស ឯវំ ហោតិ អហំ ខោ មក្កំ អកមាសី

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ អដ្ឋកថិបិដក

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត អំពើដែលភិក្ខុធ្វើរួចហើយក៏មាន
ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញ បានធ្វើអំពើរួចហើយ
តែថា កាលអាត្មាអញ ធ្វើអំពើ (នោះ) មិនអាចនឹងធ្វើពុទ្ធសាសនា
ឲ្យតាំងនៅក្នុងចិត្តបានឡើយ បើដូច្នោះ អាត្មាអញផ្តងព្យាយាម ដើម្បី
ឲ្យដល់នូវគុណ ដែលអាត្មាអញមិនទាន់បានដល់ ដើម្បីឲ្យដឹងនូវគុណ
ដែលខ្លួនមិនទាន់បានដឹង ដើម្បីធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់នូវគុណ ដែលអាត្មាអញ
មិនទាន់បានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ ភិក្ខុនោះ ក៏ផ្តងព្យាយាម ។ បេ ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាអារព្ភវត្ថុទី ២ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ផ្លូវដែលភិក្ខុ គួរដើរទៅក៏មាន ភិក្ខុ
នោះមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ផ្លូវដែលអាត្មាអញ គួរដើរទៅគង់នឹង
មាន តែថាអាត្មាអញដើរទៅកាន់ផ្លូវ (នោះ) មិនងាយនឹងធ្វើពុទ្ធសាសនា
ឲ្យតាំងនៅក្នុងចិត្តបានឡើយ បើដូច្នោះ អាត្មាអញផ្តងព្យាយាម ។ បេ ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាអារព្ភវត្ថុទី ៣ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ផ្លូវដែលភិក្ខុដើរទៅហើយក៏មានភិក្ខុ
នោះមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញ បានដើរទៅកាន់ផ្លូវហើយ

បណ្ណាសកាសង្ខហិតោ យមកវគ្គោ

មត្តំ ខោ បដាហំ កច្ចុន្តោ ជាសក្ខី ពុទ្ធានំ សាសនំ
មនសិកាតុំ ហន្តាហំ រិយំ អារកាមិ ។ បេ ។ ឥទំ
ភិក្ខុវេ ចតុត្ថំ អារព្ពវត្ថុ ។

បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ តាមំ វា និកមំ វា
បិណ្ណាយ ចរន្តោ ន លភតិ លូខស្ស វា បណ្ឌិតស្ស
វា កោជនស្ស យាវទត្ថំ ចារិប្បី តស្ស ឯវំ ហោតិ
អហំ ខោ តាមំ វា និកមំ វា បិណ្ណាយ ចរន្តោ ជាលត្ថំ
លូខស្ស វា បណ្ឌិតស្ស វា កោជនស្ស យាវទត្ថំ ចារិប្បី
តស្ស មេ កាយោ លហុកោ កម្មញ្ញោ ហន្តាហំ
រិយំ អារកាមិ ។ បេ ។ ឥទំ ភិក្ខុវេ បញ្ចមំ អារព្ពវត្ថុ ។

បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ តាមំ វា និកមំ វា បិណ្ណាយ
ចរន្តោ លភតិ លូខស្ស វា បណ្ឌិតស្ស វា កោជ-
នស្ស យាវទត្ថំ ចារិប្បី តស្ស ឯវំ ហោតិ អហំ ខោ
តាមំ វា និកមំ វា បិណ្ណាយ ចរន្តោ អលត្ថំ លូខស្ស
វា បណ្ឌិតស្ស វា កោជនស្ស យាវទត្ថំ ចារិប្បី

បណ្ណាសកាសង្គហិត យមកវគ្គ

តែថាកាលណា អាត្មាអញដើរទៅកាន់ផ្លូវ មិនអាចធ្វើពុទ្ធសាសនាឲ្យតាំង
នៅក្នុងចិត្តបានឡើយ បើដូច្នោះ អាត្មាអញផ្តងព្យាយាម ។ បេ ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាអារព្ភវត្ថុទី ៤ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត កាលភិក្ខុត្រាច់ទៅកាន់ស្រុក ឬ
និគម ដើម្បីបិណ្ឌបាត ក៏មិនបាននូវភោជនថោកទាប ឬថ្លៃថ្នា ល្មម ១
ចម្អែតទេ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា កាលអាត្មាអញត្រាច់
ទៅកាន់ស្រុក ឬនិគម ដើម្បីបិណ្ឌបាត ក៏មិនបាននូវភោជនថោកទាប
ឬថ្លៃថ្នា ល្មម ១ ចម្អែតឡើយ អាត្មាអញនោះ មានរាងកាយស្រាលគួរ
ដល់សមណកម្ម បើដូច្នោះ អាត្មាអញ ផ្តងព្យាយាម ។ បេ ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាអារព្ភវត្ថុទី ៥ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត កាលភិក្ខុត្រាច់ទៅកាន់ស្រុក ឬនិគម
ដើម្បីបិណ្ឌបាត ក៏បាននូវភោជនថោកទាប ឬថ្លៃថ្នា ល្មម ១ ចម្អែត ភិក្ខុនោះ
មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា កាលអាត្មាអញ ត្រាច់ទៅកាន់ស្រុក ឬនិគម
ដើម្បីបិណ្ឌបាត ក៏បាននូវភោជនថោកទាប ឬថ្លៃថ្នា ល្មម ១ ចម្អែតហើយ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

តស្ស មេ កាយោ លហុកោ កម្មញ្ញោ ហន្ទាហំ
រិយំ អារកាមិ ។ មេ ។ ឥទំ ភិក្ខុវេ ឆដ្ឋំ អារព្ពវត្ថុ ។

បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនោ ឧប្បន្នោ ហោតិ
អប្បមត្តកោ អាពាណោ តស្ស ឯវំ ហោតិ ឧប្បន្នោ ខោ
មេ អយំ អប្បមត្តកោ អាពាណោ ហានំ ខោ បនេតំ
វិជ្ជតិ យំ មេ អាពាណោ បរុឡេយ្យ ហន្ទាហំ បដិ-
កក្ខេវ រិយំ អារកាមិ ។ មេ ។ ឥទំ ភិក្ខុវេ សត្តមំ
អារព្ពវត្ថុ ។

បុន ចបរំ ភិក្ខុវេ ភិក្ខុ តិលាណា វុដ្ឋិតោ ហោតិ
អចិវុដ្ឋិតោ កេលញ្ញោ តស្ស ឯវំ ហោតិ អហំ ខោ
តិលាណា វុដ្ឋិតោ អចិវុដ្ឋិតោ កេលញ្ញោ ហានំ ខោ បនេតំ
វិជ្ជតិ យំ មេ អាពាណោ បច្ចុទារត្តេយ្យ ហន្ទាហំ
បដិកក្ខេវ រិយំ អារកាមិ អប្បត្តស្ស បត្តិយា

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ អដ្ឋកថិបាត

អាត្មាអញនោះ មានរាងកាយស្រាល គួរដល់សមណកម្ម បើដូច្នោះ អាត្មា
អញ ផ្គងព្យាយាម ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាអារព្ភវត្ថុទី ៦ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយទៀត ភិក្ខុមានអាពាធិតិចតួចកើតឡើង
ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញ កើតអាពាធិតិចតួចនេះ
ហើយ អាពាធិតិចតួចដល់អាត្មាអញ ដោយហេតុណា ហេតុនុ៎ះ ជាហេតុ
តែងមាន ជាធម្មតាទេ បើដូច្នោះ អាត្មាអញ ផ្គងព្យាយាមឲ្យបានមុនសិន
។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះជាអារព្ភវត្ថុទី ៧ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយវិញទៀត ភិក្ខុចេញចាកជំងឺ ទើបតែស្បើយ
ជំងឺថ្មីៗ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញចេញចាកជំងឺ
ទើបតែស្បើយជំងឺថ្មីៗ អាពាធិតិចតួចដល់អាត្មាអញ រើឡើងវិញ ដោយហេតុ
ណា ហេតុនុ៎ះ ជាហេតុតែងមាន ជាធម្មតាទេ បើដូច្នោះ អាត្មាអញផ្គង
ព្យាយាមឲ្យបានមុន ដើម្បីឲ្យដល់នូវគុណ ដែលអាត្មាអញមិនទាន់បាន
ដល់ ដើម្បីឲ្យដឹងនូវគុណ ដែលអាត្មាអញមិនទាន់បានដឹង ដើម្បីធ្វើឲ្យ
ច្បាស់លាស់នូវគុណ ដែលអាត្មាអញមិនទាន់បានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់សិន
ភិក្ខុនោះក៏ផ្គងព្យាយាម ដើម្បីឲ្យដល់នូវគុណ ដែលខ្លួនមិនទាន់បានដល់

បណ្ណាសកាសង្គហិតោ យមកវគ្គោ

អនធិកតស្ស អធិកមាយ អសច្ចិកតស្ស សច្ចិកិរិ-
 យាយាតិ សោ វិយំ អារកតិ អប្បត្តស្ស បត្តិយា
 អនធិកតស្ស អធិកមាយ អសច្ចិកតស្ស សច្ចិកិរិយាយ
 ឥទំ ភិក្ខុវេ អដ្ឋមំ អារព្ភវត្ថុ ។ ឥមាជិ ខោ
 ភិក្ខុវេ អដ្ឋ អារព្ភវត្ថុជីតិ ។

យមកវគ្គោ តតិយោ ។

តត្រ្យាទានំ

ទ្វេ បដិបទា អបវេ^(១) ឥច្ឆា លច្ឆា^(២) បរិហានំ
 កុសីតំ អារព្ភវត្ថុជីតិ ។

១ ឱ. ម. ទ្វេ សទ្ធា ទ្វេ មរណស្សតិ ទ្វេ សម្មទា អថាបវេ ។ ២ ឥច្ឆា អលំ ។

បណ្ណាសកាសង្គហិត យមកវគ្គ

ដើម្បីឲ្យដឹងនូវគុណដែលខ្លួនមិនទាន់បានដឹង ដើម្បីធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់នូវ
គុណដែលខ្លួនមិនទាន់បានធ្វើឲ្យច្បាស់លាស់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះ
ជាអារព្ភវត្ថុទី ៨ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះឯងអារព្ភវត្ថុទាំង ៨ យ៉ាង ។

ចប់ យមកវគ្គទី ៣ ។

ឧទ្ទានក្នុងយមកវគ្គនោះគឺ

និយាយពីភិក្ខុបរិបូរ ដោយអង្គពីរលើក សម្បទា ១ ភិក្ខុ
ចម្រើនមរណស្សតិដទៃទៀត ១ សេចក្តីប្រាថ្នាលាភ ១ គួរដល់
ខ្លួននិងអ្នកដទៃ ១ សេចក្តីសាបសូន្យ របស់សេក្ខភិក្ខុ ១
កុសីតវត្ថុ ១ អារព្ភវត្ថុ ១ ។

សតិវគ្គោ

[៩៧] សតិសម្បជញ្ញោ ភិក្ខុវេ អសតិ សតិសម្ប-
ជញ្ញារិបទ្ធស្ស ហត្ថបទិសំ ហោតិ ហិរោត្តប្បំ ហិរោត្តប្ប
អសតិ ហិរោត្តប្បារិបទ្ធស្ស ហត្ថបទិសោ ហោតិ ឥន្ទ្រិ-
យសំវោ ឥន្ទ្រិយសំវោ អសតិ ឥន្ទ្រិយសំវារិបទ្ធស្ស
ហត្ថបទិសំ ហោតិ សីលំ សីលេ អសតិ សីលារិបទ្ធស្ស
ហត្ថបទិសោ ហោតិ សម្មាសមាធិ សម្មាសមាធិម្ហិ
អសតិ សម្មាសមាធិរិបទ្ធស្ស ហត្ថបទិសំ ហោតិ យថា-
ភូតញ្ញាណទស្សនំ យថាភូតញ្ញាណទស្សនេ អសតិ
យថាភូតញ្ញាណទស្សនារិបទ្ធស្ស ហត្ថបទិសោ ហោតិ
និព្វិទារិរកោ និព្វិទារិរកេ អសតិ និព្វិទារិរការិបទ្ធស្ស
ហត្ថបទិសំ ហោតិ វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនំ ។ សេយ្យថាបិ
ភិក្ខុវេ រុក្ខោ សាខាបលាសរិបន្នោ តស្ស បប្បដិកាបិ
ន ចារិប្បី កច្ចតិ តចោបិ ដេក្កុបិ សារោបិ ន ចារិប្បី កច្ចតិ

សតិវគ្គ

[៩៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើសតិវិធីសម្បជញ្ញៈ មិនមាន ហិរិនិធិឱត្តប្បៈ របស់បុគ្គលវិបត្តិចាកសតិវិធីសម្បជញ្ញៈ ឈ្មោះថា មាន ឧបនិស្ស័យសាបសូន្យ កាលបើហិរិនិធិឱត្តប្បៈ មិនមាន ឥន្ទ្រិយសំរេៈ របស់បុគ្គលវិបត្តិចាកហិរិនិធិឱត្តប្បៈ ឈ្មោះថា មានឧបនិស្ស័យ សាបសូន្យ កាលបើឥន្ទ្រិយសំរេៈ មិនមាន សីលរបស់បុគ្គលវិបត្តិចាកឥន្ទ្រិយសំរេៈ ឈ្មោះថាមានឧបនិស្ស័យសាបសូន្យ កាលបើសីល មិនមាន សម្មាសមាធិ របស់បុគ្គលវិបត្តិចាកសីល ឈ្មោះថាមានឧបនិស្ស័យសាបសូន្យ កាលបើ សម្មាសមាធិមិនមាន យថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ របស់បុគ្គលវិបត្តិចាក សម្មាសមាធិ ឈ្មោះថា មានឧបនិស្ស័យសាបសូន្យ កាលបើយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ មិនមាន និព្វិទាវិរាគៈ របស់បុគ្គលវិបត្តិចាកយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ មិនមាន និព្វិទាវិរាគៈមិនមាន ឧបនិស្ស័យសាបសូន្យ កាលបើនិព្វិទាវិរាគៈមិនមាន វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈ របស់បុគ្គលវិបត្តិចាកនិព្វិទាវិរាគៈឈ្មោះថា មានឧបនិស្ស័យសាបសូន្យ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដើមឈើដែលមិនមានមែក និងស្លឹកហើយ ក្រុមរឈើនោះក្តី មិនដល់នូវការពេញលេញទេ សម្បកក្តី ស្រាយក្តី ខ្ចីមកក្តី ក៏មិនដល់នូវការពេញលេញ មានឧបមាយ៉ាងណាមិញ

បណ្ណាសកាសង្កហិតោ សតិវគ្គោ

ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ សតិសម្មជញ្ញោ អសតិ សតិសម្ម-
 ជញ្ញវិបន្នស្ស ហត្ថបទិសំ ហោតិ ហិរោត្តប្បំ ហិរោត្តប្បេ
 អសតិ ហិរោត្តប្បវិបន្នស្ស ហត្ថបទិសំ ហោតិ ។ បេ ។
 វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនំ ។ សតិសម្មជញ្ញោ ភិក្ខុវេ សតិ
 សតិសម្មជញ្ញសម្មន្នស្ស ឧបទិសសម្មន្នំ ហោតិ
 ហិរោត្តប្បំ ហិរោត្តប្បេ សតិ ហិរោត្តប្បសម្មន្នស្ស
 ឧបទិសសម្មន្នោ ហោតិ ឥន្ទ្រិយសំវរោ ឥន្ទ្រិយសំវរេ
 សតិ ឥន្ទ្រិយសំវរសម្មន្នស្ស ឧបទិសសម្មន្នំ ហោតិ
 សីលំ សីលេ សតិ សីលសម្មន្នស្ស ឧបទិសសម្មន្នោ
 ហោតិ សម្មាសមាធិ សម្មាសមាធិម្ហិ សតិ សម្មាសមាធិ-
 សម្មន្នស្ស ឧបទិសសម្មន្នំ ហោតិ យថាក្ខតញ្ញាណ-
 ទស្សនំ យថាក្ខតញ្ញាណទស្សនេ សតិ យថាក្ខត-
 ញ្ញាណទស្សនសម្មន្នស្ស ឧបទិសសម្មន្នោ ហោតិ
 និព្វិទារិរកោ និព្វិទារិរកេ សតិ និព្វិទារិរកសម្មន្នស្ស
 ឧបទិសសម្មន្នំ ហោតិ វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនំ ។

បណ្ណាសកាសង្គហិត សតិវគ្គ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើសតិវិជ្ជាសម្បជញ្ញៈ មិនមាន ហិរិនិវ័ន្ត
ឱត្តប្បៈ របស់បុគ្គលវិបត្តិចាកសតិវិជ្ជាសម្បជញ្ញៈ ឈ្មោះថាមានឧបនិស្ស័យ
សាបសូន្យ កាលបើហិរិនិវ័ន្តឱត្តប្បៈ មិនមាន (ឥន្ទ្រិយសំវរៈ) របស់បុគ្គល
វិបត្តិចាកហិរិនិវ័ន្តឱត្តប្បៈ ឈ្មោះថា មានឧបនិស្ស័យ សាបសូន្យ ។ បេ ។
វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈ មានឧបមេយ្យយ៉ាងនោះដែរ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
ឡាយ កាលបើសតិវិជ្ជាសម្បជញ្ញៈ មាន ហិរិនិវ័ន្តឱត្តប្បៈ របស់បុគ្គលបរិ-
បូណ៌ដោយសតិវិជ្ជាសម្បជញ្ញៈ ឈ្មោះថា មានឧបនិស្ស័យបរិបូណ៌ កាល
បើហិរិនិវ័ន្តឱត្តប្បៈ មាន ឥន្ទ្រិយសំវរៈ របស់បុគ្គលបរិបូណ៌ដោយហិរិនិវ័ន្ត
ឱត្តប្បៈ ឈ្មោះថាមានឧបនិស្ស័យបរិបូណ៌ កាលបើឥន្ទ្រិយសំវរៈមាន សីល
របស់បុគ្គលបរិបូណ៌ដោយឥន្ទ្រិយសំវរៈ ឈ្មោះថាមានឧបនិស្ស័យបរិបូណ៌
កាលបើសីលមាន សម្មាសមាធិរបស់បុគ្គលបរិបូណ៌ដោយសីល ឈ្មោះ
ថា មានឧបនិស្ស័យបរិបូណ៌ កាលបើសម្មាសមាធិមាន យថាភូតញ្ញាណ-
ទស្សនៈរបស់បុគ្គលបរិបូណ៌ដោយសម្មាសមាធិ ឈ្មោះថា មានឧបនិស្ស័យ
បរិបូណ៌ កាលបើយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈមាន និព្វិទាវិរាគៈ របស់
បុគ្គលបរិបូណ៌ដោយយថាភូតញ្ញាណទស្សនៈ ឈ្មោះថា មានឧបនិស្ស័យ
បរិបូណ៌ កាលបើនិព្វិទាវិរាគៈ មាន វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈ របស់បុគ្គល
បរិបូណ៌ដោយនិព្វិទាវិរាគៈ ឈ្មោះថា មានឧបនិស្ស័យបរិបូណ៌ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

សេយ្យថាបិ ភិក្ខុវេ រុក្ខោ សាខាបលាសសម្បជ្ជោ តស្ស
 បប្បដិកាបិ ចារិប្បវី កច្ចតិ តចោបិ ដេត្តុបិ សារោបិ
 ចារិប្បវី កច្ចតិ ឯវមេវ ខោ ភិក្ខុវេ សតិសម្បជ្ជញ្ញោ សតិ
 សតិសម្បជ្ជញ្ញោសម្បជ្ជស្ស ឧបនិសសម្បជ្ជំ ហោតិ
 ហិរោត្តប្បំ ហិរោត្តប្បេ សតិ ហិរោត្តប្បសម្បជ្ជស្ស
 ឧបនិសសម្បជ្ជំ ហោតិ ។ បេ ។ វិមុត្តិញ្ញាណាទស្សនត្តិ ។

[៩៨] អថខោ អាយស្មា បុណ្ណិយោ យេន ភក្កវា
 តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភក្កវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ
 និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិទ្ធា ខោ អាយស្មា បុណ្ណិយោ
 ភក្កវន្តំ ឯតទវោច កោ នុ ខោ ភន្តេ ហេតុ កោ
 បច្ចយោ យេន អប្បេកទា តថាគតំ ធម្មទេសនា បដិ-
 ភាតិ អប្បេកទា ន បដិភាតីតិ ។ សទ្ធា បុណ្ណិយ ភិក្ខុ
 ហោតិ នោ ឧបសង្កមិតា នេវ តាវ តថាគតំ ធម្មទេសនា
 បដិភាតិ យតោ ច ខោ បុណ្ណិយ ភិក្ខុ សទ្ធា ច ហោតិ
 ឧបសង្កមិតា ច ឯវំ តថាគតំ ធម្មទេសនា បដិភាតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដើមឈើ ដែលបរិបូណ៌ ដោយមែកនិងស្លឹកហើយ ក្រុមរឈើនោះ ក៏ដល់នូវការពេញលេញ សម្បកក្តី ស្រាយក្តី ខ្លឹមក្តី (របស់ឈើនោះ) ក៏ដល់នូវការពេញលេញ មានឧបមាយ៉ាងណាមិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើសតិ និងសម្បជញ្ញៈ មាន ហិរិនិវឌ្ឍន៍ឱត្តប្បៈ របស់បុគ្គលបរិបូណ៌ដោយសតិ និងសម្បជញ្ញៈ ឈ្មោះថាមានឧបនិស្ស័យ បរិបូណ៌ កាលបើហិរិនិវឌ្ឍន៍ឱត្តប្បៈ មាន (តន្ត្រិយសំរេៈ) របស់បុគ្គលបរិបូណ៌ដោយហិរិនិវឌ្ឍន៍ឱត្តប្បៈ ឈ្មោះថា មានឧបនិស្ស័យបរិបូណ៌ ។ បេ ។ វិមុត្តិញ្ញាណទស្សនៈ មានឧបមេយ្យយ៉ាងនោះដែរ ។

[៩៨] គ្រានោះ ព្រះបុណ្ណិយៈដ៏មានអាយុ ចូលទៅគាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះព្រះបុណ្ណិយៈដ៏មានអាយុ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ទើបក្រាបបង្គំទូលសួរព្រះដ៏មានព្រះភាគដូច្នោះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ហេតុអ្វី បច្ច័យអ្វី បានជាក្នុងកាលខ្លះ ព្រះតថាគត ទ្រង់សម្តែងធម្មទេសនា ក្នុងកាលខ្លះ ក៏មិនសម្តែង ។ ព្រះអង្គត្រាស់តបថា ម្នាលបុណ្ណិយៈ ភិក្ខុមានសទ្ធាហើយ តែមិនចូលមករកទេ តថាគតក៏មិនទាន់សម្តែងធម្មទេសនា ម្នាលបុណ្ណិយៈ កាលបើភិក្ខុមានសទ្ធាផង បានចូលមករកផង យ៉ាងនេះ ទើបតថាគតសម្តែងធម្មទេសនា

បណ្ណាសកាសង្កហិតោ សតិវគ្គោ

សន្ទោ ច បុណ្ណិយ ភិក្ខុ ហោតិ ឧបសង្កមិតា ច នោ
 បយិរុទាសិតា ។ មេ ។ បយិរុទាសិតា ច នោ បរិបុច្ឆិតា
 បរិបុច្ឆិតា ច នោ ឱហិតសោតោ ធម្មំ សុណាតិ
 ឱហិតសោតោ ច ធម្មំ សុណាតិ នោ សុត្វា ជាវេតិ
 សុត្វា ច ធម្មំ ជាវេតិ នោ ធានញ្ច ធម្មានំ អត្ថំ
 ឧបបរិក្ខតិ ធានញ្ច ធម្មានំ អត្ថំ ឧបបរិក្ខតិ នោ
 អត្ថមញ្ញាយ ធម្មមញ្ញាយ ធម្មានុធម្មប្បដិបន្នោ ហោតិ
 នេវ តាវ តថាគតំ ធម្មទេសនា បដិភាតិ ។ យតោ ច
 ខោ បុណ្ណិយ ភិក្ខុ សន្ទោ ច ហោតិ ឧបសង្កមិតា ច
 បយិរុទាសិតា ច បរិបុច្ឆិតា ច ឱហិតសោតោ ច ធម្មំ
 សុណាតិ សុត្វា ច ធម្មំ ជាវេតិ ធានញ្ច ធម្មានំ អត្ថំ
 ឧបបរិក្ខតិ អត្ថមញ្ញាយ ធម្មមញ្ញាយ ធម្មានុធម្មប្បដិ-
 បន្នោ ច ហោតិ វរំ តថាគតំ ធម្មទេសនា បដិភាតិ ។
 ឥមេហិ ខោ បុណ្ណិយ^(១) ធម្មេហិ សមន្តាកតោ
 ឯកន្តប្បដិភាណំ តថាគតំ ធម្មទេសនា ហោតិតិ ។

១ ម. ឯត្តន្តរេ អដ្ឋហិតិ អយំ បាហោ ទិស្សតិ ។

បណ្ណាសកាសង្គហិត សតិវគ្គ

ម្នាលបុណ្ណិយៈ ភិក្ខុមានសទ្ធាផង បានចូលមករកផង តែមិនបាន
 ចូលមកអង្គុយជិត ។ បេ ។ បានចូលមកអង្គុយជិតហើយ តែមិនបាន
 សាកសួរ បានសាកសួរហើយ តែមិនបានផ្ទៀងត្រចៀកស្តាប់ធម៌ ផ្ទៀង
 ត្រចៀកស្តាប់ហើយ តែមិនស្តាប់ឲ្យចាំធម៌ ស្តាប់ចាំធម៌ហើយ តែមិន
 ពិចារណានូវសេចក្តីនៃធម៌ ដែលខ្លួនចង់ចាំហើយ ពិចារណានូវសេចក្តី
 នៃធម៌ដែលខ្លួនចង់ចាំហើយ តែមិនដឹងនូវអត្តមិនដឹងនូវធម៌ ហើយប្រតិបត្តិ
 នូវធម៌ដ៏សមគួរដល់ធម៌ទេ តថាគត ក៏មិនសម្តែងធម្មទេសនានោះឡើយ ។

ម្នាលបុណ្ណិយៈ កាលបើ ភិក្ខុមានសទ្ធាផង បានចូលមករកផង បានចូល
 មកអង្គុយជិតផង បានសាកសួរផង បានផ្ទៀងត្រចៀងស្តាប់ធម៌ផង
 ស្តាប់ឲ្យចាំធម៌ផង ពិចារណានូវសេចក្តីនៃធម៌ដែលខ្លួនចង់ចាំផង ដឹងនូវ
 អត្តដឹងនូវធម៌ហើយ ប្រតិបត្តិធម៌ដ៏សមគួរដល់ធម៌ផង យ៉ាងនេះទើប
 តថាគតសម្តែងធម្មទេសនា ។ ម្នាលបុណ្ណិយៈ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌
 (៨ យ៉ាង) នេះឯង ទើបតថាគត សម្តែងនូវធម្មទេសនា យ៉ាងច្បាស់
 លាស់ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គកុរុនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

[៩៩] សចេ ភិក្ខុវេ អញ្ញតិភិយា បរិព្វាជកា ឯវំ
 បុច្ឆេយ្យំ កីម្មលកា អារុសោ សព្វេ ធម្មា កីសម្ពវា
 សព្វេ ធម្មា កីសមុទយា សព្វេ ធម្មា កីសមោសវណា
 សព្វេ ធម្មា កីបមុខា សព្វេ ធម្មា កីអាជិបតេយ្យា សព្វេ
 ធម្មា កីឧត្តវា សព្វេ ធម្មា កីសារា សព្វេ ធម្មា តិ
 ឯវំ បុដ្ឋា តុម្ហេ ភិក្ខុវេ តេសំ អញ្ញតិភិយា បរិព្វាជកា ឯវំ
 កិណ្ឌិ ព្យាករេយ្យាថាតិ ។ ភកវំម្មលកា ឆោ ភន្តេ ធម្មា
 ភកវំនេត្តិកា ភកវំបដិស្សរណា សាធុ ភន្តេ ភកវំន្នំយេវ
 បដិភាតុ ឯតស្ស ភាសិតស្ស អត្តោ ភកវតោ សុត្វា
 ភិក្ខុ ធារេស្សន្តិភិ ។ តេនហិ ភិក្ខុវេ^(១) សុណាថ សាធុកំ
 មនសិករោថ ភាសិស្សាមីភិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ តេ
 ភិក្ខុ ភកវតោ បច្ឆស្សោសុំ ។ ភកវា ឯតនរោថ សចេ ភិក្ខុវេ
 អញ្ញតិភិយា បរិព្វាជកា ឯវំ បុច្ឆេយ្យំ កីម្មលកា
 អារុសោ សព្វេ ធម្មា កីសម្ពវា សព្វេ ធម្មា កីសមុទយា
 សព្វេ ធម្មា កីសមោសវណា សព្វេ ធម្មា កីបមុខា

១ ម. ឯត្តន្តវេ ទេសិស្សាមិ តន្តិ អយំ បាហោ ទិស្សតិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

[៩៩] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើពួកបរិព្វាជក ជាអន្យតិវិយស្ករ យ៉ាងនេះថា ម្នាលអារុសោ ធម៌ទាំងអស់គឺបញ្ចក្ខន្ធ មានអ្វីជាមូល ធម៌ ទាំងអស់កើតអំពីអ្វី ធម៌ទាំងអស់ប្រជុំកើតអំពីអ្វី ធម៌ទាំងអស់ប្រជុំចុះក្នុងអ្វី ធម៌ទាំងអស់មានអ្វីជាប្រធាន ធម៌ទាំងអស់មានអ្វីជាអធិបតី ធម៌ទាំងអស់ មានអ្វីជាវិសេស ធម៌ទាំងអស់មានអ្វីជាខ្លឹម ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើពួក បរិព្វាជកជាអន្យតិវិយ ស្ករយ៉ាងនេះ តើអ្នកទាំងឡាយ គប្បីដោះស្រាយ ដូចម្តេចដល់ពួកបរិព្វាជក ជាអន្យតិវិយនោះ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ធម៌ ទាំងឡាយមានព្រះដ៏មានព្រះភាគជាមូល មានព្រះដ៏មានព្រះភាគជាអ្នក ណែនាំ មានព្រះដ៏មានព្រះភាគជាទីពឹង របស់យើងខ្ញុំព្រះអង្គស្រាប់ហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន សូមព្រះដ៏មានព្រះភាគ សម្តែងនូវសេចក្តីនៃភាសិត នេះឲ្យទាន ពួកភិក្ខុបានស្តាប់ភាសិតរបស់ព្រះអង្គហើយ នឹងចង់ចាំទុក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើដូច្នោះ អ្នកទាំងឡាយ ចូររៀនសូត្រ ចូរធ្វើទុក ក្នុងចិត្តដោយប្រពៃចុះ តថាគតនឹងសម្តែង ។ ភិក្ខុទាំងនោះ បានទទួល តបថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ។ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើពួកបរិព្វាជក ជាអន្យតិវិយ ស្ករយ៉ាងនេះថា ម្នាល អារុសោ ធម៌ទាំងអស់មានអ្វីជាមូល ធម៌ទាំងអស់កើតអំពីអ្វី ធម៌ទាំង អស់ប្រជុំកើតអំពីអ្វី ធម៌ទាំងអស់ប្រជុំចុះក្នុងអ្វី ធម៌ទាំងអស់មានអ្វីជាប្រធាន

បណ្ណសកាសង្កហិតោ សតិវគ្គោ

សព្វេ ធម្មា កីអាធិបតេយ្យា សព្វេ ធម្មា កីឧត្តរា
 សព្វេ ធម្មា កីសារា សព្វេ ធម្មាតិ ឯវំ បុដ្ឋា តុម្ភេ
 ភិក្ខុវេ តេសំ អញ្ញតិត្តិយានំ បរិញ្ញាជកានំ ឯវំ ព្យាក-
 រេយ្យាថ ធន្ធម្មលកា អារុសោ សព្វេ ធម្មា មនសិការ-
 សម្ភវា សព្វេ ធម្មា ធស្សសមុទយា សព្វេ ធម្មា វេទនា-
 សមោសវណា សព្វេ ធម្មា សមាធិប្បមុខា សព្វេ ធម្មា
 សតាធិបតេយ្យា សព្វេ ធម្មា បញ្ញត្តរា សព្វេ ធម្មា
 វិមុត្តិសារា សព្វេ ធម្មាតិ ឯវំ បុដ្ឋា តុម្ភេ ភិក្ខុវេ តេសំ
 អញ្ញតិត្តិយានំ បរិញ្ញាជកានំ ឯវំ ព្យាករេយ្យាថាតិ ។

[១០០] អដ្ឋហិ ភិក្ខុវេ អដ្ឋេហិ សមដ្ឋាកតោ
 មហាចោរោ ទិប្បំ បរិយាបដ្ឋតិ ន ចិវដ្ឋិតិកោ
 ហោតិ ។ កតមេហិ អដ្ឋហិ ។ អប្បហារន្តស្ស បហាតិ
 អនវសេសំ អាទិយតិ ឥត្តិ ហាតិ^(១) កុមារី ទូសេតិ
 បព្វទិតំ វិលុម្បតិ រាជកោសំ វិលុម្បតិ អច្ចាសន្នេ
 កម្មំ ករោតិ ន ច និធានកុសលោ ហោតិ ។

១ ម. ហានតិ ។

បណ្ណាសកាសង្គហិត សតិវគ្គ

ធម៌ទាំងអស់មានអ្វីជាអធិបតី ធម៌ទាំងអស់មានអ្វីជាវិសេស ធម៌ទាំងអស់
 មានអ្វីជាខ្លឹម ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើ ពួកបរិព្វាជកអន្យតិរិយស្ករ
 យ៉ាងនេះ អ្នកទាំងឡាយគប្បីដោះស្រាយដល់បរិព្វាជកអន្យតិរិយទាំងនោះ
 យ៉ាងនេះថា ម្នាលអារុសោ ធម៌ទាំងអស់មានឆន្ទៈជាមូល ធម៌ទាំងអស់កើត
 អំពីមនសិការៈ ធម៌ទាំងអស់ប្រជុំកើតអំពីផស្សៈ ធម៌ទាំងអស់ប្រជុំចុះក្នុង
 វេទនា ធម៌ទាំងអស់មានសមាធិជាប្រធាន ធម៌ទាំងអស់មានសតិជាអធិបតី
 ធម៌ទាំងអស់មានបញ្ញាជាវិសេស ធម៌ទាំងអស់មានវិមុត្តិជាខ្លឹម ម្នាលភិក្ខុ
 ទាំងឡាយ កាលបើពួកបរិព្វាជកអន្យតិរិយ ស្ករយ៉ាងនេះហើយ អ្នកទាំង-
 ឡាយ គប្បីដោះស្រាយដល់បរិព្វាជកអន្យតិរិយទាំងនោះ យ៉ាងនេះឯង ។

[១០០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មហាចោរប្រកបដោយអង្គ ៨ ប្រការ
 រមែងវិនាសចាប់ មិនតាំងនៅយូរឡើយ ។ ប្រកបដោយអង្គ ៨ ប្រការ តើដូច
 ម្តេច ។ គឺប្រហារនូវបុគ្គលដែលមិនប្រហារតប^{១)} ១ កាន់យកទ្រព្យរបស់គេ
 មិនឲ្យមានសេសសល់ ១ នាំយកស្រ្តី ១ ប្រទូស្តនឹងក្មេងស្រ្តី ១ ប្តូរបព្វជិត ១
 ប្តូរប្រះរាជឃ្នាំង ១ ធ្វើចោរកម្មក្នុងទីជិត (ស្រុកឬនិគមរាជធានីជាដើម) ១
 ជាអ្នកមិនឈ្លាសវៃ ក្នុងការកប់ទ្រព្យទុក (ក្នុងទក្ខិណោយ្យបុគ្គល) ១ ។

១-បុគ្គលដែលមិនចង់បៀរនឹងខ្លួន សម្បូណ៌ដោយគុណធម៌ មនុស្សចាស់ កូនក្មេងតូច ។
 អដ្ឋកថា ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ អដ្ឋហន្ត្ថេហិ សមដ្ឋាកតោ មហា-
ចោរោ ទិប្បំ បរិយាបដ្ឋតិ ន ចិវដ្ឋិតិកោ ហោតិ ។

[១០១] អដ្ឋហិ ភិក្ខុវេ អន្ត្ថេហិ សមដ្ឋាកតោ
មហាចោរោ ន ទិប្បំ បរិយាបដ្ឋតិ ចិវដ្ឋិតិកោ ហោតិ ។
កតមេហិ អដ្ឋហិ ។ ន អប្បហារន្តស្ស បហាតិ ន អន-
វសេសំ អាទិយតិ ន ឥត្ថិ ហាតិ ន កុមារី ទូសេតិ ន
បព្វជិតំ វិលុម្បតិ ន រាជកោសំ វិលុម្បតិ ន អច្ចាសន្នេ
កម្មំ ករោតិ និទានកុសលោ ហោតិ ។ ឥមេហិ
ខោ ភិក្ខុវេ អដ្ឋហន្ត្ថេហិ សមដ្ឋាកតោ មហាចោរោ
ន ទិប្បំ បរិយាបដ្ឋតិ ចិវដ្ឋិតិកោ ហោតិ ។

[១០២] សមណោតិ ភិក្ខុវេ តថាកតស្សេតំ អធិ-
វចនំ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស ព្រាហ្មណោតិ ភិក្ខុវេ
តថាកតស្សេតំ អធិវចនំ អរហតោ សម្មាសម្ពុ-
ទ្ធស្ស វេទកូតិ ភិក្ខុវេ តថាកតស្សេតំ អធិវចនំ
អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស ភិសក្កោតិ ភិក្ខុវេ
តថាកតស្សេតំ អធិវចនំ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មហាចោរប្រកបដោយអង្គ ៨ ប្រការនេះឯង រមែង
វិនាសឆាប់ មិនតាំងនៅយូរឡើយ ។

[១០១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មហាចោរ ប្រកបដោយអង្គ ៨
ប្រការ រមែងមិនវិនាសឆាប់ ជាអ្នកតាំងនៅយូរបាន ។ ប្រកបដោយអង្គ ៨
ប្រការ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺមិនប្រហារនូវបុគ្គល ដែលមិនប្រហារតប ១
មិនកាន់យកទ្រព្យរបស់គេមិនឲ្យមានសេសសល់ ១ មិននាំយកស្រ្តី ១
មិនប្រទូស្តក្មេងស្រ្តី ១ មិនបួន់បព្វជិត ១ មិនបួន់ព្រះរាជយ្យាំង ១ មិន
ធ្វើចោរកម្មក្នុងទីជិត ១ ជាអ្នកឈ្លាសវៃ ក្នុងការកប់ទ្រព្យទុក (ក្នុងទក្ខិ-
ណោយ្យបុគ្គល) ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មហាចោរ ប្រកបដោយ
អង្គ ៨ ប្រការនេះឯង រមែងមិនវិនាសឆាប់ ជាអ្នកតាំងនៅយូរបាន ។

[១០២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពាក្យថា សមណៈ (អ្នកស្ងប់
រម្ងាប់) នេះ ជាឈ្មោះរបស់តថាគត ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ ពាក្យថា ព្រាហ្មណ៍ (អ្នកបន្យាត់បង់នូវបាប) នេះ
ជាឈ្មោះរបស់តថាគត ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពាក្យ
ថា វេទគូ (អ្នកចេះចប់ត្រៃវេទ) នេះ ជាឈ្មោះរបស់តថាគត ជា
អរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពាក្យថា ភិសក្កៈ (គ្រូ
ពេទ្យវះកាត់) នេះ ជាឈ្មោះរបស់តថាគត ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ

បណ្ណាសកាសង្ខហិតោ សតិវគ្គោ

និម្មលោតិ ភិក្ខុវេ តថាកតស្សេតំ អធិវចនំ អរហតោ
 សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស វិមលោតិ ភិក្ខុវេ តថាកតស្សេតំ
 អធិវចនំ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស ញាណីតិ ភិក្ខុវេ
 តថាកតស្សេតំ អធិវចនំ អរហតោ សម្មាសម្ពុទ្ធស្ស
 វិមុត្តោតិ ភិក្ខុវេ តថាកតស្សេតំ អធិវចនំ អរហតោ
 សម្មាសម្ពុទ្ធស្សាតិ ។

យំ សមណោ បត្តព្វំ ព្រាហ្មណោ វុសីមតា
 យំ វេទកុណា បត្តព្វំ ភិសក្កេន អនុត្តរំ
 យំ និម្មលេន បត្តព្វំ វិមលេន វុសីមតា
 យំ ញាណីនា ច បត្តព្វំ វិមុត្តេន អនុត្តរំ
 សោហំ វិទិតសង្កាមោ មុត្តោ មោចេមិ ពន្ធនា
 ណកោម្ហិ បរមទន្តោ អសេក្ខោ បរិនិព្វតោតិ ។

បណ្ណាសកាសង្គហិត សតិវត្ត

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពាក្យថា និម្មលៈ (អ្នកគ្មានមន្ទិល) នេះ ជាឈ្មោះ
 របស់តថាគត ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពាក្យថា វិមលៈ
 (អ្នកប្រាសចាកមន្ទិល) នេះ ជាឈ្មោះរបស់តថាគត ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ
 ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពាក្យថា ញាណី (អ្នកមានញាណ) នេះ ជាឈ្មោះ
 របស់តថាគត ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពាក្យថា វិមុត្ត
 (អ្នកផុតស្រឡះ) នេះ ជាឈ្មោះរបស់តថាគត ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ។

គុណជាតណា ដែលតថាគតជាសមណៈ ជាព្រាហ្មណ៍ មាន
 ព្រហ្មចរិយៈនៅរួចហើយ គប្បីសម្រេចក្តី គុណជាតណា
 ដែលតថាគត អ្នកចេះចប់ត្រៃវេទ ជាគ្រូពេទ្យវះកាត់ គប្បី
 សម្រេចក្តី គុណជាតនោះប្រសើរធុត គុណជាតណា
 ដែលតថាគត គ្មានមន្ទិល ប្រាសចាកមន្ទិល មានព្រហ្មចរិយៈ
 នៅរួចហើយ គប្បីសម្រេចក្តី គុណជាតណា ដែលតថាគត
 មានញាណ អ្នករួចស្រឡះ គប្បីសម្រេចក្តី គុណជាត
 នោះ ប្រសើរធុត តថាគតនោះ ជាអ្នកឈ្នះសង្គ្រាម រួចចាក
 ចំណង់ ទាំងស្រាយមហាជន ឲ្យរួចចាកចំណង់ ជាបុគ្គល
 ប្រសើរ មានខ្លួនទូន្មានហើយដោយប្រពៃ ជាអសេក្ខបុគ្គល
 បរិនិព្វានហើយ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

[១០៣] ឯកំ សមយំ ភក្កវា កោសម្ពីសុ ចារិកំ
 ចរមាដោ មហាតា ភិក្កុសង្ខេន សទ្ធិ យេន ឥច្ឆានដ្ឋលំ
 ធាម កោសលានំ ព្រាហ្មណាត្តាមោ តទវសវិ ។ តត្រ
 សុទំ ភក្កវា ឥច្ឆានដ្ឋលេ វិហារតិ ឥច្ឆានដ្ឋលវនសណ្ណោ ។
 អស្សោសុំ ខោ ឥច្ឆានដ្ឋលកា ព្រាហ្មណាតហាបតិកា
 សមណោ ខលុ កោ កោតមោ សក្យបុត្តោ សក្យកុលា
 បព្វជិតោ ឥច្ឆានដ្ឋលំ អនុប្បត្តោ ឥច្ឆានដ្ឋលេ វិហារតិ
 ឥច្ឆានដ្ឋលវនសណ្ណោ ។ តំ ខោ បន ភវន្តំ កោតមំ
 ឯវកល្យាណោ កិត្តិសន្នោ អព្ពត្តតោ ឥតិបិ សោ
 ភក្កវា អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធា ។ បេ ។ សាធុ ខោ
 បន តថារូចានំ អរហតំ ទស្សនំ ហោតីតិ ។ អថខោ
 ឥច្ឆានដ្ឋលកា ព្រាហ្មណាតហាបតិកា តស្សា វត្តិយា
 អច្ចយេន បហូតំ ខាទដីយំ កោជដីយំ អាទាយ យេន
 ឥច្ឆានដ្ឋលវនសណ្ណោ តេនុបសង្កម្ពីសុ ឧបសង្កម្ពិត្វា
 ពហិទ្ធារកោដ្ឋកេ អដ្ឋិសុ ឧច្ចាសទ្ធា មហាសទ្ធា ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

[១០៣] សម័យមួយ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ព្រមដោយភិក្ខុសង្ឃ ច្រើនរូប ទ្រង់ពុទ្ធដំណើរទៅកាន់ចារិក ក្នុងក្រុងកោសម្ពី បានស្តេចទៅ ដល់ព្រាហ្មណគ្រាម ឈ្មោះឥច្ឆានង្គលៈរបស់ពួកអ្នកដែនកោសល ។ បាន ឮថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងដងព្រៃឥច្ឆានង្គលៈ ជិតស្រុក ឥច្ឆានង្គលៈនោះ ។ ពួកព្រាហ្មណ៍និងគហបតី អ្នកស្រុកឥច្ឆានង្គលៈ បានឮដំណឹង (ប្រកាសប្រាប់គ្នា) ថា ម្ចាស់គ្នាយើង ឮថា ព្រះសមណ- គោតមជាសក្យបុត្ត ចេញចាកសក្យត្រកូលទៅទ្រង់ព្រះផ្នួស ឥឡូវបាន ស្តេចមកដល់ស្រុកឥច្ឆានង្គលៈហើយ ទ្រង់គង់ក្នុងដងព្រៃឥច្ឆានង្គលៈជិត ស្រុកឥច្ឆានង្គលៈ ។ កិត្តិសព្វដ៏ពិរោះយ៉ាងនេះ របស់ព្រះគោតមដ៏ចម្រើន អង្គនោះ ល្បី ឮ សុសសាយទៅថា ព្រះដ៏មានព្រះភាគអង្គនោះ ជាអរហន្ត សម្មាសម្ពុទ្ធ ។ បេ ។ ក៏ការដែលបានជួបប្រទះនឹងព្រះអរហន្តទាំង- ឡាយមានសភាពដូច្នោះ ជាការប្រពៃពេកណាស់ ។ គ្រានោះ ពួក ព្រាហ្មណ៍និងគហបតី អ្នកស្រុកឥច្ឆានង្គលៈ កាលកន្លងរាត្រីនោះទៅ ហើយ ក៏នាំយកខាទនីយភោជនីយាហារដ៏ក្រាស់ក្រៃល នាំគ្នាដើរចូល សំដៅទៅរកដងព្រៃឥច្ឆានង្គលៈ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ឈរស្រែក ហោរិយាយខ្លាំង ទៀបក្លោងទ្វារខាងក្រៅ ។

បណ្ណាសកាសង្ខហិតោ សតិវគ្គោ

តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មា ឆាតិតោ
 ភកវតោ ឧបដ្ឋាកោ ហោតិ ។ អថខោ ភកវា អាយស្មន្តំ
 ឆាតិតំ អាមន្តេសិ កេ បន តេ ឆាតិត ឧច្ចាសច្ចា
 មហាសច្ចា កេវដ្ឋា មញ្ញេ មច្ចំ វិលោមេន្តិតិ ។ ឯតេ
 ភន្តេ ឥច្ឆានដ្ឋលកា ព្រាហ្មណាភហបតិកា បហូតំ
 ខាទនីយំ កោជនីយំ អាទាយ ពហិទ្ធារកោដ្ឋកេ បិតា
 ភកវន្តញោវ ឧទ្ទិស្ស ភិក្ខុសង្ឃញ្ញាតិ ។ មាហំ ឆាតិត
 យសេន សមាគមំ មា ច មយា យសោ យោ ខោ
 ឆាតិត ន យិមស្ស នេក្ខម្មសុខស្ស បរិវេកសុខស្ស
 ឧបសមសុខស្ស សម្ពោធសុខស្ស និកាមលាភី
 អស្ស អតិច្ឆលាភី អកសិរលាភី យស្សាហំ
 នេក្ខម្មសុខស្ស បរិវេកសុខស្ស ឧបសមសុខស្ស
 សម្ពោធសុខស្ស និកាមលាភី អស្សំ អតិច្ឆលាភី
 អកសិរលាភី សោ តំ មិទ្ធសុខំ មិទ្ធសុខំ
 លាភសក្ការសិលោកសុខំ សាទិយេយ្យាតិ ។

បណ្ណាសកាសង្គហិត សតិវគ្គ

សម័យនោះឯង ព្រះនាគិតៈដ៏មានអាយុ ជាឧបដ្ឋាកព្រះដ៏មាន
 ព្រះភាគ ។ វេលានោះ ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់សួរព្រះនាគិតៈ
 ដ៏មានអាយុថា ម្ចាស់នាគិតៈ ចុះពួកណាស្រែកហើរ និយាយព្រាងម៉្លេះ
 ហាក់ដូចជាព្រានសំណាញ់ ដណ្តើមត្រីគ្នា ។ ព្រះនាគិតៈដ៏មានអាយុ
 ក្រាបបង្គំទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស អ្នកទាំងនុ៎ះ ជាព្រាហ្មណ៍
 និងគហបតី នៅក្នុងស្រុកឥច្ឆានង្គលៈ នាំយកខាទនីយភោជនីយាហារ
 ដ៏ក្រាស់ក្រែល ឧទ្ទិសចំពោះព្រះដ៏មានព្រះភាគផង ព្រះភិក្ខុសង្ឃផង
 ហើយឈរទៀបក្លោងទ្វារខាងក្រៅ ។ ម្ចាស់នាគិតៈ តថាគតសូមកុំឲ្យ
 ជួបប្រសព្វនឹងយសបរិវារ ទាំងយសបរិវារ ក៏សូមកុំឲ្យជួបប្រសព្វនឹង
 តថាគតឡើយ ម្ចាស់នាគិតៈ បុគ្គលណា មិនបានដូចប្រាថ្នា មិនបាន
 ដោយងាយ មិនបានដោយស្រួល នូវនេក្ខម្មសុខ បរិវេកសុខ ឧបសម-
 សុខ សម្ពោធសុខ នេះដូចជានេក្ខម្មសុខ បរិវេកសុខ ឧបសមសុខ
 សម្ពោធសុខ ដែលតថាគតបានដូចប្រាថ្នា បានដោយងាយ បាន
 ដោយស្រួលទេ បុគ្គលនោះឯង គប្បីត្រេកអរចំពោះសេចក្តីសុខ មិនស្អាត
 សុខក្នុងការដេកលក់ សុខកើតអំពីលាភសក្ការៈនិងពាក្យសរសើរ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

អធិវាសេតុទានិ កន្តេ ភក្កវា អធិវាសេតុ សុកតោ
អធិវាសនកាលោទានិ កន្តេ ភក្កវតោ យេន យេនបិ-
ទានិ កន្តេ ភក្កវា កមិស្សតិ តន្តិណា ច ភវិស្សន្តិ ព្រាហ្ម-
ណាកហាបតិកា នេកមា ចេវ ជានបទា ច ។ សេយ្យថាបិ
កន្តេ ធុល្លុដុសិតកេ ទេវេ វស្សន្តេ យថានិទ្ធិំ ឧទកានិ
សំវត្តន្តិ ឯវមេវ ខោ កន្តេ យេន យេនបិទានិ ភក្កវា
កមិស្សតិ តន្តិណា ច ភវិស្សន្តិ ព្រាហ្មណាកហាបតិកា
នេកមា ចេវ ជានបទា ច ។ តំ កិស្ស ហេតុ ។
តថា ហិ កន្តេ ភក្កវតោ សីលប្បញ្ញាណានិ ។
មាហំ ឆាតិក យសេន សមាគមំ មា ច មយា
យសោ យោ ខោ ឆាតិក ន យិមស្ស នេក្ខម្មសុខស្ស
បរិវេកសុខស្ស ឧបសមសុខស្ស សម្ពោធសុខស្ស
និកាមលាភី អស្ស អកិច្ចលាភី អកសិរលាភី

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ព្រះនាគិតៈក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ឥឡូវនេះ សូមព្រះ
ដ៏មានព្រះភាគទទួលនិមន្តន៍ សូមព្រះសុគតទទួលនិមន្តន៍ បពិត្រព្រះអង្គដ៏
ចម្រើន ឥឡូវនេះ កាលនេះជាកាលគួរព្រះដ៏មានព្រះភាគទទួលនិមន្តន៍ហើយ
បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន បើព្រះដ៏មានព្រះភាគនឹងស្តេចទៅក្នុងទីណាៗ ក្នុង
កាលឥឡូវនេះ ក៏គង់ពួកព្រាហ្មណ៍និងគហបតី ជាអ្នកនិគមក្តី អ្នកជនបទក្តី
នឹងតាមទៅក្នុងទីនោះៗ មិនខាន ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន កាលបើភ្ញៀវ
មានតំណក់ទឹកថ្លោសៗ បង្កុះចុះមក ទឹកទាំងឡាយ តែងហូរធ្លាក់ទៅកាន់
ទីទាប ដូចម្តេចមិញ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន បើព្រះដ៏មានព្រះភាគនឹង
ស្តេចទៅក្នុងទីណាៗ ក្នុងកាលឥឡូវនេះ ក៏គង់ពួកព្រាហ្មណ៍និងគហបតី
ជាអ្នកនិគមក្តី អ្នកជនបទក្តី នឹងតាមទៅក្នុងទីនោះៗមិនខាន ដូច្នោះឯង ។
ដំណើរនោះ ព្រោះហេតុអ្វី ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចម្រើន ព្រោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ
ព្រះអង្គមានសីលនិងប្រាជ្ញា ។ ម្នាលនាគិតៈ តថាគត សូមកុំឲ្យជួបប្រសព្វ
នឹងយសបរិវារ ទាំងយសបរិវារ ក៏សូមកុំឲ្យជួបប្រសព្វនឹងតថាគតឡើយ
ម្នាលនាគិតៈ បុគ្គលណា មិនបានដូចប្រាជ្ញា មិនបានដោយងាយ មិន
បានដោយស្រួល នូវនេក្ខម្មសុខ បរិវេកសុខ ឧបសមសុខ សម្តោធសុខនេះ

បណ្ណាសកាសង្ខហិតោ សតិវគ្គោ

យស្សាហំ នេក្ខម្មសុខស្ស បរិវេកសុខស្ស ឧបសម-
 សុខស្ស សម្ពោធសុខស្ស ជិកាមលាភី អស្សំ អកិច្ច-
 លាភី អកសិរលាភី សោ តំ មិទ្ធសុខំ មិទ្ធសុខំ លាភ-
 សញ្ញាសិលោកសុខំ សាទិយេយ្យ ។ នេវតាបិ ខោ
 ជាតិត ឯកច្ចា ន យិមស្ស នេក្ខម្មសុខស្ស បរិវេក-
 សុខស្ស ឧបសមសុខស្ស សម្ពោធសុខស្ស ជិកាមលា-
 ភិនិយោ អស្សំ អកិច្ចលាភិនិយោ អកសិរលាភិនិយោ
 យស្សាហំ នេក្ខម្មសុខស្ស បរិវេកសុខស្ស ឧបសម-
 សុខស្ស សម្ពោធសុខស្ស ជិកាមលាភី អស្សំ អកិ-
 ច្ចលាភី អកសិរលាភី តុម្ហាកម្មិ ខោ ជាតិត សំកម្ម
 សមាភម្ម សង្កណិកវិហារំ អនុយុត្តានំ វិហារតំ ឯវំ ហោតិ
 ន ហានុនមេ អាយស្មន្តោ ឥមស្ស នេក្ខម្មសុខស្ស បរិ-
 វេកសុខស្ស ឧបសមសុខស្ស សម្ពោធសុខស្ស ជិកាម-
 លាភិនោ អស្សំ អកិច្ចលាភិនោ អកសិរលាភិនោ

បណ្ណាសកាសង្គហិត សតិវគ្គ

ដូចជានេក្ខម្មសុខ បរិវេកសុខ ឧបសមសុខ សម្ពោធសុខ ដែល
តថាគតបានដូចប្រាថ្នា បានដោយងាយ បានដោយស្រួលទេ បុគ្គល
នោះ គប្បីត្រេកអរចំពោះសេចក្តីសុខមិនស្អាត សុខក្នុងការដេកលក់
សុខដែលកើតអំពីលោកសក្ការៈ និងពាក្យសរសើរ ។ ម្នាលនាគិតៈ សូម្បី
ទេវតាពួកខ្លះ ក៏មិនបានដូចប្រាថ្នា មិនបានដោយងាយ មិនបានដោយ
ស្រួល នូវនេក្ខម្មសុខ បរិវេកសុខ ឧបសមសុខ សម្ពោធសុខនេះ ដូចជា
នេក្ខម្មសុខ បរិវេកសុខ ឧបសមសុខ សម្ពោធសុខ ដែលតថាគតបាន
ដូចប្រាថ្នា បានដោយងាយ បានដោយស្រួលដែរ ម្នាលនាគិតៈ អ្នកទាំង-
ឡាយ កាលមកប្រជុំសមាគមគ្នា ខ្វល់ខ្វាយខាងការនៅច្រឡកច្រឡំ
ដោយពួកហើយ រមែងមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា លោកទាំងឡាយ
នេះ មុខជាមិនបានដូចប្រាថ្នា មិនបានដោយងាយ មិនបានដោយ
ស្រួល នូវនេក្ខម្មសុខ បរិវេកសុខ ឧបសមសុខ សម្ពោធសុខនេះ

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

យស្សាហំ នេក្ខម្មសុខស្ស បរិវេកសុខស្ស ឧបស-
 មសុខស្ស សម្ពោធសុខស្ស ជិកាមលាភី អស្សំ អតិ-
 ច្ចលាភី អកសិរលាភី តថា ហិ បនមេ អាយស្មន្តោ
 សំភម្ម សមាភម្ម សង្កណិកវិហារំ អនុយុត្តា វិហារន្តិ ។
 ឥធាហំ ធាតិត ភិក្ខុ បស្សាមិ អញ្ញមញ្ញំ អង្គុលិប្បដោ-
 ទកោន^(១) សញ្ញត្សន្តេ សំកីឡន្តេ តស្ស មយ្ហំ
 ធាតិត ឯវំ ហោតិ ន ហន្ធនមេ អាយស្មន្តោ
 ឥមស្ស នេក្ខម្មសុខស្ស បរិវេកសុខស្ស ឧបសម-
 សុខស្ស សម្ពោធសុខស្ស ជិកាមលាភិនោ អស្សុ
 អតិច្ចលាភិនោ អកសិរលាភិនោ យស្សាហំ
 នេក្ខម្មសុខស្ស បរិវេកសុខស្ស ឧបសមសុខស្ស
 សម្ពោធសុខស្ស ជិកាមលាភី អស្សំ អតិច្ចលាភី
 អកសិរលាភី តថា ហិ បនមេ អាយស្មន្តោ
 អញ្ញមញ្ញំ អង្គុលិប្បដោទកោន សញ្ញត្សន្តិ សំកីឡន្តិ ។

១ ឱ. ម. អង្គុលិបដោទកេហិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ដូចជានេក្ខម្មសុខ បរិវេកសុខ ឧបសមសុខ សម្ពោធសុខ ដែលតថាគត
 បានដូចប្រាថ្នា បានដោយងាយ បានដោយស្រួល ដោយពិត ព្រោះថា
 លោកដ៏មានអាយុទាំងនេះ មកប្រជុំសមាគមគ្នា ប្រកបរឿយៗ ខាងការនៅ
 ច្រឡំក្រឡំដោយពួក ។ ម្នាលនាគិតៈ ក្នុងទីឯណោះ តថាគតឃើញ
 ពួកភិក្ខុ កំពុងសើចក្កាកក្កាយ សើចប្រឡែងគ្នា ដោយការចាក់ដោយ
 ជន្នញ្ញគឺម្រាមដៃទៅវិញទៅមក ម្នាលនាគិតៈ តថាគតមានសេចក្តីត្រិះរិះ
 យ៉ាងនេះថា លោកដ៏មានអាយុទាំងនេះ មុខជាមិនបានដូចប្រាថ្នា មិនបាន
 ដោយងាយ មិនបានដោយស្រួល នូវនេក្ខម្មសុខ បរិវេកសុខ ឧបសម-
 សុខ សម្ពោធសុខនេះ ដូចជានេក្ខម្មសុខ បរិវេកសុខ ឧបសមសុខ
 សម្ពោធសុខ ដែលតថាគតបានដូចប្រាថ្នា បានដោយងាយ បានដោយ
 ស្រួល ដោយពិត ព្រោះថា លោកដ៏មានអាយុទាំងនេះ សើចក្កាកក្កាយ
 សើចប្រឡែងគ្នា ដោយការចាក់ដោយជន្នញ្ញគឺម្រាមដៃ ទៅវិញទៅមក ។

បណ្ណាសកាសង្កហិតោ សតិវគ្គោ

ឥធិ បដាហំ ជាតិត ភិក្ខុ បស្សាមិ យាវទត្ថំ ឧទរា-
 ទេហាកំ ភុញ្ញិត្វា សេយ្យសុខំ បស្សសុខំ មិទ្ធសុខំ
 អនុយុត្តេ វិហារន្តេ តស្ស មយ្ហំ ជាតិត ឯវំ ហោតិ ន
 ហន្ធនមេ អាយស្មន្តោ ឥមស្ស នេក្ខម្មសុខស្ស បរិវេក-
 សុខស្ស ឧបសមសុខស្ស សម្ពោធសុខស្ស ជិកាម-
 លាភិដោ អស្ស អកិច្ចលាភិដោ អកសិរលាភិដោ
 យស្សាហំ នេក្ខម្មសុខស្ស បរិវេកសុខស្ស ឧបសម-
 សុខស្ស សម្ពោធសុខស្ស ជិកាមលាភី អស្សំ អកិច្ច-
 លាភី អកសិរលាភី តថា ហិ បនមេ អាយស្មន្តោ
 យាវទត្ថំ ឧទរាទេហាកំ ភុញ្ញិត្វា សេយ្យសុខំ បស្សសុខំ
 មិទ្ធសុខំ អនុយុត្តា វិហារន្តិ ។ ឥដាហំ ជាតិត ភិក្ខុ
 បស្សាមិ កាមន្តវិហារេ^(១) សមាហិតំ ជិសិទ្ធិំ តស្ស
 មយ្ហំ ជាតិត ឯវំ ហោតិ ឥនាជិ ឥមំ អាយស្មន្តំ
 អាវាមិកោ វា ឧបជ្ជហិស្សតិ^(២) សមណុទ្ទេសោ វា តំ
 តម្ហា សមាជិម្ហា ភិមិស្សតីតិ^(៣) តេដាហំ ជាតិត តស្ស
 ភិក្ខុដោ ន អត្តមដោ ហោមិ កាមន្តវិហារេន ។

១ ម. កាមន្តវិហារី ។ ២ ឱ. សច្ចេស្សតិ ។ ៣ ឱ. ម. ចារិស្សតីតិ ។

បណ្ណាសកាសង្គហិត សតិវគ្គ

ម្នាលនាគិតៈ មួយទៀត ក្នុងទីឯណោះ តថាគតឃើញពួកភិក្ខុ បរិភោគ
 ដរាបទាល់ឆ្អែតពេញពោះ ហើយខ្វល់ខ្វាយខាងសេចក្តីសុខនឹងដំណេក
 សុខនឹងបង្អែក សុខនឹងការដេកលក់ ម្នាលនាគិតៈ តថាគតនោះ មាន
 សេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា លោកទាំងឡាយនេះ មុខជាមិនបានដូច
 ប្រាថ្នា មិនបានដោយងាយ មិនបានដោយស្រួល នូវនេក្ខម្មសុខ បរិ-
 វេកសុខ ឧបសមសុខ សម្ពោធសុខនេះ ដូចជានេក្ខម្មសុខ បរិវេកសុខ
 ឧបសមសុខ សម្ពោធសុខ ដែលតថាគតបានដូចប្រាថ្នា បានដោយងាយ
 បានដោយស្រួល ដោយពិត ព្រោះថា លោកទាំងឡាយនេះ បរិភោគ
 ដរាបទាល់ឆ្អែតពេញពោះ ខ្វល់ខ្វាយខាងសេចក្តីសុខនឹងដំណេក សុខ
 នឹងបង្អែក សុខនឹងការដេកលក់ ។ ម្នាលនាគិតៈ ក្នុងទីឯណោះ
 តថាគតឃើញភិក្ខុមានចិត្តតម្កល់នៅនឹង អង្គុយក្នុងវិហារជិតស្រុក តថាគត
 នោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ឥឡូវនេះ អារាមិកជន ឬក៏សម-
 ណុទ្ទេស នឹងមកបម្រើលោកនេះ ឯការបម្រើនោះ នឹងញ៉ាំងលោក
 នេះ ឲ្យឃ្នាតចាកសមាធិនោះពុំខាន ម្នាលនាគិតៈ ព្រោះហេតុនោះ
 តថាគត មិនត្រេកអរនឹងភិក្ខុនោះ ដោយការនៅ ក្នុងទីជិតស្រុក ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

ឥធិ បនាហំ នាតិត ភិក្ខុំ បស្សមិ^(១) អរញ្ញោ ច បលា-
 យមាណំ និសិទ្ធិំ តស្ស មយ្ហំ នាតិត ឯវំ ហោតិ ឥនាណិ
 អយមាយស្មា ឥមំ និទ្ធាកិលមមំ បដិវិទោទេត្វា អរញ្ញ-
 សញ្ញាយេវ មនសិករិស្សតិ ឯត្តកន្តិ^(២) តេនាហំ នាតិត
 តស្ស ភិក្ខុនោ អត្តមនោ ហោមិ អរញ្ញវិហារេន ។ ឥធិ
 បនាហំ នាតិត ភិក្ខុំ បស្សមិ អរញ្ញោ អសមាហិតំ
 និសិទ្ធិំ តស្ស មយ្ហំ នាតិត ឯវំ ហោតិ ឥនាណិ អយមា-
 យស្មា អសមាហិតំ វា ចិត្តំ សមាទហិស្សតិ សមាហិតំ
 វា ចិត្តំ អនុរក្ខិស្សតីតិ តេនាហំ នាតិត តស្ស ភិក្ខុនោ
 អត្តមនោ ហោមិ អរញ្ញវិហារេន ។ ឥធិ បនាហំ នាតិត
 ភិក្ខុំ បស្សមិ អរញ្ញកំ សមាហិតំ និសិទ្ធិំ តស្ស មយ្ហំ
 នាតិត ឯវំ ហោតិ ឥនាណិ អយមាយស្មា អវិមុត្តំ វា ចិត្តំ
 វិមុញ្ចិស្សតិ វិមុត្តំ វា ចិត្តំ អនុរក្ខិស្សតីតិ តេនាហំ នាតិត
 តស្ស ភិក្ខុនោ អត្តមនោ ហោមិ អរញ្ញវិហារេន ។

១ ឱ. ម. ឯត្តន្តរេ អរញ្ញកន្តិ អយំ បាហោ ទិស្សតិ ។ ២ ឯកត្តន្តិ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ម្នាលនាគិតៈ មួយទៀត ក្នុងទីឯណោះ តថាគតឃើញភិក្ខុ រត់ចេញទៅ
អង្គុយនៅក្នុងព្រៃ ម្នាលនាគិតៈ តថាគតនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះ
ថា ឥឡូវនេះ លោកនេះ មុខជានឹងកម្ចាត់បង់នូវសេចក្តីដោកដក់ និង
សេចក្តីលំបាកនេះ ហើយនឹងធ្វើទុកក្នុងចិត្តនូវអរញ្ញសញ្ញា ជាធម្មជាតិមាន
ចិត្តមូលតែមួយពុំខាន ម្នាលនាគិតៈ ព្រោះហេតុនោះ តថាគតត្រេកអរ
នឹងភិក្ខុនោះ ដោយការនៅក្នុងព្រៃ ។ ម្នាលនាគិតៈ មួយទៀត ក្នុងទី
ឯណោះ តថាគតឃើញភិក្ខុ មានចិត្តមិនទាន់តម្កល់នៅនឹងទេ អង្គុយនៅ
ក្នុងព្រៃ ម្នាលនាគិតៈ តថាគតនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ឥឡូវ
នេះ លោកនេះ នឹងតម្កល់ចិត្តដែលមិនទាន់តម្កល់ ឬនឹងរក្សាចិត្តដែលខ្លួន
បានតម្កល់ហើយពុំខាន ម្នាលនាគិតៈ ព្រោះហេតុនោះ តថាគត
មានចិត្តត្រេកអរនឹងភិក្ខុនោះ ដោយការនៅក្នុងព្រៃ ។ ម្នាលនាគិតៈ មួយ
វិញទៀត ក្នុងទីឯណោះ តថាគតឃើញភិក្ខុមួយរូប អ្នកនៅក្នុងព្រៃ មាន
ចិត្តតម្កល់នៅនឹង កំពុងអង្គុយ ម្នាលនាគិតៈ តថាគតនោះ មានសេចក្តី
ត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ឥឡូវនេះ លោកនេះ នឹងធ្វើចិត្តដែលមិនទាន់រួចឲ្យរួច
ស្រឡះ ឬនឹងរក្សាចិត្តដែលរួចស្រឡះហើយពុំខាន ម្នាលនាគិតៈ ព្រោះ
ហេតុនោះ តថាគតមានចិត្តត្រេកអរនឹងភិក្ខុនោះ ដោយការនៅក្នុងព្រៃ ។

បណ្ណាសកាសង្កហិតោ សតិវគ្គោ

យស្មាហំ នាតិត សមយេ អន្ធានមក្កប្បដិបន្នោ ន
កិត្តិ បស្សមិ បុរតោ វា បច្ឆតោ វា ជាសុ មេ នាតិត
តស្មី សមយេ ហោតិ អន្តមសោ ឧច្ចារប្បស្សាវ-
កម្មស្សាតិ^(១) ។

[១០៤] អដ្ឋហិ ភិក្ខុវេ អដ្ឋេហិ សមដ្ឋាកតស្ស
ឧចាសកស្ស អាភដ្ឋិមាណោ សដ្ឋោ បត្តំ និក្កុដ្ឋេយ្យ ។
កតមេហិ អដ្ឋហិ ។ ភិក្ខុនំ អលាកាយ បរិសក្កតិ
ភិក្ខុនំ អនត្តាយ បរិសក្កតិ ភិក្ខុនំ អនាវាសាយ
បរិសក្កតិ ភិក្ខុ^(២) អក្កោសតិ បរិកាសតិ ភិក្ខុ ភិក្ខុហិ
វិភេទេតិ ពុទ្ធស្ស អវណ្ណំ កាសតិ ធម្មស្ស អវណ្ណំ
កាសតិ សដ្ឋ្យស្ស អវណ្ណំ កាសតិ ។ ឥមេហិ ខោ
ភិក្ខុវេ អដ្ឋហដ្ឋេហិ សមដ្ឋាកតស្ស ឧចាសកស្ស
អាភដ្ឋិមាណោ សដ្ឋោ បត្តំ និក្កុដ្ឋេយ្យ ។

១ ឱ. ឧច្ចារបស្សាវកម្មាយាតិ ។ ២ ឱ. ភិក្ខុនំ ។

បណ្ណាសកាសង្គហិត សតិវគ្គ

ម្ចាស់នាគិតៈ សម័យណា ដែលតថាគតដើរទៅកាន់ផ្លូវឆ្ងាយ មិនបាន
ជួបប្រទះអ្វីតិចតួច ក្នុងខាងមុខក្តី ខាងក្រោយក្តី ម្ចាស់នាគិតៈ សម័យ
នោះ តថាគតមានតែសេចក្តីសប្បាយ ដោយហោចទៅ សូម្បីការ
ធ្វើឧប្បារៈឬបស្សាវៈក៏ស្រួល ។

[១០៤] ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបាសក ប្រកបដោយអង្គ ៨
ប្រការ សង្ឃកាលប្រាថ្នា គប្បីផ្តាច់បាត្របាន ។ អង្គ ៨ ប្រការ តើដូច
ម្តេចខ្លះ ។ គឺឧបាសកព្យាយាម ដើម្បីមិនឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយបានលាភ ១
ព្យាយាម ដើម្បីមិនឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយបានប្រយោជន៍ ១ ព្យាយាមដើម្បីមិន
ឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយបានទីលំនៅ ១ ជេរប្រទេចភិក្ខុទាំងឡាយ ១ បំបែកភិក្ខុ
ទាំងឡាយឲ្យបែកចាកភិក្ខុទាំងឡាយ ១ តិះដៀលព្រះពុទ្ធ ១ តិះដៀល
ព្រះធម៌ ១ តិះដៀលព្រះសង្ឃ ១ ។ ម្ចាស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបាសកប្រកប
ដោយអង្គ ៨ ប្រការនេះឯង សង្ឃកាលប្រាថ្នា គប្បីផ្តាច់បាត្របាន ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្ថវនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

[១០៥] អដ្ឋហិ ភិក្ខុវេ អង្កេហិ សមដ្ឋាកតស្ស
 ឧចាសកស្ស អាកដ្ឋមាណោ សង្ឃោ បត្តំ ឧក្កុដ្ឋេយ្យ ។
 កតមេហិ អដ្ឋហិ ។ ន ភិក្ខុនំ អលាកាយ បរិសក្កតិ
 ន ភិក្ខុនំ អនត្តាយ បរិសក្កតិ ន ភិក្ខុនំ អនាវាសាយ
 បរិសក្កតិ ន ភិក្ខុ អក្កោសតិ បរិកាសតិ ន ភិក្ខុ
 ភិក្ខុហិ វិភេទេតិ ពុទ្ធស្ស វណ្ណំ កាសតិ ធម្មស្ស វណ្ណំ
 កាសតិ សង្ឃស្ស វណ្ណំ កាសតិ ។ ឥមេហិ ខោ
 ភិក្ខុវេ អដ្ឋហង្កេហិ សមដ្ឋាកតស្ស ឧចាសកស្ស
 អាកដ្ឋមាណោ សង្ឃោ បត្តំ ឧក្កុដ្ឋេយ្យាតិ ។

[១០៦] អដ្ឋហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតស្ស
 ភិក្ខុនោ អាកដ្ឋមាណោ ឧចាសកា អប្បសាទំ បវេ-
 ទេយ្យំ ។ កតមេហិ អដ្ឋហិ ។ តិហីនំ អលាកាយ
 បរិសក្កតិ តិហីនំ អនត្តាយ បរិសក្កតិ តិហី^(១)
 អក្កោសតិ បរិកាសតិ តិហី តិហីហិ វិភេទេតិ

១ ឱ. គិហីនំ ។ ម. គិហី ។

សុត្តន្តបិដក អង្គុត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

[១០៥] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបាសកប្រកបដោយអង្គ ៨ ប្រការ សង្ឃកាលប្រាថ្នា គប្បីផ្លូវបាត្របាន ។ ដោយអង្គ ៨ ប្រការ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺឧបាសក មិនព្យាយាមដើម្បីមិនឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយបានលាភ ១ មិនព្យាយាម ដើម្បីមិនឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយបានប្រយោជន៍ ១ មិនព្យាយាម ដើម្បីមិនឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយបានទីលំនៅ ១ មិនជេរប្រទេចភិក្ខុទាំងឡាយ ១ មិនបំបែកភិក្ខុទាំងឡាយឲ្យបែកចាកភិក្ខុទាំងឡាយ ១ ពោលសរសើរព្រះពុទ្ធ ១ ពោលសរសើរព្រះធម៌ ១ ពោលសរសើរព្រះសង្ឃ ១ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឧបាសកប្រកបដោយអង្គ ៨ ប្រការនេះឯង សង្ឃកាលប្រាថ្នា គប្បីផ្លូវបាត្របាន ។

[១០៦] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៨ ប្រការ ពួកឧបាសកកាលប្រាថ្នា គប្បីសម្តែងសេចក្តីមិនជ្រះថ្លាបាន ។ ប្រកបដោយធម៌ ៨ ប្រការ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺ ភិក្ខុព្យាយាម ដើម្បីមិនឲ្យពួកគ្រហស្ថបានលាភ ១ ព្យាយាមដើម្បីមិនឲ្យពួកគ្រហស្ថបានប្រយោជន៍ ១ ជេរប្រទេចពួកគ្រហស្ថ ១ បំបែកពួកគ្រហស្ថឲ្យបែកចាកពួកគ្រហស្ថ ១

បណ្ណាសកាសង្កហិតោ សតិវគ្គោ

ពុទ្ធស្ស អវណ្ណំ ភាសតិ ធម្មស្ស អវណ្ណំ ភាសតិ
សង្ឃស្ស អវណ្ណំ ភាសតិ តតោ ច ទេវា នំ^(១) បស្សន្តិ ។
ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ អដ្ឋហិ ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតស្ស ភិក្ខុ-
នោ អាកដ្ឋមាណ ឧចាសកា អប្បសាទំ បវេទេយ្យំ ។

[១០៧] អដ្ឋហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតស្ស
ភិក្ខុនោ អាកដ្ឋមាណ ឧចាសកា បសាទំ បវេទេយ្យំ ។
កតមេហិ អដ្ឋហិ ។ ន តិហីនំ អលាកាយ បរិសក្កតិ
ន តិហីនំ អនត្តាយ បរិសក្កតិ ន តិហី អក្កោសតិ
បរិភាសតិ ន តិហី តិហីហិ វិភេទេតិ ពុទ្ធស្ស វណ្ណំ
ភាសតិ ធម្មស្ស វណ្ណំ ភាសតិ សង្ឃស្ស វណ្ណំ
ភាសតិ តតោ ច ទេវា នំ បស្សន្តិ ។ ឥមេហិ ខោ
ភិក្ខុវេ អដ្ឋហិ ធម្មេហិ សមដ្ឋាកតស្ស ភិក្ខុនោ
អាកដ្ឋមាណ ឧចាសកា បសាទំ បវេទេយ្យន្តិ ។

១ ឱ. ម. អគោចវេ ច នំ ។ អដ្ឋកថាយំ អគោចវេតិបិ ទិស្សតិ ។

បណ្ណាសកាសង្គហិត សតិវគ្គ

តិះដៀលព្រះពុទ្ធ ១ តិះដៀលព្រះធម៌ ១ តិះដៀលព្រះសង្ឃ ១ ទាំងពួក
ទេវតា ក៏ឃើញនូវភិក្ខុនោះដោយហេតុនោះ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៨ ប្រការនេះឯង ពួកឧបាសក កាលប្រាថ្នា គប្បី
សម្តែងសេចក្តីមិនជ្រះថ្លាបាន ។

[១០៧] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៨ ប្រការ
ពួកឧបាសក កាលប្រាថ្នា គប្បីសម្តែងសេចក្តីជ្រះថ្លាបាន ។ ប្រកបដោយ
ធម៌ ៨ ប្រការ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺភិក្ខុមិនព្យាយាម ដើម្បីមិនឲ្យពួកគ្រហស្ថ
បានលាភ ១ មិនព្យាយាម ដើម្បីមិនឲ្យពួកគ្រហស្ថបានប្រយោជន៍ ១
មិនជេរប្រទេចពួកគ្រហស្ថ ១ មិនបំបែកពួកគ្រហស្ថ ឲ្យបែកចាកពួក
គ្រហស្ថ ១ ពោលសរសើរព្រះពុទ្ធ ១ ពោលសរសើរព្រះធម៌ ១ ពោលសរ-
សើរព្រះសង្ឃ ១ ពួកទេវតាឃើញភិក្ខុនោះ ដោយហេតុនោះ ១ ។ ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៨ ប្រការនេះឯង ពួកឧបាសក
កាលប្រាថ្នា គប្បីសម្តែងនូវសេចក្តីជ្រះថ្លាបាន ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

[១០៨] អដ្ឋហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្តាភតស្ស
 ភិក្ខុនោ អាកាដ្ឋមាណោ សង្ឃោ បដិសារណីយកម្មំ
 ករេយ្យ ។ កតមេហិ អដ្ឋហិ ។ តិហីនំ អលាកាយ
 បរិសក្កតិ តិហីនំ អនត្តាយ បរិសក្កតិ តិហី អក្កោ-
 សតិ បរិកាសតិ តិហី តិហីហិ វិភេទេតិ ពុទ្ធស្ស អវណ្ណំ
 កាសតិ ធម្មស្ស អវណ្ណំ កាសតិ សង្ឃស្ស អវណ្ណំ
 កាសតិ ធម្មិកញ្ច តិហិប្បដិស្សវំ ន សច្ចាបេតិ ។
 ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ អដ្ឋហិ ធម្មេហិ សមន្តាភតស្ស
 ភិក្ខុនោ អាកាដ្ឋមាណោ សង្ឃោ បដិសារណីយកម្មំ
 ករេយ្យ ។

[១០៩] អដ្ឋហិ ភិក្ខុវេ ធម្មេហិ សមន្តាភតស្ស
 ភិក្ខុនោ អាកាដ្ឋមាណោ សង្ឃោ បដិសារណីយកម្មំ
 បដិប្បស្សម្តេយ្យ ។ កតមេហិ អដ្ឋហិ ។ ន តិហីនំ
 អលាកាយ បរិសក្កតិ ន តិហីនំ អនត្តាយ បរិសក្កតិ
 ន តិហី អក្កោសតិ បរិកាសតិ ន តិហី តិហីហិ វិភេទេតិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

[១០៨] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៨ ប្រការ
 សង្ឃកាលប្រាថ្នា គប្បីធ្វើបដិសារណីយកម្មបាន ។ ប្រកបដោយធម៌
 ៨ ប្រការ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺភិក្ខុព្យាយាម ដើម្បីមិនឲ្យពួកគ្រហស្ថបាន
 លាភ ១ ព្យាយាម ដើម្បីមិនឲ្យពួកគ្រហស្ថបានប្រយោជន៍ ១ ជេរប្រទេច
 ពួកគ្រហស្ថ ១ បំបែកពួកគ្រហស្ថឲ្យបែកចាកពួកគ្រហស្ថ ១ តិះដៀលព្រះ
 ពុទ្ធ ១ តិះដៀលព្រះធម៌ ១ តិះដៀលព្រះសង្ឃ ១ ញ៉ាំងពាក្យនិមន្ត
 របស់គ្រហស្ថប្រកបដោយធម៌ឲ្យឃ្លៀងឃ្លាត ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៨ ប្រការនេះឯង សង្ឃកាលប្រាថ្នា គប្បីធ្វើបដិសារ-
 ណីយកម្មបាន ។

[១០៩] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៨ ប្រការ
 សង្ឃកាលប្រាថ្នា គប្បីរម្ងាប់នូវបដិសារណីយកម្មបាន ។ ប្រកបដោយ
 ធម៌ ៨ ប្រការ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺភិក្ខុមិនព្យាយាម ដើម្បីមិនឲ្យពួកគ្រហស្ថ
 បានលាភ ១ មិនព្យាយាម ដើម្បីមិនឲ្យពួកគ្រហស្ថបានប្រយោជន៍ ១ មិន
 ជេរប្រទេចពួកគ្រហស្ថ ១ មិនបំបែកពួកគ្រហស្ថឲ្យបែកចាកពួកគ្រហស្ថ ១

បណ្ណាសកាសង្កហិតោ សតិវគ្គោ

ពុទ្ធស្ស វណ្ណំ កាសតិ ធម្មស្ស វណ្ណំ កាសតិ សង្ឃស្ស
 វណ្ណំ កាសតិ ធម្មិកញ្ច ភិហិប្បជិស្សវំ សច្ចាបេតិ ។
 ឥមេហិ ខោ ភិក្ខុវេ អដ្ឋហិ ធម្មេហិ សមន្តាកតស្ស
 ភិក្ខុនោ អាកដ្ឋមាណោ សង្ឃោ បដិសារណីយកម្មំ
 បដិប្បស្សម្តេយ្យាតិ ។

[១១០] តស្ស ចាបិយសិកាកម្មកតេន ភិក្ខុវេ
 ភិក្ខុនា អដ្ឋសុ ធម្មេសុ សម្មាវត្តិតព្វំ ន ឧបសម្មា-
 នេតព្វំ ន និស្សយោ ទាតព្វោ ន សាមណោរោ ឧបដ្ឋា-
 បេតព្វោ ន ភិក្ខុនោវាទកសម្មតិ^(១) សាទិតញ្ច សម្ម-
 តេនបិ ភិក្ខុនិយោ ន ឱវទិតញ្ច ន កាចិ សង្ឃសម្មតិ
 សាទិតញ្ច ន កិស្មិញ្ចិ បច្ចេកដ្ឋានេ និយមេតព្វា^(២) ន
 ច តេន មូលេន វុដ្ឋាបេតព្វំ ។ តស្ស ចាបិយសិកា-
 កម្មកតេន ភិក្ខុវេ ភិក្ខុនា ឥមេសុ អដ្ឋសុ ធម្មេសុ
 សម្មាវត្តិតព្វន្តិ ។

សតិវគ្គោ សមត្តោ ។

១ ឱ. ម. ភិក្ខុនោវាទកសម្មតិ ។ ២ ឱ. ម. បេតព្វោ ។

បណ្ណាសកាសង្គហិត សតិវគ្គ

ពោលសរសើរព្រះពុទ្ធ ១ ពោលសរសើរព្រះធម៌ ១ ពោលសរសើរ
ព្រះសង្ឃ ១ ញ៉ាំងពាក្យនិមន្តរបស់ពួកគ្រហស្ថ ប្រកបដោយធម៌ឲ្យ
ទៀងទាត់ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយធម៌ ៨ ប្រការ
នេះឯង សង្ឃកាលប្រាថ្នា គប្បីរម្ងាប់នូវបដិសារណីយកម្មបាន ។

[១១០] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុដែលសង្ឃធ្វើ តស្សបាបិយ-
សិកាកម្មរួចហើយ ត្រូវប្រព្រឹត្តឲ្យល្អ ក្នុងធម៌ ៨ ប្រការគឺ មិនត្រូវឲ្យឧប-
សម្បទា ១ មិនត្រូវឲ្យនិស្ស័យ ១ មិនត្រូវឲ្យសាមណោរបម្រើ ១ មិនត្រូវ
ត្រេកអរនឹងការសន្មតជាអ្នកឲ្យឱវាទដល់ភិក្ខុនី ១ បើទុកជាសង្ឃសន្មត
ហើយ ក៏មិនត្រូវឲ្យឱវាទពួកភិក្ខុនី ១ មិនត្រូវត្រេកអរនឹងសង្ឃសម្មតិ
ណាមួយ ១ មិនត្រូវនិយមខ្លួនក្នុងទីជាអធិបតីណាមួយ ១ មិនត្រូវឲ្យ
(ភិក្ខុ) ចេញចាកអាបត្តិដោយមូលនោះ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ភិក្ខុដែលសង្ឃធ្វើ តស្ស បាបិយសិកាកម្ម រួចហើយ ត្រូវប្រព្រឹត្តឲ្យល្អ
ក្នុងធម៌ ៨ ប្រការនេះឯង ។

ចប់ សតិវគ្គ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

តិក្រឹទ្ធានំ

សតិ	បុណ្ណិយមូលេន	ចោរសមណោ	បញ្ចមំ
យសោ	បត្តាប្បសាទេន ^(១)	បដិសារណីយញ្ច	វត្តតីតិ ។

១ ឱ. ម. បត្តប្បសាទេន ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ឧទ្ទានក្នុងសតិវគ្គនោះគឺ

និយាយអំពីសតិសម្បជញ្ញៈ ១ អំពីរឿងបុណ្ណិយភិក្ខុ ១ អំពី
ធម៌ជាមូល ១ អំពីមហាចោរ ១ អំពីព្រះនាមព្រះតថាគត
មានព្រះនាមថា សមណៈជាដើម ១ ត្រូវជា ៥ អំពីព្រះអង្គ
មិនចង់ជួបនឹងយសបរិវារ ១ អំពីការផ្តាច់បាត្រនិងផ្សារបាត្រ ១
អំពីសេចក្តីជ្រះថ្លានិងមិនជ្រះថ្លា ១ អំពីបដិសារណីយកម្ម ១
អំពីភិក្ខុប្រព្រឹត្តល្អ ១ ។

បណ្ណាសកាសង្ខហិតោ វគ្គោ បញ្ចមោ

ពោជ្ឈា សិរិមា បទុមា សុធម្មា^(១) មណុជា ឧត្តរា
មុត្តា ខេមា^(២) រុច្ឆី^(៣) ចុដ្ឋិ ពិម្ពិ សុមនា មស្មិកា
តិស្សមាតា សោណមាតា កាណាមាតា^(៤) ឧត្តរមាតា^(៥)
វិសាខា មិការមាតា ឧដ្ឋត្តរា ឧទាសិកា សាមាវតី
ឧទាសិកា សុប្បវាសា កោឡិយដីតា សុប្បិយា
ឧទាសិកា នកុលមាតា គហបតានីតិ ។

[១១១] រាគស្ស ភិក្ខុវេ អភិញ្ញាយ អដ្ឋ ធម្មា កាវេ-
តព្វា ។ កតមេ អដ្ឋ ។ សម្មាទិដ្ឋិ សម្មាសង្កប្បោ សម្មា-
វាចា សម្មាកម្មន្តោ សម្មាអាជីវោ សម្មាវាយាមោ
សម្មាសតិ សម្មាសមាធិ ។ រាគស្ស ភិក្ខុវេ អភិញ្ញាយ
តមេ អដ្ឋ ធម្មា កាវេតព្វា ។

[១១២] រាគស្ស ភិក្ខុវេ អភិញ្ញាយ អដ្ឋ ធម្មា
កាវេតព្វា ។ កតមេ អដ្ឋ ។ អដ្ឋត្ថំ រូបសញ្ញំ

១ ឱ. សុធនា ។ ២ ឱ. ឯត្តន្តវេ សោមាតិ ទិស្សតិ ។ ៣ ឱ. រូបី ។ ៤ ឱ. តិស្សា តិស្សាយ
មាតា សោណា សោណាយ មាតា កាណា កាណាយ មាតា ។ ៥ ឱ. ម. ឧត្តរា នន្ទមាតា ។

បណ្ណាសកាសង្គហិត វគ្គទី ៥

រឿងក្រៅពីនេះទៅ ដែលព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធច្រៀងសម្តែងឧបោសថកម្ម
 ប្រកបដោយអង្គ ៨ ប្រការ ដល់ពួកឧបាសិកាទាំងអម្បាលនេះ គឺពោជ្ឈា-
 ឧបាសិកា សិរិមាឧបាសិកា បទុមាឧបាសិកា សុធម្មាឧបាសិកា
 មណុជាឧបាសិកា ឧត្តរាឧបាសិកា មុត្តាឧបាសិកា ខេមាឧបាសិកា
 រុចិឧបាសិកា ចុន្ទិរាជកុមារី ពិម្ពិឧបាសិកា សុមនារាជកុមារី មល្លិកាទេវី
 តិស្សមាតាឧបាសិកា សោណមាតាឧបាសិកា កាណមាតាឧបាសិកា
 ឧត្តរានន្ទមាតាឧបាសិកា វិសាខាមិគារមាតាឧបាសិកា ខុដ្ឋត្តរាឧបាសិកា
 សាមាវតីឧបាសិកា សុប្បវាសាកោឡិយដីតាឧបាសិកា សុប្បិយាឧបា-
 សិកា នកុលមាតាគហបតានីឧបាសិកា ។

[១១១] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៨ ប្រការ បុគ្គលត្រូវចម្រើន ដើម្បី
 ដឹងច្បាស់នូវរាគៈ ។ ធម៌ ៨ ប្រការ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺសម្មាទិដ្ឋិ ១ សម្មា-
 សង្កប្បៈ ១ សម្មាវាចា ១ សម្មាកម្មន្តៈ ១ សម្មាអាជីវៈ ១ សម្មាវា-
 យាមៈ ១ សម្មាសតិ ១ សម្មាសមាធិ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
 ធម៌ ៨ ប្រការនេះ បុគ្គលត្រូវចម្រើន ដើម្បីដឹងច្បាស់នូវរាគៈ ។

[១១២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៨ ប្រការ បុគ្គលគប្បីចម្រើន ដើម្បី
 ដឹងច្បាស់នូវរាគៈ ។ ធម៌ ៨ ប្រការ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ គឺបុគ្គល
 មានសេចក្តីសម្គាល់ ក្នុងរូបខាងក្នុង (មានសក់ជាដើមរបស់ខ្លួន)

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

ពហិទ្ធា រូចានិ បស្សតិ បរិត្តានិ សុវណ្ណទុព្វណ្ណានិ
 តានិ អភិកុយ្យ ជាធាមិ បស្សាមីតិ ឯវសញ្ញិ ហោតិ ។
 អដ្ឋត្ថំ រូបសញ្ញិ ពហិទ្ធា រូចានិ បស្សតិ អប្បមាណានិ
 សុវណ្ណទុព្វណ្ណានិ តានិ អភិកុយ្យ ជាធាមិ បស្សាមីតិ
 ឯវសញ្ញិ ហោតិ ។ អដ្ឋត្ថំ អរូបសញ្ញិ ពហិទ្ធា
 រូចានិ បស្សតិ បរិត្តានិ សុវណ្ណទុព្វណ្ណានិ តានិ
 អភិកុយ្យ ជាធាមិ បស្សាមីតិ ឯវសញ្ញិ ហោតិ ។
 អដ្ឋត្ថំ អរូបសញ្ញិ ពហិទ្ធា រូចានិ បស្សតិ អប្ប-
 មាណានិ សុវណ្ណទុព្វណ្ណានិ តានិ អភិកុយ្យ ជាធាមិ
 បស្សាមីតិ ឯវសញ្ញិ ហោតិ ។ អដ្ឋត្ថំ អរូបសញ្ញិ វា
 ពហិទ្ធា រូចានិ បស្សតិ នីលានិ នីលវណ្ណានិ នីលនិ-
 ទស្សនានិ នីលនិកាសានិ ។ មេ ។ បីតានិ បីតវណ្ណានិ
 បីតនិទស្សនានិ បីតនិកាសានិ ។ មេ ។ លោហិតកានិ

សុត្តន្តបិដក អង្គត្តរនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ឃើញរូបខាងក្រៅ គឺកសិណ មាននីលកសិណជាដើម ជារូបមានប្រមាណតិច មានសម្បុរល្អ ឬសម្បុរអាក្រក់ ក៏គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយមានសេចក្តីសម្គាល់យ៉ាងនេះថា អាត្មាអញដឹង អាត្មាអញឃើញ ១ ។ បុគ្គលមានសេចក្តីសម្គាល់ក្នុងរូបខាងក្នុង តែងឃើញនូវរូបខាងក្រៅ ជារូបប្រមាណមិនបាន មានសម្បុរល្អ ឬសម្បុរអាក្រក់ ក៏គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយមានសេចក្តីសម្គាល់យ៉ាងនេះថា អាត្មាអញដឹង អាត្មាអញឃើញ ១ ។ បុគ្គលមិនមានសេចក្តីសម្គាល់ ក្នុងរូបខាងក្នុង តែងឃើញនូវរូបខាងក្រៅ ជារូបមានប្រមាណតិច មានសម្បុរល្អ ឬសម្បុរអាក្រក់ ក៏គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយមានសេចក្តីសម្គាល់យ៉ាងនេះថា អាត្មាអញដឹង អាត្មាអញឃើញ ១ ។ បុគ្គលមិនមានសេចក្តីសម្គាល់ ក្នុងរូបខាងក្នុង តែងឃើញរូបខាងក្រៅ ជារូបប្រមាណមិនបាន មានសម្បុរល្អ ឬសម្បុរអាក្រក់ ក៏គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ ហើយមានសេចក្តីសម្គាល់យ៉ាងនេះថា អាត្មាអញដឹង អាត្មាអញឃើញ ១ ។ បុគ្គល មិនមានសេចក្តីសម្គាល់ ក្នុងរូបខាងក្នុង តែងឃើញនូវរូបខាងក្រៅ ជារូបខៀវ មានសម្បុរខៀវ ឆ្មុះចេញនូវពណ៌ខៀវ មានពន្លឺខៀវ ១ ។ បេ ។ ជារូបលឿង មានសម្បុរលឿង ឆ្មុះចេញនូវពណ៌លឿង មានពន្លឺលឿង ១ ។ បេ ។ ជារូបក្រហម មានសម្បុរក្រហម

បណ្ណាសកាសង្កហិតោ វគ្គោ បញ្ចមោ

លោហិតកវណ្ណានិ លោហិតកនិទស្សនានិ លោហិត-
កនិកាសានិ ។ បេ ។ ឱទាតានិ ឱទាតវណ្ណានិ ឱទាត-
និទស្សនានិ ឱទាតនិកាសានិ តានិ អភិកុយ្យ ជាតាមិ
បស្សមីតិ ឯវសញ្ញិ ហោតិ ។ រាតស្ស ភិក្ខុវេ អភិញ្ញាយ
តមេ អដ្ឋ ធម្មា ភាវេតព្វា ។

[១១៣] រាតស្ស ភិក្ខុវេ អភិញ្ញាយ អដ្ឋ ធម្មា
ភាវេតព្វា ។ កតមេ អដ្ឋ ។ រូបំ រូចានិ បស្សតិ
អដ្ឋតំ អរូបសញ្ញំ ពហិទ្ធា រូចានិ បស្សតិ សុកន្តេវ
អធិមុត្តោ ហោតិ ។ សព្វសោ រូបសញ្ញានំ សមតិក្កមា
បដិយសញ្ញានំ អត្តជ្ជមា នានត្តសញ្ញានំ អមនសិកាវា
អនន្តោ អាកាសោតិ អាកាសានព្វាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ
វិហារតិ ។ សព្វសោ អាកាសានព្វាយតនំ សមតិក្កម្ម
អនន្តំ វិញ្ញាណានិ វិញ្ញាណព្វាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។

បណ្ណាសកាសង្គហិត វគ្គទី ៥

ឆ្នុះចេញនូវពណ៌ក្រហម មានពន្លឺក្រហម ១ ។ បេ ។ ជារូបស មាន
សម្បុរស ឆ្នុះចេញនូវពណ៌ស មានពន្លឺស ក៏គ្របសង្កត់នូវរូបទាំងនោះ
ហើយមានសេចក្តីសម្គាល់ យ៉ាងនេះថា អាត្មាអញដឹង អាត្មាអញ
ឃើញ ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៨ ប្រការនេះ បុគ្គលត្រូវពិចារណា
ដើម្បីដឹងច្បាស់នូវរាគៈ ។

[១១៣] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៨ ប្រការ បុគ្គលត្រូវចម្រើន
ដើម្បីដឹងច្បាស់នូវរាគៈ ។ ធម៌ ៨ ប្រការ តើដូចម្តេចខ្លះ ។ បុគ្គល
មានរូបជ្ឈាន តែងឃើញរូប គឺកសិណទាំងឡាយ មាននីលកសិណជា
ដើម មិនមានសេចក្តីសម្គាល់ក្នុងរូបខាងក្នុង (មានសក់ជាដើមរបស់ខ្លួន)
តែងឃើញរូបខាងក្រៅ គឺកសិណ មាននីលកសិណជាដើម ជាអ្នក
មានចិត្តចុះស៊ប់ថា វណ្ណកសិណបរិសុទ្ធ ១ ។ ព្រោះកន្លងបង្កនូវ
រូបសញ្ញាដោយប្រការទាំងពួង វិនាសទៅនៃបដិមសញ្ញា មិនបានធ្វើ
ទុកក្នុងចិត្តនូវនាគត្តសញ្ញា ក៏ចូលកាន់អាកាសានញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយ
ធ្វើទុកក្នុងចិត្ត ថា អាកាសមិនមានទីបំផុត ១ ។ ព្រោះកន្លងនូវអាកា-
សានញ្ញាយតនជ្ឈាន ដោយប្រការទាំងពួង ក៏ចូលកាន់វិញ្ញាណញ្ញាយ-
តនជ្ឈាន ដោយការធ្វើទុកក្នុងចិត្ត ថា វិញ្ញាណមិនមានទីបំផុត ១ ។

សុត្តន្តបិដកេ អង្គត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

សព្វសោ វិញ្ញាណញ្ញាយតនំ សមតិក្កម្ម ឆត្តិ កិញ្ចិតិ
 អាភិញ្ញាយតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។ សព្វសោ
 អាភិញ្ញាយតនំ សមតិក្កម្ម នេវសញ្ញាណសញ្ញា-
 យតនំ ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។ សព្វសោ នេវសញ្ញាណ-
 សញ្ញាយតនំ សមតិក្កម្ម សញ្ញាវេទយិតនិរោធំ
 ឧបសម្បជ្ជ វិហារតិ ។ រាគស្ស ភិក្ខុវេ អភិញ្ញាយ
 ឥមេ អដ្ឋ ធម្មា ភាវេតញ្ចា ។

[១១៤] រាគស្ស ភិក្ខុវេ បរិញ្ញាយ បរិក្ខយាយ
 បហាធាយ ខយាយ វយាយ វិរាគាយ និរោធាយ
 ចាកាយ បដិទិស្សក្កាយ ឥមេ អដ្ឋ ធម្មា ភាវេតញ្ចាតិ ។
 ទោសស្ស មោហស្ស កោធស្ស ឧបនាហស្ស មក្ខុស្ស
 បលាសស្ស ឥស្សាយ មច្ចុរិយស្ស មាយាយ
 សាថេយ្យស្ស ថម្កស្ស សារម្កស្ស មាទស្ស អតិមាទស្ស
 មទស្ស បមាទស្ស អភិញ្ញាយ បរិញ្ញាយ បរិក្ខយាយ
 បហាធាយ ខយាយ វយាយ វិរាគាយ និរោធាយ
 ចាកាយ បដិទិស្សក្កាយ ឥមេ អដ្ឋ ធម្មា ភាវេតញ្ចាតិ ។

អដ្ឋកនិបាតោ សមត្តោ ។

សុត្តន្តបិដក អង្គត្ថវនិកាយ អដ្ឋកនិបាត

ព្រោះកន្លងនូវវិញ្ញាណញាយតនដ្ឋាន ដោយប្រការទាំងពួង ក៏ចូលកាន់
 អាកិញ្ញញាយតនដ្ឋាន ដោយការធ្វើទុកក្នុងចិត្តថា អ្វីតិចតួចមិនមាន ១ ។
 ព្រោះកន្លងនូវអាកិញ្ញញាយតនដ្ឋាន ដោយប្រការទាំងពួង ក៏ចូល
 កាន់នេវសញ្ញានាសញ្ញាយតនដ្ឋាន ១ ។ ព្រោះកន្លងនូវនេវសញ្ញានា-
 សញ្ញាយតនដ្ឋានដោយប្រការទាំងពួង ក៏ចូលកាន់សញ្ញាវេទយិតនិរោធ
 (សេចក្តីរលត់នៃសញ្ញានិងវេទនា) ១ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៨
 ប្រការនេះ បុគ្គលគប្បីចម្រើន ដើម្បីដឹងច្បាស់នូវរាគៈ ។

[១១២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌ ៨ ប្រការនេះ បុគ្គលគប្បីចម្រើន
 ដើម្បីកំណត់ដឹង ដើម្បីអស់រលីង ដើម្បីលះបង់ ដើម្បីអស់ទៅ ដើម្បី
 សូន្យទៅ ដើម្បីវិនាសទៅ ដើម្បីរលត់ ដើម្បីលះលែង ដើម្បីរលាស់ចេញ
 នូវរាគៈ ។ ធម៌ ៨ ប្រការនេះ បុគ្គលគប្បីចម្រើន ដើម្បីដឹងច្បាស់ ដើម្បី
 កំណត់ដឹង ដើម្បីអស់រលីង ដើម្បីលះបង់ ដើម្បីអស់ទៅ ដើម្បីសូន្យទៅ
 ដើម្បីវិនាសទៅ ដើម្បីរលត់ ដើម្បីលះលែង ដើម្បីរលាស់ចេញនូវ
 ទោសៈ មោហៈ កោធៈ ឧបនាហៈ មក្ខៈ បលាសៈ ឥស្សា មច្ឆរិយៈ
 មាយា សាថេយ្យៈ ថម្កៈ សារម្កៈ មានៈ អតិមានៈ មទៈ បមាទៈ ។

ចប់ អដ្ឋកនិបាត ។

សុត្តន្តបិដកេ

អង្គុត្តរនិកាយស្ស អដ្ឋកនិបាតោ

នវមោ ភាគោ

មាតិកា

អង្គ

បណ្ណាសកោ

បណ្ណាសកេ

មេត្តាវគ្គោ	បឋមោ.....	១
មហាវគ្គោ	ទុតិយោ.....	៤១
គហបតិវគ្គោ	តតិយោ.....	១០៨
ទានវគ្គោ	ចតុត្ថោ.....	១៦០
ឧបោសថវគ្គោ	បញ្ចមោ	១៨៣

បណ្ណាសកាសង្កហិតា វគ្គោ

បណ្ណាសកាសង្កហិតវគ្គេសុ	សន្ធានវគ្គោ	បឋមោ.....	២២៩
	ចាលវគ្គោ	ទុតិយោ.....	២៦៦
	យមកវគ្គោ	តតិយោ.....	៣០៥
	សតិវគ្គោ	ចតុត្ថោ.....	៣៤៨
	វគ្គោ	បញ្ចមោ.....	៣៦៩

សុត្តន្តបិដក

អង្គក្នុងនិកាយ អង្គកនិបាត

នវមភាគ

មាតិកា

លេខទំព័រ

បណ្ណាសក

បណ្ណាសក

មេត្តាវគ្គ	ទី ១.....	១
មហាវគ្គ	ទី ២.....	៤១
គហបតិវគ្គ	ទី ៣.....	១០៨
ទានវគ្គ	ទី ៤.....	១៦០
ឧបោសថវគ្គ	ទី ៥.....	១៨៣

បណ្ណាសកាសង្កហិតវគ្គ

បណ្ណាសកាសង្កហិតវគ្គ

សន្ទានវគ្គ	ទី ១.....	២២៩
ចាលវគ្គ	ទី ២.....	២៦៦
យមកវគ្គ	ទី ៣.....	៣០៥
សតិវគ្គ	ទី ៤.....	៣៤៨
វគ្គ	ទី ៥.....	៣៦៩

